UN SPION, UN UCIGAȘ ȘI UN IMPOSTOR —
TREI PERSONAJE EXTRAORDINARE

DEVORATORII DE VISE

GORDON DAHLQUIST

Gordon Dahlquist

Devoratorii de vise

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

RAO
2008

Timpul petrecut într-un oraș imaginar necesită neașteptat de multă răbdare și generozitate. Acestor oameni, locuri și întâmplări cartea de față le rămâne datoare și fiecăruia îi prezint mulțumirile mele, recunoscător că am prilejul să o fac.

Liz Duffy Adams, Danny Baror, Karen Bornarth, Veneția Butterfield, CiNE, Shannon Dailey, familia Dailey, Bart Delorenzo, Mindy Elliott, Evidence Room, *Exquisite Realms,* Laura Flanagan, Joseph Goodrich, Allen Hahn, Karen Hartman, David Levine, Beth Lincks, Todd London, Lower East Oval, Honor Molloy, Bill Massey, John Meadams, E. J. Mecarthy, Patricia Melaughlin, *Messalina,* David Millman, Emily Morse, New Dramatists, Octocorp@30th & 9th SRIPT, Suki O'Kane, Tim Paulson, Molly Powell, Jim și Jill Pratzon, Kate Wittenberg, Mark Worthington, Margaret Young.

Tatălui meu, surorii mele, vărului meu Michael.

1

Temple

De la sosirea ei în port până la apariția epistolei lui Roger, scrisă pe hârtie groasă, ministerială, și semnată cu numele întreg, aduse de servitoare pe tava de argint în timpul micului dejun, trecuseră trei luni. În dimineața aceea, în care ochiurile făcute în apă abureau castronul de argint (gelatinoase, lucioase), se împlineau șapte zile de când domnișoara Temple nu-l mai văzuse pe Roger Bascombe, care fusese chemat la Bruxelles. Apoi la reședința de la țară a unchiului său infirm, lordul Tarr. Apoi stătuse la dispoziția ministrului, a ministrului adjunct și, în cele din urmă, dăduse curs rugăminții presante a unei verișoare dornice de un sfat discret în materie de drept și proprietate. Domnișoara Temple se nimerise în aceeași ceainărie ca și verișoara cu pricina – Pamela cea mare în talie și în perucă – exact în clipa în care Roger îi alina suferința. Era cât se poate de clar că singura cauză a tulburării Pamelei o constituia absența unui număr suficient de chifle. Și așa începuse domnișoara Temple să-și pună tot felul de întrebări. Trecuse o zi fără să primească nicio veste. În cea de-a opta zi, la micul dejun, primi misiva de la Roger prin care acesta punea capăt cu regret logodnei lor și încheia cu dorința, exprimată în mod politicos, ca domnișoara să se străduiască să nu mai ia legătura cu el și nici să-l mai vadă până la sfârșitul vieții. Fără nicio altă explicație.

De o asemenea despărțire nu mai avusese parte până atunci. O deranja mai puțin maniera – la fel ar fi procedat și ea (cum, de fapt, și procedase cu mai multe ocazii care de care mai enervante) – cât faptul în sine. Încercă să recitească scrisoarea, dar i se încețoșară ochii – imediat își dădu seama că plângea. Îi spuse servitoarei să plece și dădu, fără succes, să-și ungă o felie de pâine prăjită cu unt. Așeză felia și cuțitul pe masă, se ridică în picioare și se îndreptă cu pași repezi spre pat, unde se făcu covrig, plăpândul ei trup zguduindu-se de suspine.

Rămase toată ziua în casă și nu dori să bea decât cel mai amar Lapsang Soochong, și acela îndoit cu apă (fără lapte *sau* lămâie), o licoare subțire, ruginie, care era și slabă, și insipidă. Noaptea plânse din nou, singură în întuneric, pustiită și dezorientată, până când aruncă cât colo perna prea umedă de lacrimi. Dar până după prânz, cu ochii cenușii și limpezi, înroșiți de nesomn și cu buclele întinse, trezindu-se în lumina palidă a iernii (un anotimp inedit pentru sângele fierbinte al domnișoarei Temple, căreia i se părea, pe bună dreptate, oribil), cu cearșafurile încurcate în jurul ei, se arătă din nou hotărâtă să treacă la treabă și cât mai repede.

Lumea ei se schimbase – un lucru normal în viață, după cum înclina să recunoască (avusese parte de o educație clasică) – ceea

ce însă nu însemna că trebuia să fie docilă, domnișoara Temple fiind docilă numai în situații absolut ieșite din comun. Într-adevăr, unii o considerau o sălbăticiune provincială, dacă nu chiar un mic monstru, pentru că era minionă și neîndurătoare. Crescuse pe o insulă luminoasă și toridă, în umbra sclavilor, și, sensibilă fiind, experiența o marcase ca o lovitură de bici deși viața de acolo o făcuse imună la astfel de lovituri, rezistență pe care spera să o păstreze cât mai mult.

Domnișoara Temple avea 25 de ani, o vârstă la care ar fi trebuit să fie măritată, dar, întrucât irosise ceva timp dezamăgindu-și admiratorii de pe insulă înainte de a fi trimisă peste mări și țări într-o societate sofisticată, acest lucru nu i se reproșa neapărat. Era bogată pe cât o puteau îmbogăți plantațiile și îndeajuns de deșteaptă ca să priceapă că era firesc ca oamenii să o aprecieze mai mult pentru avere decât pentru felul ei de a fi și nu punea la inimă acest interes material. De fapt, punea prea puține la inimă. Excepția – deși acum îi venea cam greu să o explice, iar absența explicațiilor de orice fel o iritau foarte – o constituia Roger.

Domnișoara Temple ocupa un apartament la hotel Boniface, mondern, dar nu până la absurd, alcătuit dintr-un salon mai mare, unul mai mic, o sufragerie, o cameră de toaletă, un dormitor, o cameră pentru cele două servitoare și un dormitor-cameră de toaletă pentru Agathe, bătrâna ei mătușă care trăia dintr-un mic stipendiu primit de la o plantație și care, în general, alterna mesele cu somnul, dar era îndeajuns de respectată ca să fie o însoțitoare convenabilă, în ciuda aerului ei absent. Agathe, pe care domnișoara Temple o întâlnise prima oară când debarcase, se cunoștea cu familia Bascombe. Roger fusese pur și simplu primul bărbat cu un statut social rezonabil și o înfățișare agreabilă pe care îl cunoscuse domnișoara Temple. Aceasta, fiind o tânără loială și cu principii clare, nu găsise niciun motiv ca să caute în altă parte. La rândul lui, Roger dăduse impresia că o găsește și drăguță, și plăcută, și așa s-au logodit.

După părerea unanimă, erau o pereche potrivită. Lăsând deoparte opinia deja exprimată de Roger, chiar și cei cărora le venea greu să accepte francheța domnișoarei Temple îi recunoșteau frumusețea. Așa cum, de altfel, îi recunoșteau fără rezerve și averea. Roger Bascombe era un tânăr aflat în plină ascensiune în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, foarte aproape de a dobândi o autoritate vizibilă. Arăta bine când se îmbrăca în haine de gală, nu avea niciun viciu ostentativ și dădea dovadă de mai multă bărbăție și de mai puțină delăsare decât orice alt Bascombe din ultimele două generații. Timpul petrecut împreună fusese scurt, dar, pentru domnișoara Temple, foarte intens. Luaseră masa de nenumărate ori, se plimbaseră prin parcuri și vizitaseră galerii de artă, se priviseră adânc în ochi, se sărutaseră tandru. Toate acestea reprezentau ceva nou pentru ea,

de la restaurante și tablouri (a căror anvergură și ciudățenie o făceau pe domnișoara Temple să stea jos câteva minute și să-și acopere pe rând câte un ochi), de la oamenii, mirosurile și zgomotele atât de felurite, de la muzică, maniere și toate acele cuvinte noi, la forța neobișnuită a degetelor lui Roger, la brațul cu care o ținea de talie, la chicotul lui blând – care nu o supăra nici chiar atunci când îl scotea pe seama ei – la mirosurile lui, la săpunul lui, uleiul de păr, tutunul, zilele petrecute în sălile de ședință printre vrafurile de documente, călimări, lumânări, mese lăcuite, acoperite de pâslă și, în sfârșit, la ceea ce pentru ea era un amestec înnebunitor de senzații pe care i le produceau buzele lui delicate, favoriții lui zbârliți și limba lui caldă, cercetătoare.

La următorul mic dejun însă, deși cu fața plină de pete și cu ochii umflați, domnișoara Temple atacă ouăle și pâinea prăjită cu ferocitatea obișnuită și răspunse privirii timorate a servitoarei cu o privire scurtă, peremptorie, ca un cuțit trecut peste gâtlejul oricărei încercări de a spune ceva, cât de cât, darămite de a o consola. Agathe încă mai dormea. Domnișoara Temple își dădea seama (după respirația cu miros de violete, insistentă, viguroasă) că mătușa ei zăbovise de cealaltă parte a ușii în ziua (cum o considera ca acum) Retragerii ei Întunecate, dar nu voia să stea la discuție nici cu ea.

Părăsi hotelul Boniface cu pas întins, într-o rochie care, deși simplă, verde-aurie și înflorată, îi punea în valoare silueta, cu botine verzi și o geantă verde, îndreptându-se spre cartierul magazinelor scumpe ce umpleau străzile pe malul apropiat al fluviului. Nu avea intenția să cumpere ceva anume, ci se gândea că, privind aceste mărfuri ale orașului – ale lumii – adunate la un loc, aduse din atâtea țări în această aglomerare de magazine, ar putea găsi mai ușor o soluție pentru a ieși din situația în care se găsea. Cu acest scop în minte, începu să treacă de la o prăvălioară la alta nerăbdătoare și chiar neliniștită, cu ochii rătăcind, fără a se opri, peste țesături, cutii de lemn cioplit, obiecte de sticlă, pălării, bibelouri, mănuși, mătăsuri, parfumuri, tapete, săpunuri, binocluri de operă, agrafe de păr, pene, mărgele și articole lăcuite de toate felurile. Nu se opri nicăieri și, mai curând decât și-ar fi putut imagina, domnișoara Temple se trezi în partea cealaltă a cartierului, la marginea pieței Sf. Isobel.

Cerul era acoperit de nori cenușii. Se întoarse, privind cu și mai mare atenție fiecare obiect exotic dar negăsind nimic – pește să fi fost – care să o momească, să o convingă să se oprească. Aproape de hotel se întrebă ce caută de fapt. Dacă încerca, atât de acut, acea senzație de pierdere și redefinire, cum se făcea că nimic – nici măcar o adorabilă rățușcă lăcuită – nu-i trezea interesul? În fața fiecărui obiect simțea că o împinge ceva mai departe, că era pradă unui impuls supărător căruia nu-i putea găsi un nume, spre o recompensă necunoscută. Faptul că nu știa ce ar

putea fi acea recompensă o deruta, dar se consola la gândul că există și că va avea puterea de a o face atentă atunci când îi va apărea în raza vizuală.

Drept care, cu un oftat hotărât, trecu printre magazine pentru a treia oară, cu atenția în altă parte, conștientă că, în timp ce traversa piața către cuibul de clădiri monumentale, din piatră albă, ce adăposteau ministerele, interesul ei era – într-un cuvânt – dezinteresat. Cauza nu trebuia căutată neapărat în defectele percepute ale propriei persoane, în caz că avea așa ceva, și nici în superioritatea percepută, dacă exista așa ceva, a unei rivale (a cărei identitate încerca, din simplă curiozitate, să o ghicească în subconștient) ci în situația ei de acum, cel mai bun exemplu aflat la îndemână. Sau singurul exemplu? Și totuși, asta nu însemna că o *deranja* prea mult sau că nu mai avea nicio speranță sau că ar fi dat mai mult de doi bani pe orice dovadă de afecțiune viitoare din partea lui Roger Bascombe, care aparținea deja trecutului.

În pofida acestor gânduri absolut logice, domnișoara Temple se opri în mijlocul pieței și, în loc să-și continue drumul spre clădirile în care Roger fără îndoială lucra chiar și acum, se așeză pe o bancă din metal forjat și privi în sus, la enorma statuie a Sf. Isobel. Neștiind nimic despre martira sanctificată și departe de a fi o tânără evlavioasă, domnișoara Temple se simți imediat dezgustată de această extravaganță vulgară: o femeie agățată de un butoi pe coama unui val, cu hainele rupte, cu părul vâlvoi, înconjurată de resturile unei epave, cu apa înspumată de mai mulți șerpi care i se încolăceau în jurul mâinilor și picioarelor, i se băgau pe sub veșminte și o gâtuiau în timp ce deschidea gura ca să ceară ajutor Celui de Sus – un strigăt pe care îl auzeau doi îngeri înaripați, îmbrăcați, care priveau impasibili de deasupra capului lui Isobel. Domnișoara Temple aprecie dimensiunile statuii, ca și realizarea tehnică, dar în rest i se păru rudimentară și improbabilă. Cum era crescută pe o insulă, putea accepta naufragiul, ca și martiriul provocat de șerpi, îngerii însă arătau supărător de suficienți.

Desigur, privind în ochii de piatră, nevăzători, ai lui Isobel, de-a pururi asaltată de șerpi, știa că scena o lăsa complet rece. Privirea ei se îndreptă în sfârșit spre locul care o interesa cu adevărat, spre cuibul de clădiri albe și astfel, rapid, își făcu un plan, pentru fiecare etapă a planului găsind câte o justificare întemeiată. Acceptă că se despărțise pentru totdeauna de Roger – convingerea și împăcarea nu făceau parte din scopurile ei. Ceea ce căuta ea, ceea ce voia ea de fapt, erau informații. Era vorba doar de o respingere – Roger prefera să fie singur decât să se împovăreze cu ea? Era o chestie de ambiție personală – trebuia dată deoparte ca să nu stea în calea promovării și să nu-i știrbească autoritatea? Era vorba doar de o altă femeie care îi luase locul în inima lui? Sau era ceva la care nu se putea gândi acum? Aceste întrebări o frământau în egală măsură, erau neutre

din punct de vedere emoțional dar vitale în ceea ce privește capacitatea domnișoarei Temple de a-și afla locul în noua ei existență afectată de pierderea lui Roger.

Ar fi fost simplu să-l urmărească. Roger avea tabieturile lui – chiar și atunci când lucra peste program își lua prânzul, indiferent de oră, la același restaurant. Domnișoara Temple găsi un anticariat peste drum unde, simțindu-se obligată să cumpere ceva după ce petrecuse atâta vreme acolo uitându-se afară, alese fără să stea prea mult pe gânduri *Viețile ilustrate ale martirilor mării,* o ediție completă în patru volume. Cărțile erau îndeajuns de groase ea să-i justifice prezența prelungită acolo, examinarea ilustrațiilor color fiind de fapt un pretext pentru a-l vedea pe Roger cum intră și apoi, după o oră, cum reapare, singur, din dosul ușilor masive de vizavi. Roger se întoarse direct la minister. Domnișoara Temple aranjă ca pachetul să-i fie trimis la hotelul Boniface și ieși în stradă, simțindu-se ridicolă.

Traversă din nou piața înainte ca rațiunea să o convingă de faptul că era mai mult un observator neexperimentat decât unul ridicol. Nu avea niciun rost să-l urmărească *din afara* restaurantului. Numai dinăuntru putea stabili dacă Roger mânca singur sau cu alții, cu cine anume și cu cine aborda subiecte importante – toate acestea fiind informații esențiale. În plus, dacă Roger nu renunțase la ea de dragul carierei – lucru de care domnișoara Temple se îndoia cu dispreț – nu prea avea ce să afle urmărind ce face în timpul programului. Era clar că numai după ce își termina serviciul se puteau culege informații cu adevărat interesante. Aflându-se acum în preajma magazinelor, domnișoara Temple intră brusc într-o prăvălie ale cărei ferestre erau înțesate de tot felul de bagaje, lăzi, haine de ploaie, ghetre, căști tropicale, felinare, telescoape și o gamă incredibilă de bastoane. Ieși puțin mai târziu, după negocieri aprinse, purtând o pelerină neagră de voiaj, cu o glugă mare și câteva buzunare prin locuri neașteptate. Într-un alt magazin își umplu un buzunar cu un binoclu de operă, într-altul își îngreună un al doilea buzunar cu un carnet legat în piele și cu un creion rezistent. Apoi domnișoara Temple își luă ceaiul.

Între două cești cu ceai Datjeeling și două plăcinte îmbibate cu frișcă făcu mai multe însemnări în carnet, prefațându-și misiunea și apoi detaliind ce făcuse până atunci. Faptul că acum avea un fel de uniformă și un set de instrumente îi ușura mult munca și o făcea să-și mai uite sentimentele, căci acțiunile care necesitau veșminte și echipamente speciale erau prin definiție obiective și chiar științifice. În consecință, își propuse să-și conceapă însemnările într-un fel de cifru, înlocuind numele proprii și toponimele cu sinonime sau jocuri de cuvinte pe care, nădăjduia ea, alții nu le vor putea înțelege (astfel în loc de minister scria „Minsk” sau chiar „Rusia”, iar Roger – urmând un șir de idei care îl asemuia la început cu un șarpe năpârlit, apoi cu unul căzut

pradă farmecelor altora, apoi cu India și, în sfârșit, din cauza prezenței lui remarcabile, încă – devenea „Rajahul”). În eventualitatea că s-ar putea ca urmărirea să dureze mai mult și într-un oarecare disconfort, comandă un rulou cu cârnați pentru mai târziu. Văzând că e împachetat în hârtie cerată groasă, îi strecură numaidecât într-un alt buzunar al pelerinei.

Deși iarna se îngâna cu primăvara, orașul încă mai era înconjurat de bălți pe la margini, iar serile mai reci decât păreau să promită zilele din ce în ce mai lungi. Domnișoara Temple părăsi ceainăria la ora patru, știind că Roger pleca de la serviciu la cinci, și luă o trăsură. Îi spuse vizitiului cu o voce joasă, fermă, după ce îl asigură că va fi răsplătit cum se cuvine, că vor urmări un domn care probabil va lua și el o trăsură și că îl va anunța când apare lovind de câteva ori în acoperiș. Vizitiul dădu din cap aprobator, dar nu comentă. Pentru domnișoara Temple tăcerea lui însemna că îi cerea un lucra destul de obișnuit, drept care se simți și mai sigură pe ea, se așeză confortabil și își pregăti binoclul și carnetul, așteptând apariția lui Roger. Când, după aproximativ patruzeci de minute, acesta chiar apăru, domnișoara Temple fu cât pe-aci să-l rateze fiindcă se amuza privind prin binoclu la vitrinele din apropiere; un al șaselea simț o făcu să privească înapoi, spre intrarea în minister, și să-l vadă (stând în stradă cu o expresie plină de încredere și hotărâre care o tulbură din nou) cum face semn unei trăsuri să oprească. Bătu de câteva ori în capotă și trăsura se urni din loc.

Emoția urmăririi – complicată de emoția revederii lui Roger (care aproape sigur era rezultatul misiunii pe care și-o asumase și nu al vreunei rămășițe de afecțiune) – se temperă brusc în clipa în care, după primele străzi, domnișoara Temple își dădu seama că destinația lui Roger nu era, spre dezamăgirea ei, decât propria lui casă. Și din nou se văzu nevoită să recunoască posibilitatea ca respingerea ei să nu fi fost provocată de nicio rivală, motiv pentru care nu o putea pune în cârca nimănui. Era posibil. Și poate mai bine. Într-adevăr, în timp ce trăsura ei se îndrepta spre casa Bascombe – un drum pe care îl cunoștea atât de bine, încât, nu cu mult timp în urmă, aproape că și-l însușise – reflecta la posibilitatea ca o altă femeie să-i fi luat locul în inima lui Roger. Pentru modul ei direct de a gândi, așa ceva era de neconceput. Cântărind tot ceea ce făcea Roger cât era ziua de lungă – drumul spartan de la serviciu la masă, din nou la serviciu și apoi acasă unde, fără îndoială, după ce mânca, se apuca din nou de muncă – era mai logic să conchidă că o plasase pe locul doi, după ambiția lui fără limite. Părea o alegere stupidă, ea l-ar fi ajutat în multe feluri, mai directe sau mai subtile, dar cel puțin îi putea urmări firul logic (greșit, pueril). Tocmai își imagina cum Roger avea să-și dea seama până la urmă la ce renunțase (cu cruzime, prostește, orbește) și apoi pornirea ei ciudată de a-l consola în această

durere cu siguranță iminentă, când văzu că ajunseseră. Trăsura lui Roger oprise în fața intrării principale, iar trăsura domnișoarei Temple se opri și ea, la o distanță discretă în urma ei.

Dar Roger nu coborî. După câteva minute, ușa din față se deschise și apăru Phillips, servitorul lui Roger, care se apropie de trăsură cu un pachet voluminos învelit în negru. I-l înmână lui Roger și primi de la el servieta lui și două mape groase, pline de hârtii. Phillips duse în casă aceste obiecte legate de activitatea de zi cu zi a lui Roger Bascombe și închise ușa în urma lui. Imediat trăsura lui Roger porni la trap, întorcându-se în centrul orașului. Domnișoara Temple bătu de câteva ori în capotă și se trezi azvârlită într-un colț când caii o luară din loc, reluând urmărirea.

De-acum se întunecase bine și domnișoara Temple se văzu nevoită să se bazeze pe faptul că vizitiul știa pe unde mergea. Chiar și atunci când scotea capul pe fereastră – acoperit de glugă ca să nu se demaște – de-abia vedea trăsurile din față, fără știe cu siguranță care era a lui Roger. Acest sentiment de nesiguranță devenea din ce în ce mai apăsător, mai ales că primele tentacule ale ceții încercau să-i cuprindă, furișându-se dinspre fluviu. La următoarea oprire abia dacă mai putu distinge propriii cai. Vizitiul se aplecă și arătă spre un pasaj boltit, înalt, umbrit, deasupra unui șir de trepte impresionant, care duceau spre un tunel luminat cu gaz. Domnișoara Temple își încordă privirea și își dădu seama că vânzoleala de la baza scării nu era provocată de mai mulți șobolani care se băteau să intre într-un canal colector, ci de o mulțime de oameni în veșminte întunecate care intrau și se afundau în adâncul de dedesubt. Arăta absolut infernal, un portal de un galben bolnăvicios, împresurat de întuneric, ce deschidea drumul spre tenebre.

— Stropping, domnișoară, strigă vizitiul și apoi, ca răspuns la lipsa de reacție a domnișoarei Temple, adăugă: gara.

Domnișoara Temple reacționă de parcă ar fi primit o palmă – sau cel puțin simți rușinea pe care și-o imagina că o trăiește cel ce este pălmuit. Sigur că era gara. O emoție bruscă o făcu să sară din trăsură. Vârî repede banii în mâna vizitiului și se îndreptă cu pași mari spre pasajul boltit ce strălucea în întuneric. Gara Stropping. Exact ce căuta ea – Roger mai făcea și *altceva.*

Avu nevoie de câteva secunde disperate ca să-l găsească, după ce pierduse momente prețioase privind uimită din trăsură. Tunelul dădea spre o scară mai mare care cobora spre sala principală și apoi spre șinele de cale ferată, totul sub un baldachin imens, complicat, de fier și cărămidă acoperită de funingine. „Precum catedrala lui Vulcan”. Domnișoara Temple zâmbi în fața acestei priveliști, mândră că nu se pierduse cu firea. Dincolo de inventarea unei comparații, avu prezența de spirit să se apropie de marginea scării, să se folosească de un stâlp de felinar ca să se cocoațe pe balustradă și din acea poziție

avantajoasă să se uite cu binoclul la mulțimea de jos – lucru pe care numai cu înălțimea ei nu l-ar fi putut face niciodată. Nu-i trebui mult ca să-l descopere pe Roger. Din nou, fără să se grăbească, îl urmări cum se îndreaptă spre un tren anume. Când fu absolut sigură că se urcă în tren, se dădu jos de pe balustradă și se duse să se intereseze mai întâi de destinația trenului și apoi să-și cumpere bilet.

Nu mai fusese niciodată într-o gară atât de mare – prin Stropping treceau toate trenurile spre nord și spre vest – cu atât mai puțin la sfârșitul aglomerat al unei zile de lucru, domnișoara Temple având senzația că îi făcuse cineva vânt într-un mușuroi de furnici. Cu statura ei mică și constituția ei delicată era obișnuită să treacă neobservată, să fie un detaliu rareori relevant, precum refuzul de a mânca țipari. Dar în gara Stropping, în ciuda faptului că știa încotro merge (către tabela aceea mare pe care erau trecute peroanele și destinațiile), domnișoara Temple se trezi îmbrâncită din toate părțile, contrar intențiilor ei, vederea, cât era posibilă de sub glugă, fiindu-i blocată de o sumedenie de coate și jiletci. Cea mai potrivită comparație la care se putea gândi era că înoată împotriva unui flux zănatic și atotputernic. Privi în sus și găsi repere pe tavan, constelații de fier, ca să se orienteze și astfel localiză un chioșc publicitar pe care îl văzuse din capul scării. Își croi drum pe lângă el și porni într-o altă direcție, ținând cont de viteza de deplasare a celor din jur, ca să ajungă la un alt stâlp de felinar de care să se folosească pentru a vedea mersul trenurilor.

Odată ajunsă la stâlp, domnișoara Temple începu să-și facă griji în privința timpului. În jurul ei – căci erau foarte multe peroane – fluierele anunțau mereu sosiri și plecări și habar nu avea, cu mersul ei poticnit prin acea subterană, dacă trenul lui Roger plecase deja. Privind în sus la mersul trenurilor constată cu plăcere că era împărțit pe coloane care indicau numărul trenului, destinația, ora de plecare și peronul. Trenul lui Roger – la peronul 12 pleca la 6.23, în direcția Orange Canal. Își întinse gâtul ca să vadă ceasul gării – o altă hidoșenie cu îngeri postați de o parte și de alta a cadranului (ca și cum l-ar fi sprijinit cu aripile lor), care priveau impasibil în jos, unul ținând un cântar, celălalt o sabie fără teacă. Între aceste două spectre metalice negre ale judecății, domnișoara Temple rămase surprinsă să vadă că era 6.17. Coborî repede de pe stâlp și se repezi spre casa de bilete, făcându-și loc cu coatele printre o mare de haine. Apăru, două minute mai târziu, la capătul unei cozi și peste un alt minut ajunse, în sfârșit, la casa de bilete. Își anunță destinația – ultima localitate, dus-întors – și trânti un pumn de monede grele pe bucățica de marmură din față, împingându-le autoritar către funcționara care o privi impacientată din dosul geamului zăbrelit al ghișeului. Degetele ei palide se strecurară pe sub geam ca să-i ia banii și să-i împingă un bilet perforat. Domnișoara Temple îl înhăță și o luă la fugă spre tren.

Cu un felinar în mână și cu un picior pe scara ultimului vagon, un controlor se pregătea să dea semnalul de plecare. Era 6.22. Domnișoara Temple îi zâmbi cât de dulce îi permitea respirația întretăiată și urcă pe lângă el. Se opri în pragul ușii ca să-și vină în fire tocmai când trenul se urnea din loc, făcând-o să-și piardă echilibrul. Se sprijini cu ambele brațe de perete și auzi un chicot în spatele ei. Controlorul îi zâmbea de pe ultima treaptă, peronul trecând din ce în ce mai repede pe lângă el. Domnișoara Temple nu era obișnuită să râdă cineva de ea, indiferent de împrejurări, dar date fiind misiunea ei, deghizamentul și faptul că răsufla din greu, nu găsi nicio replică la îndemână și, în loc să stea acolo și să scoată limba de un cot, preferă să intre pe coridor și să caute un compartiment liber. Primul era gol, drept care deschise ușa de sticlă și se așeză pe locul din mijloc cu fața în direcția de mers a trenului. În dreapta ei era o fereastră mare. În timp ce se liniștea, ultima imagine fugară a gării Stropping – peronul, trenurile aliniate, caverna de cărămidă, boltită – dispăru înghițită de bezna unui tunel.

Compartimentul era din lemn de culoare închisă, cele trei locuri de o parte și de alta fiind tapisate cu o catifea roșie destul de pretențioasă. Un glob mic, alb ca laptele, împrăștia o lumină slabă, palidă și confuză, dar îndeajuns ca să-i reflecte silueta pe geamul întunecat. Primul ei impuls fu să-și scoată pelerina ca să respire mai ușor, dar, deși era încălzită, tulburată și prea puțin conștientă de locul spre care se îndrepta, domnișoara Temple știa că trebuia să stea liniștită ca să-și limpezească gândurile. Orange Canal era destul de departe de oraș, aproape de coastă, cu Dumnezeu știe câte opriri pe parcurs, fiecare dintre ele putând fi destinația lui Roger. Habar nu avea cine mai era în trenul acela, dacă îi cunoștea cineva, pe ea sau pe Roger, sau care era scopul acelei călătorii. Dacă nu exista nicio destinație, ci era vorba doar de un transfer al trenului dintr-o gară într-alta? Oricum, era clar că trebuia să-l găsească numaidecât pe Roger, altfel nu avea cum să știe dacă acesta coborâse sau se întâlnise cu cineva. De îndată ce controlorul venea să-i verifice biletul, trebuia să-și înceapă căutarea.

Dar controlorul nu mai venea. Trecuseră deja câteva minute de la plecare și nu fusese decât la câțiva metri depărtare de ea. Nu-și amintea să-l fi văzut trecând – poate că trecuse pe lângă ea tocmai când intra în compartiment? – și începu să se enerveze, chicotul lui malițios făcând-o să-l deteste. Ieși pe coridor. Nu era acolo. Își miji ochii și porni încet, cu grijă, fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea – chiar și la adăpostul pelerinei – era să dea nas în nas cu Roger. Se apropie de următorul compartiment, își lungi gâtul și se uită înăuntru. Nimeni. Erau opt compartimente în vagon și toate goale.

Trenul gonea înainte prin întuneric. Domnișoara Temple se opri la ușa dinspre următorul vagon și se uită pe geam. Arăta exact ca vagonul în care se afla ea. Deschise ușa și intră – alte opt compartimente fără niciun călător. Pătrunse în următorul vagon și găsi exact aceeași situație. Ultimele trei vagoane ale acestui tren erau complet goale. Ceea ce explica absența controlorului – deși acesta știa și, dacă ar fi fost cât de cât politicos, i-ar fi verificat biletul. Poate că doar aștepta ca ea să facă ceea ce și făcea, să meargă în față, acolo unde ar fi trebuit să fie încă de la început, dacă nu ar fi prins trenul în ultima clipă. Poate că nu știa ea ceva despre ultimele vagoane sau despre regulile acestei călătorii – ceea ce explica și chicotul? – sau despre ceilalți călători. Poate că erau în grup? Poate că era mai puțin o călătorie și mai mult o excursie? Acum îl disprețuia pe controlor pentru aroganță ca și pentru mojicia lui și mergea din ce în ce mai hotărâtă ca să dea de el. Dar și acest vagon era gol – patru vagoane! – și domnișoara Temple se opri în pragul celui de-al cincilea încercând să-și aducă aminte câte vagoane erau în total (habar nu avea) sau câte ar fi fost normal să aibă trenul (habar nu avea) sau ce i-ar fi putut spune controlorului, dacă îl găsea, ca să nu-și demonstreze ignoranța totală (habar nu avea, cel puțin pe moment). În timp ce stătea acolo și se gândea, trenul își încetini viteza și se opri.

Se repezi în cel mai apropiat compartiment și deschise fereastra. Peronul era gol – nimeni nu urca, nimeni nu cobora. Gara – din Crampton Place – era închisă și neluminată. Se auzi fluierul și trenul prinse din nou viață, aruncând-o pe domnișoara Temple pe banchetă. Un vânt rece pătrunse pe fereastra deschisă în timp ce trenul prindea viteză și tânăra se grăbi să o închidă. Nu auzise niciodată despre Crampton Place și era mulțumită că nu trebuia să coboare acolo – gara arăta la fel de pustie ca o stepă siberiană. Păcat că nu avea o hartă a acestei linii, o listă cu opririle. Poate o lua de la controlor, măcar o listă pe care să și-o treacă în carnet. Amintindu-și de carnet, îl scoase din buzunar și, umezind vârful creionului cu buzele, scrise „Crampton Place” cu litere înflorite. Neavând ce să adauge, vârî carnetul la loc, se întoarse pe coridor și, cu un suspin hotărât, păși în al cincilea vagon.

Știa că e altceva după parfum. În vreme ce celelalte coridoare erau îmbibate cu un amestec industrial vag de fum și unsoare, leșie și apă murdară, coridorul celui de-al cincilea vagon mirosea – surprinzător fiindcă le știa din propria ei casă – a flori frangipani. Cuprinsă de emoție, domnișoara Temple se furișă spre cel mai apropiat compartiment și se aplecă încet ca să privească înăuntru. Locurile mai îndepărtate erau ocupate toate: doi bărbați în pardesiuri negre și, între ei, o femeie îmbrăcată cu o rochie galbenă, într-o foarte bună dispoziție. Bărbații fumau trabucuri și

purtau barbă ascuțită și bine îngrijită, aveau fața roșie și prietenoasă, de parcă ar fi fost exemplare din aceeași specie canină, robustă și viguroasă. Femeia purta o mască din pene de păun care îi acoperea partea de sus a capului, lăsând numai ochii să strălucească precum două pietre prețioase. Avea buzele date cu ruj și deschidea gura larg când râdea. Toți trei priveau atent la cineva de pe bancheta din față și nu o observaseră pe domnișoara Temple care făcu un pas înapoi și apoi, știind că e o prostie, dar, negăsind altă soluție, se lăsă în patru labe și se târî pe lângă compartiment, având grijă să nu fie văzută. Ajunsă în partea cealaltă, se ridică încet în picioare, se uită pe furiș la bancheta din fața celor trei călători și înțepeni. Cel care stătea acolo era Roger Bascombe.

Roger privea în altă parte. Purta o pelerină neagră, închisă până la gât, și fuma o havană subțire. Părul de culoarea stejarului era pieptănat pe spate și dat cu pomadă. Mâna dreaptă era într-o mănușă neagră, iar cea stângă, în care ținea havana, era goală. Privind mai atent, domnișoara Temple văzu că Roger ținea în mâna dreaptă, înmănușată, mănușa mâinii stângi. Și mai văzu că Roger nu râdea, fața lui era voit lipsită de expresie, cum se întâmpla ori de câte ori tânărul se afla în prezența ministrului sau a ministrului adjunct, a mamei lui sau a unchiului Tarr – adică în prezența celor cărora le datora respect. La geam, locul dintre ei fiind neocupat, stătea o altă femeie, într-o rochie roșie care parcă arunca fulgere de sub o pelerină de culoare închisă, cu guler de blană. Domnișoara Temple văzu gleznele palide ale femeii și gâtul ei delicat, ca niște cărbuni albi sub rochia ei înflăcărată, apărând și dispărând brusc în timp ce își schimba poziția. Buzele ei de un roșu întunecat schițau un zâmbet strâmb, provocator, în timp ce trăgeau dintr-un portțigaret negru, lung, lăcuit. Și ea purta o mască, din piele roșie, presărată cu mărgele lucioase acolo unde ar fi trebuit să fie sprâncenele și – spre disconfortul domnișoarei Temple – cu câte o lacrimă scânteietoare în colțul ochilor, gata să cadă. Era evident că spusese ceva ce stârnise hazul celorlalți. Femeia scoase un rotocol de fum și îl îndreptă spre cealaltă banchetă. Ceilalți râseră din nou, ca și cum acest gest ar fi venit ca o concluzie la vorba de duh rostită înainte, chiar dacă încercau să împrăștie fumul din fața lor.

Domnișoara Temple se îndepărtă de ușă și se lipi cu spatele de perete. Habar nu avea ce ar trebui să facă. În dreapta ei era un alt compartiment. Aruncă o privire înăuntru și văzu că bancheta era ocupată de trei femei, fiecare cu o pelerină de călătorie în jurul a ceea ce i se păru a fi, judecând după pantofii lor, o ținută de seară elegantă. Două dintre ele purtau măști împodobite cu pene galbene de struț, iar cea de a treia, cu fața neacoperită, își ținea masca în poală, chinuindu-se cu o curelușă care nu voia să se încheie. Domnișoara Temple își trase gluga și mai mult pe față și se întinse să vadă cine stătea pe cealaltă banchetă: doi bărbați,

unul în frac, iar celălalt într-o haină de blană groasă care îl făcea să semene cu un urs. Și ei purtau măști, simple, negre, cel îmbrăcat în frac sorbind mereu dintr-o sticluță plată de argint, iar cel înfofolit în blană bătând darabana pe vârful încrustat cu perle al unui baston de abanos. Domnișoara Temple făcu un pas înapoi. Bărbatul îmbrăcat în blană aruncase o privire spre coridor. Speriată, trecu în fugă pe lângă compartimentul lui Roger, fără să se ascundă, și se repezi pe ușa care făcea legătura cu celălalt vagon.

Închise ușa după ea și se lăsă pe vine. Trecură mai multe secunde interminabile. Nimeni nu veni la ușă. Nimeni nu intră ca să o prindă sau numai din curiozitate. Se relaxă, trase aer în piept și își reveni. Se simțea depășită, nu mai trecuse niciodată prin așa ceva – și totuși, pe drept cuvânt, nu era sigură de ceea ce văzuse. În pofida faptului că o asaltau tot felul de gânduri negre, nu aflase decât că Roger participa – fără prea multă plăcere și nimic care să demonstreze că nu o făcea decât din obligație – la o petrecere exclusivistă la care invitații erau mascați. Ce era atât de neobișnuit în asta? Chiar dacă pentru domnișoara Temple era ceva neobișnuit – atât de multe lucruri i se păreau ciudate, ei, care ducea o viață atât de izolată încât nu putea judeca obiectiv – știa că dacă ar fi trăit periculos un întreg sezon, acest gen de distracție ar fi părut, dacă nu ceva de rutină până la plictisitor, cel puțin un fapt despre care avea știință. În plus, mai văzuse și că Roger nu ședea *lângă* femeia în roșu ci, departe de ea, de fapt departe de toți ceilalți. Se întrebă dacă fostul ei logodnic se afla pentru prima dată în compania lor. Se întrebă cine era femeia. Cealaltă, în galben și cu pene de păun, o interesa mult mai puțin, doar fiindcă reacționase cu atâta vulgaritate la gluma femeii elegante. Era evident că bărbații nu sunt preocupați să-și ascundă identitatea – probabil că se cunoșteau între ei și călătoreau în grup. În celălalt compartiment, toți fiind mascați, probabil că nu se cunoșteau. Sau poate că se cunoșteau, dar nu erau conștienți de acest lucru *din cauza* măștilor – întreaga plăcere a serii consta în ghicirea identității celuilalt, gândea ea, și în a rămâne ascuns. Domnișoarei Temple i se păru un bun prilej de distracție, deși știa că rochia ei, chiar dacă mergea ziua, nu putea răspunde pretențiilor unei astfel de seri, iar pelerina și gluga, deși îi ascundeau temporar identitatea, nu se potriveau nici pe departe cu masca pe care o purta fiecare.

Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot scurt dinspre celălalt coridor. Aruncă o privire și văzu cum bărbatul îmbrăcat în blană – impozant când nu ședea, aproape umplând coridorul cu fizicul lui – iese din compartimentul lui Roger și închide ușa după el. Fără să se uite spre ea, intră în compartimentul lui. Domnișoara Temple oftă, eliberându-se de o tensiune despre care nu prea era conștientă; nu o văzuse, fusese doar în vizită în celălalt compartiment. Probabil că o cunoștea pe femeie, hotărî ea, chiar

dacă intrase în compartiment pentru a vorbi cu orice persoană de acolo, inclusiv cu Roger. Roger întâlnea atâția oameni în fiecare zi – din guvern, din lumea afacerilor, din alte țări. Cu o strângere de inimă își dădu seama cât de restrâns era propriul ei cerc de cunoștințe. Știa atât de puțin despre lume, atât de puțin despre viață, și iat-o acum, ascunzându-se într-un vagon gol, mică și ridicolă.

Din nou se repezi într-un compartiment și deschise fereastra, și din nou peronul era pustiu, iar gara închisă și în beznă. Packington – un alt loc de care nu auzise – dar și-l notă în carnet. Închise fereastra când trenul se puse în mișcare. Întorcându-se spre ușa compartimentului văzu că era deschisă și că în pragul ei stătea controlorul. Zâmbind cu gura până la urechi.

— Biletul dumneavoastră, domnișoară.

Își scoase biletul din pelerină și i-l arătă. Controlorul i-l luă din mână, aplecând capul ca să vadă destinația, cu același zâmbet larg pe față. În cealaltă mână ținea un perforator ciudat, din metal. Ridică privirea.

— Așadar, mergeți până la Orange Canal.

— Întocmai. Câte opriri ar mai fi până acolo?

— Destule.

Domnișoara Temple îi întoarse zâmbetul, strepezit.

— Îmi puteți spune exact câte?

— Șapte opriri. Aproape două ore.

— Mulțumesc.

Controlorul perforă biletul cu un pocnet surd, precum mușcătura unei insecte din metal, și îl înapoie. Dar nu se mișcă din ușă. Drept răspuns, domnișoara Temple își aranjă mai bine pelerina, comunicându-i din priviri că acel compartiment era numai al ei. Controlorul se uită lung la ea, apoi spre capătul trenului, și își linse buzele. În clipa aceea domnișoara Temple își dădu seama cât de mult semăna gâtul lui gros cu cel al unui porc, mai ales așa cum stătea, înfipt în gulerul strâmt al hainei albastre. Controlorul se mai uită odată la ea și își flexă degetele, grase și palide ca un pachet de cârnați nefripți. La vederea acestui spectacol dizgrațios, disprețul domnișoarei Temple se transformă într-o simplă formă de dezinteres – nu mai voia să-i facă rău, voia doar să-l vadă plecat. Controlorul însă nu avea nici cea mai mică intenție să plece. Se aplecă spre ea, cu o privire oarecum pofticioasă.

— Pare-se că nu călătoriți cu ceilalți.

— Nu, după cum se poate vedea.

— Nu e întotdeauna sigur, o domnișoară singură…

Controlorul își lăsă replica în suspensie, zâmbind. De fapt, zâmbea tot timpul. Își pipăi perforatorul și își lăsă ochii să rătăcească spre gambele ei bine făcute. Domnișoara Temple oftă.

— Sigur de ce?

Controlorul nu răspunse. Înainte de a o face, înainte de a-i face ceva care să o aducă în situația de a țipa sau de a se simți în continuare disprețuită, domnișoara Temple își ridică palma deschisă spre el, semn că nu trebuia să răspundă, că nu trebuia să spună nimic, și îi puse o altă întrebare.

— Știți cumva unde merg – unde *mergem* toți?

Controlorul făcu un pas înapoi de parcă l-ar fi mușcat cineva, de parcă ar fi fost amenințat cu moartea. Se retrase pe coridor, își duse mâna la caschetă și se întoarse brusc, îndreptându-se valvârtej spre vagonul din față. Domnișoara Temple rămase la locul ei. Ce se întâmplase? Întrebarea ei fusese luată de controlor drept amenințare. Știa *sigur,* cugetă ea, probabil că era vorba de un loc frecventat de cei bogați și influenți – îndeajuns ca vorba unui invitat să-l coste serviciul. Zâmbi (la urma urmelor, fusese un schimb de replici satisfăcător) la gândul celor aflate – nu că ar fi fost o surpriză. Faptul că Roger participa la această petrecere în calitate de subordonat nu făcea decât să întărească ideea că reprezentanți din eșaloanele superioare ale guvernului urmau să fie și ei prezenți acolo.

O vagă senzație de disconfort îi aminti că-i este foame. Drept care își scoase ruloul cu cârnați.

În ora următoare trenul mai opri de cinci ori – Gorsemont, De Conque, Raaxfall, St. Triste și St. Porte – domnișoara Temple trecu fiecare nume în carnet, împreună cu descrierea fantezistă a celorlalți călători. De fiecare dată, uitându-se pe geam, văzu un peron pustiu și o gară închisă, fără ca nimeni să urce sau să coboare din tren. De fiecare dată simți și cum se răcește aerul până când, în St. Porte, i se păru că este chiar frig și că miroase a mare, sau poate că mirosul venea dinspre întinsele mlaștini de sare despre care știa că există în acest colț de țară. Ceața se risipise, dar nu descoperise decât o felie de lună, iar noaptea rămânea destul de întunecată. De câte ori trenul pornea din nou, domnișoara Temple se furișa pe coridor și se uita cu grijă în cel de-al cincilea vagon ca să vadă dacă se întâmplă ceva acolo. Odată zări pe cineva intrând într-unul din compartimentele din față (habar nu avea cine era – pelerinele negre arătau toate la fel), doar atât. Plictiseala deveni atât de chinuitoare încât vru să plece iar, ca să mai arunce o privire în compartimentul lui Roger. Știa că este o idee nefericită care nu-i dădea pace din cauza stării de agitație în care se afla și că în momente ca acesta se puteau face cele mai mari greșeli. Nu trebuia decât să aibă răbdare câteva minute, până se limpezeau lucrurile, și atunci va putea înțelege ce se petrece. Oricum, tocmai când se pregătea să apese pe mânerul ușii care dădea spre cel de-al cincilea vagon, trenul se opri din nou.

Își retrase mâna ca arsă, surprinsă că toate ușile compartimentelor se deschideau. Se refugie în compartimentul ei și deschise repede fereastra. Peronul era plin de trăsuri care așteptau, iar ferestrele gării erau toate luminate. Citi numele gării – Orange Locks – și văzu cum zeci de oameni coboară din tren și trec pe sub fereastra ei. Fără să o mai închidă, dădu fuga din nou la ușa dintre vagoane: oamenii ieșeau pe o ușă din celălalt capăt, ultima persoană – un ins în uniformă albastră tocmai ajunsese la ea. Înghițind în sec și simțind cum i se strânge stomacul, se strecură în tăcere și, repede, dar și cu băgare de seamă, porni de-a lungul coridorului, uitându-se în fiecare compartiment. Toate erau goale. Grupul lui Roger coborâse, ca și bărbatul în haină de blană.

Insul în uniformă albastră dispăruse și el. Domnișoara Temple iuți pasul și ajunse în celălalt capăt, unde o ușă deschisă și câteva trepte dădeau spre peron. Ultimele persoane păreau să fie la câțiva metri de ea, îndreptându-se spre trăsuri. Înghiți în sec. Dacă rămânea în tren, putea să ajungă la capătul liniei și apoi să se întoarcă fără nicio grijă. Dacă se hotăra să coboare, habar nu avea de mersul trenurilor – dacă gara Orange Locks se închidea precum celelalte cinci? Pe de altă parte, aventura ei *continua* exact cum sperase. Ca și cum ar fi grăbit-o să ia o hotărâre, trenul se puse în mișcare. Fără să mai stea pe gânduri, domnișoara Temple sări pe peron, pierzându-și echilibrul și scoțând un țipăt de durere. Până să se ridice de jos și să se uite în urmă, trenul prinsese deja viteză. În ușa ultimului vagon stătea controlorul. Avea privirea rece și ținea felinarul îndreptat spre ea ca o cruce în fața unui vampir.

Trenul era departe și uruitul lui era înlocuit acum de tropotul cailor, clinchetul clopoțeilor și vocile călătorilor care se urcau în trăsuri. Mai multe trăsuri părăseau deja gara, domnișoara Temple trebuia să hotărască imediat ce voia să facă. Nu-l vedea nicăieri pe Roger și nici pe tovarășii lui de călătorie. Cei care rămăseseră pe peron erau îmbrăcați în paltoane, pelerine sau haine de blană, un număr se pare egal de bărbați și femei, poate douăzeci la număr. Un grup de bărbați se urcă într-o trăsură iar unul amestecat, de bărbați și femei, se îngrămădi în altele două. Tresărind, domnișoara Temple își dădu seama că mai rămăsese o singură trăsură. Spre ea se îndreptau trei femei mascate, înfășurate în pelerine. Îndreptându-și umerii și trăgându-și gluga pe față, domnișoara Temple se apropie repede de ele.

Ajunse la trăsură înainte ca toate femeile să urce în ea. După ce urcă și se întoarse cu fața ca să închidă portiera, cea de a treia femeie o văzu pe domnișoara Temple – sau silueta ei întunecată, acoperită de pelerină și glugă – și se scuză, făcându-i loc. Domnișoara Temple doar înclină din cap și urcă lângă ea. La semnalul uneia dintre femei, mai așteptând o clipă ca ultima

venită să se instaleze comod, vizitiul plesni din bici și trăsura se urni din loc. Cu gluga trasă, domnișoara Temple nu prea avea cum să vadă fețele celorlalte femei și nici nu se putea uita pe geam – nu că și-ar fi dat seama de ce ar fi putut vedea afară.

Femeile rămaseră tăcute la început, probabil din cauza prezenței ei. Cele două din față purtau măști împodobite cu pene și pelerine din catifea închisă la culoare, pelerina femeii din stânga etalând un somptuos guler din pene negre. După ce se așeză mai bine, cea din dreapta își deschise pelerina și își făcu vânt cu un evantai, semn că se încălzise după atâta efort, dezvăluind o rochie din mătase albastră, lucioasă, mulată pe corp, ce aducea cu pielea unei reptile. În timp ce evantaiul flutura în întuneric ca o pasăre de noapte prinsă în capcană, trăsura se umplu de parfum – iasomie dulce. Femeia care ședea lângă domnișoara Temple (care se urcase înaintea ei în trăsură) purta un fel de tricorn prins dezinvolt cu un ac de păr și o panglică trecută peste ochi, ca un pirat. Pelerina ei era simplă, dar probabil destul de călduroasă, din lână neagră. Dat fiind că ținuta ei nu era ieșită din comun, domnișoara Temple începu să spere că nici ea nu părea chiar atât de nelalocul ei, câtă vreme reușea să se ascundă de celelalte. Era încrezătoare că, la prima rază de lumină, botinele ei – de un verde îndrăzneț – vor fi privite ca potrivite.

Călătoriră în tăcere, dar curând domnișoara Temple își dădu seama că celelalte femei erau la fel de agitate, chiar dacă nu încercau aceeași senzație de suspans extraordinar. Încet-încet, începură să facă mici observații exploratorii – mai întâi despre tren, apoi despre trăsură sau despre îmbrăcămintea celorlalte și, în final, evaziv, despre destinația lor. Nu se adresau în mod direct domnișoarei Temple, de fapt nici uneia dintre ele în mod deosebit, făcând comentarii generale și răspunzând la fel. De parcă nu aveau voie să vorbească despre acea seară și se hotărâseră să abordeze subiectul din aproape în aproape, fiecare dând de înțeles că nu ar deranja-o să încalce regula. Desigur, domnișoara Temple nu se simțea deranjată deloc, numai că nu avea ce spune. Ascultă cum femeia-pirat și cea în rochie de mătase își complimentau ținuta și cum amândouă apreciau masca celei de a treia. Apoi cele trei femei își îndreptară atenția asupra ei. Până în acel moment domnișoara Temple nu spusese nimic, doar dăduse din cap de vreo două ori, acum însă știa că tovarășele ei de călătorie o priveau cu mult interes. Așa că vorbi și ea:

— Sper din toată inima că m-am încălțat cu ce trebuie pentru o seară atât de rece.

Își mișcă picioarele în spațiul restrâns dintre locuri și își ridică pelerina, arătându-și botinele din piele verde, cu șireturile lor complicate. Cele trei se aplecară ca să vadă mai bine, apoi femeia-pirat de lângă ca îi dădu dreptate:

— E o alegere foarte bună – fiindcă sunt sigură că va fi frig.

— Și rochia dumneavoastră e verde… cu flori, remarcă femeia cu gulerul din pene, a cărei privire se deplasase de la botine la rochia ce se zărea deasupra lor.

Femeia în rochie de mătase scoase un chicot.

— V-ați deghizat în Rustica Suburbană!

Celelalte chicotiră și ele și, prinzând curaj, femeia în rochie de mătase continuă:

— Una din acele doamne care trăiesc printre romane și punguțe parfumate – în loc să-și trăiască viața așa cum este ea, în grădinile vieții. Rustica, Femeia-pirat, Mătăsoasa și Împănata – suntem deghizate până peste poate!

Domnișoarei Temple cuvintele ei i se părură cam îndrăznețe. Nu-i plăcea să i se spună nici „suburbană" și nici „rustică" și, mai mult, era convinsă că persoana care condamnă un lucru – în cazul de față romanele – este una și aceeași persoană care și-a pierdut o mare parte din viață citindu-le. Pe moment, în timp ce era insultată, de-abia se stăpânea să nu se întindă spre femeie (căci era aproape) și să o apuce strâns de urechea ei de harpie. Dar se sili să zâmbească, știind că astfel trece peste mândrie de dragul aventurii și acceptă ceva mult mai important, faptul că disprețul femeii îi sugera costumul și rolul pe care îl putea juca. Își drese vocea și vorbi din nou:

— Printre atâtea doamne, una mai elegantă decât cealaltă, mă întrebam dacă un astfel de *costum* ar putea atrage atenția cât de cât.

Femeia-pirat de lângă ea chicoti din nou. Zâmbetul femeii în rochie de mătase era puțin mai rigid, iar vocea puțin mai arțăgoasă. Se uită mai îndeaproape la fața domnișoarei Temple, ascunsă în umbra glugii.

— Cum arată masca dumneavoastră? Nu se vede…

— Nu se vede?

— Nu. Este tot verde? Nu poate fi prea complicată, altfel n-ar încăpea sub glugă.

— Într-adevăr, e destul de simplă.

— Dar nu se vede.

— Nu?

— Am dori s-o vedem.

— Intenția mea a fost să o fac și mai misterioasă… ea fiind, cum am mai spus, destul de simplă.

În replică, femeia în rochie de mătase se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut să se uite sub gluga domnișoarei Temple, iar

domnișoara Temple se feri cât putu de mult. Momentul era penibil dar, în ignoranța ei, domnișoara Temple nu era sigură cine purta povara acelei *gaucherie* – ea, din cauza refuzului, sau femeia în rochie de mătase cu insistența ei exagerată. Celelalte două femei nu spuseră nimic, priveau doar, măștile ascunzându-le expresia de pe chip. Dintr-o clipă într-alta, femeia putea vedea totul sau îi putea scoate gluga – domnișoara Temple trebuia să o oprească imediat. Spre norocul ei, își dădu seama că era foarte posibil ca aceste femei să nu fi trăit într-o casă în care pedepsele severe erau la ordinea zilei. Drept care domnișoara Temple nu făcu decât să-și întindă două degete de la mâna dreaptă și să le vâre, prin găurile din masca plină de pene, direct în ochii femeii.

Femeia în rochie de mătase sări ca arsă, bolborosind ca un ceainic în care apa a început să fiarbă. Se văită de două ori, își smulse masca de pe față și își duse mâinile la ochi, pipăindu-i și frecându-i în întuneric. Atingerea fusese foarte ușoară, domnișoara Temple știa că nu avea cum să o doară prea tare – dacă și-ar fi folosit unghiile ar fi fost o altă poveste. Femeia în rochie de mătase se uită la ea, cu ochii roșii și plini de lacrimi, cu gura încremenită într-o grimasă de furie, gata să sară asupra ei. Celelalte două femei priveau doar, încremenite de uimire. Din nou totul atârna de un fir de păr, domnișoara Temple știind că nu trebuia să piardă controlul situației. De aceea izbucni în râs.

Apoi, după ce termină de râs, scoase o batistă parfumată și i-o oferi femeii în rochie de mătase, rostind cu cea mai dulce voce posibilă, ca și cum ar fi consolat un pisoi:

— Vai, doamnă… Îmi cer scuze… Trebuie să mă iertați că încerc să păstrez… *castitatea* deghizării mele.

Văzând că femeia nu ia batista imediat, domnișoara Temple se aplecă înainte și, cu toată delicatețea de care era în stare, șterse lacrimile de pe obrazul femeii, cu răbdare, pe îndelete, apoi îi vârî batista în mână. Apoi își îndreptă spinarea. O clipă mai târziu, femeia ridică batista și își șterse fața, gura și nasul, apoi, aruncând o privire sfioasă celorlalte, își puse masca la loc. Nimeni nu mai spuse nimic.

După o vreme, zgomotul scos de copite se schimbă și domnișoara Temple privi pe geam. Treceau pe un fel de drum de piatră. Dincolo de el peisajul era plat, fără forme – poate o pajiște, poate o mlaștină. Nu vedea copaci, deși în bezna aceea se îndoia că i-ar fi putut vedea, chiar dacă ar fi fost – dar nu *părea* că ar fi copaci acolo sau, dacă ar fi existat vreodată, atunci fuseseră tăiați ca să întrețină un foc demult uitat. Se întoarse spre tovarășele ei de drum, fiecare părând a fi ocupată cu propriile gânduri. Îi părea rău că întrerupsese conversația, dar nu avusese altă soluție. Se simțea obligată să repare ce mai putea fi reparat, motiv pentru care zise pe un ton vesel:

— Sunt sigură că mai avem puțin.

Celelalte femei dădură din cap afirmativ, femeia-pirat zâmbind chiar, dar niciuna nu spuse nimic. Domnișoara Temple nu se lăsă.

— Am ajuns pe drumul de piatră.

Ca și înainte, toate cele trei femei înclinară din cap. Iar femeia-pirat zâmbi, dar nu scoaseră o vorbă. Tăcerea se prelungi și apoi puse stăpânire pe trăsură, fiecare dintre ele, cuprinse de însingurare, adâncindu-se în propriile gânduri, emoția de mai devreme fiind acum înlocuită, într-un fel, de o neliniște melancolică, exact tipul de îngrijorare chinuitoare, neîndurătoare, ce te face să comiți acte de cruzime în toiul nopții. Domnișoara Temple nu era imună, mai ales că avea la ce să cugete dacă voia să cântărească situația în care se afla. Astfel își aduse aminte că habar nu avea în ce să băgase, unde mergea sau cum se va întoarce – și, mai presus de toate, la ce se va întoarce. Punctul de echilibru al gândurilor ei dispăruse. Chiar și momentele ei de satisfacție faptul că îl băgase în sperieți pe controlor și că fusese mai isteață decât femeia în rochie de mătase – i se păreau acum îndepărtate și chiar inutile. Tocmai își pusese întrebarea de-a dreptul deprimantă „Oare o astfel de satisfacție este mereu în dezacord cu dorința?” când își dădu seama că femeia îmbrăcată în pelerina cu pene vorbea rar, încet, ca și cum ar fi răspuns la o întrebare auzită numai de ea:

— Am mai fost aici. Vara. Era lumină în trăsură… Era lumină chiar dacă era seară. Erau o mulțime de flori sălbatice. Era încă destul de frig – vântul e mereu rece aici, fiindcă e aproape de mare, fiindcă terenul e atât de plat. Așa mi s-a spus… fiindcă îmi era frig… chiar și vara. Mi-aduc aminte când am ajuns la drumul de piatră – mi-aduc aminte fiindcă trăsura se mișca altfel, altfel de legănat, alt ritm. Eram în trăsură cu doi bărbați… I-am lăsat să-mi descheie rochia. Mi se spusese la ce să mă aștept… Mi se promisese asta și încă multe altele… și totuși, când s-a întâmplat, când promisiunile au început să se adeverească… într-un loc atât de pustiu… mi s-a făcut pielea de găină.

Tăcu, apoi ridică ochii și întâlni privirea celorlalte femei. Își strânse pelerina în jurul ei, se uită pe geam și zâmbi sfios.

— Și iată că m-am întors… M-au trecut toți fiorii, dacă mă înțelegeți.

Nimeni nu comentă. Tropotul cailor se schimbă din nou, semn că trăsura o luase pe un drum de piatră denivelat. Domnișoara Temple – destul de agitată acum – privi pe geam și observă că intraseră într-o curte, pe lângă o poartă mare, înaltă, de fier. Trăsura își încetini mersul. Domnișoara Temple văzu cum alte

trăsuri se opriseră deja, cum din ele coborau călătorii (aranjându-și pelerinele, punându-și pălăriile, bătând din bastoane cu nerăbdare), apoi casa: splendidă, din piatră masivă, cam de trei etaje și fără ornamentații excesive, cu excepția ferestrelor largi, străbătute de o lumină aurie, de bun sosit. Ca efect total, clădirea degaja o simplitate care, la o scară atât de mare, trăda un scop bine definit – la fel ca o închisoare, un arsenal sau un templu păgân. Domnișoara Temple știa că trebuie să fie reședința unui nobil.

Trăsura se opri și, fiind ultima persoană care urcase, domnișoara Temple se hotărî să fie prima care coboară, deschizând portiera și sprijinindu-se de mâna mare a vizitiului. Se uită în jur și, la capătul curții, văzu intrarea în casă, uși duble deschise larg, cu servitori de o parte și de alta, și un șir de oaspeți care dispăreau înăuntru. Dimensiunile și frumusețea locului o uimiră, domnișoara Temple fiind din nou asaltată de îndoială, căci, mai mult ca sigur, odată ajunsă înăuntru, trebuia să-și scoată pelerina și gluga și astfel să se demaște. Încerca să găsească o soluție în timp ce ochii, puși iar la treabă, cercetau grupurile de persoane în căutarea lui Roger. Probabil că ajunsese deja în clădire. Cele trei tovarășe de călătorie coborâseră și ele și acum se îndreptau spre intrare. Femeia-pirat se opri o clipă și privi înapoi ca să vadă dacă le urma. Luând o decizie de moment, domnișoara Temple îi răspunse cu o mică reverență, dându-le de înțeles să-și continue drumul. Femeia-pirat privi nedumerită, apoi înclină din cap și se întoarse ca să le prindă din urmă pe celelalte două. Domnișoara Temple rămase singură.

Se uită de jur-împrejur – oare mai exista vreo intrare? – dar își dădu seama că singura ei speranță, dacă voia cu adevărat să descopere ce făcea Roger și de ce renunțase la ea fără niciun fel de scrupule, era să se înființeze la ușa aceea impunătoare. Se împotrivi pornirii de a o lua la fugă și de a se ascunde într-o trăsură, apoi pornirii de a-și amâna intrarea până când își consemna cele mai recente experiențe în carnet. Dacă tot trebuia să intre, trebuia să o facă la timpul potrivit, prin urmare, se sili să meargă cu o stăpânire de sine pe care inima care o luase razna nu voia să o împărtășească. În vreme ce se apropia de poartă, trecea printre trăsurile ale căror vizitii erau îndreptați de rândași spre cealaltă parte a curții, fiind nevoită nu o dată să-i ocolească în ultima clipă. Când, în sfârșit, calea se eliberă, ultimii oaspeți – poate cele trei tovarășe de drum ale ei? – tocmai dispăreau pe ușă. Domnișoara Temple se aplecă, umbrindu-și și mai mult fața, și urcă treptele pe lângă valeții care străjuiau intrarea, observând că livreaua lor neagră era completată de cizme înalte, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o divizie de cavalerie. Păși cu grijă, ridicându-și pelerina și rochia ca să nu se împiedice, dar nefiind într-atât de îndrăzneață încât să-și expună gleznele. Ajunsă în capul scărilor se opri pe o podea din marmură deschisă la

culoare, în pragul unor coridoare lungi, încadrate de oglinzi și iluminate cu gaz, care se întindeau în fața ei și în lateral.

— Poate că v-a fost scris să veniți cu mine.

Domnișoara Temple se întoarse și o văzu pe femeia în roșu, din vagonul lui Roger. Nu mai purta pelerina cu guler de blană, dar încă mai ținea portțigaretul lăcuit în mână, iar ochii ei luminoși, care o fixau pe domnișoara Temple prin masca de piele roșie, îi contraziceau lacrimile făcute din giuvaieruri. Domnișoara Temple rămase fără grai. Femeia era extraordinar de frumoasă înaltă, puternică, bine proporționată, pielea pudrată strălucindu-i deasupra rochiei stacojii ce nu putea ascunde prea multe. Avea părul negru, aranjat în bucle care îi cădeau în cascadă pe umerii goi, palizi. Domnișoara Temple inspiră adânc și mirosul dulce de flori frangipani aproape că o făcu să leșine. Închise gura, înghiți în sec și văzu că femeia îi zâmbește. La fel cum își imaginase că îi zâmbise și femeii îmbrăcate în mătase albastră. Fără să mai adauge ceva, femeia se întoarse și porni pe unul dintre coridoarele flancate de oglinzi. Domnișoara Temple o urmă în tăcere.

În spate auzi un zgomot îndepărtat, ceva ce aducea a mișcare, a conversație, a petrecere – acoperit de pașii repezi ai femeii pe marmură. Trebuie să fi mers vreo cincizeci de metri – cam o jumătate din coridor – când călăuza ei se opri și se întoarse, arătând cu mâna întinsă spre o ușă deschisă în stânga domnișoarei Temple. Erau singure. Neavând în acel moment o altă alternativă, domnișoara Temple intră în încăpere. Femeia în roșu o urmă și închise ușa grea după ele. Se făcu o liniște deplină.

Podeaua era acoperită cu covoare groase, negre și roșii, care absorbeau zgomotul pașilor. De pereți erau fixate dulapuri închise iar între ele cuiere, ca pentru haine, și o oglindă din tavan până în podea. O masă de lemn, lungă și grea, stătea lipită de perete – altfel, domnișoara Temple nu văzu nicio altă piesă de mobilier. Arata ca o garderobă pentru teatru sau pentru sport, pentru echitație sau gimnastică. Domnișoara Temple gândi că într-o clădire atât de mare se putea găsi orice, după voia proprietarului. În peretele din față se afla o altă ușă, nu la fel de complicată, dar amplasată în așa fel încât să semene cu un dulap. Poate că ducea chiar în sala de gimnastică.

Femeia din spatele ei nu spuse nimic, așa că se întoarse spre ea, cu capul aplecat ca să-și ascundă fața. Femeia în roșu nu se uita la domnișoara Temple, ci își potrivea o nouă țigară în portțigaret. Pe cealaltă o aruncase pe covor și o strivise cu pantoful. Ridică ochii spre domnișoara Temple cu o urmă de zâmbet și se îndreptă cu pași mari spre perete unde își apropie noua țigară de una din lămpile cu gaz și trase din portțigaret până o aprinse. Scoase fumul pe nări, se apropie de masă, se sprijini cu

spatele de ea, trase din țigară, scoase din nou fumul pe nări și o privi pe domnișoara Temple cât se poate de serios.

— Păstrează încălțările, spuse ea.

— Poftim?

— Sunt ieșite din comun. Restul lasă-l într-unul din dulapuri.

Femeia arătă cu portțigaretul spre unul dintre dulapurile înalte.

Domnișoara Temple se întoarse spre dulap și îl deschise; înăuntru, agățate de cârlige, erau mai multe obiecte de vestimentație. De unul din cârlige – ca răspuns la temerile ei – atârna o mască albă, mică, acoperită cu pene albe, mărunte, de porumbel, de gâscă sau de lebădă. Rămânând cu spatele la femeia în roșu, își scoase gluga și își puse masca, prinzând-o pe sub bucle și acoperindu-și bine fața. Apoi renunță la pelerină – aruncând o privire în spate, către femeia care părea să zâmbească apreciativ la viteza cu care acționa – și o prinse în cuier. Alese ceea ce părea a fi o rochie – albă, de mătase – și o ridică la lumină ca să o vadă mai bine. De fapt, nu era o rochie. Era o robă, o robă foarte scurtă, fără nasturi sau centură, și destul de subțire.

— Waxing Street te-a trimis? întrebă femeia pe un ton dezinteresat, neutru.

Domnișoara Temple se răsuci spre ea, luând repede o hotărâre, și răspunse cu sânge rece:

— Habar n-am ce este Waxing Street.

— *Aha.*

Femeia trase din țigară. Domnișoara Temple nu știa dacă răspunsul ei fusese greșit – dacă era un răspuns corect sau greșit – dar simțea că era mai bine să spună adevărul decât să dea cu presupusul. Femeia scoase fumul pe nări, un rotocol subțire trimis spre tavan.

— Atunci trebuie să te fi trimis hotelul.

Domnișoara Temple nu spuse nimic, doar înclină din cap, încet. În minte însă i se învălmășeau tot felul de întrebări – care hotel? Existau sute de hoteluri. Hotelul ei? Știau cine este? Hotelul ei trimitea tinere la petreceri luxoase? Făceau hotelurile așa ceva? Se pare că da – cuvintele femeii erau mai mult decât elocvente – și totuși, domnișoara Temple nu știa de ce trebuia să se deghizeze, ce trebuia să spună, cum trebuia să se comporte sau în ce constă petrecerea, deși cam începea să bănuiască. Privi din nou roba care nu-i plăcea deloc. Apoi se întoarse spre femeie.

— Când spuneți *hotel*…

Dar nu apucă să-și termine fraza. Femeia își strivea cea de a doua țigară de covor, iritată brusc.

— Ne așteaptă lumea – e târziu. Ai întârziat. N-am nicio intenție să o fac pe dădaca. Schimbă-te – repede – și, după ce te-ai aranjat, caută-mă.

Femeia se îndreptă spre domnișoara Temple, o înșfacă de umăr cu degetele încordate – și aproape că o întoarse eu fața spre dulap.

— Asta ca să te grăbești – dată fiind țesătura proastă, gândește-te ca la un act de caritate.

Domnișoara Temple scoase un țipăt de spaimă. Ceva ascuțit îi atinse scobitura spatelui și apoi își schimbă direcția, în sus. Auzi cum se rupe ceva și simți cum rochia o ia la vale, dându-și seama că femeia tocmai îi tăiase garnitura de dantelă. Se răsuci pe călcâie, acoperindu-și sânii cu mâinile, în timp ce rochia i se desprindea de pe spate și de pe umeri. Femeia vârî ceva mic și strălucitor înapoi în poșetă, traversând încăperea spre ușa interioară și îndesând o a treia țigară în portțigaret.

— Poți veni pe aici, îi spuse ea scurt.

Fără să-i mai arunce vreo privire, femeia în roșu deschise ușa nerăbdătoare, se opri ca să-și aprindă țigara la cea mai apropiată lampă din perete și dispăru, trântind ușa după ea.

Domnișoara Temple rămase fără replică. Rochia ei era terminată, dacă nu găsea altă dantelă și pe cineva care să i-o prindă. Și-o scoase și o întoarse ca să vadă dezastrul – chiar și acum bucăți din dantelă încă mai cădeau pe podea. Privi spre ușa ce dădea în coridor. Nu putea ieși în halul acela. Pe de altă parte, nu putea ieși nici în corset sau în roba de mătase aproape transparentă. Își aminti cu ușurare că încă mai avea pelerina, cu care putea acoperi o vestimentație și mai puțin cuviincioasă. Aceasta o făcu să se simtă mai bine și, după ce trase de câteva ori aer în piept, parcă nu se mai grăbea chiar atât să fugă de acolo, începând să-și pună din nou întrebări despre femeie, despre petrecere și, desigur, niciodată departe de gândurile ei, despre Roger. Dacă se putea întoarce oricând ca să-și ia pelerina și să o pună peste corset și rochia distrusă, ce era rău în a-și continua cercetările? În plus, o intriga și referirea la hotel – era hotărâtă să afle dacă astfel de lucruri se întâmplau la Boniface și cum să afle altfel decât ducându-și la îndeplinire planul îndrăzneț? Se întoarse spre dulap. Poate că acolo mai existau și alte lucruri în afară de robă.

Existau, dar nu era sigură că era mai liniștită la gândul de a le purta. Unele lucruri puteau fi catalogate drept lenjerie intimă, provenite probabil dint-o zonă mai caldă decât aceasta – Spania? Veneția? Tanger? – un pieptar de mătase alb-cenușiu, câteva jupoane transparente și o pereche de chiloți de mătase, minusculi, decupați între picioare. Mai era o robă, asemănătoare cu prima, numai că mai lungă și fără mâneci. Ansamblul era alb în întregime, cu excepția celei de-a doua robe, pe care era brodat de mai multe ori un cerculeț verde, ca o margine în jurul gulerului și al tivului de jos. Domnișoara Temple se gândi că tocmai de aceea

i se permisese să-și păstreze botinele. Își privi propria lenjerie intimă – furou, jupon, pantalonași de bumbac, corset. În afara corsetului, nu prea vedea diferența dintre obiectele din dulap și cele pe care le purta ea – poate doar că cele din dulap erau din mătase. Domnișoara Temple nu avea obiceiul să poarte mătase – și rareori se lăsa provocată să-și schimbe obiceiurile. Problema era cum să-și scoată corsetul și apoi să și-l pună la loc fără ajutorul cuiva. Pipăi chiloții de mătase și se hotărî să încerce.

Își duse mâinile la spate și trase cu degetele de nodurile corsetului, îngrijorată că scoaterea lui ar dura prea mult, fiindcă nu voia să vină cineva și să o surprindă pe jumătate goală. După ce îl desfăcu răsuflând adânc de mai multe ori decât o făcea de obicei îl scoase pe cap, împreună cu furoul. Își puse repede pieptarul, fără mâneci și cu bretele minuscule, și îl aranjă peste sâni. Era extraordinar de confortabil. Își lăsă juponul și pantalonașii să alunece de pe ea și, sprijinindu-se când pe un picior când pe altul, și-i scoase și îi aruncă pe podea. Luă chiloții, înfiorându-se la gândul că se află într-o încăpere atât de mare doar în pieptar, care îi ajungea până la coaste, și cu botinele ei verzi. Mai ciudat i se părea și că, după ce își puse chiloții, acum se simțea și mai goală, cu decupajul acela de-a lungul vârtejurilor delicate de păr. Își trecu degetele prin ei, expunerea părându-i în același timp încântătoare și puțin înspăimântătoare. Își scoase degetele, le mirosi, cum făcea de obicei, și luă juponul de mătase, îl întinse și îl trase pe ea. Îl legă la mijloc și apoi luă corsetul.

Înainte să și-l pună, domnișoara Temple păși în fața oglinzii imense. Femeia care îi întorcea privirea îi era necunoscută. În parte din cauza măștii – senzația de a se privi cu masca pe față era extrem de ciudată, dar nu foarte deosebită de cea pe care o avusese când își trecuse degetele peste chiloții decupați. Simți cum o trece un fior în jos, pe șira spinării, cum i se oprește între șolduri, o senzație de foame neostoită. Își umezi buzele și văzu cum femeia cu masca din pene albe și le umezește și ea – dar această femeie (cu brațele palide goale, cu picioarele musculoase, cu gâtul neacoperit, cu sfârcurile roz care se întrezăreau prin pieptar), dar altfel decât i se părea normal domnișoarei Temple – deși din clipa în care văzu acea imagine, își însuși trăirea și își umezi buzele din nou ea și cum transformarea ar fi avut într-adevăr loc. Ochii îi străluceau.

Lăsă corsetul în dulap și își puse robele, mai întâi pe cea scurtă, cu mâneci, apoi pe cea lungă, aproape ca o tunică, cu marginile brodate în verde, care se închidea de fapt cu câteva copci. Se privi din nou în oglindă și constată cu mulțumire că cele două robe constituiau o barieră a decenței destul de serioasă. Brațele și partea de jos a picioarelor erau semivizibile din cauza singurului strat protector, dar restul corpului, deși sugera multe, nu putea fi văzut în detaliu. Ca o ultimă măsură de precauție,

fiindcă nu uitase cu totul unde se află sau incertitudinea a ceea ce va urma, domnișoara Temple își scoase din buzunarul pelerinei banii și creionul care încă mai era ascuțit. Apoi se lăsă când pe un genunchi, când pe altul, și își ascunse banii într-o botină și creionul în cealaltă. Se ridică în picioare, făcu mai mulți pași ca să vadă cum se simte în noile veșminte, închise dulapul și apoi pătrunse pe ușa din interior.

Se afla pe un coridor îngust, neterminat. După ce merse puțin spre o lumină din ce în ce mai puternică, ajunse la un colț de unde podeaua se înălța către sursa de lumină. Păși în lumina orbitoare și își apără ochii cu mâna, privind în jur. Era un fel de scenă scufundată – deasupra și în jurul ei se înălța un balcon cu scaune, într-un unghi foarte ascuțit, care se întindea pe trei laturi ale încăperii. Scena însăși, unde probabil că se juca spectacolul, era ocupată de o masă mare, pe moment goală, dar cu un dispozitiv masiv sub ea care, judecând după banda lată, zimțată, de oțel care traversa masa, putea înclina masa oricum, pentru ca spectatorii să o poată vedea mai bine. În spatele mesei, pe singurul perete fără scaune, se afla o tablă obișnuită dar extrem de mare.

Era o sală de operații. Domnișoara Temple se uită de o parte și de alta a mesei și văzu niște găuri de care atârnau curele de piele, folosite pentru a imobiliza membrele superioare și inferioare. Văzu și o rigolă de metal pe podea. O izbi un miros de oțet și leșie și, dincolo de el, un alt miros înțepător. Privi spre tablă. Era o tablă de școală, de studiu, dar niciun om de știință obișnuit nu-și permitea o astfel de casă. Poate că acest nobil era pacientul lor – dar ce pacient și-ar dori spectatori la tratamentul pe care îl primește? Poate era protectorul vreunui copil minune al medicinii – poate el însuși practica medicina, ca hobby – poate îi plăcea să privească? Simți cum o apucă tremuratul. Înghiți în sec și văzu ceva scris pe tablă – nu observase când intrase din cauza luminii. Textul din jur fusese șters jumătate din cuvânt fusese și ea ștearsă – dar era ușor de descifrat: cu litere mari, de tipar, cu cretă, cuvântul „ORANGE”.

Domnișoara Temple tresări poate că și scoase un țipăt scurt de surprindere – auzind cum cineva își drege glasul de cealaltă parte a scenei, din umbră. Mai exista și o rampă care se înălța din podea, pe care nu o observase, ascunsă de masă. Un bărbat păși în față, într-un frac negru, cu o mască neagră, fumând un trabuc. Purta o barbă bine îngrijită iar fața lui avea o nuanță roșcovană care i se părea cunoscută. Era unul din cei doi indivizi din tren, care ședeau vizavi de Roger. Bărbatul o măsură din priviri fără sfială, apoi își drese din nou glasul.

— Ce doriți? întrebă ea.

— Am fost trimis să vă iau.

— Aha.

— Da, făcu bărbatul și trase din trabuc, fără să se miște.

— Nu-mi place să fac pe nimeni să mă aștepte.

— Nicio problemă. Îmi place să mă uit pe ici, pe colo.

Bărbatul o privi din nou, cântărind-o din cap până în picioare fără nicio urmă de reținere, și coborî de pe rampă în sala de operații, apărându-se de lumină cu mâna în care ținea trabucul. Își trecu privirea peste balcon, peste masă apoi își concentră din nou atenția asupra ei.

— Interesant loc.

Domnișoara Temple adoptă fără dificultate un aer condescendent atoateștiutor.

— Cum, nu ați mai fost pe aici?

Bărbatul o privi lung înainte de a răspunde, apoi se hotărî să nu răspundă și își vârî trabucul în gură. Cu mâna rămasă liberă scoase un ceas de buzunar din vesta neagră și se uită la el. Își vârî ceasul la loc, trase din trabuc, apoi îl luă din gură și dădu drumul unui rotocol de fum.

Domnișoara Temple vorbi din nou, pe un ton cât se poate de relaxat:

— Întotdeauna mi s-a părut a fi o casă foarte elegantă. Dar destul de… neobișnuită.

Bărbatul zâmbi.

— Chiar este.

Se priviră atent. Voia atât de mult să-l întrebe despre Roger, dar știa că nu era momentul. Dacă Roger juca, după cum bănuia ea, un rol neînsemnat, a se interesa de el – mai ales că se găsea într-o situație atât de stranie (pe care nu o înțelegea aproape deloc) – nu însemna decât să trezească suspiciuni. Trebuia să aștepte până când avea să se afle în aceeași încăpere eu Roger și dat fiind că amândoi erau mascați – să încerce să lege o conversație cu cineva care să i-l arate.

Dar faptul că era singură cu cineva reprezenta totuși o șansă, de aceea, în pofida senzației de neliniște și tulburare, încercă să-l provoace pe acest individ. Își lăsă ochii să rătăcească spre tablă, să fixeze cuvântul șters pe jumătate și apoi să revină la el, ca și cum ar fi vrut să spună că cineva nu-și făcuse datoria cum trebuie. Bărbatul văzu cuvântul. Făcu o grimasă, se apropie de tablă și șterse cuvântul cu mâneca neagră, pe care apoi o scutură fără folos, încercând să scape de praful de cretă. Își vârî trabucul în gură și îi oferi brațul.

— Haideți, *așteaptă* lumea.

Domnișoara Temple trecu pe lângă masă și acceptă brațul, dând scurt din cap. Brațul bărbatului era destul de puternic și o ținea strâns, chiar prea strâns, individul fiind cu mult mai înalt. În

timp ce coborau rampa în întuneric, bărbatul spuse, arătând spre sala de operații:

— Nu știu de ce v-au pus să treceți pe aici – poate pentru că e drumul cel mai scurt. E, totuși, o priveliște deosebită – nu te aștepți să vezi așa ceva în fiecare zi.

— Depinde. *Dumneavoastră* ce așteptați să vedeți?

Drept răspuns, bărbatul nu făcu decât să chicotească și să-i strângă și mai tare brațul. Rampa își schimba direcția, ca și cealaltă, cei doi pășind acum pe o podea plată ce ducea spre o altă ușă. Bărbatul o deschise și o împinse pe domnișoara Temple înăuntru. După ce tânăra făcu mai mulți pași împleticiți, bărbatul se întinse și închise ușa. De-abia atunci dădu drumul brațului domnișoarei Temple, care privi în jur. Nu erau singuri.

Încăperea era într-un fel opusul celei în care își schimbase hainele căci, aflându-se de partea cealaltă a sălii de operații, trebuia să fie utilizată pentru o altfel de pregătire – pentru un participant cu totul diferit. Semăna cu o bucătărie, avea podeaua acoperită de lespezi de piatră și pereții de faianță roșie. Avea și câteva mese grele de lemn, și ele prevăzute cu curele de piele, iar în pereți erau înfipte mai multe bolțuri și zgărzi, evident pentru imobilizarea celor care se zvârcoleau sau își pierdeau cunoștința. Și totuși, ciudat, una dintre mesele de lemn era acoperită cu un șir întreg de perne umplute cu pene albe și pe perne ședeau trei femei, toate cu măști din pene albe și îmbrăcate în robe albe, fiecare balansându-și gambele la marginea mesei, cu robele care le ajungeau puțin peste genunchi. Toate aveau picioarele goale. Femeia în roșu nu se vedea nicăieri.

Nimeni nu vorbea – poate că tăcuseră la apariția ei – și nimeni nu scoase o vorbă când însoțitorul ei o lăsă acolo și se îndreptă spre una din celelalte mese, unde amicul lui, celălalt individ din tren, stătea în picioare și bea dintr-o sticlă plată. Însoțitorul ei acceptă invitația de a gusta și el din băutură, trase o dușcă zdravănă și înapoie sticla, ștergându-se la gură. Pufai din trabuc și îl bătu de marginea mesei, scuturând scrumul pe podea. Amândoi bărbații se sprijiniră cu spatele de masă și studiară femeile pe care le aveau în grijă cu o plăcere evidentă. Momentul devenea din ce în ce mai stânjenitor. Domnișoara Temple nu se îndreptă spre masa femeilor – nici nu era loc, iar celelalte nu se mișcaseră ca să o lase și pe ea. Nu făcu decât să zâmbească și, înfrângându-și jena, încercă să spargă gheața.

— Tocmai am văzut sala de operații. Trebuie să recunosc că e impresionantă. Nu știu câte locuri are în comparație cu alte săli din oraș, dar sunt sigură că are destule – poate până la o sută. Prezența atâtor persoane într-un loc

relativ îndepărtat demonstrează, după părerea mea, calitatea evenimentelor ce se desfășoară acolo. Mi-ar plăcea să fiu și eu părtașă la un astfel de eveniment, fie și tangențial, ca o distracție, fie și numai pentru o seară – căci, cu siguranță, rafinamentul clădirii egalează calitatea activității de aici. Nu-i așa că am dreptate?

Nu îi răspunse nimeni. Domnișoara Temple continuă – fiindcă așa proceda de obicei când conversa în public, și era cât se poate de capabilă să-și preseze interlocutorii, adoptând atitudinea veteranului atotștiutor:

— Desigur, îmi cer scuze că port atâta mătase pe mine…

Fu întreruptă de bărbatul cu sticla, care se îndreptă spre ușa cealaltă. Mai trase un gât, își vârî sticla în haină, apoi deschise ușa și o închise în urma lui. Domnișoara Temple se uită la celălalt bărbat a cărui față între timp se înroșise și mai mult, dacă așa ceva mai era posibil. Se întrebă dacă nu cumva păție ceva, dar acesta zâmbea destul de liniștit și continua să fumeze. Ușa se deschise din nou și bărbatul cu sticla își vârî doar capul, îi făcu semn celui cu trabucul și apoi dispăru. Bărbatul cu trabucul se îndreptă de spate și, zâmbindu-le din nou – privirea fiecărei femei urmărindu-l îndeaproape, se îndreptă spre ușa deschisă.

— Poftiți când doriți, spuse el și ieși, închizând ușa.

Peste o clipă domnișoara Temple auzi zgomotul distinct al cheii răsucindu-se în broască. Singura direcție de mers era înapoi, spre sala de operații.

— Ți-ai păstrat încălțările, spuse una dintre femei, cea din dreapta.

— Întocmai, răspunse domnișoara Temple, dând de înțeles că nu despre asta voia să vorbească. Ați fost vreodată *în* sala de operații?

Femeile clătinară din cap fără să spună nimic. Domnișoara Temple arătă spre curelele de piele, bolțurile și zgărzile de pe pereți.

— V-ați uitat cu atenție la încăperea asta?

Femeile înclinară din cap, politicos. Domnișoara Temple își ieși din fire.

— A încuiat ușa!

— Nu-ți face griji, spuse femeia care vorbise și înainte.

Domnișoara Temple rămase surprinsă – oare vocea aceea părea cunoscută?

— E doar o cameră, zise femeia din mijloc, lovind cu piciorul una dintre curelele de piele

care atârnau pe lângă ea. Nu e ce pare a fi *acum.*

Celelalte o aprobară din cap, indiferente, ca și cum nu mai era nimic de spus.

— Și ce *anume* este? întrebă imperativ domnișoara Temple.

Femeia chicoti. Erau un chicot pe care îl mai auzise. În trăsură. Aceasta era femeia care îi lăsase pe bărbați să-i descheie rochia. Domnișoara Temple le privi pe celelalte două – îmbrăcate atât de diferit, într-o lumină atât de diferită – erau ele femeia-pirat și femeia în rochie de mătase căreia îi vârâse degetele în ochi? Nu-și dădea seama. Văzu că și ele îi zâmbeau, de parcă întrebarea ei ar fi fost de-a dreptul prostească. Erau bete? Domnișoara Temple se apropie și o apucă pe femeie de bărbie, ridicându-i capul spre ea – ciudat, femeia nu se împotrivi, rămânând pasivă – și apoi se aplecă spre ea și o mirosi. Știa prea bine cum mirosea alcoolul – mai ales romul, știa de influența lui nefastă. Femeia mirosea a parfum – de santal? – dar mai simți un miros pe care domnișoara Temple nu-l recunoscu. Nu era alcool, de fapt nu semăna cu nimic din ceea ce mirosise până atunci, și nici nu venea dinspre gura femeii (din nou ocupată cu chicotitul), ci de mai sus. Mirosul era vag mecanic, aproape industrial, dar nu de cărbuni, nici de cauciuc, nici de eter, nici chiar de păr ars, deși aducea cu toate aceste mirosuri neplăcute la un loc. Nu-și dădea seama de unde venea – nici din mintea ei, nici de pe corpul femeii – poate din jurul ochilor ei? – din dosul măștii? Domnișoara Temple o lăsă în pace și se îndepărtă de ea. Ca la un semnal, toate cele trei femei săriră de pe masă în același timp.

— Unde vă duceți? întrebă domnișoara Temple.

— Intrăm, răspunse cea din mijloc.

— Dar ce v-au spus? Ce se va întâmpla acolo?

— Nimic nu se va întâmpla, spuse femeia din dreapta, în afară de tot ce ne dorim.

— Ne așteaptă, zise femeia din stânga, care nu vorbise până acum.

Domnișoara Temple era sigură că aceasta era femeia care sosise în rochia de mătase albastră.

Trecură pe lângă ea și se îndreptară spre ușă – dar mai avea atât de multe întrebări, puteau să-i spună atât de multe lucruri! Aveau statut de invitate? Știau de vreun hotel? Domnișoara Temple strigă spre ele, precipitat, renunțând pentru moment la tonul ei condescendent:

— Așteptați! Așteptați! Unde vă sunt hainele? Unde este doamna în roșu?

Toate trei izbucniră într-un hohot de râs înăbușit. Cea din față deschise ușa, iar cea din spate îi făcu domnișoarei Temple un

semn batjocoritor. Ieșiră din încăpere, ultima închizând ușa după ele. În urma lor se lăsă tăcerea.

Domnișoara Temple privi în jur la încăperea rece, amenințătoare, încrederea și curajul de mai devreme părăsind-o aproape de tot. Era evident că, dacă avea destulă îndrăzneală, drumul spre rezolvarea misterului ducea pe rampa întunecată în sala de operații. Altfel de ce acceptase provocarea de a-și schimba hainele, de a pune întrebări, de a ajunge *aici?* În același timp nu era chiar atât de naivă ca să nu-și dea seama că această încăpere și sala de operații, această petrecere – toate pe drept cuvânt neliniștitoare – îi puteau pune în primejdie atât virtutea cât și persoana. Ușa care dădea afară era ferecată, iar bărbații de dincolo de ea erau înfiorători. Încăperea aceasta nu avea dulapuri și nici firide în care să se ascundă. Își spuse că celelalte femei – care probabil că știau mai multe decât ea – nu-și făceau griji. Celelalte femei puteau la fel de bine să fie niște prostituate.

Trase adânc aer în piept și se mustră pentru o judecată atât de pripită – la urma urmelor, femeile fuseseră îmbrăcate cu gust. Puteau fi desfrânate, chiar târfe, poate că fuseseră trimise aici de un hotel – cine putea ști unde te poartă viața? Singura întrebare adevărată era dacă următoarea ei mișcare o putea duce la o situație care să-i scape de sub control. Experiența de viață a domnișoarei Temple avea destule lacune pe care le recunoștea atunci când era presată de împrejurări pe care le umplea cu deducții și supoziții. Despre multe lucruri simțea că știe destule. Despre altele prefera să se delecteze cu misterul lor. Dar în privința ciudatei săli de operații era hotărâtă să nu umple lacunele cu nimic.

Putea, cel puțin, să asculte la ușă. Apăsă încet mânerul și deschise ușa, doar doi centimetri. Nu auzi nimic. O deschise și mai tare, de ajuns ca să scoată capul. Lumina arăta la fel ca înainte. Celelalte femei de-abia ieșiseră – nu întârziase decât cel mult un minut. Oare mulțimea de privitori să se fi concentrat chiar atât de mult încât să nu scoată o vorbă? Oare asistau deja la un spectacol îngrozitor? Ascultă, dar nu auzi nimic. Uitându-se în stânga și-n dreapta, lumina orbitoare o izbi din nou în ochi. Se furișă câțiva pași. Tot nimic. Se lăsă pe vine, apoi în patru labe, căznindu-se să nu piardă rampa din ochi. Nu vedea și nu auzea nimic. Se opri. Ajunsese în punctul în care orice altă mișcare ar fi adus-o în raza vizuală a balconului – de pe scenă sigur ar fi fost văzută dacă s-ar fi aflat cineva acolo. Își îndreptă privirea spre masă. Nu era nimeni pe ea. Nu era absolut nimeni acolo.

Domnișoara Temple era extrem de iritată, chiar dacă răsuflă ușurată, și mai mult decât curioasă să știe ce se întâmplase de fapt cu cele trei femei. Să fi ieșit pur și simplu prin partea cealaltă? Se hotărî să le urmeze dar, în timp ce traversa scena, din întâmplare se uită în sus, la tablă, de data aceasta fără ca lumina

orbitoare să-i mai ia ochii. Cu aceleași litere mari cineva scrisese „ȘI ASTFEL VOR PIERI”. Domnișoara Temple tresări de parcă cineva i-ar fi suflat puternic în ureche. Cu siguranță, cuvintele nu fuseseră acolo mai devreme.

Se răsuci pe călcâie către scaunele din balcon, căutând să vadă dacă nu cumva se ascunde cineva acolo. Nimeni. Își continuă drumul fără ezitare către prima rampă, trecu de ea și dădu colțul, spre ușă. Era închisă. Își lipi urechea de ea și ascultă. Nu auzi nimic – ceea ce nu însemna mare lucru, ușile erau groase. Obosită de atâta mers pe furiș, apăsă din nou mânerul cu o răbdare chinuitoare și deschise ușa cât să arunce o privire înăuntru. Împinse ușa și mai tare, ascultă, nu auzi nimic, și împinse din nou. Tot nimic. Iritată la culme, domnișoara Temple deschise ușa de tot și rămase cu gura căscată.

Împrăștiate pe podea erau pelerina ei cu glugă, rochia ei, corsetul ei și lenjeria ei intimă – sfâșiate, făcute bucăți, de nerecuperat, aproape de nerecunoscut. Până și noul ei carnet fusese distrus paginile rupte și spulberate precum frunzele, copertele zgâriate și învelișul de piele sfârtecat. Domnișoara Temple începu să tremure de furie și de frică. Era clar că își dăduseră seama că era o intrusă, era în pericol. Trebuia să fugă. Îl va urmări pe Roger altădată sau va angaja profesioniști, oameni care își știau meseria – tipi duri, care să nu se lase atât de ușor păcăliți, încercările ei fuseseră zadarnice. Și puteau să-i aducă pieirea.

Se îndreptă spre peretele acoperit de dulapuri. Hainele îi erau distruse, dar poate că una dintre celelalte femei avea ceva de care se putea folosi ca să se acopere. Toate dulapurile erau încuiate. Trase de ele cu toată puterea, fără folos. Privi în jur după ceva cu care să forțeze ușile dulapurilor, încăperea însă era pustie. Domnișoara Temple scoase un strigăt gutural de frustrare, un vaiet neașteptat de lung care o surprinse și pe ea, dovedindu-i cât de disperată era situația. Dacă fusese descoperită și i se dezvăluise numele? Cum se putea deosebi de celelalte femei îmbrăcate la fel? Cum putea să mai dea ochii cu Roger? Ultima întrebare o făcu să se dezmeticească. Roger! Era exact persoana care îi putea întări hotărârea de a nu se lăsa bătută. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să dea ochii cu el – doar gândul o umplea de furie. *El* o umplea de furie. În acel moment îl disprețuia pe Roger Bascombe și era din nou hotărâtă să scape din această situație îngrozitoare și apoi, pe îndelete, să se dedice distrugerii lui totale. Și totuși, imaginându-și distrugerea lui – el umil, ea rânjind triumfătoare și batjocoritoare, domnișoara Temple simți cum o cuprinde mila și îngrijorarea față de încurcătura în care intrase bărbatul acesta nechibzuit – oare ce viciu, ce pericol, ce scandal care îi putea distruge cariera căuta el cu tot dinadinsul? Oare nu înțelegea în ce se băgase? Dacă ajungea în vreun fel să-i

vorbească, oare putea să-l avertizeze de primejdia care îl păștea? Putea cel puțin să-i deschidă ochii?

Domnișoara Temple se îndreptă spre ușa care dădea în coridor și o deschise. Deși coridorul părea pustiu, își întinse bine gâtul, ascultând cu atenție. Dacă o lua la stânga nimerea în inima petrecerii și trebuia să treacă pe lângă ceilalți invitați, servitori, pe lângă *toată lumea.* Ajungea și la trăsuri, dacă în costumația ei de acum putea ieși din casă fără să fie descoperită, dată în vileag, luată în râs sau chiar mai rău. Dacă o lua la dreapta, pătrundea și mai adânc în casă, unde pericolul era mai mare, dar creșteau și șansele de a descifra misterul. Acolo putea spera să găsească alte haine. Și o altă cale de a ajunge la trăsuri. Putea afla și mai multe informații – despre Roger, despre femeia în roșu, despre stăpânul casei. Sau își putea găsi pieirea. În timp ce se întreba dacă să „fugă" sau să „meargă înainte, orice ar fi", domnișoara Temple își dădea seama că, dacă pătrundea și mai adânc în casă, deși era o perspectivă mult mai înspăimântătoare, însemna că amână orice confruntare imediată. Dacă se întorcea la intrarea principală, sigur dădea, cel puțin, nas în nas cu servitorii. Dacă rămânea în casă, se putea întâmpla orice – chiar și să scape de acolo mai ușor. Mai privi o dată spre intrarea principală, nu văzu pe nimeni, și țâșni în direcția opusă, alergând pe lângă perete.

Dădu de trei uși succesive pe partea ei și una pe partea cealaltă a coridorului încadrat de oglinzi, toate încuiate. Își continuă drumul. Încălțările păreau să facă un zgomot asurzitor pe podeaua de gresie. Privi înainte, către capătul coridorului – mai erau numai două uși înainte să dea colțul. O altă ușă pe partea cealaltă – privi din nou în urmă și nevăzând pe nimeni, alergă spre ea. Mânerul nu se mișca. O altă privire – din nou nimeni – și continuă să meargă până la ultima ușă. Dincolo de ea coridorul se termina cu o oglindă enormă, prevăzută cu panouri și piloni care o făceau să arate ca ferestrele casei – numai că aici vederea era întoarsă intenționat și ostentativ spre interior, ca pentru a da de înțeles că (pe drept cuvânt, în spatele ușilor) o astfel de vedere interioară era mult mai importantă. Pentru domnișoara Temple era ca o pedeapsă, fiindcă își vedea propria imagine, o siluetă palidă ce se furișa la limita opulenței. Plăcerea resimțită mai devreme, când se văzuse mascată, nu dispăruse cu desăvârșire, dar era temperată de înțelegerea unui risc cu care părea să se îngemăneze.

La ultima ușă norocul îi surâse. În timp ce se apropia de ea, auzi o voce înăbușită și mișcare. Încercă mânerul. Era încuiat. Altă soluție nu avea. Domnișoara Temple își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept. Ciocăni.

Se făcu liniște. Tânăra își luă inima în dinți, dar nu auzi nimic – nici pași care să se apropie de ușă, nici cheia răsucindu-se în broască. Ciocăni din nou, mai tare, până simți că o doare mâna.

Făcu un pas înapoi, scuturându-și degetele, așteptând. Apoi auzi pași repezi, zăvorul tras, și ușa se deschise brusc, un centimetru. Un ochi verde, prudent, se fixă asupra ei.

— Ce dorești? întrebă o voce masculină cârcotașă, vădit supărată.

— Bună ziua, spuse domnișoara Temple, zâmbind.

— Ce dracu' vrei?

— Aș vrea să intru.

— Cine dracu' ești?

— Isobel.

Domnișoara Temple apelase la numele sfintei din instinct, din prea multă tensiune – dar dacă numele acesta o dădea de gol, dacă exista o altă Isobel despre care se știa că era în altă parte, sau nu semăna deloc cu ea, vreo blondă grasă, plină de bube, mereu asudată? Privi în sus, spre ochi – ușa nu se clintise din loc și încercă disperată să cântărească reacția omului. Ochiul nu făcu decât să clipească, apoi să o măsoare repede, din cap până în picioare. Apoi se îngustă bănuitor.

— Asta nu-mi spune și ce vrei.

— Mi s-a spus să vin aici.

— Cine? *Cine* ți-a spus?

— Dumneavoastră cine credeți că mi-a spus?

— În ce scop?

Deși domnișoara Temple era dispusă să continue, dialogul deja se lungea prea mult și era conștientă că nu putea rămâne pe coridor o veșnicie. Se aplecă în față, privi drept în ochi și șopti:

— Ca să-mi schimb *hainele.*

Ochiul nu se mișcă. Domnișoara Temple se uită în jur, înapoi la om și șopti iar:

— N-o pot face în *aer liber*…

Omul deschise ușa și se dădu deoparte, lăsând-o să treacă. Domnișoara Temple avu grijă să se strecoare în așa fel încât bărbatul să nu poată pune mâna pe ea, dar văzu că acesta doar închide ușa și se ține departe de ea. Era un tip ciudat – servitor, după toate aparențele, deși nu purta livreaua neagră. Observă că pantofii lui, arătoși cândva, erau uzați și plini de murdărie. Purta o salopetă albă peste ceea ce păreau a fi o cămașă maro și pantaloni, simpli și la fel de uzați. Avea părul slinos, pieptănat pe spate. Era palid la față, cu ochii pătrunzători și scrutători, iar mâinile îi erau negre de parcă ar fi fost pătate de tuș. Să fi fost oare tipograf? Îi mulțumi zâmbind. Omul înghiți în sec, în timp ce mâinile nu-i lăsau în pace tivul destrămat al salopetei, apoi se uită atent la ea, respirând prin gura deschisă ca un pește.

Camera era plină de cutii de lemn, nu la fel de mari sau de adânci ca un sicriu, dar căptușite cu pâslă. Cutiile erau deschise, cu capacele proptite la întâmplare de pereți, conținutul lor însă nu era la vedere. De fapt, toate păreau goale. Domnișoara Temple

îndrăzni să se uite într-una, dar omul se răsti vehement la ea aruncând în aer un nor de stropi de salivă.

— Înapoi!

Domnișoara Temple se întoarse și îl văzu cum arată spre cutii și apoi, gândindu-se la altceva, spre ea, spre mască, spre hainele ei.

— De ce te-a trimis aici? Toate lumea trebuie să fie în celelalte odăi! Eu am de lucru aici! Nu pot – nu vreau să fiu bătaia lui de joc! Nu mi-a făcut destule până acum? Sau cățelul lui, Lorenz? Fă asta, Crooner! Fă cealaltă, Crooner! M-am supus fiecărui ordin! Sunt la fel de răspunzător pentru… ceea ce-am făcut – o greșeală de moment, regretabilă – am acceptat toate condițiile – m-am supus fără cârtire, și totuși… spuse el, gesticulând neajutorat și împroșcând-o pe domnișoara Temple cu salivă. Atâta *chin!*

Domnișoara Temple îl așteptă să se oprească și, după ce omul se opri, să nu mai gâfâie ca un terrier prost hrănit. De partea cealaltă a camerei era o altă ușă. Înclinând din cap și făcând o scurtă reverență respectuoasă, domnișoara Temple arătă spre ușă și șopti:

— N-am să vă mai deranjez. Dacă știți-dumneavoastră-cine se întâmplă să mă întrebe ceva, am să-i spun că erați concentrat asupra muncii.

Înclină din nou din cap și se îndreptă spre ușă, sperând să nu fie un dulap. O deschise și păși pe un coridor îngust. Închizând ușa în urma ei, domnișoara Temple se sprijini de perete, răsuflând ușurată.

Știa că nu putea să zăbovească și se sili să meargă mai departe. Nimerise într-un coridor auster, folosit de servitori, care le permitea deplasarea rapidă și discretă între părțile vitale ale casei. Plină de speranță, domnișoara Temple se întrebă dacă nu cumva ducea la spălătorie. Se apropie cât de ușor îi permiteau botinele ei de ușa de la capătul coridorului. Înainte să apese pe mâner observă un disc de metal de mărimea unei monede fixat pe ușă cu un șurub minuscul. Îl roti și dădu la iveală, scobit în lemn, un ochi de observație. Evident că acesta era folosit de un servitor precaut care voia să se asigure că nu-l deranjează pe stăpân. Domnișoara Temple nu avea nicio rezervă față de acest mic dispozitiv al discreției și tactului. Se ridică pe vârfuri și privi înăuntru.

Era o toaletă, spațioasă, dominată de o cadă de baie mare, de aramă. Pe o masă se aflau mai multe obiecte specifice – bureți, perii, sticle, săpunuri și mormane de prosoape albe, împăturite.

Nu era nimeni înăuntru. Deschise ușa și se furișă înăuntru. Imediat își pierdu echilibrul – călcâiul îi alunecă pe podeaua umedă, de gresie – și căzu într-un șpagat stângaci. Un pârâit puternic o anunță că roba exterioară se rupsese. Încremeni pe loc, ascultând. O auzise careva? Oare țipase? Nu răzbătu nimic de dincolo de ușa deschisă a toaletei. Domnișoara Temple se ridică în picioare cu prudență. Podeaua fusese udată din belșug și mai multe prosoape fuseseră scăpate neglijent pe jos, mototolite și îmbibate cu apă. Se întinse cu grijă și își vârî degetele în cadă. Era călduță. Nimeni nu intrase în cadă de cel puțin treizeci de minute. Își șterse degetele de unul din prosoape – niciun servitor nu intrase acolo, altfel totul ar fi fost curat și pus la punct. Ceea ce însemna că persoana care făcuse baie încă mai era acolo sau că servitorii fuseseră avertizați să nu intre.

De-abia atunci domnișoara Temple simți mirosul care venea din încăperea alăturată. Probabil că nu-l sesizase de prima dată din cauza săpunurilor și uleiurilor folosite de cel ce se îmbăiase dar, de îndată ce făcu un pas spre ușă, simțurile îi fură asaltate de același miros ciudat, nefiresc, pe care îl emana și fața femeii mascate, numai că acum era mult mai puternic. Își acoperi nasul și gura cu mâna. Părea un amestec de scrum și plută arsă sau de cauciuc care ardea mocnit – se întrebă brusc a ce mirosea sticla arsă –, dar ce rost aveau acele mirosuri în sala de baie a unui conac de țară? Scoase capul pe ușă și văzu o cameră de zi: scaune, o masă mică, o lampă, un tablou, dar niciun loc unde ar putea găsi niște haine. Păși înăuntru, spre ușa care dădea în altă parte și auzi zgomotul.

Pași grei, care se apropiau. Când practic ajunseră la ea – domnișoara Temple se pregătea să se refugieze în toaletă – pașii se împiedicară și urmă un scrâșnet și o bufnitură ca și cum cineva s-ar fi lovit de ceva, care la rândul său cade și se face țăndări. Tresări când văzu cum mai multe bucăți de porțelan albastru zboară prin ușa deschisă, trecându-i razant pe lângă picioare. Pauză. Auzi din nou pașii, tot împleticiți, îndepărtându-se. Domnișoara Temple riscă o privire după colț. La picioarele ei se aflau rămășițele împrăștiate ale unei vaze enorme, crinii care fuseseră înăuntru, postamentul spart, din marmură neagră, și o măsuță răsturnată. În cameră se afla un pat mare, cu baldachin, de pe care fusese scoasă lenjeria. În locul ei erau trei cutii de lemn, identice cu cele pe care servitorul cel ciudat le deschisese în odaia pe care domnișoara Temple o lăsase în urmă. Și acestea erau deschise și căptușite cu pâslă – pâslă portocalie, după cum observa ea acum, amintindu-și cuvântul de pe tablă. Cutiile erau toate goale, dar ridică unul din capacele aruncate și văzu că pe el fuseseră imprimate mai multe litere tot portocalii: „OR-13”. Se uită la celelalte două capace și văzu că și pe ele erau imprimate „OR-14” și, respectiv, „OR-15”. Ciuli urechile la zgomotul care

venea dinspre pasajul boltit. Pașii reveneau, sunând și mai anapoda. Înainte ca domnișoara Temple să se poată ascunde undeva, se auzi o nouă bufnitură, mai puternică, apoi se făcu liniște.

Domnișoara Temple aștepta, nu auzi nimic și se furișă în pasajul boltit. Mirosul era și mai intens. Își astupă gura și nasul cu mâneca. Pătrunse într-o altă cameră de zi, mai mobilată decât cealaltă, dar cu fiecare piesă acoperită de o pânză albă, ca și cum această parte a casei ar fi fost închisă. Pe podea, din spatele unei servante acoperite cu un giulgiu alb, ieșeau două picioare: pantaloni de un roșu aprins, cu o vipușcă galbenă de-a lungul tighelului, vârâți în cizme negre. O uniformă militară. Bărbatul nu se mișca. Domnișoara Temple îndrăzni să pășească în cameră și să se uite la el de aproape. Vestonul era tot roșu, împodobit cu epoleți aurii și brandenburguri. Militarul purta o mustață groasă, neagră, și favoriți. Restul feței era acoperit de o mască roșie, din piele. Avea ochii închiși. Domnișoara Temple nu văzu nicio urmă de sânge – și nu exista niciun semn vizibil că ar fi fost lovit în cap. Poate că era beat. Sau leșinase din cauza mirosului. Îl împunse cu vârful botinei. Nu se clinti, deși observă că pieptul i se mișca ușor, semn că trăia.

În mâini ținea înfășurată – și poate că tocmai de ea se împiedicase – o pelerină neagră. Domnișoara Temple zâmbi cu satisfacție. Îngenunche și o desprinse ușor din mâinile militarului, apoi se ridică în picioare, desfășurând-o în fața ochilor. Nu avea glugă, dar restul o putea acoperi foarte bine. Zâmbi din nou cu șiretenie și îngenunche la capul bărbatului, desfăcându-i încet masca și scoțându-i-o de pe față. Lăsă să-i scape un strigăt de uimire. În jurul ochilor bărbatul avea un semn ciudat, un fel de stigmat, ca și cum o pereche mare de ochelari din metal i-ar fi fost imprimată pe față și pe tâmple. Pielea nu era arsă, ci ușor vânătă, de parcă i-ar fi fost jupuit un strat din ea. Domnișoara Temple examină cealaltă parte a măștii cu dezgust. Nu părea murdară sau pătată de sânge. O șterse de una din husele albe care acopereau scaunele. Nu lăsă nicio urmă. Și totuși, își scoase masca albă cu neîncredere, punând-o pe cea roșie în loc. Apoi renunță la robele albe și se înfășură în pelerina neagră. Nu era nicio oglindă prin preajmă, dar simțea că își recăpătase deja o parte din echilibru. Îngrămădi lucrurile la care renunțase în servantă și se îndreptă spre următoarea ușă.

Aceasta era destul de mare, cu siguranță mirarea principală în acest apartament, și dădea direct spre o mulțime de oaspeți frumos îmbrăcați care treceau hotărâți pe lângă ea, pe un coridor larg, bine luminat. Un bărbat remarcă apariția domnișoarei Temple în cadrul ușii și înclină din cap, dar nu se opri. Nimeni nu se opri de fapt, toți păreau să se grăbească. Bucuroasă că apariția ei nu creează niciun fel de reacție, domnișoara Temple se alătură mulțimii de invitați și se lăsă luată de val. Avu grijă să nu-și

desfacă pelerina și îi studie pe îndelete pe cei din jurul ei. Toți purtau măști și haine de seară elegante, dar păreau de vârste și categorii sociale diferite. În timp ce mergea agale, alți bărbați înclinară capul spre ea sau îi zâmbiră, însă niciunul nu-i vorbi – de fapt, nimeni nu scotea o vorbă, deși observa din când în când un surâs la gândul la ce avea să se întâmple. Era convinsă că toți se îndreptau spre ceva care promitea a fi minunat, dar și că foarte puțini, dacă nu chiar niciunul, știau ce anume avea să urmeze. Privind în față și în spate, văzu că în acel moment pe coridor nu se afla un grup prea numeros – poate patruzeci sau cincizeci de persoane. Judecând după numărul trăsurilor din fața casei, aceasta era doar o mică parte din cei care participau la petrecere. Se întrebă unde erau ceilalți și cum se explica întârzierea acestui grup. Mai mult de atât, unde mergeau? Și cât de lung era coridorul? Domnișoara Temple ajunse la concluzia că cel care proiectase casa era obsedat de *lungime.* Se împiedică de persoana din fața ei – de data aceasta o femeie scundă (ceea ce înseamnă că era de înălțimea ei), într-o rochie verde – pal (o culoare asemănătoare cu cea a domnișoarei Temple, remarcă ea cu strângere de inimă) și o mască foarte ingenioasă, din șiruri de mărgele suspendate.

— Vai, vă rog să mă scuzați, șopti domnișoara Temple.

— Nu face nimic, replică femeia și arătă spre un domn din fața ei. Și eu am călcat pe călcâiul *dumnealui.*

Pe neașteptate, grupul de oaspeți se opri.

— Ne-am oprit, remarcă domnișoara Temple, încercând să continue conversația.

— Mi s-a spus că scara este foarte îngustă și să fiu atentă cum calc. Nimeni nu se gândește la doamne când construiește ceva.

— E un adevăr îngrozitor, admise domnișoara Temple, în timp ce privea pe deasupra capetelor spre un șir de siluete care se unduia pe o scară în spiralală, confecționată dintr-un metal strălucitor.

Simți că-i sare inima din piept. Roger Bascombe nu putea fi altcineva, în ciuda măștii negre, simple – urca scara chiar în clipa aceea, privind direct spre ea. Cu aceeași expresie precaută, bătând nerăbdător balustrada cu mâna, în mijlocul altor oaspeți. Îi displăcea atât de mult înghesuiala – domnișoara Temple știa că Roger se simțea îngrozitor. Unde mergea? Unde *își închipuia* el că mergea? Apoi, mult prea repede, Roger ajunse în capul scării, un balcon îngust, și dispăru din raza ei vizuală.

Domnișoara Temple își întoarse privirea spre cei din jurul ei – între timp mai înaintase câțiva pași, cu gândurile învolburate – și

își dădu seama că femeia în verde tocmai spusese ceva în șoaptă.

— Mă scuzați, șopti și domnișoara Temple, m-a furat peisajul.

— E foarte captivant, nu credeți? spuse femeia cu sinceritate.

— Ba bine că nu.

— Mă simt de parcă aș avea din nou 16 ani!

— Sunt sigur că toți se simt la fel, o asigură domnișoara Temple și adăugă pe un ton vesel: Nu mă așteptam să vină atâția oameni.

— Nici eu. Fiindcă au fost foarte precauți – titulatura acestei petreceri, de întrunire solemnă, subtilitatea invitațiilor, ascunderea identității.

— Într-adevăr. Ce mască interesantă aveți.

Nu-i așa că-i foarte interesantă?

Femeia zâmbi. Făcuse o jumătate de pas înapoi ca să meargă în rând cu domnișoara Temple și să poată vorbi fără să atragă atenția celorlalți.

— Și eu voiam să vă laud pelerina.

— A, sunteți foarte amabilă.

— E, într-un fel, *dramatică,* murmură femeia, atingând panglica neagră de la guler pe care domnișoara Temple nu o observase până atunci. Parcă ar fi o pelerină de militar.

— Asta e moda, nu? zâmbi domnișoara Temple.

— Într-adevăr – aici vocea femeii coborî și mai mult – căci oare nu suntem și *noi* niște militari acum, în felul nostru?

Domnișoara Temple încuviință din cap și șopti solidară:

— Și eu încerc același sentiment.

Femeia o privi cu înțeles, apoi își plimbă ochii mulțumită peste pelerină.

— Și este destul de lungă – vă acoperă tot.

Domnișoara Temple se trase mai aproape.

— Ca să nu știe nimeni ce port.

Femeia zâmbi răutăcios, trăgându-se și mai aproape.

— Dacă purtați ceva…

Ajunseră la scară înainte ca domnișoara Temple să mai apuce să răspundă. Îi făcu semn femeii să o ia înainte ultimul lucru pe care și-l dorea era ca aceste cuvinte insinuante să o facă pe femeie să i se uite pe sub pelerină, din spate. În timp ce urcau, privi în jos – mai erau doar o duzină de oameni împrăștiați pe coridor. Apoi înghiți în sec – fiindcă în spatele lor, înaintând încet, ca și cum i-ar fi mânat ca pe o turmă de oi, se afla femeia în roșu. Privirea ei se opri asupra domnișoarei Temple, care nu-și putu reține un fior, și apoi alunecă pe lângă ea spre balcon.

Domnișoara Temple continuă să urce și curând ajunse de partea cealaltă a scării în spirală, ascunsă vederii. Când mai făcu o rotație, se pregăti pentru ce era mai rău, dar nu văzu decât spatele femeii în verde. Simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Singurul lucru care îi mai rămânea era să nu se uite și se strădui să nu o facă, rezistând pornirii distructive – cu siguranță fusese descoperită. Apoi femeia în verde se opri – sus se întâmplase ceva. Domnișoara Temple se simțea expusă, de parcă nu ar fi purtat nici pelerină, nici mască, de parcă rămăsese singură cu femeia în roșu. Din nou simți acea privire scormonitoare și auzi clar acei pași pe care și-i amintea de pe coridorul cu oglinzi. Femeia se apropia… din ce în ce mai mult… se oprise chiar în spatele ei. Domnișoara Temple privi în jos – și pentru o teribilă fracțiune de secundă întâlni ochii aceia strălucitori. Apoi, o imperceptibilă schimbare de unghi și femeia se uită – sau încerca să se uite, parțial blocată de treapta pe care se afla – pe sub pelerina ei. Domnișoara Temple își ținu răsuflarea.

Femeia din față continuă să urce și domnișoara Temple o urmă, conștientă că, în mișcare, pelerina i se desfăcea în jurul picioarelor, dar nu se putea uita în jos ca să-și dea seama dacă femeia o recunoscuse sau doar se uitase atent la ea, ca la toate celelalte persoane. Încă trei trepte și ajunse în balcon, îl traversă și intră pe o ușă mică, întunecată. Aici femeia în verde se opri, sugerându-i probabil să meargă mai departe împreună, însă acum domnișoara Temple se temea prea mult să nu fie dată în vileag și voia să se ascundă singură. Înclină din cap spre femeie, zâmbind, apoi o luă ostentativ în cealaltă direcție. De-abia atunci înțelese unde se afla.

Se afla pe un culoar care trecea pe lângă balconul construit în unghi ascuțit și privea în jos, la sala de operații. Balconul era aproape plin și încercă din greu să găsească un loc gol. Pe scenă îl văzu pe bărbatul din tren, individul solid în haină de blană – nu mai purta haina acum, dar tot bătea darabana pe bastonul argintiu. Bărbatul privi crunt spre balcon, nerăbdător ca oamenii să-și ocupe locurile. Domnișoara Temple știa cât de puternică era lumina și că bărbatul nu avea cum să o vadă, dar simți cum ochii lui trec nervos peste ea, aspri ca o greblă trasă pe prundiș, în timp ce păși spre celălalt culoar. Nu îndrăznea să se îndepărteze de rândul de sus – cu cât stătea mai jos, cu atât putea fi văzută mai ușor de pe scenă – și răsuflă ușurată când găsi un loc liber aproape de culoar, între un bărbat în frac negru și unul cărunt, în uniformă albastră cu centură de stofă. Întrucât amândoi erau cu câțiva centimetri mai înalți decât ea, domnișoara Temple se gândi că era mai puțin vizibilă dacă stătea între ei – deși se simțea prinsă ca într-o capcană. Știa că, în spatele ei, femeia în roșu trebuia să fi intrat deja. Se sili să privească spre scenă, dar ceea ce văzu nu-i îndepărtă deloc temerile.

Bărbatul puternic întinse mâna spre umbra unei rampe și o trase înapoi, ținând strâns de umăr o femeie mascată, îmbrăcată în robe de mătase albă. Femeia păși cu grijă, orbită de lumină, lăsându-l pe bărbat să o ghideze. Apoi – pe neașteptate – bărbatul o luă în brațe și o așeză pe masă. Apoi o apucă de picioare și i le puse pe masă, rotind-o cu fața spre public. Se vedea că îi spune ceva, prea încet ca să se audă, pentru că, zâmbind timid, femeia se întinse pe masă și își schimbă poziția corpului ca să fie chiar în centru. În timpul acesta bărbatul îi prindea gleznele calm, cu o curea de piele, de o parte și de alta a mesei. Strânse curelele cu o mișcare bruscă și le lăsă să cadă. Trecu apoi la brațele ei. Femeia nu spunea nimic. Domnișoara Temple nu era sigură care dintre cele trei femei se afla pe masă – poate femeia-pirat? – și, în vreme ce încerca să ghicească, bărbatul legă și brațele femeii. Apoi, cu grijă, îi dădu la o parte buclele elaborate și trecu o altă curea peste gâtul ei palid și delicat. Strânse și această curea, ferm, dar fără brutalitate, lăsând-o pe femeie complet imobilizată. Apoi bărbatul păși în spatele ei și apucă un mâner de metal, asemănător cu cel al unei pompe. Trase de el. Mașinăria răspunse cu un pocnet percutant, ca o împușcătură, și capătul de sus al mesei se ridică brusc, rotindu-se spre balcon. Alte trei pocnete și femeia se afla într-o poziție semiverticală. Bărbatul dădu drumul mânerului și părăsi scena, dispărând în umbră.

Pe chipul femeii nu se putea citi nimic, în afară de un zâmbet anost, care nu putea ascunde faptul că picioarele îi tremurau vizibil. Domnișoara Temple riscă o privire spre ușă, peste umărul vecinului ei, și apoi întoarse repede ochii înapoi spre scenă. Femeia în roșu stătea chiar în ușă, de parcă ar fi păzit-o, plimbându-și privirea peste spectatori în timp ce își vâra o nouă țigară în portțigaret. Singura scăpare pentru domnișoara Temple ar fi fost să sară pe scenă și să o ia la fugă pe rampă, ceea ce era aproape imposibil. Se uită neliniștită la spectatori, încercând să găsească o soluție. Îl găsi însă pe Roger, care stătea chiar în mijlocul balconului, între o femeie în rochie galbenă – probabil femeia care râdea în compartimentul lui – și, dacă vă vine să credeți, un loc gol. Probabil singurul loc gol din sală. Undeva, din spatele ei, domnișoara Temple simți un miros de tutun ars. Era sigură că acolo stătea nemesisul ei în rochie purpurie – dar care era explicația legăturii dintre acea femeie și Roger Bascombe? Era o persoană care lucra în diplomație – o curtezană misterioasă sau o moștenitoare cu gusturi decadente? Simplul fapt că o luase pe domnișoara Temple de la ușă dovedea că face parte din spectacolul pe care atâția oameni se adunaseră ca să-l vadă. Roger fusese cu ea în tren – dar oare aceasta însemna că știa și ce vor vedea? Chinuită de îndoieli, domnișoara Temple se întrebă dacă locul pe care *ea* îl ocupa nu era cumva al femeii – ce mai putea face acum?

Bărbatul puternic reveni în mijlocul scenei, de data aceasta aducând în brațe o altă femeie în robe albe. Cu siguranță, aceasta era sigur femeia îmbrăcată în mătase albastră, fiindcă părul ei lung era desfăcut și aproape că atingea podeaua. Bărbatul se opri în fața mesei și își drese glasul.

— Cred că suntem gata, începu el.

Domnișoara Temple rămase surprinsă de vocea lui care, departe de a fi aspră sau autoritară, era slabă, aproape ca un scârțâit, chiar dacă baritonală. Îi ieșea din gâtlej ca un obiect zgâriat, care nu mai era întreg. Nu ridica vocea, ci se baza pe faptul că ceilalți îi acordau toată atenția – iar ținuta lui era atât de impresionantă încât impunea respect. Își drese din nou glasul și luă femeia în brațe, ca și cum ar fi fost un text pe care urma să-l expună.

— După cum vedeți, această doamnă a ales să se supună de bună voie. Aș dori să fie clar că nu s-au folosit nici soporifice, nici medicamente coercitive. Mai mult decât atât, deși pare neputincioasă, aceasta este doar starea în care a binevoit să ajungă. Nu o face fiindcă a fost obligată să o facă. Dimpotrivă, este liberă să reacționeze în mod contrar oricând dorește.

Întoarse trupul femeii în așa fel încât să-i ridice jumătatea de sus și să-i aducă picioarele sub ea, lăsând-o apoi să cadă în picioare pe podea. Apoi făcu un pas înapoi și îi dădu drumul. Femeia se clătină, cu ochii încă sticloși, dar nu căzu. Pe neașteptate, bărbatul o plesni peste față. Spectatorii lăsară să le scape un strigăt de uimire. O clipă femeia păru că își pierde echilibrul, dar nu se prăbuși – dimpotrivă, unul din brațele ei țâșni spre bărbat, cât pe-aci să-l lovească în față. Acesta îi prinse mâna ușor – era clar că așteptase lovitura – apoi îi trase încet brațul în jos și îi dădu drumul. Ea nu încercă să-l lovească din nou, de fapt arăta atât de liniștită de parcă nici nu ar fi încercat să-l lovească. Bărbatul privi în sus, spre balcon, ca pentru a puncta acest lucru, apoi se întinse din nou spre femeie, de data aceasta apucând-o de gât. Strânse tare. Femeia reacționă violent, încercând să-i desprindă degetele, să-l plesnească peste braț și să dea cu picioarele în el. Bărbatul o ținea la distanță și nu făcea niciun pas înapoi. Femeia nu-l putea ajunge. Era roșie la față, răsufla din greu, iar încercările ei de a scăpa din strânsoare erau din ce în ce mai disperate. Bărbatul o sufoca încet. Domnișoara Temple auzi cum bărbatul în uniformă de lângă ea mormăie ceva, șocat – un mormăit reluat de toți spectatorii și îl simți cum se mișcă pe scaun, de parcă ar fi vrut să se ridice în picioare. Anticipând acest moment de protest, bărbatul de pe scenă dădu drumul femeii. Femeia se clătină, horcăind de mai multe ori, și renunță să se mai împotrivească. În niciun moment nu-i vorbi

bărbatului. După vreo două minute își reveni, purtându-se la fel de calm și de indiferent, ca și cum el nici nu ar fi fost acolo.

Bărbatul cel masiv privi din nou în sus, spre balcon, conștient că demonstrase ce avea de demonstrat, apoi păși în spatele subiectului. Cu o mișcare rapidă îi ridică robele și își vârî mâna sub ele. Femeia înțepeni, se zvârcoli și apoi își mușcă limba – restul feței rămânând lipsit de expresie. Bărbatul rămase în spatele ei, degetele lui nevăzute lucrând mai departe. Își păstră expresia impasibilă – ca și cum ar fi reparat un ceas – în timp ce respirația femeii se întețea, iar poziția i se schimba ușor. Femeia se apleca în față, transferându-și cea mai mare parte din greutate pe degetele de la picioare. Domnișoara Temple privea atentă, era numai ochi – știa ce acces ofereau chiloții de mătase ai femeii și ce făcea bărbatul – în vreme ce curcubeul plăcerii din ce în ce mai intense își făcea loc pe chipul femeii – un geamăt distinct, o roșeață care îi acoperi gâtul, degetele care încercau să se agațe de ceva. Din nou pe neașteptate, bărbatul își retrase mâna și se îndepărtă, ștergându-și scurt degetele de robele ei. Din clipa în care bărbatul o lăsă în pace, femeia se relaxă și își reluă poziția și expresia impasibilă. Bărbatul pocni din degete. Un alt bărbat apăru din umbră – domnișoara Temple văzu că era însoțitorul ei de mai devreme și o apucă pe femeie de mână. Amândoi coborâră rampa și dispărură în întuneric.

— După cum vedeți, continuă bărbatul de pe scenă, subiectul este și foarte cooperant și foarte interesat să-și păstreze autocontrolul. Acestea sunt efectele *imediate,* împreună cu starea de amețeală, de greață și narcolepsie, în diferite proporții. De aceea, în aceste etape de început, supravegherea – protejarea – este absolut esențială.

Bărbatul pocni iarăși din degete și dinspre rampa opusă apăru cel de-al doilea bărbat care o aducea pe cea de-a treia femeie în alb. Pășind normal, femeia se lăsă condusă și, când ajunse în dreptul bărbatului puternic, făcu o reverență. Bărbatul îi preluă mâna de la însoțitorul ei (care părăsi scena) și, în timp ce ea își îndrepta spatele, el o întoarse cu fața spre balcon. Femeia făcu o nouă reverență.

— Această doamnă, spuse bărbatul, este subiectul nostru de trei zile. După cum vedeți, deține controlul total al facultăților ei. Mai mult, a fost *eliberată* de constrângerile gândirii. În aceste trei zile a îmbrățișat o *nouă metodă de a trăi.*

Făcu o pauză pentru ca dramatismul situației să fie perceput pe deplin, apoi continuă, în glasul lui făcându-și loc o notă rece, disprețuitoare.

— Acum trei zile această femeie – ca multe altele, ca multe altele aflate aici în această seară, presupun – credea că este *îndrăgostită.* Acum, cu ajutorul nostru, ea este *puternică.*

Bărbatul se opri și înclină din cap spre femeie.

Auzind-o vorbind, domnișoara Temple recunoscu vocea joasă a femeii îmbrăcate în pelerina cu pene. Avea același ton ca atunci când povestea cum stătuse ea cu doi bărbați în trăsură, dar distanțarea rece, visătoare, cu care vorbea despre propria persoană o făcu să se cutremure.

— N-aș putea spune cum eram, fiindcă asta ar însemna să spun cum eram în copilărie. Atât de multe s-au schimbat – atât de multe lucruri au devenit clare – încât nu pot vorbi decât despre ceea ce am devenit. E adevărat că am crezut că sunt îndrăgostită. Îndrăgostită fiindcă nu pot vedea dincolo de modurile în care eram subjugată credeam, în starea mea de servitute, că această dragoste mă va elibera. Ce viziune asupra lumii mă convinsesem că înțeleg atât de bine? Era atașamentul inutil față de altcineva, de *salvare,* care lua locul propriei mele acțiuni. Credeam numai în consecințele acestui atașament bani, statut social, respectabilitate, plăcere – pe care acum le văd doar ca elemente ale propriei mele capacități nelimitate. În aceste trei zile m-am ales cu trei noi admiratori, fonduri pentru a începe o viață nouă în Geneva și o slujbă agreabilă pe care nu am voie să o descriu (aici femeia zâmbi cu sfială). Pe deasupra, am reușit să obțin și să cheltuiesc mai mulți bani decât am avut în toată viața mea.

Sfârși de vorbit. Înclină din cap spre balcon și făcu un pas înapoi. Însoțitorul apăru din nou, o luă de mână și o conduse în întuneric. Bărbatul puternic o urmări cu privirea, apoi se întoarse spre auditoriu.

— Nu vă pot da detalii – așa cum nu pot da detalii despre niciunul dintre dumneavoastră. Nu doresc să *conving,* ci să ofer o *șansă.* Ați văzut cu ochii dumneavoastră exemple ale unor etape diferite din Procesul nostru. Aceste două femei – una transformată în trei zile, cealaltă doar în seara aceasta – au acceptat invitația noastră și vor avea numai de câștigat. Cât despre cea de-a treia femeie… veți urmări transformarea ei și veți

hotărî singuri. Vă rog să țineți cont că duritatea metodei corespunde profunzimii acestei *transformări.* Atenția – ca și tăcerea dumneavoastră – sunt tot ceea îmi doresc.

Zicând acestea, îngenunche și ridică una dintre cutiile de lemn. În timp ce o ducea spre masă, scoase capacul și, foarte degajat, îl aruncă deoparte. Privi femeia, care înghiți în sec, agitată, și puse cutia pe masă, lângă piciorul ei. Scoase o pătură groasă de pâslă portocalie, o lăsă să cadă pe podea și apoi se încruntă, vârând ambele mâini în cutie, ajustând sau montând ceva. Mulțumit, scoase ceea ce domnișoarei Temple i se păru a fi o pereche foarte mare de ochelari, cu niște lentile imposibil de groase, cu ramele învelite în cauciuc negru, de care atârnau mai multe sârme de cupru. Bărbatul se aplecă asupra femeii, blocând vederea spectatorilor, și îi scoase masca albă. Înainte ca lumea să apuce să vadă chipul, bărbatul îi fixă mașinăria aceea ciudată pe față, strângând-o cu mișcări scurte și puternice care îi făcură picioarele să tresară. Se întoarse la cutie. Femeia răsufla greu, obrajii îi erau umezi și-și frământa mânecile robei în pumni. Bărbatul scoase o clamă de metal, zimțată, îi atașă un capăt de sârma de cupru, iar pe celălalt de un obiect aflat în cutie, pe care domnișoara Temple nu-l putea vedea. Imediat, obiectul din cutie începu să emită o lumină palidă, albastră. Femeia își ținu răsuflarea și gemu de durere.

În exact aceeași clipă domnișoara Temple făcu la fel, simțind cum o împunge ceva în spate, chiar între umeri. Și, în timp ce întorcea capul spre ușă, nemaivăzând-o pe femeia în roșu, simți din partea cealaltă suflarea femeii în ureche.

— Mă tem că trebuie să vii cu mine.

Tot drumul prin galeria întunecată, pe balcon și apoi pe trepte în jos, femeia nu o slăbise cu pumnalul ei ascuțit, convingând-o astfel să nu strige, să nu leșine sau să nu-i pună piedică și să o arunce peste balustradă. Odată ajunse pe coridorul lung, de marmură, femeia făcu un pas lateral și își vârî mâna în buzunar – dar nu înainte ca domnișoara Temple să observe boxul din metal sclipitor de pe degetele ei. Femeia privi în sus spre balcon ca să se asigure că nu le urmărea nimeni și apoi îi făcu semn să o ia înainte pe coridor, spre restul casei. Tânăra se conformă, dorind cu disperare să dea de o ușă deschisă prin care să fugă sau de cineva care să o ajute. Știa deja că mai erau și alți oaspeți – că tot ceea ce se petrecea în sala de operații era ascuns de ochii lumii de un eveniment mai mare care avea loc în casă. Dacă ajungea în preajma *acelor* persoane cu siguranță ar fi găsit ajutor. Trecură pe lângă mai multe uși închise, dar la venire domnișoara Temple fusese atât de concentrată să-i studieze pe cei din jur, încât nu-și mai aducea aminte de nimic – habar nu avea încotro duceau aceste uși și nici măcar dacă intrase pe vreuna dintre ele. Femeia

o înghiontea scurt ori de câte ori încetinea pasul pe lângă ceea ce i se părea a fi un punct de reper. La primul gest agresiv de acest fel, domnișoara Temple se simți copleșită de teamă. Era pur și simplu îngrozită de ceea ce avea să i se întâmple – faptul că era victima unor astfel de abuzuri arăta cât de mult decăzuse, în ce situație disperată ajunsese. La cel de-al doilea ghiont, iritarea din ce în ce mai mare îi fu contracarată de conștiința propriei fragilități fizice, a armei pe care o avea femeia, a răutății ei evidente și a faptului că, putând fi acuzată de violare de proprietate și de furt, nu exista niciun temei legal care să o apere. Dar, la al treilea ghiont, domnișoara Temple nu se mai putu stăpâni și, fără să mai stea pe gânduri, se răsuci pe călcâie și încercă să o lovească pe femeie cu toată puterea de care era în stare. Femeia se feri și lovitura nu nimeri ținta, făcând-o pe domnișoara Temple să se împiedice. Femeia în roșu chicoti, insuportabil, și arătă din nou arma din mână – un box ascuțit, fioros, din oțel, care îi îmbrăca articulațiile degetelor. Cu mâna liberă arătă spre o ușă din apropiere identică, după toate aparențele, cu restul celorlalte înșirate de-a lungul coridorului.

— Putem vorbi acolo, spuse ea.

Sfidătoare, domnișoara Temple păși înăuntru.

Era un alt șir de încăperi, cu mobila acoperită de huse albe. Femeia în roșu închise ușa în urma lor și o împinse pe domnișoara Temple spre un divan acoperit. Când tânăra se întoarse spre ea, cu privirea plină de ură, vocea femeii îi porunci, rece și disprețuitoare:

— Stai jos.

Femeia se apropie de un fotoliu voluminos și se așeză, scoțându-și portțigaretul și o tabacheră. Ridică privirea spre domnișoara Temple, care nu se clintise din loc, și se răsti la ea.

— Stai jos, altfel îți găsesc altceva pe care să stai – *de mai multe ori.*

Domnișoara Temple se așeză. Femeia vârî o țigară în portțigaret, se ridică în picioare, merse până la un felinar prins în perete și o aprinse, trase din ea și se întoarse la locul ei. Se priviră lung.

— Mă ții aici împotriva voinței mele, spuse domnișoara Temple, sperând că tocmai rezistența ei provocase această conversație.

— Nu fi caraghioasă.

Femeia trase din țigară, întoarse capul ca să nu trimită fumul în direcția ei și apoi scutură scrumul pe covor. O studie pe domnișoara Temple, care rămăsese nemișcată. Femeia nu se mișcă nici ea. Mai trase o dată din țigară și, când deschise gura ca să vorbească, fumul îi însoți cuvintele.

— Am să-ți pun mai multe întrebări. Tu ai să răspunzi. Nu fi proastă. Ești singură.

Femeia o fixă cu privirea și, adoptând un ton mai sec, acuzator, ca și cum ar fi recitat ceva, începu: Ai venit aici într-o trăsură, cu ceilalți.

— Da. Sunt de la hotel, spuse repede domnișoara Temple.

— Nu ești. N-am să te ajut să minți.

Femeia făcu o pauză, încercând parcă să găsească cele mai bune întrebări. Domnișoara Temple se îmbărbătă singură.

— Nu mi-e frică de tine.

— N-am să te ajut nici să fii proastă. Ai venit cu trenul. Cum de-ai știut ce tren trebuie să iei? Și de la ce gară? Ți-a spus cineva.

— Nu mi-a spus nimeni.

— Sigur ți-a spus cineva. Cine îți sunt complicii?

— Sunt singură.

Femeia izbucni în râs, un lătrat scurt, batjocoritor.

— Dacă aș crede asta, ai zăcea de mult într-o mlaștină și nu mi-aș mai pierde timpul cu tine, zise ea și se așeză mai bine în fotoliu. Vreau nume.

Domnișoara Temple habar nu avea ce să spună. Dacă pur și simplu inventa niște nume sau dădea niște nume care nu aveau nicio legătură cu ceea ce se întâmpla, nu făcea decât să-și dovedească ignoranța. Dacă nu o făcea, riscul era și mai mare. Simți că începe să-i tremure un genunchi. Puse o mână pe el cu tot calmul de care era în stare.

— Ce mi-ar aduce o astfel de trădare? întrebă ea.

— Viața. Dacă vreau eu.

— Înțeleg.

— Așadar, vorbește. Dă nume. Începe cu al tău.

— Pot să te întreb ceva mai întâi?

— Nu poți.

Domnișoara Temple nu-i luă în seamă răspunsul.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva, nu crezi că asociații mei și-ar da imediat seama de ceea ce faceți voi aici?

Femeia izbucni din nou în râsul său care semăna cu un lătrat. Apoi redeveni serioasă.

— Scuză-mă. Știi că ai haz? Te rog – ce spuneai? Sau vrei să mori?

Domnișoara Temple trase adânc aer în piept și începu să mintă cât de bine putea ea.

— Isobel. Isobel Hastings.

Femeia surâse afectat.

— Vorbești cu un accent ciudat… poate chiar fals.

Dat fiind că vorbea normal, domnișoara Temple găsi că remarca ei era extrem de enervantă.

— Sunt de la țară.

— Din ce parte?

— De aici, bineînțeles. Din nord.

— Aha… făcu femeia și zâmbi din nou afectat. În slujba cui te afli?

— Nu știu nume. Am primit instrucțiunile într-o scrisoare.

— Ce instrucțiuni?

— Gara Stropping, peronul 12, trenul de 6.23, Orange Locks. Trebuia să aflu scopul exact al întrunirii și să raportez tot ce-am văzut.

— Cui?

— Nu știu. Urma să fiu contactată după întoarcerea la Stropping.

— De către cine?

— Urmau să vină ei la mine. Nu știu nimic, deci nu-ți pot spune nimic.

Femeia oftă iritată, își strivi țigara de covor și căută alta în poșetă.

— Ai ceva școală. Nu ești o târfă oarecare.

— Nu sunt.

— Deci *nu* ești o târfă oarecare.

— Nu sunt deloc târfă.

— Înțeleg, spuse femeia rânjind. Banii de călătorie sunt scăzuți din salariul pe care îl primești pentru munca prestată într-un *magazin.*

Domnișoara Temple rămase tăcută.

— Spune-mi, te rog, fiindcă nu prea înțeleg, cine ești tu ca să faci acest gen de… „investigație”?

— Nimeni în mod deosebit. De asta pot să-l și fac.

— Aha.

— Acesta-i adevărul.

— Și cum ai fost… recrutată?

— Am întâlnit un bărbat într-un hotel.

— Un *bărbat.*

Femeia rânji din nou. Domnișoara Temple se trezi cercetând fața femeii, observând cum frumusețea ei absolut glacială era afectată de aceste explozii de dezaprobare sarcastică, de parcă lumea ar fi fost atât de mizerabilă, încât nici chiar această perfecțiune înspăimântătoare nu putea rezista asaltului răului.

— Ce *bărbat?*

— Nu-l cunosc, dacă la asta te referi.

— Poate îmi poți spune cum arată.

Domnișoara Temple se chinui să găsească un răspuns și găsi, apărându-i din gândurile învălmășite, șeful lui Roger, ministrul adjunct al afacerilor externe. Domnul Harald Crabbé.

— Mda… să mă gândesc… un bărbat cam scund, îmbrăcat destul de îngrijit, chiar împopoțonat, cu părul cărunt, cu mustață, pantofi lustruiți, autoritar, condescendent, ochi mici, meschini, cu o soție grasă… nu că i-aș fi văzut soția, dar, uneori –, nu-i așa?, pur și simplu *știi*…

Femeia în roșu o întrerupse.

— Ce hotel?

— Cred că Boniface.

Femeia strâmbă din gură cu dispreț.

— Cât de *respectabilă* ești…

Domnișoara Temple continuă:

— Am luat ceaiul împreună. El mi-a propus să fac așa ceva. Eu am fost de acord.

— Pentru câți bani?

— Ți-am spus. Nu fac asta pentru bani.

Pentru prima dată domnișoara Temple simți că femeia rămase surprinsă. Era o senzație extrem de plăcută. Femeia se ridică și se apropie din nou de felinar, aprinzând-și o a doua țigară. Se întoarse la locul ei, cu pași rari, ca și cum ar fi gândind cu voce tare.

— Înțeleg… preferi… puterea?

— Nu vreau bani. Vreau altceva.

— Cum ar fi?

— Asta e treaba mea, doamnă, și nu are nicio legătură cu discuția noastră.

Femeia tresări de parcă ar fi primit o palmă. Tocmai se pregătea să se așeze în fotoliu. Încet de tot își îndreptă spatele și, de la înălțimea ei, se uită crunt la domnișoara Temple. Când vorbi, vocea ei răsună sacadat și sigură de sine, ca și cum hotărârea ar fi fost luată deja, iar întrebările erau numai de formă.

— Nu știi numele celui care te-a trimis?

— Nu.

— Nu știi cu cine trebuie să te întâlnești?

— Nu.

— Nici ce voiau să descoperi?

— Nu.

— Și *ce* ai descoperit?

— Un fel de medicament nou – cred că un elixir ingenios – experimentat pe femeile

naive ca să le convertească la un stil de viață în slujba dorințelor corupte.

— Aha.

— Da. Și cred că *dumneata* ești cea mai coruptă dintre toți.

— Draga mea, sunt sigură că ai absolută dreptate în toate privințele – ai cu ce să te mândrești. Farquhar!

Ultimul cuvânt îl strigă – pe un ton poruncitor, care o luă prin surprindere pe domnișoara Temple – către un colț al încăperii blocat vederii de un paravan mobil, îmbrăcat în draperii. În spatele lui, domnișoara Temple auzi zgomotul unei uși și, o clipă mai târziu, în pragul ei apăru însoțitorul de mai devreme, cu fața și mai roșie, ștergându-se la gură cu dosul mâinii.

— Mm? făcu el, apoi înghiți ce avea de înghițit și își drese glasul. Doamnă?

— Trebuie să iasă.

— Am înțeles, doamnă.

— Discret.

— Ca întotdeauna.

Femeia privi în jos spre domnișoara Temple și zâmbi.

— Ai grijă. Asta e plină de *secrete.*

Se îndreptă spre ușa principală fără să mai adauge nimic și părăsi încăperea. Bărbatul, Farquhar, se întoarse spre domnișoara Temple.

— Nu-mi place camera asta, spuse el. Să mergem în altă parte.

Ușa din dosul paravanului dădea spre o sufragerie fără covoare, în care puteau fi văzute câteva mese lungi și un vas mare cu gheață. Pe una din mese se afla un platou cu un jambon ciopârțit, iar pe o alta un șir de sticle deschise de forme diferite. Încăperea mirosea a alcool. Farquhar îi făcu semn domnișoarei Temple să se așeze pe singurul scaun la vedere, un scaun simplu, de lemn, necapitonat, cu spătarul înalt și fără brațe. Domnișoara Temple se așeză, iar bărbatul se apropie de jambon și își tăie o bucată de carne rozalie cu un cuțit, apoi vârî cuțitul în carne și o băgă în gură. Se sprijini de masă și se uită la ea, mestecând de zor. Apoi se duse la cealaltă masă, se sprijini de ea, luă o sticlă cafenie și o duse la gură. Oftă de plăcere și se șterse pe buze. După această clipă de răgaz, bău din nou, trei duști una după alta. Puse sticla pe masă și tuși.

Ușa din partea cealaltă a încăperii se deschise și își făcu apariția celălalt însoțitor, cu sticla plată. Vorbi din prag.

— L-ai văzut?

— Pe cine? mormăi Farquhar.

— Un tip în roșu. Cam curios.

— Unde?

— În grădină.

Farquhar se încruntă și bău din nou din sticla cafenie.

— A fost văzut și la intrare, continuă celălalt bărbat.

— Cine e?

— Nu se știe.

— Ar putea fi oricine.

— Mda.

Farquhar mai trase o dușcă și lăsă sticla pe masă. Făcu semn cu capul spre domnișoara Temple.

— Trebuie să o scoatem de aici.

— Să o scoatem?

— Discret.

— Acum?

— Cred că da. Încă mai sunt ocupați?

— Cred că da. Cât durează?

— Habar n-am. Tocmai mâncam.

Bărbatul din prag strâmbă din nas, uitându-se pe masă.

— Ce-i acolo?

— Jambon.

— De băut – ce-i de băut?

— Este… este, Farquhar căută sticla și o mirosi. Ceva condimentat. Are gust de… cuișoare? Da, de cuișoare. Și piper.

— Eu vomit de la cuișoare, mormăi bărbatul din ușă și privi în urmă, apoi din nou înăuntru. E-n regulă. Nu e nimeni.

Farquhar pocni din degete către domnișoara Temple care înțelese că trebuia să se ridice în picioare și să meargă până la ușa deschisă, ceea ce și făcu, urmată de Farquhar. Celălalt bărbat o luă de mână și zâmbi. Avea dinții galbeni ca brânza.

— Mă cheamă Spragg, zise el. Trebuie să mergem în liniște.

Domnișoara Temple înclină din cap, cu ochii fixați pe cămașa lui de gală, pătată de câțiva stropi subțiri de sânge. Poate de la bărbierit? Își întoarse privirea și tresări când Farquhar o apucă de cealaltă mână. Cei doi bărbați se uitară unul la altul pe deasupra capului ei și ieșiră din încăpere, ținând-o strâns între ei.

Se îndreptară spre o ușă dublă de sticlă, acoperită de o perdea cenușie. Spragg o deschise și cei trei păși într-o curte, făcând pietrișul de pe jos să scrâșnească. Era frig. Pe cer nu se vedea nicio stea, luna era și ea acoperită de nori, dar curtea era străjuită de ferestre luminate, așa că le venea destul de ușor să găsească drumul, șerpuind printre tufe de arbuști, statui și urne mari de piatră. În fața lor, în ceea ce probabil că era o altă aripă a casei, domnișoarei Temple i se păru că vede mai mulți oameni mișcându-se de colo-colo dansând poate – și că aude acordurile slabe ale unei orchestre. Probabil, aici se ținea petrecerea. Numai

de-ar fi putut scăpa de cei doi ca să ajungă acolo – dar chiar dacă îl putea călca pe picior pe unul din însoțitorii ei, nu putea face același lucru și-n cazul celuilalt. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, cei doi bărbați o strânseră și mai tare de mâini.

O conduseră spre un mic pasaj boltit, întunecat, care făcea legătura între aripile casei, pentru grădinari sau alți angajați care nu aveau treabă în interior. Pasajul le permitea celor trei să ocolească petrecerea, ca și intrarea principală în casă, căci în momentul în care ieșiră pe partea cealaltă, domnișoara Temple se trezi în curtea mare, acoperită cu pietriș, unde așteptau trăsurile și unde sosise cu atât de mult timp în urmă – sau cel puțin așa i se părea ei. Se întoarse spre Farquhar.

— Ei bine, vă mulțumesc și îmi cer scuze pentru deranj…

Dar încercările ei de a-și elibera mâna fură zadarnice. Spragg îi spuse lui Farquhar să o țină de ambele mâini și se îndreptă agale spre un mic grup de vizitii care se înghesuiau în jurul unui vas cu jăratic.

— Plec de aici, insistă domnișoara Temple. Plătesc o trăsură și plec, pe cuvântul meu!

Farquhar nu spuse nimic, doar îl urmărea cu privirea pe Spragg. După câteva clipe de negocieri, Spragg se întoarse, arătă spre o trăsură neagră, elegantă, și porni în direcția ei. Farquhar o trase pe domnișoara Temple după el și se uită la locul gol al vizitiului.

— Cine conduce? întrebă el.

— E rândul tău, răspunse Spragg.

— Ba nu.

— Eu am mers la Packington.

Farquhar rămase tăcut. Apoi, pufnind, făcu semn spre portiera trăsurii.

— Atunci urcați.

Spragg scoase un chicot. Deschise portiera și urcă, întinzând mâinile dolofane spre domnișoara Temple. Farquhar pufni din nou și o ridică pe tânără ca pe un fulg. În timp ce degetele groase ale lui Spragg o înșfăcau de brațe și apoi de umeri, domnișoara Temple văzu cum i se desface pelerina, oferindu-le celor doi privelișteа apetisantă a lenjeriei ei intime de mătase. Spragg îi făcu vânt pe bancheta din fața lui, făcând-o să-și piardă echilibrul. Cei doi continuară să o fixeze cu privirea în timp ce ea își strângea pelerina în jurul ei. Apoi se uitară unul la altul.

— Vezi că ajungem acolo destul de repede, îi spuse Farquhar lui Spragg pe un ton cât se poate de serios.

Spragg nu făcu decât să ridice din umeri, chipul lui o mască neconvingătoare a dezinteresului. Farquhar închise portiera trăsurii. Spragg și domnișoara Temple se priviră în tăcere. După o

clipă trăsura se legănă sub greutatea lui Farquhar, care se sui pe locul vizitiului, și după încă o clipă se puse în mișcare.

— V-am auzit vorbind despre Packington, zise domnișoara Temple. Dacă vă convine, mă puteți lăsa acolo, de unde pot lua trenul foarte ușor.

— Dumnezeule, zâmbi Spragg. Femeia asta *știe* să asculte.

— Păi nu vorbeați în șoaptă, replică domnișoara Temple, displăcându-i tonul – de fapt, displăcându-i Spragg.

Era furioasă pe sine fiindcă nu avusese grijă ca pelerina să nu se desfacă în momentul în care urcase în trăsură. Privirea lui Spragg pur și simplu se plimba fără rușine pe trupul ei.

— Nu vă uitați la mine, se răsti ea în cele din urmă.

— Zău? Dar ce rău fac? Spragg chicoti. Doar știi că te-am văzut și mai devreme.

— Da, și eu v-am văzut mai devreme.

— Mai devreme de-atunci.

— Când anume?

Spragg își scoase un pic de murdărie de sub unghia degetului mare.

— Știai că în Olanda s-a inventat o sticlă care funcționează ca o oglindă pe o parte și ca un geam pe cealaltă?

— Nu zău. Ceva mai ingenios nu puteați să găsiți?

— În cazul tău, nu.

Zâmbetul lui Spragg se lărgi și mai mult, plin de satisfacție, dacă nu chiar de răutate. Domnișoara Temple se albi la față. Oglinda în fața căreia își schimbase hainele, unde își pusese masca împodobită cu pene și își linsese buzele ca un animal. Urmăriseră totul, o urmăriseră împreună, de parcă ar fi prezentat un număr de vodevil egiptean.

— Doamne ce cald e aici, Spragg chicoti și își lărgi gulerul.

— Mie mi se pare destul de rece.

— N-ai vrea să bei ceva ca să te încălzești?

— Nu, mulțumesc. Dar pot să vă întreb ceva?

Spragg încuviință din cap absent, căutându-și sticla plată. În timp ce bărbatul se lăsa pe spate ea să scoată dopul, domnișoara Temple simți cum se schimbă terenul. Părăsiseră drumul de pietriș și acum se aflau pe drumul pavat care probabil ducea la hotarul domeniului. Spragg bău din sticlă, pufni și se șterse la gură între o dușcă și alta. Domnișoara Temple insistă:

— Mă întrebam dacă… știți… dacă mi-ați putea spune… ceva despre celelalte trei

femei.

Bărbatul râse aspru.

— Vrei să știi ce mă întrebam *eu?*

Domnișoara Temple nu răspunse. Bărbatul râse din nou și se aplecă spre ea.

— Mă întrebam… începu el și-și puse mâna pe genunchiul ei.

Domnișoara Temple îi dădu peste mână. Spragg fluieră și își scutură mâna, de parcă s-ar fi ars. Se lăsă pe spate, mai trase o dușcă din sticlă și o vârî la loc în haină. Își trosni degetele. Afară era întuneric. Domnișoara Temple știa că era în mare pericol. Trebuia să acționeze cu grijă.

— Domnule Spragg, spuse ea. Nu sunt convinsă că ne înțelegem. Într-adevăr, mergem cu aceeași trăsură, dar ce știm cu adevărat unul despre celălalt? Despre avantajul pe care cealaltă persoană îl poate oferi – avantaj care, trebuie să subliniez, poate rămâne secret pentru alte persoane interesate. Mă refer la bani, domnule Spragg, și la informații și, da, chiar la *avansare.* Credeți că sunt o nonconformistă, lipsită de aliați. Vă asigur că nu așa stau lucrurile și că dumneavoastră aveți mai multă nevoie de ajutorul *meu.*

Spragg îi întoarse privirea, impasibil ca un pește în farfurie. Pe neașteptate, se aruncă asupra ei. Îi prinse mâinile într-ale lui și îi blocă picioarele care se zbăteau sub greutatea lui, lipindu-se de ea ca să nu le mai poată mișca. Domnișoara Temple scoase un geamăt de durere și se împinse în el cu toată puterea. Bărbatul era puternic și foarte greu. Cu o mișcare bruscă o prinse cu o singură mână de încheieturi, iar cu cealaltă trase de șnururile pelerinei, desprinzând-o de pe ea. Apoi mâna liberă începu să-i pipăie trupul cum nimeni nu o mai făcuse până atunci, cu o foame primitivă, insistentă – sânii, gâtul, burta – atingerea lui grosolană fiind atât de rapidă încât puterea ei de înțelegere fu depășită de spasmele durerii. Se împinse în el cu toată forța de care era în stare, cu un efort atât de disperat, încât abia mai putea să respire, gâfâind din ce în ce mai sacadat. Niciodată nu știuse că se poate lupta cu atâta înverșunare, și totuși nu-l putea da jos de pe ea. Bărbatul își apropie gura de ea, dar domnișoara Temple întoarse capul, căci barba lui îi zgâria fața și mirosul de whisky îi întorcea stomacul pe dos. Spragg își schimbă poziția din nou, vârându-se între picioarele ei. O apucă de o gleznă cu mâna liberă și i-o împinse în sus, până ajunse cu genunchiul sub bărbie. Îi dădu drumul la gleznă, încercând să o țintuiască cu umărul, și își vârî mâna între coapsele ei, desfăcându-i juponul. Domnișoara Temple scânci de furie, zbătându-se și mai tare. Degetele

bărbatului îi rupseră chiloții de mătase, străpungându-i pielea delicată, pătrunzând mai adânc, zdrelind-o cu unghiile neîngrijite. Ea țipă de durere. Bărbatul chicoti și își trecu limba umedă peste gâtul ei.

Tânăra simți că bărbatul își îndepărtează mâna, dar intui, după mișcările brațului, că acum era ocupat cu altceva – se descheia la pantaloni. Se arcui și îl împinse cu toată puterea. Bărbatul râse – *râse*, îi dădu drumul la mâini și o prinse de gât. Domnișoara Temple avea mâinile libere. Bărbatul o sufoca. Cealaltă mână a lui reveni între picioarele ei, despărțindu-le. O apăsă și mai tare cu corpul lui mătăhălos. Într-un moment de luciditate, domnișoara Temple își aminti că în piciorul care îi stătea lipit de piept purta botina unde își ascunsese creionul ei ascuțit. Putea ajunge la el. Disperată, vârî mâna în botină și îl căută. Spragg se îndepărtă de ea, oferindu-și plăcerea de a privi în jos, între ei – la spectacolul celor două trupuri – cu o mână strângând-o de gât, cu cealaltă desfăcându-i coapsele. Se pregătea să se înfigă în ea. Domnișoara Temple îi înfipse creionul în gât.

Spragg deschise gura surprins, cu fălcile tresărind. Se făcu purpuriu la față. Degetele ei încă mai țineau strâns creionul, așa că îl scoase gata de o nouă lovitură. Mișcarea declanșă un jet gros de sânge care-i împroșcă asemeni unei fântâni arteziene corpul domnișoarei Temple și pereții trăsurii. Spragg gâfâi, gemu, horcăi, mișcându-se convulsiv, ca o marionetă, deasupra ei. Tânăra dădu din picioare până se eliberă – țipa, își dădu ea seama – totul în jurul ei era umed și lipicios și avea sânge în ochi. Spragg căzu cu un zgomot surd între banchete. Se mai zvârcoli câteva ori, apoi rămase nemișcat. Domnișoara Temple stătea cu creionul pregătit, răsuflând din greu, clipind, acoperită de sânge.

Privi în sus. Trăsura se oprise. Gemu tare, înspăimântată. Auzi cum Farquhar sare de pe capră. Îi veni brusc o idee și se aruncă peste trupul înțepenit al lui Spragg, pipăindu-i hainele, încercând să găsească buzunarele pe întuneric, în speranța că acesta avea un cuțit, un pistol, orice fel de armă. Farquhar apăsă pe mânerul portierei. Domnișoara Temple se răsuci și, proptindu-se bine pe picioare, făcu un salt în clipa în care Farquhar deschidea portiera. Se izbi de pieptul lui, agitând creionul, țipând. Bărbatul ridică instinctiv mâinile ca să o prindă, iar tânăra reuși să-l împungă în față. Vârful creionului pătrunse adânc în obrazul lui Farquhar, provocând o tăietură adâncă, și apoi se rupse. Bărbatul urlă și o azvârli în drum. Domnișoara Temple căzu și se rostogoli, aproape pierzându-și răsuflarea, julindu-și genunchii și brațele de pietriș. În spatele ei, Farquhar încă mai urla, adăugând și câte o înjurătură numai de el înțeleasă. Tânăra se ridică în patru labe. Privi ciotul din mână și îl lăsă să cadă, nu fără regret. Își simțea degetele țepene și ciudate. Nu se mișca îndeajuns de repede. Trebuia să alerge. Se uită înapoi la Farquhar. Unul dintre obrajii lui părea împărțit în două: jumătatea de jos întunecată și umedă,

cea de sus aproape indecent de palidă. Nu mai scotea niciun sunet. Aruncase o privire în trăsură.

Farquhar vârî mâna în haină și scoase un revolver negru. Cu cealaltă mână scoase o batistă, o scutură ca să o despăturească și o lipi de față, tresărind. Când vorbi, vocea lui era încărcată de durere.

— Lua-te-ar… Lua-te-ar dracu'.

— M-a atacat, spuse domnișoara Temple răgușit.

Cei doi se priviră fix. Domnișoara Temple își schimbă centrul de greutate ca să-și îndrepte spinarea, stând pe călcâie. Avea fața umedă și clipea des. Se șterse la ochi. Farquhar nu se mișcă. Tânăra se ridică în picioare, anevoie. O durea tot corpul. Se privi. Lenjeria ei intimă atârna pe ea, sfâșiată și plină de dungi late, stacojii – era aproape goală. Farquhar continua să o fixeze cu privirea.

— Vrei să mă impușți? întrebă ea. Sau te ucid și pe tine?

Domnișoara Temple privi în jur. Lângă ea, pe pământ, văzu o piatră, poate de două ori cât pumnul ei. Se aplecă și o luă în mână.

— Arunc-o! șuieră Farquhar, înălțând pistolul.

— Împușcă-mă, replică tânăra.

Azvârli piatra, țintindu-i capul. Bărbatul scoase o exclamație de uimire și apăsă pe trăgaci. Domnișoara Temple simți o arsură ușoară pe față. Piatra zbură pe lângă Farquhar și se izbi de trăsură. Zgomotul, produs cam în același moment cu împușcătura, sperie caii, care o luară la fugă. Portiera deschisă a trăsurii îl lovi în cap pe Farquhar, care se dezechilibră și căzu în calea roții din spate. Înainte ca domnișoara Temple să înțeleagă ce se petrece, roata prinse picioarele bărbatului care, cu un țipăt de groază, se rostogoli sub trăsura. Roata trecu peste Farquhar cu un trosnet oribil, bărbatul rostogolindu-se până când se opri într-o poziție nefirească. Trăsura își continuă drumul, dispărând în depărtare.

Domnișoara Temple căzu pe spate. Privi în sus, la cerul negru, fără sfârșit, simțind cum o ia cu frig. Era ametită. Nu putea spune cât timp trecuse. Încercă să se miște, să se întoarcă pe o parte. Vomită.

După alte minute interminabile, se ridică în patru labe. Tremura, copleșită de amețeală și durere. Își atinse tâmpla și constată cu surprindere că nu mai purta masca. Probabil că îi căzuse în trăsură. Degetele dădură de o rană vie deasupra urechii, provocată de glonțul lui Farquhar. Îi veni să vomite din nou când o atinse. Era lipicioasă. Mirosea a sânge. Nu văzuse niciodată

atâta sânge la un loc ca să știe cum mirosea. Își închipui că de-acum nu-l va uita niciodată. Se șterse la gură și scuipă.

Farquhar rămăsese nemișcat. Domnișoara Temple se târî până la el. Avea corpul contorsionat și gura vânătă. Domnișoara Temple îi scoase haina cu mare greutate – era îndeajuns de lungă, se putea acoperi cu ea. Găsi revolverul și îl vârî într-unul din buzunare. O porni la drum.

Trecu o oră până ajunse în gara Orange Locks. De două ori părăsise drumul, împletindu-se, ghemuindu-se pe câmp, ca să evite trăsurile care veneau dinspre casa aceea impozantă. Nu știa cine ar putea fi în ele și nici nu dorea să afle. Peronul era pustiu, ceea ce o făcea să spere că trenul încă mai circula – cei care veniseră cu trăsurile plecaseră deja. Primul ei impuls fu să se ascundă cât aștepta trenul, așa că se adăposti într-un colț întunecat din spatele gării. Dar se tot surprindea moțăind. Îngrozită că ar putea scăpa trenul sau că ar putea fi descoperită într-o stare atât de vulnerabilă de către dușmanii ei, se sili să aștepte în picioare, până când începu să se clatine. Mai trecu o oră, dar nu sosi nicio trăsură. Auzi fluierul trenului înainte de a-i vedea lumina și se repezi la marginea peronului, fluturând din brațe. Era un alt controlor, care coborî scara și o privi de aproape, fără să se sfiască, în timp ce urca. Cu mișcări nesigure, se aplecă să scoată banii din cealaltă botină. Se întoarse spre controlor – își pierduse biletul odată cu pelerina și rochia – și îi vârî în mână o bancnotă care acoperea de două ori costul călătoriei. Bărbatul continuă să o privească fix. Fără niciun cuvânt, domnișoara Temple se îndreptă spre capătul trenului.

Compartimentele erau goale, cu o singură excepție. Domnișoara Temple aruncă o privire înăuntru și se opri. Compartimentul era ocupat de un bărbat înalt, nebărbierit, cu păr negru unsuros și cu ochelari rotunzi, cu lentile fumurii, de parcă ar fi fost orb. Pardesiul lui la fel de neîngrijit era roșu, ca și pantalonii și mănușile, pe care le ținea într-o mână, în cealaltă având o carte subțire. Pe locul de lângă el se afla un brici deschis, așezat pe o batistă. Bărbatul ridică ochii din carte. Domnișoara înclină din cap și făcu o reverență abia perceptibilă. Bărbatul înclină și el din cap. Domnișoara Temple știa că avea sânge pe față, că era îmbrăcată în zdrențe și că, într-un fel, bărbatul înțelegea că ea era mai mult – sau altceva – decât o recomanda înfățișarea. Sau poate că prin această înfățișare își dezvăluia firea adevărată? Zâmbi ușor. Se întrebă dacă nu cumva adormise în picioare și acum doar visa. Înclină încă o dată din cap și se îndreptă spre un alt compartiment.

Domnișoara Temple moțăi cu o mână pe revolver până când trenul ajunse în gara Stropping, în zorii zilei, cu cerul încă asaltat de umbre. Nu-l mai văzu pe bărbatul în roșu, nu văzu nicio altă persoană pe care să o recunoască și se văzu obligată să plătească

de trei ori costul unui drum cu trăsura până la hotelul Boniface și să bată cu revolverul în ușa de sticlă a hotelului ca să i se deschidă. După ce personalul de serviciu se convinse cine era și o lăsă să intre – albi la față, cu ochii mari, cu gurile căscate – refuză să dea alte explicații și, strângându-și haina în jurul corpului, merse direct în apartamentul ei. Înăuntru era cald, liniște și întuneric. Domnișoara Temple trecu împleticindu-se pe lângă ușile închise ale mătușii și servitoarelor care dormeau direct spre camera ei. Cu un ultim efort lăsă să cadă haina pe podea, își smulse de pe ea zdrențele pline de sânge și se strecură goală în pat, rămânând doar cu botinele verzi. Dormi buștean timp de șaisprezece ore.

2

Cardinalul

I se spunea Cardinalul căci avea obiceiul să poarte un pardesiu din piele roșie pe care îl furase din garderoba unui teatru ambulant. Era iarnă și îl luase fiindcă, pe lângă pardesiu, mai erau și niște cizme și mănuși de aceeași culoare, la vremea aceea el neavând de nici unele. Între timp, cizmele și mănușile le înlocuise cu altele, dar păstrase pardesiul, pe care îl purta în toate anotimpurile. Deși puțini oameni din branșa lui încercau să iasă în evidență într-un fel sau altul, descoperise că, de fapt, cei care voiau să-l găsească – ca să-i dea o slujbă sau ca să-l pedepsească – îl puteau găsi chiar dacă purta cele mai amărâte haine. Cât despre nume, oricât de ironic sau batjocoritor suna el, acesta conferea o anumită importanță – dat fiind că viața îi era o luptă continuă și tot mai cruntă – bisericii lui itinerante cu un singur enoriaș și, cu toate că știa în sinea lui că (la fel ca toți ceilalți) va trebui să piardă în final, titlul trufaș îl făcea să se simtă mai puțin ca un animal pus la îngrășat într-un țarc.

I se spunea Chang din motive mai prozaice, chiar dacă la fel de ironice și batjocoritoare. În tinerețe fusese lovit cu o cravașă peste ochi și rădăcina nasului. Timp de trei săptămâni fusese ca și orb și, când în sfârșit i se limpeziseră ochii – cât putură și ei, se trezise cu niște cicatrice oribile care traversau de la un colț al pleoapei la celălalt, ieșind în afară, ca și cum peste trăsăturile lui un copil ar fi scrijelit cu briceagul caricatura unui chinez amenințător, cu ochii oblici. De aceea ochii îi erau sensibili la lumină și oboseau ușor – dacă citea mai mult de o pagină de ziar îl apuca durerea de cap pe care, după cum avea să se convingă de nenumărate ori, numai somnul adânc provocat de droguri sau, dacă așa ceva nu era posibil, alcoolul o puteau înlătura. Purta tot timpul ochelari cu lentile rotunde din sticlă fumurie.

Acceptase aceste nume treptat, mai întâi folosite de alții, apoi folosindu-le el însuși. Prima dată când răspunsese „Chang” la întrebarea cum se numește îi veniseră în minte comentariile sarcastice ale celor din jur în timp ce aștepta în salonul de spital, zi de zi, să-și recapete vederea (era un nume ce avea să fie însoțit mereu de un zâmbet amar), dar chiar și acele asocieri păreau mai reale – mai important de urmărit – decât o primă identitate marcată de pierderi și eșecuri. Mai mult de atât, aceste nume făceau acum parte din viața lui activă – celelalte erau puncte de reper într-o călătorie pe mare, ieșite din uz și din raza vizuală.

Cravașa aproape că îi distrusese și simțul mirosului. Știa la modul abstract că pensiunea la care stătea era mai puțin acceptabilă decât îi dădea de înțeles propria experiență – vedea țevile de scurgere din apropiere și știa, prin deducție, că pereții și

podelele absorbeau tot aerul fetid din împrejurimi. Dar nu-l deranja. Odaia de la mansardă era ieftină, izolată, cu ieșire pe acoperiș și, cel mai important, în umbra marii Biblioteci. Cât despre propriul miros, se mulțumea cu vizitele săptămânale la băile slave de lângă Seventh Bridge, unde aburul îi calma ochii mereu înroșiți.

La Bibliotecă, Cardinalul Chang era unul din clienții obișnuiți. Informația era cea care îi dădea întâietate în fața concurenței, gândea el – oricine putea acționa fără milă – dar ochii îl împiedicau să dedice multe ore cercetării. Prin urmare, Chang făcea cunoștință cu bibliotecarii, se angaja în lungi discuții cu ei, întrebându-i despre responsabilitățile lor – colecțiile cele mai prețioase, modul de organizare, planurile de achiziții. Aborda aceste subiecte cu calm, dar și cu o curiozitate neostoită astfel încât, până la urmă – prin exersarea memoriei și asocieri mentale riguroase – își însușise cel puțin trei sferturi din ceea ce avea nevoie să știe fără să citească un cuvânt. Drept rezultat, deși bântuia sălile de marmură aproape în fiecare zi, Cardinalul Chang era adesea văzut pășind pe unul din coridoarele Bibliotecii adâncit în gânduri, rătăcind printre rafturile întunecate ale memoriei sau întrebând cu îndrăzneală o arhivară care, deși tolerantă din punct de vedere profesional, se albea imediat la față, despre proveniența exactă a unui nou volum de genealogie pe care ar dori să-l consulte mai târziu.

Înainte de incidentul cu cravașa și tânărul aristocrat care o mânuise, Chang fusese un fel de student întârziat – ceea ce însemna că sărăcia nu-l deranja și că nevoile lui, pe atunci dictate de împrejurări, acum de obiceiuri, erau foarte puține. Deși abandonase complet acel stil de viață, rămăsese marcat de șabloanele lui, astfel încât săptămâna lui de lucru era împărțită după un model spartan, care nu-l dezamăgea niciodată: la Bibliotecă, la cafenea, întâlnirea cu clienții, călătoriile făcute în beneficiul clienților, la baie, la spelunca unde se consuma opiu, la bordel, încasarea facturilor, care adesea presupunea revizitarea clienților într-o altă capacitate (pentru ei). Era o existență marcată de o activitate intensă și de perioade lungi de timp pierdut ostentativ, în care își lăsa gândurile să zboare sau se abandona somnului greu și viselor încărcate de opiu, cu dorința nestăvilită de a se pierde în neant.

Dar, când nu era atât de împăcată cu sine, mintea lui descoperea tot felul de probleme. De multe ori își găsea consolarea în poezie – cu cât era mai modernă, cu atât era mai bine, fiindcă însemna un text mai scurt. Descoperise că, propunându-și să citească un anumit număr de versuri odată și închizând ochii pentru a medita la ele, putea parcurge un volum subțire într-un ritm acceptabil, chiar dacă în final efortul se dovedea chinuitor. Tocmai aplica această metodă, cu noua traducere a lui Lynch a fragmentelor din *Persephona* (descoperite

în niște ruine din Salonic neprădate de hoți), când ridică privirea și o văzu pe femeia din tren. Zâmbi, așa cum stătea acolo aproape moțăind, fiindcă versurile pe care de-abia le citise – „prințesa snopită-n bătaie / acea infernală mireasă" – păreau să evoce exact făptura din fața lui. Haina murdară, fața mânjită de sânge, buclele țepene de praf, ochii ei cenușii, pătrunzători – o surprinzătoare întâlnire a frumuseții cu stricăciunea – erau de-a dreptul impresionante, frapante chiar. La momentul acela hotărâse să nu dea importanță întâmplării, să o ia ca atare, acum însă ar fi vrut să o găsească, amintindu-și (cu simțurile brusc trezite) urmele lăsate de lacrimi pe obrajii ei. După câteva clipe de gândire, Chang decise să întrebe la bordel – cu siguranță găsea pe *cineva* care să-i dea informații despre o târfă nouă cu atâta sânge pe ea.

Lumina cenușie care pătrundea pe fereastră îi spuse că dormise mai mult decât de obicei. Se sculă și se spălă pe față în lighean. Se șterse bine cu un prosop vechi și hotărî că mai putea merge o zi fără să se bărbierească. După un moment de ezitare, își clăti dinții cu o gură de apă sărată, scuipă în oala de noapte, urină în oala de noapte și își trecu degetele prin păr în loc de pieptene. Hainele purtate cu o zi înainte erau destul de curate. Le îmbrăcă, refăcu nodul la cravata neagră, își vârî briciul într-unul din buzunarele pardesiului și volumul subțire. *Persephona* în altul. Își puse ochelarii, se relaxă văzând că lumina zilei era îndeajuns de palidă, luă un baston greu, cu măciulie de metal, și încuie ușa în urma lui.

Era cu puțin trecut de prânz, dar pe străzile înguste nu se vedea țipenie de om. Chang nu era surprins. Cu ani în urmă cartierul fusese unul monden, șiruri întregi de vile cu șase etaje se îngrămădeau pe malul fluviului. Mirosul din ce în ce mai insuportabil al apei, ceața groasă și fărădelegile care se comiteau la adăpostul ei, împreună cu extinderea orașului prin parcuri largi și bine întreținute, îi făcuseră pe proprietari să-și vândă casele, fiecare dintre ele fiind apoi împărțită în nenumărate camere mai mici, separate de pereți ridicați la repezeală, nevăruiți, vârâți între cornișele de stucatură cândva atât de complicate, deservind un gen cu totul diferit de locatari – locatari cu o reputație proastă, ca el. Chang făcu un ocol, spre nord, ca să cumpere un ziar de dimineață, pe care îl vârî sub braț, necitit, în timp ce se întorcea spre fluviu. Raton Marine era, din punct de vedere istoric, o tavernă – și încă mai funcționa ca atare – dar în timpul zilei servea cafea, ceai și ciocolată amăruie. Astfel își extinsese rolul de loc în care se încheiau afaceri itinerante, unde oamenii puteau să aștepte ca să dea ochii cu cineva sau să fie găsiți, în încăperi publice sau nevăzute.

Cardinalul se așeză la o masă în sala mare, departe de lumina de afară, și comandă o ceașcă din cea mai neagră și mai aspră cacao sud-americană. În dimineața aceasta nu voia să discute cu

nimeni, cel puțin nu deocamdată. Voia să citească ziarul și asta avea să-i ia ceva timp. Întinse prima pagină pe masă și își mări ochii ca să deslușească literele cele mai mari, cruțându-și ochii de cât mai mult text inutil posibil. Astfel citea repede titlurile, trecând peste tragediile internaționale și scandalurile naționale, perfidiile vremii și ale epidemiilor, problemele financiare. Se șterse la ochi și luă o gură de cacao fierbinte. I se făcu gura pungă de atâta amăreală, dar, în același timp, simțurile i se ascuțiră. Reveni la ziar, dând paginile, pregătindu-se să de piept cu caracterele mai mici, și găsi ceea ce căuta. Chang mai luă o înghițitură din băutura fortifiantă și se avântă în textul compact.

EROUL REGIMENTULUI – DISPĂRUT

> Colonelul Arthur Trapping, comandantul Regimentului 4 Dragoni, erou decorat pentru faptele de vitejie de la Franck's Redoubt și Rockraal Falls, a fost dat dispărut atât din cazarmă, cât și din propria locuință din piața Hadrian. Absența lui Trapping a fost remarcată în cursul învestiturii oficiale a Regimentului 4 Dragoni ca „Regiment Princiar". Noul Regiment Regal a primit responsabilități sporite privind apărarea palatului, paza ministerelor și prezența la ceremonii. În locul colonelului Trapping la ceremonie a participat colonelul adjutant al regimentului, Noland Aspiche, care a primit noile însărcinări de la ducele de Stäelmaere, asistat de reprezentanți ai palatului. În ciuda îngrijorării formulate la cel mai înalt nivel al guvernului, autoritățile nu l-au putut localiza pe ofițerul dispărut…

Chang lăsă ziarul și se șterse la ochi. Citise tot ce avea nevoie să știe – sau tot ce putea afla pe moment. Fie că nu se spunea adevărul, fie că faptele rămâneau într-un fel necunoscute. Nu-i venea a crede că mișcările lui Trapping erau atât de secrete – el însuși îl urmărise destul de ușor – dar foarte multe lucruri se putuseră întâmpla între timp ca să schimbe ceea ce păreau a fi fapte de necontestat. Oftă. Deși implicarea lui ar fi trebuit să se sfârșească, părea mai degrabă că de-abia începea. Depindea de client.

Se pregătea să dea pagina când un alt titlu îi atrase privirea. Un aristocrat de la țară – lordul Tarr, despre care nu auzise până atunci – fusese ucis. Chang citi cu atenție și află că Tarr, care suferea de mai multe boli, fusese găsit în grădină, în cămașă de noapte, cu gâtul sfâșiat. Deși se prea putea ca lordul să fi fost atacat de un animal, acum se bănuia că rana fusese lărgită înadins, ca să ascundă tăietura adâncă a unui pumnal. Cercetările erau în curs de desfășurare. Cercetările erau *mereu* în curs de

desfășurare, gândi Chang întinzându-se după ceașcă – de aceea nu ducea el lipsă de angajamente. Nimănui nu-i plăcea să aștepte.

Ca la un semn, cineva tuși discret lângă el. Chang privi în sus și văzu un militar – veston și pantaloni roșii, cizme negre, o cască de alamă cu panaș din păr de cal într-o mână, cealaltă odihnindu-se pe mânerul unei săbii lungi – stând în ușă de parcă prezența în Raton Marine i-ar fi afectat ținuta impecabilă. Reușind să-i atragă atenția lui Chang, militarul înclină din cap și pocni din călcâie.

— Sunteți bun să mă însoțiți, domnule, i se adresă el respectuos lui Chang.

Niciunul dintre ceilalți clienți nu dădu de înțeles că ar fi auzit cuvintele militarului. Chang încuviință din cap și se ridică. Se întâmpla mai repede decât se așteptase el. Își luă bastonul și lăsă ziarul pe masă.

Nu schimbară nicio vorbă în timp ce se îndreptau spre fluviu. Uniforma strălucitoare a călăuzei lui Chang părea să vibreze în contrast cu împrejurimile monocrome – pavajul de piatră, zidurile cenușii, pătate, și bălțile negre de apă stătută, fetidă. Chang știa că pardesiul lui avea același efect și zâmbi la gândul că trecătorii ar fi putut vedea în el și în militar o pereche ciudată – cât de mult ar fi detestat militarul o astfel de idee. Dădură colțul și se îndreptară spre un balcon de piatră care atârna deasupra fluviului. Apa neagră și lată se strecura pe lângă picioarele lor, malul opus de-abia vizibil prin fâșiile de ceață care fie nu se risipiseră odată cu noaptea, fie începeau deja să se adune. Balconul fusese un fel de chei pentru ambarcațiunile de agrement și bărcile de închiriat pe vremea când cartierul prospera. De atunci fusese lăsat în paragină, în ciuda faptului că era folosit pentru tranzacții necurate după căderea nopții.

Așa cum anticipase, colonelul-adjutant Noland Aspiche îl aștepta, cu un aghiotant și trei soldați în spatele lui, alți doi în șalupa cochetă legată de puțul de scară. Chang se opri, lăsându-și însoțitorul să înainteze spre comandantul lui, să pocnească din călcâie și să raporteze, arătând spre el. Aspiche dădu din cap și, după câteva clipe, se apropie de Chang, ca să nu-l audă ceilalți.

— Unde este? întrebă el răstit, dar în șoaptă.

Aspiche era un bărbat uscățiv, dur, cu un început de chelie și restul de păr tuns scurt. Își scoase un trabuc negru și subțire din vestonul roșu, îi rupse vârful cu dinții, scuipă, apoi scoase și o cutie mică de chibrituri suedeze. Se feri de vânt și aprinse un chibrit, trăgând din trabuc până se aprinse. Dădu drumul unui rotocol de fum albastru și își întoarse privirea pătrunzătoare spre Chang, care nu răspunsese.

— Ei? Ce ai de spus?

Chang disprețuia autoritatea din principiu. Chiar și atunci când se ascundea sub masca necesității sau a tradiției imperioase nu vedea în puterea instituțională decât o expresie a voinței

personale arbitrare, ceea ce îl deranja profund. Biserica, armata, guvernul, nobilimea, lumea afacerilor – i se făcea silă de fiecare dată când interacționa cu ele, de aceea, deși recunoștea competența, probabilă, a lui Aspiche, simțea nevoia, stimulată și de felul în care ofițerul rupsese cu dinții vârful trabucului și scuipase, să-l cresteze eu briciul, acolo, pe loc, indiferent de consecințe. Rămase însă nemișcat și îi răspunse colonelului-adjutant Aspiche cu tot calmul de care era în stare.

— E mort.

— Ești sigur? Ce-ai făcut cu cadavrul? întrebă Aspiche, mișcându-și numai buzele, restul corpului rămânând impasibil – din spate, cum îl vedeau oamenii lui, nu făcea decât să asculte ce spune Chang.

— N-am făcut nimic cu cadavrul. Nu l-am ucis eu.

— Dar… noi… ți s-a spus…

— Era *deja* mort.

Aspiche rămase tăcut.

— L-am urmărit din piața Hadrian la țară, în Orange Canal. Acolo s-a întâlnit cu un mic grup de bărbați și, împreună cu aceștia, a întâmpinat o șalupă care urca pe canal. Din șalupă au descărcat ceva în două căruțe, pe care le-au dus la o casă din apropiere. O casă mare. Știți ce casă este, lângă Orange Canal?

Aspiche scuipă din nou.

— Cred că da.

— Evident că se sărbătorea ceva – cred că motivul invocat oficial era logodna fiicei lordului.

— Cu neamțul, spuse Aspiche, dând aprobator din cap.

— Am reușit să intru în casă. Am reușit să-l găsesc pe colonelul Trapping și, cu destulă greutate, să-i pun o substanță în vin…

— Stai puțin, îl întrerupse Aspiche, cine mai era acolo? Cine mai era cu el la canal? Ce s-a întâmplat cu trăsurile? Dacă altcineva l-a omorât…

— Vă spun imediat ce am de spus, șuieră Chang. Mă ascultați sau nu?

— Mă gândesc dacă nu cumva să ordon să fii biciuit.

— Chiar *așa?*

Aspiche oftă și aruncă o privire în spate, spre oamenii lui.

— Nu, sigur că nu. Au fost niște momente foarte dificile… și neprimind nicio veste de

la tine…

— M-am trezit dis-de-dimineață. Am spus că așa voi face. Și, în loc să fiți precaut, ați trimis un militar după mine și apoi ați apărut într-un cartier al orașului în care nu aveți ce căuta, nici din punct de vedere social, nici profesional. Mă mir că nu ați aranjat și un foc de artificii. Dacă se bănuiește ceva…

— Nimeni nu bănuiește nimic.

— După știrea dumneavoastră. Am să mă întorc la cafenea și-am să dau niște bani celor cinci inși care m-au văzut cum sunt *convocat* – ca să ne protejăm, și pe mine, și pe dumneavoastră. Chiar atât de neglijent puteți fi cu viața oamenilor dumneavoastră aflați în misiune? Sunteți la fel de neglijent și cu dumneavoastră?

Aspiche nu era obișnuit să i vorbească pe tonul acesta, dar tăcerea lui era o dovadă că își recunoștea greșeala. Se întoarse, privind în ceață.

— Continuă.

Chang își miji ochii. Până acum fusese destul de simplu, dar mai departe mergea pe dibuite, la fel cum se pare că făcea și Aspiche.

— Erau sute de oameni în casa aceea. Era, *într-adevăr,* vorba de o logodnă. Poate că nu era doar atât, dar era sigur o petrecere de logodnă, de aceea mi-a venit greu să mă amestec printre invitați și să-mi duc planul la îndeplinire. Înainte ca substanța să-și facă efectul, colonelul Trapping mi-a scăpat din ochi, părăsind petrecerea pe o scară din spate. N-am putut s-o iau pe urmele lui imediat, motiv pentru care am fost silit să-l caut prin casă. Când în sfârșit l-am găsit, era mort. N-am înțeles de ce. Substanța pe care i-am dat-o nu era într-o doză letală. Și totuși, colonelul nu avea pe corp niciun semn de violență extremă.

— Deci ești sigur că era mort.

— Mai mult ca sigur.

— Poate că i-ai dat mai multă otravă.

— Nu i-am dat.

— Atunci ce *crezi* că s-a întâmplat? Și încă n-ai explicat ce s-a întâmplat cu cadavrul!

— Propun să vă calmați și să mă ascultați cu atenție.

— Propun să-i dai naibii înainte cu explicațiile.

Chang nu-l luă în seamă, păstrându-și calmul.

— Pe fața lui Trapping erau mai multe urme, ca niște arsuri, în jurul ochilor, dar de o formă regulată, precisă, ca și cum ar fi fost făcute cu fierul roșu…

— Cu *fierul roșu?*

— Întocmai.

— Pe *față?*

— Cum am spus. Mai mult de-atât, încăperea… avea un miros ciudat…

— Ce fel de miros?

— N-aș putea spune. Nu disting mirosurile.

— De otravă?

— Posibil. Nu știu.

Aspiche se încruntă, căzând de gânduri.

— Toate astea… nu au nicio logică, spuse el scurt. De unde o fi avut arsurile alea?

— Asta vă întreb și eu pe dumneavoastră.

— Ce-o fi însemnând? se miră Aspiche, surprins. N-am nicio idee.

Rămaseră tăcuți o clipă. Colonelul-adjutant părea sincer nedumerit.

— Cercetările mele au fost întrerupte, continuă Chang. Am fost din nou silit să mă furișez prin casă, de data asta ca să scap de urmăritori. Am reușit să-mi pierd urma în drum spre canal.

— Bine, bine. Ce era în căruțele alea?

— Cutii. Nu știu ce conțineau.

— Și complicii lui?

— Habar n-am. Era un bal mascat.

— Și această… această *substanță*… chiar nu crezi că l-a omorât?

— Știu că nu l-am omorât eu.

Aspiche dădu din cap aprobator.

— E bine că recunoști. Și totuși, am să te plătesc ca și cum ai făcut-o. Dar dacă aflu că e viu…

— N-o să se întâmple.

Aspiche schiță un zâmbet.

— O să-mi rămâi dator.

Scoase un portofel de piele, subțire, și i-l dădu lui Chang, care îl vârî în pardesiu.

— Ce urmează? întrebă Chang.

— Nimic. Sper că s-a încheiat.

— Dar știți bine că nu s-a încheiat, mârâi Chang.

Aspiche nu răspunse. Chang îl presă:

— De ce nu s-a mai auzit nimic? Cine mai este implicat? Vandaariff? Nemții? Oricare dintre cei trei sute de invitați? Ori știți răspunsurile, domnule colonel, ori nu le știți. Îmi spuneți numai ce vreți dumneavoastră. Dar cineva a ascuns cadavrul și va trebui să aflați de ce. Ați ajuns până aici… trebuie să terminați.

Aspiche nu se mișcă din loc. În timp ce Chang se uita lung la acest om – încăpățânat și periculos de mândru – îi veni în minte unul din fragmentele din *Persephona:*

Iar curtea pe care i-o făcea, tiranică și rece,
Avea mireasmă de mormânt, a carne ce se trece

— Știți cum să mă găsiți… discret, mormăi Chang.

Se întoarse și porni cu pași mari înapoi, spre Raton Marine.

Chang își petrecuse ultimele trei zile punând la cale uciderea lui Arthur Trapping, dar nu pe degeaba. Operațiunea i se păruse destul de simplă. Trapping era ambițiosul cumnat al lui Henry Xonck, un bogat fabricant de arme. Ca să-și găsească o poziție socială care să se potrivească cu noua lui stare civilă își cumpărase, cu banii soției, o funcție de prestigiu – comandantul Regimentului 4 Dragoni, deși nu avea niciun fel de pregătire militară, iar decorațiile le primise în cadrul unor comemorări provinciale. Faptele de vitejie ale lui Trapping se limitau la consumul unor cantități uriașe de vin de Porto și nenumărate accese de dizenterie. În momentul când regimentul său primise alte atribuții, mai importante, subordonatul direct al lui Trapping, colonelul-adjutant care suferise în tăcere – un militar de profesie care, dacă ar fi să-l credem, nu-și dorea comanda regimentului atât de mult pentru sine cât pentru orice altă persoană cu adevărat valoroasă – luase hotărârea ieșită din comun de a-l angaja pe Cardinalul Chang.

Asasinatul nu era una dintre îndeletnicirile obișnuite ale lui Chang, deși acesta comisese crime și înainte. Mult mai des, după cum îi plăcea lui să spună, încerca să influențeze comportamentul cuiva prin violență sau informație, sau și una și alta, în direcția necesară. Dar, în ultimele luni, simțise o neliniște crescândă, ca și cum în spatele fiecărui pas făcut se auzea, ușor, ticăitul unui ceas, semn că viața lui se îndrepta spre un *moment al adevărului.* Poate că de vină erau ochii lui bolnavi, poate că starea generală de anxietate era provocată de faptul că vedea totul în umbră. Se

străduia ca această spaimă ascunsă să nu-i influențeze mișcările, dar, când Aspiche îi oferise o sumă mare de bani, Chang văzuse în ea șansa de a se retrage din branșă, de a călători, de a se face nevăzut în speluncile opiomanilor – oriunde, până când trecea norul prevestitor de rele.

Nu că ar fi crezut tot ce-i spusese Aspiche despre misiunea lui. Întotdeauna mai era ceva – clienții mințeau mereu, ascundeau detalii importante. Chang își petrecuse prima zi adunând informații, căutând prin registre, ziare vechi, genealogii și, ca întotdeauna, stabilind conexiuni. Trapping era însurat cu Charlotte Xonck, al doilea copil din trei, după Henry, cel mai mare, și Francis, încă celibatari, care tocmai se întorseseră dintr-o lungă călătorie în străinătate. Cu toate că sărmanul colonel-adjutant Aspiche credea că schimbarea de statut a regimentului se datora triumfurilor lui coloniale, Chang descoperise că ordinul de învestitură a Regimentului 4 Dragoni ca Regiment Princiar (sau Regimentul Sodomitului Curvar, Bețivan și Mână-Spartă, cum prefera să-i spună Chang) fusese emis la o zi după ce Arsenalul Xonck acceptase să-și reducă pretențiile în cadrul unui contract exclusiv de reutilare a tunurilor întregii flote și a apărării de coastă. Întrebarea nu era de ce regimentul fusese avansat, ci de ce Henry Xonck credea că merită atâta cheltuială. Din dragoste pentru singura lui soră? Chang surâsese disprețuitor și căutase un alt arhivar pe care să-l bată la cap.

Natura exactă a noilor îndatoriri ale regimentului nu era trecută în niciun document oficial, fiecare menționare nefăcând decât să repete ceea ce citise în ziar – „apărarea palatului, paza ministerelor și prezența la ceremonii” – enervant de vag. De-abia după ce se plimbă încolo și-ncoace îi veni ideea să verifice de unde se făcuse anunțul. Îl scoase din nou pe arhivar dintr-ale lui și îl rugă să găsească dosarul cu anunțurile, apoi îl văzu chiar pe coperta dosarului – venea dintr-un birou al ministerului, dar nu al Ministerului de Război. Se aplecă asupra foii de hârtie ca să vadă sigiliul din capăt. Ministerul Afacerilor Externe. Ce treabă avea Ministerul Afacerilor Externe cu anunțarea – și astfel, prin deducție, cu aranjarea – instalării unui nou regiment pentru „apărarea palatului, paza ministerelor și prezența la ceremonii”? Se răsti la arhivar care nu făcu decât să se bâlbâie:

— Păi, spune aici pentru paza ministerelor… iar Mi-Ministerul Afacerilor Externe este unul dintre… ăăă… birourile ministerului…

Chang îl întrerupse brusc, cerându-i o listă cu angajații de frunte ai Ministerului Afacerilor Externe. Petrecu mai bine de o oră căutând prin vrafurile de documente înnegrite – personalul îi îngăduise lui Chang să caute singur, considerând că e mai bine să-l lase de capul lui decât să-l aibă tot timpul în preajmă, încercând să dea de rostul acestor frânturi de informație. Indiferent de alte atribuții, cea mai importantă misiune a

regimentului se desfășura sub protecția Ministerului Afacerilor Externe. Ceea ce, cu siguranță avea legătură cu intrigile diplomatice de un fel sau altul sau cu intrigile din cadrul guvernului poate că, în schimbul pretențiilor pecuniare reduse ale lui Xonck, Ministerul de Război fusese de acord să pună regimentul la dispoziția Ministerului Afacerilor Externe. Pentru Xonck, Trapping funcționa probabil ca spion, atrăgându-i atenția asupra oricărei situații internaționale care i-ar putea influența afacerile, cât și asupra felului în care evoluau afacerile altora. Poate că aceasta era o recompensă îndeajuns de acceptabilă (Chang nu era convins), dar nu explica de ce un minister se angaja să-i facă o favoare atât de bizară altui minister – sau de ce Ministerul Afacerilor Externe avea nevoie de propriile trupe.

Și totuși, informațiile culese, oricât de incomplete ar fi fost ele, îi permiseră lui Chang, după ce acesta se familiariză cu persoana lui Trapping, cu reședința lui, cu trăsura lui și cu cazarma regimentului, să se plaseze în fața Ministerului Afacerilor Externe, convins că aici avea să dea de rostul misterului. Așa proceda Chang și, în timp ce își desfășura investigația ca să înțeleagă mai bine în ce se băgase, e la fel de adevărat că o făcea ca să-și ocupe și gândurile. Dacă ar fi fost un ucigaș de rând, l-ar fi terminat pe Arthur Trapping oriunde, urmărindu-l până când ajungea singur cu el pe stradă. Faptul că Chang putea sfârși prin a înfăptui acel lucru nu-i afecta deloc dorința de a înțelege rațiunea acțiunilor sale. Meseria lui nu-i repugna, dar era perfect conștient că riscul îi aparținea în întregime și că, mai curând sau mai târziu, un client mai precaut s-ar putea gândi să-și asigure spatele aranjând lucrurile în așa fel încât și Chang să cadă victimă unei întâmplări nefericite. Cu cât știa mai multe – despre clienți și scopurile lor – cu atât se simțea mai în siguranță. În acest caz era extrem de conștient că forțele implicate erau mult mai puternice decât Trapping și înverșunatul lui locotenent-colonel și că va trebui să umble cu mare grijă ca să nu le stârnească interesul. De aceea cuvântul de ordine era discreția.

În după-amiaza primei zile și din nou în cea de a doua zi, trăsura lui Trapping îl dusese pe acesta de la cazarmă la Ministerul Afacerilor Externe, unde colonelul petrecuse câteva ore. În fiecare seară trăsura îl dusese acasă, în piața Hadrian, unde colonelul nu primise niciun vizitator. În cea de a doua noapte, în timp ce supraveghea ferestrele lui Trapping din umbra arbuștilor decorativi, Chang văzu cu surprindere apropiindu-se o trăsură cu însemnele Ministerului Afacerilor Externe. Aceasta nu opri în fața casei lui Trapping, ci își continuă drumul spre o casă din partea cealaltă a pieței. Chang se luă repede după ea și apucă să vadă cum din trăsură coboară un bărbat spilcuit, în pardesiu negru, și intră la numărul 14, împovărat de greutatea câtorva genți voluminoase. Trăsura se îndepărtă. Chang își reluă locul în fața casei lui Trapping. A doua zi dimineața merse la Bibliotecă

unde consultă din nou lista cu personalul Ministerului Afacerilor Externe. Ministrul adjunct, Harald Crabbé, își avea reședința la numărul 14 din piața Hadrian.

În cea de a treia zi merse din nou la minister, petrecându-și vremea la marginea pieței Sf. Isobel, într-un loc de unde putea observa atât trăsurile ce treceau prin fața clădirii, cât și intersecția în care ieșea orice trăsură, pe aleea din spate. Acum ajunsese să-i cunoască destul de bine pe unii dintre angajații ministerului și îi studia în timp ce intrau și ieșeau din clădire, așteptând sosirea lui Trapping. În pofida semnelor ce trimiteau spre o posibilă intrigă țesută în jurul colonelului, după părerea lui Chang omul constituia o țintă îndeajuns de simplă. Dacă respecta tiparul ultimelor două nopți, avea să-i fie destul de ușor să pătrundă în casă pe o fereastră de la etajul doi (accesibilă de pe un burlan a cărui rezistență Chang o testase cu o noapte înainte) și să se furișeze până în camera lui Trapping (a cărei poziție o stabilise urmărind cum se aprind luminile la ferestre în timp ce Trapping urca în dormitor, la etajul trei). Încă nu se hotărâse cum să procedeze, căci acest lucru depindea de ce avea să găsească în cameră. Va avea briciul la el, dar va lua și o sticluță cu otravă care, pentru un ochi neexperimentat, va sugera o apoplexie, ce nu ar fi fost întru totul neobișnuit în cazul unui bărbat de vârsta lui Trapping. Dacă cineva se va gândi la crimă, cu atât mai bine, se va potrivi cu așa-zisa intrigă și ar echivala cu prețul plătit de Trapping pentru promovare. Chang nu-și făcea prea multe probleme în privința celorlalte persoane din casă. Doamna Trapping dormea separat de soțul ei, iar servitorii, dacă își alegea bine momentul, aveau să fie departe de camera lui.

Traversă piața la ora 14.00 și cumpără o plăcintă cu carne pe care o rupse în bucăți și o mâncă încet, în timp ce se întorcea la locul lui. Trecând pe lângă sculptura ce o înfățișa pe Sf. Isobel, zâmbi cu gura plină. Hidoșenia compoziției – sentimentalismul excesiv, patosul siropos – nu-l împiedica să găsească o satisfacție sinistră în însăși imaginea sfintei, cu șerpii încolăciți în jurul pielii alunecoase. Se mira că o astfel de lucrare fusese amplasată, pe bani publici, într-un astfel de spațiu, dar, pentru el, respectul necondiționat față de un obiect atât de respingător era o consolare. Într-un fel, îi întărea încrederea că avea și el un loc pe lumea aceasta. Termină de mâncat plăcinta cu carne și își șterse mâinile de pantaloni.

La ora 15.00 apăru trăsura de serviciu a lui Trapping, goală, la ieșirea pe aleea din spate, și făcu la stânga, întorcându-se la cazarma Regimentului 4 Dragoni. Colonelul intrase prin spate și intenționa să plece cu un alt mijloc de transport. Era 16.15 când Chang văzu o trăsură a ministerului în același loc. Pe o banchetă ședea Harald Crabbé, iar pe cealaltă, o pată de roșu și auriu, Arthur Trapping. Chang lăsă ochii în jos în timp ce trăsura trecea

pe lângă el, apoi îi ridică și o urmări cu privirea până când dispăru după colț. Apoi opri o trăsură și se urcă repede în ea.

După cum se aștepta, trăsura ministerului se îndrepta spre piața Hadrian, fiind ușor de urmărit. Însă, contrar așteptărilor, trăsura se opri la numărul 14, unde coborâră și Crabbé și Trapping, pentru ca, peste câteva minute, cei doi să reapară, iar trăsura să-i ducă direct spre partea de nord-vest a orașului. Ceața se îndesea și Chang se trase mai aproape de vizitiu ca să vadă mai bine – deși vederea lui la distanță se afla la limită în amurgul care se lăsa – încotro o lua obiectul urmăririi lui. Vizitiul bombăni – deja își depășise traseul obișnuit – și Chang se văzu nevoit să-i dea mult mai mulți bani decât ar fi dorit. Se gândi la un moment dat să ia el hățurile, dar nu avea încredere nici în ochii lui, nici în aptitudinile lui de vizitiu; în plus, nu voia să verse sânge inutil. Curând trecură de zidurile orașului vechi și apoi de noile suburbii, ieșind în câmp deschis. Se aflau pe șoseaua ce ducea spre Orange Canal, care ajungea la ocean, iar trăsura din față nu dădea semn că ar intenționa să se oprească.

Merseră așa aproape două ore. La început, Chang îi spuse vizitiului să tragă de hățuri ca să lase cealaltă trăsură să se îndepărteze cât mai mult, dar, pe măsură ce se întuneca, se văzură obligați să se apropie cât mai mult pentru ca nu cumva trăsura să o ia pe un alt drum fără știrea lor. Pornise pe urmele lui Trapping doar în ideea continuării planului, apoi în perspectiva izolării lui într-un loc pustiu, unde l-ar fi putut ucide mai ușor. Dar, cu cât se prelungea, cu atât urmărirea părea mai neinspirată. Dacă nu voia decât să-l omoare pe Trapping, se putea întoarce ca să încerce din nou în noaptea următoare – repetând planul până când îl surprindea pe Trapping singur în cameră. Lunga călătorie alături de ministrul adjunct Crabbé complica lucrurile, îl implica pe Xonck, implica și Ministerul de Război – deși era, desigur, curios, Chang habar nu avea în ce se băga, ceea ce era o prostie. Pe lângă aceste îndoieli care îl încercau, își dădu seama că îi era foarte frig – un vânt aspru dinspre mare îi pătrunsese până în oase. Tocmai se pregătea să-i spună vizitiului să oprească trăsura când omul îl apucă de umăr și arătă spre mai multe torțe aprinse în depărtare.

Chang îi spuse să oprească și să-l aștepte cincisprezece minute. Dacă nu revenea, vizitiul putea să se întoarcă în oraș. Omul nu comentă – îi era la fel de frig ca și lui Chang, în plus îl nemulțumea lungimea neașteptată a acestei călătorii. Chang coborî din trăsură, întrebându-se dacă vizitiul va aștepta chiar și numai cincisprezece minute. Își acordă cinci minute ca să ia o hotărâre – ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie abandonat în beznă, aproape orb. Oricum, trebuia să se miște cu multă precauție. Își scoase ochelarii, aceasta fiind o situație în care orice fel de lumină era mai bună, și îi vârî în buzunarul interior al

pardesiului. În fața lui se afla trăsura ministerului, așteptând alături de alte trăsuri. Înaintă prin iarbă, spre torțele aflate la vreo treizeci de metri, unde două siluete se îndreptau spre un grup mai mare. Chang se apropie cât putu de cărare și se ghemui la pământ, cu ochii la înălțimea ierbii.

Auzi un schimb rapid de cuvinte – era clar că Trapping și Crabbé întârziaseră – și văzu cum cei doi dau mâna cu cei din jur. În timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina torțelor, Chang observă că se reflectă de ceva – de apă – iar ceea ce părea a fi o umbră mare, abstractă, se dovedi a fi o șalupă deschisă, legată de mal. Trapping și Crabbé îi urmară pe ceilalți de-a lungul canalului, spre ceea ce păreau a fi niște căruțe (Chang nu deslușea decât roțile deasupra ierbii). Cineva trase o prelată de pe una din căruțe ca să le arate celor întârziați mai multe cutii de lemn, probabil descărcate din șalupă. Chang nu vedea fețele celorlalte persoane deși, după socoteala lui, erau în număr de șase. Prelata fu pusă la loc și legată bine, iar oamenii se suiră în căruțe. Șfichiuind din bici, puseră căruțele în mișcare, lăsând trăsurile acolo, luând-o pe un drum pe care Chang nu-l vedea din locul în care se afla.

Chang o porni repede după ei, oprindu-se ca să arunce o privire în șalupă – nu descoperi nimic – și apoi pe drum, care arăta puțin mai bine decât o cărare tăiată prin iarbă. Se gândi din nou la ce făcea. Dacă urmărea căruțele însemna că își pierde trăsura. În cele din urmă acceptă să fie abandonat – la urma urmelor, avusese parte și de lucruri mai rele, iar aceasta putea fi o ocazie perfectă pentru a-și îndeplini misiunea. Dar căruțele se mișcau mult mai repede decât el și curând se trezi mergând singur prin întuneric. Vântul era tot rece și mai trecură cel puțin treizeci de minute înainte să dea de căruțe, care erau oprite la intrarea în bucătăria a ceea ce părea a fi o clădire imensă deși nu-și dădea seama dacă era o vilă impunătoare sau o fortăreață extraordinară. Cutiile dispăruseră, la fel și oamenii…

Încă iritat după întrevederea cu Aspiche, Chang se întoarse la Raton Marine și văzu cu ușurare că toți cei care fuseseră prezenți la sosirea militarului erau la locurile lor. Rămase o clipă în pragul ușii ca să-l vadă toată lumea și ca să răspundă privirilor dând din cap cu înțeles. Apoi trecu pe la fiecare – inclusiv pe la Nicholas, barmanul – și le lăsă câte o monedă de aur lângă pahar. Numai atât putea face – iar dacă unul dintre ei l-ar fi vândut, ceilalți ar fi văzut în asta o încălcare a înțelegerii, care i-ar fi dus cu gândul la Iuda. Comandă o nouă ceașcă de cacao și o bău afară. De fapt, acum aștepta ca Aspiche să facă ceva; Noland Aspiche era, în cel mai bun caz, un neghiob care spera să profite de pe urma uciderii colonelului de către altcineva sau, în cel mai rău caz, un simplu pion într-o intrigă mai complicată, ceea ce însemna că îl minți pe Chang încă de la început. Și într-un caz și în celălalt, era puțin probabil ca Aspiche să acționeze. În ciuda portofelului din

pardesiu, Chang regreta întreaga afacere. Sorbi din ceașcă și se strâmbă.

De îndată ce văzuse dimensiunile casei, știuse unde se afla, căci pe coasta de lângă Orange Canal nu exista decât o singură clădire de acest fel, care îi aparținea lui Robert Vandaariff, recent ridicat la rangul de lord Vandaariff, omul de afaceri a cărui fiică era logodită cu un prinț german, Karl-Horst nu-știu-cum, al unui mic stat. Chang nu-și mai amintea – apăruse în zeci de titluri de articole peste care trecuse în viteză –, dar își dădu seama imediat, în timp ce își trecea mâna înmănușată printr-un ochi de geam din ușă, că acolo avea loc o mare petrecere, un fel de bal mascat pentru înalta societate. Se mulțumi să privească din umbră până când găsi un invitat beat căruia îi smulse masca și apoi, la adăpostul ei (deși asta însemna să-și scoată din nou ochelarii), porni în căutarea lui Trapping. Întrucât majoritatea bărbaților erau îmbrăcați în pardesie elegante, colonelul în uniformă roșie era relativ ușor de găsit. Chang însuși atrăgea atenția din același motiv – impresia voit nonconformistă pe care o lăsa în mediul lui obișnuit nu se potrivea aproape deloc cu un bal mascat într-o vilă somptuoasă. Cu toate acestea, mergea cu aerul trufaș al celui care se credea îndreptățit să se afle acolo și era uimit de cât de multă lume presupunea imediat că, datorită acelei aroganțe exagerate, avea mai multe drepturi decât ei.

Trapping bea pahar după pahar, în mijlocul unui grup destul de numeros, deși nu părea să ia parte la conversație. Privind mai atent, Chang văzu că Trapping era plasat între două grupuri. Unul adunat în jurul unui bărbat chel, corpolent, căruia toți îi arătau respect – cu precădere un tânăr cu părul roșu și des și o femeie extrem de bine îmbrăcată (oare era soția lui Trapping, Charlotte Xonck, iar bărbații frații ei, Henry și Francis?). În spatele acestei femei stătea o alta, într-o rochie mai sobră, care studia subtil, ca și Chang, persoanele din jurul ei – ceea ce îl făcu să creadă că de ea trebuia să se ferească cel mai mult. Celălalt grup era alcătuit din bărbați, îmbrăcați în haine de gală sau în uniforme militare. Chang nu-și dădea seama dacă Harald Crabbé era acolo, măștile îl făceau să fie nesigur. Oricât ar fi fost de curios să urmărească grupurile adunate în jurai unei persoane atât de fade precum colonelul – și să descopere *motivul* – Chang era conștient că nu poate rămâne prea mult în același loc. Luându-și inima în dinți, se apropie cu pași mari de cele două grupuri, evitând contactul vizual și cerându-i servitorului de la masa din apropiere un pahar cu vin. Conversația își pierdu din aplomb, Chang simțind nerăbdarea ambelor grupuri de a-l vedea plecat de lângă ele. Servitorul îi dădu un pahar plin, iar Chang luă o înghițitură și se întoarse spre cel de lângă el – care, desigur, era Trapping, fixându-l cu privirea. Trapping înclină din cap și nu se putu abține să nu se uite lung la Chang. Pleoapele pline de cicatrice

ale lui Chang, vizibile prin găurile măștii, îl descumpăneau pe Trapping fiindcă, deși nu era sigur ce anume vedea, știa că nu era în regulă ceva. Privirea lungă a lui Trapping îi oferi prilejul lui Chang să i se adreseze:

— Frumoasă petrecere.

— Într-adevăr, răspunse Trapping.

Privirea colonelului coborâse de la ochii Cardinalului Chang la pardesiul lui, apoi la restul hainelor care, deși frapau, erau departe de a se potrivi cu ocazia, departe de a fi de bun-gust. Chang își privi și el hainele, prinse din nou privirea lui Trapping și chicoti disprețuitor.

— A trebuit să vin direct de pe drum. Am călătorit zile întregi. Doar nu puteam rata o asemenea petrecere, nu?

— Desigur, spuse Trapping și înclină din cap, mai liniștit, dar privind oarecum neajutorat peste umărul lui Chang, spre restul grupului care se retrăgea în direcția opusă ca să-și reia conversația.

— Ce beți? întrebă Chang.

— Cred că același lucru pe care-l beți și dumneavoastră.

— Zău? Vă place?

— E, într-adevăr, foarte bun.

— Cam așa e. Cam așa ar trebui să fie, nu? În cinstea gazdei.

Chang își atinse paharul de cel al lui Trapping și dădu pe gât conținutul, într-un fel forțându-l pe Trapping să facă la fel. Pe neașteptate, Chang îi smulse paharul din mână și le întinse pe amândouă servitorului, spunându-i să le umple. În timp ce servitorul se apleca să toarne vinul, iar Trapping, în spatele lui, încerca să găsească o scuză ca să plece, Chang presără cu îndemânare niște pudră albă pe degetul mare și – distrăgând atenția servitorului cu o întrebare despre calitatea îndoielnică a dopului – o frecă de buza paharului lui Trapping. Îi dădu paharul colonelului și cei doi băură din nou – buzele lui Trapping atingând marginea paharului unde Chang pusese pudra. Imediat, la fel de brusc pe cât venise, Chang înclină din cap spre Trapping și părăsi încăperea. Avea să urmărească din altă parte cum își făcea drogul efectul.

Din acel moment lucrurile o luară razna. Grupul de bărbați – clica lui Crabbé? – îl răpi în sfârșit pe Trapping din mijlocul celor despre care Chang credea că erau membrii familiei Xonck și se îndepărtă cu el spre un ungher îndepărtat al încăperii, dispărând pe o ușă flancată de doi inși care serveau, relaxați dar ușor de identificat, drept paznici. Chang văzu cum îi dispare prada și se uită în jur ca să găsească o altă cale de ieșire, prinzând pentru o

clipă privirea însoțitoarei lui Charlotte Xonck, care întoarse capul imediat – dar nu îndeajuns de repede. Părăsi încăperile principale înainte de a mai atrage și altora atenția. Îi luă cel puțin o oră ca să evite servitori, oaspeți și ceea ce părea a fi un număr din ce în ce mai mare de fețe vădit bănuitoare, înainte de a se trezi pe un coridor lung, din marmură, cu mai multe uși de o parte și de alta. Era un exemplu tipic al situației absurde în care se găsea, al deciziei riscante de a pătrunde în casă și apoi de a apărea în fața lui Trapping, ambele acțiuni încheiate cu eșec. În loc să fie mort acum, Trapping probabil că își revenea din ceea ce punea pe seama cantității prea mari de vin consumate. Chang îi dăduse atâta drog cât să-l facă maleabil – intenționând să-l atragă în grădină – dar acum își dădea seama că făcuse o greșeală. O porni pe coridor, încercând fiecare ușă. Cele mai multe erau încuiate, obligându-l să treacă la următoarea. Ajunsese pe la mijlocul coridorului când văzu în celălalt capăt, niște oameni coborând dintr-un balcon de deasupra pe o scară în spirală. Se repezi spre cea mai apropiată ușă. Era deschisă. Intră repede și închise ușa după el.

Pe podea se afla Trapping, mort, cu fața însemnată – cu fierul roșu? crestată? – dar fără a arăta din ce cauză. Chang nu găsi nicio rană, nicio urmă de sânge, nicio armă, nici măcar un alt pahar de vin care să fi fost otrăvit. Trapping încă mai era cald. Nu murise de mult – cel mult de treizeci de minute. Chang se uită în jos, la cadavru, și oftă. Iată rezultatul pe care și-l dorise, dar obținut într-o manieră mult mai tulburătoare și mai complicată. În acel moment simți mirosul, parcă de medicament sau de mașină – dar cu totul nelalocul lui în acea încăpere. Tocmai se apleca din nou să caute prin buzunarele lui Trapping când auzi un ciocănit în ușă. Se ridică în picioare și se refugie în cealaltă cameră, iar de acolo în baie, căutând un loc unde să se ascundă. Găsi ușa servitorilor în clipa în care ușa dinspre coridor se deschise și cineva îl strigă pe colonelul Trapping pe numele mic. Chang trase zăvorul încet, cu grijă, în spatele lui când vocea începu să strige răgușit după ajutor.

Era timpul să iasă de acolo. Coridorul îngust și întunecat ducea spre o încăpere în care un ins ciudat – o ființă morocănoasă, cusurgie – era înconjurat de cutii care i se păreau cunoscute lui Chang. Insul se întoarse și deschise gura ca să strige. Chang se apropie de el din doi pași și îl lovi în față cu antebrațul. Omul căzu peste masă, dărâmând o grămadă de cutii de lemn. Fără a-i da timp să se ridice, Chang îl lovi din nou, peste ceafa. Omul rupse masa cu greutatea lui și se prăbuși la podea, bâjbâind, gâfâind, cu spume la gură. Chang se uită repede prin cutii, care păreau toate goale, dar își dădu seama că nu are timp de pierdut. Găsi ușa următoare și păși pe un coridor și mai larg, flancat de oglinzi. Privi în lungul lui și văzu că dădea spre intrarea principală, deci nu-i era de niciun ajutor. Văzu altă ușă. Când

descoperi că era încuiată, izbi cu piciorul în ea până când lemnul din jurul încuietorii plesni, apoi se repezi cu umărul în ea. Camera asta avea o fereastră. Înșfacă un taburet și sparse geamul cu el. În urma lui auzi zgomot de pași. Chang îndepărtă eu piciorul cioburile de sticlă și sări pe fereastră. Ateriză cu un geamăt pe un strat de pietriș și o luă la fugă.

Cei ce se luaseră după el o făcuseră fără prea mare tragere de inimă – noaptea Chang aproape că nu vedea nimic și, cu siguranță, orice încercare mai serioasă de a-l ajunge ar fi avut sorți de izbândă. Când fu sigur că ceilalți renunțaseră să-l mai urmărească, Chang își continuă drumul la pas. Avea idee unde se afla față de mare, așa că o luă în direcția opusă și, în cele din urmă, dădu de calea ferată, mergând pe lângă ea până ajunse la gară. Descoperi că era gara din Orange Canal, capătul liniei. Se urcă în trenul care aștepta – mulțumit că *exista* un tren care aștepta – și meditâ la cele întâmplate până când trenul se puse în mișcare, ducându-l înapoi în oraș și, în toiul călătoriei, la apariția Persephonei snopite în bătaie.

La Raton Marine termină de băut și mai puse o monedă pe masă. Cu cât își făcea mai multe griji în privința evenimentelor din ziua și noaptea precedentă, cu atât mai mult își reproșa acțiunile necugetate – mai ales că moartea lui Trapping nu fusese anunțată. Simțea nevoia să doarmă neîntors, poate zile întregi într-una din speluncile unde se consuma opiu. Dar se sili să meargă la Bibliotecă. Singura informație pe care o căpătase era posibila implicare a lui Robert Vandaariff sau a posibilului său ginere sus-pus. Dacă afla care era legătura lor cu Xonck, sau cu Crabbé, sau chiar cu însuși Trapping, își putea adormi simțurile cu conștiința curată.

Urcă treptele impunătoare, trecu prin holul boltit dând din cap către portar, și ajunse în principala sală de lectură de la etajul doi. Încă de la intrare îl văzu pe arhivarul de care avea nevoie – Shearing, care se îngrijea de toate documentele legate de finanțe, vorbind cu o femeie. La apropierea lui, bărbatul scund se întoarse spre el cu un zâmbet fugar și îl arătă cu degetul. Chang se opri, iar femeia se întoarse și făcu o reverență. Era frumoasă. Se îndreptă spre el. Avea părul negru și adunat în spate, cu buclele revărsate pe umeri. Purta o haină din lână neagră, minusculă, care nu-i ajungea până la talia subțire, pe deasupra unei rochii de mătase roșie, brodată ingenios, în fir galben, cu scene chinezești. Într-o mână ținea o geantă mică, neagră, iar în cealaltă, un evantai. Se opri, la doar câțiva pași, și Chang se strădui să-i privească ochii după ce îi admirase gâtul palid și buzele neobișnuit de roșii – care erau fixați asupra lui cu gravitate.

— Mi s-a spus că numele dumneavoastră este Chang, zise ea.

— Puteți să-mi spuneți așa.

Era răspunsul lui obișnuit.

— Dumneavoastră puteți să-mi spuneți Rosamonde. Mi-ați fost recomandat drept persoana care mi-ar putea acorda ajutorul de care am nevoie.

— Aha.

Chang îi aruncă o privire scurtă lui Shearing, care se holba la ei ca un copil retardat. Omul ignoră privirea, sorbind din ochi bustul splendid al femeii.

— Dacă binevoiți să mă însoțiți câțiva pași, spuse Chang cu un zâmbet rigid, vom putea avea o discuție mai discretă.

O conduse în sala hărților de la etajul trei, care era rareori ocupată chiar și de custodele ei, interesat mai tot timpul de golirea sticlelor de gin printre rafturi. Trase un scaun și i-l oferi, iar femeia se așeză cu un zâmbet. Chang preferă să rămână în picioare, rezemându-se de o masă, cu fața spre ea.

— Întotdeauna purtați ochelari fumurii în interior? întrebă ea.

— E un obicei.

— Mărturisesc că mă deranjează puțin. Sper că nu vă simțiți ofensat.

— Bineînțeles. Dar îi voi purta în continuare. Din motive medicale.

— A, înțeleg.

Femeia zâmbi și privi în jur. Lumina venea dinspre un șir de ferestre înalte, aflate de-a lungul peretelui principal. În ciuda cenușiului zilei, aerul era proaspăt, ca și cum încăperea ar fi fost situată mult mai sus de nivelul trei.

— Cine v-a trimis la mine? întrebă Chang.

— Poftim?

— Cine v-a trimis la mine? Înțelegeți, cred, că un om în situația mea trebuie să știe aceste lucruri.

— Desigur. Mă întrebam dacă printre clienții dumneavoastră se numără multe femei.

Rosamonde zâmbi din nou. Vorbea cu un accent aproape imperceptibil, pe care nu-l putea localiza. Și nici nu-i răspunsese la întrebare.

— Am mulți clienți, de toate felurile. Dar spuneți-mi, vă rog, cine v-a dat numele meu. E ultima oară când vă întreb.

Femeia chicoti. Chang simți un fior în ceafa. Situația nu era ceea ce părea a fi, și nici femeia. Știa foarte bine acest lucru și se strădui să nu-l piardă din vedere, dar în același timp își dădu seama că era fascinat de trupul ei și de senzațiile extraordinare pe

care i le transmitea. Chicotul ei era intens, precum vinul negru, și își mușca buza ca o femeie care o face pe școlărița, încercând să-l fixeze cu ochii ei violeți, hipnotici, ca pe o insectă prinsă într-un ac. Chang nu era deloc sigur că nu juca rolul insectei.

— Domnule Chang – sau preferați să vă spun *Cardinale?* Numele dumneavoastră îmi sună atât de hazliu fiindcă am cunoscut destui cardinali la viața mea, mi-am petrecut copilăria în Ravenna – ați fost vreodată în Ravenna?

— Nu. Dar mi-ar plăcea să merg acolo. Pentru mozaicuri.

— Sunt minunate. Un purpuriu pe care nu l-ați văzut în altă parte, iar perlele – dacă ați citit despre ele, *trebuie* să mergeți acolo, fiindcă regretul de a nu le fi văzut vă va urmări toată viața, zise femeia și râse din nou. Și, din clipa în care le-ați văzut, vă vor urmări și mai și! Dar, cum vă spuneam, am cunoscut destui cardinali, de fapt un văr de-al meu – de care nu mi-a plăcut niciodată – a fost cardinal – de aceea mă amuză să văd că un om ca dumneavoastră este numit astfel. Fiindcă, după cum știți, rangurile înalte îmi stârnesc suspiciuni.

— Nu știu.

Pe măsură ce clipele se scurgeau, Chang devenea din ce în ce mai conștient de cămașa lui boțită, de ghetele nelustruite, de fața nebărbierită și de faptul că întreaga lui viață era incompatibilă cu splendida naturalețe, dacă nu chiar grația înnăscută, a acestei femei.

— Iertați-mi insistența, dar încă nu mi-ați spus…

— Da, da, desigur. Câtă răbdare aveți. Mi-ați fost recomandat de domnul John Carver, care mi-a spus și unde v-aș putea găsi.

Carver era un avocat care, prin mai mulți intermediari de o reputație îndoielnică, îl angajase pe Chang cu o vară înainte să dea de un ins care îi lăsase fiica însărcinată. Fiica supraviețuise avortului pe care tatăl ei – un pragmatic înverșunat – insistase să-l facă, dar de atunci nu mai fusese văzută în societate – după toate aparențele suportase greu operația iar Carver nu își mai găsea liniștea. Chang îl găsise pe vinovat într-un bordel de pe litoral și îl dusese la casa de la țară a lui Carver nu fără a-l zgâlțâi serios, căci omul se împotrivise din răsputeri când își dăduse seama ce se întâmpla. Îl lăsase pe Carver cu iubărețul rătăcitor legat fedeleș pe covor și nu-l mai interesase restul.

— Aha, făcu el.

Era imposibil ca să-i lege numele cineva de cel al lui Carver, deci informația venea chiar de la acesta.

— Domnul Carver a încheiat mai multe contracte pentru mine și, în consecință, se bucură de toată încrederea mea.

— Dacă v-aș spune că nu l-am întâlnit niciodată pe John Carver și nici n-am auzit de el?

Femeia zâmbi.

— Ar fi exact cum m-am temut și aș cere ajutor în altă parte.

Îl aștepta să spună ceva. Era hotărârea lui, luată acolo, pe loc, dacă o ajuta sau nu. Femeia înțelegea prea bine că trebuia să fie discretă, se vedea că era bogată, iar el avea nevoie de o schimbare după întâmplarea confuză cu Arthur Trapping. Se îndreptă de spate și se așeză brusc pe masă, aplecându-se spre ea.

— Îmi pare rău, dar, întrucât nu-l cunosc pe domnul Carver, nu vă pot ajuta. Fiind însă o fire înțelegătoare și întrucât ați bătut tot drumul până aici, aș putea asculta povestea dumneavoastră, oferindu-vă în schimb unele sfaturi, dacă doriți așa ceva.

— V-aș rămâne îndatorată.

— Nici pe departe.

Chang își permise să schițeze un zâmbet. Până acum, cel puțin, se înțelegeau.

— Înainte de a începe, spuse ea, e nevoie să luați notițe?

— De regulă, nu.

Femeia zâmbi.

— La urma urmelor, e o situație destul de simplă și, dacă eu una nu-i pot face față, nu cred că același lucru e valabil și pentru un om înzestrat cu aptitudinile necesare. Vă rog să mă întrerupeți dacă vorbesc prea repede sau dacă vi se pare că omit ceva. Sunteți gata?

Chang înclină din cap.

— Noaptea trecută a fost o petrecere la reședința de la țară a lordului Vandaariff, în cinstea logodnei unicei lui fiice cu prințul Karl-Horst von Maasmärck – trebuie să fi auzit despre aceste persoane, vă dați seama de *anvergura* evenimentului. Am fost și eu prezentă acolo, în calitate de colegă de școală – cunoștință, de fapt a fiicei, Lydia. A fost un bal mascat. Amănuntul este important, după cum veți vedea mai târziu. Ați fost vreodată la un bal mascat?

Chang clătină din cap. Fiorul din ceafă îi cuprinse șira spinării.

— Balurile mascate îmi plac foarte mult, dar sunt derutante fiindcă măștile permit un comportament dincolo de normele sociale, mai ales la o petrecere atât de mare și într-o casă uriașă. Anonimatul te poate afecta profund și, sincer vorbind, la adăpostul lui se poate întâmpla orice. Sunt sigură că nu trebuie să intru în detalii.

Chang clătină din cap.

— Însoțitorul meu era… termenul care i s-ar potrivi cel mai bine ar fi prieten de familie – puțin mai în vârstă decât mine, un tip cu o fire bună, dar a cărui lipsă de voință l-a făcut să decadă din ce în ce mai mult, știți dumneavoastră, băutura, jocurile de noroc și desfrâul, uneori împotriva naturii – și totuși, de dragul prieteniei noastre și a firii lui bune, eram hotărâtă să fac tot posibilul ca să-l readuc în grațiile societății. În fine, mai bine de-atât nu pot descrie situația lui. Casa era uriașă și plină de oameni – într-un astfel de loc, *chiar* și într-un astfel de loc, pătrund persoane care nu au ce căuta acolo, fără invitație, fără niciun respect, doar cu intenția, dacă mă pot exprima astfel, de *a se alege cu ceva.*

Chang dădu afirmativ din cap întrebându-se când să o ia la fugă și câte ajutoare avea femeia pe scara de jos.

— Fiindcă…

Femeia se opri. În colțul ochilor îi răsăreau lacrimi. Căută o batistă în geantă. Chang se gândi că ar fi trebuit să-i ofere el una, dar știa cum arăta batista lui. Femeia își găsi batista și își tamponă ușor ochii și nasul.

— Vă rog să mă scuzați. S-a întâmplat atât de repede. Probabil că vedeți foarte des oameni aflați în suferință.

Chang încuviință din cap. Suferință provocată de *el însuși,* dar nu era nevoie să sublinieze acest lucru.

— Trebuie să fie cumplit, șopti ea.

— Te obișnuiești cu toate.

— Poate că acesta e cel mai rău lucru, zise ea, își împături batista și o vârî la loc în geantă. Îmi cer scuze. Cum vă spuneam, a fost o petrecere grandioasă, la care a trebuit să vorbesc cu o mulțime de persoane, pe lângă Lydia și prințul Karl-Horst, deci am fost foarte ocupată. Într-un târziu, mi-am dat

seama că nu-mi mai văzusem însoțitorul de ceva vreme. L-am căutat, dar era de negăsit. Am cerut ajutorul unor prieteni comuni și, cât mai discret cu putință, l-am căutat prin încăperile apropiate, în speranța că băuse prea mult și dormea pe undeva. Și am descoperit, domnule Chang – Cardinale – că fusese ucis. După ce am discutat cu alți invitați sunt convinsă că știu cine e ucigașul. Dorința mea este – sau ar fi fost dacă ați fi acceptat această misiune – să găsiți această persoană.

— Și s-o predau autorităților?

— Și să mi-o predați mie, răspunse femeia susținându-i privirea.

— Înțeleg. Și cine-i această persoană?

Își schimbă poziția, gata să sară asupra ei. Cu briciul la gâtul ei putea trece de orice falangă de complici aflați în așteptare.

— O tânără. De aproape 1.70 m înălțime, cu părul castaniu buclat, tenul deschis, drăguță, dar nu ieșită din comun. Purta botine verzi și o pelerină neagră, de călătorie. Dată fiind maniera în care a fost ucis prietenul meu, sunt sigură că era plină de sânge. Spunea că o cheamă Isobel Hastings, ceea ce, fără îndoială, este o minciună.

Chang puse și alte întrebări, dar o parte a minții lui se gândea la altceva, încercând să dea de rostul coincidenței. Tânăra nu-i putea spune alte lucruri despre femeie – se pare că era o prostituată de lux, altfel nu ar fi putut pătrunde în casa aceea atât de ușor, Rosamonde însă nu avea ideea cum sosise și nici cum scăpase de acolo. Îl întrebă, orientativ, care era onorariul lui obișnuit. Chang îi spuse și îi sugeră ca, în cazul în care accepta să-i fie clientă, să stabilească un loc de întâlnire sau unde să-i lase vorbă. Femeia privi în jur și declară că Biblioteca i se părea foarte potrivită pentru o astfel de întâlnire și că Chang îi putea lăsa vorbă la hotelul St. Royale. Zicând acestea, se ridică și îi întinse mâna. Chang se fâstâci, dar reuși să se aplece și să i-o sărute. Rămase pe loc, privind-o cum pleacă, imaginea tulburătoare a femeii care se îndepărta corespunzând pe de-a-ntregul neliniștii ce îi clocotea în suflet.

Imediat îi trimise un mesaj lui John Carver, via Raton Marine, în care îl ruga să confirme că îl recomandase unei tinere femei aflate la ananghie. Apoi se gândi să mănânce ceva. Nu mai pusese nimic în gură de la plăcinta cu carne din piața Sf. Isobel, cu o zi înainte, și acum era lihnit de foame. În timp ce cobora pe

treptele de marmură ale Bibliotecii și ieșea în aer liber îl încerca bănuiala că se află într-un mare pericol. Se îndreptă spre vest, spre Circus Ciarden și magazinele de acolo, apoi se opri la un chioșc de ziare, prefăcându-se că răsfoiește o broșură despre cursele de cai. La prima vedere nu-l urmărise nimeni de când părăsise Biblioteca, dar asta nu însemna nimic – dacă își cunoșteau meseria puteau pune oameni să-l aștepte în orice loc frecventat de el, chiar și la casa unde stătea. Lăsă broșura jos și se șterse la ochi.

De la tarabele cu mâncare se alese cu o altă plăcintă cu carne – Cardinalul nu avea un regim alimentar prea variat – și o cană cu bere, mică. Le termină repede și își continuă drumul. Era aproape ora 16.00 și deja simțea cum se întunecă, vântul întețindu-se ca în fiecare seară. După cum vedea el lucrurile, avea trei opțiuni imediate: prima, să se întoarcă la Raton Marine ca să aștepte un semn de la Carver sau Aspiche; a doua, să stea cu ochii pe hotelul St. Royale și să afle tot ce putea despre noua lui clientă, începând cu numele ei adevărat; a treia, să dea o raită prin bordeluri. Zâmbi – o opțiune destul de simplă, la urma urmelor.

Într-adevăr, era logic să treacă pe la bordeluri acum, fiindcă acolo activitatea de-abia începuse și, în consecință, avea mai multe șanse de a obține informații. Putea porni de la numele de Isobel Hastings căci, chiar dacă era fals, Chang știa că oamenii se atașează deghizamentelor și că era foarte posibil ca un nume fals folosit o dată să fie folosit din nou – iar dacă era numele ei adevărat, îi ușura și mai mult misiunea. Se întoarse spre fluviu, mergând de-a lungul lui, către centrul părăginit al orașului vechi. Voia să viziteze bordelul cel mai rău famat mai întâi, înainte ca acesta să forfotească de clienți. Bordelul era cunoscut sub numele de South Quays[1] fiindcă dădea spre fluviu, dar și pentru dublul lui înțeles (nu existau debarcadere în sudul orașului), cu referire la diversele locuri de acostare de pe trupul unei prostituate. Era pe gustul oamenilor mării și, cu toate că își schimba angajatele într-un ritm necruțător, era cel mai bun loc pentru a căuta o nou-venită. South Quays era o rigolă în care se scurgea toată drojdia orașului.

Regreta că renunțase la ziar – trebuia să găsească altul – dorind acum să caute informații despre această nouă crimă; chiar și o aluzie vagă la însoțitorul „dispărut” al Rosamondei îi putea furniza un nume. Un al doilea deces pe proprietatea lui Robert Vandaariff, cu aceeași ocazie, îl îndreptățea și mai mult pe omul de afaceri să păstreze tăcerea, deși Chang se întreba cât timp va rămâne moartea lui Trapping un secret. Știa că, fără ca Rosamonde să-l fi mințit, povestea nu era completă. Propria lui amintire legată de Persephona (prefera să-i spună așa decât Isobel) din tren era mai mult decât elocventă. Dar dacă accepta misiunea Rosamondei însemna că putea descâlci și intriga din

jurul lui Trapping, reducându-și astfel vulnerabilitatea – însemna că putea afla mai multe despre casă, invitați, petrecere, condiții. Rosamonde nu-i spusese nimic despre toate acestea, doar despre femeia pe care voia să o găsească el. Enervat, plescăi din limbă în timp ce mergea, conștient că cea mai bună cale de a se proteja era și cea care îl expunea cel mai mult.

Când ajunse acolo, Dagging Lane era încă pustie. Aleea trecea prin spatele casei a cărei parte din față atârna deasupra fluviului, permițând îndepărtarea cu ușurință a celor puși pe arțag sau care nu puteau plăti. Un bărbat solid trândăvea în fața unei mici uși de lemn, a cărei vopsea de un galben-deschis ieșea în evidență pe o stradă cu case din cărămidă murdară și lemn pătat de vreme. Chang se apropie de el și înclină din cap. Omul îl recunoscu și îi răspunse la fel. Bătu de trei ori în ușă cu pumnul lui masiv. Ușa se deschise și Chang păși într-un antreu mic, acoperit cu un covor ieftin și luminat de un felinar cu ulei în loc de gaz. Un alt bărbat solid îi ceru bastonul și Chang se conformă, apoi îi spuse cu un rânjet profesional să treacă de o draperie din mărgele și să intre într-un salon. Chang clătină din cap.

— Vreau să vorbesc cu doamna Wells, zise el. Am să plătesc întrevederea.

Bărbatul se gândi câteva clipe, apoi trecu dincolo de draperie. După un scurt răgaz, în care Chang se uită la o stampă ieftină înrămată, agățată de perete (ilustrând viața intimă a unui contorsionist chinez), omul se întoarse și îl conduse prin salon – pe lângă trei canapele pline de femei pe jumătate dezbrăcate, fardate exagerat, toate dând impresia că sunt la fel de tinere și de consumate în lumina palidă, difuză, căscând, scărpinându-se sau, în unele cazuri, tușind zdravăn în șervețele de masă – spre camera doamnei Wells, unde femeia ședea cu un registru pe genunchi lângă un foc ce trosnea vesel. Era căruntă, mică și slabă, iar în activitatea ci la fel de pricepută și dură ca un fermier. Ridică privirea spre el.

— Cât timp durează?

— Nu mult, te asigur.

— Cât crezi că o să te coste?

— Cam atât.

Vârî mâna în buzunar și scoase o bancnotă mototolită. Era mai mult decât ar fi trebuit să ofere, dar riscul în această situație era prea mare pentru el, prin urmare nu se uita la bani. Lăsă bancnota să cadă pe registrul femeii și se așeză în fotoliul din fața ei. Doamna Wells luă bancnota și dădu din cap spre bărbatul solid care aștepta în ușă. Chang îl auzi cum pleacă și închide ușa, dar nu-și luă ochii de pe femeie.

— N-am obiceiul să ofer informații despre clienții mei, începu ea.

Pocnea din dinți când vorbea – cei mai mulți erau din porțelan alb, contrastând, într-un mod hidos, cu adevărata culoare a dinților adevărați care îi mai rămăseseră. Chang uitase cât de mult îl enerva acest lucru. Ridică mâna ca să o întrerupă.

— Nu mă interesează clienții dumitale. Caut o femeie, aproape sigur e o curvă pe care s-ar putea să o cunoști, dacă nu cumva ți-e angajată.

Doamna Wells dădu încet din cap. Chang nu prea știa ce înseamnă asta, dar, întrucât femeia nu spuse nimic, continuă:

S-ar putea să o cheme, sau poate așa își spune ea, Isobel Hastings. Fără încălțări probabil că e puțin mai înaltă de 1,65 m, cu părul castaniu, buclat. Cel mai important amănunt pe care pot să ți-l dau este că în zorii zilei de azi a fost văzută într-o pelerină neagră și plină – pe față, pe păr, pe corp – de sânge uscat. Cred că întoarcerea unei astfel de tinere aici sau în orice altă casă, în starea asta – deși n-ar fi prima – ar fi atras atenția.

Doamna Wells nu îi răspunse.

— Doamnă Wells?

Doamna Wells tot nu îi răspunse. Rapid, înainte ca femeia să închidă registrul, Chang se aplecă și înhăță bancnota. Doamna Wells îl privi surprinsă.

— Sunt dispus să plătesc pentru orice informație, dar nu și pentru tăcerea dumitale demnă de dispreț.

Femeia zâmbi la fel de încet și de cumpănit ca o sabie care e scoasă din teacă.

— Scuză-mă, Cardinale, m-am lăsat în voia gândurilor. N-o cunosc pe fata despre care vorbești. Nu i-am mai auzit numele până acum și niciuna dintre fetele mele nu s-a întors acasă atât de plină de sânge. Cu siguranță, aș fi auzit și aș fi cerut despăgubiri.

Doamna Wells se opri, zâmbind. Mai era ceva, Chang văzu în ochii ei. Îi înapoie bancnota. Femeia o luă, o vârî în registrul masiv ca pe un semn de carte și îl închise cu zgomot. Chang așteptă. Doamna Wells chicoti, un zgomot extrem de neplăcut.

— Doamnă Wells?

— A, nimic, replică ea. Numai că ești a treia persoană care întreabă de aceeași ființă.

— Aaa.

— Pe bune.

— Pot să-ntreb cine au fost celelalte două persoane?

— Poți.

Femeia zâmbi, dar nu se mișcă, semn că mai voia bani. Chang nu știa ce să facă. Pe de o parte, deja îi dăduse mai mult decât

trebuia. Pe de alta, dacă sărea la ea cu briciul, trebuia să facă față celor doi bărbați de la ușă.

— Cred că am fost corect cu dumneata, doamnă Wells… sau n-am fost?

Femeia chicoti din nou, făcându-l să se cutremure.

— Ai fost, Cardinale, și am încredere că vei fi și pe viitor. Celelalte două persoane au fost mai puțin… respectuoase. De aceea am să-ți spun că prima a venit aici azi-dimineață, o doamnă tânără care spunea că e sora celei pe care o cauți, iar cea de a doua a trecut doar cu o oră în urmă, un bărbat în uniformă, un militar.

— Într-o uniformă roșie?

— Nu, nu, era neagră. Toată neagră.

— Femeia, Chang încercă să se gândească la Rosamonde, era înaltă? Cu părul negru? Cu ochii violeți? Frumoasă?

Doamna Wells clătină din cap.

— Nu avea părul negru. Îl avea castaniu-deschis. Era destul de drăguță – sau ar fi fost fără arsurile de pe față, răspunse doamna Wells și zâmbi. În jurul *ochilor.* Ce lucru *îngrozitor!* Ferestrele sufletului, nici mai mult, nici mai puțin.

Chang se întoarse la Raton Marine plin de draci. Faptul că nu era singurul care încerca să o găsească pe femeia aceea nu era ceva extraordinar – dar când el însuși era atât de aproape de a-și dezvălui implicarea în aceeași afacere indiferent dacă îl omorâse sau nu pe Trapping – situația devenea de-a dreptul insuportabilă. Era aproape întuneric când ajunse la Raton Marine. Nu sosise nicio veste de la John Carver. Nefiind pregătit să-și interogheze deschis clienta, plecă spre bordelul de lângă tribunal. Acesta era cunoscut sub numele de Second Bench[2] și nu se afla prea departe, într-un loc ferit, dar destul de sigur. Până acolo putea să-și pună gândurile în ordine.

În timp ce întorcea fiecare amănunt pe toate părțile, își dădu seama că era firesc ca doamna Wells să nu o cunoască pe Persephona lui. Când o văzuse în tren, simțise că postura în care se afla tânăra era ieșită din comun – neobișnuită pentru ea, oricât de elocventă, revelatoare sau complicată era povestea ei. Buclele ei, deși stricate și pline de sânge, arătau o anumită grijă față de sine – întreținută, poate, cu ajutorul unei servitoare. Ceea ce trimitea la Second Bench sau chiar la al treilea bordel pe care îl avea în vedere, Old Palace[3]. Acestea ofereau, în ordine, prostituate din ce în ce mai stilate și deserveau o clientelă pe măsură. Fiecare bordel era o fereastră care dădea spre un anumit

nivel al traficului de carne vie al orașului. Chang, de pildă, nu se putea duce la Palace decât atunci când avea bani destui și numai datorită serviciilor făcute conducerii. Un bordel de cea mai joasă speță precum South Quays te făcea să te întrebi cum dăduseră celelalte două persoane de el sau cum se hotărâseră să meargă acolo. Pe militar îl putea înțelege, dar pe femeie – sora ei? Cu siguranță o femeie nu prea avea cum să știe de existența unui astfel de loc, căci South Quays era aproape invizibil pentru cea mai mare parte a populației orașului. Chang ar fi fost mai surprins ca Rosamonde să aibă cunoștință de el decât dacă ar fi primit o scrisoare personală de la însuși papa. Dar celelalte persoane care o căutau pe tânără *sigur* știau. Cine erau ele și în serviciul cui se aflau? Și cine era această femeie pe care o căutau?

> — Realitatea nu venea deloc în sprijinul poveștii clientei lui despre sărmanul prieten ucis, care nu putea fi un ins complet nevinovat, ci unul în jurul căruia se învârteau mai multe – moștenire? titlu? incriminare? – despre care femeia se ferise să spună ceva în cursul întrevederii. Chang se întoarse cu gândul la tren, privind din nou în ochii aceia cenușii, insondabili. Se uita la un ucigaș sau la un martor? Iar dacă tânăra *ucisese* pe cineva… o făcuse premeditat sau ca să se apere? Fiecare posibilitate modifica mobilurile celor care o căutau. Faptul că niciunul dintre ei nu apelase la poliție – chiar dacă acționau la cererea expresă a lui Robert Vandaariffnu demonstra că ar fi bine intenționați.

Nu că bunele intenții ar fi făcut parte din viața lui Chang. Second Bench reprezenta opțiunea lui obișnuită în materie de bordeluri, deși aceasta era mai mult legată de dorința de a nu-și dezechilibra resursele financiare în eventualitatea contractării unei boli decât de meritele intrinsece ale casei. Și totuși, se cunoștea bine cu personalul, ca și cu administratorul, un tip gras, scabros, cu capul ras, pe nume Jurgins, care purta mai multe inele – imaginea clasică a eunucului modern, cel puțin așa i se părea lui Chang. Jurgins arbora un aer de om vesel, de care uita în clipa în care banii deveneau subiect de conversație, pentru a și-l recăpăta când își potolea lăcomia. Dat fiind că mulți dintre clienții bordelului veneau din lumea afacerilor sau a justiției, acest comportament mercenar aproape că nu era băgat în seamă și, desigur, nu afecta pe nimeni.

După câteva cuvinte calme schimbate cu paznicii de la ușă, Chang fu condus în camera lui Jurgins, cu pereții plini de

tapiserii și luminată de lămpi de cristal de care atârnau tot felul de franjuri delicate, aerul fiind atât de încărcat de un parfum greu încât lui Chang i se păru aproape irespirabil. Jurgins ședea la biroul lui, cunoscându-l destul de bine pe Chang ca să-l primească singur, dar să și țină ușa deschisă, cu un paznic în preajmă. Chang se așeză în fotoliul din fața lui și scoase o bancnotă din haină. I-o arătă lui Jurgins. Administratorul nu se putu abține să nu bată nerăbdător darabana pe birou.

— Cu ce te putem ajuta astăzi, Cardinale? întrebă Jurgins și arătă cu capul spre bancnotă. O cerere specială pentru ceva mai deosebit? Ceva… *exotic?*

Chang se sili să zâmbească neutru.

— Problema mea e simplă. Caut o tânără al cărei nume ar putea fi Isobel Hastings, care e posibil să se fi întors aici – sau într-un stabiliment asemănător – în zorii zilei de azi, într-o pelerină neagră și plină toată de sânge.

Jurgins se încruntă gânditor, înclinând din cap.

— Pe ea o caut.

Jurgins înclină din nou din cap. Chang îi întâlni privirea și încercă să zâmbească. Dintr-o pornire firească, de a linguși, Jurgins zâmbi și el.

— Mă interesează *și*… Chang făcu o pauză pentru a da greutate cuvintelor, cele două persoane care deja ți-au irosit timpul întrebând despre ea.

Jurgins zâmbi larg.

— Înțeleg. Înțeleg foarte bine. Ești un tip deștept – întotdeauna am spus asta.

Complimentul îl făcu pe Chang să surâdă ușor.

— Bănuiesc că erau un bărbat într-o uniformă neagră și o femeie cu părul castaniu, bine îmbrăcată, cu o… *arsură* de o formă ciudată în jurul ochilor. Am dreptate?

— Ba bine că nu! Jurgins rânji. Bărbatul a venit la prima oră a dimineții – chiar m-a trezit din somn – iar femeia, puțin după prânz.

— Și ce le-ai spus?

— Ce va trebui să-ți spun și ție, din păcate. Numele nu-mi spune nimic. Și nici nu am auzit de o fată plină de sânge, nici de aici, nici din altă parte. Îmi pare rău.

Chang se aplecă și lăsă să cadă bancnota pe birou.

— Asta e. Nici nu mă așteptam la altceva. Mai povestește-mi despre cei doi.

— Păi, arătau exact cum ai spus tu. Bărbatul era un fel de ofițer – nu mă prea pricep la grade – și cam de vârsta ta, tipul insistent, brutal, care nu înțelege că nu mă aflu sub comanda lui, știi ce vreau să spun. Femeia spunea că tânăra e sora ei, destul de drăguță – cum ziceai și tu, mai puțin arsura. Ce să-i faci, mai sunt și oameni care adoră senzațiile tari.

— Și cum se numeau – sau cum ți s-au prezentat?

— Ofițerul se numea Black[4], maiorul Black, răspunse Jurgins, zâmbind de falsitatea evidentă a numelui. Femeia a spus că o cheamă Marchmoor, doamna Marchmoor. Jurgins chicoti cu o plăcere diabolică și continuă: Cum spuneam, aș fi fost fericit să o angajez, dacă nu pentru situația delicată în care se găsea, măcar pentru faptul că-și pierduse ruda.

Second Bench și Old Palace erau pe o parte și pe cealaltă a malului de nord, drumul spre Palace trecând destul de aproape de Raton Marine pentru ca Chang să se oprească și să vadă dacă primise răspuns de la Carver. Nu primise. Ceea ce nu-i stătea în fire lui Carver, care se închipuia atât de important încât își ținea aproape mesagerii și curierii la orice oră – și, desigur, până seara târziu. Poate că era la țară, fapt care făcea mai puțin posibil ca Rosamonde să-i primească recomandarea între noaptea trecută și astăzi. Era, totuși, posibil, drept care renunță să se mai gândească la asta până când primea o veste sigură. Insistase ca Jurgins să-i dea mai multe amănunte despre uniforma ofițerului trese argintii și o ciudată insignă a regimentului cu un lup care înghite soarele – și mai că s-ar fi întors la Bibliotecă înainte de ora de închidere. Dar hotărî că era mai important să ajungă la Palace. În cazul, improbabil, că găsea o informație directă, voia să o obțină cât mai repede – cu siguranță maiorul și sora se aflau acolo sau trecuseră deja pe acolo. Putea foarte ușor să găsească regimentul și să-l identifice pe ofițer a doua zi dimineață, dacă așa ceva mai conta.

Se opri în față la Raton Marine și își privi îmbrăcămintea cu toată obiectivitatea de care era în stare. Nu se potrivea, trebuia să dea o fugă până acasă ca să se schimbe. Palace ținea mult la vestimentația clienților și, dacă tot voia să stea de vorbă cu administratorul, trebuia să arate cât mai bine. Înjură la gândul întârzierii și porni cu pași mari pe strada întunecată – mai populată ca înainte, unii trecători dând din cap spre el, alții pur și

simplu purtându-se ca și cum n-ar fi existat, dar așa se întâmpla de obicei în cartierul acela. Chang ajunse la ușă, își căută cheia prin buzunare și descoperi că, încercând să o folosească, broasca fusese forțată. Îngenunche și o privi cu atenție. O lovitură scurtă cu piciorul spărsese lemnul din jurul ei. Împinse ușa și aceasta se deschise larg, cu scârțâitul ei obișnuit.

Chang privi în sus, pe scara pustie și prost luminată. Nu se auzea niciun zgomot. Bătu de câteva ori cu bastonul în ușa proprietăresei. Doamna Schneider era mare amatoare de gin, deși era un pic cam devreme ca femeia să se fi îmbătat. Apăsă clanța. Ușa era încuiată. Bătu din nou. O înjură pe femeie, nu pentru prima oară, și se întoarse pe scară. Urcă repede și în liniște, ținând bastonul în față, pregătit. Camera lui se afla la ultimul etaj, de aceea cunoștea bine casa, trecând de fiecare palier și aruncând o privire rapidă la fiecare ușă – păreau toate închise, cu locatari care își vedeau de treburile lor. Poate că broasca fusese distrasă de un vecin care nu își găsise cheia. Era posibil, dar Chang nu putea renunța la suspiciuni decât atunci când ajungea la etajul șase… iar acolo ușa de la apartamentul său îl aștepta larg deschisă.

Chang trase senil de mânerul bastonului scoțând la iveală un cuțit lung, cu două tăișuri și, astfel înarmat, cu cuțitul într-o mână și cu teaca din lemn de stejar lustruit (pe care o putea folosi ca măciucă sau ca să pareze o eventuală lovitură) într-alta, se lăsă pe vine în întuneric și ascultă. Nu auzi decât zgomotele orașului, slabe dar distincte. Ferestrele erau deschise, ceea ce însemna că cineva se urcase pe acoperiș – poate ca să fugă, poate ca să cerceteze. Aștepta, cu ochii pe ușă. Dacă era cineva înăuntru trebuie să-l fi auzit urcând treptele și acum îl aștepta să intre… la fel de încordat ca și el. Îi înțepeniseră genunchii. Trase aer în piept și răsuflă încet, încercând să se relaxeze, apoi auzi un foșnet dinspre camera întunecată. Apoi altul. Apoi un zgomot de aripi. Era un porumbel care, fără îndoială, intrase pe fereastra deschisă. Se ridică în picioare dezgustat și păși spre ușă.

În clipa în care intră în cameră, chiar dacă întunericul dinăuntru și ochelarii lui fumurii îl făcură aproape orb, poate tocmai acest lucru îi ascuți celelalte simțuri, fiindcă sesiză imediat o mișcare în stânga lui și din instinct – și cunoscând încăperea – se aruncă în dreapta, într-un ungher aflat între un șifonier înalt și perete, ridicând bastonul în fața lui. În puținele raze ale lunii care pătrundeau pe fereastra deschisă desluși fulgerul unei săbii care se abătu asupra lui ca o seceră, din spatele ușii. Se feri de lovitură, parând-o cu bastonul. În același timp, Chang se năpusti asupra atacatorului, blocându-i sabia cu bastonul – din cauza spațiului îngust omul încerca să facă un pas înapoi – ca să prevină o nouă lovitură. Mâna dreaptă a lui Chang, înarmată cu pumnalul, țâșni ca o săgeată.

Omul gemu de durere, iar Chang simți din plin impactul – deși din cauza întunericului nu-și dădea seama unde îl lovise. Omul se chinuia cu sabia lui lungă să-l nimerească pe Chang, însă acesta dădu drumul la baston și apucă brațul omului, îndepărtând sabia de el. Cu mâna dreaptă lovi din nou, de trei ori, folosind pumnalul ca pe un ac uriaș, răsucindu-l înainte de a-l trage înapoi. Ultima oară simți cum încheietura omului se lasă moale și îi dădu drumul, făcând un pas lateral. Omul se prăbuși la podea cu un geamăt, urmat de un horcăit. Ar fi fost bine să-l ia la întrebări, dar acum era prea târziu.

Ori de câte ori ajungea la violență, Chang era realist. Deși experiența și îndemânarea îi măreau șansele de supraviețuire, știa că toleranța la greșeală era minimă și ținea nu atât de noroc, cât de o anumită autoritate a intenției, adică a voinței. În acele minuscule intervale ale variabilității, hotărârea fermă, chiar înverșunată, era crucială, iar ezitarea de orice fel o eroare fatală. Orice om putea fi ucis de un altul, indiferent de împrejurări, și întotdeauna exista o șansă la o mie ca un ins care nu a pus niciodată mâna pe o sabie să facă un lucru la care nu se aștepta niciun duelist cu capul pe umeri. De-a lungul vieții, Chang pedepsise și fusese pedepsit în toate felurile și nu-și făcea deloc iluzii că îndemânarea lui îl va proteja întotdeauna și în fața oricui. În acest caz avusese noroc că, din dorința de a nu face zgomot, adversarul lui alesese – în locul unui revolver – o armă total nepotrivită pentru a ucide într-un spațiu atât de îngust. După ce insul ratase prima lovitură, Chang luase poziția de luptă și dăduse lovitura de grație – dar posibilitatea de a riposta fusese foarte redusă. Dacă ar fi ezitat, dacă ar fi ieșit din ungherul acela sau ar fi încercat să scape pe palier, o a doua lovitură de sabie l-ar fi secerat ca pe un snop de grâu proaspăt.

Chang aprinse lampa, localiză porumbelul – încercând o senzație de ridicol în timp ce ocolea cadavrul – și îl goni pe fereastra deschisă, spre acoperiș. Camera nu era chiar atât de mult dată peste cap. Fusese percheziționată pe îndelete, dar fără intenția de a distruge ceva și, întrucât avea lucruri puține, nu-i luă prea mult timp ca să le pună la loc. Se apropie de ușa încă deschisă și ascultă. Nu venea niciun zgomot dinspre scară, semn că nimeni nu auzise nimic ori că era singur în toată clădirea. Închise ușa – broasca fusese forțată la fel ca și cea de la intrarea din față – și propti un scaun în ea. De-abia după aceea îngenunche, își șterse pumnalul de uniforma insului și îl vârî la loc în baston. Își privi bastonul – noroc că parase latul sabiei, altfel ar fi pocnit. Îl rezemă de perete și privi în jos, la atacatorul lui.

Era un bărbat tânăr, cu părul blond tuns scurt, într-o uniformă neagră cu trese argintii, cizme negre și o insignă de argint cu un lup care devorează soarele. Pe umărul drept purta un epolet de argint – locotenent. Chang îi umblă repede prin buzunare care, în

afară de o mică sumă de bani (pe care o luă) și o batistă, erau goale. Se uită mai de aproape la cadavru. Prima lovitură de pumnal nimerise chiar sub coaste, din lateral. Celelalte trei veniseră din față, pătrunzând în plămâni pe sub stern, judecând după spuma din jurul gurii.

Chang oftă și se lăsă pe vine. Nu recunoștea uniforma. Cizmele erau de cavalerist, dar un ofițer putea purta orice și ce tânăr îndeajuns de nesăbuit ca să se Iacă ofițer nu voia să poarte cizme negre înalte? Luă sabia, încercând să vadă dacă e bine echilibrată. Era scumpă, extrem de bine centrată și teribil de ascuțită. Lungimea, curbura largă și lățimea o recomandau drept armă de cavalerie, tocmai potrivită în loviturile decisive. Pentru cavaleria ușoară, probabil după uniformă nu părea husar, mai degrabă dragon sau lăncier. Trupe pentru deplasări rapide, recunoaștere, culegere de informații. Chang se aplecă asupra cadavrului și desfăcu teaca de la cingătoare. Vârî sabia în ea și o aruncă pe pat. De cadavru va scăpa cât de curând, sabia însă valora destul în caz că avea nevoie urgentă de bani.

Se ridică în picioare și răsuflă adânc, relaxându-se, revenind la starea normală de prudență. Pe moment, cadavrul era ultimul lucru cu care voia să-și piardă timpul. Habar nu avea cât e ceasul și știa că totul depindea de momentul în care ajungea la Palace – cu cât o făcea mai târziu, cu atât îi va fi mai greu să stea de vorbă cu administratorul și cu atât mai mult va crește avansul rivalilor lui. Își permise un zâmbet la gândul că cel puțin unul dintre rivali îl credea mort, dar își dădu imediat seama că maiorul aștepta o veste – cât de curând, mai mult ca sigur – de la acest tânăr militar. Chang se putea aștepta la o nouă vizită, de data aceasta în forță, în viitorul apropiat. Camera lui nu mai era sigură până când nu se încheia afacerea – ceea ce însemna că va trebui să se debaraseze de cadavru acum, neavând niciun rost să-l lase acolo – poate zile întregi. Simțul mirosului nu-i lipsea *chiar atât* de mult.

În mare viteză se făcu prezentabil pentru Old Palace: se bărbieri, se spălă în lighean și își schimbă hainele – cămașă albă curată, pantaloni negri, cravată și jiletcă – apoi își curăță și își dădu ghetele cu cremă. Își vârî prin buzunare toți banii pe care îi avea ascunși în cameră și trei cărți de poezie (inclusiv *Persephona),* apoi își pieptănă părul încă umed la oglindă. Își făcu ghem batista folosită și o aruncă pe jos, apoi vârî una curată și briciul în buzunarul de la pardesiu. Deschise fereastra dinspre acoperiș și ieși să vadă dacă vreuna din ferestrele apropiate erau luminate sau se uita cineva pe ele. Nici una, nici alta. Reveni în cameră și, apucând cadavrul de brațe, îl scoase pe acoperiș. Privi în jos, spre aleea din spatele clădirii, localizând mormanul de gunoi din jurul canalizării care era mai tot timpul înfundată. Mai privi o dată în jur, apoi trase cadavrul aproape de streașină și, calculând traiectoria, îi făcu vânt de pe acoperiș. Militarul mort

aterizã pe mormanul de gunoi moale. Cu puțin noroc, cei care aveau să-l găsească nu puteau spune imediat dacă militarul fusese ucis pe stradă sau doar căzuse de pe acoperiș.

Se întoarse în cameră, luă bastonul și sabia, stinse lampa și ieși din nou pe fereastră, închizând-o în urma lui. Nu avea cum să o încuie dar, întrucât dușmanii știau unde stă, acum nu mai conta. Începu să treacă de pe un acoperiș pe altul. Clădirile din acest cvartal erau legate între ele, de aceea deplasarea era destul de simplă, cu doar câteva porțiuni alunecoase, bogat ornamentate. Ajuns la cea de a cincea clădire, care era abandonată, forță ferestruica unei mansarde și se lăsă să cadă în întuneric. Aterizã ușor pe podeaua de lemn, pipăi în jur câteva clipe și dădu de un loc în care scândurile erau desprinse. Le scoase, vârî sabia înăuntru și așeză scândurile la loc. Era posibil să nu se mai întoarcă niciodată după ea, dar era sigur că alți militari îi vor percheziționa camera și, cu cât găseau mai puține urme lăsate de camaradul lor mort, cu atât mai bine. Bâjbâi din nou și găsi scara către palierul de dedesubt. În doar câteva momente Chang se afla în stradă, încă prezentabil, îndreptându-se spre Palace, cu conștiința lui exilată încărcată de încă un suflet.

Bordelul se numea astfel datorită apropierii de o reședință regală autentică, abandonată – zidurile ei fortificate fiind prea demodate – cu vreo două sute de ani în urmă, folosită la început de diverși membri minori ai casei regale, apoi ca Minister de Război, arsenal, academie militară și, în sfârșit – acum – ca Institut Regal al Științei și Cercetării. Deși, la prima vedere, o asemenea instituție era departe de a încuraja prosperitatea unui bordel atât de exclusivist, proiectele institutului erau aproape toate sprijinite, la concurență, de cei mai bogați locuitori ai orașului, fiecare luându-se la întrecere cu ceilalți să finanțeze o invenție, o descoperire, un nou continent sau o stea recent localizată, prin care să-și lege pentru totdeauna numele de ceva permanent și util. La rândul lor, membrii institutului se băteau să atragă investitori – cele două comunități, privilegiații și erudiții, dând naștere unui întreg cartier a cărui economie se baza pe lingușeală, favoritism și consumul excesiv ce deriva din cele două. De unde și bordelul Old Palace – numit, printr-un alt termen de duh anatomic, după cel mai vechi palat din lume.

Intrarea în bordel era respectabilă și austeră, iar clădirea se înghesuia într-un șir identic de blocuri rigide, de piatră cenușie, cu acoperișuri în cupolă, cu o ușă verde și puternic luminată, drumul de la stradă trecând printr-o poartă de fier și pe lângă ghereta unui paznic mereu ocupat. Chang se opri la vedere, așteptă ca poarta să fie descuiată și se îndreptă spre ușă, unde un alt paznic îl lăsă să intre în casa propriu-zisă. Înăuntru era cald și multă lumină, se auzeau muzică și râsete cuviincioase. O tânără atrăgătoare apăru imediat și îl întrebă dacă vrea să-și lase

pardesiul la garderobă. Chang spuse că nu, dar îi lăsă bastonul și o monedă pentru deranj. Se îndreptă spre capătul foaierului, unde un ins slab, îmbrăcat într-o haină albă, se foia de colo-colo pe un postament înalt, din când în când mâzgălind ceva într-un carnet. Îl privi pe Chang cu o expresie prudent amuzată.

— Aha, făcu el, ca și cum așa ar fi vrut să exprime multitudinea de comentarii la adresa persoanei lui Chang cărora, din compasiune și amabilitate, nu le dădea glas.

— Madame Kraft.

— Nu sunt sigur că e disponibilă… de fapt, sunt sigur…

— Este foarte important, spuse Chang, privindu-l drept în ochi. Voi plăti pentru întrevedere – indiferent cât costă. Mă numesc Chang.

Insul își miji ochii, îl măsură din nou cu privirea și apoi înclină din cap, pufnind nehotărât. Trase câteva linii pe un petic de hârtie verde, îndesă hârtia într-un tub de piele și vârî tubul într-o țeavă de alamă fixată în perete. Se auzi un șuierat și tubul dispăru ca prin farmec. Insul se întoarse la postamentul lui, notându-și ceva în carnet. Trecură mai multe minute în cursul cărora insul păru că uitase de Chang. Cu un *cionc* brusc, tubul de piele reapăru dintr-o altă țeavă, țâșnind într-un buzunar de alamă de dedesubt. Insul recuperă tubul și scoase o hârtie albastră din el. Îl privi pe Chang cu ochi inexpresivi, semn al unui dispreț abia reținut.

— Urmați-mă.

Chang fu condus printr-un salon elegant și apoi pe un coridor lung unde lumina era difuză, iar tapetul cu ornamente bogate făcea ca spațiul să fie mai strâmt decât era în realitate. La capătul lui era o ușă metalică la care insul în haină albă bătu rar de patru ori. Drept răspuns, în ușă se deschise o fantă îngustă care, după ce vizitatorii fură văzuți, se închise la loc. Așteptară. Ușa se deschise. Călăuza îi făcu semn lui Chang să intre într-o încăpere lambrisată de culoare închisă, cu mese de scris, tampoane-sugativă, registre și un abac mare, la vedere, fixat pe o măsuță. Ușa fusese deschisă de un bărbat înalt, în cămașă, cu un revolver greu vârât într-un toc aflat sub braț, cu părul negru și pielea de culoarea lemnului de vișin lustruit, care îi făcu semn cu capul spre o altă ușă de partea cealaltă a încăperii. Chang se îndreptă într-acolo, se gândi că e politicos să bată și bătu. După o clipă, auzi înăbușit invitația de a intra.

Încăperea era un alt birou, dar cu o singură masă de scris, latră, pe care era întinsă o tablă neagră masivă, plină de coloane placate cu fâșii de lemn găurite, cu dopuri colorate pentru fiecare gaură, întregul ansamblu arătând ca o rețea enormă. Pe tablă erau deja trecute nume și numere, cu multe găuri astupate de dopuri.

Chang o mai văzuse și înainte, era oglinda camerelor din bordel, a fetelor (sau băieților) care erau ocupate, și a intervalelor orare din cursul serii – era ștearsă și rescrisă în fiecare noapte a săptămânii. În spatele mesei de scris, cu o bucată de cretă într-o mână și un burete umed în cealaltă, stătea Madelaine Kraft, șefa – după unii, proprietăreasa – bordelului Old Palace. O femeie bine făcută, de o vârstă incertă, într-o rochie simplă, de mătase albastră chinezească, ce îi punea în valoare pielea aurie. Nu era atât de frumoasă pe cât era de fascinantă. Chang auzise că e din Egipt, sau poate din India, și că parcursese drumul de la camerele de pe tablă la poziția ei actuală cu discreție, inteligență și intrigi lipsite de scrupule. Era, fără îndoială, o persoană mult mai puternică decât el, cu bărbați sus-puși din toată țara profund îndatorați tăcerii și bunăvoinței ei, și astfel, inevitabil, la dispoziția ei. Își ridică privirea și îi făcu semn să ia loc. Chang se așeză. Femeia lăsă creta și buretele, își șterse degetele de rochie și luă o înghițitură de ceai dintr-o ceașcă de porțelan alb de pe marginea tablei. Rămase în picioare.

— Vă aflați aici în legătură cu Isobel Hastings.

— Întocmai.

Madelaine Kraft nu spuse nimic și Chang luă aceasta ca pe o invitație să continue.

— Mi s-a cerut să o găsesc… o… *domnișoară* care se întorcea noaptea de la lucru plină de sânge.

— Care se întorcea de unde?

— Nu mi s-a spus, dar mi s-a dat de înțeles că avea atâta sânge pe ea încât cine a văzut-o sigur își va aminti de ea.

— Care se întorcea de la cine?

— Nu mi s-a spus dar se crede că sângele îi aparținea unei persoane de sex masculin.

Femeia rămase tăcută o clipă, gânditoare. Chang își dădu seama că nu se gândea ce să spună, ci se gândea dacă să spună ce gândea.

— În ziare se scrie despre un bărbat dat dispărut, zise ea.

Chang încuviință din cap, absent.

— Colonelul regimentului de dragoni.

— Ar putea fi el?

Chang răspunse cât putu de degajat.

— E foarte posibil.

Femeia sorbi din nou din ceașcă.

— Sper să înțelegeți că vă spun adevărul, continuă Chang.

Cuvintele lui Chang o făcură pe femeie să zâmbească.

— De ce să înțeleg?

— Fiindcă vă plătesc pentru asta, iar tranzacțiile dumneavoastră sunt corecte.

Chang vârî mâna în pardesiu după portofel și extrase trei bancnote noi. Se aplecă și le puse pe tablă. Madelaine Kraft le luă, se uită la valoare și le lăsă să cadă într-o cutie de lemn de lângă ceașcă. Aruncă o privire spre ceas.

— Mă tem că nu am prea mult timp.

Chang înclină din cap.

— După câte înțeleg eu, clientul meu dorește să se răzbune.

— Și cum doriți să procedați?

— Mai întâi, vreau să aflu cine o mai caută. Îi cunosc pe cei trimiși să o facă – ofițerul, „sora" – dar nu și pe cei pe care îi reprezintă.

— Și după aceea?

— Depinde. E clar că au fost aici și au pus tot felul de întrebări… doar dacă nu sunteți și dumneavoastră implicată.

Femeia își lăsă puțin capul pe o parte și, după o clipă de gândire, se așeză la masa de scris. Se întinse după ceașcă, sorbi din ea și o ținu între sâni cu ambele mâini, privindu-l fără să clipească.

— Foarte bine, începu ea. În primul rând, nu cunosc nici numele și nici femeia. Niciuna dintre angajatele mele – sau dintre cunoștințele angajatelor mele – nu a apărut aici în primele ore ale dimineții mânjită de sânge. Am *întrebat* și nu am primit niciun răspuns în sensul acesta, în al doilea rând, maiorul *Blach* a fost aici, în această după-amiază. I-am spus ce v-am spus și dumneavoastră.

Femeia nu pronunțase numele ca Jurgins sau ca Wells, de parcă ar fi fost străin… oare maiorul vorbea cu accent? Ceilalți nu menționaseră acest amănunt.

— Dar sora?

Femeia zâmbi conspirativ.

— *Eu* n-am văzut nicio soră.

— O femeie cu urme de arsuri pe față, care pretinde că este sora Isobelei Hastings, o „doamnă Marchmoor"…

— N-am văzut-o. Poate că va veni. Poate că nu știe această casă.

— Imposibil. A fost la alte două case înaintea mea, iar pe asta ar trebui să o știe înaintea tuturor celorlalte.

— Sunt sigură că aveți dreptate.

Mintea lui Chang lucra cu febrilitate, ajungând repede – doamna Marchmoor cunoștea celelalte case, o sărise pe asta – la o concluzie inevitabilă: nu venise aici fiindcă putea fi *recunoscută.*

— Vă pot întreba dacă, în ultimul timp, vreuna din angajatele dumneavoastră a… participat la alte manifestări, poate fără consimțământul dumneavoastră? Cineva cu părul castaniu deschis?

— Da.

— Genul de femeie care să-și caute o rudă plină de sânge?

— Nu cred, răspunse femeia disprețuitor. Spuneați că are arsuri pe față?

— Care ar putea fi recente.

— Nici n-ar putea fi altfel. Margaret Hooke e plecată de patru zile. Fiica unui morar ruinat. Nu e cunoscută în celelalte case.

— Are o soră?

— Nu are pe nimeni. Deși se pare că a descoperit ceva. Dacă-mi puteți spune ce anume a descoperit – sau pe cine – voi fi dispusă să vă ajut.

— Aveți o bănuială. De aceea și discutăm acum.

— Discutăm fiindcă unul dintre clienții obișnuiți ai Margaretei Hooke se află acum în casa mea.

— Înțeleg.

— Fata a întâlnit mulți oameni. Dar cel care dorește să afle ce se poate afla… cum vă spuneam, stau cam prost cu timpul.

Chang încuviință din cap și se ridică în picioare. În timp ce se întorcea spre ușă, femeia îl întrebă, cu o voce liniștită dar și stăruitoare:

— Domnule Cardinal? Care e rolul dumneavoastră în această afacere?

Chang se întoarse și replică:

— Doamnă, nu sunt decât un instrument în mâna altora.

Femeia îl studie cu atenție.

— Maiorul Blach chiar a întrebat de domnișoara. Dar căuta informații și despre un bărbat îmbrăcat în roșu, un mercenar, poate chiar complicele acestei fete pline de sânge.

Chang simți cum îl cuprind fiorii. Era evident că omul îi întrebase despre el și pe Jurgins și pe doamna Wells, iar aceștia nu-i spuseseră nimic, mai mult, făcuseră haz pe seama lui.

— Ciudat. Desigur n-am cum să-i explic curiozitatea, doar dacă a urmărit-o pe clienta mea și ne-a văzut vorbind.

— Aha.

Chang înclină din cap.

— Am să vă țin la curent dacă aflu ceva.

Se îndreptă spre ușă, o deschise și se întoarse.

— Care din domnișoarele dumneavoastră are grijă de clientul Margaretei Hooke?

Madelaine Kraft surâse, amuzamentul ei amestecându-se cu mila.

— Angelique.

Se întoarse în foaier și își recuperă bastonul, apoi astfel înarmat – fără să fie deranjat de personalul care părea să înțeleagă că totul fusese aranjat se apropie de insul îmbrăcat în haină albă. Chang văzu că acesta avea în mână un alt petic de hârtie albastră și, înainte să apuce să-i vorbească, insul se aplecă spre el și șopti:

— În jos, pe scara din spate. Așteptați sub scară, apoi veniți și dumneavoastră.

Insul zâmbi – acordul lui Kraft atrăgându-l și pe al său.

— Așa veți putea pleca de aici fără să vă vadă nimeni.

Insul se întoarse la carnetul lui. Chang trecu repede pe lângă el și pătrunse în partea principală a casei, mergând de-a lungul mai multor uși boltite, primitoare, care duceau spre lăcașuri luxoase ale desfătării, cu mâncăruri și vinuri alese, cu râsete și muzică, toate pentru plăcerile cărnii – spre o ușă din spate, păzită de un alt tip mătăhălos. Chang privi în sus spre el – nu că nu ar fi fost și el înalt, simțind că atâția indivizi mai înalți și mai solizi pe metrul pătrat deveneau din ce în ce mai supărători – îl așteptă să deschidă ușa, apoi păși pe un palier care ducea la o scară de lemn firavă ce cobora spre un pasaj îngust și înalt, lung de vreo douăzeci de metri. Acest pasaj de la subsol era mult mai rece și mai umed și era placat cu cărămidă. Chiar sub scară se afla o cușcă. Chang o deschise și intră, aplecându-se bine ca să încapă, și se așeză pe un scăunel rotund. Închise ușa și așteptă în întuneric, simțindu-se ridicol.

Întrevederea provocase mai multe întrebări decât dăduse răspunsuri. Știa că nimeni nu avusese cum să afle despre discuția lui cu Rosemonde în sala hărților, deci Black probabil că auzise despre el din altă parte – fie dintr-o altă sursă, fie că îl văzuse la vila lui Vandaariff sau, trebuia să recunoască, de la însăși Rosemonde. Dacă doamna Marchmoor era una și aceeași persoană cu Margaret Hooke, atunci Angelique se afla în pericol de a dispărea și ea – deși bănuiala Madeleinei Kraft nu o împiedicase să-l accepte pe clientul care s-ar fi putut afla la

originea acestei situații. Ceea ce însemna că acest client era mai puțin important decât o altă persoană, sau o altă putere, ascunsă în umbră – o informație pe care Madeleine Kraft spera că o va obține el. Chang își șterse ochii. În numai o singură zi se implicase într-o crimă, comisese o alta și se pusese rău cu cel puțin trei grupări diferite – patru, dacă o includea și pe cea a Rosamondei – *fără* să știe care era miza jocului. Mai mult de atât, nimic din ce se întâmplase până acum nu-l adusese nici măcar cu un pas mai aproape de Isobel Hastings, care devenea din ce în ce mai misterioasă.

Gândurile îi fură întrerupte după numai un minut, când auzi cum se deschide ușa și cum coboară cineva pe treptele de deasupra. Vorbea un bărbat, dar Chang nu-i deslușì cuvintele din cauza zgomotului – probabil că erau cel puțin trei persoane, poate mai multe. În cele din urmă, ajunseră jos și se îndepărtară de-a lungul pasajului. Deschise precaut ușa cușcii și aruncă o privire: grupul nu putea merge decât în șir indian prin acel spațiu îngust, de aceea nu vedea decât spatele ultimei persoane, un bărbat care nu ieșea prin nimic din comun, îmbrăcat într-un pardesiu negru, elegant. Așteptă până când ceilalți ajunseră la capătul pasajului, apoi împinse ușa prudent și ieși din cușcă. Își îndreptă spinarea tocmai când grupul dispărea după colț. Mergând mai mult pe vârfuri ca să reducă din zgomotul pașilor, iuți pasul ca să micșoreze distanța dintre ei.

La colț se opri, ascultă și din nou auzi vocea – joasă, un mormăit ciudat – dar nu înțelese cuvintele, acoperite de zornăitul cheilor pe care unul dintre ei se chinuia să le introducă în broască. Se lăsă pe vine și apoi riscă să arunce o privire după colț – stând prea jos ca să fie observat de cel care ar fi privit în direcția lui. Grupul se afla la o distanță de vreo zece metri, în fața unei uși îmbrăcate în metal, încuiate. Bărbatul în pardesiu negru stătea tot cu spatele la Chang; privindu-l mai atent, Chang văzu că e mai tânăr decât crezuse, cu părul castaniu, rar, lipit de țeastă. Dincolo de el Chang văzu, parțial, alte trei persoane: un bărbat mărunțel, într-un pardesiu cenușiu, aplecat spre ușă, încercând să afle care e cheia potrivită, un bărbat înalt și spătos, într-o haină de blană groasă, care bătea nerăbdător cu bastonul în podea – el era cel care mormăia – și se apleca spre cea de a patra persoană, prinsă sub brațul lui ca o floare în căciula din piele de urs a unui grenadier: Angelique. Purta o rochie de un albastru închis și nu reacționa în niciun fel la ce i se spunea, privind inexpresiv cum mâinile bărbatului elegant, în pardesiu cenușiu, căutau printre chei. Se auzi un clic – găsise, în sfârșit, cheia potrivită – și bărbatul deschise ușa, uitându-se în spate la ceilalți cu un zâmbet triumfător. Era Harald Crabbé.

Bărbatul în haina de blană deschise un ceas de buzunar și se încruntă.

— Pe unde naiba umblă? întrebă el cu o voce scrâșnită și se întoarse spre cel de-al treilea bărbat, șuierând amenințător: Caută-l.

Chang se retrase imediat, privind în jur disperat după un loc în care să se ascundă. Avu noroc fiindcă, stând pe vine, ochii lui se uitară firesc în sus și văzură două conducte de fier, groase cât brațul lui, întinse de-a lungul pasajului, sub tavanul înalt. În spatele lui auzi o altă voce – Crabbé – întreruptă de pașii din ce în ce mai apropiați ai celui de-al treilea bărbat, la un metru de Chang.

— *Bascombe.*

— Da, domnule.

— Așteaptă o clipă, spuse Crabbé și tonul vocii i se schimbă, adresându-i-se acum bărbatului în haină de blană. Încă un minut. Aș zice să nu-i dăm niciun indiciu asupra nemulțumirii noastre crescânde care, neîndoielnic, i-ar produce o mare satisfacție. În plus (aici vocea i se schimbă din nou, adoptând o nuanță dulceagă), *trofeul* lui e în mâinile noastre.

— Nu sunt trofeul nimănui, replică Angelique, liniștită dar fermă.

— Bineînțeles că nu ești, o asigură Crabbé, dar el nu trebuie să știe până când nu suntem gata.

Chang privi în sus cu groază. La celălalt capăt al pasajului, deasupra scării, se deschisese ușa. Venea cineva. Era prins între ei. Adunându-și toate puterile, făcu trei pași și sări pe perete într-o mișcare fluidă, împingându-se cu un picior spre celălalt perete, mai sus, ca să se poată prinde de conducte. Vedea cum coboară cineva pe trepte. Grupul de după colț îl putea auzi dintr-o clipă într-uita. Își încordă brațele, își trase restul corpului în sus și își încolăci picioarele în jurul conductelor, apoi se răsuci până ajunse deasupra lor, cu fața în jos, trăgându-și repede poalele pardesiului ca să nu atârne. Privi în jos disperat. Bastonul lui rămăsese pe podea, aproape de perete, de care îl rezemase ca să se uite după colț. Nu avea ce face. Se apropiau. Cât timp îi luase ca să se urce acolo? Oare îl văzuseră? Îl auziseră? O clipă mai târziu – ținându-și răsuflarea în ciuda gâfâielii – Chang văzu cum cel de-al treilea bărbat, Bascombe, apăru de după colț – și se opri la doar câțiva centimetri de bastonul lui. Se apropiau și pașii din cealaltă direcție – care făceau mai mult zgomot decât și-ar fi închipuit. Erau mai multe persoane.

— Domnule Bascombe! strigă una dintre ele, un fel de salut exuberant, care suna mult prea cordial (sau mai absurd) dat fiind că

persoanele în cauză nu se mai văzuseră de cel mult cinci minute.

Tonul însă dădea de înțeles că erau părtași la această aventură, în această *seară* – anunțând și cine era călăuza acestei seri. Lui Chang i se făcu pielea ca de găină. Expiră fără zgomot pe nas. Nu-i venea să creadă că nu-l văzuseră – și se pregăti să sară pe Bascombe, să-i atace pe nou-veniți, apoi să fugă spre scară. Cei doi trecură chiar pe sub el. Chang înțepeni, ținându-și din nou răsuflarea. Un bărbat, un tip energic într-un pardesiu negru, elegant, cu favoriți roșii zburliți și păr roșu, lung, cârlionțat și des (evident cel care strigase), îl sprijinea pe un altul mai înalt și mai slab, într-o uniformă albăstrie ca oțelul, cu un chipiu îndesat pe cap, împodobit cu pene albastre, cu pieptul acoperit de medalii, și încălțat cu cizme înalte care îi stânjeneau fără milă mersul influențat de alcool. Când cei doi se apropiară îndeajuns, Bascombe făcu un pas înainte și îl încadră pe bărbatul în uniformă, dispărând împreună după colț.

Chang rămase cocoțat pe conducte până când auzi ușa de fler închizându-se în urma lor, apoi își coborî picioarele și rămase agățat de brațe, pentru ca în cele din urmă să-și dea drumul pe podea. Se scutură de praf – conductele erau murdare rău – și își recuperă bastonul. Răsuflă adânc, mustrându-se că se lăsase încolțit cu atâta naivitate. Fusese salvat de tipul în uniformă, știa asta prea bine, a cărui stare de beție distrăsese atenția celorlalți de la orice altceva. Se întoarse cu gândul la conversația dintre bărbatul în haina de blană și Crabbé: pe care dintre cei doi inși îl așteptau pe ofițerul beat sau pe fantele plin de un entuziasm exagerat? Și cu toate că rezistă gândului – care nu făcea decât să-i tulbure încet liniștea – în timp ce dădea colțul și privea ușa închisă în urma lor… se întrebă care dintre ei emisese pretenții asupra Angeliquei.

Venise din Macao încă de mică, rămânând orfană în momentul în care tatăl ei, un marinar portughez, murise în urma unei lovituri de cuțit primite într-o încăierare chiar a doua zi de când era pe uscat. Mama ei fusese chinezoaică, înfățișarea Angeliquei impresionându-l pe Chang din clipa în care o văzuse în salonul din South Quays – unde își găsise un fel de cămin după vitregia vieții din orfelinat. Frumusețea exotică și aerul ei pe cât de discret pe atât de fascinant o scoseseră din acea jalnică vizuină și o duseseră la Second Bench pentru ca, în acest an, la vârsta mai mult decât potrivită de 17 ani, să o împingă spre înălțimile parfumate ale bordelului Old Palace, madame Kraft cumpărându-i contractul pe o sumă nedezvăluită. Mutarea făcuse ca, practic, Chang să nu poată ajunge la ea. Nu-i mai vorbise de cinci luni. Desigur, îi vorbise rareori și înainte – nu era omul care să vorbească prea mult, mai ales cu cei pentru care nutrea anumite sentimente. Deși își spunea că fata era îndeajuns de conștientă de

locul special pe care îl ocupa în mintea lui – nu putea spune „inimă”, căci ce însemna asta într-o viață ca a lui (poate „pictură panoramică” era o descriere mai adecvată a spectacolului fără noimă oferit de existența lui Chang) – atașamentul lui nu-i provocase o reacție verbală deosebită fiindcă, indiferent de trăirile ei, prefera tăcerea la fel de mult ca și el. La început aceasta poate că era o chestiune de limbaj dar, între timp, devenise expresia unui comportament corespunzător meseriei, cu un zâmbet larg, un trup suplu și ochi imposibil de distanți. În clipele devastatoare pe care le petrecuseră în ceea ce părea a fi intimitate, Angelique nu fusese decât politicoasă și profesionistă, dar întotdeauna îl lăsase să întrevadă un peisaj lăuntric nesfârșit ascuns cu fermitate… vederea lui trecând prin sufletul lui Chang ca un cârlig de undiță.

Încercă ușa de metal, fără folos însă, și oftă de nerăbdare. Era o broască veche, făcută mai mult ca să întârzie urmărirea decât să o împiedice pe de-a-ntregul. Căută în buzunarul pardesiului un inel cu chei false și începu să le încerce. Cea de a doua se potrivi. Deschise ușa încet – era bine unsă și nu scârțâi – și păși în întuneric. Trase ușa după el, lăsând-o neîncuiată, și ascultă. Cei pe care îi urmărea mergeau agale, fapt ce nu era o surpriză din cauza combinației dintre tipul beat și Angelique – pantofii și rochia ei nu se potriveau cu tunelul întunecat acoperit cu pietriș. Chang mergea în tăcere, cu bastonul ridicat în față, cu mâna stângă pipăind peretele. Tunelul nu era lung – judecând după distanța pe care o mai avea de parcurs până când ieșea într-o alee, lângă o altă aglomerare de case. Chang încercă repede să stabilească direcția exactă – scara, pasajul, colțul, tunelul întunecat, care părea să facă o curbă ușoară la stânga… blocul din spatele bordelului era perete în perete cu Old Palace – alte clădiri ale institutului. Fără îndoială, tunelul fusese construit inițial ca o ieșire secretă din Palace, poate că spre ceea ce pe atunci era casa unei ibovnice, poate ca o cale de a scăpa de furia unei mulțimi. Chang zâmbi la gândul că rolul lui se inversase, dar rămase la fel de prudent. Nu fusese niciodată în incinta institutului și nu era sigur de ceea ce avea să găsească acolo.

Cei din față se opriseră. Unul dintre ei bătu cu putere în altă ușă de fier, mai multe ciocănituri (poate bastonul bărbatului corpolent?) care reverberară puternic în tunel. Drept răspuns, Chang auzi cum cineva umblă la broască, zgomotul ascuțit al unui lanț tras printr-un inel de fier și apoi scârțâitul unor balamale grele. O lumină portocalie se revărsă în beznă. Grupul stătea la baza unei scări scurte, de piatră, deasupra lor o deschizătură aproape la același nivel cu pământul, ca la o pivniță. Erau și câțiva bărbați cu felinare, care îi ajutau pe membrii grupului să urce scara pe rând. Nu închiseră ușa – poate pentru că aveau să o aducă pe Angelique înapoi? – și Chang profită de

ocazie ca să se furișeze până la treptele de piatră și să se pitească acolo, privind în sus. Deasupra lui, ca o fantomă în razele lunii, ramurile fără frunze ale unui copac.

Se ridică puțin și văzu că ieșirea dădea spre o curte mare, acoperită de iarbă, între clădirile bordelului. Lumina lăsată de felinare se îndepărta pe măsură ce grupul traversa cu pași mari pajiștea, lăsându-l aproape în întuneric. Chang se strecură afară din tunel – parcă ar fi părăsit o criptă – și se furișă după grup, mai mult ghicind drumul până la cel mai apropiat copac, unde își trase răsuflarea. Ferestrele clădirilor din jurul lui erau întunecate – nu avea idee cât din Palace ocupau angajații institutului sau cum îl ocupau, de aceea nu putea decât să spere că va rămâne neobservat. Alergă spre un alt copac, acum mai aproape de ziduri, iarba deasă înăbușind zgomotul pașilor. Era ușor să-și dea seama încotro se îndrepta grupul spre un alt bărbat cu felinar, care stătea la intrarea într-o construcție ciudată, aflată în mijlocul curții, departe și nelegată de nicio altă clădire.

Era joasă, cu un singur nivel, din cărămidă, fără ferestre și, din câte își dădea seama Chang, avea o formă circulară. În timp ce privea, grupul celor șase și călăuzele lor ajunseră la ușă și intrară. Cel care așteptase la intrare rămase pe loc. Chang avansă spre un alt copac, având și mai mare grijă să nu facă zgomot. Era la o depărtare de vreo 20 de metri. Așteptă, nemișcat, preț de câteva minute. Paznicul nu se mișcă de la ușă. Chang cercetă curtea, întrebându-se dacă nu s-ar putea furișa până la celălalt capăt al clădirii circulare, ca să caute o altă ușă, o fereastră sau o scară pe care să urce ca să pătrundă în casă prin acoperiș. Dar nu făcu decât să se lase pe vine și să aștepte, sperând că paznicul va intra în clădire sau că unul dintre membrii grupului o va părăsi. Se gândea în continuare la cei care alcătuiau grupul. Nu-i recunoscuse decât pe Crabbé și pe Angelique. Cel care răspunde la numele de Bascombe era fie în serviciul ministrului adjunct fie în cel al bărbatului în haină de blană, nu-și putea da seama – la fel cum nu-și putea da seama care dintre cei doi bărbați avea mai multă autoritate. Ultimii doi erau un mister – de pe cele două conducte pe care stătuse nu le văzuse fețele și nici nu deslușise caracteristicile uniformei ofițerului beat. În mod clar exista o legătură cu petrecerea de la casa lui Robert Vandaariff – Crabbé fusese și acolo, era și aici. Oare vreunul dintre ei o curtase pe Margaret Hooke la fel cum toți ceilalți o curtau pe Angelique – Margaret Hooke care o căuta pe Isobel Hastings (care fusese și ea la casa lui Vandaariff) și care avea aceleași urme pe față ca și răposatul Arthur Trapping? Urmele de pe fața ei erau recente, la fel ca și în cazul lui Trapping, care se alesese cu ele în cele câteva minute în care părăsise recepția și fusese găsit pe podea de către Chang – ceea ce îl făcea pe Chang să creadă că nu rănile acelea îi provocaseră moartea lui Trapping, dat fiind că femeia supraviețuise. Cea mai importantă era natura eterogenă a

grupului, membrii lui adunându-se pentru un scop anume – un scop care, poate numai tangențial, dusese la uciderea lui Arthur Trapping și declanșase operațiunea de căutare a Isobelei Hastings. Chang se îndoia că această căutare avea vreo legătură cu răzbunarea. Era foarte posibil ca Persephona lui să-l fi ucis pe prietenul Rosamondei – sângele venea, totuși, de undeva – dar femeia sigur era vânată pentru ceea ce văzuse.

Paznicul se întoarse brusc cu spatele și, o clipă mai târziu, Chang auzi zgomot de pași dinspre curte. Spre lumina felinarului înainta un bărbat uscățiv îmbrăcat într-o manta lungă, la două rânduri, de culoare închisă, cu nasturi de argint și epoleți goi, cu capul descoperit, cu mâinile la spate. La cererea paznicului se opri la câțiva metri, înclinând scurt din cap și pocnind din călcâie în semn de salut. Bărbatul era proaspăt ras și purta un monoclu care reflectă lumina în momentul în care dădu iar din cap, solicitând dreptul de a intra și apoi acceptând refuzul paznicului. Bărbatul răsuflă adânc, resemnat. Privi în urma lui și făcu un semn vag cu mâna stângă – poate spre un loc unde ar putea să aștepte. Paznicul întoarse capul în direcția arătată de mână. Fulgerător, bărbatul întinse brațul drept înainte, armând cu degetul mare un pistol negru, lucios, și ținti fața paznicului. Paznicul nu făcu nicio mișcare dar, foarte repede, la ordinul șoptit dar răstit al bărbatului, lăsă să-i cadă arma în iarbă, puse felinarul jos și se întoarse cu fața spre ușă. Bărbatul luă felinarul și lipi pistolul de spatele paznicului. Paznicul descuie ușa iar cei doi dispărură înăuntru.

Dar nu încuiară ușa. Chang ajunse la ea din câțiva pași și se uită prudent înăuntru. Imediat după ușă era o scară joasă care cobora câteva nivele într-un unghi foarte înclinat. Clădirea era adânc înfiptă în pământ și Chang zări cum cele două siluete părăsesc scara lăsând în urmă licărul unei lumini portocalii dinspre felinarul care se îndepărta spărgând întunericul. Chang privi înapoi, spre curte, își pregăti bastonul și începu să coboare treptele, încet, fără zgomot, fiind gata, la orice mișcare, să se retragă imediat. Din nou nimerise într-un spațiu îngust, la mila oricui apărea de deasupra or de dedesubt – dar nu avea de ales dacă voia informații. Deasupra ultimului palier se opri, ascultând. Auzi un murmur de voci, dar nu deslușì cuvintele din cauza acusticii proaste. Chang privi deasupra lui. Nu era nimeni acolo. Continuă să coboare.

Scara dădea spre un hol circular care se curba în ambele direcții, ca un inel în jurul unui salon central, impozant. Vocile veneau din stânga lui Chang, așa că o luă într-acolo, ținându-se aproape de perete ca să nu fie văzut. După vreo 20 de metri, înaintând spre o lumină din ce în ce mai puternică, se opri din nou căci, pe neașteptate de parcă ar fi intrat pe o ușă vocile se auziră perfect.

— Nu m-ați deranjat cu *nimic*, vocea era furioasă, dar controlată. Mă deranjează doar că și-a pierdut cunoștința.

Accentul părea german sau poate altceva – danez? nordic? Cuvintele fură întâmpinate cu tăcere, apoi cu intervenția delicată, de diplomat experimentat, a lui Harald Crabbé.

— Domnule doctor… desigur… trebuie să vă onorați angajamentele – e de la sine înțeles, de fapt, este un lucru mai mult decât lăudabil. Dar, vedeți dumneavoastră… delicatețea, factorul *timp* – există anumite cerințe – *angajamente* – care rivalizează cu angajamentele dumneavoastră. Cred că toți cei de-aici suntem prieteni…

— Foarte bine. Atunci vă urez la toți o seară bună foarte prietenoasă, replică doctorul.

Reacția imediată fu un zăngănit de arme – o sabie scoasă din teacă – și câteva pistoale armate. Chang își imagină scena. Ceea ce nu-și putea imagina era miza ei.

— Domnule doctor, continuă Crabbé cu insistență în glas. O asemenea confruntare nu e în folosul nimănui – iar cât privește dorințele tânărului dumneavoastră stăpân, dacă le-ar putea face cunoscute…

— Nu stăpânul, ci pacientul meu, îi tăie vorba doctorul. Dorințele lui în această chestiune contează foarte puțin. Cum spuneam, vom pleca de aici, cu tot riscul de a fi ucis de dumneavoastră. Dacă mă uciderți, promit ca mai întâi să-i zbor creierii acestui prinț idiot – ceea ce cred că vă va da peste cap planurile și va înfuria foarte… un tată cu mare influență. Bună seara.

Chang auzi pași târșâiți și, o clipă mai târziu, îl văzu pe doctor, sprijinindu-l cu o mână pe bărbatul în uniformă care, beat mort, abia se ținea pe picioare, iar în cealaltă mână ținând strâns pistolul. Chang se retrase odată cu el, pas cu pas, nedorind să intre în raza vizuală a grupului asupra căruia tocmai aruncase o privire – Crabbé, Bascombe, tânărul spilcuit cu părul roșu (cu sabia scoasă) și trei paznici (înarmați cu pistoale). Bărbatul în haină de blană nu se vedea nicăieri și nici Angelique. Nimeni nu scoase o vorbă în timp doctorul și omul în uniformă se retrăgeau – de parcă acum cuvintele nu își mai aveau rostul – și curând Chang își dădu seama că trecea pe lângă scară. Se gândi să o urce repede, dar acest lucru nu ar fi făcut decât să-l dea în vileag – ceilalți sigur l-ar fi auzit și nu ar fi ajuns în capătul scării fără să-l și vadă. Mai mult de atât, în confuzia creată doctorul ar fi putut fi

ucis, ceea ce, pe moment, Chang nu știa dacă e bine sau nu. Încă mai spera să afle mai multe. Dacă nu greșea cumva, omul în uniformă probabil că era KarlHorst von Maasmärck. Din nou, legăturile misterioase dintre Robert Vandaariff, Henry Xonck și Ministerul Afacerilor Externe păreau să fie atât de aproape de înțelegerea lui. Preocupat pentru moment de aceste gânduri, Chang ridică privirea. Doctorul îl văzuse.

Stătea cu von Maasmärck prăbușit lângă el, la baza scării, și tocmai aruncase, din reflex, o privire spre celălalt capăt al coridorului, fiind șocat că mai era cineva acolo, și încă un bărbat îmbrăcat în roșu. Chang știa că se află dincolo de curbura peretelui, deci nu putea fi văzut de ceilalți, și își duse încet degetul la buze, în semn de tăcere. Doctorul îl privi fix. Era palid la față, ca o fantomă. Avea părul blond spre alb, ras la ceafă și pe tâmple într-o manieră aproape medievală, lung și lipit pe vârful capului – deși, în ultimele minute, i se ciufulise, șuvițele albe atârnându-i în ochi. În ciuda aparentei lui stăpâniri de sine, doctorul nu părea a fi un om de acțiune și nici obișnuit cu pistoalele. Chang se retrase încet din fața lui, păstrând contactul vizual, și îi făcu semn să urce – *imediat.* Doctorul aruncă o privire în urmă, spre ceilalți, și începu să urce treptele stângaci, trăgând și trupul aproape inert al prințului după el. Chang se retrase și mai mult, impresionat de fața lui von Maasmärck: lividă, cu arsuri roșii, circulare, în jurul ambilor ochi.

Grupul se apropie de ușa de jos.

— Domnule doctor, sunt sigur că ne vom revedea, strigă Crabbé amabil. Noapte bună, dulce prinț!

Ministrul adjunct le șopti apoi paznicilor de lângă el:

— Dacă se întâmplă să cadă, umflați-l. Dacă nu, unul din voi rămâne la ușă iar celălalt se ia după el. Tu rămâi aici, zise Crabbé arătând spre paznicul pe care doctorul îl adusese la subsol sub amenințarea pistolului.

Doi dintre paznici dispărură repede pe scară iar celălalt rămase cu pistolul în mână. Crabbé se întoarse și, însoțit de Bascombe și fantele cu părul roșu, se îndepărtară pe coridorul pe care veniseră.

— Nu contează, spuse el vesel. O să-l găsim pe prinț mâine – vedem noi cum – iar de doctor ne putem ocupa mai târziu. Nu-i nicio grabă. În plus, aici Crabbé chicoti, coborând vocea, mai avem o treabă cu *nobilimea,* nu-i așa, Roger?

Cei trei se îndepărtaseră prea mult pentru ca Chang să mai poată auzi ceva. Se retrase alți zeci metri, din nou prins ca într-o cușcă. Va trebui să-l atace pe paznic ca să iasă de acolo sau să rămână pe loc – presupunând că, plecând, grupul va lua și

paznicii cu el. Se întoarse și o porni pe cealaltă jumătate a coridorului, sperând că cercul se va închide undeva.

Chang înaintă ținând bastonul în față, cu ambele mâini – una pe mâner, cealaltă pe bastonul propriu-zis – gata să-l desfacă la cel mai mic zgomot. Nu știa ce rol joacă, de vânător sau de vânat, dar știa că, dacă lucrurile mergeau prost, se putea lupta cu mai mulți inși deodată, ceea ce era aproape întotdeauna fatal. Dacă inșii își păstrau sângele rece, până la urmă unul dintre ei găsea o breșă și adversarul lor, indiferent de puterea și de îndemânarea lui, tot cădea. Singura soluție era să atace în cât mai multe puncte posibile și, prin agresiune pură, să separe grupul în indivizi fragili – care apoi puteau să ezite. Ezitarea ducea la scurte momente de luptă singulară, slăbind grupul, ceea ce ducea la și mai multă ezitare – ferocitatea împotriva prezenței de spirit, teama înfruntând logica. Pe scurt, însemna să atace nebunește. Dar o strategie atât de temerară îl făcea mai vulnerabil chiar decât zâmbetul firesc al doamnei Wells – iar prezența de spirit a adversarilor, cât mai rămânea din ea – în cazul în care nu erau niște amărâți, neghiobi, lipsiți de experiență și, în consecință, ușor de pus pe fugă – i-ar fi pecetluit soarta. Cel mai bine era să-i evite. Drept care se îngriji să nu facă niciun zgomot.

Pe măsură ce coridorul se curba, deslușì un murmur prin peretele interior – dinspre încăperea centrală, sau ce o fi fost acolo. În fața lui, pe podea, se aflau o mulțime de cutii lungi, deschise și goale, un morman uriaș, aceleași cutii pe care le văzuse în căruța de lângă canal și în casa lui Robert Vandaariff – deși acestea erau căptușite cu fetru albastru și nu portocaliu. Murmurul crescu treptat în intensitate până când până și aerul păru că vibrează. Chang își astupă urechile. Senzația de disconfort se transformă în durere. Își continuă drumul mergând poticnit. La capătul coridorului era o ușă căptușită cu metal. Făcu slalom printre cutii – zgomotul puternic, sacadat, acoperindu-i pașii împleticiți – și simți cum își pierde concentrarea, împiedicându-se, răsturnând cutiile. Se clătină și închise ochii. Se lăsă să cadă în genunchi.

Cardinalului Chang îi luă câteva secunde bune, în care ecoul îi bombardă timpanele, ca să-și dea seama că zgomotul încetase. Trase aer pe nas și își pipăi fața. Era umedă. Își căută batista – îi sângera nasul. Se chinui să se ridice în picioare în mijlocul cutiilor aruncate de-a valma, scuturând din cap ca să scape de amețeală, privi lung petele de pe batistă, apoi o împături și se șterse din nou pe față. Se înțepeni bine pe picioare, inspiră adânc, își vârî batista în buzunar și păși cu grijă către ușă. Își lipi urechea de ea și ascultă, dar ușa era prea groasă – ceea ce îl făcu să se întrebe de unde venise zgomotul acela asurzitor, atât de puternic încât trecuse prin pereții masivi și ușa aceasta groasă. Ce se întâmplase cu cei *din* cameră? Ce anume produsese acel

zgomot? Rămase pe loc pentru o clipă, încercând să stabilească unde se afla acum în relație cu obiectivele lui – găsirea ucigașului lui Arthur Trapping și a misterioasei Isobel Hastings. Chang știa că urmase o cale periculoasă – care poate că îl adusese într-un punct mort. Apoi se gândi la Angelique, aflată poate de cealaltă parte a acestei uși, implicată în ceva care îi depășea puterea de înțelegere – dar desigur lipsită de apărare. Apăsă pe mâner.

Ușa grea se deschise fără ca balamalele bine unse să scoată vreun scârțâit și Chang intră cu tot zgomotul făcut de o fantomă – iar când văzu ce avea în fața ochilor culoarea îi dispăru din obraji. Era într-un fel de anticameră, despărțită de o încăpere mai mare, boltită – ai cărei pereți înalți erau brăzdați de conducte strălucitoare, ca o orgă enormă, ca o catedrală – pe care o văzu printr-o fereastră largă, din geam gros. Conductele se înfigeau în podea, adunându-se sub o platformă ce aducea cu o scenă, pe care se afla o masă mare. Pe masă stătea întinsă Angelique, aproape goală, cu capul acoperit de o mască foarte complicată, din metal și cauciuc negru, cu trupul plin de furtunuri și cabluri negre, o imagine statică, infernală, a martiriului Sfintei Isobel. În picioare pe platformă, lângă ea, erau câțiva bărbați cu căști mari, din alamă și piele, cu ochelari cu lentile groase, cu gurile și urechile astupate de niște cutii ciudate, pe care Chang îi putea recunoaște după veșminte: un ins mărunțel, îmbrăcat în haine cenușii, unul autoritar, în haine negre, elegante, unul zvelt, care probabil că era Bascombe, și unul solid, care renunțase la haina de blană, cu mânecile cămășii suflecate, cu brațele acoperite până la coate de mănuși grele, din piele. Priveau cu toții în direcția lui nu la el, ci pe fereastră, la procedurile delicate care se desfășurau în fața ochilor lui Chang.

Antecamera era dominată de un jgheab lat, din piatră, în care se scurgea un lichid plin de aburi și bulbuci, din cel puțin cincizeci de furtunuri negre, lucioase, care acopereau aproape fiecare centimetru de podea. Deasupra acestui adevărat pârâu gâlgâitor atârna de lanțuri o bucată udă de metal care tocmai fusese scoasă din jgheab. Pe partea cealaltă a jgheabului, așa cum privea Chang, era un bărbat cu mănuși de piele, un șorț gros de piele și cu una din căștile acelea ciudate. Tocmai se apleca anevoie în față, ținând în brațe un obiect dreptunghiular care vibra, extrem de opac, de forma unei cărți, numai că era fabricată dintr-o sticlă de un albastru-violet, udă, aburindă, care îți lua ochii cu strălucirea ei. Cartea de sticlă stătea într-un echilibru precar pe brațele lui, ca și cum ar fi fost prea fragilă sau prea periculoasă pentru ca omul să exercite vreo presiune asupra ei. Bărbatul tocmai o scosese cu cea mai mare grijă din lichidul tulbure și o luase de pe bucata de metal. Apoi ridică ochii și îl văzu pe Chang.

În clipa aceea, bărbatul își pierdu concentrarea. Își schimbă centrul de greutate și, în ceea ce lui Chang i se păru a fi o eternitate, cartea de sticlă alunecă din mănușile de piele lucioasă. Bărbatul se înțepeni pe picioare și încercă să restabilească echilibrul, dar nu făcu decât să îndrepte cartea în direcția opusă. Îndoi din nou brațele dar cartea îi scăpă de sub control și căzu pe marginea jgheabului de piatră unde se sparse, prefăcându-se într-un nor de țăndări ascuțite. Chang văzu cum cei din marea încăpere se reped la fereastră. Văzu cum bărbatul face un pas înapoi, clătinându-se, cu mâinile încordate acoperite de pumnale minuscule din sticlă strălucitoare. Și se simți copleșit de miros, același miros pe care îl simțise lângă cadavrul lui Arthur Trapping, acum și mai intens, de parcă așa ceva era posibil. Îl usturau ochii, gâtul i se încleștase, genunchii îl lăsau. În fața lui bărbatul țipa – răcnetele înăbușite răzbăteau prin cască. Ceilalți se apropiau de cameră. Chang nu mai rezista. Privi pe geam la Angelique, care se zbătea de parcă furtunurile i-ar fi supt sângele, și se dădu înapoi, poticnit, cu mâna la gură, amețit de vapori, văzând negru în fața ochilor. O luă la fugă.

Alergă fără să mai țină cont de cutiile împrăștiate peste tot, trăgând în piept aerul mai curat, ascultând strigătele din spatele lui și scoțând mânerul bastonului, gata să se apere. Străbătu coridorul cât de repede putu, șocat de ceea ce văzuse, disperat că o abandonase pe Angelique – oare ar fi putut să o elibereze? Era ea acolo de bună voie? Oare ce *declanșase* el? – și se năpusti direct asupra paznicului, care îl auzise venind și își căuta cu înfrigurare pistolul. Paznicul își scoase pistolul tocmai când Chang ajunse în dreptul lui, lovindu-i arma cu bastonul. Glonțul trecu pe lângă el și imediat mâna dreaptă a lui Chang se repezi înainte. Paznicul se răsuci disperat, iar lama nu îi pătrunse în gât, ci în umărul drept. Omul țipă de durere. Chang scoase pumnalul din el și îl lovi cu bastonul peste față, făcându-l să cadă în genunchi. Aruncă o privire în urmă – îi auzea cum se împiedică de cutii, și o apucă în sus, pe scară. Ajunsese la jumătatea ei când auzi o împușcătură de jos – paznicul trăsese cu mâna stângă. Glonțul nu-l nimeri, dar sigur avea să-l alerteze pe cel din capul scării, care nu trebuia decât să încuie ușa de sus ca să-l prindă pe Chang ca într-o capcană. Iuți pașii în ciuda picioarelor care parcă nu-l mai ascultau – încă amețit de vaporii inhalați, cu gândul la masa din încăperea boltită, la fața îngrozită, acoperită de mască, a Angeliquei – gâfâind de atâta efort. O altă împușcătură venită de jos, un alt rateu, și Chang ajunse în vârful scării. Se repezi în curte, rotindu-și brațele spre a se apăra – dar nu văzu pe nimeni. Se opri, împleticindu-se, de-abia respirând, orb în întuneric. Privi înapoi spre ușă și îl văzu pe paznic… întins la pământ, cu fața în jos, nemișcat.

Înainte să-și dea seama cine l-ar fi putut scăpa de paznic – doctorul? – două siluete negre apărură din umbră, una din ele

trântind ușa. Chang se retrase undeva, pe iarbă, apoi se întoarse brusc la auzul pașilor din spatele lui. Încă două siluete. Se îndepărtă în așa fel încât să fie la distanță egală de cele două perechi, dar auzi alți pași – era izolat din nou. Încercuit în întuneric de șase inși… toți păreau să poarte uniforme negre cu trese de argint. Cu un zgomot metalic își traseră săbiile din teacă. Nu avea ce face. Oare Angelique era moartă? Nu știa – nu știa nimic. Chang își vârî brusc pumnalul în baston și își aținti privirea asupra militarilor.

— Ori mă ucideți, ori mă duceți la maiorul vostru, spuse el și arătă spre ușă. Dar *ceilalți* vor interveni dintr-o clipă într-alta.

Unul dintre militari păși lateral, rupând cercul, și îi făcu semn să treacă pe acolo – spre o arcadă impunătoare care reprezenta adevărata intrare în curte. În timp ce Chang înainta spre ei, cei șase militari își îndreptară săbiile spre el, cel care își schimbase locul ordonând:

— Predă arma.

Chang îi aruncă bastonul și își continuă drumul, așteptându-se ca unul dintre ei să-și înfigă sabia în spatele lui. Dar cei șase îl ascunseră repede în umbra arcadei și apoi îl împinseră spre o trăsură neagră. Militarul care îi luase bastonul vârî sabia în teacă și scoase un mic pistol pe care îl lipi de ceafa lui Chang. Ceilalți vârâră și ei săbiile în teacă și se puseră pe treabă – doi se urcară pe capră ca să conducă trăsura, unul deschise portiera și urcă în trăsură, întorcându-se ca să-l ajute pe Chang ca să urce și el, iar alți doi alergară ca să deschidă poarta. Militarul cu pistolul în mână urcă și el și închise portiera. Cei trei se așezară pe aceeași banchetă, Chang în mijloc, cu pistolul înfipt în coaste. Pe bancheta cealaltă, singur, ședea un bărbat autoritar, între două vârste, cu părul cărunt tuns scurt, cu o figură inexpresivă. Bătu cu pumnul în capota trăsurii și aceasta se puse în mișcare.

— Domnul maior Black, ce noroc pe capul meu, spuse Chang.

Maiorul îl ignoră, făcându-i semn cu capul militarului cu pistolul în mână, care îi dădu bastonul lui Chang. Maiorul îl examină, trase puțin de măciulie, pufni dezaprobator, apoi împinse iute măciulia la loc. Îl măsură pe Chang cu un dispreț evident dar nu scoase o vorbă. Merseră în tăcere câteva minute, țeava pistolului neslăbindu-și presiunea. Chang se întrebă cât era ceasul – opt? nouă? mai mult? De obicei stomacul îi spunea cât e ceasul dar în ultima vreme mesele lui deveniseră atât de neregulate și de rare încât nu se mai putea baza pe el. Probabil că cei șase îl duceau într-un loc izolat în care să-l execute. Căscă exagerat.

— Interesantă insignă, remarcă el arătând spre maior. Lupul Sköll[5] care înghite soarele – o imagine nu tocmai optimistă, un semn de Ragnarök[6] – bătălia finală pe care forțele ordinii sunt sortite să o piardă, chiar și zeii. În caz că nu vă considerați aliați cu haosul și răul, desigur. Și totuși, un însemn curios pentru un *regiment.* Aproape excentric…

La un semn al maiorului, militarul din stânga lui Chang își împinse cotul în rinichiul acestuia. Chang simți cum i se taie răsuflarea, întregul corp înțepenindu-i de durere. Se forță să zâmbească, cu vocea răgușită de efort.

— Pe domnișoara Hastings… ați reușit s-o găsiți? V-ați chinuit, nu glumă, ca până la urmă să aflați că toate informațiile pe care le-ați cules despre ea erau greșite. Nu trebuie să-mi spuneți, știu exact cum vă simțiți – ca un *idiot.*

Un alt cot, la fel de tare. Chang simți gustul fierii în gât. Trebuia să fie puțin mai direct dacă voia să nu se umple de vomă. Se sili să zâmbească din nou.

— Nu sunteți deloc curios să aflați ce-am văzut adineauri? Oamenii dumneavoastră au auzit împușcăturile… nu vreți să știți cine a fost ucis? Cred că asta ar schimba tot felul de lucruri… echilibrul de putere etc. Îmi permiteți? Batista?

Maiorul încuviință din cap și Chang vârî încet mâna în buzunar. Tocmai ajunsese la batistă când militarul din stânga îl lovi peste mână și căută el însuși în buzunar, scoțând batista pătată de sânge și i-o dădu lui Chang. Cardinalul surâse drept mulțumire și se șterse la gură. Călătoreau de câteva minute bune. Nu avea idee în ce direcție. Cel mai probabil îl duceau undeva, în câmp, sau în jos, spre fluviu, ceea ce însemna că acum puteau fi oriunde. Ridică privirea. Maiorul se uita atent la el.

— Așadar, continuă Chang. O luptă – împușcături – dar principalul punct de atracție este un *miros* – poate ați avut plăcerea – ciudat, copleșitor – și un zgomot, un bâzâit infernal, ca dintr-un stup mecanic uriaș, de forța unui motor cu aburi. Sunt sigur că știți toate astea. Dar ce-i făceau – ce i-au făcut femeii ăleia…

Vocea lui Chang șovăi o clipă, avântul lui fiind tăiat de imaginea Angeliquei zvârcolindu-se sub nenumăratele furtunuri negre, înconjurată de bărbații aceia cu măști de piele…

— Puțin îmi pasă de *curvă,* spuse maiorul Black cu un evident accent prusac, glasul lui la fel de rece și aspru ca un piron de fier.

Chang se uită la el – atmosfera parcă se mai încălzise – și tuși gros în batistă, apoi se șterse la gură mormăind o scuză și, începând să vorbească, își vârî cu un gest firesc batista în buzunarul *interior* al pardesiului.

— Îmi cer scuze… bineînțeles că nu vă pasă, domnule maior… pe dumneavoastră vă preocupă *prințul, ministrul,* personalitățile din *industrie și finanțe…* toate piesele din acest complicat joc de puzzle, nu-i așa? În timp ce eu, cu permisiunea dumneavoastră, *eu…*

— Nu ești niciun fel de piesă, surâse maiorul, batjocoritor.

— Câtă amabilitate, răspunse Chang în timp ce își scotea mâna din buzunar, deschizând briciul și lipindu-l de gâtul militarului cu pistolul.

În momentul de derută provocat de atingerea oțelului rece, Chang își încleștă degetele celeilalte mâini pe pistol și îl îndreptă spre maior. Militarii din trăsură înțepeniră.

— La prima mișcare, șuieră Chang, tipul ăsta moare, iar voi doi trebuie să ucideți un om furios, care are o armă ce poate fi foarte utilă în spații mici. Dă *drumul* pistolului.

Omul privi disperat spre maiorul Black, care înclină din cap, cu fața schimonosită de mânie. Chang luă pistolul, îl îndreptă spre capul maiorului și schimbă bancheta. Se așeză lângă Black, își lipi briciul de gâtul lui, apoi întoarse pistolul către cei doi militari. Nimeni nu mișcă. Chang îi făcu semn militarului de lângă portieră.

— Deschide-o.

Militarul se aplecă și o deschise, zgomotul făcut de trăsură crescând brusc în intensitate, amenințător, drumul întunecat trecând în goană pe lângă ei. Era o stradă pavată. Încă nu părăsiseră orașul – probabil că se îndreptau spre fluviu. Chang aruncă pistolul afară și își recuperă bastonul. Bătu cu el în capotă și trăsura își încetini mersul. Îi privi crunt pe cei doi militari, apoi se întoarse spre maior.

— Ascultă aici. Deja l-am ucis pe unul dintre voi. Dacă trebuie, am să vă ucid pe toți. Nu-mi place cum lucrați. Feriți-vă de mine.

Plonjă pe portiera deschisă și se rostogoli stângaci pe caldarâmul tare. Se ridică repede în picioare și își vârî briciul în buzunar. După cum se temuse, cei doi militari săriseră din trăsură după el, cum făcuse și unul de pe capră. Erau cu săbiile scoase.

Se întoarse și o luă la fugă, bravada de adineauri dispărând ca orice încercare de a o face pe viteazul.

Din fericire, chiar dacă se rostogolise de atâtea ori, ochelarii îi rămăseseră pe nas. Întotdeauna își lega bine brațele în jurul urechilor tocmai în acest scop, cu toate acestea era uimit că încă îi mai avea. Alerga printr-un cartier luminat cu gaz aerian, așa că vedea *ceva,* dar habar nu avea în ce parte a orașului se află, de aceea, într-un fel, alerga pe bâjbâite – și cât de repede putea. Nu se îndoia că, dacă îl prindeau, îl hăcuiau cu săbiile fără scrupule, mai ales că sigur renunțaseră la planul lor inițial, de a-l duce undeva cu trăsura. Dădu colțul și se împiedică de o piatră, fiind cât pe-aci să cadă. Se echilibră în ultimul moment, nimerind însă într-un gard de fier. Gemu de durere și o luă din nou la fugă. Era o stradă plină de case, pe care nu circulau trăsuri. Privi în urmă și văzu că militarii se apropie de el. Privi înainte și înjură. Trăsura în care se afla maiorul Black se repliase și acum venea spre el. Se uită disperat în jurul lui și văzu o alee în stânga. Își încordă toți mușchii ca să ajungă la ea înaintea trăsurii, care se îndrepta spre el, vizitiul șfichiuind caii furios. Chang apucă să vadă ochii albi, speriați, ai cailor înainte de a țâșni pe pasajul întunecat, alunecând pe cărămida murdară, fericit că era prea îngust pentru trăsura care trecu pe lângă el ca fulgerul. O clipă se gândi să se oprească, să-i înfrunte pe militari – să-i ia pe rând. Dar aleea nu era îndeajuns de îngustă pentru așa ceva – sau poate că el nu era într-o situație atât de disperată, drept care continuă să alerge.

Aleea trecea printre două case mari, la prima vedere fără uși, cu ferestre începând de la etajul doi. Cu o strângere de inimă își dădu seama că, dacă îi tăiau drumul în celălalt capăt, nimerea într-o altă capcană. Singura lui consolare era că cizmele militarilor erau și mai puțin potrivite pentru ce era pe jos, alunecând mult mai ușor pe această suprafață vâscoasă. Ieși de pe alee cu toată viteza, nu văzu nici urmă de trăsură și se opri – în mijlocul străzii, răsuflând din greu – ca să se orienteze, ca să găsească un semn, un punct de reper cunoscut. Se afla într-o parte a orașului unde *locuiau* oameni respectabili – ultimul loc pe care îl putea cunoaște el. Apoi, în fața lui, pe atât de binevenită ca și rugăciunea împlinită a unui copil, văzu că strada următoare o lua în jos. Singura stradă în pantă din oraș ducea spre fluviu, fapt care cel puțin îl lămurea unde se află. Își adună toate puterile și se îndreptă într-acolo – nu înainte de a privi înapoi și a-l vedea pe primul militar apărând de pe alee – fiindcă acolo aproape sigur își putea pierde urma în ceață.

Iuți pasul și se aplecă puțin, panta din ce în ce mai abruptă începând să-l dezechilibreze. Auzea cizmele militarilor în spatele lui, hotărârea lor tipic germanică. Se întrebă dacă Black și doctorul erau în cârdășie și dacă militarii făceau parte din suita lui Karl-Horst Maasmärck. Ragnarök era o legendă nordică

despre dezastrul final – numai cel mai dur dintre regimente ar fi putut-o adopta ca însemn – și, pe moment, nu o putea asocia cu nepăsătorul și necumpătatul prinț. Pe doctor îl putea înțelege la urma urmelor, era cineva care se îngrijea de un membru al familiei regale dar maiorul? Ce interes avea prințul (sau tatăl prințului?) să-l ucidă pe Chang sau să dea de urma Isobelei Hastings? Pe cine altcineva putea servi? Cum de se afla într-o țară străină cu atâția militari după el? Primele dâre de ceață i se învălătuciră în jurul picioarelor. Inhală adânc aerul umed, de mai multe ori.

Strada făcea un cot și Chang se luă după el. În fața lui văzu o mică piață cu o fântână arteziană și, ca o cheie care se învârtește în broască, își dădu seama unde se află – Worthing Circle. În dreapta era fluviul, în stânga Circus Garden, drept înainte cartierul negustorilor, iar dincolo de el ministerele. Destul de aglomerat – Worthing Circle era un loc în care, după căderea nopții, se încheiau tot felul de afaceri necurate – drept care viră la dreapta, către fluviu și ceața mai groasă. Nu mai avea scăpare. Trăsura îl aștepta acolo. Vizitiul pocni din bici și caii se repeziră înainte, direct spre el. Chang sări într-o parte și se târî în patru labe spre marginea drumului. Nu avea cum să ajungă la fluviu sau în cartierul negustorilor – se ridică în genunchi în timp ce vizitiul se lupta cu caii, încercând să-i întoarcă. Chang tocmai se ridica în picioare când auzi cum îi șuieră un glonț pe la ureche. Black era aplecat peste portiera trăsurii, în mână cu un pistol fumegând. Chang traversă piața, cu cei trei militari din nou aproape de el, și se îndreptă spre Circus Garden, spre inima orașului.

Picioarele îl ardeau – nu avea idee de cât timp fugea, dar trebuia să facă ceva, altfel simțea că își dă duhul. Văzu o altă alee și se năpusti într-acolo. Ajuns pe alee se lipi repede de un perete și scoase mânerul bastonului. Dacă îl putea lua pe primul prin surprindere – dar chiar înainte să-și termine gândul primul militar apăru de după colț, îl văzu pe Chang și ridică sabia să se apere. Chang încercă să-l lovească în cap cu bastonul dar omul se apără cu sabia și atunci își repezi pumnalul înainte – dar nu îndeajuns de iute și nu nimeri ținta. Lama atinse pieptul militarului, sfâșiindu-i uniforma, dar nu merse mai departe. Militarul îl prinse de încheietura mâinii în care ținea pumnalul. Ceilalți militari erau doar la câțiva pași – câteva secunde și vârau sabia în el. Mârâind disperat, Chang îl lovi pe militar cu piciorul în genunchi și auzi un trosnet înfiorător. Omul urlă de durere și căzu chiar în fața militarului care venea din spate și se împiedică de el. Chang își eliberă mâna și se retrase câțiva pași, pălind când cel de-al treilea militar trecu pe lângă camarazii lui, cu sabia pregătită. Chang continuă să se retragă. Militarul se aruncă asupra lui – Chang pară lovitura cu bastonul și încercă să-l împungă cu pumnalul, dar nu reuși. Militarul atacă din nou – și din nou Chang pară

lovitura – apoi încercă o lovitură din lateral, menită să-i reteze gâtul lui Chang. Chang ridică bastonul era tot ce putea face – și bastonul se făcu țăndări. Aruncă ce mai rămăsese din el și o luă la fugă.

În timp ce alerga pe alee, Chang își spunea că bastonul îl ajutase să scape de unul dintre militari, dar cu pumnalul nu se putea împotrivi unei săbii. Văzu capătul aleii și câteva siluete adunate la un loc. Strigă spre ele, un strigăt de amenințare, animalic, care avu efectul scontat – le făcu să se întoarcă spre el și apoi să se împrăștie – dar nu îndeajuns de repede. Chang intră cu toată viteza în cea mai apropiată – un bărbat care, în răstimpul în care Chang se apropia de grupul de persoane, probabil că negocia cu una dintre femeile care se îndepărtau în fugă – și o înșfăcă de guler. O trase în spatele lui și apoi o împinse brutal direct în militarul cel mai apropiat. Instinctiv, militarul ridică sabia ca să nu o străpungă și o lovi cu celălalt braț, dar Chang avansă în spatele acestui scut improvizat, în clipa în care omul se prăbuși, Chang rămase față în față cu militarul și îi implântă pumnalul în piept. Îl trase înapoi repede și făcu stânga-mprejur, luând-o din nou la goană. Auzi țipetele femeilor în urma lui. Oare îl mai urmărea cel de-al treilea militar? Chang se uită peste umăr. Da. Înjurând disciplina militară, Chang traversă strada și intră pe o altă alee îngustă – ultimul lucru pe care voia să-l vadă iar era trăsura.

Nu mai știa unde se află – oricum, mai aproape de Circus. Această alee era plină de cutii și de butoaie; văzu, din fugă, mai multe uși. Cel de-al treilea militar era mai lent, chiar dacă la fel de hotărât ca și ceilalți. Profitând că încă nu putea fi văzut, Chang părăsi aleea, se apropie de următorul grup de clădiri și căută până găsi ce voia, o prăvălie la demisol, cu intrarea sub nivelul străzii. Chang sări peste balustradă și se lăsă în genunchi după ce ateriză la baza unei mici scări, tupilându-se și străduindu-se să nu mai gâfâie. Așteptă. Strada era întunecată, învăluită în ceață și aproape pustie – în caz că fusese văzut era posibil ca nimeni să nu-i poată arăta militarului unde se afla. Era lac de sudoare – nu-și mai amintea de cât timp nu mai alergase atât de mult sau de când nu mai fusese atât de prost ca să cadă într-o astfel de capcană. De ce aruncase pistolul? Dacă tot ajunsese să ucidă, de ce nu-i împușcase pe toți în trăsură? Aștepta. Nemaiputând suporta, urcă încet treptele și privi pe furiș în stradă. Militarul era acolo, cu sabia scoasă, îl căuta. Nici el nu mai era sigur pe picioarele lui Chang auzi răsuflarea întretăiată a omului și văzu aburii care îi ieșeau din gură în aerul rece al nopții – și, evident, nu știa în ce direcție o luase Chang, făcând câțiva pași într-o parte, întorcând capul, apoi revenind în același loc. Chang își miji ochii, disperarea lui prefăcându-se în furie rece. Își trecu pumnalul în mâna stângă și își scoase briciul cu cea

dreaptă, deschizându-l. Militarul încă mai era cu spatele la el, la o depărtare de vreo cincisprezece metri. Dacă ajungea fără zgomot în stradă, era sigur că, mergând tiptil, putea acoperi jumătate din distanță înainte ca militarul să prindă de veste… alți câțiva metri până să se întoarcă… ultimii pași până să ridice sabia. Militarul putea lovi o singură dată și, dacă Chang evita lovitura, se termina totul.

Iar dacă nu o evita… ei bine, se termina totul altfel – *„În fiecare tandrețe de-o clipă și scrum”,* ca să citeze din *Iocasta* de Blaine. Se opri, punând în balanță revolta la gândul că e vânat ca un animal pe propriile lui străzi de o bandă de golani străini și răbdarea și judecata sănătoasă… apoi începu să urce treptele, pregătindu-se să atace *(doar* promisese să-i ucidă). Brusc se aruncă la pământ. O trăsură trecu prin apropiere… și se opri lângă militar. Chang așteptă, ascultând. Auzi întrebările dure ale maiorului, în germană, apoi liniște, iar o clipă mai târziu șuierul metalic al sabiei vârâte în teacă. Chang ridică privirea tocmai când militarul se urca pe capra trăsurii și văzu cum trăsura se afundă în ceață. Își privi mâinile și le descleștă de pe arme. Îl dureau degetele. Îl dureau picioarele iar capul îi zvâcnea în dosul ochilor. Își închise briciul și îl vârî în buzunar, apoi își ascunse pumnalul la cingătoare. Își tamponă fața cu batista pătată de sânge – deja sudoarea de pe ceafă și spate începea să se răcească. Își aduse aminte cu tristețe că nu avea unde să doarmă.

Chang traversă strada și intră pe următoarea alee, uitându-se atent după o intrare care să i potrivească. Se afla între două clădiri masive pe care nu le recunoștea în întuneric dar știa că acesta era un cartier de hoteluri, birouri și magazine. Văzu o fereastră la primul etaj, îndeajuns de aproape de o grămadă de butoaie pe care se sui fără prea mare greutate. Ajungea la fereastră. Strecură vârful pumnalului sub pervaz și îl răsuci, clintind fereastra din loc, apoi o deschise împingând-o în sus cu mâinile. Vârî pumnalul la loc în cingătoare și cu un efort aproape supraomenesc – atârnând de brațele care aproape că nu-l mai ascultau – se trase înăuntru. Se lăsă să cadă pe podeaua unei camere întunecate și apoi închise fereastra. Bâjbâi în jurul lui. Era o magazie – rafturi pline de lumânări, prosoape, săpunuri, lenjerie de pat. Reuși să găsească ușa și să o deschidă.

În timp ce străbătea holul acoperit de covoare, lambrisat cu lemn lustruit și plin de o lumină caldă, ospitalieră, se trezi că împarte figurile zilei pe grupuri. De o parte se aflau Crabbé și bărbatul în haină de blană, care se aflau la originea acelor arsuri ciudate, alături de care îi putea plasa pe Trapping, doamna Marchmoor și prințul Karl-Horst. De cealaltă parte se aflau maiorul Black… și poate doctorul lui Karl-Horst. Între cele două tabere se aflau mult prea mulți – Vandaariff, Xonck, Aspiche,

Rosamonde… și, desigur, Isobel Hastings. Lista se încheia mereu cu ea, singura persoană despre care nu aflase încă nimic.

Holul ducea în liniștea desăvârșită a unei încăperi încântătoare, boltită, împodobită cu palmieri pitici, cu pereții placați cu oglinzi, cu un birou de recepție din lemn masiv la care se afla un bărbat într-o haină cu găitane. Chang nimerise într-un hotel. Dădu scurt din cap către insul de la recepție și își vârî mâna în buzunar după portofel. În cursul zilei reușise să cheltuiască aproape tot ce-i dăduse Aspiche, iar ce-i mai rămăsese trebuia să rămână aici. Dar nu-i păsa. Putea să doarmă, să facă o baie, să se radă cum trebuie și să mănânce, ca să fie proaspăt a doua zi. A doua zi putea vinde sabia din mansardă. Gândul îl făcu să zâmbească în timp ce se apropia de recepție și punea portofelul pe suprafața acoperită cu marmură.

Recepționerul zâmbi și el.

— Bună seara, domnule.

— Sper că nu e prea târziu.

Ochii recepționerului zburară spre portofel.

— Desigur, domnule. Bine ați venit la hotel Boniface.

— Mulțumesc. Aș dori o cameră.

3

Chirurgul

Doctorul Abelard Svenson stătea în fața unei ferestre deschise care dădea spre curtea mică a reședinței diplomaților din Macklenburg, privind ceața din ce în ce mai deasă și cele câteva felinare ale orașului a căror lumină bolnăvicioasă reușeau să o străpungă. Supse bomboana tare, de ghimbir, lovind-o de dinți, conștient că a medita prea mult la situația în care se afla era un lux pe care nu și-l putea permite. Împinse scurt bomboana cu limba între molarii din stânga și o sfărâmă în bucăți ascuțite, pe care le sfărâmă din nou și apoi le înghiți. Se întoarse de la fereastră și luă o ceașcă de porțelan cu cafea călduță, din care sorbi o înghițitură, găsind o anumită plăcere în amestecul de sirop dulce, de ghimbir, rămas de la bomboană, și băutura amară. „Oare se bea cafea cu ghimbir în India sau Siam”, se întrebă el. Termină de băut cafeaua, puse ceașca la loc și căută o țigară. Privi peste umăr, spre pat și persoana nemișcată întinsă acolo. Oftă, deschise tabachera, își vârî în gură una din țigările rusești, iuți, închise la culoare, și scoase un chibrit din biroul de lângă lampă, pe care îl frecă de unghia de la degetul mare. Își aprinse țigara, trase din ea, simți fumul până în plămâni, scutură chibritul și dădu drumul fumului pe nări, melancolic. Nu mai putea amâna. Trebuia să-i vorbească lui Flaüss.

Traversă camera spre ușa zăvorâtă, ocolind patul și – vârând țigara în gură ca să-și elibereze ambele mâini pentru a trage zăvorul – privi în urmă la tânărul palid care respira greu sub păturile de lână. Karl-Horst von Maasmärck avea 23 de ani, deși desfrâul și o constituție fragilă adăugaseră zece ani la felul în care arăta. Părul creț, auriu, i se îndepărta de frunte (se vedea cât de rar era mai ales acum, năclăit de sudoare), pielea palidă îi atârna sub ochi, în jurul gurii lipsite de fermitate – moștenire de familie și a maxilarului inferior, iar dinții începeau deja să-i cadă. Svenson se apropie de bărbatul aflat în nesimțire – mai degrabă un băiat mare – și îi luă pulsul la jugulară, neregulat în ciuda dozei de laudanum administrate, și din nou își blestemă eșecul. Desenul ciudat, ca o buclă, înconjura ochii prințului și se întindea pe tâmple – nu chiar o arsură, nu pătrunsese în carne, ci mai curând o decolorare evidentă a pielii – ridiculiza efortul doctorului Svenson de a-l controla pe tânărul încăpățânat.

Privind în jos rezistă impulsului de a-și stinge țigara de pielea prințului și se certă pentru tactica greșită, încrederea prostească, respectul exagerat. Își concentrase atenția asupra prințului în detrimentul noilor persoane din jurul lui – familia femeii, diplomații, soldații, lingăii sus-puși – negândindu-se vreodată că îl va smulge pe prinț din mijlocul lor cu ajutorul pistolului. Nici

nu știa prea bine cine sunt – cu atât mai puțin ce rol îi rezervaseră în planurile lor atât de naivului Karl-Horst. Și totul se trăgea de la Flaüss, ministrul plenipotențiar – ale cărui aranjamente fie că scăpaseră de sub control, fie că… nu. Svenson trebuia să-l informeze pe Flaüss despre starea sănătății prințului, știind și că trebuie să se folosească de întrevederea cu ministrul plenipotențiar ca să-și dea seama dacă mai avea sau nu vreun aliat la reședința diplomaților. Observă că mantaua îi atârnă de un stâlp al patului și o puse pe braț – mai greu decât ar fi trebuit să fie din cauza pistolului din buzunar. Se uită în jur – nimic periculos care să-l trezească pe prinț cât avea el să lipsească. Trase de zăvor și ieși în hol. Lângă ușă stătea un soldat în uniformă neagră, cu carabina la picior, în poziție de drepți. Doctorul Svenson încuie ușa cu o cheie mare, de fier, și vârî cheia la loc, în buzunarul de la veston. Soldatul nu se clinti din loc în clipa în care doctorul trecu pe lângă el și nici când acesta se îndepărtă pe hol, nu că doctorul ar fi fost preocupat de așa ceva. Se obișnuise cu acești soldați și disciplina lor de fier – dacă avea de întrebat ceva îl aborda pe ofițer, care lipsea inexplicabil de acolo.

Svenson ajunse la capătul holului și se opri pe palier, privind peste balustradă la salonul care se afla cu trei nivele mai jos. De sus vedea desenul de pe podeaua de marmură, pătratele albe și negre ale unei table de șah – o iluzie optică a scărilor, una în urcare, alta în coborâre, dând impresia că se întâlnesc undeva – și candelabrul de cristal care atârna deasupra. Având rău de înălțime, o simplă privire aruncată lanțului masiv al candelabrului suspendat îl luă cu amețeală. Ridicând ochii spre capătul scării, unde lanțul era ancorat deasupra palierului de la etajul patru impuls pe care nu și-l putu stăpâni, ca un prost – simți cum își pierde echilibrul. Se îndepărtă de balustradă și urcă la etajul trei, mergând pe lângă perete, cu ochii pe podea. Încă se mai uita la picioare când trecu pe lângă soldații de pe palier și ajunse la ușa ministrului plenipotențiar. Cu o grimasă scurtă își îndreptă umerii și ciocăni. Intră fără să aștepte un răspuns.

Când Svenson se întorsese de la institut cu prințul, Flaüss nu era acolo – nimeni nu știa unde plecase. Ministrul plenipotențiar năvălise în camera prințului patruzeci de minute mai târziu – în timp ce doctorul se chinuia să-și golească pacientul de otrava sau narcoticul îngurgitat – și ceruse să afle ce făcea doctorul Svenson în acel moment. Înainte ca doctorul să poată replica, Flaüss văzuse revolverul pe noptieră și urmele de pe fața lui Karl-Horst și începuse să țipe. Întorcându-se spre el, Svenson observase că ministrul plenipotențiar era alb la față – de furie sau de teamă, nu era sigur – dar spectacolul îl făcu să-și piardă și ultima fărâmă de răbdare, drept care pur și simplu îl dăduse afară pe Flaüss. Acum, intrând în birou, era foarte conștient că știa prea puține lucruri

despre Conrad Flaüss. Un aristocrat de provincie cu pretenții de cosmopolit, licențiat în Drept, care cunoscuse un unchi din familia regală la universitate întrunea toate condițiile diplomatice ale vizitei prilejuite de logodna prințului și dacă, în urma căsătoriei, avea să apară și o ambasadă permanentă, așa cum spera toată lumea, era cel mai în măsură să devină primul ambasador cu drepturi depline al ducatului. Pentru Flaüss – ca și pentru toți ceilalți – Svenson era un simplu servitor, un amestec de bonă și fată în casă, de care se puteau debarasa oricând. În general, o asemenea percepție îi convenea și doctorului, dându-i mai puține bătăi de cap. Acum însă era nevoit să-și impună punctul de vedere.

Flaüss scria ceva, având lângă el un aghiotant care aștepta răbdător, dar ridică privirea la apariția lui Svenson. Doctorul îl ignoră și se așeză într-unul din fotoliile de pluș din fața mesei de scris, culegând o scrumieră de sticlă albastră de pe o măsuță și punând-o pe genunchi. Își aprinse o țigară. Flaüss îl privi lung. Svenson îi întoarse privirea și clipi din ochi spre aghiotant. Flaüss pufni pe nas, își mâzgăli numele în josul hârtiei, puse sugativa pe ea și o împinse spre aghiotant.

— Asta e tot, spuse el răstit.

Aghiotantul pocni elegant din călcâie. Și părăsi camera, aruncându-i doctorului o privire discretă. Ușa se închise ușor în urma lui. Cei doi bărbați se uitară cu ură unul la altul. Svenson văzu că ministrul plenipotențiar se pregătește să-i vorbească și oftă dinainte obosit.

— Doctore Svenson, țin să vă spun că nu sunt… *obișnuit*... să fiu tratat astfel, atât de *brutal,* de un membru al misiunii. În calitate de conducător al misiunii…

— Eu nu fac parte din misiune, replică Svenson, întrerupându-l pe un ton calm.

Flaüss aproape că-și scuipă întrebarea.

— Ce-ați spus, vă rog?

— Eu nu fac parte din misiune. Eu fac parte din suita prințului. Răspund numai în fața Alteței Sale.

— În fața prințului? Flaüss râse batjocoritor. Între noi fie vorba, doctore, sărmanul de el…

— În fața ducelui.

— Scuză-mă, te rog, dar *eu* sunt ministrul plenipotențiar al ducelui. Eu răspund în fața ducelui.

— Atunci avem și noi ceva în comun, mormăi Svenson sec.

— Sunteți cumva *insolent?* șuieră Flaüss.

Svenson nu răspunse imediat ca să-l intimideze și mai mult. Adevărul era că, oricâtă autoritate ar fi pretins că are, nu avea pe

nimeni în spate care să-l susțină – întreaga putere se afla în mâinile lui Flaüss și Blach. Dacă vreunul dintre ei îi era dușman – și își dădea seama de vulnerabilitatea lui – devenea o pradă ușoară. Singura lui speranță era că cei doi nu sunt niște nemernici, ci pur și simplu incompetenți. Susținu privirea ministrului plenipotențiar, în același timp scuturând țigara în scrumiera de sticlă.

— Herr Flaüss, știți de ce un tânăr în floarea vârstei are nevoie de doctor ca să-și celebreze logodna?

Flaüss pufni din nou.

— Ba bine că nu. Prințul nu inspiră încredere și e vicios – vorbesc ca un om care ține foarte mult la el – și adesea incapabil să vadă implicațiile *diplomatice* ale faptelor lui. Cred că aceasta este o caracteristică generală a…

— Unde ați fost în seara aceasta?

Ministrul plenipotențiar închise gura brusc, se aplecă asupra mesei de scris și lucră o vreme în tăcere. Nu-i venea să creadă ce auzise. Se forță să zâmbească răutăcios, condescendent.

— Ce-ați spus, vă rog?

— Prințul s-a aflat într-un mare pericol. Nu ați fost aici. Deci nu aveați cum să-l apărați.

— Da, și vă rog să *mă* informați imediat în legătură cu starea *sănătății* lui Karl-Horst… cu… cu fața lui… cu *arsurile* acelea ciudate…

— Nu mi-ați răspuns la întrebare… dar ați vrut.

Flaüss rămase cu gura căscată.

— Mă aflu aici în urma instrucțiunilor directe ale tatălui său, continuă Svenson. Dacă în continuare nu reușim să ne facem datoria – și aici vă includ și pe dumneavoastră, Herr Flaüss – vom fi trași la răspundere cu toată severitatea. Îl slujesc pe duce de câțiva ani buni și știu ce înseamnă asta. Dumneavoastră știți?

Doctorul Svenson mințea, mai mult sau mai puțin. Tatăl prințului, ducele, era un neghiob obez, obsedat de uniforme militare și vânătoare. Doctorul Svenson îl întâlnise de două ori la curtea lui, fiind în general consternat de ceea ce văzuse. Instrucțiunile le primise, de fapt, de la prim-ministrul ducelui, baronul von Hoern, care îl întâlnise pe doctor cu cinci ani înainte, pe când Svenson era chirurg militar al Marinei din Macklenburg și cunoscut mai ales – dacă era cunoscut cât de cât – pentru eficacitatea cu care trata degerăturile marinarilor din flota baltică.

Mai multe crime comise în port provocaseră un mare scandal – un văr de-al lui Karl-Horst fiind găsit răspunzător – iar Svenson demonstrase atât perspicacitate în depistarea vinovatului cât și tact în transmiterea acestei informații ministrului. La scurtă vreme fusese transferat în serviciul lui Hoern și i se ceruse să observe sau să investigheze diverse cazuri – îmbolnăviri subite, femei care rămâneau însărcinate, crime, avorturi – care apăreau la curtea ducelui, dar fără să facă vreo referire la interesul manifestat de stăpânul lui. Pentru Svenson, care aproape întotdeauna asocia marea cu necazul și exilul, șansa de a se dedica unei astfel de activități – de fapt, de a se confrunta cu marile riscuri ale patriotismului – devenise un bine-venit gen de autoanihilare. Prezența lui în alaiul lui Karl-Horst fusese pusă pe seama ducelui destul de ușor pentru ca, până în ziua de azi, Svenson să rămână undeva, în planul secund, raportând tot ce se întâmpla mai important prin scrisori criptice strecurate în poșta diplomatică și cărți poștale cu câteva cuvinte subtile, insinuante, expediate cu poșta obișnuită, în caz că scrisorile lui oficiale erau modificate. Mai făcuse acest lucru și înainte – scurte șederi în Finlanda, Danemarca și de-a lungul Rinului – dar nu putea spune că e un spion autentic ci, mai degrabă, un om instruit, datorită poziției lui, să pătrundă acolo unde nu e treaba lui și să fie subestimat de cei pe care îi ține sub observație. Ca și în cazul de față, schimbul de meschinării dintre Flaüss și Blach înviorând ceea ce la început părea a fi doar grija banală față de un vlăstar regal. Dar ceea ce îl îngrijora era că, în cele trei săptămâni de la sosirea lor – și în ciuda unor mesaje regulate ale ducelui către Flaüss – Svenson nu primise absolut niciun răspuns. De parcă baronul von Hoern ar fi dispărut de tot.

Ideea căsătoriei îi venise lordului Vandaariff în timpul unei călătorii mai lungi pe continent când, aflat în căutarea unui port baltic corespunzător, ajunsese la Macklenburg. Își luase cu el și fiica prima ei ieșire în străinătate – și, așa cum se întâmplă de obicei când cei în vârstă vor să facă afaceri împreună, copiii au fost băgați la mijloc. Svenson nu își făcea iluzii că femeia care se amoreza, cât de cât, de Karl-Horst reușea să-și păstreze inocența – doar dacă era o proastă sau o urâtanie – dar tot nu înțelegea cum se ajunsese la această pereche. Lydia Vandaariff era drăguță, fără doar și poate, foarte bogată, tatăl ei tocmai fusese înnobilat – deși imperiul lui financiar depășea cu mult granițele mai multor națiuni. Karl-Horst era doar unul dintre numeroșii prințișori porniți în căutarea unei averi mai mari, care își pierdea farmecul văzând cu ochii și pe care deșteptăciunea nu-l dădea afară din casă. Nefirescul relației dintre cei doi putea fi pus mai curând pe seama dragostei adevărate, trebuia să recunoască – drept care renunțase să se mai gândească la acest aspect, o greșeală copilărească, misiunea lui fiind să-l împiedice pe Karl-Horst să

calce pe alături. Acum însă vedea că dușmanii lui erau în altă parte.

În prima săptămână avusese, într-adevăr, grijă ca prințul să nu bea și să nu mănânce prea mult, să nu joace cărți și să nu preacurvească prea mult, trăgându-l de mânecă din când în când dar, în general, ajutându-l în fiecare noapte să-și revină din prea multele plăceri gustate. După ce, treptat, prințul începu să-și ocupe mai puțin timp cu bordelul și masa de joc – participând la dineuri cu Lydia, la recepții diplomatice cu Flaüss și angajați ai Ministerului Afacerilor Externe, la exerciții de echitație cu militari străini, la partide de vânătoare cu viitorul lui socru Svenson își permise să petreacă mai multă vreme în compania cărților, a muzicii, să facă mici excursii, mulțumindu-se să vadă cum se simte prințul când se întorcea din oraș. Își dăduse seama brusc de nesăbuința lui la petrecerea prilejuită de logodnă – oare greșise numai noaptea trecută? – când îl găsise pe prinț singur în grădina enormă a lui Vandaariff, îngenunchind lângă cadavrul desfigurat al colonelului Trapping. La început nu înțelese ce făcea prințul – imaginea lui Karl-Horst în genunchi de obicei însemna că Svenson trebuia să-și scoată batista și să-l șteargă de vomă. Dar de data aceasta prințul privea în jos fix, nemișcat, cu ochii ciudat de senini, chiar împăcați cu soarta. Svenson îl luase de acolo și îl băgase în casă, în ciuda protestelor idiotului. Reușise să-l găsească pe Flaüss – acum se întreba dacă doar dintr-o coincidență ministrul plenipotențiar se afla în apropiere – îl dăduse în grija lui și revenise în fugă la cadavru. Între timp, în jurul lui Trapping se strânsese mai multă lume – Harald Crabbé, Comte d'Orkanez, Francis Xonck, alții pe care nu îi știa și, în sfârșit, Robert Vandaariff, însoțit de o armată de servitori. Lordul îl văzuse pe Svenson și îl luase deoparte, întrebându-l cu voce joasă, repede, unde se afla prințul și care era starea lui de sănătate. Când Svenson îl informase că prințul era în siguranță și se simțea foarte bine, Vandaariff oftase, evident ușurat, și îl rugase să-i spună fiicei lui – care ghicise că se întâmplase ceva necurat, dar nu știa ce anume – că prințul era nevătămat și, dacă era posibil, să o ajute să-l vadă. Bineînțeles că Svenson dăduse curs rugăminții acelui om atât de important, însă o găsise pe Lydia Vandaariff în compania soției lui Arthur Trapping, Charlotte Xonck, și a fratelui mai mare al acesteia, Henry Xonck, pe care numai Vandaariff și – poate, Svenson nu era sigur – bătrâna regină îl depășeau ca bogăție și influență. În timp ce Svenson îngăima o explicație voalată – un incident petrecut în grădină, în care prințul nu se implicase, o explicație nebuloasă – Charlotte și Henry Xonck începură să-l bombardeze cu întrebări, fiecare dându-i de înțeles că nu se lăsa păcălit atât de ușor. Svenson apelă, ca de atâtea ori, la stratagema străinului care nu înțelegea prea bine limba locului, punându-i să-și repete întrebările și încercând fără folos să născocească o poveste care

să le aplaneze suspiciunile, exagerate după părerea lui, ceea ce nu făcu decât să le accentueze starea de iritare. Henry Xonck tocmai îl împungea autoritar în piept cu degetul arătător, când o femeie modest îmbrăcată care stătea în spatele lor – Svenson credea că era una dintre însoțitoarele Lydiei, care nu spunea nimic, doar zâmbea – se aplecase pentru a-i șopti ceva la ureche lui Charlotte Xonck. De-îndată moștenitoarea se uitase peste umărul lui Svenson, făcând ochii mari – prin masca împodobită cu pene – cu o privire brusc dezgustată. Svenson se întoarse și îl văzu pe prinț, în compania unui Francis Xonck zâmbitor, care își ignoră fratele și sora și îi strigă vesel Lydiei să se alăture logodnicului.

Doctorul se folosi de acest prilej ca să se încline repede spre înalții invitați și să plece, permițându-și să arunce o singură privire către prinț pentru a-și da seama cât de beat era și o alta către femeia care îi șoptise ceva la ureche lui Charlotte Xonck, intrigat de cât de atent îl studia pe Francis Xonck. De abia după ce se îndepărtă de ei, îi trecu prin minte că fusese oprit cu multă abilitate să examineze cadavrul. Când reveni în grădină, aproape toată lumea dispăruse, inclusiv trupul neînsuflețit. În depărtare nu văzu decât trei dintre soldații maiorului Blach, călcând cu pași mari, la câțiva metri unul de altul, cu săbiile scoase.

Nu reușise să scoată prea multe de la prinț și nici Flaüss, nici Blach nu binevoiră să-i răspundă la întrebări. Nu auziseră nimic despre Trapping și aveau mari îndoieli că o persoană atât de importantă – sau orice altă persoană – și-ar fi putut găsi moartea în grădină. Când dori și el să știe de ce soldații lui Blach făceau cercetări, maiorul îi răspunse răstit că, dacă ar fi în locul lui, ar lăsa-o mai moale cu pericolele, crimele și misterele și, cu altă ocazie, ar face mai bine să-l scutească de temerile lui. Pe de altă parte, Flaüss renunțase la subiect, declarând că nu era treaba lor, chiar dacă se întâmplase o nenorocire – din respect pentru viitorul socru al prințului trebuia să rămână imparțiali și să păstreze distanța. Svenson fusese lăsat fără replică (copleșit însă de un dispreț din ce în ce mai mare), dar nu renunțase la ideea de a afla ce căuta prințul în grădină, singur cu cadavrul.

Din păcate, nu putuse să discuta între patru ochi cu Karl-Horst. Din cauza programului aranjat de Flaüss, dar și din dorința expresă a prințului de a nu fi deranjat, acesta reușise să-l evite pe Svenson toată dimineața următoare și apoi să părăsească reședința împreună cu ministrul plenipotențiar și Blach, în timp ce doctorul trata dintele bolnav al unuia dintre soldații maiorului. Văzând că nu se întorc până la căderea nopții, Svenson se văzuse obligat să plece în căutarea lor…

Respiră adânc și ridică privirea spre Flaüss, care își ținea pumnii încleștați deasupra mesei de scris.

— Am vorbit despre dispariția colonelului Trapping… începu el.

Flaüss pufni pe nas, dar Svenson îl ignoră și continuă:

— Despre care puteți crede ce doriți. Ceea ce nu puteți trece cu vederea este că în seara aceasta prințul a fost agresat. Iar ceea ce vreau să vă spun este că am mai văzut semnele de pe fața lui la altcineva – la cel dispărut.

— Nu zău? Singur ați spus că nu l-ați examinat…

— I-am văzut fața.

Flaüss rămase tăcut. Apucă pana, apoi o aruncă enervat.

— Chiar dacă e adevărat ceea ce spuneți – în grădină, pe întuneric, de la distanță…

— Unde ați fost, Herr Flaüss?

— Nu este treaba dumneavoastră.

— Ați fost cu Robert Vandaariff.

Flaüss zâmbi afectat.

— Dacă am fost, n-aș avea niciun motiv să vă spun. După cum prea bine știți, toată povestea asta trebuie abordată cu maximă delicatețe – din nevoia de a apăra reputația prințului, a logodnei, a celor implicați. *Lordul* Vandaariff a fost îndeajuns de amabil ca să-și facă timp să discute *strategiile* posibile…

— Vă plătește?

— N-am să răspund insolenței…

— Iar eu n-am să mai suport idioțenia.

Flaüss deschise gura ca să replice, dar nu spuse nimic, simțindu-se prea jignit. Svenson se temu că mersese prea departe. Flaüss scoase o batistă și își șterse fruntea.

— Doctore Svenson – sunteți militar, nu uit asta, și trebuie să fiți franc. De data aceasta voi trece cu vederea tonul pe care l-ați folosit fiindcă trebuie să ne *bizuim* unul pe celălalt dacă vrem să ne apărăm prințul. Lăsând la o parte întrebările dumneavoastră, mărturisesc că sunt foarte curios cum de ați dat de prinț în seara asta și cum de l-ați „salvat” – și din mâinile cui.

Svenson își scoase monoclul din ochiul stâng și îl ridică la lumină. Se încruntă, îl apropie de gură și suflă în el până se aburi. Îl șterse cu mâneca și îl puse la loc, privindu-l pe Flaüss cu un dezgust nedisimulat.

— Mă tem că trebuie să mă întorc la pacientul meu.

Flaüss sări în picioare. Svenson încă nu se clintise din fotoliu.

— Am hotărât ca de acum încolo prințul să fie însoțit tot timpul de un soldat înarmat, declară ministrul plenipotențiar.

— O hotărâre foarte înțeleaptă. Dar Blach este de acord?

— A fost și el de acord că e o hotărâre înțeleaptă.

Svenson clătină din cap.

— Prințul nu va accepta așa ceva niciodată.

— Prințul nu va avea de ales – și nici dumneavoastră, doctore Svenson. Indiferent câtă grijă pretindeți că ați avut de prinț până în acest moment, faptul că nu ați reușit să împiedicați incidentul din această seară ne-a convins, pe mine și pe maiorul Blach, ca de acum încolo *el* să se ocupe de tot ce are nevoie prințul. Orice problemă medicală va fi rezolvată în prezența maiorului Blach sau a oamenilor lui.

Flaüss înghiți în sec și întinse mâna.

— Vă rog să-mi predați cheia de la camera prințului. Știu că ați încuiat-o. În calitate de ministru plenipotențiar vă ordon să mi-o înmânați.

Svenson se ridică în picioare cu grijă, punând scrumiera la locul ei pe masă, nedezlipindu-și privirea de pe Flaüss, și se îndreptă spre ușă. Flaüss rămase cu mâna întinsă. Svenson deschise ușa și ieși în hol. În spatele lui auzi zgomot de pași și imediat se trezi cu Flaüss lângă el, roșu la față, cu gura tremurând.

— Așa ceva nu permit. Am dat un ordin.

— Unde este maiorul Blach?

— Maiorul Blach se află la dispoziția mea, răspunse Flaüss.

— Refuzați tot timpul să-mi răspundeți la întrebări.

— E privilegiul meu!

— Vă înșelați, spuse Svenson pe un ton grav și îl privi pe ministrul plenipotențiar, observând că, în loc de teamă sau reproș, Flaüss afișa un zâmbet arogant ce abia reușea să-i ascundă triumful.

— Ați trecut printr-o perioadă mai grea, doctore Svenson, vă înțeleg. Dar lucrurile s-au schimbat. Multe, foarte multe lucruri s-au schimbat.

Svenson se întoarse spre Flaüss și își mută mantaua din mâna dreaptă în cea stângă astfel încât ministrul plenipotențiar să-i

vadă tocul pistolului din buzunarul interior. Flaüss se albi la față și făcu un pas înapoi, bâlbâindu-se:

— C… când se în… întoarce… m… maiorul Blach…

— Mă voi bucura să-l revăd, îl completă Svenson.

Era sigur că baronul von Hoern murise.

Se întoarse pe palier și, când să ajungă la scară, dădu peste maiorul Blach care se sprijinea de perete, ferindu-se parcă să nu fie văzut de pe coridor. Svenson se opri.

— Ați auzit? Ministrul vrea să vă vadă.

Maiorul Blach ridică din umeri.

— N-are importanță.

— Ați fost informat de starea în care se află prințul?

— Da, e o problemă serioasă, dar acum am nevoie de ajutorul dumneavoastră în altă parte.

Fără să mai aștepte răspuns, începu să coboare treptele. Svenson îl urmă, intimidat ca întotdeauna de atitudinea trufașă a maiorului, dar și curios ce putea fi mai important decât starea critică a prințului.

Blach traversă curtea către popota din clădirea în care erau cazați militarii. Trei dintre mesele mari, albe, fuseseră curățate și acum pe fiecare stătea întins un soldat în uniformă neagră, străjuit de doi soldați, câte unul la fiecare capăt al mesei. Primii doi soldați erau în viață; jumătatea de sus a celui de-al treilea era acoperită cu un cearșaf alb. Blach arătă spre mese și se retrase, nerostind niciun cuvânt. Svenson își așeză mantaua pe spătarul unui scaun și văzu că trusa lui fusese deja adusă acolo, pe o tavă de metal. Aruncă o privire primului soldat care se strâmba de durere – avea probabil piciorul stâng rupt – și pregăti detașat o injecție cu morfină. Celălalt soldat era într-o stare mai gravă, cu pieptul plin de sânge, abia suflând, cu fața de ceară. Svenson îi descheie vestonul și îi ridică încet cămașa îmbibată de sânge. O împunsătură între coaste – poate în plămâni. Se întoarse spre Blach.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu o oră, cred… poate mai mult.

— E cam târziu, s-ar putea să moară, observă el și se întoarse către soldați. Legați-l de masă.

În timp ce soldații executau ordinul, Svenson se apropie de cel cu piciorul rănit, îi ridică mâneca și îi făcu injecția, șoptindu-i în timp ce îi vâra acul în braț:

— Ai să te faci bine. Vom face tot ce ne stă în putință să-ți îndreptăm piciorul – dar trebuie să aștepți până când terminăm cu camaradul tău. Asta te va ajuta să dormi.

Soldatul, aproape un copil, dădu din cap, cu fața lucind de sudoare. Svenson îi zâmbi scurt și se întoarse spre Blach, vorbind în timp ce își scotea vestonul și își sufleca mânecile:

— E foarte simplu. Dacă lama i-a atins plămânii, aceștia sunt plini de sânge și soldatul va muri în câteva minute. Dacă plămânii nu au fost atinși, soldatul poate muri oricum – din cauza sângelui pierdut sau din cauza cangrenei. Am să fac tot ce pot. Unde vă pot găsi mai târziu?

— Rămân aici.

— În regulă.

Svenson aruncă o privire spre cea de a treia masă.

— Locotenentul meu, zise Blach. E mort de câteva ore.

Svenson rămase în ușă fumând o țigară și privind în curte. Își șterse mâinile cu o cârpă. Avusese nevoie de două ore. Omul încă mai trăia – se pare că plămânii nu-i fuseseră atinși – deși avea febră mare. Dacă supraviețuia acelei nopți, avea să-și revină. Genunchiul celuilalt soldat era zdrobit. Cu toate că făcuse tot ce-i stătea în putere, era foarte puțin probabil ca de acum încolo omul să meargă fără să șchiopăteze. Tot timpul cât Svenson îi doftoricise pe cei doi, maiorul Blach păstrase tăcerea. Doctorul mai trase o dată din țigară și aruncă mucul pe pietrișul din curte. Cei doi răniți fuseseră duși în locul în care erau încartiruiți – cel puțin acolo puteau dormi în paturile lor. Maiorul se sprijini de o masă, aproape de cadavrul locotenentului. Svenson scoase fumul pe nări și reveni în încăpere.

Având în vedere ferocitatea loviturilor primite, era clar că locotenentul murise repede. Svenson ridică privirea spre maior.

— Nu sunt sigur că ceea ce vă spun nu puteți vedea și singur. Patru împunsături – prima, aș zice, aici: în coaste, din stânga victimei, o lovitură transversală… foarte dureroasă probabil, dar nu mortală. Următoarele trei, la câțiva centimetri una de alta, pe sub coaste, în plămâni, poate chiar atingând inima – nu pot spune fără să-i deschid pieptul. Lovituri grele – se poate vedea impactul în jurul rănii, urma lăsată – un cuțit sau un pumnal înfipt până în plăsele, de mai multe ori, cu furie.

Blach încuviință din cap. Svenson îl aștepta să zică ceva, dar maiorul rămase tăcut. Svenson oftă și începu să-și tragă la loc

mânecile și să le încheie.

— Îmi puteți spune în ce împrejurări au fost făcute aceste răni?

— Nu, mormăi maiorul.

— În regulă. Atunci îmi puteți spune măcar dacă ceea ce s-a întâmplat a avut legătură cu atacul asupra prințului?

— Ce atac?

— Prințul Karl-Horst a fost ars pe față. E foarte posibil ca acest lucru să fi avut loc cu consimțământul lui, eu însă consider că a fost vorba de un atac.

— Înainte de a-l aduce dumneavoastră acasă?

— Exact.

— Credeam că era beat.

— Era beat, dar, după părerea mea, nu fiindcă ar fi consumat alcool. Ce-ați vrut să spuneți prin „credeam”?

— Ați fost văzut, domnule doctor.

— Nu zău.

— Noi stăm cu ochii pe foarte mulți oameni.

— Dar nu și pe prinț, după cât se pare.

— Nu a fost în compania unor persoane importante din anturajul noii lui cunoștințe?

— Ba da, domnule maior. Și – am să repet dacă nu ați înțeles de prima dată – în această companie, mai mult de-atât, la îndemnul acestei companii, a fost ars în jurul ochilor.

— Așa spuneți dumneavoastră.

— Puteți vedea și singur.

— De-abia aștept.

Svenson își puse instrumentele în trusa medicală. Ridică ochii. Maiorul Blach încă îl mai privea. Svenson vârî catgutul în geantă și oftă exasperat.

— Câți oameni aveți sub comandă, domnule maior?

— 20 de soldați și 2 ofițeri.

— Acum ați rămas cu 18 soldați și un ofițer. Și vă asigur că cel care a făcut asta – unul sau o bandă întreagă – n-a avut niciun interes să mă țină sub observație, fiindcă eu am fost tot timpul preocupat să-l împiedic pe idiotul ăla să se facă de rușine.

Maiorul Blach nu răspunse. Doctorul Svenson închise trusa cu un pocnet și își culese mantaua de pe scaun.

— Sper din toată inima că l-ați ținut sub observație și pe ministrul plenipotențiar,

domnule maior – a lipsit tot timpul acesta și refuză să dea explicații.

Svenson se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre ușă. Acolo se opri, se întoarse și întrebă:

— Îi spuneți dumneavoastră despre cadavre sau îi spun eu?

— Încă n-am terminat, domnule doctor, șuieră Blach și, trăgând cearșaful peste fața locotenentului, se apropie de Svenson. Cred că trebuie să-i facem o vizită prințului.

Urcară treptele la etajul trei, unde îl găsiră pe Flaüss așteptând împreună cu doi paznici. Ministrul plenipotențiar și maiorul se priviră cu subînțeles, fără ca Svenson să priceapă ceva – era clar că cei doi se urau, fapt care nu-i împiedica să coopereze într-un scop sau altul. Flaüss surâse batjocoritor spre Svenson și arătă spre ușă.

— Domnule doctor, cred că dumneavoastră aveți cheia.

— N-ați încercat să bateți în ușă?

Întrebarea venea de la Blach și Svenson se abținu să nu zâmbească.

— Sigur că am încercat, răspunse Flaüss neconvingător, dar n-am nimic împotrivă să încerc din nou. Se întoarse și bătu tare în ușă cu pumnul, o clipă mai târziu strigând cu glas mieros: Alteța Voastră? Prințul Karl-Horst? Sunt eu, Herr Flaüss, împreună cu domnul maior și doctorul Svenson.

Așteptară. Flaüss se întoarse spre Svenson și spuse răstit:

— Deschideți ușa! Insist să o deschideți imediat!

Svenson zâmbi afabil și scoase cheia din buzunar. I-o dădu lui Flaüss.

— Puteți să o deschideți și singur, domnule ministru plenipotențiar.

Flaüss smulse cheia și o vârî în broască. O întoarse, apăsă pe clanță, dar ușa nu se deschise. Apăsă din nou pe clanță și se împinse cu umărul în ușă. Se întoarse spre ceilalți.

— Nu vrea să se deschidă – e pus ceva în ea.

Maiorul Blach făcu un pas înainte și îl dădu la o parte pe Flaüss, punând mâna pe mâner și împingându-se cu toată puterea în ușă. Ușa cedă, dar nu mult, poate un centimetru. Blach făcu semn celor doi soldați și împreună se izbiră în ușă în același timp reușind să o mai deschidă câțiva centimetri, îndeajuns ca să vadă șifonierul masiv proptit în ea. Cei trei împinseră din nou, până când unul dintre ei reuși să pătrundă în cameră – Blach, urmat de

Flaüss, care o luă înaintea soldaților. Svenson păși înăuntru cu un zâmbet resemnat, trăgând trusa medicală după el.

Prințul dispăruse. Șifonierul fusese folosit ca să blocheze ușa, iar fereastra era deschisă.

— A fugit! Pentru a doua oară! șopti Flaüss și se întoarse repede spre Svenson. Dumneavoastră l-ați ajutat! Cheia era la dumneavoastră!

— Nu fi prost, mormăi maiorul Blach. Uită-te în jur. Șifonierul e din mahon masiv – a fost nevoie de trei oameni ca să-l urnească din loc. E imposibil ca prințul să-l fi mutat singur și ca doctorul să-l fi ajutat – doctorul ar fi trebuit să părăsească încăperea *înainte* ca biroul să blocheze ușa.

Flaüss rămase tăcut. Svenson se uită la Blach, care îl privea încruntat. Maiorul strigă la soldații din hol:

— Unul dintre voi să dea fuga la poartă și să vadă dacă prințul a părăsit clădirea și dacă a făcut-o singur!

Svenson se apropie de șifonier și îl deschise.

— Prințul poartă uniforma de infanterist – n-o văd aici – verde-închis, colonel de grenadieri. Îi place, fiindcă are drept însemn o bombă care explodează. Cred că pentru el are o semnificație sexuală.

Ceilalți doi îl priviră de parcă ar fi vorbit păsărește. Svenson se duse la fereastră și se aplecă în afară. Sub fereastră, trei etaje mai jos, pietrișul era denivelat.

— Domnule maior, dacă trimiteți un om de încredere ca să examineze pietrișul de sub această fereastră – s-ar putea să se fi folosit o scară – sigur va descoperi niște urme adânci. Deși o scară atât de lungă ar fi atras atenția. Spuneți-mi, Herr Flaüss, există vreo scară în acest complex de clădiri?

— De unde să știu eu?

— Cred că de la *personalul* care îl deservește.

— Și dacă nu există o astfel de scară? întrebă maiorul Blach.

— Atunci ori s-a adus una – ceea ce trebuie să se fi observat la poartă – ori s-a folosit altceva – o gheară de pisică. Desigur, continuă Svenson, făcând un pas înapoi și cercetând tencuiala din jurul ferestrei, nu văd nicio urmă, nicio frânghie pe care să fi coborât cineva.

— Atunci *cum* au coborât? întrebă Flaüss.

Svenson reveni la fereastră și se aplecă din nou în afară. Nu exista niciun balcon, niciun perete acoperit de iederă, niciun copac în apropiere – camera fusese aleasă tocmai din acest motiv. Se întoarse și privi în sus – erau doar două etaje până la acoperiș.

În timp ce urcau treptele, Blach primi vești de la poartă – prințul nu fusese văzut și nimeni nu trecuse pe acolo, nici într-o direcție, nici în cealaltă, în ultimele trei ore, de la sosirea maiorului. Svenson se concentră cu greu asupra raportului soldatului, îngrozit la gândul inevitabilei escaladări a acoperișului clădirii. Se ținea aproape de perete, sprijinindu-se de balustradă cât mai degajat cu putință, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. În fața lor un soldat desfăcea o scară care atârna de tavanul holului de la etajul șase. Deasupra lui era o mansardă îngustă și, în tavanul acesteia, o deschizătură ce dădea spre acoperiș. Maiorul Blach se apropie de scară cu pași mari – în mână îi apăruse ca din senin un pistol – și urcă repede, făcându-se nevăzut în întunericul de deasupra, urmat de Flaüss, mult mai agil decât îl recomanda statura robustă. Svenson înghiți în sec și urcă greoi după ei, cu mâinile încleștate, încercând să-și învingă greața în timp ce scara se legăna la fiecare pas. Simțindu-se ca un copil, se târî în patru labe pe podeaua de scândură a mansardei și privi în jur. Flaüss tocmai se strecura afară prin deschizătura îngustă din tavan, lăsând să se întrevadă luminile bolnăvicioase ale orașului ce reușeau să străpungă ceața. Cu un geamăt cu greu înăbușit, doctorul Svenson se sili să-i urmeze.

Când ajunse pe acoperiș, mai întâi în genunchi, apoi, clătinându-se, în picioare, văzu cum maiorul Blach se ghemuiește lângă streașină de deasupra dormitorului prințului. Maiorul se întoarse și strigă:

— Mușchiul de pe piatră e ros în câteva locuri – de o frânghie sau de o scară de frânghie!

Maiorul se ridică în picioare și se apropie de Flaüss și Svenson, privind în jur. Apoi arătă spre acoperișurile învecinate.

— Ce nu înțeleg eu e că niciunul din acoperișurile astea nu e îndeajuns de aproape. Nu pun la îndoială faptul că prințul a fost tras pe acoperiș – dar clădirea asta e mai înaltă cu cel puțin un etaj decât celelalte din jur. Între ea și celelalte e o distanță de cel puțin o stradă, în toate direcțiile. Nu văd cum ar fi putut fugi cineva de pe acoperișul ăsta doar dacă a angajat un acrobat de la circ.

— Poate că nu așa s-au petrecut lucrurile, sugeră ministrul plenipotențiar. Poate că pur și simplu au intrat în clădire pe sus.

— Imposibil. Scara care urcă la mansardă e încuiată pe dinăuntru.

— Doar dacă i-a ajutat cineva dinăuntru, zise ministrul plenipotențiar, ușor iritat.

— Nu-i exclus, recunoscu Blach. Caz în care încă n-au ieșit pe poartă. Oamenii mei vor cerceta toată zona imediat. Domnule doctor?

— Mmm?

— Ce *părere* aveți?

Svenson înghiți în sec și inspiră aerul rece al nopții, încercând să se relaxeze. Își desprinse cu greu privirea de pe cer și spațiile deschise din jur, și privi în jos, la acoperișul dat cu catran.

— Știu și eu… ce e asta? întrebă el.

Flaüss se uită în direcția arătată de Svenson cu degetul și făcu un pas către un obiect mic și alb. Îl ridică și îl arătă celorlalți.

— Un muc de țigară, constată maiorul Blach.

Trecuseră treizeci de minute. Cei trei reveniseră în camera prințului, unde maiorul scotocea sistematic prin fiecare sertar și dulap. Flaüss ședea în fotoliu, gânditor, în timp ce Svenson stătea în picioare lângă fereastra deschisă, fumând. Soldații cercetaseră de-a fir a păr complexul de clădiri, dar nu găsiseră nimic; pe pietrișul de sub fereastră nu erau urme de picioare sau de scară. Blach se întorsese pe acoperiș înarmat cu un felinar, însă nu-și găsise decât propriile urme de pași – deși erau câteva urme pe peretele clădirii, aproape de locul în care frânghiile se mânjiseră de praful de pe burlane.

— Poate a fugit doar ca să se dedea plăcerilor, sugeră ministrul plenipotențiar, uitându-se crunt la Svenson. Fiindcă l-ați hăituit dumneavoastră – nu are încredere în noi…

— Nu fi prost, se răsti maiorul Blach. Aici e vorba de un plan, cu sau fără ajutorul prințului – cel mai probabil fără, dacă își pierduse cunoștința așa cum spune domnul doctor. Cel puțin doi oameni au intrat în cameră de sus, poate mai mulți – paznicul n-a auzit când era mutat șifonierul, ceea ce mă face să cred că au fost patru oameni – și l-au luat pe prinț cu ei. Trebuie să acceptăm ideea că a fost răpit și să hotărâm cum să-l recuperăm.

Maiorul Blach închise cu zgomot ultimul sertar și își întoarse privirea spre Svenson.

— Da? făcu doctorul.

— Dumneavoastră l-ați găsit mai devreme.

— Întocmai.

— Spuneți-mi unde și cum l-ați găsit.

— Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, care vine cam târziu, replică Svenson cu o voce plină de dispreț. Credeți că e același grup de persoane? Fiindcă dacă așa stau lucrurile, știți cine sunt – amândoi știți. Vreți să le cereți socoteală? Vreți să dați buzna peste Robert Vandaariff? Peste ministrul adjunct Crabbé? Peste Comte d'Orkanez? În turnătoria lui Xonck? Sau unul dintre dumneavoastră știe deja unde se află prințul – ca să punem capăt acestei șarade absurde?

Svenson observă cu satisfacție că la auzul acestei întrebări și el și maiorul se uitau la Flaüss.

— Nu știu nimic! strigă Flaüss. Dacă trebuie să solicităm ajutorul acestor persoane auguste pe care tocmai le-ați pomenit dacă ne *pot* ajuta…

Doctorul râse batjocoritor. Flaüss se întoarse disperat spre maior.

— Domnul doctor încă nu ne-a spus cum l-a găsit pe prinț ultima oară. Poate că o va face acum.

— Nu e niciun secret, minți Svenson. Am căutat bordelul. Cineva de la bordel mi-a oferit informația. Prințul se afla chiar după colț. Se pare că donațiile generoase ale lui Henry Xonck către institut înlesnesc într-o oarecare măsură accesul amicilor fratelui său mai mic.

— Cum de-ați știut de existența bordelului? întrebă Flaüss.

— Îl cunosc pe prinț îndeajuns de bine – dar nu asta e problema! V-am spus cu cine era. Dacă știe cineva cu adevărat ce s-a întâmplat, atunci ei sunt aceia. Eu nu mă pot confrunta cu aceste persoane. Dumneavoastră, Herr Flaüss, trebuie să o faceți – împreună cu oamenii maiorului – e singura cale.

Svenson strivi țigara în ceașca de porțelan în care fusese cafeaua lui cu atâta vreme în urmă.

— Dacă stăm așa, nu facem nimic, spuse el. Își luă mantaua și părăsi camera cu pași mari.

Negândindu-se decât că nu mai mâncase de ore bune, Svenson coborî treptele spre bucătărie, care era pustie. Căută prin dulapuri și găsi o bucată de brânză tare, un cârnat uscat și o pâine din dimineața aceea. Își turnă un pahar de vin gălbui și se așeză la masă, meditând la cele întâmplate în timp ce își tăia o felie mare

de brânză și una de cârnat și le punea pe o felie de pâine. După prima îmbucătură, dându-și seama că pâinea era prea uscată, se ridică și căută un borcan de muștar. Îl găsi și își întinse mai mult decât era nevoie pe felia de pâine, apoi așeză peste el cârnatul și brânza. Mușcă și sorbi din paharul cu vin. Continuă în același mod – ascultând zgomotele de afară – și încercă să ia o hotărâre. Prințul fusese răpit o dată, salvat și răpit din nou – de aceiași oameni și din aceleași motive, fără doar și poate. Dar cum rămânea cu mucul de țigară?

Flaüss i-l dăduse și, după o foarte scurtă privire, Svenson i-l înapoiase, întorcându-se ca să coboare de pe acoperiș, cu fărâma de demnitate care îi mai rămăsese – dar acea privire îi confirmase ideea pe care și-o formase deja. Vârful mucului avea o crestătură pe care o văzuse cu o noapte înainte – de la portțigaretul lăcuit al unei femei – la hotelul St. Royale. Femeia – sorbi iar din pahar, își scoase monoclul și îl vârî în buzunarul de la piept, apoi se frecă pe față – era uluitor de frumoasă. Și periculoasă – extrem de periculoasă – dar într-un mod atât de firesc, ca și cum cineva ar discuta despre o cobră – o descriere care s-ar referi la lungime, culoare sau semne distinctive, fără să amintească veninul ei mortal, o caracteristică *a priori* de care, după părerea lui, nu se putea face excepție… dimpotrivă. Oftă și își forță mintea ostenită să se concentreze, să facă legătura între femeia aceea de la hotel și posibila ei prezență pe acoperiș. Nu-i găsi logica, dar își dădu seama că, dacă o găsea, ar fi ajuns la prinț, drept care începu să-și scotocească memoria cu meticulozitate.

Mult mai devreme, când văzuse că prințul nu se întorsese și că Flaüss și Blach erau, de asemenea, plecați, Svenson intrase în camera prințului și căutase orice indiciu asupra intențiilor acestuia de a-și petrece seara. În general, Karl-Horst era la fel de șiret ca o pisică sau ca un elev de școală primară. Dacă ascundea vreun lucru, îl ascundea sub saltea sau într-un pantof sau, cel mai probabil, îl vâra pur și simplu în buzunarul hainei pe care tocmai o purtase și uitase că o purtase. Svenson găsise cutii ornamentate de chibrituri, programe de teatru, cărți de vizită, dar nimic deosebit, care să atragă atenția. Se așezase pe pat și își aprinsese o țigară, privind în jur, pe moment în pană de idei. Pe noptiera de lângă pat se afla o vază din sticlă albastră cu vreo zece crini albi, aplecați fiecare peste margine în funcție de cât de ofiliți erau. Svenson o privise lung. Până acum nu mai văzuse flori în camera prințului, iar în reședința diplomaților nu existau manifestări similare ale unei preocupări prin excelență feminine. Dacă se gândea bine, nu știa ca acolo să fie prezentă și vreo femeie, iar Karl-Horst nu-și exprimase niciodată preferința pentru flori sau, în general, pentru obiecte frumoase. Poate le primise de la Lydia Vandaariff. Poate că un crâmpei de afecțiune străpunsese armura lui Karl-Horst, bătătorită de atâtea pofte lumești.

Svenson se încruntase și se apropiase în grabă de noptieră, uitându-se cu atenție la vază. Își șterse monoclul și privise mai îndeaproape – sticla arăta a fi prelucrată, deși suprafața era ușor denivelată și cu mici defecte, spire sau bule. Doctorul se încruntase din nou – dacă era ceva *în* ea? Luase un prosop de pe masa de bărbierit a prințului și îl întinsese pe pat, apoi luase crinii și îi așezase, uzi, pe prosop. Luase vaza în mână și o privise la lumină. *Era* ceva în ea, poate o altă bucată de sticlă, deviind lumina care trecea prin vază, deși părea invizibilă. Svenson lăsase vaza jos și își suflecase mâneca. Vârâse mâna în vază, căutase puțin – obiectul era destul de alunecos și scosese un dreptunghi de sticlă albastră, cam de mărimea unei cărți de vizită. Îl șterse, își șterse mâna cu prosopul și îl examinase. În doar câteva clipe, de parcă l-ar fi lovit un ciocan, Svenson căzuse în genunchi scuturând din cap, ametit, aproape scăpând din mână cardul de sticlă, uluit.

Apoi îl privise din nou.

Părea că pătrunsese în visul cuiva. O clipă mai târziu albastrul vazei dispăru de parcă Svenson ar fi străpuns un văl… privea într-o cameră – o cameră întunecată, confortabilă, cu o sofa mare, roșie, candelabre care atârnau de tavan și covoare scumpe – apoi, motiv pentru care aproape că îl scăpă din mână prima dată – imaginea se *mișcă,* ca și cum Svenson ar fi mers sau ar fi stat în picioare și și-ar fi rotit privirea prin salon – și văzu *oameni,* oameni care se uitau drept la el. Nu auzea decât zgomotul propriei respirații, dar mintea îi pătrunsese cu totul în spațiul acestor imagini – imagini aflate *în mișcare* – ca niște fotografii dar nu tocmai, în același timp mai vii și mai puțin clare, mai palpabile și, de neînțeles, aducând a *senzație,* precum cea oferită de o rochie de mătase, juponul adunat în jurul picioarelor unei femei, pielea ei de culoarea satinului sub jupon, și apoi un bărbat care își făcea loc între picioarele ei, simțindu-i într-un fel zâmbetul în timp ce trupul lui își găsea, pe bâjbâite, poziția ideală. Capul ei se lăsa înapoi, pe sofa – căci acum Svenson vedea tavanul și îi simțea părul lăsat în jurul feței și a gâtului – o față mascată, își dădu el seama și apoi senzația din vintrele ei voluptoasă, încântătoare în timp ce, evident din senzațiile lichide care îl străbăteau pe Svenson bărbatul o penetra. Apoi unghiul de vedere se schimba ușor, femeia întorcându-și capul, pe peretele din spatele ei apărând o parte dintr-o oglindă mare. Pentru o fracțiune de secundă Svenson văzu în ea fața bărbatului și restul camerei din spatele lui. Bărbatul, fără niciun dubiu, era Karl-Horst von Maasmärck.

Femeia nu era Lydia Vandaariff, avea părul castaniu. În spatele prințului Svenson zărise, uluit, alți oameni – spectatori? – și dincolo de ei altceva – o ușă deschisă? o fereastră? – dar renunță să-și mai pună întrebări și, cu mai multă greutate decât s-ar fi

așteptat, își dezlipi privirea de pe card. La ce se uita? Se privi rușinat – avea o erecție. În plus – se sili să-și limpezească mintea – fusese conștient de momentele interacțiunii pe care de fapt nu le văzuse… femeia care se pipăia ca să-și provoace plăcere și ca să vadă cât de umedă era, Karl-Horst, care încerca să-și descheie prohabul, momentul penetrației… toate acestea, își dădu el seama, fuseseră percepute din perspectiva femeii, a *experienței* ei – deși momentele în sine nu le văzuse. Răsuflând adânc la gândul a ceea ce va urma, își fixă din nou privirea pe cardul de sticlă, scufundându-se în el de parcă ar fi intrat într-o baltă adâncă: mai întâi sofaua goală, apoi femeia care își trăgea rochia în sus, apoi prințul care se vâra între picioarele ei, copularea în sine, femeia care întorcea capul, oglinda, reflecția, apoi, o clipă mai târziu, din nou sofaua goală – apoi întreaga scenă se repeta… și tot așa.

Svenson lăsă cardul jos. Răsufla sacadat. Ce se întâmplase cu el? Această fereastră minusculă părea să fi surprins și înregistrat esența simțirii unei femei. Și cine era femeia? Cine erau spectatorii? Când se întâmplase acest lucru? Și cine îi spusese prințului unde și cum să ascundă cardul de sticlă? Îl privi din nou și descoperi că putea, concentrându-se la maximum, să încetinească mișcarea, să stăruie asupra unui moment anume, cu rezultate aproape insuportabil de plăcute. Își impuse să treacă la momentul în care apărea oglinda, studiind reflecția îndeaproape. Observă că persoanele – poate zece bărbați și femei – erau și ele mascate, dar nu recunoscu pe niciuna din ele. Se sili să treacă mai departe și zări, în ultimele secunde, o ușă deschisă – cineva probabil că tocmai părăsise încăperea – și dincolo de ea o fereastră, poate în depărtare, eu ceva scris pe ea, invers, literele *li-L-A.* La început crezu că privea afară dintr-o tavernă cuvântul „ale”[7] fiind o reclamă – dar, când luă în considerare camera luxoasă și eleganța petrecerii, distanța dintre ușă și fereastra cu litere, ideea unei taverne sau chiar a unui restaurant i se păru mai puțin plauzibilă.

Se blocă o clipă, apoi avu o revelație. Un *hotel.* St. Royale.

Peste doar câteva minute Svenson se afla într-o trăsură, îndreptându-se spre ceea ce era poate cel mai reputat hotel din oraș, în inima Circus Garden, cu cardul și revolverul în buzunare separate. Nu era un produs al luxului și privilegiului – putea însă adopta atitudinea trufașă a celor pe care îi cunoștea de la curtea regală din Macklenburg, sperând că va găsi pe cineva care să-l ajute, fie din simpatie, fie prin intimidare. Prima lui intenție era doar să dea de prinț și să se asigure că neghiobul era în siguranță. Dacă afla ceva despre originea și producția cardului de sticlă, cu atât mai bine, chestia acesta îl interesa foarte mult fiindcă îi confirma faptul că, din nou, Karl-Horst se asocia cu persoane ale

căror ambiții nu le înțelegea. Deși simțise pe propria piele efectul senzațional al acestei invenții, Svenson își dădea seama că importanța ei era mult mai mare, depășindu-i cu mult imaginația.

Intră în holul puternic luminat al hotelului St. Royale și privi ca din întâmplare spre ferestrele din față, localizând literele pe care le văzuse reflectate. Erau în stânga lui și, în timp ce se îndrepta spre ele, încercă să găsească ușa prin care văzuse fereastra. Nu izbuti. Peretele pe care ar fi trebuit să fie aceasta era gol și neted în aparență. Păși mai aproape și se rezemă de el, își scoase o țigară și o aprinse tacticos, cercetându-l, dar fără folos. Lângă el atârna o oglindă mare, cu o ramă masivă, aurie. Se privi și își văzu frustrarea. Oglinda nu ajungea până la podea, se oprea cam la un metru deasupra ei – nereușind să mascheze o intrare. Svenson oftă și privi în jur – locatarii hotelului intrau și ieșeau sau ședeau pe banchetele de piele din hol. Neștiind ce să facă, se îndreptă spre recepție. Trecând pe lângă scara care ducea la etaj se feri din calea a două femei, salutându-le din cap politicos. Brusc simți mirosul îmbătător de santal. Ridică ochii șocat și văzu părul castaniu-deschis al uneia dintre femei, ceafa ei delicată. Era femeia din cardul de sticlă – absolut sigur – atât de tare era parfumul ei, în ciuda faptului că Svenson știa că nu mai mirosise așa ceva până atunci și că nu-l simțise nici în card. Și totuși, interacțiunea dintre acel parfum și trupul acestei femei îi era tot atât de cunoscută, nu putea spune de ce, pe cât probabil că îi era și femeii.

Cele două femei își continuară drumul spre restaurantul hotelului. Doctorul Svenson țâșni după ele, ajungându-le din urmă chiar la intrare, și își drese glasul. Femeile se întoarseră spre el. Svenson văzu cu surprindere că fața femeii cu părul castaniu era desfigurată de o arsură subțire, ca o buclă, ce îi înconjura ochii și se întindea spre tâmple. Purta o rochie elegantă, bleu-pal, avea pielea albă, fără alte semne, și buzele rujate. Însoțitoarea ei era mai scundă, cu părul mai închis la culoare și cu fața un pic mai rotundă; la fel de atrăgătoare, dar cu aceleași semne derutante. Purta o rochie în dungi, de un galben imperial și verde pal, cu un guler înalt, din dantelă. Sub privirea lor scrutătoare, Svenson simți că nu-și mai găsește cuvintele. Nu fusese niciodată căsătorit, nu trăise niciodată în compania femeilor – era trist că doctorul Svenson se simțea mai bine lângă un cadavru decât lângă o femeie vie.

— Îmi cer scuze… Vă pot reține un moment?

Femeile îl priviră lung, fără să spună nimic. Svenson își luă avânt.

— Mă numesc Abelard Svenson… Sper că îmi puteți fi de ajutor. Sunt medic. Caut o persoană care se află în grija mea… o persoană foarte importantă, motiv pentru care

e de la sine înțeles că toate cercetările trebuie întreprinse cu discreție.

Femeile continuară să-l privească. Cea care apăruse în card schiță un zâmbet, cu o urmă de interes în colțul gurii. Ochii ei îi examinară mantaua, epoleții și gulerul înalt.

— Sunteți militar? întrebă ea.

— Sunt medic, cum v-am mai spus, și ofițer al flotei din Macklenburg – căpitan-chirurg Svenson, dacă vreți – detașat cu misiuni speciale în (aici doctorul coborî vocea) scopuri *diplomatice.*

— Macklenburg? făcu cealaltă femeie.

— Întocmai. Este un principat german pe coasta Mării Baltice.

— Chiar vorbiți cu accent, remarcă femeia, chicotind. Nu-i așa că există o budincă Macklenburg?

— Există? întrebă doctorul.

— Ba bine că nu, spuse prima femeie. Se prepară cu stafide, cu frișcă și un amestec special de mirodenii – anason și cuișoare…

— Și alune măcinate, adăugă cealaltă. Presărate pe deasupra.

Doctorul dădu din cap, derutat.

— Mă tem că n-am auzit despre ea.

— Nu-i niciun păcat, îl consolă prima femeie, bătându-l ușor pe braț. Nu vă obosește ochiul?

Cele două femei îi priveau monoclul. Svenson zâmbi repede și îl aranjă mai bine.

— Cred că da, răspunse el. Dar m-am obișnuit atât de mult cu el, că nici nu-l mai simt.

Femeile zâmbeau în continuare, deși doctorul nici nu glumise, nici nu le făcuse vreun compliment – dintr-un motiv numai de ele știut se hotărâseră să-l accepte – drept care Svenson se folosi de ocazie și făcu semn spre restaurant.

— Presupun că doriți să cinați. Dacă mi-ați permite să beau un pahar de vin în compania dumneavoastră, ați avea timp suficient ca să mă ajutați în investigațiile mele.

— *Investigații?* zise femeia din card. Ce palpitant. Eu sunt doamna Marchmoor, iar dumneaei e domnișoara Poole.

Svenson oferi câte un braț celor două femei și se plasă între ele în ciuda faptului că atingerea lor îl înfiora, se îndepărtă puțin pentru ca pistolul din buzunar să nu se șteargă de domnișoara Poole.

— Vă sunt recunoscător pentru amabilitatea dumneavoastră, spuse el și le conduse spre restaurant.

Dar, odată ajunse înăuntru, *femeile* îl conduseră ele pe lângă mai multe mese libere spre capătul celălalt al restaurantului, unde un șir de uși discrete mascau intrarea în separeuri. Un chelner le deschise ușa, femeile desprinzându-se de Svenson și intrând una după alta. Svenson înclină din cap către chelner și le urmă. În timp ce ușa se închidea, își dădu seama că separeul era deja ocupat. În capul unei mese acoperite cu pânză de in, cu veselă de porțelan, tacâmuri de argint, pahare de cristal și vaze cu flori, ședea – sau mai curând prezida – o femeie înaltă, cu părul negru și ochi violeți, sfredelitori. Purta o jachetă mică, neagră, peste o rochie de mătase roșie, pe care erau brodate subtil, cu fir galben, scene chinezești. Femeia ridică privirea spre Svenson cu un zâmbet pe care doctorul îl luă ca un gest de politețe neutră, dar care tot îi tăie răsuflarea. Îi întâlni privirea și se înclină respectuos. Femeia sorbi din paharul cu vin, fixându-l în continuare. Celelalte două femei se așezaseră între timp de o parte și de alta a mesei, lângă femeia în roșu. Svenson rămase în picioare, neștiind ce să facă – la masa aceea încăpeau cel puțin câte trei persoane pe o parte până când doamna Marchmoor se aplecă și șopti ceva la urechea femeii în roșu. Femeia dădu din cap afirmativ și zâmbi spre Svenson cu mai multă căldură. Doctorul simți cum se înroșește.

— Domnule doctor, vă rog să vă așezați și să vă turnați un pahar de vin. E foarte bun, din câte îmi dau eu seama. Sunt madame Lacquer-Sforza. Doamna Marchmoor mi-a spus că faceți o *investigație.*

Domnișoara Poole îi întinse lui Svenson o sticlă de vin pe o tavă de argint. Doctorul luă sticla, umplu paharele celorlalte femei, apoi își umplu unul și pentru el.

— Îmi cer scuze că vă inoportunez… așa cum le explicam celor două doamne…

— E foarte ciudat, spuse madame Lacquer-Sforza, că ați ales să vă adresați tocmai dumnealor. Ce v-a îndemnat să faceți acest lucru? Le *cunoașteți* de undeva?

Doamna Marchmoor și domnișoara Poole chicotiră, pricepând aluzia. Svenson răspunse repede:

— Nici pe departe… faptul că le-am solicitat ajutorul arată cât de disperat sunt. Pe scurt – după cum am mai spus – mă aflu în serviciul diplomatic al ducatului de Macklenburg, mai precis în cel al fiului și moștenitorului ducelui, prințul Karl-Horst von Maasmärck.

Se știe că prințul este un client fidel al acestui hotel. Pe el îl caut. Poate e o prostie din partea mea, dar dacă vreuna dintre dumneavoastră – căci știu că prințul apreciază mult o asemenea frumusețe – l-a văzut cumva sau a auzit de trecerea lui pe aici și m-ar putea îndruma spre locul în care se află acum, i-aș rămâne extrem de recunoscător.

Femeile îi zâmbiră și sorbiră din pahare. Svenson era roșu la față, îi era cald, drept care bău și el, dar prea mult dintr-odată, și se înecă. Se șterse la gură cu un șervet și își drese glasul, simțindu-se ca un copil de 12 ani.

— Domnule doctor, vă rog, luați loc.

Svenson habar nu avea că încă mai stătea în picioare. Madame Lacquer-Sforza zâmbi în timp ce doctorul dădu să se așeze, se răzgândi, și își scoase mantaua, punând-o pe scaunul din dreapta. Svenson ridică iar paharul.

— Vă mulțumesc din nou pentru amabilitatea dumneavoastră. Nu vreau să vă inoportunez mai mult decât e necesar…

— Spuneți-mi, domnule doctor, îl abordă doamna Marchmoor, îl pierdeți des pe prinț? Sau este un om care are nevoie de… *dădacă?* Mă întreb dacă o astfel de îndeletnicire se potrivește cu statutul de ofițer și de chirurg.

Femeile chicotiră din nou. Svenson flutură din mână, sorbind din pahar ca să se liniștească – avea palmele umede, iar gulerul îl ardea.

— Nu, nu, aceasta este o situație ieșită din comun, tocmai am primit o înștiințare de la duce și, din întâmplare, în acest moment nici ministrul plenipotențiar, nici atașatul nostru militar nu sunt aici – și, desigur, nici prințul. Neștiind ce program are, mi-am permis să-l caut – întrucât mesajul solicită un răspuns rapid.

Doctorul simțea nevoia de a-și șterge fața, dar nu o făcu.

— Vă pot întreba dacă știți ceva despre prinț? A spus de multe ori că cinează la St. Royale, așa că poate l-ați văzut… sau poate chiar l-ați cunoscut. Prințului… iertați-mi îndrăzneala… îi plac… femeile frumoase.

Bău din nou. Femeile nu răspunseră. Domnișoara Poole se aplecase și îi șoptea ceva la ureche lui madame Lacquer-Sforza. Aceasta înclină din cap. Domnișoara Poole se sprijini de spătarul scaunului și sorbi din pahar. Doamna Marchmoor nu îl slăbea din ochi. Svenson nu se putu abține – privind-o în ochi simți un fior

de plăcere, amintindu-și – din propria lui memorie! – cum e între coapsele ei. Înghiți în sec și își drese glasul.

— Doamnă Marchmoor, *dumneavoastră* îl cunoașteți pe prinț?

Înainte ca femeia să poată răspunde, ușa se deschise și în separeu își făcură apariția doi bărbați. Svenson sări în picioare, întorcându-se cu fața la ei, deși niciunul nu-l învrednici cu o privire. Primul era înalt și slab, cu fruntea lată și părul tuns scurt, într-o uniformă roșie, cu trese galbene și cizme negre, gradul de colonel fiind anunțat de epoleții de pe umeri. După cei îi lăsă haina și coiful de alamă chelnerului, merse direct la madame Lacquer-Sforza, îi luă mâna și se aplecă să i-o sărute. Se înclină spre celelalte două femei și se așeză lângă doamna Marchmoor, care îi și umplea un pahar cu vin. Cel de-al doilea bărbat trecu de partea cealaltă a mesei, pe lângă Svenson, ca să stea lângă domnișoara Poole. Sărută mâna lui madame Lacquer-Sforza, după colonel, dar cu mai puțină importanță, și se așeză. Își umplu singur un pahar și trase o dușcă zdravănă, fără să se formalizeze. Avea părul spălăcit, brăzdat de șuvițe cărunte, lung și gras, pieptănat pe spate. Haina pe care o purta era de bună calitate dar neîngrijită – de fapt, întreaga înfățișare a omului dădea impresia unui obiect îndrăgit cândva – o canapea, de exemplu – dar lăsat în ploaie și aproape stricat. Svenson văzuse astfel de oameni la universitate, de aceea se întrebă dacă nu cumva insul era un fel de cărturar și, dacă era, ce căuta în compania acestor personaje.

Madame Lacquer-Sforza făcu prezentările:

— Domnule colonel Aspiche, domnule doctor Lorenz, am plăcerea să vi-l prezint pe domnul doctor Svenson din ducatul de Macklenburg, membru al suitei prințului Karl-Horst von Maasmärck. Domnule Svenson, domnul colonel Aspiche este noul comandant al Regimentului 4 Dragoni, recent trecut sub ordinele prințului – o promovare extraordinară – iar domnul doctor Lorenz este un membru de vază al Institutului Regal de Știință și Cercetare.

Svenson înclină din cap spre cei doi și ridică paharul. Lorenz se folosi de acest prilej ca să bea cu poftă, golind paharul și turnându-și altul. Aspiche îl fixă pe Svenson cu ochi cercetători. Svenson știa că îl are în față pe înlocuitorul lui Trapping – recunoscuse uniforma imediat – și mai știa că Aspiche era marcat de împrejurările în care fusese promovat – dacă nu și din alte motive, mai sensibile, cum ar fi dispariția cadavrului. Svenson hotărî să vadă cât de adâncă era rana.

— Am avut onoarea de a-l întâlni pe predecesorul domnului colonel Aspiche,

colonelul Trapping, în compania prințului meu, chiar în seara în care colonelul pare să fi dispărut. Sper, pentru familia lui – dacă nu și pentru o națiune care trebuie să-i fie recunoscătoare – că misterul dispariției lui va fi rezolvat cât de curând.

— Suntem cu toții mâhniți de această pierdere, mormăi Aspiche.

— Trebuie să fie dificilă asumarea comenzii în aceste împrejurări.

Aspiche îl privi încruntat.

— Militarul trebuie să meargă acolo unde este nevoie.

— Doctore Lorenz, interveni madame Lacquer-Sforza cu dezinvoltură, dacă nu mă înșel ați vizitat Macklenburgul.

— Așa e, răspunse doctorul Lorenz, cu o voce posacă și mândră, ca un câine bătut cândva, prins acum între încercarea de a se răzvrăti și frica de o nouă bătaie. Era iarnă. Frig și întuneric, asta e tot ce pot spune despre Macklenburg.

— Ce v-a adus acolo? întrebă Svenson politicos.

— Nu-mi mai amintesc, răspunse Lorenz, vorbind în pahar.

— Se fac niște budinci excelente acolo, chicoti domnișoara Poole, iar doamna Marchmoor îi ținu isonul.

Svenson se folosi de acest moment ca să-i studieze fața. Observă cu mirare că, ceea ce la început i se păruseră a fi niște arsuri, erau de fapt altceva – pielea nu era întinsă ca în cazul unei cicatrice, ci decolorată, ca și cum ar fi fost mâncată de un acid delicat sau pârlită de un soare extrem de puternic sau chiar un fel de tatuaj temporar – făcut poate cu *henné* diluată? Putea fel de bine să se fi datorat unui accident – pur și simplu îi desfigura fața – și numaidecât își luă ochii de la femeie, nevrând să dea impresia că se holbează la ea. Întâlni privirea lui madame Lacquer-Sforza, care nu-l slăbise din ochi.

— Domnule doctor Svenson, spuse ea. Vă plac jocurile?

— Depinde de joc, madame. Dar nu mă interesează cele de noroc, dacă la asta vă referiți.

— Poate că da. Dar dumneavoastră… domnule colonel Aspiche?

Aspiche ridică privirea, era cu gândul în altă parte. Șocat, Svenson își dădu seama că mâna dreaptă a doamnei Marchmoor

nu era la vedere, unghiul brațului ei plasând-o direct pe genunchii colonelului. Aspiche își drese glasul și se concentră, încruntat. Doamna Marchmoor ca și madame Lacquer-Sforza, de altfel – îl priviră vesele, cu un interes nevinovat.

— Jocurile de noroc sunt sânge din sângele bărbatului, anunță el. Sau cel puțin din sângele militarului. Nimic nu se câștigă fără disponibilitatea de a pierde – totul sau o parte. Chiar și pentru victoria cea mai mare se pierd vieți omenești. La un anumit nivel al *practicii,* refuzul de a-ți încerca norocul coincide cu lașitatea.

Colonelul sorbi din pahar, își schimbă poziția – intenționat neuitându-se spre doamna Marchmoor, a cărei mână nu revenise pe masă – și se întoarse spre Svenson.

— Nu vreau să vă pun într-o lumină proastă, domnule doctor, fiindcă pentru dumneavoastră cea mai importantă este salvarea vieții – *apărarea* ei.

Madame Lacquer-Sforza aprobă din cap cu gravitate și se întoarse spre celălalt bărbat.

— Doctore Lorenz?

Lorenz se străduia să vadă prin masă, privind fix la punctul de deasupra genunchilor lui Aspiche, ca și cum prin concentrare ar fi putut îndepărta obstacolul. Fără să-și mute privirea, duse din nou paharul la gură – Svenson era impresionat de capacitatea lui de absorbție – și mormăi:

— E-adevărat, jocurile sunt o iluzie, fiindcă e vorba numai de procentaje ale șansei, destul de previzibile dacă ai răbdare și te pricepi la matematică. Ce-i drept, există un risc, căci posibilitatea permite rezultate diferite, dar probabilitățile sunt ușor de cunoscut și, în timp, jucătorul inteligent câștigă în funcție de cât se raportează – el sau ea (aici Lorenz îi aruncă o privire lui madame Lacquer-Sforza) – la cunoașterea rațională.

Lorenz sorbi din pahar și, în timp ce făcea acest lucru, domnișoara Poole îi suflă în ureche. Bărbatul se înecă și stropi fața de masă cu vin. Ceilalți izbucniră în râs. Domnișoara Poole luă un șervet și șterse fața înroșită a lui Lorenz. Madame Lacquer-Sforza îi umplu paharul. Svenson observă că mâna colonelului Aspiche nu mai era la vedere și că doamna Marchmoor își schimbă ușor poziția pe scaun. Svenson înghiți în sec – ce căuta el aici? Întâlni din nou privirea lui madame Lacquer-Sforza, amuzată de felul în care Svenson percepea tot ce se întâmplă la masă.

— Dar dumneavoastră, madame? întrebă el. Nu am auzit opinia dumneavoastră. Presupun că ați abordat subiectul cu un scop anume.

— Vai, domnule doctor, cât sunteți de german – atât de direct, atât de practic, spuse femeia. Sorbi din pahar și zâmbi. Din punctul meu de vedere, e foarte simplu. Nu joc niciodată pe ceva la care țin, dar joc până în pânzele albe pe ceva de care nu-mi pasă. Desigur, sunt îndeajuns de norocoasă ca să țin la foarte puține lucruri și astfel, pentru mine, cea mai mare parte a acestei lumi e plină de un simț al… *ludicului,* în absența unui cuvânt mai potrivit. Dar, vă asigur, un ludic *serios.*

Privirea ei era ațintită asupra lui Svenson, liniștită, amuzată. Svenson nu înțelegea ce se petrece în acea încăpere. În stânga lui, colonelul Aspiche și doamna Marchmoor se pipăiau de zor pe sub masă. În dreapta, domnișoara Poole lingea urechea doctorului Lorenz, doctorul gâfâia și își mușca buza de jos, strângând paharul mai-mai să-l spargă. Svenson privi din nou spre madame Lacquer-Sforza. Femeia îi ignora pe ceilalți. Svenson își dădu seama că le făcuse instructajul – le făcuse instructajul chiar înainte de a sosi acolo. Atenția ei era îndreptată spre el. Svenson fusese lăsat să intre cu un scop anume.

— Mă cunoașteți, madame… așa cum îl cunoașteți și pe prințul meu.

— Poate.

— Știți unde este?

— Știu unde ar putea fi.

— Îmi spuneți și mie?

— Poate. Țineți la el?

— Sunt obligat.

Femeia zâmbi.

— Domnule doctor, v-aș ruga să fiți onest.

Svenson înghiți în sec. Aspiche stătea cu ochii închiși și respira greu. Domnișoara Poole își vârâse două degete în gura lui Lorenz.

— E o adevărată pacoste, spuse el repede. Aș da orice să-l văd bătut măr.

Madame Lacquer-Sforza zâmbi larg.

— Așa mai merge.

— Madame, nu știu care sunt intențiile dumneavoastră…

— Nu vreau decât să vă propun un schimb. Caut pe cineva… cum faceți și dumneavoastră.

— Trebuie să-l găsesc pe prinț numaidecât.

— Da și dacă – ulterior – mă veți putea ajuta, vă voi rămâne foarte recunoscătoare.

Mintea lui Svenson se răzvrăti împotriva întregii situații – ceilalți păreau să nu se sinchisească – dar nu găsi un motiv imediat ca să refuze, Îi privi cercetător ochii de un violet-deschis, nu putu descifra nimic în ei și înghiți din nou în sec.

— Pe cine doriți să găsiți?

Aerul din laboratorul institutului mirosea a ozon, a cauciuc ars și a ceva necunoscut pentru Svenson – un amestec de sulf, sodiu și sânge ars. Prințul ședea pleoștit într-un fotoliu mare, încadrat de Crabbé și de Francis Xonck. În fața lor stătea Comte d'Orkanez, cu un șorț de piele și mănuși de piele lungi până la coate. În spatele lui o ușă de metal pe jumătate deschisă – oare pe acolo îl aduseseră pe Karl-Horst? Svenson îi amenințase cu pistolul și îl trăsese de mână pe prinț, care era îndeajuns de conștient ca să se ridice în picioare și să meargă împleticit, dar, se pare, incapabil să vorbească sau – spre norocul lui Svenson – să protesteze. La baza scării îl văzuse pe acel individ ciudat, în roșu, care îi făcuse semn să urce. La fel ca și el, bărbatul nu părea a fi fost poftit – era înarmat – dar nu avusese timp de pierdut. Paznicii îl urmăriseră până în curte, chiar până în stradă, unde avusese noroc să găsească o trăsură. De abia când ajunsese acasă, în camera prințului puternic luminată de lampa cu gaz departe de coridoarele semiobscure și de trăsura întunecată – observase arsurile circulare. Fusese prea preocupat ca să stabilească starea exactă a prințului, apoi de intervenția lui Flaüss, ca să-și dea seama care era legătura dintre separeul de la St. Royale și laboratorul institutului – sau dispariția lui Trapping de la vila Vandaariff.

Acum, stând la masa din bucătărie și auzind pregătirile care se făceau în apropiere în vederea unei expediții în oraș, știa că nu mai poate aștepta. Nu mai vorbise cu Blach sau Flaüss – nu avea încredere în ei și era mulțumit că cei doi pleacă împreună, fiindcă nici ei nu aveau încredere unul în altul. Era clar că madame Lacquer-Sforza era legată de doamna Marchmoor, care fusese supusă aceluiași proces ca și prințul, arsurile de pe fața ei erau mai mult decât elocvente. Atunci de ce fusese lăsat să intervină? Iar dacă madame Lacquer-Sforza nu era în cârdășie cu inșii de la institut, atunci cum se explica prezența cardului din sticlă albastră – care descria o scenă ce, cu siguranță, avea loc la St. Royale, fapt ce o implica și pe ea în această afacere. Svenson se frecă la ochi, încercând să se concentreze asupra celei mai presante întrebări. Care dintre cei doi – Crabbé (și cabala lui) sau madame Lacquer-Sforza – avea interesul și dispunea de mijloacele de a-l lua pe prinț de pe acoperișul reședinței diplomaților?

Termină de băut vinul dintr-o înghițitură și își îndepărtă scaunul de masă. Deasupra lui totul părea să fie liniștit. Cu mișcări mecanice vârî resturile de mâncare în dulap și puse paharul și cuțitul în chiuvetă. Mai scoase o țigară, o aprinse cu un chibrit de bucătărie și aruncă bățul în sobă. Svenson trase adânc fumul în piept, apoi se încruntă în timp ce scuipa o fărâmă de tutun care îi rămăsese pe limbă. Numele pe care i-l dăduse madame Lacquer-Sforza, Isobel Hastings, îi era necunoscut. Nu era familiarizat cu obiceiurile târfelor din acest oraș – nu avusese de a face cu ele decât atunci când îl recupera din brațele lor pe prințul neajutorat – și nu credea că e nevoie de așa ceva. Pe lângă el, madame Lacquer-Sforza probabil că avea multe alte persoane trimise în căutarea femeii, care cunoșteau orașul și locuitorii. Ceea ce însemna că aceste persoane dăduseră greș și că informațiile ei nu erau corecte. Renunță să se mai gândească la asta – fără îndoială, madame Lacquer-Sforza nu se aștepta ca el să-și piardă timpul cu așa ceva tocmai acum – indiferent de târgul pe care îl încheiase cu ea.

Svenson ieși în curte, trecându-și trusa medicală dintr-o mână într-alta în timp ce își îmbrăca mantaua din mers. Se opri în aerul rece și își încheie nasturii cu o mână, privind în sus. Reședința diplomaților era cufundată în tăcere. Plecaseră fără să-l anunțe. Știa că trebuia să pornească în cercetare de unul singur, dar nu se hotăra încotro să o apuce. Prințul nu putea fi la St. Royale – pentru simplul motiv că Svenson îl căutase acolo cu o noapte în urmă – și nici la institut nu putea fi, din același motiv. Clătină din cap, știind că și St. Royale și institutul puteau fi la fel de bine locul ideal în care să-l ascundă pe prinț – amândouă erau enorme – tocmai *fiindcă* Svenson deja trecuse pe acolo. Mai mult de atât, dacă îl luase grupul lui Crabbé, prințul putea fi oriunde – împreună, Crabbé și Xonck probabil că aveau sute de locuri în care să ascundă pe cineva. Svenson nu putea spera să-l găsească pe prinț dacă îl căuta de unul singur. Trebuia să pună mâna pe o persoană implicată în răpirea lui și să o facă să vorbească.

Se îndreptă spre poartă, înclină din cap spre paznic și ieși în stradă, așteptând o trăsură goală, trecând în revistă opțiunile pe care le avea. Respinse varianta Vandaariff – Blach și Flaüss probabil că îl vizitau deja – ca și varianta madame Lacquer-Sforza. Pur și simplu nu se vedea înfruntând-o cu violența care se temea că era inevitabilă. Mai rămâneau Crabbé, Xonck și Comte d'Orkanez. Pe ceilalți îi putea lăsa pentru mai târziu – celelalte femei, Aspiche, Lorenz, aghiotantul lui Crabbé. Orice încercare de a-i găsi pe aceștia i-ar fi luat mult timp și habar nu avea unde să-i caute. Pe de altă parte, prințul cinase la reședințele lui Crabbé, Xonck și Comte d'Orkanez, iar Svenson îi memorase cu scrupulozitate programul și astfel adresele celor vizitați. Doctorul oftă și își desfăcu nasturele de sus. Era trecut bine de miezul nopții, se făcuse frig, iar strada era pustie. Dacă trebuia să

meargă pe jos, cea mai apropiată destinație din cele trei era casa lui Harald Crabbé, în piața Hadrian.

Îi luă o jumătate de oră ca să ajungă acolo, mergând repede ca să se încălzească. Ceața era deasă, străzile reci și umede, dar Svenson se simțea bine fiindcă aceasta era vremea de acasă. Când ajunse în piața Hadrian, casa era învăluită în beznă. Svenson urcă treptele și bătu cu ciocănașul în ușă, la numărul 14. Își vârî mâna dreaptă în buzunarul de la piept al mantalei și strânse revolverul. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou. Nimic. Se întoarse în stradă și merse până la capătul ei. După colț găsi o alee care dădea spre intrările din spate ale clădirilor din piața Hadrian, care era însă barată de o poartă din drugi de fier. Lanțul era scos. Svenson intră și se furișă de-a lungul străduței înguste.

Casa lui Crabbé era a doua dintr-un șir de trei. Ceața îl sili pe Svenson să meargă încet și să se apropie de clădiri periculos de mult, ca să vadă unde se oprește una și unde începe cealaltă, dar nu și ca să dea de ușa din spate. Nu era nicio lumină. Privind în sus, spre ferestre, Svenson aproape că se împiedică de o roabă abandonată, înăbușindu-și un strigăt de surpriză. Își frecă genunchiul. Dincolo de roabă era un șir de trepte care cobora spre o pivniță sau poate o bucătărie. Ridică privirea – aceasta trebuia să fie casa lui Crabbé. Strânse revolverul în buzunar și se apropie încet de ușă, care era întredeschisă. Scoase arma și se ghemui la pământ. Înghiți în sec și împinse ușa. Nu-l împușcă nimeni, ceea ce era un început promițător al noii lui cariere de spărgător.

Încăperea din fața lui era întunecată, nu venea niciun zgomot dinspre ea. Svenson intră, lăsând ușa deschisă. Puse pistolul la loc și se căută în alt buzunar după chibrituri. Aprinse unul frecându-l de degetul arătător – un zgomot nefiresc de puternic în noaptea liniștită – și privi repede în jur. Se afla într-o magazie. Pe pereți erau borcane, cutii, conserve și baloturi, pe jos erau lăzi, butoaie și butoiașe – iar în capătul magaziei se vedea un alt șir de trepte. Svenson suflă în chibrit, îl lăsă să cadă și se îndreptă spre trepte. Scoase din nou revolverul din buzunarul mantalei și urcă, oprindu-se precaut după fiecare pas. Treptele nu scârțâiau. În capul scării era o altă ușă, larg deschisă. În timp ce urca, privi pe ea, dar nu văzu nimic – flacăra chibritului îl făcuse să nu se mai poată orienta prin întuneric. Ascultă și se opri o clipă ca să evalueze situația – care părea absurdă și periculoasă. Dacă ar fi găsit o altă cale de a intra în casă, ar fi folosit-o pe aceea. Așa însă spera din tot sufletul că nu va fi silit să împuște vreun servitor cu veleități de erou sau să o facă să țipe pe doamna Crabbé – oare exista o doamnă Crabbé? De pe scară păși într-un hol pe care porni încet, întrebându-se dacă să riște să mai aprindă un chibrit. Oftă și vârî din nou pistolul în buzunar – ultimul lucru

pe care și-l dorea era să intre în vreun lampadar sau bibelou de porțelan – și mai scoase un chibrit.

Auzi voci undeva mai jos, în magazie.

Mișcându-se repede, Svenson aprinse chibritul, făcându-i paravan cu cealaltă mână – în care ținea trusa medicală – și își continuă drumul cu pași mari până la cea mai apropiată ușă, pe care intră. Se afla în bucătărie și pe masa din fața lui era un mort pe care nu-l recunoscu, acoperit cu un cearșaf, mai puțin fața lividă. Svenson se răsuci pe călcâie se auzea zgomotul unor pași care urcau treptele – și văzu o altă ușă de cealaltă parte a bucătăriei. Chibritul îi ardea degetele. Ocoli masa și intră pe o ușă batantă. Zări o masă de sufragerie înainte de a stinge chibritul. Îl lăsă să cadă, își vârî degetul pârlit în gură, opri ușa din balans și se furișă spre capătul celălalt al mesei, lăsându-se la podea. Scoase pistolul. Pașii ajunseră în bucătărie. Auzi vocile a doi bărbați și apoi cum se destupă o sticlă.

— În sfârșit, spuse prima voce, părând extrem de mulțumită. Ți-am spus eu că o să găsim ceva la el… unde sunt paharele?

Drept răspuns se auzi un clinchet, apoi altul și, în cele din urmă, gâlgâitul vinului turnat în pahare – mult vin. Primul bărbat vorbi din nou.

— Crezi că putem risca să aprindem o lumină?

— Ministrul adjunct… începu cealaltă voce.

— Da, știu… bine… oricum e mai bine. Nu vreau să-l mai văd pe tipul ăsta, l-am văzut destul. Ce pierdere de timp. Când trebuie să sosească?

— Curierul a spus că mai are de făcut ceva înainte să vină aici.

Primul bărbat oftă. Svenson auzi cum se aprinde un chibrit – o lumină portocalie care tremură pe sub ușă – și apoi cum unul dintre cei doi trage tare din trabuc.

— Vrei și tu unul, Bascombe? întrebă primul bărbat.

Svenson încercă să-și amintească. Cunoscuse sau auzise numele atâtor persoane în ultimele săptămâni – fusese și vreun Bascombe printre ei? Poate, dar acum nu-și putea aminti – dacă l-ar fi putut *vedea*…

— Nu, mulțumesc, înălțimea Voastră, replică Bascombe.

— Nu mă lua pe mine cu „înălțimea Voastră”, râse primul bărbat. Lasă-l pentru Crabbé sau pentru Comte, deși presupun că ai să devii și dumneata așa ceva cât de curând. Cum te *simți* la gândul ăsta?

— Nu prea știu. Totul se întâmplă atât de repede.

— Așa sunt cele mai mari tentații, ce să-i faci.

Bascombe nu răspunse, iar cei doi păstrară tăcerea pentru o vreme, ocupați cu băutul. Svenson simțea mirosul de trabuc. Era un trabuc de cea mai bună calitate. Svenson se linse pe buze. Simțea nevoia să fumeze. Nu recunoștea niciuna dintre voci.

— Ai mai văzut cadavre la viața dumitale? întrebă prima voce, cu o urmă de amuzament.

— De fapt, ăsta e primul, într-un spațiu atât de mic, răspunse a doua voce, pe un ton care îl făcu pe Svenson să creadă că omul știa că era tachinat, dar trebuia să iasă din clinci cât mai onorabil. Tatăl meu a murit când eram mult mai tânăr…

— Și, desigur, unchiul dumitale. I-ai văzut cadavrul *lui?*

— Nu. Încă nu… am să-l văd, desigur la funeralii.

— Te obișnuiești și cu asta, la fel cum te obișnuiești cu celelalte, întreabă orice doctor sau militar.

Svenson auzi cum se umplu din nou paharele.

— În sfârșit, ce urmează după cadavre… cum stai cu femeile?

— Poftiți?

Omul chicoti.

— Hai, n-o mai face pe nevinovatul – nu-i de mirare că ai intrat în grațiile lui Crabbé. Nu ești căsătorit?

— Nu.

— Logodit?

— Nu, spuse vocea șovăind. A existat… o legătură… dar nu ceva important. Cum vă spuneam, toate aceste schimbări au venit atât de repede…

— Atunci bordeluri, poate? Sau școlărițe?

— Nu, nu, răspunse Bascombe cu o răbdare de profesionist în care Svenson văzu marca unui curtean foarte dibaci. Cum vă spuneam, propriile mele sentimente au fost întotdeauna… întotdeauna subordonate obligațiilor…

— Dumnezeule… deci e vorba de băieței?

— Domnule Xonck! exclamă vocea, poate mai puțin îngrozită decât exasperată.

— Nu fac decât să întreb. În plus, când mergi prin atâtea locuri prin care am mers eu, nu te mai surprinde nimic. În Viena, de pildă, e o închisoare pe care o vizitezi contra unei mici taxe, ca și cum ai vizita o grădină zoologică – dar pentru doar câțiva *pfennigi* de argint…

— Totuși, domnule Xonck… îmi cer scuze, dar… problema noastră stringentă…

— Cum, Procesul nu te-a învățat nimic?

Aici bărbatul mai tânăr nu se grăbi să răspundă, considerând că aceasta era o întrebare mult mai serioasă decât o făcea să pară tonul ei zeflemitor.

— Ba da, cum să nu, spuse el într-un târziu, m-a *schimbat*…

— Atunci mai bea un pahar.

Oare acesta fusese răspunsul potrivit? Svenson auzi cum gâlgâie vinul în pahar în timp ce Francis Xonck își începea peroarația.

— Perspectiva morală este ceea ce purtăm cu noi – n-ai s-o găsești în altă parte, te asigur eu. Vezi dumneata, există eliberare și responsabilitate – căci ceea ce este firesc depinde de locul în care te afli, Bascombe. Mai mult de-atât, viciile sunt precum organele genitale – deși cele mai multe sunt urâte, cele care ne aparțin ne sunt foarte dragi. (Aici zâmbi satisfăcut de paradoxul inventat, trase o dușcă bună și răsuflă cu zgomot.) Dar se pare că dumneata n-ai niciun viciu, nu? Din momentul în care îți vei schimba statutul și vei deveni lordul Tarr, călare pe singurul zăcământ de argilă albastru-violetă de pe o rază de aproape opt sute de kilometri, vei vedea cât de repede apar – vorbesc din proprie experiență, însoară-te cu o femeie bună de prăsilă, ai grijă de familie și pe urmă ia ce-ți trece prin cap în altă parte. Fratele meu, de pildă…

Bascombe râse scurt, fără prea mare tragere de inimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Xonck.

— Nimic.

— Insist să știu.

Bascombe oftă.

— Nu e nimic deosebit… doar că, săptămâna trecută, încă mai eram… cum vă spuneam, nu e ceva foarte *important*… înțelegeți dumneavoastră, o să râdeți de cât de ușor e să crezi… să crezi atât de *mult*…

— Stai puțin – dacă vrei să-mi povestești ceva, mai avem nevoie de o sticlă. Haide.

Svenson îi auzi cum ies din bucătărie pe hol și, puțin mai târziu, cum coboară treptele spre pivniță. Părea riscant să iasă de acolo – habar nu avea unde era pivnița de vinuri sau cât timp aveau să petreacă cei doi acolo. Putea încerca să găsească ușa din față – dar știa că se afla în locul cel mai potrivit ca să audă mai multe lucruri, atâta vreme cât nu era descoperit. Brusc, își aminti. Bascombe! Aghiotantul lui Crabbé – un ins slab, tinerel, care nu vorbea niciodată, asculta numai – era pe cale de a deveni *lord?* Svenson își reproșă că irosea sursa de informații care îi era cea mai la îndemână. Scoase un alt chibrit și ieși cu precauție pe ușa batantă. Ascultă – niciun zgomot – aprinse chibritul și privi în jos, la mortul de pe masă.

Avea în jur de 40 de ani, părul rar, proaspăt ras și nasul ascuțit. Fața îi era acoperită de bube de un roșu aprins, în ciuda palorii cadaverice, iar buzele îi erau înțepenite într-o grimasă care dezvelea o gură plină pe jumătate de dinți pătați de tutun. Mișcându-se repede – chibritul era pe sfârșite, Svenson trase cearșaful și rămase cu gura căscată. Brațele omului, de la coate în jos, erau pline de vene umflate, de un albastru strălucitor, macabru, care ieșeau din piele. La prima vedere, venele păreau umede, dar Svenson constată cu stupoare că, de fapt, erau din *sticlă* – și că se întindeau de-a lungul antebrațelor, îngroșându-se, îndesându-se în pielea din jurul lor, întărind-o. Svenson trase cearșaful de tot și, șocat, scăpă chibritul jos. Omul nu avea mâini. Încheieturile erau complet albastre, strălucitoare și frânte – de parcă mâinile s-ar fi *sfărâmat.*

Auzi din nou pași dedesubt. Svenson acoperi repede cadavrul și se retrase în sufragerie, oprind balansul ușii batante, tulburat de cele văzute. Peste câteva clipe îi auzi pe cei doi venind pe hol și apoi intrând în bucătărie.

— Mai pune un pahar, Bascombe, spuse Xonck și apoi se adresă unui al treilea bărbat. Sper că bei cu noi – sau cu mine – Bascombe nu e la fel de însetat. Nu că i-ar sta în obicei să se implice prea mult, nu-i așa, Roger?

— Dacă insistați, mormăi o voce nouă.

Svenson înlemni. Era maiorul Blach. Își strecură încet mâna în buzunar și apucă pistolul.

— Excelent.

Xonck mai destupă o sticlă și turnă în pahare. Bău, Svenson auzindu-l cum scoate mai multe sunete de plăcere.

— E foarte bun, nu? Ce naiba – se pare că mi s-a stins trabucul.

Svenson văzu lumina lăsată de flacăra unui chibrit. Xonck își continuă monologul.

— Ce-ar fi să aruncăm o privire – trage cearșaful, Bascombe. Uite-l – în toată splendoarea lui. Ei, domnule maior, ce părere ai?

Nu se auzi niciun răspuns. O clipă mai târziu chibritul se stinse. Xonck chicoti.

— Cam la fel am reacționat și noi. Cred că bătrânul Crabbé a exclamat: „Ei, drăcia dracului!" Nu că n-ar fi avut dreptate. Găsește-ți mângâierea unde poți, asta-i deviza mea.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Blach.

— Dumneata ce crezi? E mort. Era destul de valoros destul de priceput într-ale mecanicii. E bine că-l mai avem pe Lorenz – dacă ne mai putem baza pe Lorenz fiindcă, domnule maior, nu sunt foarte sigur că înțelegeți exact cine e de vină pentru această *catastrofă* teribilă. *Dumneata* ești de vină, domnule maior. *Dumneata,* fiindcă nu ai fost în stare să găsești un ticălos care, astfel, a dat totul peste cap în cel mai delicat moment. La fel cum nu i-ai putut controla pe membrii propriei misiuni diplomatice – bănuiesc că îl cunoști pe cel care l-a recuperat pe prinț, fluturându-ne un pistol pe la nas – ceea ce ar fi de tot hazul dacă nu ne-ar crea la *toți* probleme!

— Domnule Xonck… începu maiorul Blach.

— Tacă-ți gura de străin nenorocit, mârâi Xonck. N-am nevoie de scuze. Am nevoie de soluții. Gândește-te la problemele dumitale. Apoi spune-ne cum vrei să le rezolvi.

Nu se auzi decât clinchetul paharului lui Xonck. Svenson era uluit. Niciodată nu auzise pe cineva vorbindu-i astfel lui Blach, niciodată nu-și imaginase ca Blach să reacționeze altfel decât cu furie. Blach își drese glasul.

— Pentru început…

— Mai întâi de toate, domnule maior, spuse Bascombe și nu Xonck, cred că trebuie să vă îngrijiți de omul din reședința dumneavoastră, doctorul prințului.

— Întocmai, șuieră Blach. Deși nu joacă un rol determinant. În seara asta mă întorc acolo și dau ordin să fie omorât în patul lui – găsesc eu pe cine să dau vina – nu că s-ar sinchisi cineva…

— În al doilea rând, îl întrerupse Bascombe, omul în roșu, cel care ne-a dat atâtea bătăi de cap.

— Chang… i se spune Cardinalul Chang, zise Blach.

— E chinez? întrebă Bascombe.

— Nu, mârâi Blach. (Svenson auzi chicotul lui Xonck.) I s-a spus… i se spune așa din cauza cicatricelor… cred… eu nu le-am văzut. Ne-a scăpat. Mi-a ucis un om și mi-a rănit grav alți doi. E doar un răufăcător fără scrupule, fără imaginație și fără prea multă minte. Mi-am plasat oamenii în locurile pe care ni s-a spus că le frecventează… va fi prins cât de curând și…

— Adus în fața mea, zise Xonck.

— Cum doriți.

— În al treilea rând, continuă Bascombe, spioana, Isobel Hastings.

— N-am dat de urma ei. Nimeni n-a dat de urma ei.

— Dar trebuie să fie pe undeva, domnule maior, insistă Bascombe.

— N-o cunoaște nimeni în bordelurile la care mi s-a sugerat să merg…

— Atunci încearcă la hoteluri! strigă Xonck. Încearcă la pensiuni!

— Nu cunosc la fel de bine orașul ca dumneavoastră…

— Următorul! lătră Xonck.

— Și în al patrulea rând, continuă Bascombe insinuant (Svenson nu se putu abține să nu-i admire stăpânirea de sine), trebuie să aranjăm reîntoarcerea prințului dumneavoastră.

Svenson ascultă – asta aștepta el – dar nu urmă decât tăcere… și apoi izbucnirea furioasă a lui Blach.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el clocotind de mânie.

— E foarte simplu – mai avem încă multe de făcut. Înainte de nuntă, înainte ca lumea să se întoarcă la Macklenburg…

— Nu, nu… de ce spuneți asta? L-ați luat deja… fără să mă anunțați! L-ați luat cu nu știu cât timp în urmă!

Ceilalți rămaseră fără replică. Blach explică repede ce se întâmplase la reședința diplomaților – fuga pe acoperiș, șifonierul proptit în ușă – apoi cum el și Flaüss tocmai se plânseseră și

solicitaseră ajutorul lordului Vandaariff, care promisese că va face tot posibilul să-l găsească pe prinț.

— Bineînțeles că tot timpul am crezut că l-ați luat dumneavoastră, spuse Blach, deși habar n-am cum s-a procedat.

Din nou se lăsă tăcere.

— Prințul dumitale nu e la noi, zise Xonck, cu o voce calmă, liniștită. În fine – în al cincilea rând, Blach, vei depune eforturi în continuare ca să-i găsești pe acest Chang și pe această Hastings. Noi îl vom găsi pe prinț. Vom ține legătura prin Bascombe. În al șaselea rând… mda, în al șaselea rând… (Xonck se opri ca să dea paharul pe gât), ne poți ajuta să-l scoatem pe sărmanul Crooner din bucătăria doamnei Crabbé. Cred că băieții ne așteaptă deja la malul apei. Mergem cu trăsura dumitale.

Douăzeci de minute mai târziu Svenson stătea singur în bucătărie, privind la masa goală și fumând o țigară. Deschise trusa medicală, scoase un borcănaș și îi deșurubă capacul. Aprinse un chibrit și se aplecă peste masă, căutând cu atenție. Fu nevoie de mai multe chibrituri ca să găsească ce voia, câteva fragmente din ceea ce părea a fi sticlă albastră. Le împinse în borcănaș folosindu-se de un pămătuf, înșurubă capacul și puse borcănașul la loc în trusă. Nu avea idee ce anume erau, dar, cu siguranță, putea afla ceva dacă le compara cu cardul de sticlă al prințului. Închise trusa cu zgomot. Nu se putea întoarce la reședință. Nu știa cât mai putea rămâne în casa lui Crabbé – probabil că ar fi trebuit să plece mai de mult. Dar cel puțin știa cine îi erau dușmanii sau unii dintre ei – nici Xonck și nici Bascombe nu aduseseră vorba despre madame Lacquer-Sforza. Svenson se întrebă dacă nu cumva ea era cea care îl răpise pe prinț. Pe de altă parte, și ea o căuta pe Isobel Hastings – parcă toate aceste persoane se suprapuneau premeditat. Cei trei vorbiseră despre doctorul Lorenz ca despre unul de-al lor, iar Svenson îl văzuse în anturajul lui madame Lacquer-Sforza. Poate că toți voiau să se trădeze unii pe alții, deși până acum fuseseră în cârdășie. Undeva în casă un ceas bătu ora trei. Svenson își luă trusa și ieși din bucătărie.

Poarta dinspre alee era încuiată acum, drept care o escaladă cu rigiditatea unui om neobișnuit cu un asemenea efort la o oră atât de nepotrivită. Ceața era la fel de groasă, strada la fel de întunecată, iar Svenson nu prea știa încotro să o apuce. Porni în direcția opusă celei în care se afla reședința diplomaților – spre Circus Garden și inima orașului – ținându-se pe lângă ziduri și punându-și la treabă mintea din ce în ce mai obosită. Deși prințul

se afla în pericol, Svenson se îndoia că era vorba de un pericol de moarte. Pe de altă parte, îl trecuseră toți fiorii când Xonck se referise la „Proces”. Oare „Procesul” avea legătură cu arsurile de pe față? Suna aproape ca un ritual păgân, ca o ceremonie tribală sau – gândi el sumbru – ca și cum ar fi fost vorba de însemnat vitele. Era clar că mortul, Crooner, fusese și el implicat – era ceva legat de știință, motiv pentru care „Procesul” se desfășura la institut și se dorea ca Lorenz să participe și el. Oare cine nu participa, în afară de Svenson? Răspunsul veni foarte repede: Isobel Hastings și temutul individ în roșu, „Chang”. Trebuia să-i găsească înaintea maiorului Blach. Poate știau și cum să dea de prinț.

Svenson își continuă drumul, cizmele lui făcând să scrâșnească pietrele umede din caldarâm. Gândurile începură să-i zboare, răcoarea ceții purtându-l înapoi în timp, în Warnemünde, la balustrada rece de pe chei, la fulgii de zăpadă care cădeau tăcuți în mare. Își aminti cum, copil fiind, se plimba prin pădure iarna – dorind să fie singur, din nou disperat – și se așeză, încotoșmănit în paltonul lui gros, sub un pin, bătătorind zăpada din jur ca să-și facă un fel de vizuină în care se întindea și privea cerul printre ramurile înalte. Nu știa de cât timp stătea acolo, cu mintea dusă, poate aproape de un somn primejdios când, deodată, își dădu seama că îi era frig, căldura corpului fiindu-i furată de zăpadă și aerul înghețat. Nu-și mai simțea fața. Totul se întâmplase atât de încet, gândurile o luaseră razna – nu-și mai amintea numele fetei – dar, în vreme ce încerca să-și miște membrele înghețate, ridicându-se mai întâi în genunchi, apoi târându-și picioarele prin zăpadă, avu o revelație, că tocmai își văzuse în miniatură propria viață – și orice viață de om – un proces în care căldura se împrăștia încet, inexorabil, în fața gheții frumoase și insensibile.

Se opri și privi în jur. Impunătoarea intrare în Circus Garden era chiar în dreapta lui, iar în stânga se aflau fântânile arteziene. Trebuia să ia o hotărâre. Dacă îl căuta pe insul în roșu, pe Chang, și avea noroc să găsească locurile pe care acesta le frecventa, aproape sigur dădea de unul dintre soldații maiorului Blach. Ca să o caute pe Isobel Hastings trebuia să știe câte ceva despre hotelurile și pensiunile din oraș, informații pe care pur și simplu nu le deținea. Grupul lui Crabbé, Xonck și d’Orkanez nu-l avea pe prinț, cel puțin așa spusese Xonck. Oricât de mult îl înspăimânta ideea, oricât de mult îi repugna, cea mai bună opțiune i se păreau a fi madame Lacquer-Sforza și hotelul St. Royale. Svenson era la numai câteva minute de hotel – poate că, dacă își flutura trusa medicală, îi dădeau voie înăuntru la ora aceea.

Ferestrele hotelului încă mai erau luminate, dar strada din față era liniștită și pustie. Svenson se apropie de ușa de la intrare. Era încuiată. Înainte să bată în ușa de sticlă văzu un angajat în uniformă care venea spre el cu un inel de chei, alertat de

încercarea lui de a intra. Omul descuie ușa și o deschise câțiva centimetri.

— Ce doriți?

— Îmi cer scuze… știu că e târziu… sau prea devreme… o caut pe… știți, sunt medic… și trebuie neapărat să vorbesc cu una dintre locatarele dumneavoastră, madame Lacquer-Sforza.

— A, Contessa.

— Contessa?

— E imposibil. Sunteți medic?

— Da… mă numesc Svenson… sunt sigur că mă va primi…

— Doctorul Svenson, deci. Nu, mă tem că e imposibil.

Funcționarul se uită pe lângă Svenson, în stradă, și plescăi scurt din limbă – sunetul pe care îl scoți atunci când vrei să pui în mișcare un cal. Svenson se răsuci pe călcâie ca să vadă cui îi era adresat acel sunet. Drept răspuns, din umbrele de peste drum se desprinseră patru inși. Svenson îi recunoscu după pelerine – erau paznicii de la institut. Se întoarse spre ușă – funcționarul o închisese și acum o încuia. Svenson bătu cu pumnul în geam. Funcționarul nu-l băgă în seamă. Svenson făcu stânga-mprejur ca să-i înfrunte pe cei din stradă. Aceștia stăteau într-un semicerc aproximativ în mijlocul drumului, blocându-i orice încercare de a scăpa de acolo. Svenson vârî mâna în buzunarul mantalei, pipăind revolverul.

— N-aveți nevoie de așa ceva, domnule doctor, șuieră o voce joasă, aspră, din dreapta.

Svenson întoarse privirea și văzu silueta masivă, înspăimântătoare, a lui Comte d'Orkanez în umbra hotelului. Purta joben și o haină de blană groasă și ținea un baston cu măciulie de argint în mâna dreaptă. Se uita la Svenson cu ochi reci, sfredelitori.

— S-ar putea să vă fie de folos mai târziu… pe moment vă asigur că sunt chestiuni mult mai presante pe care trebuie să le discutăm. Speram că veți veni aici și nu m-ați dezamăgit – *acordul* dumneavoastră ar fi o bună modalitate de a începe conversația noastră. Sunteți amabil să faceți câțiva pași cu mine?

Fără să aștepte un răspuns, Comte se întoarse și dispăru cu pași mari în ceață. Svenson aruncă o privire paznicilor, înghiți în sec și se luă repede după el.

— Cum se face că m-ați așteptat? întrebă el când îl ajunse pe Comte din urmă.

— Cum se face că o căutați pe Contessa la o oră atât de nepotrivită?

Svenson încercă fără folos să găsească un răspuns. Aruncă o privire înapoi și îi văzu pe cei patru la o depărtare de câțiva metri.

— Nu e nevoie să răspundeți, șopti d'Orkanez. Cu toții avem tainele noastre – nu mă îndoiesc că motivele dumneavoastră sunt întemeiate. Nu, când am aflat că faceți parte din alaiul prințului mi-am amintit numele dumneavoastră – *sunteți* autorul unei lucrări foarte valoroase despre efectele degerăturilor, nu-i așa?

— Sunt autorul acestei lucrări… dar în privința valorii…

— O chestiune foarte interesantă, dacă-mi aduc bine aminte, era paralela pe care o făceați cu multă ironie între rănile pricinuite de anumite tipuri de ger extrem și anumite tipuri de arsuri.

— Într-adevăr.

Comte dădu din cap cu gravitate.

— Tocmai de aceea v-am așteptat.

Îl conduse pe Svenson pe o alee elegantă, mărginită la est de o grădină străjuită de ziduri. Se opriră în fața unei uși de lemn, sub o boltă ce amintea de intrarea într-o biserică. D'Orkanez o descuie și îi făcu semn lui Svenson să-l urmeze. Intrară în grădină și traversară o pajiște cu iarbă deasă, ce tocmai încolțea – în spatele lor Svenson auzi cum paznicii intră și închid ușa. În jurul lui văzu vaze ornamentale și răzoare de flori goale, și arbori fără frunze, cu ramurile lăsate. Deasupra era cerul învăluit în ceață. Grăbi pasul ca să-l ajungă pe Comte care se îndrepta spre o seră mare, ferestrele pătate de-abia lăsând să răzbată lumina de la felinarele dinăuntru. Comte descuie o ușă pe jumătate din sticlă și intră, ținând-o deschisă pentru Svenson. Doctorul intră și se clătină, izbit de valul de aer cald, saturat de apă. D'Orkanez închise ușa, lăsându-i pe cei patru paznici în grădină. Făcu semn cu capul spre un cuier din apropiere.

— Probabil că vreți să renunțați la manta.

Comte își scoase haina de blană în timp ce traversa sera – pe podeaua căreia Svenson observă că erau covoare – spre un pat încăpător, cu baldachin, cu perdelele trase. Își lăsă haina, jobenul și bastonul pe o măsuță de lemn și se uită discret printre perdele. Privi preț de aproape două minute, cu fața impasibilă. Svenson simțea deja cum îl înțeapă transpirația pe tot corpul. Își puse trusa medicală jos, își scoase mantaua, se asigură că pistolul e la locul lui buzunar, și o atârnă în cuier. Nu-i plăcea ideea de a sta departe

de armă, dar nici nu se aștepta să scape de d'Orkanez și de toți paznicii lui cu pistolul în mână. D'Orkanez îi făcu semn să se apropie de pat și dădu perdeaua la o parte.

Pe pat zăcea o femeie care tremura din tot corpul, învelită în mai multe pături groase, cu ochii închiși, cu pielea palidă și de-abia respirând. Svenson îi aruncă o privire lui d'Orkanez.

— Doarme? șopti el.

— Nu cred. Dacă nu i-ar fi frig, aș spune că are temperatură. Dar îi este frig și nu știu ce să spun… poate știți dumneavoastră. Vă rog…

D'Orkanez se îndepărtă de pat. Svenson se aplecă să examineze fața femeii. Trăsăturile ei i se părură ușor asiatice. Îi ridică o pleoapă, îi luă pulsul la gât, observă cu neliniște paloarea de cobalt a buzelor și limbii și, cu și mai multă dezolare, urmele de pe față și gât – asemănătoare cu cele pe care un corset (sau o caracatiță) le-ar lăsa pe pielea unei femei. Îi căută mâna pe sub pături, simți cât de rece era și îi luă din nou pulsul. Văzu că pielea era roasă în vârful fiecărui deget. Se aplecă peste pat și îi ridică mâna cealaltă – degetele erau în aceeași stare. Svenson trase păturile în jos, până la brâul femeii. Femeia era goală, iar urmele albăstrui de pe pielea ei îi traversau întreg bustul. Simți că ceva se mișcă lângă el. Comte îi adusese trusa medicală. Svenson scoase stetoscopul și ascultă plămânii femeii. Apoi se întoarse spre Comte.

— A stat cumva în apă?

— Nu, răspunse scurt Comte.

Svenson se încruntă în timp ce îi asculta respirația întretăiată. Era exact zgomotul pe care îl scoate o persoană pe jumătate înecată. Căută din nou prin trusă și scoase o lanțetă și un termometru. Trebuia să știe ce temperatură are, apoi să-i ia puțin sânge.

După vreo patruzeci de minute Svenson se spălă pe mâini și se frecă la ochi. Privi afară ca să vadă dacă răsărea soarele, dar cerul încă mai era întunecat. Căscă, încercând să-și aducă aminte când mai pierduse o noapte întreagă – oricum, când era mai tânăr. Comte apăru lângă el cu o ceașcă de porțelan alb.

— Cafea cu brandy, spuse el, dându-i ceașca lui Svenson și întorcându-se la masă ca să și-o ia pe a lui.

Cafeaua era fierbinte și fără lapte și aproape că îi fripse buzele, dar era mai mult decât bine-venită. Împreună cu brandy-ul – o porție destul de mare pentru o ceașcă atât de mică – era exact de ce avea el nevoie. O bău pe toată și puse ceașca jos.

— Mulțumesc, zise el.

Comte d'Orkanez înclină din cap, apoi își întoarse privirea spre pat.

— Ce credeți, domnule doctor? E posibil să-și revină?

— Mi-ar fi de folos mai multe informații.

— Poate. Am să vă spun doar că starea ei este consecința unui accident, că nu a stat în apă – nu pot decât să vă asigur în privința asta, nu să și aduc argumente – dar că apa a pătruns în ea. Și nu a fost apă obișnuită, domnule doctor, ci un lichid cu proprietăți deosebite, un lichid *încărcat* cu energie. Femeia s-a oferit să suporte această procedură. Spre regretul meu, procedura a fost întreruptă. Direcția de deplasare a lichidului a fost inversată, iar femeia a fost cum să vă spun eu – și golită, și inundată în același timp.

— Este cumva vorba despre… am auzit… am văzut la prinț… consecințele… Procesului…

— Procesului? făcu d'Orkanez alarmat, pentru ca imediat vocea să-i redevină calmă. Desigur, prințul… probabil că ați vorbit cu el, e într-o stare în care nu poate ascunde nimic. E regretabil.

— Aș vrea să înțelegeți că nu mă interesează altceva decât să-l protejez pe prinț, să-mi fac datoria de medic… cu bună-credință… iar dacă *acesta*... Svenson se opri și arătă spre femeie, pielea ei lividă aproape străvezie în la lumina felinarului… este pericolul la care l-ați expus pe Karl-Horst…

— Nu l-am expus.

— Dar…

— Nu știți nimic. Să revenim la femeie, doctore Svenson, dacă nu vă e cu supărare.

Asprimea tonului îl făcu pe Svenson să-și înghită protestele. Își șterse sudoarea de pe față.

— Dacă mi-ați citit lucrarea cu atâta luare-aminte încât să-mi memorați numele înseamnă că știți despre ce e vorba. Femeia prezintă toate simptomele unei persoane care a stat mai mult timp în apă foarte rece – ca Marea Baltică iarna, bunăoară. La anumite temperaturi funcțiile corpului omenesc încetinesc brusc – ceea ce poate ucide corpul sau îl poate conserva. Femeia a supraviețuit, respiră. Nu pot spune dacă mintea i-a fost afectată ireversibil. Nu pot spune nici dacă se

va trezi vreodată din acest… acest somn hibernal. Și totuși, trebuie să vă întreb despre semnele de pe corpul ei… ce i s-a făcut…

D'Orkanez ridică mâna. Svenson se opri.

— Se mai poate face ceva *acum,* domnule doctor? Aceasta-i întrebarea.

— Țineți-o la căldură. Forțați-o să bea lichide calde. Aș sugera și un masaj ca să-i stimuleze circulația – cea periferică – chiar dacă e pierdută.

Comte d'Orkanez rămase tăcut. Ceașca de cafea stătea neatinsă lângă el.

— Încă o întrebare, doctore Svenson… poate cea mai importantă dintre toate.

— Da?

— Credeți că visează?

Svenson rămase surprins, căci tonul lui d'Orkanez nu era pe de-a-ntregul plin de compasiune – dincolo de îngrijorare se deslușea și o undă de ironie. Răspunse prudent, privind înapoi, la patul care avea perdelele trase acum.

— Are o mișcare inconstantă a ochilor… ar putea fi pusă pe seama unei stări onirice… nu este catatonie… nu este conștientă, dar poate că… în mintea ei… poate că visează… poate e vorba de delir… poate de liniște.

Comte d'Orkanez nu răspunse, privind în gol câteva clipe. Apoi reveni în prezent și ridică ochii.

— Iar acum… ce să fac cu dumneavoastră, doctore Svenson?

Ochii lui Svenson zburară spre mantaua care atârna în cui, cu pistolul în buzunar.

— Am să vă părăsesc…

— Ba veți rămâne pe loc, domnule doctor, șuieră d'Orkanez, până când vreau eu. M-ați ajutat – aș prefera să răsplătesc această cooperare – dar, din păcate, poziția dumneavoastră este exact opusă intereselor mele.

— Trebuie să-l recuperez pe prinț.

Comte d'Orkanez oftă din greu.

Svenson încercă să spună ceva, dar nu știa ce să dezvăluie – îi putea menționa pe Aspiche, pe Lorenz, pe madame Lacquer-Sforza sau pe maiorul Blach, putea menționa cardul din sticlă albastră, dar oare toate acestea i-ar fi crescut valoarea în ochii lui d'Orkanez sau l-ar fi făcut mai periculos? Avea mai multe șanse să-i fie cruțată viața dacă arăta cât de loial îi era prințului, dar și cât de neștiutor era? Nu vedea clar ce era dincolo de seră din cauza luminii felinarelor care se reflecta în geam – nu îl deslușea

pe niciunul dintre paznici. Chiar dacă reușea să pună mâna pe pistol și să-l anihileze pe d'Orkanez – un bărbat extrem de puternic dacă îl judeca după dimensiuni – cum îi putea evita pe ceilalți? Nu știa unde se afla – era epuizat – nu avea un loc sigur în care să se ascundă – încă nu știa nimic despre prinț. Ridică privirea spre Comte.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Da.

— Înțeleg.

— Țigările dumneavoastră sunt în manta, nu-i așa?

— Sunt…

— Cel mai probabil destul de aproape de revolverul de serviciu pe care l-ați fluturat pe sub nasul nostru mai devreme. Nu vi se pare că de atunci s-au întâmplat atât de multe lucruri? M-am luptat cu moartea și cu diversiunea, cu intriga și răzbunarea – iar dumneavoastră ați făcut același lucru. Și l-ați pierdut pe prinț *din nou.* Ar fi o situație aproape comică, dacă nu ar fi pătată de atâta sânge. Ați ucis vreodată pe cineva, domnule doctor?

— Mă tem că mulți oameni au murit… sub mâinile mele…

— Pe masa de operații, da, dar aia e altă poveste – oricâte procese de conștiință v-ați face, e cu totul altceva – după cum prea bine știți. Haideți, știți exact la ce mă refer.

— Da. Am ucis.

— Când?

— În orașul Bremen. Un individ care… se pare că… sedusese o nepoată foarte tânără a ducelui – era imposibil de strunit, instrucțiunile mele… l-am… l-am forțat să bea otravă, cu pistolul la tâmplă. Nu mă mândresc cu această întâmplare. Numai un idiot ar face-o.

— Știa ce bea?

— Nu.

— Sunt sigur că bănuia ceva.

— Poate.

Svenson își aminti fața roșie a individului, horcăitul lui, cum își dăduse ochii peste cap, și apoi cum recuperase scrisorile incriminatorii din buzunarul lui, cum zăcea pe podea, mirosul acru de fiere. Amintirea nu-i dădea pace. Svenson se șterse la ochi. Îi era cald – mai cald decât până atunci – sera era cu adevărat înăbușitoare. Avea gura atât de uscată. Brusc, simți cum

îl încearcă adrenalina. Privi spre Comte, apoi spre ceașca goală, apoi – oare cât timp îi luă ca să se întoarcă – spre ceașca neatinsă a lui d'Orkanez, de pe masă. Masa era mai sus decât el. Căzuse în genunchi, dându-și seama, vag, că nu simțise nimic. Capul i se învârtea. Firele din covor i se lipeau de față. Îl împresură o apă caldă și întunecată, apoi dispăru în ea.

Deschise ochii în umbră, îmboldit de ceva sâcâitor, inform, prin vălul de lână cald al somnului. Clipi de mai multe ori. Pleoapele îi erau extrem de grele – imposibil de grele – le închise. Fu trezit din nou, la fel de brutal, cu întregul corp agresat, și de data aceasta înțelese mai mult din ce îi spuneau simțurile: lemnul aspru care îi intra în piele, mirosul de praf și ulei, zgomotul de roți și copite. Se afla în spatele unei căruțe, privind în sus, la un coviltir de pânză, în semiîntuneric. Căruța se zdruncina – mergea pe un drum denivelat, hurducăturile trezindu-l înainte de vreme. Întinse mâna dreaptă și atinse coviltirul, la vreo jumătate de metru deasupra lui. Gura și gâtul îi erau arse de sete. Tâmplele îi zvâcneau. Își dădu seama, cu o plăcere nedefinită, că nu era mort, că dintr-un motiv anume – cel puțin până acum – Compte îi cruțase viața. Pipăi în jur. Brațele îl dureau, dar răspundeau la comenzi. Lângă cap dădu de mantaua lui, mototolită – revolverul nu mai era în buzunar, dar cardul de sticlă nu dispăruse de la locul lui. Bâjbâi mai departe, cât ajungea cu mâinile, și tresări când dădu de un picior încălțat. Svenson înghiți în sec și făcu ochii mari. Oare câte cadavre – sau oameni pe cale de a deveni cadavre, dacă punea la socoteală femeia și soldații – îi ieșiseră în cale numai într-o singură zi? Era absurd, dar și îngrozitor. Înverșunat, doctorul pipăi mai departe – cadavrul zăcea în fața lui, cu picioarele aproape de capul lui – mai sus de cizme, dând de pantaloni, care aveau un tighel gros pe lateral, șiret sau brandenburg – o uniformă. Îi trecu mâna pe picior până dădu, lângă el, de o mână. O mână de bărbat, rece ca gheața.

Căruța se clătină din nou și Svenson își sili mintea epuizată să stabilească în ce direcție se îndrepta – stătea cu capul în fața căruței sau în spatele ei? Nu-și dădea seama – vehiculul se deplasa atât de încet și pe o suprafața atât de denivelată, încât el nu simțea decât hârtoapele. Ridică mâna deasupra capului și atinse o scândură. Își trecu degetele peste ea până ajunse la capătul ei, dar nu dădu de niciun fel de bracheți sau de bolțuri… Oare era spatele căruței? Dacă da, atunci era prins acolo ca într-o cușcă – ca să iasă trebuia să sară peste scândura aceea sau poate chiar să taie coviltirul – dacă ar fi avut cu ce să-l taie. Bâjbâi după trusa medicală, însă nu o găsi nicăieri. Făcând o grimasă, întinse din nou mâna spre cadavru și încercă să-i găsească buzunarele de la manta, apoi pe cele de la pantaloni – toate fuseseră golite. Dezgustat, îi găsi gulerul și pipăi însemnele gradului. Colonel. Svenson se forță să atingă fața mortului: gâtul

gros, mustața, apoi, ușor tic tot, pielea arcuită din jurul ochilor. Stătea lângă Arthur Trapping.

Doctorul Svenson se întoarse pe spate, cu fața în sus, cu ochii strânși, acoperindu-și gura cu mâna. Trase aer pe nas și expiră, încet, în mâna deschisă. Trebuia să-și limpezească gândurile. Fusese drogat și se afla în drum – neîndoielnic pentru a fi ucis – spre o destinație necunoscută, alături de un cadavru dat dispărut. Nu avea nici arme, nici aliați, era într-o țară străină, nu știa unde se afla – deși după scrâșnetul roților încă nu părăsise orașul. Încercă să se concentreze – mintea îi era încețoșată, se simțea atât de obosit – și își forță mâinile să caute prin propriile buzunare: o batistă, bancnote, monede, un vârf de creion, o bucată de hârtie mototolită, monoclul. Se întoarse spre Trapping și îl căută prin buzunare din nou, de data aceasta mai temeinic. În veston, între straturile de stofă de deasupra pieptului, în stânga, unde ar fi trebuit să atârne medaliile, simți ceva tare. Se trase mai aproape de cadavru și se sprijini anevoie pe coate, apucând tighelul mantalei lui Trapping cu ambele mâini. Trase de el și simți că cedează. Mai trase o dată și se dezechilibră. Apucă mai bine și trase cu toată puterea. Tighelul se desfăcu. Svenson vârî un deget în gaură și dădu de ceva tare, alunecos. Vârî și degetul mare și scoase obiectul. Nu avu nevoie de lumină ca să-și dea seama că era un alt card de sticlă. Îl vârî în buzunarul de la manta alături de celălalt. Și rămase nemișcat. Căruța se oprise.

Simți cum se clatină când vizitiii săriră de pe capră, apoi auzi pași în stânga și în dreapta lui. Se acoperi cu mantaua și închise ochii – cel puțin se putea preface că doarme. În caz că i se ivea ocazia să fugă sau să lovească pe cineva în cap, era mai bine dacă îl credeau prea amețit sau incapabil de așa ceva – deși era departe de a fi în formă maximă; chiar de-ar fi fost, nu avea calități de mare luptător. Auzi, la picioarele lui, pe cineva trăgând cu putere de niște zăvoare și lăsând în jos tăblia din spate. Prelata se dădu brusc deoparte și Svenson simți aerul umed, mai rece al dimineții – căci strălucirea care îi trecea dincolo de pleoape îi spunea că afară era lumină. Înainte ca să se hotărască dacă să deschidă ochii, simți o lovitură puternică în stomac – împunsătura unui par – care îl făcu să se chircească de durere. Făcu ochii mari, deschise larg gura din lipsă de aer și își acoperi burta cu mâinile, durerea străbătându-l ca o lance prin tot corpul. Auzi hohotul de râs al câtorva bărbați, ascuțit și fără milă.

Cu mare greutate, pentru a preveni o nouă lovitură, doctorul Svenson se sprijini în mâini, se lăsă pe o parte și își vârî pe rând picioarele sub el ca să se poată ridica în genunchi. Părul lui blond, lins, îi căzuse în ochi – îl dădu deoparte. Își scoase monoclul din buzunar și și-l puse la ochi, privind scena din fața lui. Căruța oprise într-o curte pavată, ceața matinală agățându-se de acoperișurile din jur. Curtea era plină de butoaie și lăzi din

care răsăreau tot felul de bucăți de metal ruginit. În partea cealaltă era o ușă dublă, deschisă, iar dincolo de ea o forjă. Se afla într-o fierărie. Doi dintre bandiții lui d'Orkanez stăteau la capătul căruței, unul înarmat cu un par lung, care avea în vârf un cârlig ascuțit. Celălalt, mai practic, ținea în mână pistolul lui Svenson. Doctorul privi cadavrul lui Trapping la lumina zilei. Fața cenușie era marcată de semnele acum purpurii din jurul ochilor. Cauza morții nu era deloc evidentă – nicio rană, nicio urmă de violență, nicio decolorare deosebită a pielii. Svenson observă că cealaltă mână a lui Trapping era înmănușată și că vârful degetului arătător era rupt. Se aplecă și îi scoase mănușa. Vârful degetului era vânăt-violet, cu pielea străpunsă de un fel de ac sau de lamă, carnea din jurul inciziei fiind acoperită de o pulbere alb-albastră. Auzind un zgomot dinspre forjă, Svenson ridică ochii și îi văzu pe Francis Xonck și pe maiorul Blach intrând în curte. Lăsă să cadă mănușa peste mână.

— În sfârșit, în sfârșit, strigă Francis Xonck, zâmbindu-i lui Svenson. Suntem gata de îmbarcare. Deși eram pregătiți numai pentru două persoane. Trebuie să ne folosim imaginația. Pe aici – folosiți roaba aia.

Xonck arătă cu capul spre o roabă și se apropie de un perete de lemn care, la o simplă apăsare, alunecă în lateral pe o șină. Dincolo de el se întindea o alee pavată, ușor înclinată. Xonck începu să o străbată cu pași mari. Blach îl fixă pe Svenson cu ochii plini de ură și pocni din degete. Din atelier apărură doi dintre soldații lui îmbrăcați în negru. Svenson nu-i recunoscu, dar, oricum, nu prea avea memorie vizuală. Maiorul Blach le ordonă:

— Escortați-l pe doctor!

Apoi se luă pe urmele lui Xonck. Svenson coborî anevoie din căruță cu mantaua în mână și părăsi curtea flancat de cei doi soldați. Aruncă o privire înapoi și văzu cum oamenii lui d'Orkanez îl răstoarnă în roabă pe Trapping.

Svenson se chinui să-și îmbrace mantaua din mers, era foarte frig. Aleea era străjuită de o parte și de alta de un gard de lemn vechi, cu multe șipci lipsă, și șerpuia printre clădiri părăginite și grămezi de gunoi. Doctorul știa că se îndreptau spre fluviu. Durerea din stomac îl mai lăsase, iar teama i se transforma într-o indiferență rece. Strigă spre maiorul Blach, cu tot disprețul de care era în stare.

— L-ați găsit pe prinț, domnule maior? Sau ați petrecut noaptea bând vinul altora… și lingând… cizmele altora?

Blach se opri în loc și se întoarse. Deși avea gura uscată, Svenson se strădui să lanseze un scuipat în direcția maiorului. Nu ajunse mai departe de un metru, dar își făcu efectul. Maiorul

Blach se înroși și făcu un pas spre Svenson. În spatele lui Blach, Francis Xonck strigă scurt:

— Domnule maior!

Blach se opri, îi aruncă lui Svenson o nouă privire ucigătoare și își continuă drumul. Xonck se uită peste umăr și, întâlnind privirea lui Svenson, scoase un chicot. Așteptă ca Blach să-l ajungă din urmă, îl luă de braț și îl împinse înainte, astfel încât acum Xonck mergea între Svenson și maior, care era în frunte. Svenson privi înapoi. Oamenii lui d'Orkanez aduceau cadavrul acoperit cu o prelată – unul împingea roaba, celălalt venea din spate cu pistolul în mână. Nu avea pe unde să fugă, dacă ar fi fost îndeajuns de nesăbuit să încerce. Preferă să strige spre Blach și mai tare decât prima dată:

— E ușor să-ți trădezi țara, domnule maior? Sunt curios – ce-ați primit în schimb? Aur? O uniformă nouă? Femei? Tineri atletici? O fermă de oi?

Maiorul Blach se răsuci pe călcâie, căutându-și pistolul. Xonck îl înșfacă de manta cu ambele mâini și reuși – Xonck era mai puternic decât părea – să-l stăpânească pe Blach. După ce îl făcu să se oprească, Xonck îl întoarse din nou – șoptindu-i ceva la ureche – și îl împinse înainte. După ce maiorul făcu mai mulți pași, Xonck se întoarse spre Svenson, arătând cu capul spre cei doi soldați. Svenson simți un ghiont în spate și porni din nou la drum, de data aceasta avându-l pe Xonck chiar în fața lui. Xonck privi în urmă și îi zâmbi.

— Eu aș fi spus purcelușI de lapte, în loc de oi, dar, oricum, cred că a înțeles ce vreți să spuneți. Sunt Francis Xonck.

— Căpitan-chirurg Abelard Svenson.

— Cred că mai mult de-atât, spuse Xonck. Aveți meritul de a-l fi impresionat pe Comte d'Orkanez, fapt atât de rar, încât ar trebui organizată o paradă. Xonck zâmbi din nou, privindu-i pe soldați și pe cei care veneau din urmă cu roaba. Poate chiar și este o paradă.

— Aș fi preferat mai multe steaguri și câteva trompete, spuse Svenson.

— Cu altă ocazie, chicoti Xonck.

Își continuară drumul. În fața lui, Svenson văzu fluviul. Ajunseseră destul de aproape de el, ceața și clădirile din jur ascunzându-l până atunci privirii.

— L-ați găsit pe prinț? întrebă Svenson cât mai firesc cu putință.

— Nu, dar dumneavoastră? făcu Xonck.

— Mă tem că nu, recunoscu Svenson. Cu toate că știu cine l-a răpit.

— Ce vorbiți? Xonck se uită lung la el, scăpărând din ochi. Cred că sunteți foarte *mulțumit.*

— Nu sunt sigur că îi cunoașteți pe cei care se fac vinovați de acest lucru. Deși cred că dumneavoastră – sau tovarășii dumneavoastră – ați încercat să-i prindeți.

Xonck nu răspunse, dar Svenson își dădu seama că zâmbetul îi rămăsese pe buze în virtutea inerției, fără a mai avea vreo legătură cu privirea lui scrutătoare. Xonck întoarse capul și văzu că se apropiau de capătul aleii.

— Aaa… splendidul nostru fluviu. Am ajuns.

Aleea lăsa loc unui drum îngust și alunecos ce ducea spre debarcader, coborând sub nivelul apei cenușii. De o parte și de alta se înălța câte un dig de piatră, pe care marfa sau călătorii puteau fi lăsați la mal mai ușor. Legată de digul din stânga, aștepta o barcă îngustă, fără semne distinctive, cu o vâslă lungă în spate, ca la gondole. La proră era o rampă care putea fi folosită ca pasarelă, ceea ce se și întâmpla acum. În mijlocul bărcii se afla un sicriu de metal, închis. Un altul, deschis, se afla pe dig. Svenson își dădu seama că, după ce barca ieșea în larg, sicriele puteau fi așezate pe rampă și, de acolo, împinse în apă. Dacă încercau să arunce sicriele peste bord, ambarcațiunea se putea răsturna. Alți doi oameni de-ai lui d'Orkanez, care se aflau în barcă, se repeziră să-i ajute pe ceilalți să-l vâre pe Arthur Trapping în sicriul deschis. În timp ce stătea deoparte, între cei doi soldați, Svenson privi cum cadavrul era băgat în sicriu și cum capacul era fixat cu clame și șuruburi. Cu un licăr de speranță observă că sub cadavrul lui Trapping, în roabă, îi fusese aruncată trusa medicală. Ridică privirea și îl zări pe maiorul Blach, pe dig, uitându-se crunt la el. Maiorul mârâi spre Xonck, care tocmai se apropia de el:

— Cu ăsta ce facem? Sunt numai două sicrie.

— Ce propuneți? întrebă Xonck.

— Trimiteți pe cineva la fierărie – îmbrăcați-l în fier vechi și legați-l bine.

Xonck înclină din cap și se întoarse spre oamenii lui d'Orkanez care aduseseră cadavrul.

— Ați auzit ce-a spus domnul maior. Fier vechi și lanțuri, fuga.

Spre ușurarea lui Svenson, cei doi aruncară trusa medicală înainte de a întoarce roaba și a porni la trap înapoi, pe alee. Maiorul Blach își scoase pistolul din toc și – fixându-l pe Svenson cu privirea – strigă la oamenii lui:

— Ajutați la încărcare. Îl păzesc eu.

Xonck arătă zâmbind spre pistolul lui Blach, apoi făcu un gest larg cu mâna spre fluviu.

— Ați observat, probabil, cât de liniștită este dimineața aceasta, doctore Svenson. Și, ca un om care gândește, cred că ați înțeles că pistolul domnului maior ar putea tulbura această liniște, atrăgând atenția nedorită asupra eforturilor noastre. De fapt, întrucât un om ca dumneavoastră, care *gândește,* ar crede că un strigăt de ajutor ar putea avea același efect, mă simt obligat să subliniez că, dacă veți scoate un astfel de strigăt, păstrarea acestei liniști atât de plăcute nu va mai *conta* – cu alte cuvinte, la cel mai mic sunet veți fi împușcat cu mai puțină șovăire decât dacă ați fi o javră cu spume la gură.

— Sunteți foarte amabil că îmi explicați situația cu atâta delicatețe, murmură Svenson.

— Amabilitatea nu costă mai nimic, după părerea mea, zâmbi Xonck.

În timp ce soldații se îndreptau spre sicriu, unul dintre ei privi înapoi, spre doctor, cu o expresie plină de curiozitate, dacă nu chiar de îndoială. Svenson îi urmări cum cară sicriul în barcă. Exact în clipa în care barca era echilibrată perfect – doi soldați stăteau în apă de o parte și de alta, unul era în barcă, iar altul împingea din spate – Svenson strigă către maiorul Blach.

— Spuneți-mi, domnule maior, Herr Flaüss e tot trădător, ca dumneavoastră, sau e doar incompetent?

Blach armă pistolul. Xonck oftă tare și își puse mâna pe brațul maiorului.

— Domnule doctor, încetați, vă rog.

— Dacă tot am să fiu omorât, aș vrea să știu dacă îl las pe prinț în mâna a doi trădători sau numai a unuia.

— Dar în acest moment nu este în mâna nimănui.

— Nu este în mâna *lor*.

— Da, da, făcu Xonck răstit. După cum ați spus. Aveți grijă acolo!

Soldații împinseseră sicriul prea departe, spre marginea bărcii, și acum întreaga ambarcațiune se apleca periculos într-o parte. Unul dintre soldați sări în barcă pentru a o echilibra, iar ceilalți trei traseră de sicriu pentru a-l poziționa mai bine. În sfârșit, doi dintre oamenii lui d'Orkanez își ocupară cu grijă locurile în barcă – unul la vâsla din spate, celălalt pregătind vâsle mai scurte, pentru fiecare parte.

— De ce v-ați obosit să-l aduceți pe colonel până aici? întrebă Svenson. Nu puteați să-l

aruncați într-un canal de lângă Harschmort?

Xonck îi aruncă o privire piezișă maiorului.

— Să o punem pe seama meticulozității germanice.

— D'Orkanez i-a examinat cadavrul, replică Svenson, dându-și brusc seama că ceea ce spune e adevărat. În sera lui.

Nu știau ceva… sau aveau ceva de ascuns – de cineva din Harschmort? De Vandaariff? Nu erau aliați cu toții?

— Trebuie să-l ucidem, mârâi Blach.

— Nu cu *ăla,* replică Xonck, arătând cu capul spre pistolul lui Blach.

Svenson știa că trebuie să acționeze acum, înainte de întoarcerea celor cu roaba, când erau mai puțini. Arătă spre trusa medicală.

— Domnule Xonck, văd că trusa mea medicală e acolo. Știu că voi muri și mai știu că nu mă puteți împușca, fiindcă ați face prea mult zgomot. Ceea ce înseamnă că aveți mai multe opțiuni, care mai de care mai teribile – mă puteți strangula, înjunghia, îneca, cât mai încet și cât mai dureros. Dacă sunteți de acord, îmi pot prepara singur o injecție care mă va duce pe lumea cealaltă repede, în liniște și fără durere – ceea ce va fi în folosul tuturor.

— Vă e frică sau mă înșel oare? întrebă maiorul Blach în bătaie de joc.

— Da, recunosc de bună voie, răspunse Svenson, sunt un laș. Dacă tot trebuie să mor – altă alternativă văd că n-am, pentru credulul prinț pe care l-ați înșelat și răpit – atunci aș prefera uitarea, în locul agoniei.

Xonck îl privi lung, apoi strigă spre unul din soldați.

— Adu-mi geanta.

Soldatul execută ordinul. Xonck deschise trusa, scotoci prin ea și îl fixă pe Svenson eu o privire sceptică, scrutătoare. Închise geanta cu un pocnet și o aruncă înapoi soldatului.

— Fără ace, îi spuse el lui Svenson, și nu încercați să aruncați cu acid sau cu ce mai aveți pe acolo. Veți bea medicamentul și o veți face în liniște. La cea mai mică mișcare greșită, vă voi pune căluș și îl voi lăsa pe maior să facă ce se pricepe mai bine – vă asigur că nimeni nu va auzi nimic.

Xonck îi făcu semn din cap soldatului. Acesta își pocni călcâiele din instinct și îi aduse trusa lui Svenson.

— Vă rămân recunoscător, zise Svenson deschizând trusa.

— Grăbiți-vă, răspunse Xonck.

Mintea lui Svenson lucra cu repeziciune. Făcuse tot posibilul să zdruncine loialitatea celor doi soldați, să-l scoată trădător pe Blach – fără succes. O clipă se îndoi de propria loialitate – până unde mersese, ce situații disperate înfruntase – fapte ce nu-i stăteau în fire, și pentru ce? Își dădu seama că nu o făcuse pentru prinț – o sursă de frustrare și dezamăgire permanentă – și nici pentru tatăl lui, nechibzuit și mândru. Oare o făcuse pentru Hoern? Sau pentru Corinna? O făcuse pentru că trebuia să-și dedice viața unui scop, ca să rămână la fel, indiferent ce ar fi însemnat asta, în fața pierderii ei? Svenson se uită prin trusă, fără a fi nevoie să-și ascundă tremurul mâinilor. Într-adevăr, uitarea pe care i-o putea provoca otrava *era* o soluție mult mai bună decât încercarea nebunească de a scăpa și a da greș – un lucru mai mult ca sigur. Nu-și făcea iluzii în privința brutalității la care ar fi recurs Blach – mai ales ca să înlăture orice dubii din mintea oamenilor lui – ca să-l transforme pe Svenson într-o zdreanță de om, care să implore îndurare. O asemenea ieșire era tentantă și, pentru o clipă, logica lui aflată în căutare de soluții se lăsă copleșită de revederea trecutului pierdut – pajiștile în floare, cafeaua băută toamna, într-o cafenea, loja de la Opera din Paris, Corinna la vârsta copilăriei, ferma unchiului ei. Era imposibil, insuportabil – nu se putea preda așa de repede. Vârî mâna în geantă, scoase o sticluță și o scăpă voit din mână – sticluța căzu pe dig și se făcu fărâme. Svenson ridică privirea spre Xonck, rugător.

— Nu face nimic… nu face nimic… mai sunt niște lucruri pe care le pot folosi… un moment, vă rog…

Așeză trusa pe dig și îngenunche, scotocind prin ea. Privi scurt spre soldatul din dreapta lui. Omul avea sabia în teacă, nicio armă în plus. Svenson era îndeajuns de conștient ca să știe că nu avea cum să-i apuce sabia de mâner și să o scoată repede din teacă – unghiul era total nefavorabil. Cel mult putea să tragă de ea și să se lupte cu soldatul în timp ce maiorul Blach îi trăgea un glonț în spate. Xonck era cu ochii pe el. Svenson alese o sticluță, o privi la lumină, clătină din cap și o puse la loc, căutând alta.

— Aia de ce nu era bună? întrebă Blach nerăbdător.

— Nu era îndeajuns de rapidă, răspunse Svenson. Am găsit… asta merge.

Se ridică în picioare, cu o nouă sticluță în mână. Soldații stăteau de o parte și de alta, în locul în care se întâlneau unul dintre diguri și debarcaderul. Vizavi de ei, pe celălalt dig, la vreo cinci metri, se aflau Xonck și Blach. Între ei erau debarcaderul și

ambarcațiunea cu cele două sicrie și cei doi oameni ai lui d'Orkanez.

— Ce-ați ales? strigă Xonck.

— Arsenic, răspunse Svenson. Foarte util în doze mici în cazuri de psoriazis, tuberculoză și – mai ales pentru prinți – sifilis. În doze mai mari devine fatal.

Svenson scoase dopul și privi în jur, calculând distanțele. Cei doi încă nu se întorseseră de la fierărie. Soldații din barcă îl priveau cu o curiozitate nedisimulată. Știa că nu are altă soluție. Dădu din cap către Xonck.

— Vă mulțumesc pentru înțelegere. Se întoarse spre maiorul Blach și zâmbi. Arde-te-ar focurile iadului.

Doctorul Svenson dădu pe gât conținutul sticluței. Înghiți, se înecă simțind cum i se contractă gâtul și se înroși la față. Scăpă sticluța jos, își duse mâinile la gât și apoi se îndreptă clătinându-se spre soldatul din dreapta, vânturând aerul cu mâinile într-o încercare disperată de a nu-și pierde echilibrul. Din piept îi ieși un horcăit sinistru, gura i se deschise și închise de mai multe ori în căutarea aerului, limba îi ieși din gură atârnând oribil peste buza de jos, ochii i se dădură peste cap, genunchii i se înmuiară – toți ochii erau ațintiți asupra lui. Corpul i se încordă, ca și cum ar fi fost suspendat deasupra unei prăpăstii, gata de trecerea în moarte. Ciudat, în clipa aceea, Svenson percepu liniștea orașului, faptul că atâția oameni puteau fi atât de aproape de ei, și singurul zgomot – valurile care se loveau înfundat de barcă și, undeva, departe, țipătul pescărușilor.

Svenson intră eu toată puterea în soldat. Pivotând brusc, îl apucă strâns de manta eu ambele mâini și îl aruncă de pe dig spre barcă. Soldatul căzu exact pe marginea bărcii, făcând-o să se clatine amenințător. O clipă mai târziu, dând disperat din brațe, cu picioarele zvârcolindu-se în apă, omul văzu cum sicriele alunecă spre el. Se apără cu brațele în timp ce primul sicriu se prăbuși asupra lui, împingându-l în apă. Apoi cel de-al doilea sicriu se ciocni de primul, înclinând barca atât de tare încât cei doi oameni ai lui d'Orkanez își pierdură echilibrul și căzură peste sicrie. Barca se aplecă și mai tare, se lăsă pe o parte și apoi se răsturnă, toți cei trei oameni și sicriele dispărând sub ea.

Svenson o luă la fugă spre alee. Soldatul care mai rămăsese îl prinse de manta în timp ce trecea pe lângă el. Svenson se întoarse ca să-l înfrunte, încercând furios să scape de el. Auzea pleoscăitul apei, strigătele lui Blach. Soldatul era mai tânăr, mai puternic – se luptară, învârtindu-se în cerc. O clipă, soldatul îl țintui pe Svenson și încercă să-l prindă de gât. Cu coada ochiului, Svenson văzu cum Blach ridică pistolul. Se răsuci disperat, aducându-l pe soldat în cătarea lui Blach. Un zgomot sec, asurzitor, îi făcu să țiuie urechea, iar fața i se umplu de ceva umed și cald. Soldatul îi

căzu la picioare – mai avea numai o jumătate de cap. Svenson își șterse sângele din ochi și văzu cum Francis Xonck îl pălmuiește cu toată puterea pe maiorul Blach. Pistolul lui Blach fumega.

— Idiotule! Zgomotul! Boule!

Svenson privi în jos – se împiedicase de picioarele soldatului. Apucă sabia celui căzut și o scoase din teacă făcându-l pe Xonck să se dea repede înapoi. Svenson se întoarse când auzi că Blach își armează pistolul.

— Dacă răul e deja făcut, mârâi el, ce mai contează dacă-l faci din nou…

— Blach! Blach – nu trebuie, șuieră Xonck furios.

Svenson își dădu seama că Blach va apăsa pe trăgaci. Urlând din toți rărunchii ridică sabia ținând-o ca pe un cuțit – cu vârful îndreptat spre ei – și se năpusti asupra lor. Îi auzi pe amândoi cum țipă și cum sabia se izbește de piatră – nu-și dădu seama dacă îi trântise la pământ. Continuă să alerge – pe pietrele denivelate, alunecoase din cauza cetii, zgomotul pașilor lui acoperindu-l pe cel al unor eventuali urmăritori – și poate mai avea de urcat o jumătate de deal când îi văzu pe cei doi cu roaba coborând spre el. Roaba era plină de metal și oamenii țineau fiecare de câte un mâner, încercând să-i păstreze echilibrul. Svenson nu îndrăzni să încetinească pasul, dar i se strânse inima când cei doi îl văzură și imediat începură să alerge spre el, fiecare cu un zâmbet larg pe față. În timp ce își măreau viteza, din roabă căzeau bucăți de metal care se rostogoleau pe jos și se loveau de gard. Când ajunseră la vreo cinci metri de el dădură drumul la roabă. Svenson se apucă de gardul din stânga și ridică picioarele. Roaba trecu în goană pe lângă el, se izbi de gard și continuă să se ducă la vale. Cu un efort supraomenesc, Svenson sări gardul și căzu pe o grămadă de cutii și moloz.

Nu se rănise în cădere, deși aterizase pe spate și acum se chinuia să se ridice. De partea cealaltă a gardului auzi cum se răstoarnă roaba și mai multe țipete – oare intrase în Xonck sau în Blach? Svenson se răsuci și se ridică în genunchi în timp ce, deasupra lui, gardul se clătină când unul dintre cei cu roaba sări peste el. Înainte ca omul să ajungă lângă el aterizarea îl făcu să se îndoaie de mijloc – doctorul înșfăcă o scândură groasă cu ambele mâini și se năpusti asupra lui. Lovitura îl nimeri peste mâna în care ținea un pistol – și i-o zdrobi – Svenson auzi cum îi pocnesc degetele. Omul țipă și pistolul îi zbură cât colo. Doctorul ridică scândura din nou și îl lovi peste față. Omul gemu de durere și se făcu ghem lângă gard, văitându-se. Gardul se clătină din nou – sărea altul. Svenson făcu un salt, apucă pistolul – era al lui – și, tot în genunchi, se întoarse spre gard. Cel de-al doilea ins cu roaba ședea călare pe gard, privind temător în jos. Doctorul trase un foc – fără să-l nimerească, dar mușcând din lemn – și omul dispăru. O clipă mai târziu, o sabie lucitoare străpunse gardul pe

lângă capul lui Svenson, la doar câțiva centimetri. Doctorul se dădu înapoi ca un crab în timp ce lama intra și ieșea prin șipcile din gard, căutându-l. Nu vedea decât umbrele celor de dincolo prin găurile dintre scânduri, dar trase din nou. Îi răspunseră trei împușcături, una după alta, care stârniră praful din jurul lui. Svenson trase de două ori, la întâmplare, și se îndepărtă de gard, străduindu-se să fugă cât mai repede.

Pentru prima oară văzu că, de fapt, curtea se afla în spatele unei case dărăpănate, cu geamurile sparte și fără acoperiș, cu ușa din spate scoasă din țâțâni și aruncată pe jos. Din ușă și din ramele ferestrelor îl priveau mai multe fețe. Svenson viră spre ele, încercând să-și dea seama cui îi aparțineau – copii, un bărbat mai în vârstă, femei – cu pielea de culoarea ceaiului cu lapte, cu părul negru, cu haine viu colorate dar ponosite. Ridică pistolul, dar nu spre ei, ci spre cer.

— Scuzați-mă… vă rog… atenție!

Se repezi pe ușă, cei din jur sărind care încotro, și aruncă o privire înapoi, îndeajuns ca să vadă cum urmăritorii lui sar peste gard. Trecu prin încăperile întunecate, făcând slalom printre oale puse la foc, paturi de scânduri, grămezi de haine, silindu-se să nu calce pe nimic și pe nimeni, cu simțurile agresate de mirosul atâtor persoane îngrămădite într-un loc atât de aglomerat, de focul din mijlocul casei și de mirodeniile atât de picante – nici nu-și dădea seama ce erau. Din spate răsună o împușcătură și o așchie de lemn îi pătrunse în față. Tresări de durere, își dădu seama că sângera, și fu cât pe-aci să dea peste un copilaș – unde naiba era ușa ce dădea afară? Trecu dintr-o încăpere în alta – cu toată grija de care era în stare – ocolindu-i pe locatari – o cameră plină de capre? – sărind peste un foc la care se gătea ceva. Auzi țipete – urmăritorii lui pătrunseseră deja în casă – tocmai când intra în ceea ce trebuia să fie holul principal și văzu o ușă dublă aflată în paragină. Se apropie de ea, dar descoperi că era bătută în cuie – desigur, casa era dezafectată. Făcu stânga-mprejur, căutând o fereastră către stradă. Răsună o altă împușcătură nu își dădea seama din ce direcție – și simți cum glonțul îi vâjâie pe la ureche. Lovi cu piciorul o perdea și patul cuiva – o femeie care începu să țipe, un bărbat înfuriat – își prinse picioarele în cearșafurile lor, dar văzu o carpetă prinsă în cuie de perete. Svenson se repezi la ea și o dădu la o parte. Fereastra din dosul ei era, slavă Domnului, fără geam. Sări afară, ferindu-și capul cu ambele mâini, și aterizâ cu fața în jos pe pavaj, în timp ce pistolul aluneca departe de el.

Se ridică anevoie în picioare – avea mâinile jupuite, unul dintre genunchi i se umflase brusc, iar glezna i se înțepenise. Se aplecă să recupereze pistolul și auzi o împușcătură dinspre fereastră. Se întoarse și îl văzu pe Blach, într-o mână cu o batistă plină de sânge pe care o ținea lipită de față, în cealaltă cu pistolul fumegând, țintindu-l. Doctorul nu avu timp să se ferească. Blach

apăsă pe trăgaci, cu ochii arzând de ură. Percutorul lovi în gol. Blach înjură cumplit și scoase încărcătorul, aruncând cartușele goale pe fereastră și căutând altele noi. Svenson își recuperă arma și o luă la fugă.

Nu știa unde este. Continuă să alerge până când simți că nu mai are aer, făcând tot posibilul să-i deruteze pe urmăritori – trecând de pe o stradă pe alta, tăind terenurile virane și parcurile care îi ieșeau în cale. În cele din urmă se prăbuși într-un mic cimitir, lăsându-și capul în mâini, pe lespedea veche și crăpată a unui mormânt, răsuflând din greu, epuizat. Lumina se întărise – era dimineață în toată regula – iar spațiile deschise dintre obiecte i se păreau enorme. Dar în loc ca, din cauza acestui lucru, evenimentele de noaptea trecută să pară ireale, Svenson descoperi că tocmai în lumina zilei nu putea avea încredere. Piatra albă, mâncată de vreme, literele tocite care alcătuiau numele de „Thackaray” sub degetele lui, ramurile fără frunze de deasupra – nimic din toate acestea nu se potrivea cu lumea ciudată, neîndurătoare, în care intrase. O clipă se întrebă dacă luase opiu și acum zăcea amețit în spelunca vreunui chinez, victimă a unui vis chinuitor. Se frecă la ochi și scuipă.

Svenson știa că nu era un spion adevărat, și nici militar. Era pierdut. Glezna îi zvâcnea de durere, mâinile îi erau tot o rană, nu își mai amintea când mâncase ultima oară, avea gâtul uscat și, din cauza drogului pe care i-l servise d’Orkanez, își simțea capul ca pe o bucată mare de brânză stricată. Își scoase cu greu cizma și își palpă glezna delicată. Nu era ruptă, nici foarte luxată, trebuia doar să o trateze cu grijă. Zâmbi la această perspectivă puțin probabilă și scoase revolverul din buzunar. Îi rămăseseră două cartușe – altele nu mai avea. Vârî revolverul la loc și își dădu seama că mai toți banii lui erau la reședință, împreună cu cutia de cartușe. Pierduse și trusa și acum trebuia să poarte uniforma și mantaua care, deși de un albastru destul de sobru, prusac, în mulțime îl făceau imediat să iasă în evidență.

Îl ustura fața. Se pipăi și dădu de sânge uscat și de o mică așchie de lemn înfiptă chiar sub pometul drept. O scoase ușor și își lipi batista de față. Simțea o nevoie disperată să fumeze. Își căută tabachera prin buzunarele mantalei, extrase o țigară și apoi aprinse un chibrit frecându-l de degetul arătător. Fumul îi umplu plămânii cu o senzație extraordinară – îl scoase încet pe nări. Fumă țigara alene, până la capăt, concentrându-se numai pe respirație și pe fiecare rotocol de fum trimis peste pietrele funerare. Aruncă mucul într-o baltă și își mai aprinse o țigară. Nu voia să-și adoarmă simțurile, dimpotrivă, tutunul îl revigora, în timp ce își vâra tabachera în buzunar, dădu peste cardurile de sticlă. Uitase de cel de-al doilea, găsit asupra lui Trapping. Privi în jur – cimitirul era încă pustiu, iar clădirile apropiate păreau lipsite de activitate. Svenson scoase cardul – arăta exact la fel cu cel pe care-l luase din camera prințului. Va privi oare în mintea

lui Arthur Trapping și va găsi acolo un indiciu legat de moartea lui? Așeză țigara aprinsă lângă el, pe piatră, și privi în card.

În câteva clipe vălul albastru se dădu la o parte și Svenson se trezi în mijlocul unui vârtej de imagini, care se schimbau cu repeziciune și, pentru el, fără nicio logică. Acum avea impresia că trăia mai puțin experiența altuia – ca în cazul întâlnirii dintre doamna Marchmoor și prinț, acum pătrundea în gândurile neîngrădite ale personajelor sau poate chiar în visele lor. Își desprinse privirea de pe card și răsuflă adânc. Tremura, participarea lui era la fel de totală, se desprinsese de el însuși la fel de mult ca și data trecută. Scutură scrumul și trase cu sete din țigară. O puse jos și se pregăti pentru o a nouă vizită, mai atentă.

Primele imagini prezentau un interior încărcat, cu toate cele necesare – o cameră cu covor pe jos, cu lămpi din sticlă și lemn închis la culoare, porțelanuri chinezești delicate și mobilier capitonat – și o femeie care ședea pe o canapea, o femeie tânără pe care Svenson o vedea numai parțial – antebrațele ei goale și mâinile mici apucând strâns tapițeria, apoi gambele ce îi apăreau de sub rochie în timp ce își întindea picioarele, apoi încântătoarele ei botine verzi… fiecare imagine plină de dorința de a poseda a celui prin ochii căruia o percepea.

De aici cartea sări brusc la un loc stâncos, vederea de sus a unei adâncituri de piatră cenușie – o carieră de piatră? – sub un cer doar un pic mai puțin cenușiu. În clipa următoare Svenson se trezi *în* adâncitură, simțind prundișul sub genunchi – îngenunchind, aplecându-se peste un filon de piatră colorată din stâncă – un albastru-violet închis. Un braț – brațul lui, care era tânăr, puternic, într-o haină neagră – și o mână într-o mănușă de piele neagră se întinse și atinse filonul albastru, vârând un deget în el, desprinzând o bucată din el, ca și cum ar fi fost un fel de lut cretos.

Următoarea imagine începu în carieră, cu cineva care se ridica în picioare, dar, în timp ce privirea i se înălța, scena din jurul lui se schimbă astfel încât, atunci când își încheie mișcarea, se văzu iarna, într-o livadă – de meri parcă – la poalele fiecărui pom fiind îngrămădite paie. Privirea lui se mută spre stânga, spre un zid înalt de piatră și un gard viu, bătut de vânt, iar în spatele lor acoperișul ascuțit al unei vile de la țară.

Se întoarse mai la stânga și se văzu în fața lui Harald Crabbé, care surâdea afectat, lăsându-se pe spate și privind pe fereastra unei trăsuri – care trecea repede pe lângă o pădure. Crabbé se întoarse spre el – sau spre persoana de lângă el – și rosti foarte clar cuvintele „hotărârea ta”… apoi se întoarse din nou spre fereastră.

Fereastra se deschidea acum spre o altă încăpere, un hol care se termina cu o ușă placată cu metal. Ușa se deschise și descoperi o încăpere uriașă, plină de mașinării, un bărbat masiv aplecat

asupra unei mese, spatele lui lat ascunzând identitatea femeii legate de ea, o femeie… Brusc, Svenson recunoscu încăperea – la institut, unde îl salvase pe prinț.

Ridică ochii din card. Mai erau niște lucruri – în străfulgerări de imagine, aproape ca un geam pe care se scurge ploaia – pe care nu le vedea clar. Țigara i se stinsese. Stătu la îndoială dacă să mai aprindă una, dar știa că trebuie să ia o hotărâre. Habar nu avea dacă ceilalți încă îl mai căutau. Dacă da, mai curând sau mai târziu aveau să ajungă și în cimitir. Trebuia să găsească un loc în care să stea fără grijă. Sau, dimpotrivă, trebuia să apuce taurul de coarne. Oare prințul mai putea fi ajutat? Svenson nu-l putea abandona cu bună știință. Nu se putea întoarce la reședință – nu avea încredere în Flaüss – și încă nu știa unde să-i caute pe tipul în roșu și pe Isobel Hastings. Dacă nu-și găsea pur și simplu un loc unde să se ascundă, singura soluție care îi mai rămânea, oricât de absurdă ar fi părut, era să încerce din nou să o înfrunte pe madame Lacquer-Sforza. În aglomerația de dimineață era destul de sigur să se apropie de St. Royale. Mai avea două cartușe în pistol – mai mult decât suficient ca să o convingă, asta dacă reușea să intre.

Privi în jos și văzu că nu-și încălțase cizma – o trase cu grijă pe glezna care încă mai zvâcnea de durere. Se ridică în picioare și păși de câteva ori. Acum că amestecul de teamă și adrenalină dispăruse, simți durerea cu mai multă acuitate, dar știa că putea să meargă – altă soluție nu era. Glezna lui avea nevoie de repaus. Va apela și la această ultimă sursă de informații și apoi va găsi un loc în care să doarmă – nu știa dacă se mai putea întoarce în Macklenburg. Svenson oftă adânc și ieși șchiopătând din cimitir, pe același drum pe unde venise, către o alee îngustă care mergea paralel cu biserica. Soarele era în nori – nu avea idee în ce direcție să o apuce. La capătul aleii privi în jur, apoi înapoi, spre biserică și spre ușile ei deschise. Intră în biserica întunecată și o porni pe culoar, dând din cap spre cele câteva persoane care se rugau, îndreptându-se cu pași hotărâți spre clopotniță, care trebuia să aibă o scară. Trecu pe lângă preotul care îl privea derutat și îl întrebă scurt, cu fața încruntată, expresia lui preferată când își exercita autoritatea medicală:

— Bună ziua, părinte. Unde e clopotnița?

Svenson dădu din cap cu gravitate în timp ce preotul arăta spre o ușă mică. Se apropie de ea și o deschise, oftând la vederea numărului de trepte pe care trebuia să le urce cu glezna lui scrântită. Își dădu toată silința să meargă vioi până când ieși din raza de observație a preotului, apoi își ridică piciorul rănit, sărind pe celălalt și ținându-se de balustradă. Urcase, din ce în ce mai greu, poate șaptezeci de trepte când ajunse la o fereastră îngustă acoperită cu un oblon de lemn. Îl deschise, măturând murdăria și penele de porumbel, și zâmbi. De la această înălțime putea vedea

bucla argintie a fluviului, Circus Garden plină de verdeață, clădirile masive, de piatră, ale ministerelor și piața Sf. Isobel. Între ele, cu turnurile lui din cărămidă roșie în vârful cărora fluturau steaguri negre-aurii, zări hotelul St. Royale.

Coborî cât de repede putu și vârî o monedă în cutia milei. După ce ajunse în stradă, o luă pe alei înguste și drumuri ferite, ținându-se aproape de ziduri. Trecu pe lângă mai multe magazii, care mișunau de oameni ce încărcau în căruțe lăzi de toate felurile. În mijlocul lor se afla un mic bufet, pitit între un depozit de grâne și unul de țesături, plin de baloturi multicolore. Svenson își cumpără o ceașcă de cafea fierbinte și trei chifle proaspete. Rupse chiflele din mers – din miezul lor ieșeau aburi – și bău cafeaua cât putu de încet ca să nu-și ardă gura. Începu să se simtă mai bine în timp ce se apropia de cartierul negustorilor de lângă piața Sf. Isobel – astfel încât deveni conștient de tăietura de pe față și de mantaua murdară. Își aranjă părul și își scutură praful de pe manta – mai mult nu putea face – și păși înainte cu restul de demnitate care îi mai rămăsese. Își imagină că este maiorul Blach, ceea ce era cel puțin amuzant.

Svenson dădu ocol hotelului luând-o pe mai multe alei de serviciu din spatele unui șir de restaurante elegante, în acest moment al zilei asaltate de furnizorii de produse agricole și păsări tăiate. Avusese grijă, și poate noroc, să ajungă până aici fără să atragă atenția. Orice încercare de a-l prinde ar fi fost rapidă și necruțătoare. Totodată, dușmanii lui erau îndeajuns de puternici ca să încline în favoarea lor balanța legii. Cea mai mică infracțiune – nemaiputând la socoteală faptul că îl împușcase pe unul dintre oamenii lui d'Orkanez în plină stradă îl putea trimite la închisoare sau chiar la spânzurătoare. Rămase în capătul aleii care dădea spre Grossmaere, bulevardul larg care, două străzi mai încolo, trecea pe lângă St. Royale. Privi mai întâi în direcția opusă (era posibil ca santinelele lor să aștepte mai departe), dar nu văzu niciuna sau cel puțin nu-l văzu pe niciunul dintre oamenii lui d'Orkanez sau ai lui Blach. Prin implicarea lui Crabbé – sau, Doamne ferește, a lui Vandaariff – puteau fi cu zecile cei trimiși să-l găsească și să-l ucidă.

Privi spre hotel. Oare îl supravegheau de sus? Traficul era intens – trecuse bine de ora nouă – lumea își vedea de treabă. Svenson trase adânc aer în piept și porni la drum, pe bulevardul ce ducea la hotel, mergând pe lângă ziduri și în spatele altor trecători, cu mâna pe revolverul din buzunar. Stătea cu ochii pe hotel, aruncând doar câte o privire scurtă spre magazinele și gangurile pe lângă care trecea. Ajuns la o intersecție, se sprijini într-o doară de perete, uitându-se în jur. St. Royale era de cealaltă parte a bulevardului. Nu văzu pe nimeni care să aducă a santinelă. Era absurd. Deja îl găsiseră odată aici pe când încerca să o întâlnească pe madame Lacquer-Sforza. De ce să nu ia în

considerare, măcar ca o posibilitate, ideea că ar face-o din nou? Se întrebă dacă nu cumva i se întinsese o cursă înăuntru – poate într-un alt separeu – unde îi puteau face seama fără martori nedoriți. Încercarea lui devenea astfel și mai riscantă fiindcă nu putea afla decât în ultima clipă dacă era sau nu în siguranță. Dar luase deja hotărârea. Svenson își continuă drumul plin de înverșunare.

Tocmai ajunsese în mijlocul bulevardului când vederea îi fu blocată de două căruțe ai căror cai se luaseră la harță. Căruțașii înjurau amarnic în timp ce săreau de pe capre ca să-i despartă și să dea căruțele înapoi. Din această cauză trăsurile care veneau din spate fură nevoite să oprească – cu altă avalanșă de înjurături din partea fiecărui vizitiu furios. Svenson se lăsă furat de incident – fiind atent la felul cum cele două căruțe se îndepărtează și apoi trec una pe lângă alta, și la căruțașii care își serveau un ultim epitet mai fără perdea – trezindu-se chiar în fața intrării în hotel când circulația se restabili pe bulevard. În fața lui, înveșmântată splendid într-o rochie violetă brodată cu fir de argint, cu mănuși negre și cu o mică pălărie neagră, stătea madame Lacquer-Sforza. Lângă ea, din nou într-o rochie cu dungi – acum albastre și albe – era domnișoara Poole. Svenson se îndepărtă repede, lipindu-se de fereastra unui restaurant. Cele două femei nu îl văzuseră. Aștepta – cercetând strada și într-o parte și într-alta încântat că ar putea să-i vorbească fără să intre în hotel, fără să cadă într-o cursă. Înghiți în sec, se uită să nu-l calce vreo trăsură și porni spre cele două femei.

Tocmai ridicase piciorul de pe trotuar ca să pășească pe bulevard când se opri brusc și se retrase repede. Din spatele celor două femei apăruse Francis Xonck – care purta acum un elegant palton galben, de dimineață, și joben – punându-și o pereche de mănuși de șevro. Cu un zâmbet fermecător se aplecă și șopti ceva care o făcu pe domnișoara Poole să roșească și să chicotească, iar pe madame Lacquer-Sforza să surâdă strâmb. Xonck întinse câte un braț fiecăreia și păși între ele în timp ce cele două femei se prindeau de el. Arătă cu capul spre stradă și, pentru o clipă de groază, Svenson crezu că Xonck îl văzuse – era mai mult sau mai puțin vizibil – dar își dădu seama că Xonck arătase spre o trăsură deschisă care se apropia de ei, blocând vederea lui Svenson. În trăsură se afla Comte d'Orkanez, în haina de blană, cu o figură cruntă. Comte nu făcu niciun efort ca să vorbească sau să-i salute pe cei trei în timp ce urcau în trăsură, Xonck ajutându-le pe femei și urcând ultimul. Madame Lacquer-Sforza se așeză lângă Comte și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche. Comte – în silă, dar ca și cum nu putea să reziste – zâmbi. Xonck zâmbi și el, larg, arătându-și dinții albi, iar domnișoara Poole fu cuprinsă de un nou acces de chicote. Trăsura o luă din loc. Svenson se întoarse, abia ținându-se pe picioare.

Plecase – era cu ei. Indiferent de alte planuri pe care le punea la cale, madame Lacquer-Sforza era aliata lor. Dacă ar fi putut vorbi cu ea între patru ochi – habar nu avea unde sau când sau cum s-ar fi putut întâmpla asta. Svenson privi înapoi spre hotel și văzu că doi dintre oamenii lui d'Orkanez își pierdeau vremea lângă intrarea principală. Își continuă drumul, cu capul aplecat, conștient cât de aproape fusese de sinucidere. La capătul străzii se ascunse după colț și se lipi de un perete. Ce mai putea face? Unde se putea duce? Cum se putea pune cu o grupare atât de puternică? Ridică ochii și văzu, dincolo de bulevardul Grossmaere… oare era adevărat? Era – drumul pe care mersese cu atât de mult timp în urmă împreună cu Comte, spre grădina secretă și spre seră. Femeia. O putea găsi – o putea lua de acolo – putea scotoci sera ca să găsească informații – chiar se putea ascunde acolo în așteptarea lui d'Orkanez. Ce avea de pierdut? Privi înapoi spre intrarea în hotel – cei doi râdeau împreună. Svenson prinse un moment prielnic în trafic și țâșni, ascunzându-se pe după trăsuri până când ajunse pe celălalt trotuar al bulevardului. Se uită în urmă. Nu-l urmărea nimeni. Scăpase de ei, se putea mișca liber, cu un nou obiectiv.

Încercă să-și amintească drumul exact spre grădină. Data trecută fusese întuneric, străzile pline de ceață, iar atenția lui se concentrase în altă parte – asupra celor care îi urmau și la vorbele lui d'Orkanez. Străzile arătau atât de diferit acum, în timpul zilei, erau pline de oameni. Dar putea găsi grădina – aici trebuia să o ia la stânga, de-a lungul unui grup de clădiri, apoi peste aleea aceea – și din nou la stânga. Se trezi într-o intersecție enormă, având sentimentul că o apucase într-o direcție greșită, când văzu intrarea pe o alee îngustă în josul străzii. Oare acolo să fie? Iuți pasul până când ajunse la alee și privi în lungul ei… arăta altfel, dar i se păru că distinge intrarea boltită unde Comte descuiase ușa. Oare acela era zidul înalt care înconjura grădina? Oare o păzea cineva? Putea forța încuietoarea? Deși aleea era pustie, știa că trebuia să găsească răspuns la toate aceste întrebări cu bulevardul aglomerat numai la o aruncătură de băț. Înainte de a traversa strada ca să ajungă la alee, mai privi o dată în jur ca să se asigure că nu fusese urmărit.

Svenson înlemni. În spatele lui, prin ușa dublă a ceea ce trebuia să fie un alt hotel, văzu o tânără care ședea pe o canapea mică din pluș, cu părul castaniu căzându-i în bucle pe față; tânăra era aplecată peste un carnet deschis, scriind ceva, înconjurată de cărți și ziare. Ținea un picior sub ea, pe canapea; pe celălalt – rochia lăsând să i se vadă gamba bine făcută – purta o adorabilă botină verde. Fără să mai stea pe gânduri, doctorul Svenson deschise ușa și intră în hotel.

4

Boniface

Evident, prima reacție a domnișoarei Temple fu să-și iasă din fire. Plecase din apartamentul ei ca să evite privirile scrutătoare ale servitoarelor, care o urmăreau peste tot în tăcere, ca două pisici nedespărțite, și prezența mult mai insistentă a mătușii Agathe. Dormise aproape toată ziua precedentă și, când în sfârșit deschisese ochii, cerul era din nou întunecat. Făcuse baie și mâncase fără să scoată o vorbă, apoi se culcase la loc. Când se trezise pentru a doua oară dis-de-dimineață, mătușa ei se instalase la capătul patului, într-un fotoliu tras de servitoare dintr-o altă cameră. Domnișoara Temple era conștientă de neliniștea pe care o provocase, pornind de la absența ei neprevăzută la ceaiul de după-amiază și apoi la cină, până la refuzul ei (ca de obicei, încăpățânat și nesăbuit) de a apărea toată seara, fapt ce dusese la alertarea personalului hotelului – și îi afectase reputația, ca să o spunem pe șleau. Reputația lor în cadrul hotelului Boniface avusese de suferit și de pe urma apariției spectaculoase, lipsite de explicații, a domnișoarei Temple (la doar câteva minute, așa cum repeta Agathe, după ce ea însăși adormise de epuizare, neliniște și așteptare).

Agathe era sora mai mare a tatălui domnișoarei Temple și locuia în oraș de când se născuse. Fusese căsătorită odată, cu un ins sărac care murise de tânăr, și își petrecuse lunga văduvie trăind din mica moștenire lăsată fără tragere de inimă de o rudă îndepărtată. Avea părul sur și îl purta strâns mereu sub o pălărie, un șal sau un batic, ca și cum contactul cu aerul l-ar fi infectat. Dinții îi erau întregi, dar decolorați acolo unde se retrăseseră gingiile, motiv pentru care păreau lungi și făceau ca zâmbetele rare pe care mătușa i le dăruia nepoatei să semene cu rânjetul unui animal de pradă.

Domnișoara Temple accepta ideea că neliniștea mătușii fusese întemeiată, de aceea făcu tot posibilul să risipească temerile bătrânei, răspunzând chiar și întrebării delicate dar presante care se ascundea, nerostită, în spatele celorlalte întrebări, eufemistice, ale mătușii – nepoata își mai păstra virtutea? O asigurase că se întorsese neatinsă, chiar mai hotărâtă să rămână astfel. Dar nu intrase în prea multe detalii despre locurile prin care fusese și prin ce trecuse.

Lenjeria de mătase pătată de sânge și pelerina murdară fuseseră arse în soba cu cărbuni din cameră în timp ce domnișoara Temple își vedea de somn – servitoarele arătându-le șovăitoare mătușii după ce le găsiseră aruncate pe podea. Domnișoara Temple refuzase orice sugestie de a merge la doctor,

refuz pe care mătușa Agathe îl acceptase fără să protesteze. Lipsa ei de reacție o surprinsese pe domnișoara Temple, dar curând își dăduse seama că, după mătușa ei, cu cât știau mai puțini, cu atât scădeau perspectivele unui scandal. Reușiseră să găsească un unguent eficient pentru rana încă deschisă de deasupra urechii stângi. Avea să rămână cu o cicatrice, dar părul ei, după ce îl spălase și îl ondulase din nou, o ascundea perfect, cu excepția unei pete roșii mici, cât o unghie de sugar, acoperite de unguent, pe pielea curată a pometului. Și totuși, așa cum stătea în pat și își lua micul dejun, domnișoarei Temple i se părea că prezența mătușii în fotoliu e din ce în ce mai enervantă, urmărindu-i fiecare dumicat ca un animal care așteaptă să se aleagă cu niscaiva resturi – în cazul de față sperând să audă mai multe explicații, un dram de siguranță că poziția și venitul ei nu se vor duce pe apa sâmbetei din pricina pornirilor nesăbuite, desfrânate, ale unei tinere naive respinse de un iubit ambițios și nemernic. Problema era că Agathe nu spunea nimic. Nu dezaprobă nici măcar o dată faptele domnișoarei Temple, nu înfieră nici măcar o dată lipsa nebunească de responsabilitate a tinerei și nici nu o mustră pentru o evadare aproape imposibilă, care, fără îndoială, era rezultatul unei intervenții divine nemeritate. Domnișoara Temple ar fi făcut față tuturor acestea, tăcerea însă – tăcerea atât de *elocventă* în felul ei – o irita la culme. După ce servitoarea îi luă tava din față, anunță foarte clar că, deși regreta necazurile pricinuite, aventura în care se implicase și din care scăpase teafără și nevătămată era departe de a se fi terminat pentru ea, vrând cu tot dinadinsul să-i dea de cap. Mătușa ei nu răspunse, ci doar privi dezaprobator în altă parte, spre biroul ordonat pe care se afla revolverul mare, uns, ca un fel de reptilă împăiată, dezgustătoare, un cadou adus de un unchi cam ciudat dintr-o călătorie în Venezuela. Mătușa își întoarse ochii spre domnișoara Temple. Domnișoara Temple anunță că va avea nevoie și de o cutie cu cartușe corespunzătoare.

Mătușa ei nu răspunse. Domnișoara Temple se folosi de acest prilej ca să pună capăt conversației sau absenței conversației – se dădu jos din pat și se duse în camera de toaletă, încuind ușa în urma ei. Cu un oftat plin de frustrare, își trase cămașa de noapte până la brâu și se așeză pe oala de noapte. Deși era încă foarte devreme, lumina din cameră era suficientă ca să-și vadă botinele verzi pe podea, acolo unde le lăsaseră servitoarele. Se crispă ușor, se șterse, se ridică în picioare și puse capacul. Când făcuse baie, la lumina lumânării, era noapte. Se apropie de oglindă și înțelese de ce se holbase toată lumea la ea. Pe gât, deasupra gulerului cămășii de noapte, era plină de vânătăi – urme inconfundabile de degete. Se aplecă și le atinse cu grijă: urmele lăsate de mâna lui Spragg. Făcu un pas înapoi și își scoase cămașa de noapte. Simți cum îi stă inima în loc, cum o trec toți fiorii pe șira spinării – parcă se uita la altcineva. Era atât de plină

de vânătăi și zgârieturi, încât își dădu seama cât de aproape îi fusese sfârșitul. Își trecu degetele peste fiecare pată decolorată de pe pielea ei fină, făcându-și mâinile căuș peste locurile în care degetele lui Spragg o strânseseră cu toată cruzimea.

Închise ochii și oftă din greu, nefiind în stare să scape de senzația de neliniște. Nu era o senzație pe care domnișoara Temple o putea suporta foarte ușor. Își aminti cu înverșunare că scăpase din ghearele lor. Erau morți acum.

Domnișoara Temple apăru peste câteva minute în capot și își strigă servitoarele, așezându-se la birou. Își suflecă mânecile – propunându-și să nu se uite la mătușa ei care o privea lung – și apucă revolverul cu toată hotărârea de care era în stare. Îi luă mai mult decât i-ar fi convenit – îndeajuns pentru ca ambele servitoare să se uite și ele – dar în cele din urmă reuși să scoată încărcătorul și să-l golească de cartușe pe sugativă. Apoi făcu repede o listă – din nou scrisul luându-i mai mult decât ar fi vrut, doar fiindcă pentru fiecare punct de pe listă trebuia să adauge detalii ca să fie totul clar. Când termină, suflă peste hârtie ca să usuce cerneala și se întoarse spre servitoare. Erau amândouă de la țară, aproape de vârsta ei, fapt care făcea ca diferențele de experiență și educație să devină pe cât de evidente, pe atât de insurmontabile. Îi dădu hârtia împăturită celei mai mari, care știa să citească.

— Marie, ai aici o listă de obiecte pe care trebuie să le procuri de la conducerea hotelului și de la magazinele din oraș. Ia de la conducerea hotelului obiectele unu, doi și trei, și interesează-te de la ce magazine poți cumpăra obiectele patru și cinci. Uite și banii.

Domnișoara Temple vârî mâna în sertarul biroului și scoase un carnet îmbrăcat în piele între paginile căruia se afla un teanc de bancnote noi. Scoase două – apoi trei – și i le dădu Mariei, care înclină din cap în timp ce le lua.

— Pe urmă faci cumpărăturile. Nu uita de *chitanțe,* ca să văd câți bani ai cheltuit.

Marie dădu din cap cu toată seriozitatea, nu fără motiv, căci domnișoara Temple era, de obicei, foarte vigilentă în privința banilor și nu trecea cu vederea dispariția nici unei sume, oricât de neînsemnate, sau o făcea cu bună știință, ca semn al generozității ei.

— Prima pe listă este o colecție de ziare, *World, Courier* și *Herald,* numerele de azi, de ieri și de alaltăieri. A doua este o hartă a liniilor de cale ferată locale. A treia este o hartă geografică, a regiunii mlăștinoase care se întinde de-a lungul coastei. Obiectul

numărul patru, pe care trebuie să-l găsești neapărat, este o cutie plină de *astea.* (Aici domnișoara Temple îi dădu Mariei unul dintre cartușele scoase din revolver.) Cel de-al cincilea obiect, care probabil îți va lua cel mai mult timp, fiindcă trebuie să găsești exact ce vreau eu, sunt trei seturi de lenjerie intimă – îmi știi măsurile – din mătasea cea mai fină: unul alb, unul verde și unul… negru.

Împreună cu cealaltă servitoare, Marthe, domnișoara Temple se retrase în camera de toaletă ca să-i termine de aranjat părul, să-i strângă corsetul și să-i acopere cu pudră și cremă vânătăile de pe gât. Apăru într-o altă rochie verde, cu pieptul brodat în stil italian, și încălțată cu botinele verzi, pe care Marthe le lustruise bine, tocmai când o ciocănitură în ușă aduse primul set de ziare și hărți. Recepționerul spuse că trimisese după numerele ziarelor din zilele precedente și că acestea vor sosi cât de curând. Domnișoara Temple îi dădu o monedă și, după plecarea lui, puse ziarele pe masa principală și începu să se uite peste ele. Nu știa exact ce căuta, știa doar că se săturase de atâta incertitudine. Compară harta feroviară cu atlasul topografic și începu să reconstituie cu meticulozitate drumul de la gara Stropping la Orange Canal. Ajunsese cu degetul la De Conque când își dădu seama că Marthe și Agathe o fixau cu privirea. Îi porunci Marthei să facă un ceai și îi întoarse privirea mătușii. Departe de a înțelege aluzia, mătușa Agathe se instală în alt fotoliu și mormăi că o ceașcă de ceai i-ar prinde foarte bine.

Domnișoara Temple își schimbă poziția, blocând cu umărul vederea mătușii, și continuă să urmărească linia spre Orange Locks, iar de acolo spre Orange Canal. Încerca o satisfacție deosebită să urmărească drumul de la o gară la alta, aducându-și aminte de fiecare în parte. Harta feroviară nu oferea detalii despre șosele sau sate, cu atât mai puțin despre clădirile mai importante, drept care trase atlasul spre ea și găsi pagina în care regiunea era prezentată în cele mai mici amănunte. Se minună de distanța pe care o parcursese și își reprimă un nou fior gândindu-se cât fusese de izolată și de expusă pericolelor. Zona dintre ultimele două gări părea nelocuită – nu vedea niciun sat pe hartă. Știa că acea clădire enormă se afla lângă mare fiindcă își amintea aerul sărat, cu toate că briza mării ajungea departe pe un teren atât de plat precum acel ținut mlăștinos, prin urmare putea fi la o distanță mai mare decât părea. Încercă să stabilească o rază rezonabilă, pornind de la timpul de care avea nevoie o trăsură ca să ajungă de la gară la casa cu pricina, și căută un indiciu pe hartă. Observă un simbol ciudat lângă canale – legenda hărții îi spuse că însemna „ruină”. Cât de veche era harta – oare o clădire

atât de mare putea fi atât de nouă? Domnișoara Temple ridică privirea spre mătușa ei.

— Ce înseamnă „Harschmort”?

Mătușa Agathe trase adânc aer în piept, dar nu spuse nimic. Domnișoara Temple își mijì ochii. Niciuna din ele nu vorbi (căci, cel puțin în unele privințe, bătrâna doamnă avea în comun cu restul familiei o mare doză de încăpățânare) și, după un minut de tăcere deplină, domnișoara Temple închise atlasul cu zgomot și, ridicându-se brusc de la masă, se duse cu pași pari în camera ei. Reveni, spre neliniștea mătușii, cu revolverul demontat, vârând cartușele în încărcător din mers și făcând un mare efort de a monta încărcătorul la loc. Domnișoara Temple văzu cum cele două femei se uită la ea cu uimire și surâse batjocoritor – credeau că vrea să le împuște? – înșfăcând o poșetă și lăsând să cadă revolverul înăuntru. Își agăță poșeta de braț și începu să adune vraful de hârtii cu ambele mâini. Se răsti la Marthe fără nici cea mai mică intenție de a-și ascunde iritarea.

— *Ușa,* Marthe.

Servitoarea se repezi la ușa din față și o deschise astfel încât domnișoara Temple, cu brațele pline, să poată părăsi încăperea.

— Am nevoie de un loc în care măcar să lucrez în *liniște,* dacă nu vrea să mă *ajute* nimeni.

Călcând pe coridorul acoperit cu un covor gros și apoi coborând în hol, domnișoara Temple simțea că ieșea din nou în lume și, mai important, că se confrunta cu întâmplările care o copleșiseră. Trecând pe lângă mai multe cameriste și hamali, era conștientă că – întrucât aceștia făceau parte din schimbul de dimineață – erau aceleași persoane care fuseseră martore la apariția ei spectaculoasă, năclăită de sânge. Cu siguranță o bârfiseră, cu siguranță îi aruncau priviri curioase. Dar hotărârea domnișoarei Temple era de neclintit, tânăra știind că, dacă avusese loc vreo schimbare, aceasta se produsese în interiorul ei: trebuia să fie și mai încrezătoare în propriile forțe. Și mai știa că, din fericire, se bucura de independență și era o fire care nu ține cont de părerea altora. „Să bârfească, nu-mi pasă, gândi ea, atât timp cât merg cu capul sus, atât timp cât am destulă avere cu care să-i desfid.” Ajunsă în dreptul recepției dădu din cap spre insul de acolo, domnul Spanning – cel care îi deschisese ușa la întoarcere. Codul manierelor nu era foarte diferit de cel al vitelor tatălui ei sau al câinilor lui de vânătoare – de aceea domnișoara Temple îi înfruntă privirea lui Spanning mai mult decât se cuvenea, până când omul înclină din cap, slugarnic.

Se instalase pe una dintre canapelele de pluș din holul pustiu, o privire rapidă, cruntă, transmițând personalului că nu are nevoie de niciun ajutor, apoi așezase hârtiile pe categorii. Începu prin a se întoarce la „Harschmort”, notându-și observațiile – faptul că

era în mină, locul exact. Apoi își îndreptă atenția asupra ziarului *Courier,* acesta părea mai aproape de viața mondenă. Era hotărâtă să afle tot ce se putea despre seara de gală – mai întâi așa cum era ea percepută de oamenii obișnuiți, apoi, din comentariile pe care le-ar fi putut afla despre bărbați găsiți fără viață în mijlocul șoselei sau femei dispărute, despre scopul ei real. Își trecu privirea peste titluri fără să aibă idee despre ce era cu adevărat important: literele mari, negre, care anunțau mici conflicte armate coloniale, invenții ingenioase, călătorii cu balonul prin alte țări, baluri mondene, opere de caritate, expediții științifice, reforme ale marinei, rivalități între ministere – era clar că avea de *citit,* nu glumă. Nici nu trecuseră zece minute când văzu cum i se umbresc hârtiile din față și apoi auzi intrase cineva pe ușa din față? – cum cineva își drege glasul, ușor insistent. Ridică ochii, gata să-și arate colții dacă mătușa Agathe sau Marthe o urmaseră aici, dar în locul lor, domnișoara Temple văzu o altă persoană, cu totul diferită.

Era un bărbat ciudat, înalt, cu hainele boțite cum numai o persoană ordonată poate să le aibă, îmbrăcat într-o manta albastră cu epoleți deschiși la culoare, nasturi argintii și cizme negre, zgâriate. Avea părul aproape alb, cu cărare în mijloc și dat pe spate, deși, în ciuda eforturilor lui, mai multe șuvițe se desprinseseră și îi cădeau în ochi, unul dintre ei fiind acoperit de un monoclu legat de un lănțișor. Era nebărbierit și părea a nu se simți prea bine. Domnișoara Temple nu-și dădea seama ce vârstă avea, în parte din cauza stării lui evidente de oboseală, dar și din cauza felului în care părul lui, lung în creștet, fusese ras la ceafa și pe tâmple, aproape ca un nobil medieval – deși poate că nu era decât german. Bărbatul o privea insistent, ochii lui măsurând-o din cap până în botine. Tânăra își privi și ea botinele, apoi îi cercetă fața. Bărbatul nu știa cum să înceapă. Părea atât de vulnerabil încât aproape că o impresionă.

— Nu vă supărați, începu el cu un accent vizibil care îi făceau vorbele să sune mai convenționale decât erau. Îmi… îmi cer scuze… v-am văzut… nu mi-am dat seama… dar acum… într-un fel… pe fereastră…

Bărbatul se opri, trase adânc aer în piept, înghiți în sec, deschise gura ca să mai spună ceva, dar o închise repede la loc. Domnișoara Temple își dădu seama că insul se uita la fața ei – la rana de deasupra pometului – apoi, spre nemulțumirea ei crescândă, ochii i se opriră asupra gâtului. Bărbatul ridică privirea și spuse surprins:

— Sunteți rănită!

Domnișoara Temple nu răspunse. Deși nu se așteptase ca unguentul să-i acopere vânătăile prea mult timp, nu era pregătită să fie descoperită atât de repede, cu atât mai puțin să i se

amintească de chinurile la care fusese supusă, prin expresia plină de îngrijorare de pe fața bărbatului. Și totuși, cine era acest individ? Încet, pe cât își putea stăpâni mâna, se întinse după poșetă. Bărbatul văzu mișcarea și zise repede:

— Vă rog… nu… desigur. Nu știți cine sunt. Sunt căpitanul-chirurg Abelard Svenson din Flota ducatului de Macklenburg, aflat în serviciul diplomatic al Alteței Sale prințul Karl-Horst von Maasmärck, care în acest moment este dat dispărut. Sunt aliatul dumneavoastră. Este extrem de important să discutăm ceva.

În timp ce Svenson vorbea, domnișoara Temple apucă poșeta și o așeză în poală. Bărbatul privi în tăcere cum tânăra își vâră mâna înăuntru, înțelegând clar că era vorba de o armă.

— Spuneți că… m-ați văzut?

— Întocmai, răspunse Svenson și apoi zâmbi, scoțând un chicot ciudat. Nu pot explica… fiindcă, e-adevărat, nu știu să fi fost vreodată în prezența dumneavoastră!

Svenson privi în spatele ei și făcu un pas înapoi – personalul de la recepție îl observase deja. Pentru domnișoara Temple această întâlnire neașteptată era prea mult, venise prea repede – nu avea încredere. Gândurile i se întoarseră la acea seară îngrozitoare – la Spragg și Farquhar – și la atâția alți gealați aflați în slujba femeii în roșu.

— Nu înțeleg la ce vă referiți, spuse ea, sau la ceea ce *credeți* că vă referiți – după accent păreți a fi străin. Vă asigur că nu ne-am întâlnit niciodată.

Svenson dădu să spună ceva, închise gura, apoi o deschise din nou.

— E foarte posibil. Și totuși, eu v-am văzut – și sunt sigur că mă puteți ajuta.

— De ce credeți asta?

Doctorul se aplecă spre ea și șopti.

— Din cauza *încălțărilor* dumneavoastră.

Domnișoara Temple rămase fără replică. Svenson zâmbi și înghiți în sec, aruncând o privire spre stradă.

— Am putea discuta în altă parte…

— Nu.

— Nu sunt nebun…

— Dar arătați, vă asigur eu.

— N-am dormit toată noaptea. Am fost fugărit pe străzi… nu trebuie să vă temeți de mine…

— Dovediți-o.

Domnișoara Temple își dădu seama că, prin tonul ei răstit, o parte din ea încerca să-l îndepărteze pe insul acesta. În același timp, o altă parte din ea o asigura că, fără să mai foiască hărțile și ziarele, această persoană era exact ceea ce își dorise ca să-și înceapă investigația. Era descumpănită de faptul că omul picase la țanc și că arăta atât de obosit și de disperat stări pe care tânăra le respingea din instinct. Dacă își continua cercetările, prin ce avea să treacă ea însăși – sau avea să treacă *din nou*? Oricât de mult se îmbărbăta la modul abstract, dovada concretă zdruncina încrederea domnișoarei Temple. Ridică ochii spre el și spuse liniștit:

— V-aș rămâne recunoscătoare dacă ați putea… într-un fel sau altul… vă rog.

Svenson dădu din cap, grav.

— Atunci… dacă se poate…

Se așeză în capătul canapelei și scotoci cu mâna în buzunarul mantalei. Scoase două carduri albastre strălucitoare, se uită scurt la fiecare, apoi vârî unul la loc în buzunar. Pe celălalt i-l întinse domnișoarei Temple.

— Nu înțeleg ce e asta. Știu doar ce îmi arată. După cum spuneam, sunt multe de discutat și, dacă temerile mele sunt corecte, avem foarte puțin timp la dispoziție. N-am dormit toată noaptea… îmi cer scuze pentru felul în care arăt. Vă rog să priviți în acest card… ca și cum ați privi într-o baltă… apucați-l cu ambele mâini, ca să nu-l scăpați. Eu am să mă îndepărtez. Poate că vă va spune mai mult decât mi-a spus mie.

Svenson îi dădu cardul și se îndepărtă de canapea. Cu mâinile tremurânde scoase dintr-o tabacheră o țigară închisă la culoare, deloc arătoasă, și o aprinse. Domnișoara Temple examină cardul. Era greu, dintr-un fel de sticlă cum nu mai văzuse până atunci, de un albastru strălucitor care își schimba nuanța – de la albastru-violet la cobalt și chiar la albastru-verde intens – în funcție de lumina care trecea prin el. Aruncă din nou o privire spre doctorul acela ciudat – chiar *era* german, după accent – apoi privi în card.

Fără avertismentul lui, cu siguranță, ar fi scăpat cardul jos. Așa însă era mulțumită că stătea pe canapea. Nu mai avusese niciodată parte de așa ceva, simțea că înoată, atât de *profunde* erau senzațiile, atât de tactile erau imaginile. Se văzu – *pe ea* – în salonul casei Bascombe și știa că apucă strâns cu mâinile tapițeria fiindcă, scăpând de privirea vigilentă a mamei lui, Roger tocmai se aplecase spre ea ca să-i sufle ușor pe ceafa. Nu era aceeași trăire ca atunci când se vedea în oglindă, cu masca albă pe față, fiindcă aici ea apărea într-un fel prin ochii altcuiva – ochi pofticioși care îi priveau gambele și brațele goale plini de dorință,

aproape ca și cum acestea ar fi aparținut de drept altcuiva. Apoi scena se schimbă, fără nicio logică, ca într-un vis… nu recunoscu puțul sau cariera, dar rămase cu gura căscată când văzu casa de la țară a unchiului lui Roger, lordul Tarr. Urmă trăsura și ministrul adjunct – „hotărârea dumitale?" – și, în sfârșit, straniul hol curbat, ușa placată în metal și camera îngrozitoare. Ridică ochii și se văzu din nou în holul hotelului Boniface. Gâfâia. Roger. Știa că toate acestea se întâmplaseră în mintea lui Roger Bascombe. Simți cum i se strânge inima, suferința fiindu-i urmată repede de furie. Hotărârea? Oare asta însemna ce credea ea că înseamnă? Dacă însemna tocmai asta – și cu siguranță că așa stăteau lucrurile – Harald Crabbé devenea chiar în clipa aceea dușmanul de moarte, de neiertat, al domnișoarei Temple. Își întoarse ochii care îi scăpărau de mânie către Svenson. Doctorul reveni pe canapea.

— Cum… cum funcționează asta? întrebă ea.

— Nu știu.

— Fiindcă… ei bine… fiindcă e *foarte* straniu.

— Într-adevăr, e tulburător… nefiresc… parcă ar fi o experiență *nemijlocită.*

— Întocmai! Este… este… domnișoara Temple nu-și putea găsi cuvintele, apoi renunță să mai caute și spuse doar:… *nefiresc.*

— Ați recunoscut ceva?

Domnișoara Temple ignoră întrebarea.

— De unde aveți asta?

— Dacă vă spun… mă veți ajuta?

— Poate.

Svenson îi cercetă fața cu o expresie de îngrijorare pe care tânăra o mai văzuse la viața ei. Trăsăturile ei erau îndeajuns de regulate, avea părul frumos, iar silueta ei, dacă i se permitea o opinie, era atrăgătoare la modul rezonabil, dar domnișoara Temple știa de acum și nu o mai deranja faptul că ieșea în evidență doar la fel cum un animal iese în evidență, în sensul în care animalul se împacă, fără să-și facă niciun fel de probleme, cu *șinele.* Confruntat cu prezența ei ciudat de naturală, doctorul Svenson înghiți în sec, apoi oftă.

— L-am găsit cusut în haina unui mort, spuse el.

— Nu cumva… domnișoara Temple făcu o pauză, ridicând cardul cu glasul pierit, simțindu-se complet descoperită… în haina *acestui* bărbat?

Nu era pregătită pentru eventualitatea ca un lucru atât de grav să i se fi întâmplat lui Roger. Înainte să mai spună ceva, Svenson clătină din cap.

— Nu știu cine este *acest* bărbat, punctul de *vedere,* cum s-ar spune…

— Este Roger Bascombe. Lucrează la Ministerul Afacerilor Externe.

Doctorul plescăi din buze, furios pe sine.

— Desigur…

— Îl cunoașteți? întrebă tânăra șovăielnic.

— Nu direct, dar l-am văzut… sau auzit… chiar azi-dimineață. Îl cunoașteți pe Francis Xonck?

— O! E un crai și jumătate! răspunse domnișoara Temple, simțindu-se imediat teribil de prost, fiindcă nu tăcuse decât să preia bârfele unor femei pe care le disprețuia.

— Fără îndoială, încuviință doctorul Svenson. Și totuși, Francis Xonck și acest individ – Bascombe – încercau să scape de un cadavru…

Tânăra arătă spre card.

— Cadavrul asupra căruia ați găsit acest obiect?

— Nu, nu altcineva… deși cele două cadavre sunt legate între ele, fiindcă brațele acestui om… sticla albastră… vă rog să mă iertați, am început să o iau razna…

— Câte cadavre sunt implicate în această poveste… din câte știți dumneavoastră? întrebă domnișoara Temple și apoi, înainte ca Svenson să răspundă, adăugă: Și, dacă se poate… dacă e posibil… în general vorbind… ați vrea să le *descrieți?*

— Să le descriu?

— Vă asigur că nu sunt morbidă.

— Nu… sigur că nu… poate că și dumneavoastră ați fost martora… deși sper că nu ați fost… oricum, da… eu am văzut două cadavre… s-ar putea să fie mai multe… mai multe persoane aflate în pericol, altele pe care eu însumi le-am ucis, nu știu. Unul dintre cei doi era un individ pe care nu-l cunoșteam, mai în vârstă, și avea, probabil, legături cu Institutul Regal de Știință și Cercetare… un individ despre care sunt înclinat să cred că a fost un fel de savant. Celălalt era ofițer – dispariția lui a fost anunțată în ziare – colonelul Arthur Trapping. Cred că a fost otrăvit. Cum a fost ucis primul – ofițerul a fost primul – sau cum

a fost ucis *celălalt,* de la institut, nu-mi dau seama, dar ține de misterul acestei sticle albastre…

— Numai ei? Înțeleg.

— Mai aveți știință și despre alții?

Domnișoara Temple se hotărî să aibă încredere în el.

— Doi bărbați. Doi bărbați îngrozitori.

Pe moment nu putea spune mai mult. Instinctiv scoase o batistă din poșetă, îi umezi un colț și se aplecă să șteargă o dungă subțire de sânge de pe fața doctorului. Svenson mormăi o scuză, îi luă batista din mână și, îndepărtându-se câțiva pași, își masă bine fața. O clipă mai târziu, împături batista și o înapoie domnișoarei Temple, care însă îi făcu semn să o păstreze, zâmbind amar și ștergându-se la ochi cu dezinvoltură.

— Dați-mi să văd și celălalt card, spuse ea. Mai aveți unul în buzunar.

Svenson păli.

— Nu… nu cred că, momentul…

— Insist.

Domnișoara Temple era hotărâtă să afle mai multe despre viața ascunsă a lui Roger – pe cine văzuse, târgurile încheiate cu Crabbé, adevăratele lui sentimente pentru ea. Svenson se încurca în scuze – oare voia ceva în schimb?

— Nu se poate ca… o domnișoară… vă rog…

Domnișoara Temple îi înapoie primul card.

— Casa de la țară îi aparține unchiului lui Roger, lordul Tarr.

— Lordul Tarr este unchiul lui?

— Sigur că da, lordul Tarr este unchiul lui.

Svenson nu spuse nimic. Tânăra ridică din sprâncene, așteptând.

— Dar lordul Tarr a fost ucis, zise Svenson.

Domnișoara Temple rămase cu gura căscată.

— Francis Xonck vorbea despre moștenirea acestui Bascombe, spuse Svenson, că în curând va deveni o persoană importantă, puternică… după părerea mea… când Crabbé spune „hotărârea”…

— Mă tem că așa ceva e imposibil, zise sec domnișoara Temple.

Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, gândurile i se derulau cu repeziciune. Roger *nu* fusese moștenitorul unchiului său. Deși (un om dificil, bolnav de gută) nu avea fii, lordul Tarr avea, totuși, fiice care născuseră băieți – situația îi fusese explicată clar și cu amărăciune de către mama lui Roger. Mai mult de atât, ca și cum ar fi vrut să confirme statutul inferior al lui Roger, în cursul singurei lor vizite la conacul Tarr, stăpânul

veșnic suferind al casei nu avusese chef să-l vadă pe Roger și cu atât mai puțin să o cunoască pe logodnica provincială a lui Roger. Iar acum lordul Tarr fusese ucis, iar Roger se proclama, într-un fel, moștenitorul titlului și al domeniilor lui? Nu-i venea să creadă – dar ce altă moștenire putea avea Roger? Nu-l considera pe Roger Bascombe un ucigaș cu atât mai mult cu cât în ultima vreme întâlnise câteva exemplare din aceasta specie dar știa că era slab și docil, în ciuda umerilor lui lați și a siguranței afișate, drept care brusc simți cum o ia cu frig… oamenii cu care se asociase, demonstrația la care participase de bună voie în sala de operații… în pofida jurământului ei de a-l distruge, a disprețului total față de tot ce însemna Bascombe, domnișoara Temple acceptă cu o urmă de regret ideea că Roger era pierdut. La fel cum se întrebase atunci, în sala de operații din Harschmort, dacă Roger înțelegea cu adevărat cu cine se înhăitase sau la ce se înhămase – simțind o strângere de inimă la gândul că nu-l putea apăra de propria orbire atunci când era vorba de cei bogați și puternici – domnișoara Temple simțea acum că, într-un fel sau altul, și fără voia lui, aceste evenimente îi vor grăbi sfârșitul.

Ridică privirea spre Svenson.

— Dați-mi și celălalt card. Ori vă sunt aliat, ori nu.

— Nici măcar nu mi-ați spus cum vă cheamă.

— Nu v-am spus?

— Nu, nu mi-ați spus.

Domnișoara Temple își țuguie buzele, apoi îi zâmbi grațios și îi întinse mâna, oferindu-i explicația obișnuită.

— Sunt domnișoara Temple. Celestial Temple. Tatălui meu îi plăcea astronomia am avut noroc că nu m-a botezat după una din lunile planetei Jupiter, zise ea, șovăi și apoi răsuflă adânc. Deși, dacă e să fim aliați… da… trebuie să-mi spuneți Celeste. Așa trebuie, deși nu știu dacă eu vă pot spune, cum ziceați că vă cheamă… Abelard? Sunteți mai în vârstă, sunteți străin, ce mai, cred că ar fi ridicol. Așa. Mă bucur că am făcut cunoștință. Sunt sigură că până acum n-am mai întâlnit un ofițer al Flotei ducatului de Macklenburg, și niciun căpitan-chirurg.

Doctorul Svenson îi luă mâna cu stângăcie. Se aplecă să i-o sărute. Tânăra își retrase mâna, nu fără delicatețe.

— Nu e nevoie. Nu sunteți în Germania.

— Desigur… cum doriți.

Domnișoara Temple văzu cu oarecare satisfacție că doctorul Svenson se înroșea la față. Îi zâmbi, cu privirea îndreptată înadins spre buzunarul în care se afla cel de-al doilea card. Svenson observă și ezită, destul de evident. Tinerei i se părea

normal – îl văzuse deja pe celălalt – a doua oară nu va mai fi derutată.

— Poate că ați prefera să-l vedeți într-un spațiu mai restrâns…

— Deloc.

Svenson oftă și scoase cardul din buzunar. I-l dădu vizibil îngrijorat.

— Bărbatul… nu este Bascombe… este prințul meu… și el un crai și jumătate. Aici e la hotelul St. Royale. Poate veți recunoaște femeia… eu o știu drept doamna Marchmoor… poate îi veți recunoaște pe… spectatori. În acest card de sticlă… totul se vede din perspectiva… doamnei.

Doctorul se ridică în picioare și se îndepărtă, scotocind îndelung după o țigară și aprinzând-o pe îndelete, refuzând să o privească în ochi. Domnișoara Temple se uită spre funcționarii de la recepție care o urmăreau cu același interes, deși nu auzea ce vorbesc, apoi spre Svenson, care se îndepărtase discret, și în cele din urmă se întoarse și studie cu mare atenție frunzele unei plante mari dintr-un ghiveci de alături. Murea de curiozitate. Privi în card.

Când, peste câteva minute, lăsă cardul jos, tânăra era roșie la față și gâfâia. Privi agitată în jur, întâlni privirea vag curioasă a recepționerului și întoarse imediat capul. Constată cu ușurare că doctorul Svenson era tot cu spatele la ea – desigur, știa ce simțise ea, chiar dacă prin intermediul trupului altei femei. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase ce *nu* se întâmplase, în ciuda intimității, a intimității total convingătoare a senzațiilor pe cât de tulburătoare, pe atât de delicioase. O făcuse – nu-i venea să creadă – în *public,* pentru prima dată, fără niciun fel de avertizare! – și îi era rușine că insistase atât de mult, că nu luase de bună sugestia doctorului de a se retrage undeva – și astfel fusese – un bărbat pe care nu-l cunoștea, la care nu ținea în niciun fel – deși trăise sentimentele pe care femeia le avea pentru el sau pe care experiența în sine o făcuse să le încerce – oare acele sentimente puteau fi puse numai pe seama femeii? Își schimbă poziția și își netezi rochia, simțind spre consternarea ei o mâncărime insistentă, de netăgăduit, între picioare. Dacă mătușa ei ar fi întrebat-o în acel moment despre pierderea virtuții, ce ar fi trebuit să-i răspundă? Privi din nou la dreptunghiul de sticlă din mâinile ei și se minună de incredibilele și tulburătoarele perspective pe care le deschidea o asemenea invenție.

Își drese vocea. Doctorul Svenson se întoarse imediat și îi aruncă o privire scurtă, lăsând apoi ochii în jos. Se apropie de canapea. Domnișoara Temple îi înapoie cardul de sticlă și îi zâmbi timid.

— Dumnezeule…

Svenson vârî cardul în buzunar, cât se poate de stânjenit.

— Îmi cer mii de scuze… mă tem că nu am fost prea explicit…

— Vă rog, nu vă faceți griji… eu trebuie să-mi cer scuze… deși, ca să vă spun drept, aș prefera să nu mai vorbim despre asta.

— Desigur… vă rog să mă iertați… ce urât din partea mea să insist asupra acestui… subiect.

Domnișoara Temple nu răspunse – nu putea răspunde fără să prelungească tocmai ce dorise să întrerupă. Urmă o pauză. Doctorul o privi stingher. Habar nu avea ce să mai spună. Tânăra oftă.

— Pe doamna din… după cum spuneți dumneavoastră, *perspectiva* căreia se vede totul… o cunoașteți?

— Nu, nu… dar dumneavoastră… ați recunoscut pe cineva?

— Nu sunt sigură… toți erau mascați, dar cred că doamna…

— Doamna Marchmoor.

— Da. Cred că am mai văzut-o. Nu știu cum o cheamă, și nici cum arată, fiindcă n-am văzut-o decât cu mască.

Domnișoara Temple văzu cum doctorul Svenson face ochii mari.

— La petrecere? La… vila lordului Vandaariff?

Domnișoara Temple nu răspunse imediat, se gândea.

— Într-adevăr, la… cum se numește vila lui?

— Harschmort.

— Exact… a fost cumva un fel de ruină?

— Așa se spune, o fortificație la malul mării – normandă, poate… apoi a fost extinsă devenind…

Tânăra își aminti zidurile simple, groase, amenințătoare și riscă o întrebare:

— Închisoare?

— Întocmai… apoi reședința lordului Vandaariff, cumpărată de la stat și refăcută complet cu mare cheltuială.

— Și acum două nopți…

— Petrecerea prilejuită de logodna prințului cu domnișoara Vandaariff! Dar… dar… ați fost și dumneavoastră acolo?

— Mărturisesc… că da.

Svenson o privea cu o curiozitate nedisimulată – tânăra știa că și ea era avidă de informații, mai ales după dezvăluirile despre

Roger și unchiul lui – iar acum perspectiva descrierii balului mascat venită de la o altă persoană era extrem de bine-venită. Dar văzu și cât de obosit arată noul ei aliat și – dat fiind că arunca tot timpul priviri bănuitoare spre stradă – se gândi că ar fi mult mai înțelept să-i găsească un loc în care să se odihnească și să se refacă astfel încât, din clipa în care se hotărau cum să acționeze, doctorul să poată duce planul la îndeplinire. De asemenea, trebuia să recunoască, avea nevoie de timp ca să răsfoiască ziarele – acum știa mai bine ce să caute – astfel încât, după ce își povesteau unul altuia întâmplările prin care trecuseră, să nu mai fie luată doar drept o tânără nechibzuită. Simțea că propriile experiențe nu trebuia să fie subminate de absența câtorva nume de locuri și ipoteze mai mult decât evidente – din clipa în care le acordai atenția necesară. Se ridică în picioare. Imediat reflexele politicoase ale lui Svenson își făcură efectul, doctorul urmându-i exemplul.

— Veniți cu mine, spuse ea, adunându-și repede ziarele și hărțile. Mă iertați că am uitat.

Tânăra se îndreptă cu pași mari spre recepție, cu brațele pline, apoi privi în urmă spre doctorul Svenson care încerca vag să protesteze.

— Vă e foame?

— Nu, nu, răspunse el repede. Am… nu de mult… pe stradă… cafea…

— Perfect. Domnule Spanning?

Spanning era insul slugarnic de la recepție care imediat îi acordă domnișoarei Temple toată atenția de care era în stare.

— Vi-l prezint pe doctorul Svenson. Va sta aici – nu are servitori – un dormitor și o cameră de zi sunt de ajuns. Trebuie să mănânce ceva – o supă, cred – nu se simte prea bine. Aveți grijă ca mantaua și cizmele să-i fie curățate. Vă mulțumesc foarte mult. Treceți totul în contul meu, zise domnișoara Temple și se întoarse spre Svenson, întrerupându-i protestul incoerent. Nu fiți naiv, domnule doctor. Aveți nevoie de ajutor – nu știți cât vă ține norocul. Sunt sigură că și dumneavoastră mă veți ajuta. A, mulțumesc mult, domnule Spanning. Doctorul Svenson nu are bagaj – ia dumnealui cheia.

Domnul Spanning îi întinse cheia lui Svenson, care o luă fără niciun cuvânt. Domnișoara Temple își așeză vraful de hârtii pe birou, semnă repede chitanța pe care recepționerul i-o pusese în față și își luă din nou povara în brațe. Cu un ultim zâmbet strepezit adresat lui Spanning – sfidându-i orice încercare de a găsi vreun cusur acestui aranjament care să-i păteze cât de cât

reputația – o luă înainte, pe scara principală ce urca în spirală, o siluetă mică, preocupată, urmată de doctorul uscățiv care călca nesigur aproape de ea. Ajunseră la etajul doi, unde domnișoara Temple făcu la dreapta, pe un coridor larg, acoperit cu un covor roșu.

— Domnișoară Temple, șopti Svenson. Vă rog, e prea mult… nu pot accepta atâta generozitate… avem multe de discutat… m-aș mulțumi și cu o cameră mai ieftină, într-o pensiune modestă…

— Ceea ce ar fi extrem de neconvenabil. N-am deloc chef să vă caut într-un astfel de loc și, judecând după privirile pe care le aruncați pe furiș, nici dumneavoastră nu ar trebui să hoinăriți pe străzi până nu înțelegem pe deplin primejdia în care ne aflăm și, firește, până nu dormiți puțin. Credeți-mă, domnule doctor, așa trebuie să facem.

Domnișoara Temple era mândră de ea. După atâtea experiențe care parcă erau menite să-i demonstreze ignoranța și incapacitatea, hotărârea de a trece la acțiune o consolau enorm. Era mulțumită și că – deși îl cunoștea doar de câteva minute – îl acceptase pe doctorul Svenson, oferindu-se să-l ajute cum poate. Ca și cum cu cât făcea mai multe lucruri, cu atât se îndepărta de dureroasa izolare resimțită la Harschmort.

— A, iată numărul 27.

Tânăra se opri lângă ușă, lăsându-l pe Svenson să o deschidă. Doctorul se conformă, apoi aruncă o privire înăuntru și îi făcu semn să intre înaintea lui. Domnișoara Temple clătină din cap.

— Nu, domnule doctor. Trebuie să dormiți. Eu mă întorc în apartamentul meu. După ce vă refaceți, anunțați-l pe domnul Spanning. Dumnealui îmi va trimite vorbă și atunci vom putea discuta pe îndelete. Vă asigur că aștept acel moment cu mare nerăbdare, dar până când nu vă odihniți bine…

Fu întreruptă de zgomotul unei uși care se deschidea puțin mai departe, pe coridor. Privi din instinct spre locul de unde venea zgomotul, apoi se întoarse spre Svenson… apoi – cu ochii mari, cu vorbele pierindu-i pe buze – se întoarse spre cel care tocmai ieșise din cameră. Bărbatul rămase pe loc și o privi lung, apoi se uită la Sveson. Domnișoara Temple văzu că și doctorul arăta surprins și acum căuta ceva în buzunarul mantalei. Insul de pe coridor se îndreptă încet spre ei, zgomotul pașilor lui fiind absorbit de covorul gros. Era înalt, avea părul negru, iar pardesiul de un roșu-închis aproape că îi atingea podeaua. Purta aceiași ochelari rotunzi și fumurii pe care domnișoara Temple îi văzuse în tren. Mișcările lui erau ferme, dar grațioase, ca de pisică,

degajând în același timp naturalețe și amenințare. Tânăra știa că ar trebui să-și scoată revolverul din poșetă, dar nu făcu decât să-și pună mâna peste cea a doctorului, oprind-o. Bărbatul îmbrăcat în roșu se opri la vreo doi metri de ei. O privi domnișoara Temple – nu-i vedea ochii – îl privi pe doctor, apoi se uită la ușa deschisă dintre ei. Șopti conspirativ:

— Fără sânge. Fără prinți. Comandăm un ceai?

Bărbatul în roșu închise ușa, rămânând cu ochii ascunși, nevăzuți, pe domnișoara Temple și pe doctor, în camera de zi. Fiecare își ținea acum arma strâns în mână. Câteva clipe toți trei își aruncară priviri în tăcere, în cele din urmă, domnișoara Temple i se adresă doctorului Svenson.

— Presupun că îl cunoașteți pe acest om.

— Nu ne-am vorbit… poate că termenul cel mai potrivit ar fi că ne-am aflat, nu de mult, în același loc. Numele dumnealui este – vă rog să mă corectați dacă greșesc, domnule – Chang.

Bărbatul în roșu dădu afirmativ din cap.

— Nu vă știu numele, deși domnișoara… e o plăcere să o întâlnesc oficial pe celebra Isobel Hastings.

Domnișoara Temple nu răspunse. Simți cum Svenson fierbea lângă ea. Doctorul făcu un pas înapoi, cu ochii mari.

— Isobel Hastings? Dar… ați fost cu Bascombe!

— Am fost, spuse domnișoara Temple.

— Atunci… cum se face că nu vă cunoșteau? Sunt sigur că și Bascombe vă caută!

— Arată altfel… la lumina zilei, chicoti Chang.

Svenson o privi lung – vânătăile, dunga roșie lăsată de glonț.

— Ce prost sunt… șopti el. Dar… cum… vă rog să mă scuzați…

— Era în tren, îi zise tânăra lui Svenson, cu ochii pe Chang. La întoarcerea din Harschmort. Nu am vorbit.

— Nu am vorbit? făcu Chang și se uită la Svenson. Nu am vorbit? Eu și dumneavoastră? Eu cred că da. Un om ca mine. O femeie plină de sânge… v-a spus despre asta? Un om care își face loc cu pistolul printre mai mulți dușmani. Cred că, de fiecare dată, a fost vorba de… recunoaștere.

Nimeni nu spuse nimic. Domnișoara Temple luă loc pe o canapea mică. Ridică ochii spre doctor și îi arătă fotoliul. Svenson șovăi o clipă, apoi se așeză. Îl priviră amândoi pe Chang, care se îndreptă spre celălalt fotoliu, din fața lor. De abia atunci tânăra își dădu seama că insul ascundea ceva strălucitor în mână – briciul lui. După felul în care se mișca, nu avea nicio îndoială că Chang era mult mai periculos cu briciul în mână decât erau ei amândoi cu pistoalele – și, dacă așa stăteau lucrurile, era nevoie de altceva. Își drese glasul și își scoase cât se poate de vizibil mâna din poșetă. Apoi așeză poșeta lângă ea. O clipă mai târziu, Chang își vârî briciul în buzunar. După câteva secunde, doctorul scoase mâna din buzunarul mantalei.

— Chiar ați vorbit serios când ați pomenit de ceai? întrebă domnișoara Temple. Cred că mi-ar prinde bine și mie. Când discuți probleme serioase cel mai bine e să o faci la o ceașcă de ceai. Domnule doctor – sunteți cel mai aproape – vreți să sunați din clopoțelul acela?

Nu-și vorbiră deloc în minutele în care comandară ceaiul și așteptară sosirea lui, nici când își umplură ceștile, în afară de întrebările monosilabice despre lămâie, lapte sau zahăr. Domnișoara Temple sorbi din ceașcă, ținând cu o mână farfurioara dedesubt – era excelent – și astfel revigorată se hotărî să înceapă discuția – căci doctorul mai avea puțin și adormea, iar celălalt bărbat – Chang – nu părea interesat decât să-și potolească foamea.

— Domnule Chang, e clar că sunteți reticent – sunt sigură că nu greșesc când spun că toți avem motive întemeiate să fim bănuitori – și totuși, vă aflați aici. Aș vrea să vă spun că eu și doctorul Svenson ne cunoaștem de mai puțin de o oră și că ne-am întâlnit din întâmplare în holul acestui hotel, la fel cum tot din întâmplare ne-am întâlnit și cu dumneavoastră pe coridor. Îmi dau seama că sunteți un om periculos – nici nu vă flatez, nici nu vă critic, e doar o constatare – și astfel înțeleg că, dacă ajungem la un dezacord profund, întrevederea noastră s-ar putea sfârși violent, cu alte cuvinte s-ar putea ca măcar unul dintre noi să-și… piardă viața. Sunteți de acord?

Chang încuviință din cap, cu un zâmbet jucăuș.

— Excelent. Acestea fiind spuse, nu văd de ce n-am fi sinceri – indiferent de ce vom spune aici, morții n-au cum să se supere și,

dacă ne unim forțele, cele aflate ne vor face mai puternici. Da?

Chang încuviință iarăși din cap și sorbi din ceașcă.

— Sunteți foarte cooperant. Propun – fiindcă deja am vorbit cu doctorul Svenson – dumnealui este căpitan-chirurg Abelard Svenson în Flota ducatului de Macklenburg (aici cei doi bărbați înclinară scurt din cap unul spre celălalt, foarte ceremonios), să vă fac un rezumat al rolului jucat de mine în această afacere. Întrucât nici eu, nici domnul doctor nu am ajuns la acest nivel de sinceritate, sper că povestea îl va interesa și pe dumnealui. Domnul doctor nu a dormit toată noaptea fiind, se pare, urmărit de mai mulți dușmani, în plus și-a pierdut și prințul – după cum ați remarcat cu atâta perspicacitate și dumneavoastră pe coridor. Dacă doctorul Svenson *mai* rezistă…

— Absolut, mormăi Svenson. Ceaiul ăsta m-a pus pe picioare.

— Domnule Chang?

— Nu vreau să par lipsit de politețe, zise Svenson, dar când i-am auzit pe oamenii aceia vorbind despre dumneavoastră… vă spuneau „Cardinalul”.

— Așa îmi spun unii. Din cauza pardesiului.

— Ciudat, făcu domnișoara Temple. Doctorul Svenson m-a recunoscut după culoarea botinelor mele. Deja observ că avem mai multe lucruri în comun.

Chang îi zâmbi, lăsându-și capul pe o parte, și încercă să-și dea seama dacă tânăra vorbea serios. Domnișoara Temple chicoti, mulțumită că reușise să-i abată gândurile de la brici. Sorbi din ceașcă și începu:

— Numele meu nu e Isobel Hastings, e Celestial Temple. Dar nimeni nu-mi spune așa – mi se spune domnișoara Temple sau în cazuri foarte rare – Celeste. În acest moment, în acest oraș, după ce l-am întâlnit pe domnul doctor și i-am acordat acest privilegiu, numărul persoanelor care au voie să-mi spună așa s-a dublat – cealaltă fiind mătușa mea. La câtăva vreme după sosirea mea aici, de dincolo de ocean, m-am logodit cu Roger Bascombe, subsecretar adjunct la Ministerul Afacerilor Externe, unde lucrează mai ales pentru Harald Crabbé.

Tânăra simți reacția lui Svenson la auzul acestui amănunt, dar nu privi în direcția lui fiindcă i se părea mult mai ușor să vorbească despre lucruri atât de delicate și de dureroase unei persoane pe care nu o cunoștea deloc – mai ales unui om precum Chang, ai cărui ochi nu-i putea vedea.

— Acum câteva zile, cam la o săptămână după ce nu l-am mai văzut din motive diverse și perfect credibile, am primit o scrisoare de la Roger prin care acesta rupea logodna. Aș vrea să vă fie clar la amândoi că nu mai am niciun sentiment față de Roger Bascombe – în afară de dispreț. Și totuși, bruschețea și lipsa de delicatețe cu care a rupt logodna m-au îndemnat să descopăr adevărata cauză a gestului său, căci Roger nu mi-a oferit nicio explicație. Acum două zile l-am urmărit până la Harschmort. M-am deghizat și am văzut multe lucruri și mulți oameni, pe care nu trebuia să le văd sau să-i văd. Am fost prinsă și luată la întrebări și voi fi sinceră dată pe mâna a doi bărbați ca să mă violeze și să mă ucidă. Dar până la urmă i-am ucis eu – de unde, domnule doctor, și întrebarea mea despre *cadavre.* Pe drumul de întoarcere l-am cunoscut – tacit pe Cardinalul Chang. Mi-am dat numele de Isobel Hastings în timp ce eram luată la întrebări… și numele pare să fi prins.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți. Domnișoara Temple își turnă din nou ceai, apoi le turnă și celorlalți, fiecare bărbat aplecându-se spre ea cu ceașca în mână.

— Sunt sigură că doriți să-mi puneți întrebări – despre ce și pe cine am văzut – dar poate că ar fi mai bine dacă fiecare și-ar spune mai întâi povestea. Domnule doctor?

Svenson dădu din cap aprobator, bău toată ceașca și se aplecă să-și mai toarne ceai. Sorbi puțin, ceașca fierbinte scoțându-i aburi în jurul gurii, și se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Deloc, răspunse tânăra. Sunt sigură că vă va stimula gândirea.

— Vă sunt recunoscător, spuse doctorul, apoi scoase o țigară închisă la culoare și o aprinse.

Sveson scoase fumul pe nări. Domnișoara Temple se trezi că îi studiază maxilarul și craniul, întrebându-se dacă doctorul mânca vreodată.

— Voi fi scurt. Fac parte din suita diplomatică a moștenitorului țării mele,

prințul Karl-Horst von Maasmärck, care urmează să se însoare cu Lydia Vandaariff. Este o alianță de importanță internațională, iar calitatea în care mă aflu eu aici – cea de medic – este doar un paravan. Obiectivul meu primordial este să-l protejez pe prinț – de propria lui nesăbuință și de cei care se folosesc de ea – persoane de care niciodată n-a dus lipsă. Ministrul plenipotențiar și atașatul militar și-au trădat îndatoririle, cred eu, și l-au dat pe prinț pe mâna unui grup de interese. L-am salvat pe prinț o dată – după ce a fost supus, poate cu bună știință, așa-zisului „Proces" – care lasă niște cicatrice poate temporare pe față, o arsură…

Domnișoara se aplecă să spună ceva și văzu că Chang face același lucru. Svenson ridică mâna.

— Sunt sigur că toți am văzut asta. Prima oară când am văzut așa ceva a fost la balul din Harschmort, când m-am uitat la cadavrul lui Arthur Trapping, dar după aceea am mai văzut și la alții – prințul, o femeie cu numele de Marchmoor…

— Margaret Hooke, spuse Chang.

— Poftiți?

— Numele ei adevărat este Margaret Hooke. Este o prostituată de lux.

— Aha, făcu doctorul, surprins neplăcut că acest cuvânt fusese rostit în prezența domnișoarei Temple.

Deși impresionată de grija lui Svenson, tânăra găsi că reacția doctorului era deplasată. Dacă te angajai într-o aventură, într-o investigație, o asemenea delicatețe părea ridicolă. De aceea îi zâmbi lui Chang.

— Vom mai vorbi despre ea, căci rolul ei e mult mai amplu, zise domnișoara Temple. Nu-i așa că facem progrese? Continuați, domnule doctor.

— Presupun că cicatricele sunt temporare, continuă Svenson, fiindcă nu mai departe decât noaptea trecută l-am auzit pe Francis Xonck întrebându-l despre cum a suportat el însuși acest „Proces" – deși am văzut chiar eu fața lui Bascombe când eram la institut – încep să-mi pierd coerența – și nu avea nimic pe ea.

Tânăra simți vag o strângere de inimă.

— Era înainte de a trimite scrisoarea, zise ea. În zilele în care pretindea că lucrează cu ministrul adjunct… chiar și atunci se întâmpla.
— Bineînțeles, spuse Chang, pe un ton neașteptat de blând.
— Bineînțeles, șopti domnișoara Temple.
— Harald Crabbé, Svenson dădu din cap afirmativ. Este unul dintre personajele cele mai importante, dar mai sunt și altele, o cabală întreagă, de la minister, din armată, de la institut, alți indivizi influenți – familia Xonck, Comte d'Orkanez, Contessa Lacquer-Sforza, poate chiar Robert Vandaariff – și, într-un fel, țara mea, Macklenburg, face parte din planul lor. Pe fondul indiferenței colegilor mei, l-am salvat pe prinț de invenția lor diabolică la institut. Acolo l-am văzut pe Cardinalul Chang. La reședința noastră am fost silit să mă îngrijesc de câțiva dintre soldații din suită – o consecință, cred, a acțiunilor Cardinalului Chang (aici Svenson ridică din nou mâna) – nu vă acuz, câțiva au încercat să mă ucidă și pe *mine.* Tot atunci prințul a fost răpit din camera lui, nu-mi dau seama cum – probabil de pe *acoperiș.* Am pornit singur în căutarea lui. În casa lui Harald Crabbé i-am auzit pe Francis Xonck și pe Roger Bascombe discutând chestiuni filosofice lângă cadavrul desfigurat al unui specialist de la institut – o parte din sângele lui fusese transformat în sticlă albastră. Lor li s-a alăturat atașatul nostru militar, maiorul Blach, care e implicat și el – singurul lucru pe care l-am aflat fiindcă, potrivit lui Blach, grupul l-a răpit pe prinț, iar, potrivit lui Xonck, nici pomeneală de așa ceva. Oricum, am scăpat de acolo și am încercat să o găsesc pe madame Lacquer-Sforza, dar am fost luat de Comte d'Orkanez – obligat să îmi spun părerea despre o altă problemă medicală, un alt experiment de-al lor care a dat greș – apoi e o poveste lungă – era cât pe ce să fiu omorât, trimis la fundul apei împreună cu cadavrul omului de știință și cel al lui Arthur Trapping. Am scăpat. Am încercat din nou să o găsesc pe madame Lacquer-Sforza și am văzut-o în compania lui Xonck și a lui

d'Orkanez – este și ea implicată. Fugind de la hotelul ei am văzut-o pe domnișoara Temple pe geam – am recunoscut-o din cardul de sticlă – n-am amintit de cardurile de sticlă…

Svenson așeză cardurile pe măsuța pe care se afla tava cu serviciul de ceai.

— Unul de la prinț, unul de la Trapping. După cum spune și domnișoara Temple – sunt dovezi valoroase, chiar dacă nu le-am dat de cap.

— N-ați spus unde ați auzit numele de Isobel Hastings, observă Chang.

— Nu? Îmi cer scuze, de la madame Lacquer-Sforza. M-a rugat să o găsesc pe o anume Isobel Hastings, dacă voiam să-mi spună unde e prințul la institut. Asta mi s-a părut curios, fiindcă mi-a spus unde e, lăsându-mă să-l iau de acolo împotriva voinței lui Crabbé și a lui d'Orkanez. De aceea m-am gândit să o caut din nou – deși cineva l-a răpit pe prinț azi-noapte, cel puțin unii dintre acești conspiratori – Xonck și Crabbé – nu păreau să știe unde se află. Speram ca *ea* să știe.

Domnișoara Temple simți cum i se ridică părul de pe ceafa.

— Domnule doctor, poate că n-ar fi rău să o descrieți pe această femeie.

— Desigur. Înaltă, cu părul negru, cârlionțat, care îi încadrează fața și e prins la spate, palidă, îmbrăcată fără cusur, elegantă până la viciu, grațioasă, inteligentă, prefăcută, periculoasă și, aș spune, pe de-a-ntregul ieșită din comun. S-a prezentat drept madame Lacquer-Sforza – unul dintre angajații de la hotel i-a spus Contessa…

— Hotelul St. Royale? întrebă Chang.

— Exact.

— O cunoașteți? întrebă tânăra.

— Doar sub numele de „Rosamonde"… ea m-a angajat – asta fac oamenii, mă angajează să fac diverse lucruri. *Ea* m-a angajat să o găsesc pe Isobel Hastings.

Domnișoara Temple nu spuse nimic.

— Presupun că o cunoașteți pe această femeie, zise Chang.

Tânăra înclină din cap, simțind cum își pierde o parte din siguranța de sine afișată până atunci; oricât ar fi încercat să nege acest lucru, descrierea doctorului îi adusese în fața ochilor

imaginea acelei femei și o făcuse să retrăiască pentru o clipă groaza care o cuprinsese în prezența ei.

— Nu-i știu numele, zise ea. Am întâlnit-o la Harschmort. Era mascată. La început a crezut că făceam parte din același grup cu doamna Marchmoor și celelalte… prostituate, cum le spuneți dumneavoastră – dar pe urmă ea a fost cea care m-a luat la întrebări… și tot ea a fost cea care m-a trimis la moarte.

Când termină de vorbit, vocea ei de-abia se mai auzea. Cei doi bărbați rămaseră tăcuți.

— Ce mi se pare amuzant – de-a dreptul amuzant, zise Chang, este că, deși încearcă să ne prindă, noi nu suntem deloc ceea ce cred ei că suntem. Rolul meu în această poveste e simplu. Fac anumite servicii contra cost. Și eu am urmărit pe cineva până la Harschmort – omul pe care l-ați văzut mort, domnule doctor – colonelul Arthur Trapping. Fusesem angajat să-l ucid.

Chang sorbi din ceai și observă reacțiile celor doi pe deasupra ceștii. Domnișoara Temple se străduia să dea din cap cu aceeași detașare politicoasă ca atunci când cineva își mărturisește pasiunea secretă pentru creșterea begoniilor. Îi aruncă o privire lui Svenson, pe a cărui față nu se putea citi nimic, de parcă acest nou amănunt confirma un lucru știut de mult. Chang zâmbi, ușor amar, gândi ea.

— *Nu* l-am ucis eu. A fost ucis de altcineva – deși am observat cicatricele despre care ați pomenit, domnule doctor. Trapping era un instrument în mâna familiei Xonck – nu înțeleg cine l-a ucis.

— Să fi trădat? întrebă Sveson. Francis Xonck i-a scufundat cadavrul în fluviu.

— Asta înseamnă că Xonck l-a ucis sau că n-a vrut să fie găsit – sau că nu voia să fie găsit cu cicatricele alea pe față? Sau din alt motiv? Ați pomenit de femeia aceea – de ce să-i trădeze pe ceilalți și să vă lase pe dumneavoastră să-l salvați pe prinț? Nu pricep.

— Am avut posibilitatea să examinez cadavrul colonelului, chiar dacă sumar, și am motive să cred că a fost otrăvit cu o injecție în deget.

— Se poate să fi fost un accident? întrebă Chang.

— Orice se poate, răspunse doctorul. În momentele acelea viața îmi era amenințată și nu am avut timp să judec foarte clar.

— Pot să știu cine v-a angajat să-l ucideți? întrebă domnișoara Temple.

Chang se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Înțeleg că e secret profesional, adăugă tânăra. Dar dacă nu aveți încredere sută la sută în persoana respectivă, poate că…

— Aghiotantul lui Trapping, colonelul Aspiche.

Svenson izbucni în râs.

— L-am întâlnit ieri la hotelul St. Royale, în prezența lui madame Lacquer-Sforza. Până la sfârșitul vizitei, doamna Marchmoor… aici Svenson se întrerupse privind stânjenit spre domnișoara Temple. Să spunem că e în solda lor.

Chang dădu din cap și oftă.

— Situația era absurdă. A doua zi nici urmă de cadavru, nicio știre în ziare, iar Aspiche era indispus și închis în sine fiindcă – după cum îmi confirmați și dumneavoastră – era pe cale de a fi sedus. Pe de altă parte, și eu am întâlnit seducția în persoana acestei femei, care m-a angajat s-o găsesc pe o anume Isobel Hastings – o prostituată care îi omorâse un amic apropiat.

Domnișoara Temple răsuflă cu zgomot. Cei doi bărbați se uitară la ea. Tânăra îi făcu semn lui Chang să continue.

— Având descrierea ei, am căutat prin câteva bordeluri – nereușind să o găsesc pe Isobel Hastings, din motive care acum sunt foarte evidente, dar aflând destul de repede că alte două persoane – doamna Marchmoor și maiorul Black…

— *Blach,* de fapt, interveni Svenson, oferind pronunția corectă.

— Bine, Blach, mormăi Chang. O căutau și ei, iar maiorul, cel puțin mă căuta și pe mine. Fusesem văzut la Harschmort – de fapt, sunt o figură destul de cunoscută. Când m-am întors acasă, unul dintre oamenii maiorului a încercat să mă omoare. O vizită la al treilea bordel m-a pus pe urmele unui mic grup – prințul, Bascombe, Francis Xonck, un ins masiv într-o haină de blană…

— Comte d'Orkanez, spuse Svenson.

— O! făcu domnișoara Temple. L-am văzut și eu!

— O luase pe Margaret Hooke de la același bordel și acum lua o altă femeie – i-am urmărit până la institut v-am văzut intrând, domnule doctor, și m-am luat după dumneavoastră. Fac niște experimente ciudate acolo, cu temperaturi înalte și sticlă albastră, zise Chang și luă unul din cardurile albastre de pe tavă. E același tip de sticlă dar, în loc de carduri din astea – cu mare efort și cu o mașinărie complicată – au făcut o *carte* mare, de sticlă albastră – din păcate cel care o făcuse s-a speriat – de mine – și a scăpat-o din mâini. Sunt sigur că el e cel pe care l-ați văzut pe masa ministrului-adjunct. În confuzia care s-a creat, am reușit să fug, dar am dat nas în nas cu maiorul și oamenii lui. Am scăpat și de ei și am ajuns aici… din pură întâmplare.

Chang se aplecă, apucă ceainicul de toartă și umplu toate ceștile. Domnișoara Temple își luă ceașca în mâini ca să se încălzească.

— Ce-ați vrut să spuneți cu „noi nu suntem deloc ceea ce cred ei că suntem”? îl întrebă ea pe Chang.

— Am vrut să spun că, după părerea lor, noi suntem membrii unui grup mai mare – un grup cu interese opuse, care până acum a existat fără ca ei să știe. Sunt îndeajuns de aroganți ca să creadă că un astfel de grup o preaputernică asociere a unor inși la fel de perfizi ca și ei! – e singurul lucru care i-ar putea amenința. Ideea că au fost ținta unor atacuri întâmplătoare ale unor indivizi izolați – pe care îi disprețuiesc – e ultimul lucru pe care l-ar putea crede.

— Doar fiindcă nu-i pune într-o lumină favorabilă, pufni domnișoara Temple.

Doctorul Svenson dormea în cealaltă cameră. Mantaua și cizmele îi fuseseră date la curățat. O vreme, domnișoara Temple și Chang vorbiseră despre cât de mult cunoștea el hotelul și coincidența care îi adusese împreună, dar, în cele din urmă, tăcuseră amândoi. Domnișoara Temple îl studia pe cel din fața ei, încercând să conștientizeze faptul că avea de a face cu un infractor, un ucigaș. Ceea ce vedea era un fel de eleganță animalică – sau, dacă nu eleganță, atunci eficiență – și un

comportament care părea în același timp reținut și lipsit de scrupule. Știa că acesta era rodul unei experiențe îndelungate și i se părea a fi o calitate – pe care și-ar fi dorit s-o aibă și ea – chiar dacă omul o tulbura, ba chiar o înspăimânta. Trăsăturile îi erau ascuțite, iar vocea îi era plată și aspră, directă până aproape de insolență. Era foarte curioasă să afle ce credea el despre ea – ce crezuse când o văzuse în tren și ce credea acum, văzând-o așa cum era dar nu-i putea pune toate aceste întrebări. Simțea că, într-un fel, o disprețuia în ciuda camerei de hotel, a ceaiului, a vieții ei în general căci dacă nu ar fi fost privilegiată din naștere, cu siguranță ar fi urât privilegiile în fiecare zi din viața ei.

Cardinalul Chang o fixa cu privirea din fotoliul lui. Tânăra îi zâmbi și se întinse după poșeta ei verde.

— Poate mă ajutați, fiindcă sunt de-abia la început, spuse ea, scoțând revolverul și punându-l pe masă, între ei. Am trimis după cartușe, dar nu sunt familiarizată cu arma. Dacă vă pricepeți, m-ar bucura să primesc câteva sfaturi de la dumneavoastră.

Chang se aplecă și luă revolverul în mână, trase cocoșul și apoi îl lăsă încet să percuteze.

— Nu mă dau în vânt după arme de foc, zise el, dar știu cum să încarc o armă, să trag cu ea și s-o țin curată.

Domnișoara Temple înclină din cap, nerăbdătoare. Chang ridică din umeri.

— Avem nevoie de o cârpă…

În următoarea jumătate de oră, Chang îi arătă cum să încarce, să ochească, să demonteze arma, să o curețe și să o monteze la loc. După ce reuși să facă și ea același lucru, spre satisfacția ei, puse pistolul la loc, pe masă, și ridică privirea spre Chang, în sfârșit abordând subiectul de la care se abținuse atâta vreme.

— Și cum se ucide? întrebă ea.

Chang nu răspunse imediat.

— Mi-ar prinde bine sfatul dumneavoastră, îl îndemnă tânăra.

— Credeam că știți deja, zise Chang fără să zâmbească, fapt apreciat de domnișoara Temple.

— Dar nu cu așa ceva, spuse ea, arătând spre revolver.

Tânăra își dădu seama că Chang încă nu știa dacă vorbește serios. Aștepă, cu o expresie hotărâtă. Chang începu să spună cu ochii țintă la ea:

— Te apropii cât poți de mult – strângi pistolul bine – n-are rost să tragi dacă nu vrei să ucizi.

Domnișoara Temple dădu din cap.

— Și rămâi calm. Răsufli. Omori mai ușor – și mori mai ușor, dacă ajungi până acolo.

Tânăra îl văzu că zâmbește. Privi în lentilele lui fumurii.

— V-ați împăcat cu gândul, nu-i așa?

— N-o facem toți?

Domnișoara Temple trase adânc aer în piept, simțea că era prea mult pentru ea. Vârî revolverul în poșetă. Chang o urmări cu privirea fără să se miște.

— Dacă nu i-ați omorât cu pistolul, cum i-ați omorât? Pe cei doi bărbați.

Tânăra descoperi că nu poate răspunde atât de ușor.

— Păi… unul dintre ei… eu… era foarte întuneric… eu…

— Nu-i nevoie să-mi spuneți, zise Chang foarte calm.

Domnișoara Temple trase din nou aer în piept și răsuflă încet. De abia după un minut fu în stare să-l întrebe pe Chang ce făcuse în ziua aceea, înainte de a-i vedea pe coridor. Arătă spre vraful de ziare și hărți și îi explică propriile intenții, apoi îi spuse că trebuia să se întoarcă în apartamentul ei, chiar și numai pentru a-și liniști mătușa. Își aminti și de cele două carduri de sticlă pe care doctorul Svenson le pusese pe masă.

— Cred că ar trebui să vă uitați la ele, mai ales că ați mai văzut așa ceva. Experiența nu se poate compara cu nimic din ce am trăit până acum – este și copleșitoare și diabolică. Poate mă credeți naivă, dar vă asigur că știu destule ca să-mi dau seama că în aceste carduri se află un altfel de opiu, iar în cărțile pe care le descrieți – o carte *mare* – ei bine, ceva ce nu poate fi decât o splendidă – sau, de ce nu, oribilă – închisoare.

Chang se aplecă și luă unul dintre carduri, întorcându-l pe o parte și pe alta.

— Unul dintre ele arată un fapt așa cum este el perceput – nu-l pot explica – de Roger Bascombe. Apar și eu acolo. Credeți-mă, te răvășește. Cealaltă descrie experiența doamnei Marchmoor – Margaret Hooke – și este *și mai* tulburătoare. N-am să vă spun mai multe, doar că ar fi mai bine să vă uitați la ea în singurătate. Desigur, ca să vă uitați la ele, va trebui să vă scoateți ochelarii.

Chang ridică privirea spre ea. Își scoase ochelarii și îi vârî în buzunar. Domnișoara Temple nu reacționă în niciun fel. Văzuse fețe asemănătoare pe plantația ei, deși niciodată la aceeași masă cu ea. Îi zâmbi politicos, apoi arătă spre cardul din mâna lui.

— Au, într-adevăr, cea mai frumoasă nuanță de albastru.

Domnișoara Temple îl părăsi pe Cardinalul Chang cu rugămintea de a cere de la recepție orice va dori doctorul să mănânce când se va trezi, urmând să semneze ea nota de plată la întoarcere. Avea brațele pline de ziare și cărți când ajunse în apartamentul ei, drept care bătu cu piciorul în ușă de trei ori în loc să se folosească de cheie. După câteva clipe în care auzi un zgomot de pași înfundați, ușa fu deschisă de Marthe. Domnișoara Temple intră și lăsă vraful de hârtii pe masa principală. Mătușa ei ședea acolo unde o lăsase, sorbind dintr-o ceașcă de ceai. Domnișoara Temple i-o luă înainte, nelăsând-o să o dojenească.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, mătușă Agathe, și te rog să-mi răspunzi cu toată sinceritatea. S-ar putea să-mi fii de ajutor, caz în care îți voi fi foarte recunoscătoare.

La cuvântul „recunoscătoare” își fixă mătușa cu o privire semnificativă, apoi se întoarse spre Marthe și o întrebă de Marie. Marthe arătă spre camera de toaletă. Domnișoara Temple se duse acolo și văzu cum Marie împăturește și aranjează repede mai multe seturi de lenjerie intimă din mătase pe masa de călcat. Servitoarea făcu un pas înapoi la apariția domnișoarei Temple și rămase tăcută în timp ce stăpâna examina cumpărăturile făcute de ea.

Domnișoara Temple se arătă extrem de satisfăcută, mergând până acolo încât îi adresă Mariei un zâmbet în semn de apreciere. Apoi Marie arătă spre cutia cu cartușe de lângă oglindă și îi înmână domnișoarei Temple chitanțele și restul de bani. Domnișoara Temple se uită repede peste cifre și, mulțumită, îi dărui două monede pentru strădania ei. Marie rămase surprinsă de atâta generozitate, dar și de faptul că stăpâna ei îi făcu semn să iasă din cameră. După ce ușa se închise în urma ei, domnișoara Temple zâmbi din nou și se întoarse la noile ei achiziții. Mătasea era extraordinar de moale. Tânăra constată că Marie fusese îndeajuns de deșteaptă ca să aleagă o nuanță de verde în ton cu rochia pe care o purta și cu botinele. Își văzu fața zâmbitoare în oglindă și se înroși, întorcând privirea. Își reveni, își drese glasul și chemă servitoarele.

După ce servitoarele îi scoaseră rochia și corsetul, o ajutară să-și pună lenjeria intimă din mătase verde, și apoi o îmbrăcară la loc, domnișoara Temple – încântată la culme – luă cutia cu cartușe și o așeză pe masa principală. Cu toată priceperea de care era în stare și amintindu-și fiecare pas din instructajul lui Chang, începu o conversație cu mătușa ei, în același timp rotind butoiașul, deschizându-l și umplând fiecare spațiu gol cu câte un cartuș.

— Am citit ziarele, mătușă, începu ea.

— Ai avut ce citi, nu glumă.

— Și știi ce-am aflat? Am văzut cel mai uluitor anunț despre unchiul lui Roger Bascombe, lordul Tarr.

Mătușa Agathe își țuguie buzele.

— N-ar trebui să-ți bați capul cu…

— Ai văzut anunțul?

— Poate că da.

— Poate că da?

— Sunt atâtea lucruri pe care nu mi le amintesc, draga mea…

— A fost *ucis,* mătușă.

Mătușa nu răspunse imediat. Când o făcu, spuse doar:

— A.

— A, repetă domnișoara Temple.

— Era bolnav de gută, remarcă mătușa, mai devreme sau mai târziu ceva groaznic tot trebuia să se întâmple. Se pare că a fost mușcat de niște lupi.

— Se pare că nu. Se pare că rana a fost modificată în așa fel încât să *dea impresia* că e o mușcătură de lup.

— Oamenii se pretează la orice, murmură Agathe.

Se întinse și își turnă ceai în ceașcă. Domnișoara Temple închise butoiașul cu un pocnet strident și îl roti. Zgomotul o făcu pe mătușă să înțepenească, cu ochii mari de teamă. Domnișoara Temple se aplecă spre ea și îi spuse cât putu de calm și de rar:

— Dragă mătușă, trebuie să te împaci cu ideea că banii de care ai nevoie sunt la mine și că astfel, în ciuda diferenței de vârstă, eu sunt stăpâna dumitale. Asta-i situația. Nu ai deloc de câștigat dacă tot încerci să mă amăgești. Dimpotrivă, cu cât colaborăm, cu atât situația dumitale se va îmbunătăți, îți făgăduiesc. Nu doresc să-ți fiu dușman, dar trebuie să înțelegi că ceea ce considerai până acum că e spre binele meu – căsătoria cu Roger Bascombe – nu-și mai are rostul.

— Dacă n-ai fi atât de *dificilă…* izbucni mătușa, dar se opri la fel de repede.

Domnișoara Temple se încruntă la ea, cu o furie nedisimulată. Mătușa Agathe se dădu înapoi ca din fața unui șarpe.

— Îmi cer scuze, draga mea, șopti femeia înspăimântată, am vrut doar…

— Nu-mi pasă. *Nu-mi pasă!* Nu întreb de lordul Tarr fiindcă îmi *pasă* de el! Întreb fiindcă – deși n-ai cum să știi – au fost și alții

uciși, iar Roger Bascombe este vârât în asta până la gât – și va fi următorul lord Tarr! Nu știu cum de Roger Bascombe a devenit moștenitorul unchiului său. Dar dumneata știi, sunt sigură de asta și ai să-mi spui numaidecât.

Domnișoara Temple străbătu coridorul cu pași pari îndreptându-se spre scară, cu poșeta în mână, mai grea din cauza revolverului și a unei duzini de cartușe. Pufni de nervi, clătină din cap – „dificilă" – și își înjură mătușa, o bătrână atât de îngustă la minte. Nu se gândea decât la pensia și bunăstarea ei, și la petrecerile la care ar putea fi invitată ca rudă a unui funcționar de la minister aflat în plină ascensiune precum Roger. Se întrebă de ce trebuie să fie surprinsă de așa ceva – mătușa ei o cunoștea doar de trei luni, iar cu familia Bascombe se cunoștea de ani de zile. Cât de mult trebuie să fi plănuit ea această căsătorie și cât de mare trebuie să-i fi fost dezamăgirea. Surâse batjocoritor. Faptul că mătușa o găsea pe *ea* vinovată o durea cel mai mult.

Și totuși, sub presiune, răspunsese la întrebările nepoatei, deși răspunsurile ei nu făceau decât să adâncească misterul. Verișoarele lui Roger – supraalimentata Pamela și mai tânăra, dar nu mai puțin porcina Berenice – amândouă aveau fii mici, fiecare îndreptățit să aspire la titlul și domeniile lordului Tarr înaintea lui Roger. Dar amândouă semnaseră o hârtie prin care renunțau la drepturile copiilor lor, transferându-i lui Roger moștenirea și titlul nobiliar. Domnișoara Temple nu înțelegea cum de reușise Roger să facă acest lucru, fostul ei logodnic nu era din cale-afară de bogat, și le cunoștea destul de bine pe cele două femei ca să fie sigură că o sumă mică nu le-ar fi mulțumit nici pe departe. Banii fuseseră dați de altcineva, de Crabbé sau de acoliții lui, asta era destul de clar. Dar de ce era Roger atât de important și care era legătura între avansarea lui și comploturile sau crimele peste care dăduse ea? Mai mult de-atât – deși își spunea că întrebarea era pur teoretică – dacă Roger prelua ceea ce revenea de drept verișoarelor lui, la ce renunța el și în ce scop?

Întrucât mătușa ei pleca urechea la bârfele orașului cu religiozitate, domnișoara Temple aflase amănunte și despre proprietarul casei Harschmort, despre balul mascat, despre reputația prințului Karl-Horst și a miresei lui (jalnică și, respectiv, nepătată) și întrebase despre celelalte nume pe care le auzise în ultima vreme: Xonck, Lacquer-Sforza, d'Orkanez, Crabbé, Trapping și Aspiche. Pe ultimii doi mătușa ei nu-i cunoștea – deși era la curent cu dispariția tragică a lui Trapping. Pe Crabbé îl știa prin intermediul familiei Bascombe, care își concentra atenția asupra ministrului și nu a respectatului său adjunct – un membru important al guvernului, dar nu și o figură publică. Dat fiind că faima ei se baza pe succesul în afaceri,

familia Xonck nu prezenta un interes prea mare pentru mătușa ei – care, totuși, *auzise* de ea și care se simțea atrasă mai mult de titlurile nobiliare (într-adevăr, înălțarea în mintea mătușii Agathe a lui Robert Vandaariff la rangul de Om Care înseamnă Ceva avusese loc numai după ce acesta devenise lord, cu toate că domnișoara Temple înțelegea că, la un moment dat, un om ca el trebuia să devină lord pentru ca astfel să-i bage în seamă pe cei din guvern.) Francis Xonck era, desigur, subiect de scandal, deși nimeni nu știa exact de ce – mai nou umbla vorba despre gusturile lui perverse, pe care și le satisfăcea prin străinătate – dar frații lui mai mari treceau drept oameni serioși. Pe Comte d'Orkanez mătușa ei îl știa numai ca pe un mecena al operei – se pare că se născuse într-o enclavă balcanică săracă, crescuse la Paris și moștenise titluri nobiliare și avere după o serie de incendii devastatoare. În plus, Agathe putea spune despre el că era un om rafinat, erudit și sever, care ar fi putut preda la universitate, dacă universitarii nu ar fi fost niște persoane atât de îngrozitoare. La ultimul nume, despre care domnișoara Temple întrebase cu un glas tremurat care contrasta cu încrederea de sine afișată până atunci, mătușa răspunse ridicând neputincioasă din umeri. Contessa Lacquer-Sforza era desigur *cunoscută,* dar nimeni nu părea să știe ceva *despre* ea. Sosise în oraș toamna trecută – Agathe zâmbi și spuse că sosise cam în același moment cu domnișoara Temple. Agathe nu o văzuse niciodată, dar se spunea că rivaliza cu prințesa Clarissa sau cu Lydia Vandaariff în privința frumuseții. Mătușa zâmbi din nou și își întrebă nepoata cu glas mieros *dacă* o întâlnise pe Contessa și dacă ce se spunea despre ea era adevărat. Domnișoara Temple îi răspunse răstit că nu, nu întâlnise pe niciuna dintre aceste persoane – nu avusese contacte cu înalta societate decât în timpul excursiilor făcute în compania lui Roger – și mai mult ca sigur nu respirase același aer cu crema continentului. Și adăugă pufnind că acel Roger Bascombe pe care îl cunoscuse *ea* nu era nici pe departe genul de om care să se asocieze cu asemenea persoane. Mătușa ei clătină din cap cu mâhnire și îi dădu dreptate.

Domnișoara Temple se opri pe palierul dintre etajul trei și etajul doi și, după ce privi în jur ca să vadă dacă nu o observă cineva, se așeză pe trepte. Simțea nevoia să-și pună ordine în gânduri înainte de a se alătura noilor ei tovarăși. Obstacolul, spre marea ei disperare, rămânea Roger, vârât până în gât în acea afacere. Roger era un naiv, acum era sigură de asta dar se simțea mereu copleșită de vechile sentimente, deși încerca din răsputeri să meargă mai departe fără a le lua în seamă. Oare de ce nu putea să și le scoată din minte, din inimă? Existau unele momente în care credea că scăpase de ele și că durerea pe care o simțea, povara de pe suflet și nodul din gât nu însemnau că încă îl mai iubea pe Roger, ci că încetase să-l mai iubească, așa cum

dispariția unui lucru lăsa un gol în urmă – un pustiu în inima ei, cum ar veni, în jurul căruia gândurile ei erau, cel puțin pentru o vreme, silite să navigheze. Pentru ca apoi, pe neașteptate, să vadă cum se întreabă plină de îngrijorare de ce Roger își pusese cu atâta nechibzuință viața în primejdie și să-și dorească să discute cu el măcar un minut ca să-i atragă atenția asupra greșelii comise. Oftă din greu și, fără să vrea, îi veni în minte imaginea mașinilor de pe plantațiile de trestie de zahăr, oalele mari de cupru și țevile spiralate prin care trestia se transformă în rom. Știa că Roger se aliase cu oameni care acceptau crima – propria ei execuție – și se temea, la fel cum trestia se prefăcea în rom prin știință primitivă și foc, că acest lucru va duce inevitabil la o confruntare decisivă între Roger și ea. Simți greutatea revolverului în poșetă. Se gândi la Chang și Svenson – oare erau și ei chinuiți de sentimente asemănătoare? Amândoi păreau atât de siguri de ei – mai ales Chang, un gen de om cum ea nu mai întâlnise până atunci. Apoi își dădu seama că nu era adevărat, că mai întâlnise oameni predispuși la acțiuni brutale – de fapt, tatăl ei era exact la fel – dar și că, în cazul lor, brutalitatea fusese întotdeauna mascată, fiind exercitată în domeniul afacerilor și al proprietății. În cazul lui Chang însă, brutalitatea era la vedere. Încercă să o vadă ca pe o schimbare, ca pe ceva revigorant – dar nu-și putu reprima un fior de groază. Doctorul Svenson îi părea mai puțin înspăimântător și mai vulnerabil la temerile și ezitările obișnuite, dar, dacă stătea bine să se gândească, și ea era la fel – tânăra își dădea seama că nimeni din lumea ei nu ar fi crezut-o capabilă să supraviețuiască întâmplărilor prin care trecuse. Prin urmare, se încredea în forța doctorului la fel cum se încredea și în forța ei. În plus, zâmbi la acest gând, mulți bărbați altfel extrem de capabili nu se simțeau în largul lor în preajma unei femei atrăgătoare.

Știa cel puțin că, înarmată cu bârfele mătușii, va putea înțelege despre ce era vorba. Atât de multe lucruri despre oraș erau aduse în discuție de tovarășii ei de care ea nu avea habar – despre bordeluri, institute și reședințe diplomatice un amestec de drojdie a societății și cercuri înalte exclusiviste, străin de experiența ei de membră a clasei de mijloc. Voia ca rolul ei în acest parteneriat să fie egal cu al celorlalți doi, voia ca rolul ei să nu se reducă doar la a asigura un adăpost sau o masă. Dacă aveau să continue împreună lupta împotriva acestei – ce cuvânt folosise doctorul? – *cabale,* trebuia să-și extindă competențele. Ce făcuse până acum părea un amestec de urmărire și investigație propriu-zisă, unde până și uciderea lui Spragg și a lui Farquhar i se părea aproape incredibilă. Dușmanii ei întreceau orice imaginație, puținii ei aliați de asemenea – ce altceva avea decât poșeta? Era un moment în care putea cădea ușor pradă îndoielii și a fricii, siguranța ei topindu-se ca un con de înghețată. Se imagină într-un compartiment de tren, singură cu un om ca d'Orkanez – ce putea face? Domnișoara Temple privi în jur la tapetul pe care trona un

desen complicat, tot felul de flori și frunze, și își mușcă buza până la sânge. Se șterse la ochi și trase aer pe nas. Iată ce va face: își va lipi revolverul de trupul lui și va apăsa pe trăgaci până la ultimul cartuș ca să-l pună pe netrebnic la pământ. Apoi o va găsi pe Contessa Lacquer-Sforza și o va biciui până când brațul ei va fi prea ostenit ca să mai poată ține cravașa. Apoi… Roger. Oftă. Din fața lui Roger Bascombe pur și simplu va pleca fără să întoarcă privirea.

Se ridică în picioare și coborî la etajul doi, dar se opri pe ultima treaptă, auzind voci pe coridor. Se uită după colț și văzu trei bărbați în uniforme negre și un altul cu o pelerină de un cafeniu-închis chiar în fața camerei 27. Bărbații mormăiră ceva (domnișoara Temple era împotriva acestui gen de comunicare și se simțea întotdeauna frustrată neauzind ce spun ceilalți, chiar dacă nu era treaba ei), apoi plecară de acolo, în direcția opusă celei în care se afla tânăra, spre scara principală de la capătul coridorului. Domnișoara Temple se furișă pe coridor, apropiindu-se de ușă cât de repede putu. Rămase cu gura căscată când văzu că era întredeschisă – probabil că cei patru fuseseră înăuntru – și o împinse cu mare emoție. Camera de zi era goală. Hârtiile pe care le lăsase acolo erau împrăștiate pe jos, dar nu văzu nici urmă de Chang sau Svenson, și nici de încăierare. Intră repede în dormitor – și acesta era gol. Așternutul era răvășit, fereastra era deschisă, dar, din nou, nici urmă de Chang sau Svenson. Domnișoara Temple se uită cu grijă pe fereastră. Camera era chiar deasupra aleii din spate, la o distanță de vreo zece metri de pavaj. Își strânse poșeta și se întoarse pe coridor. Chang și Svenson fugiseră de teama soldaților dar care dintre ei îi atrăsese aici? Se încruntă – nu putea fi Chang, fiindcă, așa cum se știa, nu stătea în camera 27. Se repezi la ușa pe care ieșea când îl întâlnise în hotel – numărul 34 – dar și ea era deschisă. Camera era goală. Fereastra era încuiată. Reveni pe coridor, mai agitată – soldații aflaseră într-un fel sau altul unde stăteau Svenson și Chang. Îngrozită, se gândi la apartamentul ei și la mătușa Agathe.

Urcă treptele în goană, scoțând revolverul din poșetă cu mâinile tremurânde. Ajunse pe palier, armă revolverul și inspiră adânc. Păși pe coridor și nu văzu pe nimeni. Oare erau deja înăuntru? Sau aveau să sosească dintr-un moment într-altul? Ușa era închisă. Bătu cu pumnul în ea. Nu auzi nimic. Bătu din nou. Din nou niciun răspuns și atunci mintea îi fu asaltată de imagini în care mătușa și servitoarele ei erau măcelărite, iar apartamentul era într-o baie de sânge. Scoase cheia din poșetă și încercă să descuie ușa cu mâna stângă. În cele din urmă reuși, împinse ușa cu putere și se lipi de perete. Liniște. Privi înăuntru cu precauție. Antreul era gol. Ținând revolverul cu ambele mâini, intră în salonul mic. Era gol și el, cu toate lucrurile la locul lor. Se

întoarse spre ușa care dădea în salonul mare – era închisă. O ușă care nu stătea niciodată închisă. Se furișă până la ea, privi în jur și întinse mâna stângă spre clanță. O apăsă încet, apoi o împinse cu putere. Scoase un țipăt – un țipăt nu prea puternic, speră ea mai târziu – fiindcă în fața ei, cu revolverul aproape de tâmpla ei, apăruse doctorul Svenson, numai în ciorapi. Lângă el, tremurând albă la față, ședea mătușa Agathe. În spatele ei se aflau cele două servitoare, încremenite de groază. O împunsătură neașteptată o făcu să se răsucească pe călcâie. În spatele ei, cu un cuțit lung cu două tăișuri, era Cardinalul Chang, care tocmai ieșise din camera servitoarelor. Chang râânji la ea.

— Foarte bine, domnișoară Temple. M-ați fi împușcat înainte de a vă tăia beregata? Nu știu, ceea ce este cel mai frumos compliment pe care vi-l pot face.

Tânăra înghiți în sec, incapabilă să lase pistolul jos.

— Ușa de la intrare, spuse doctorul din spatele ei.

— Aveți dreptate, replică Chang dând din cap.

Cardinalul se întoarse și se îndreptă spre ușă, aruncă o privire pe coridor, apoi o încuie.

— Și poate un scaun… zise el mai mult pentru sine, aduse un scaun din salonul mare și îl propti sub clanță, apoi se întoarse spre ei și zâmbi rece. Am făcut cunoștință cu mătușa dumneavoastră.

— Am fost foarte îngrijorați că nu v-am găsit aici, spuse Svenson care între timp își vârâse pistolul în buzunar și acum arăta destul de stingher printre femeile speriate.

— Am venit pe scara cealaltă, zise domnișoara Temple.

Observă că amândoi bărbații îi priveau încordați mâinile. Lăsă revolverul jos și răsuflă adânc.

— Sunt soldați… începu ea.

— Știm, spuse Chang. Am reușit să scăpăm.

— Dar cum… pe unde ați fugit? Ei au urcat pe o scară și eu pe cealaltă. Și de unde ați știut unde stau?

— Nota de plată pentru ceai, spuse Svenson. Ați trecut pe ea numărul apartamentului – dar nu vă faceți griji, nu am lăsat-o acolo ca s-o găsească ei. Cât despre fuga noastră…

— Doctorul Svenson e marinar, zâmbi Chang. Știe cum să urce.

— Știu cum să urc atunci când sunt împins din spate, zise Svenson clătinând din cap.

— Dar… m-am uitat afară, spuse tânăra, n-aveați pe ce urca, era numai zidul de cărămidă!

— Era și un burlan, spuse Svenson.

— Da, dar extrem de subțire!

Domnișoara Temple observă cum doctorul se albește la față. Svenson înghiți în sec și își șterse fruntea.

— Exact, zâmbi Chang. Doctorul Svenson este un alpinist desăvârșit.

Tânăra surprinse privirea mătușii, care încă mai tremura în fotoliu, și se simți copleșită de vina de a fi pus în pericol viața femeii. Se uită la ceilalți și spuse grăbit:

— În fine. Probabil că au aflat de la recepție – de la ticălosul de Spanning, am să-i dau foc la părul ăla pomădat. Camera domnului doctor e plătită de mine. Vor fi aici dintr-un moment într-altul.

— Câți oameni ați văzut? întrebă Chang.

— Patru. Trei soldați și încă unul, într-o pelerină cafenie.

— Omul lui d'Orkanez, spuse Svenson.

— Noi suntem trei, zise Chang. Ne vor ataca pe tăcute, nu vor să facă gălăgie.

— Ar putea fi și alții pe hol, avertiză Svenson.

— Chiar dacă sunt, îi putem dovedi.

— Cu ce riscuri? întrebă doctorul.

Chang ridică din umeri. Domnișoara Temple privi în jur, la confortul și siguranța de care avusese parte la hotelul Boniface, și își dădu seama că toate acestea luaseră sfârșit. Se întoarse spre servitoare.

— Marthe, pregătește un sac de voiaj – îndeajuns de ușor ca să-l pot duce, numai cu ce este absolut necesar – ia-l pe cel înflorat.

Servitoarea nu se mișcă. Domnișoara Temple strigă la ea:

— *Acum!* Crezi că avem timp de pierdut? Marie, pregătește bagajele pentru mătușă și pentru voi două. Mergeți la mare. Executarea!

Servitoarele se apucară imediat de treabă. Mătușa ridică ochii spre ea.

— Celeste… draga mea… la *mare?*

— Trebuie să mergeți într-un loc în care să fiți în siguranță… îmi cer scuze, îmi pare foarte, foarte rău că te-am pus în situația asta, zise domnișoara Temple, pufni și arătă spre camera ei. Să văd câți bani am la mine, desigur vei primi destui pentru drum, am să-

ți dau și un cec de călătorie… trebuie să le iei și pe fete…

Ochii mătușii Agathe, mari de uimire, trecură de la domnișoara Temple la Chang și Svenson – niciunul nu părea îndeajuns de respectabil ca să-și lase nepoata cu el.

— Dar… nu poți… ești o domnișoară cu educație aleasă… *scandalul*... trebuie să vii cu mine! spuse ea.

— Imposibil…

— Rămâi fără servitoare… *asta* e imposibil! continuă bătrâna, privind dojenitor spre cei doi bărbați. Iar la mare e așa de *frig*...

— Tocmai de aceea, mătușă. Trebuie să mergi într-un loc unde nu se așteaptă nimeni. Nu trebuie să spui nimănui – nu trebuie să spui *nimănui.*

Mătușa rămase tăcută în timp ce servitoarele se agitau în jurul lor, privindu-și nepoata cu disperare – provocată de situația în care se afla sau de ce se întâmplase cu nepoata ei, domnișoara Temple nu era sigură. Oricum, era foarte conștientă că Svenson și Chang urmăreau cu atenție schimbul lor de replici.

— Dar tu ce-ai să faci? șopti mătușa.

— Habar n-am. Nu știu.

Trecuseră cel puțin douăzeci de minute când domnișoara Temple – plimbându-și alene degetele peste unul din cardurile de sticlă albastră ale doctorului – îl văzu pe Chang la ușa de la intrare, aruncând o privire pe coridor. Cardinalul se întoarse, îi surprinse privirea și ridică din umeri. Marthe îi adusese sacul de voiaj ca să vadă dacă împachetase tot ce trebuie. Domnișoara Temple o trimise să o ajute pe Marie, vârî cardul albastru în poșetă – fără să se uite la doctor care, dându-i-l din nou ca să-l examineze poate nu era de acord ca să-l și *păstreze* –, lăsă sacul de voiaj lângă un fotoliu și se așeză. Cu gândurile aiurea, controlă repede ce pusese servitoarea în sac și apoi îl închise. Oftă adânc. Mătușa Agathe ședea la masă, privind-o fix. Chang stătea lângă ușă. Svenson se sprijinea de masă, lângă mătușa ei, încercările lui de a ajuta la împachetat fiind respinse de cele două servitoare.

— Dacă oamenii ăștia n-au venit până acum, zise mătușa, poate că nu mai vin deloc. Poate că nu mai e nevoie să plecăm. Dacă n-o cunosc pe Celeste…

— Problema nu e dacă o cunosc pe nepoata dumneavoastră, spuse Svenson cu blândețe. Mă cunosc pe mine și îl cunosc și pe Chang. Știind că am fost aici, vor ține hotelul sub supraveghere. E doar o chestiune de timp ca

să facă legătura între noi și nepoata dumneavoastră…

— Au și făcut-o, zise Chang din ușă.

— Atunci din momentul în care *trec la acțiune,* continuă Svenson, așa cum a spus nepoata dumneavoastră, și dumneavoastră sunteți în pericol.

— Dar, insistă mătușa, dacă încă n-au venit aici…

— E o binecuvântare, o întrerupse domnișoara Temple. Înseamnă că putem pleca fără să ne vadă nimeni.

— Ceea ce va fi foarte greu, zise Chang.

Domnișoara Temple oftă. Va fi foarte greu. Fiecare intrare va fi supravegheată din stradă. Singura întrebare, și singura lor speranță, era ce așteptau să vadă acei oameni – cu siguranță nu două servitoare și o bătrână.

— Ar fi bine să vă ocupați de asta, domnule… cu maximă eficiență! pufni mătușa Agathe de parcă Chang ar fi fost un meseriaș a cărui îndoială prefața suplimentarea onorariului.

Domnișoara Temple răsuflă adânc, se ridică în picioare și spuse:

— Probabil că funcționarul care le-a arătat drumul spre camera domnului doctor a fost plătit și ca să-i țină la curent cu mișcările noastre. Trebuie să-i distragem atenția în timp ce mătușa și servitoarele părăsesc hotelul. Cei din stradă nu vor reacționa la apariția lor, cel puțin nu fără a primi un semnal dinăuntru. Mătușă Agathe, din clipa în care ieșiți din hotel, luați o trăsură și mergeți direct la gară, iar de acolo la mare, pe țărmul sudic – la Cape Rouge, acolo trebuie să fie o mulțime de hanuri – am să-ți trimit o scrisoare, post-restant, imediat ce suntem în siguranță.

— Și tu ce-ai să faci? întrebă Agathe.

— A, noi vom pleca de-aici destul de ușor, răspunse tânăra, silindu-se să zâmbească. Afacerea asta se va termina cât de curând.

Domnișoara Temple privi spre Svenson și Chang așteptând confirmarea lor, dar expresia celor doi nu ar fi convins nici măcar un copil credul. Drept care strigă la cele două servitoare să termine ce au de făcut și să-și ia hainele.

Domnișoara Temple știa că trebuie să meargă ea însăși la domnul Spanning, dat fiind că ceilalți puteau să ajute la bagaje – încercând pe cât posibil să nu se arate la față. Privi înapoi și îi văzu cum se îndreaptă spre scara din spate, Chang și Svenson cărând cufărul mătușii, servitoarele de o parte și de alta a mătușii, ducându-și micul bagaj într-o mână, iar cu cealaltă sprijinind-o pe bătrână. Tânăra se îndreptă spre scara principală, cărând o geantă mare și poșeta verde, străduindu-se să arate cât se poate de veselă și salutându-i pe toți locatarii pe lângă care trecea. La etajul doi trebuia să traverseze o galerie impunătoare, chiar deasupra holului, ca să ajungă din nou la scară. Se aplecă peste balustradă și privi în jos, dar nu văzu niciun soldat în uniformă neagră – afară, în fața ușilor, erau însă doi bărbați în pelerine cafenii. Își continuă drumul. În timp ce cobora pe treptele late îl văzu pe domnul Spanning la recepție, care o și fixă cu privirea în clipa în care intră în raza lui vizuală. Îi zâmbi fermecător. Ochii lui Spanning dădură ocol holului în timp ce domnișoara Temple se apropia de el, dar, înainte de a apuca să dea un semnal, tânăra îi strigă vesel:

— Domnule Spanning!

— Da, domnișoară Temple, făcu el precaut, fățărnicia lui prinsă între neîncredere și mândria față de propria șiretenie.

Tânăra se apropie de recepție – văzând cu coada ochiului că nimeni nu se ascundea sub scară – în timp ce privea ușa de la intrare în oglinda din spatele lui Spanning. Cei doi inși în pelerine cafenii o zăriseră, dar rămăseseră pe loc. Departe de a-i sta în obicei, domnișoara Temple se ridică pe vârfuri și se sprijini, jucăușă, cu coatele de birou.

— Sunt sigură că știți de ce-am venit, spuse ea zâmbind.

— Nu cred, replică Spanning, cu un zâmbet servil care acum nu i potrivea deloc.

— Ba da, insistă tânăra clipind repede din ochi.

— Sunt sigur că nu…

— Poate că ați uitat, cu atâta treabă pe cap… Deși nu s-ar părea. Spuneți-mi, domnule Spanning, *chiar* ați avut atâta treabă pe cap? întrebă domnișoara Temple și privi holul pustiu, zâmbind în continuare, dar cu o undă de amenințare în vocea mieroasă.

— După cum știți, domnișoară Temple, atribuțiile mele *obișnuite* sunt foarte…

— Da, da, dar nu a trebuit să va bateți capul și cu *altcineva?*

Spanning își drese glasul, bănuitor.

— Aș putea să vă întreb…

— Știți, am tot ținut să vă întreb ce fel de pomadă folosiți fiindcă întotdeauna am considerat că părul dumneavoastră este foarte bine… *îngrijit.* Și lucios – îngrijit *și* lucios. Am vrut să le spun și altor bărbați din oraș despre asta, dar n-am știut ce să le recomand – și am uitat mereu să vă întreb!

— E Bronson's, domnișoară.

— *Bronson's.* Excelent, zise tânăra și se aplecă brusc, privindu-l serios. Nu vă e teamă de foc?

— De foc?

— Nu vă e teamă să vă apropiați prea mult de o lumânare? Înțelegeți ce vreau să spun… *huuș!* chicoti domnișoara Temple. A, ce bine e să râzi. Dar să știți că *nu* glumesc, domnule Spanning. Și vreau un răspuns – indiferent cât de mult vă străduiți ca să mă vrăjiți!

— Dar vă asigur, domnișoară Temple…

— De ce anume, domnule Spanning? De ce anume mă asigurați – astăzi?

Tânăra nu mai zâmbea, ci privea direct în ochii omului. Spanning nu răspunse. Domnișoara Temple își ridică poșeta verde și o lăsă să cadă pe birou. Zgomotul făcut arăta clar că înăuntru nu erau tocmai obiectele pe care le găsești de obicei într-o poșetă. Spanning o văzu cum își îndreaptă abil poșeta spre el și o strânge în mână – firesc, dar, spre surprinderea lui, amenințător.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el umil.

— Am să fiu plecată un timp. Ca și mătușa mea, dar cu o altă destinație. Vreau să păstrez apartamentul. Sper că nota mea de credit e de-ajuns?

— Desigur. Și vă întoarceți… când?

— Veți vedea.

— Am înțeles.

— Prea bine. Știați că, puțin mai devreme, hotelul acesta părea a fi plin de soldați străini?

— Serios?

— Se pare că au fost direcționați spre etajul doi.

Domnișoara Temple privi în jur, apoi coborî vocea. Instinctiv, Spanning se aplecă spre ea ca să audă mai bine.

— Știți, domnule Spanning… știți *sunetul* pe care-l scoate cineva… când e *bătut*... în așa *hal*... încât nici nu mai poate țipa… de durere?

Domnul Spanning tresări, clipind des. Tânăra se aplecă și mai mult și șopti:

— Eu îl știu.

Spanning înghiți în sec. Domnișoara Temple se îndreptă de spate și zâmbi.

— Îmi puteți aduce cizmele și mantaua domnului doctor?

Se întoarse la scara principală și urcă încet până la etajul doi, apoi o luă la goană pe coridor spre scara din spate, cu poșeta verde într-o mână, cu cizmele în cealaltă și cu mantaua doctorului pe brațul stâng. Geanta, îndesată cu haine de care nu avea neapărat nevoie, fusese lăsată în grija lui Spanning cu rugămintea de a o ține la recepție până la plecarea ei, cel mai probabil după prânz – informându-l astfel pe Spanning (și, indirect, pe soldați) că putea fi găsită (ea și, prin extensie, vezi cizmele, Svenson și Chang) în apartamentul ei în următoarele ore. În clipa când părăsi holul hotelului, domnișoara Temple își ridică rochia și urcă treptele în cea mai mare viteză. Cu puțin noroc, ceilalți se folosiseră deja de stratagema ei ca să le scoată pe mătușa Agathe și pe cele două fete pe ușa de serviciu. Hamalii le vor găsi o trăsură, iar Svenson și Chang vor rămâne ascunși înăuntru. Oare soldații erau deja în holul hotelului, mișcându-se mult mai repede decât ea? La etajul patru se opri să asculte. Nu auzi zgomot de cizme și porni să urce din nou. La etajul opt se opri din nou, gâfâind, îmbujorată de efort. Nu fusese niciodată până la ultimul etaj și habar nu avea unde să caute ceea ce o asigurase Chang că se afla acolo. Merse pe coridor, pe lângă ceea ce păreau a fi ușile unor camere obișnuite, până când ajunse la un colț, dincolo de care dădu de un hol. Privi înapoi și văzu că acesta nu avea nicio ușă. Transpirată și răsuflând din greu, domnișoara Temple se întrebă dacă era urmărită. Șopti – sau mai degrabă șuieră – plină de frustrare.

— *Psssssst!*

Se răsuci pe călcâie la auzul unui scârțâit. O parte din tapetul roșu se desprinse din perete pe balamale nevăzute, și doctorul Svenson își făcu apariția, iar în spatele lui, pe un șir îngust de trepte îndeajuns de abrupt ca să semene cu o scară mobilă, se afla Chang, în fața unei uși ce dădea spre acoperiș. În ciuda disperării încercate cu o clipă în urmă, domnișoara Temple nu-și putu ascunde admirația față de ieșirea mascată atât de ingenios.

— Dumnezeule, exclamă ea, cine a făcut asta e deștept, nu glumă!

— Mătușa dumneavoastră a reușit să plece fără probleme, spuse Svenson, pășind în hol ca să-și ia lucrurile.

— Slavă Domnului, replică tânăra.

Doctorul se chinui să-și îmbrace mantaua care, după ce fusese periată și călcată, își recăpătase o parte din rigiditatea militară.

— N-am văzut ușa asta, continuă domnișoara Temple, admirând balamalele ascunse de tapet. Nu știu cum ar putea-o descoperi cineva…

— Sunteți urmărită? șuieră Chang de pe scară.

— Eu n-am văzut nimic. Oricum, în holul hotelului nu erau… Au! exclamă tânăra când doctorul Svenson o înșfăcă de umăr.

— Îmi cer iertare! spuse doctorul încercând să-și încalțe cizma dreaptă.

Cu o mână nu putea, drept care se folosi de amândouă, țopăind caraghios.

— Trebuie să ne grăbim, zise Chang.

— O clipă, șopti Svenson, aproape încălțat cu prima cizmă.

Domnișoara Temple aștepta. Doctorul părea să nu se descurce.

Încercă să-l facă să se mai destindă:

— N-am mai urcat niciodată pe un acoperiș, oricum nu pe unul atât de înalt. Sunt sigură că vom avea parte de o priveliște nemaipomenită – noi și păsările!

Cuvintele ei nu păreau însă a fi foarte inspirate. Svenson ridică privirea spre ea și mai palid la față, apoi trecu la cealaltă cizmă.

— Nu vă simțiți bine, domnule doctor? Știu că v-ați odihnit doar câteva ore…

— Luați-o înainte, zise doctorul pe un ton pe care l-ar fi vrut firesc, trăgând de cealaltă cizmă.

Călcă pe ea și se împiedică, ca de un pește ciudat legat de picior.

— Vin și eu… n-aveți nicio grijă…

— Domnule doctor! șuieră Chang. Nu intrați în panică. Acoperișul e mare, nu-i ca burlanul!

— Burlanul? făcu domnișoara Temple.

— A… da… atunci… spuse doctorul Svenson.

— Credeam că acolo v-ați descurcat de minune.

Chang râse batjocoritor de pe scară.

— Am rău de înălțime. Sufăr cumplit…

— Și eu am rău de legume rădăcinoase, zâmbi domnișoara Temple. Haideți, să ne ajutăm reciproc!

Tânăra privi peste umărul lui, răsuflând ușurată când văzu că holul e tot pustiu, apoi îl apucă de braț. Doctorul își vârî piciorul în cizmă – aproape de tot. Cei doi trecură, în sfârșit, dincolo.

— Trageți bine ușa, șopti Chang, care urcase deja pe acoperiș. Să nu vadă că am forțat închizătoarea.

Cerul era cenușiu și atât de jos, încât dădea senzația că putea fi atins cu mâna, iar soarele stătea ascuns după un nor gros, de iarnă. Aerul era rece și umed și, dacă vântul ar fi bătut cu putere, domnișoara Temple ar fi crezut că se afla pe mare. Inspiră aerul cu plăcere. Privi în jos și văzu, puțin surprinsă, că sub picioarele ei se afla un strat aspru de gudron și tablă de cupru – deci asta însemna să mergi pe acoperiș! În spatele ei doctorul Svenson îngenunchease, privind fix cizma stângă și acoperișul din jur. Chang vârî mai multe așchii de lemn în tocul ușii ca să o facă să se deschidă mai greu. Apoi se îndepărtă și își șterse mâna de pardesiu. Domnișoara Temple văzu că în mâna cealaltă ținea sacul ei de voiaj – uitase complet de el și întinse mâna ca să-l ia. Chang clătină din cap și arătă spre o clădire din apropiere.

— Cred că trebuie să o luăm pe aici – spre nord, zise el.

— Dacă trebuie, mormăi Svenson.

Doctorul se ridică în picioare, nedezlipindu-și ochii de pe acoperiș. Tânăra își dădu seama că trebuie să preia inițiativa:

— Nu vă supărați, dar înainte de a porni mai departe, cred – sunt convinsă – că trebuie să discutăm.

Chang se încruntă la ea.

— S-ar putea să fim urmăriți…

— Da, deși nu cred. Mai degrabă ne așteaptă în stradă sau așteaptă ca domnul Spanning să se asigure că cei din apartamentul de lângă mine nu vor fi deranjați de eventualele țipete. Sunt sigură că ne putem permite cel puțin câteva minute de răgaz.

Cei doi bărbați schimbară o privire. Tânăra sesiză îndoiala din ochii lor. Își drese glasul intenționat, făcându-i să o privească din nou.

— Spre nefericirea singurei mele rude disponibile, am nimerit în compania a doi bărbați aflați la limita – sper – respectabilității. Azi-dimineață nu ne cunoșteam. În acest moment toți trei am rămas fără adăpost. Ce vreau eu – de fapt ce pretind eu – este să spunem clar ce anume sperăm să realizăm, pe cine slujim – pe scurt, să stabilim o *înțelegere.*

Domnișoara Temple aștepta reacția lor. Cei doi rămaseră tăcuți.

— Nu mi se pare că cer prea mult, mai adăugă ea.

Svenson dădu din cap afirmativ, se uită spre Chang și murmură, căutându-se prin buzunar.

— Vă rog să mă scuzați… o țigară… îmi mai abate gândurile de la înălțimea asta, marea asta de spațiu gol… Aveți dreptate, domnișoară Temple. Așa e mai înțelept. Nu ne cunoaștem – am ajuns împreună din întâmplare.

— N-am putea să facem asta mai târziu? întrebă Chang pe un ton aflat la limita politeții.

— Unde s-o facem? întrebă tânăra. Știm măcar unde mergem acum? Ne-am hotărât cum să acționăm? Pe cine să urmărim? Bineînțeles că nu, pentru că fiecare dintre noi a tras concluzii din propriile experiențe.

Chang răsuflă iritat. O clipă mai târziu înclină scurt din cap, ca pentru a o invita să înceapă. Domnișoara Temple se conformă.

— Am fost atacată și acum izgonită. Am fost indusă în eroare, amenințată și mințită. Vreau dreptate… vreau ca fiecare persoană implicată să *plătească* pentru ce-a făcut. Domnule doctor?

Svenson își aprinse țigara pe îndelete, vârî tabachera în buzunarul de la manta și dădu drumul la fum pe nări. Apoi înclină din cap spre domnișoara Temple.

— Eu trebuie să-mi recuperez prințul oricât de oribilă ar fi această conspirație, este de datoria mea să-l scot din ghearele ei. Nu mă îndoiesc că asta presupune un fel de război – dar n-am de ales. Domnule Cardinal?

Chang nu răspunse imediat, ca și cum discuția aceasta ar fi fost un exercițiu formal, inutil, dar în cele din urmă vorbi liniștit și repede:

— Dacă nu-mi onorez angajamentul, rămân fără muncă, fără un acoperiș deasupra capului și fără reputație. Pe toți cei care au încercat să-mi ia viața, mă voi răzbuna… trebuie, cum se spune, să-mi apăr numele. E de-ajuns?

— Este.

— Persoanele astea sunt legate între ele și foarte periculoase, spuse Chang. Le vom

urmări pe toate… până-n pânzele albe?

— Neapărat, zise domnișoara Temple.

— Insist și eu, spuse doctorul Svenson. Indiferent de ce i se întâmplă lui Karl-Horst, trebuie să terminăm treaba. Această conspirație – această cabală – nu știu ce *anume* îi motivează pe membrii ei, dar știu că, luați împreună, sunt precum putreziciunea din jurul unei răni, precum cancerul. Dacă nu scăpăm de el o dată pentru totdeauna, se va reface și va crește din nou, mai rău și mai periculos. Niciunul dintre noi, niciuna dintre persoanele la care ținem, nu va fi în siguranță.

— Atunci suntem de acord, zise Chang, zâmbi strâmb și întinse mâna.

Doctorul Svenson își vârî țigara în gură și îi strânse mâna lui Chang.

Domnișoara Temple își puse mâna mică peste mâinile celorlalți. Habar nu avea ce va ieși din asta – era vorba de un complot până la urmă – dar niciodată nu fusese mai fericită. Dat fiind că încheiase o înțelegere extrem de serioasă, se strădui să nu râdă, dar nu-și putu reține un zâmbet.

— Excelent! exclamă ea. Sunt foarte mulțumită că toți am fost atât de direcți. Și acum, cealaltă problemă – după cum am mai spus – e cum să acționăm mai departe. Găsim un alt adăpost? Trecem la atac – și dacă trecem, unde o vom face? La St. Royale? La minister? La Harschmort?

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să coborâm de pe acoperiș, spuse Chang.

— Sigur, sigur, putem discuta pe drum… n-are cine să ne audă.

— Atunci s-o luăm pe aici – stați lângă noi, domnule doctor – spre nord. Hotelul este legat de clădirea alăturată – cred că nu e niciun spațiu gol între ele.

— Spațiu gol? făcu Svenson.

— Peste care să sărim, zise Chang.

Svenson nu răspunse.

— Mai întâi ar trebui să privim în stradă, spuse domnișoara Temple, ca să-i vedem pe cei care ne așteaptă în jurul hotelului.

Chang oftă, aprobând tacit, și se uită la Svenson care le făcu semn să se apropie de marginea clădirii.

— Eu am să merg spre celălalt acoperiș… ca să nu vă întârzii…

Începu să pășească încet, cu ochii la cizme. Domnișoara Temple se apropie de margine și privi cu grijă în jos. Priveliștea era extraordinară. Bulevardul arăta ca o căsuță de păpuși, plină de vietăți minuscule. Tânăra întoarse privirea și văzu cum Chang îngenunchează în dosul ornamentelor de cupru.

— Vedeți pe cineva? șopti ea.

Chang arătă spre capătul străzii: în spatele căruței unui băcan erau doi inși în negru, care nu se vedeau dinspre Boniface, dar care puteau ține sub observație intrarea în hotel fără nicio problemă. Din ce în ce mai agitată, domnișoara Temple privi în cealaltă direcție și zâmbi, trăgându-l de mânecă pe Chang.

— Gardul de fier… din colț!

Alte două siluete se ascundeau după el, la adăpostul unei perdele de iederă.

— Sunt plasați la fiecare colț, zise Chang. Patru inși în uniformă – deja mai mulți decât ați văzut în hotel. Cred că suntem prinși ca într-o capcană și, mai curând sau mai târziu, cineva va suna adunarea. S-ar putea să fi ajuns deja în apartamentul dumneavoastră. Trebuie să plecăm.

Îl ajunseră din urmă pe Svenson care se afla pe acoperișul a două case foarte frumoase legate între ele, dar și cu hotelul. Doctorul arătă vag spre celălalt capăt al acoperișului.

— Înălțimea e destul de mare, spuse el, și nu se poate sări de pe o clădire pe alta. În față e bulevardul, și mai lat acolo, iar în spate e o alee, mai îngustă, dar tot peste puterile noastre.

— Aș vrea să văd și eu, totuși, zise domnișoara Temple și se apropie zâmbind de marginea din spate.

Acoperișul casei era cu cel puțin două etaje mai înalt decât cel al clădirii de vizavi – nu-și dădea seama de destinația ei, cele câteva ferestre fiind mici și înnegrite de fum. Privi în jos și simți o amețeală plăcută. Doctorul avea dreptate, nu-și putea imagina cum ar fi putut cineva să sară atât de departe. Îl văzu pe Chang ghemuit la celălalt capăt, privind în jos – probabil număra alți soldați.

Domnișoara Temple reveni la doctor, care nu părea deloc în formă. Ceea ce, pentru ea, era o consolare căci, în comparație cu potențialul terifiant al lui Chang, ignoranța și slăbiciunea ei erau puse în umbră de nefericirea evidentă a lui Svenson.

— Am văzut câteva perechi de soldați care supravegheau intrarea în hotel, îi spuse ea.

Mai mulți decât erau înăuntru – Chang crede că s-a *sunat adunarea.*

Svenson încuviință din cap. Încerca să mai scoată o țigară.

— Le consumați cu o viteză impresionantă, constată ea afabilă. Va trebui să vă facem rost de altele.

— Ceea ce ar fi destul de greu, replică el zâmbind. Sunt din Riga, de la un ins pe care l-am cunoscut într-o prăvălie din Macklenburg – numai prin el le pot procura de *acolo* și mă îndoiesc că le-aș putea găsi și *aici.* Am o cutie din lemn de cedru plină în camera mea de la reședința diplomatică – îmi fac tare bine.

Domnișoara Temple își miji ochii.

— Fără ele… deveniți arțăgos și pus pe rele?

— Deloc. Efectele tutunului sunt pe de-a-ntregul benefice pentru mine – un tonic care mă calmează, dar îmi și ascute simțurile.

— Mie nu-mi place când cineva mestecă și scuipă tutun. Un lucru obișnuit în locul din care provin, și dezgustător. În plus, tutunul de orice fel pătează groaznic dinții.

Tânăra observă că dinții doctorului aveau culoarea lemnului de stejar proaspăt tăiat.

— De unde sunteți? întrebă Svenson, strângând din buze timid.

— De pe o insulă, răspunse simplu domnișoara Temple. Unde este *mai cald* și poți mânca fructe proaspete în mod regulat. A, vine Chang.

— Am văzut soldați pe toate străzile principale, spuse Chang apropiindu-se de ei, dar nu și pe alee. Am putea coborî pe aici (arătă spre o ușă încuiată care ducea în casă) și pe urmă pe alee. Dar nu văd cum am putea părăsi aleea fiindcă și la un capăt și la celălalt sunt soldați.

— Atunci nu mai avem nicio scăpare, zise Svenson.

— Ne putem ascunde jos, zise Chang.

Se întoarseră să afle și opinia domnișoarei Temple – gest care o onora – dar înainte ca tânăra să poată răspunde auziră trompetele al căror ecou ajungea până pe acoperiș.

Tânăra se întoarse spre locul din care venea sunetul, un huruit sacadat și înfundat răspunzând la chemarea lui clară.

— Cai, strigă ea, o mulțime de cai!

Toți trei, domnișoara Temple sprijinindu-l de braț pe doctor, se furișară cu grijă spre marginea acoperișului și priviră în jos, spre bulevard. Strada era plină de militari călări care mărșăluiau în mantale de un roșu-aprins și cu coifuri de alamă strălucitoare, fiecare împodobit cu o coadă neagră de cal.

— Vin după noi? strigă tânăra.

— Nu știu, răspunse Chang.

Tânăra îl văzu cum schimbă o privire cu Svenson și își dori ca cei doi să nu o mai facă atât de des sau cel puțin nu atât de fățiș.

— Regimentul 4 Dragoni, spuse doctorul și arătă spre o siluetă importantă cu epoleți aurii. Colonelul Aspiche.

Domnișoara Temple îl urmări cum trecea flancat de ofițeri, cu grupuri de soldați în față și în spate – o figură aspră, cu privirea fermă, într-un control absolut al calului bine îngrijit. Încercă să-i numere oamenii, dar aceștia se deplasau prea repede – cel puțin o sută, poate de două ori mai mult. Grupurile de militari lăsau un spațiu între ele.

— Căruțe! exclamă domnișoara Temple strângând brațul doctorului Svenson.

Era un șir de vreo zece căruțe mânate de soldați în uniformă.

— Căruțele sunt goale, spuse Svenson.

Chang arătă cu capul spre Boniface.

— O iau pe lângă hotel. N-au nicio legătură cu noi.

Era adevărat. Domnișoara Temple văzu masa roșie de uniforme trecând pe lângă hotel și apoi șerpuind spre Grosmaere.

— Ce se află în direcția aia? întrebă ea. St. Royale e în partea cealaltă.

Doctorul Svenson se aplecă înainte.

— Institutul. Se duc spre institut cu căruțele *goale*... mașinăria din sticlă… cu… ce-ați spus amândoi… *cutiile*...

— Cutii au fost duse cu căruța și la Harschmort, zise Chang. Cutii erau peste tot și în laboratorul institutului.

— Cutiile de la Harschmort erau căptușite eu fetru portocaliu și erau numerotate, spuse domnișoara Temple.

— La institut… căptușeala nu era portocalie, zise Chang. Era albastră.

— Pun pariu pe ce vreți că acum strâng mai multe, spuse Svenson. Sau își schimbă locul de muncă, după moartea celui de la institut.

Jos trompetele sunară din nou – colonelul Aspiche nu era adeptul unei parade sobre. Svenson încercă să spună ceva, dar domnișoara Temple nu înțelese din cauza zgomotului. Doctorul încercă din nou, aplecându-se și mai tare, arătând în jos.

— Oamenii maiorului Blach au intrat în hotel.

Domnișoara Temple văzu că doctorul avea dreptate – un șir de siluete negre, de-abia vizibile pe lângă călărețiii în roșu, alergau spre Boniface ca șobolanii spre o gură de canalizare.

— Dacă nu vă supărați, zise Svenson, cred că e un moment extrem de potrivit ca să încercăm să fugim pe alee.

În timp ce coborau pe o scară acoperită cu un covor luxos, domnișoara Temple se întrebă dacă toată lumea se considera imună la spargeri sau la furturi. Chang avusese nevoie doar de câteva clipe ca să le înlesnească intrarea într-o locuință ai cărei proprietari mai mult ca sigur se mândreau cât de bine știau să se apere de hoți. Avură noroc că nimeni nu era acasă la etajele superioare (fiindcă servitorii care stăteau acolo erau la lucru) și se furișară pe lângă apartamentele de la celelalte etaje de unde răzbăteau zgomote de pași, clinchet de veselă sau, într-unul din ele, chiar un gâfâit dezgustător. Tânăra știa că parterul și intrarea din spate erau locurile cele mai probabile pentru o confruntare – acolo nu avea cine să se afle, decât alți servitori – de aceea, când ajunseră la capătul scării, se vârî în fața lui Chang și Svenson, în ciuda privirilor lor surprinse. Știa prea bine că apariția ei nu avea nimic amenințător în ea, dar impunea respect, în timp ce Chang sau Svenson nu puteau decât să provoace furia necontrolată a locatarilor. Văzu cu coada ochilor o tânără servitoare care aranja niște borcane și care făcu din instinct o reverență la trecerea ei. Domnișoara Temple îi răspunse înclinând din cap și pătrunse cu pași mari în bucătărie, unde trebăluiau cel puțin trei servitoare. Le zâmbi scurt.

— Bună ziua. Sunt domnișoara Hastings – vreau să ies pe ușa din spate, spuse ea și continuă fără să mai aștepte un răspuns. Bănuiesc că trebuie să o iau pe aici. Vă mulțumesc. Ce bucătărie îngrijită – ceainicele arată extraordinar…

În câteva clipe trecu pe lângă ele, coborî câteva trepte și ajunse la ușă. Îl lăsă pe Chang să o deschidă și peste umărul doctorului văzu fețele curioase ale servitoarelor.

— Ați văzut parada cavaleriei? strigă ea. Este Regimentul 4 Dragoni al prințului – Doamne ce frumoși sunt! Ce trompete, ce animale splendide – nemaipomenit. Numai bine!

Ieși după doctor și răsuflă ușurată când Chang închise ușa în urma lor. Zgomotul de copite era din ce în ce mai slab – regimentul se îndepărtase deja. În timp ce alergau spre capătul aleii, domnișoara Temple observă cu neliniște că Chang își scosese cuțitul lung, cu două tăișuri, iar Svenson era cu

revolverul în mână. Căută în poșeta verde, dar, ca să poată alerga, avea nevoie de o mână ca să-și ridice rochia, iar cu cealaltă nu putea să scoată pistolul. Dacă ar fi avut obiceiul să înjure, ar fi făcut-o acum, fiindcă seriozitatea cu care tovarășii ei priveau situația o luase pe nepregătite. Ajunseră la stradă. Svenson o apucă de braț în timp ce se îndepărtau în grabă de Boniface. Chang rămase la vreo doi pași în urmă, uitându-se după dușmani. Nu auziră nici strigăte, nici împușcături. Când ajunseră la strada următoare, Svenson o împinse pe domnișoara Temple după colț. Se lipiră amândoi de zid, așteptând să apară și Chang. Acesta ridică din umeri și cei trei își continuară drumul cu cea mai mare viteză. Nu le venea să creadă că scăpaseră atât de ușor și domnișoara Temple nu-și putu reține un zâmbet la gândul reușitei lor.

Înainte ca cei doi bărbați să ia o hotărâre, tânăra iuți pasul astfel încât Chang și Svenson să fie nevoiți să o urmeze. Dădură colțul și ieșiră în următorul bulevard – Regent's Gate – unde domnișoara Temple zări o tendă cunoscută. O luă într-acolo, urmată de cei doi. Îi venise o idee.

— Unde mergem? întrebă Chang iritat.

— Trebuie să ne gândim la un plan, răspunse ea. N-o putem face în stradă. N-o putem face într-o cafenea – am atrage privirile…

— Poate într-un separeu… sugeră Svenson.

— Atunci am atrage și *mai mult* privirile, îl întrerupse domnișoara Temple. Dar știu un loc în care nimeni nu va băga în seamă micul nostru grup.

— Ce loc? întrebă Chang bănuitor.

Ingeniozitatea ei o făcu să zâmbească.

— O galerie de artă.

Pictorul care expunea era un anume Veilandt originar de undeva de lângă Viena. Roger o dusese ca să-i vadă tablourile și ca să intre în grațiile unui grup de bancheri austrieci aflați în vizită. Domnișoara Temple rămăsese singură ca să se uite la exponate cu mai multă atenție – în cazul ei fără prea mare efect, căci i se păreau deconcertante și nefirești. Toți ceilalți le ignoraseră, preferând să bea *schnapps* și să discute despre tarife și piețe de desfacere, așa cum Roger o și asigurase că o vor face. Considerând că cei de la galerie nu vor fi deranjați de o nouă vizită la fel de refractară, tânăra îi trase pe Svenson și Chang spre holul de la intrare ca să să-i spună câteva cuvinte curatorului. Îi explică acestuia, cu voce scăzută, că făcuse parte din grupul de austrieci și că acum îl adusese pe un reprezentant al familiei regale din Macklenburg aflat în căutarea unor cadouri de nuntă pentru prințul său – un om cu gusturi *rafinate* – nu se poate să nu fi auzit de apropiatul eveniment? Curatorul încuviință din cap cu un aer important. Privirea lui se îndreptă spre Chang, drept care

domnișoara Temple se grăbi să spună, nu fără tact, că cel de-al doilea însoțitor al ei era și el *artist plastic,* foarte impresionat de reputația de *provocateur* a domnului Veilandt. Curatorul dădu din cap înțelegător și îi pofti în sala principală, strecurând cu delicatețe în mâna doctorului Svenson un pliant cu prețurile și titlurile exponatelor.

Tablourile erau așa cum și le amintea domnișoara Temple: mari și sinistre, executate în ulei, descriind într-o manieră voit obscenă ipostaze ale îndoielii și tentației din viețile sfinților, fiecare aleasă doar pentru nefirescul ei. Fără contextul sugerat în fiecare compoziție de figura aureolată, întreaga suită de tablouri crea un spectacol ieftin, absolut decadent. Deși înțelegea cum pictorul se folosea de masca sacrului pentru a-și satisface gustul depravat, domnișoara Temple nu era sigură dacă, la un nivel mai profund decât ingeniozitatea cinică, tablourile nu erau mai veridice decât dorise autorul. Într-adevăr, când le văzuse prima oară, din mijlocul acelor finanțiști înfumurați, dezamăgirea ei nu fusese provocată de carnalitatea blasfematorie, ci, dimpotrivă, de izolarea precară, de prezența aproape deloc persuasivă, a virtuții. Domnișoara Temple își conduse tovarășii spre capătul galeriei, departe de curator.

— Dumnezeule mare, șopti doctorul Svenson și își apropie ochii de cartonașul de lângă pânza mare, portocalie, din care personajele păreau să alunece, goale, în aerul din jur. *Sf. Rowena și vikingii,* citi el și își ridică privirea spre chipul despre care numai cu cea mai mare îngăduință se putea spune că strălucea de fervoare religioasă. *Dumnezeule* mare!

Chang era tăcut, dar la fel de impresionat, deși fața îi rămânea impasibilă în dosul ochelarilor fumurii. Domnișoara Temple spuse încet, ca să nu atragă atenția curatorului:

— Așadar… acum că putem vorbi fără grijă…

— *Curajul binecuvântat al Sf. Jasper,* citi doctorul uitându-se la o altă pânză de pe perete. Ce sunt alea, *râturi de porc?*

Tânăra își drese glasul. Cei doi bărbați se întoarseră spre ea, ușor stânjeniți.

— Dumnezeule mare, domnișoară Temple, repetă Svenson, picturile astea chiar nu vă impresionează deloc?

— Ba da, dar le-am mai văzut. Mă gândeam că, din moment ce am văzut cu toții cardurile albastre, le vom face față.

— Mda, mda, înțeleg, făcu Svenson, simțindu-se brusc și mai stânjenit. Galeria e,

într-adevăr, pustie. Și foarte potrivită.

Chang nu-și spuse părerea despre galerie sau despre picturile domnului Veilandt, ci doar zâmbi – cu vădită cruzime.

— Eu cred… începu domnișoara Temple. Domnule Cardinal, v-ați uitat la cardurile de sticlă, da?

— M-am uitat, răspunse Chang privind *chiorâș*.

— Ei bine, în cel în care apare Roger Bascombe – și în care apar și eu… tânăra se opri și se încruntă, adunându-și gândurile – o asaltau prea multe. Încerc să văd încotro ar trebui să ne îndreptăm eforturile și, ceea ce mi se pare mai important, dacă e mai eficient să rămânem împreună sau să acționăm fiecare în altă direcție.

— Ați pomenit de card, îi aminti Chang.

— Fiindcă arăta casa de la țară a unchiului lui Roger, lordul Tarr, și un fel de carieră…

— O clipă, o clipă, interveni Svenson. Francis Xonck, vorbind despre moștenirea lui Bascombe… s-a referit la o substanță numită „lut albastru-violet” – ați auzit și dumneavoastră de ea?

Tânăra clătină din cap. Chang ridică din umeri.

— Nici eu nu auzisem până atunci, continuă Svenson. Dar Xonck a sugerat că Bascombe va deveni curând proprietarul unui mare zăcământ de așa ceva. Cred că e vorba de cariera aceea, care probabil că se află pe domeniile unchiului său.

— Domeniile lui, îl corectă Chang.

Svenson încuviință din cap.

— Și mai cred că această substanță este indispensabilă pentru producerea sticlei lor!

— De asta a și fost ucis Tarr, spuse Chang. Și de asta a și fost ales Bascombe. L-au ispitit și așa acest lut albastru-violet a ajuns sub controlul lor.

Domnișoara Temple își dădu seama cât de ușor fusese – câteva cuvinte de-ale lui Crabbé despre utilitatea unui titlu pentru un bărbat ambițios, compania batantă a unei femei precum Contessa sau chiar – oftă ea dezamăgită – a doamnei Marchmoor, ca și trabucurile fumate și brandy-ul băut împreună cu un desfrânat lingușitor ca Francis Xonck. Se întrebă dacă Roger avea habar de valoarea acestui lut albastru-violet sau dacă loialitatea lui era cumpărată la fel de ieftin ca aceea a unui indian sălbatic, cu echivalentul mărgelelor și al penelor folosit de acești oameni.

Apoi își aminti că și el avea cicatricele acelea purpurii. Oare își păstrase mintea liberă sau *Procesul* îl transformase în sclavul lor?

— Până la urmă, e *doar* un pion… șopti ea.

— Pun pariu că pentru fiecare membru de vază al acestei cabale absolut toți ceilalți sunt niște pioni, chicoti Chang. Eu nu l-aș plasa în această categorie numai pe sărmanul Bascombe.

— Cred că aveți dreptate. Sunt sigură că e la fel ca ceilalți, zise domnișoara Temple și ridică din umeri, renunțând la licărul de simpatie. Dar întrebarea rămâne – oare trebuie să ne îndreptăm eforturile în direcția conacului Tarr?

— Mai există o posibilitate, spuse doctorul Svenson. Iertați-mă, eram atent în altă parte. La nici măcar trei minute de aici se află grădina înconjurată de ziduri unde m-a dus Comte d'Orkanez ca să o consult pe femeia rănită – acolo mă îndreptam când v-am văzut pe geam.

— Ce femeie? întrebă Chang.

Svenson oftă și clătină din cap.

— O altă nefericită care a căzut pradă experimentelor lui d'Orkanez și un alt mister. Prezenta toate simptomele unei persoane înecate în apă înghețată, deși după toate aparențele starea ei fusese provocată de o mașinărie – ceva legat de sticla aceea sau de cutii – n-aș putea spune dacă a rezistat până la ziuă. Dar locul acela – o seră, ca să-i țină cald – trebuie să fie un fel de fortăreață a lui d'Orkanez și se află foarte aproape. M-a căutat ca să o tratez…

— V-a căutat? se miră domnișoara Temple.

— Pretindea că a citit o broșură scrisă de mine cu ani în urmă, despre rănile specifice marinarilor baltici…

— E citit, nu glumă.

— E absurd, sunt de acord, dar…

— Nici nu mă îndoiesc, dar *de ce?* tânăra se încruntă, gândind cu repeziciune. O clipă… dacă broșura e atât de veche, înseamnă că pe d'Orkanez trebuie să-l fi interesat astfel de răni încă de pe atunci!

Svenson încuviință din cap.

— Întocmai! Să însemne asta că d'Orkanez este principalul inițiator al acestor

experimente?

— La Harschmort el era cel care dădea ordine celorlalți cum să manipuleze cutiile și măștile acelea. De unde rezultă că are pregătirea științifică necesară… spuse domnișoara Temple și se înfioră amintindu-și de brutalitatea cu care bărbatul acela masiv le trata pe femeile somnolente.

— Cum arăta femeia? interveni Chang. Cea din seră?

— Cum arăta? repetă Svenson, puțin derutat. Păi… avea niște urme urâte pe corp… era tânără, frumoasă… mda, și poate asiatică. Știți cine e?

— Deloc, spuse Chang.

— Putem vedea dacă mai e acolo…

— Așadar, aceasta este o altă posibilitate, zise tânăra, încercând să readucă discuția pe făgașul inițial. Mă gândesc și la mai multe locuri unde am putea căuta anumite persoane – Harschmort, St. Royale, unde am putea-o găsi pe Contessa…

— Casa lui Crabbé se află în piața Hadrian, zise Svenson.

Se întoarseră spre Chang, care tăcea, dus pe gânduri. Pe neașteptate, Cardinalul ridică privirea și clătină din cap.

— Dacă ne luăm pe urmele unei singure persoane ne alegem cu un prizonier – asta în cel mai bun caz. Ceea ce înseamnă interogatoriu, amenințări – e greu. Adevărat, îl putem găsi pe prinț – putem găsi orice – dar cel mai probabil îl prindem pe Harald Crabbé la cină cu soția lui și sfârșim prin a le tăia beregata la amândoi.

— N-am cunoscut-o pe doamna Crabbé, spuse domnișoara Temple. Accept orice formă de mutilare, dar aplicată, dacă se poate, numai asupra celor despre care suntem siguri că ne-au făcut rău.

Tânăra știa că Chang venise cu ideea de a o ucide pe femeie doar ca să-i sperie – pe ea *chiar* o speriase – un fel de test, la fel cum pentru ea picturile erau o modalitate de a-i testa pe cei doi. În timp ce discutau acolo, își dădu seama că prezența ei alături de doi bărbați într-o sală plină de forme voluptoase era, de fapt, afirmarea unei competențe care, cu siguranță îi lipsea. Nu fusese în intenția ei încă de la început, dar o făcea să se simtă egală cu ceilalți.

— Prin urmare, nu sunteți mulțumită doar să-i omorâm pe toți, zâmbi Chang.

— Nu sunt, replică domnișoara Temple. Încă de la început am vrut să știu *de* ce – chiar din clipa în care m-am hotărât să-l urmăresc pe Roger.

— Credeți că ar trebui să ne despărțim? întrebă Svenson. Doi dintre noi să viziteze sera – care poate include și tăierea mai multor beregate, dacă e plină de oamenii lui d'Orkanez – și unul să viziteze conacul Tarr?

— Ce facem cu prințul dumneavoastră? întrebă tânăra.

Svenson se șterse la ochi.

— Nu știu. Nici măcar *ei* nu știau.

— Cine nu știa? întrebă Chang. Fiți mai clar.

— Xonck, Bascombe, maiorul Blach, Comte…

— O excludeau pe Contessa?

— Nu. Nu-l excludeau nici pe lordul Vandaariff. Așa că… s-ar putea ca prințul să fie într-o cameră la St. Royale sau la Harschmort – poate că, dacă l-am găsi, divergențele dintre ei s-ar accentua și, cine știe, i-ar provoca să facă ceva necugetat sau cel puțin să-și dezvăluie mai multe dintre intenții.

Chang dădu din cap aprobator. Se întoarse spre domnișoara Temple și vorbi pe un ton cât se poate de serios:

— Ce-ați zice dacă ne-am împărți sarcinile? Dacă unul dintre noi s-ar ocupa singur de o problemă?

Înainte de a răspunde – fiindcă știa că trebuia să răspundă – domnișoara Temple simți cum se întoarce cu gândul la trăsura care se hurducăia, la Spragg, la mirosul insuportabil al sudorii lui, la gâtul lui plin de păr, la greutatea sufocantă a trupului lui, la forța de neoprit a mâinilor lui, la groaza care pusese stăpânire, implacabil, pe întreaga ei ființă. Își alungă gândul clipind de câteva ori, dar se trezi din nou în fața femeii în roșu, cu ochii sfredelitori mai ascuțiți decât orice pumnal, cu insolența ci nemăsurată, cu chicotul ei sumbru care părea să-i smulgă nervii de pe șira spinării, unul câte altul. Clipi din nou. Privi în jur, la tablouri și la cei doi bărbați care îi deveniseră aliați – fiindcă ea îi alesese, la fel cum alesese să-și pună viața în pericol. Știa că cei doi vor face ce le va spune ea.

— N-am nimic împotrivă, zâmbi tânăra. Cu atât mai bine dacă voi avea șansa să-l împușc

chiar eu pe unul din ei.

— O clipă… spuse Svenson.

Doctorul privea dincolo de ea, spre peretele îndepărtat. Se apropie de el, ștergându-și monoclul de reverul mantalei. Rămase în fața unei pânze mici – poate cea mai mică din expoziție – și se uită la titlul ei, apoi din nou la tablou, foarte concentrat.

— Veniți amândoi aici, vă rog.

Domnișoara Temple se apropie de tablou și rămase cu gura căscată. Cum de nu-și amintise? Pânza – evident decupată dintr-o lucrare mai amplă – înfățișa o femeie diafană întinsă pe ceea ce părea a fi o canapea sau un divan, dar care, la o privire mai atentă, era o masă înclinată – se vedeau parcă și niște curele (sau așa își închipuia pictorul un veșmânt biblic) care îi imobilizau mâinile. Deasupra capului femeii plutea un nimb auriu, însă pe față, în jurul ochilor, erau aceleași cicatrice purpurii, șerpuite, pe care le văzuseră cu ochii lor.

Svenson consultă pliantul.

— *Fragment din Buna Vestire…* este… o clipă… spuse el și dădu pagina. Tabloul a fost făcut acum cinci ani. Și este cea mai nouă piesă din colecție. Scuzați-mă.

Svenson îi părăsi și se apropie de curator, care trecea ceva într-un registru de pe biroul lui. Domnișoara Temple se întoarse spre tablou. Nu putea nega că era de o frumusețe stranie și observă cu groază că roba femeii, deschisă la culoare, era tivită la gât cu un șir de cercuri verzi.

— Robele din Harschmort, îi șopti ea lui Chang, femeile aflate sub influența lui d'Orkanez – purtau astfel de veștminte!

Doctorul reveni, clătinând din cap.

— Este extrem de bizar, șuieră el. Pictorul – domnul Oskar Veilandt – se pare că era un mistic, nebun, care cocheta cu alchimia și științele oculte.

— Excelent, spuse Chang. Cu ajutorul lui poate ne dumirim și noi…

— Ne poate duce la ceilalți! șopti domnișoara Temple emoționată.

— Așa am crezut și cu, încuviință doctorul. Numai că domnul Veilandt e mort de cinci ani.

Toți trei rămaseră tăcuți. Cinci ani? Cum se poate? Ce însemna asta?

— Liniile de pe fața ei, observă Chang, sunt absolut la fel…

— Întocmai, spuse Svenson, ceea ce ne spune că această conspirație – Procesul – sunt vechi de cel puțin cinci ani. Trebuie să

aflăm mai multe – unde a trăit pictorul, unde a murit, cine are în grijă opera lui – cine a sponsorizat această expoziție…

Domnișoara Temple întinse degetul spre bucata de carton cu titlul lucrării, căci lângă ea era o pată mică de cerneală roșie.

— Mai mult de-atât, domnule doctor, trebuie să aflăm cine a *cumpărat* acest tablou!

Curatorul, domnul Shanck, se arătă încântat să le ofere informații (după ce doctorul se interesă în amănunt despre prețurile și procedurile de expediere a câtorva tablouri mai mari, între două murmure privind spațiul disponibil din palatul Macklenburg), dar, din nefericire, domnul Shanck știa foarte puțin: Veilandt însuși era un mister, școala la Viena, șederi în Italia și la Constantinopol, atelier în Montmartre. Tablourile fuseseră trimise de un dealer din Paris, unde se pare că murise Veilandt. Aruncă o privire compozițiilor opulente și spuse că, neîndoielnic, moartea îi fusese cauzată de tuberculoză, de consumul excesiv de absint sau de alt viciu la fel de distructiv. Proprietarul actual dorea să devină anonim în opinia domnului Shanck din cauza naturii scandaloase a acestei *oeuvre* – singurul contact al domnului Shanck fiind omonimul lui de la o galerie de artă de pe bulevardul St. Germain. Era clar că domnul Shanck savura misterul din jurul colecției, la fel cum savura și împărtășirea informațiilor privilegiate pe care le deținea cu cei pe care îi considera demni de a intra în posesia lor. Pe fața lui însă își făcu loc suspiciunea când domnișoara Temple întrebă cu un aer foarte firesc cine achiziționase „pictura aceea mică și ciudată” și dacă mai avea de vânzare altele la fel. Îi plăcea mult și ar fi vrut să aibă și ea una acasă. Mai bine zis, curatorul se albi la față.

— Credeam… ați amintit de nuntă… prințul…

Tânăra încuviință din cap, nereușind să risipească teama curatorului.

— Întocmai. De unde și interesul meu de a cumpăra un tablou pentru mine.

— Dar niciunul dintre tablouri nu e de vânzare! Și n-a fost niciodată!

— Nu mi se pare cel mai potrivit mod de a conduce o galerie, remarcă tânăra, în plus văd că un tablou a fost deja vândut…

— De ce… de ce ați venit aici? întrebă curatorul, mai mult pentru sine decât pentru ea, cu vocea pierdută.

— Ca să vedem tablourile, domnule Shanck – așa cum v-am spus…

— Păi, n-a fost *cumpărat,* replică el repede, arătând spre tabloul mic. A fost dăruit, *pentru*

nuntă. Este un dar pentru Lydia Vandaariff. Întreaga expoziție a fost organizată doar pentru a reuni toate tablourile într-o singură colecție! Cei care cunosc această galerie – cei care merită să fie *informați* – desigur, reunirea temelor abordate de pictor… religia… moralitatea… dorința sexuală… misticismul… trebuie să știți… forțele care se înfruntă – *periculoase…*

Domnul Shanck se uită la ei și înghiți în sec, agitat.

— Dacă nu știați asta… cum de ați… pe cine ați…

Domnișoara Temple observă îngrijorarea crescândă a omului și simți nevoia să-i zâmbească, clătinând din cap – era pur și simplu o neînțelegere – dar înainte de a spune ceva Chang făcu un pas înainte, brusc încruntat și amenințător, și îl înșfacă pe domnul Shanck de cravată, făcându-l să se aplece peste birou. Shanck protestă inutil, cu glas gâtuit:

— Nu știu nimic. Oamenii folosesc galeria ca loc de întâlnire… mai iau un ban ca să închid ochii… nu spun nimic… n-am să spun nimic despre niciunul dintre dumneavoastră… jur…

— Domnule Shanck… începu domnișoara Temple, dar Chang o întrerupse, trăgându-l și mai tare de cravată pe bărbat.

— Spui că tablourile au fost adunate la un loc… *de cine?* mârâi el.

Shanck vorbi repede, la fel de furios pe cât de speriat – deși nu de ei, după cum i se părea domnișoarei Temple:

— De – aaa! – de *tatăl* ei!

În clipa în care Chang îi dădu drumul, omul o luă la fugă și nu se opri decât într-o mică debara în care domnișoara Temple bănuia că se țin măturile. Tânăra oftă plină de frustrare. Mai aveau, totuși, timp să vorbească.

— Trebuie să plecăm de aici imediat, spuse ea.

De dincolo de ușa de la intrare se auzeau zgomote. Întinse mâna și îl opri pe Chang să se ducă într-acolo.

— Încă n-am hotărât…

Chang o întrerupse.

— Sera. S-ar putea să fie destul de periculos, dar, dacă mergem toți trei, poate pătrundem mai ușor. Este și aproape.

Domnișoara Temple se zbârli, iritată de tonul imperativ al lui Chang, dar imediat zări un licăr de emoție pe fața lui. Deși, din cauza ochilor lui ascunși, nu putea ghici ce sentimente îl

încercau, simplul fapt că ele existau îi trezi curiozitatea. Chang i se părea a fi un fel de cal de rasă ale cărui reacții depindeau de furtunile infinitezimale care îi învolburau sângele – un caracter care trebuia strunit cu multă dibăcie.

— De acord, zise Svenson.

— Foarte bine, spuse tânăra, auzind zgomotul din ce în ce mai puternic care răzbătea din debara. Propun să plecăm.

— O clipă… zise Svenson și alergă spre *Buna Vestire* a lui Veilandt.

După ce aruncă o privire scurtă spre debaraua în care se afla Shanck, doctorul desprinse tabloul de pe perete.

— Doar n-are de gând să-l *fure,* șopti domnișoara Temple.

Nu avea de gând să-l fure. Doctorul nu făcu decât să întoarcă tabloul pe dos și să dea afirmativ din cap, confirmând că găsise ceea ce căuta. O clipă mai târziu puse tabloul la loc și reveni lângă ei.

— Ce-ați găsit? întrebă Chang.

— Ceva scris, exclamă Svenson în timp ce se îndreptau spre ieșire. M-am întrebat dacă nu cumva există ceva legat de compoziția mai mare sau, ținând cont că pictorul a fost și alchimist, un fel de formulă mistică.

— Și ați găsit-o? întrebă domnișoara Temple.

Svenson încuviință din cap, scoțând din buzunarul mantalei un petic de hârtie și un vârf de creion.

— Da… am să mi-o notez, deși simbolurile nu-mi spun nimic… nu știu ce semnifică, dar am găsit și cuvinte, scrise cu litere mari, de tipar…

— Ce cuvinte? întrebă Chang.

— „Și astfel vor pieri”, replică Svenson.

Domnișoara Temple nu spuse nimic, amintindu-și foarte bine tabla de la Harschmort, fiindcă nu mai era timp. Se aflau pe bulevard, doctorul luând-o de brat în timp ce îi conducea spre seră.

— Într-o baie de sânge? întrebă Chang.

— Nu, răspunse doctorul Svenson. De *albastru.*

— Intrarea pe aleea pe care o știu eu este chiar vizavi de Boniface, spuse Svenson cu voce scăzută. Ca să ajungem la poarta grădinii va trebui să dăm ocol hotelului și să venim spre ea din partea cealaltă.

— Chiar și așa, remarcă Chang, spuneați că s-ar putea să fie păzită.

— Atunci era. Dar, desigur, d'Orkanez era acolo – fără el, paznicii ar putea fi plecați. Problema e că am intrat prin grădină, adică prin spate – era întuneric și ceață și nu știu dacă e și o casă acolo – cu atât mai puțin dacă această casă e ocupată acum.

Chang oftă.

— Dacă trebuie să-i dăm ocol, va fi mai mult de mers și…

— Aiurea, făcu domnișoara Temple.

Cei doi își întoarseră privirea spre ea. Tânăra simți că trebuia să-și impună autoritatea.

— Luăm o trăsură, explică ea și își dădu seama că niciunul dintre tovarășii ei nu se gândise la un lucru atât de firesc.

Era clar că cei trei dispuneau de doze diferite de forță și fragilitate. Ca femeie, domnișoara Temple înțelegea cum fiecare dintre tovarășii ei era sigur de locul în care ar putea să dea ea greș, dar nu avea aceeași percepție a propriilor vulnerabilități. Era, gândi ea acceptând ideea, propria ei responsabilitate și, în consecință, le atrase atenția asupra unei trăsuri care tocmai venea spre ei.

— Uite una – faceți-i cu mâna vizitiului!

Cu acest mijloc de locomoție, înghesuiți unul într-altul ca să stea cât mai departe de ferestre, ajunseră în cealaltă parte a aleii în doar câteva minute. Chang clătină din cap, semn că nu vedea niciun soldat. Coborâră și așteptară ca trăsura să se îndepărteze. Intrară apoi pe aleea pietruită, îngustă și pustie, care, după cum văzu domnișoara Temple, se numea Plum Court. Poarta se afla în mijlocul aleii – în timp ce se apropiau de ea, zgomotele dinspre bulevardele învecinate se pierdeau în fața umbrei din ce în ce mai dese, căci clădirile din jur blocau orice urmă de lumină care nu cădea direct de sus și care acum, filtrată de cerul noros, era oricum foarte slabă. Tânăra se întrebă cum putea să reziste o grădină într-un loc atât de întunecat și lipsit de aer. Intrarea era, de fapt, o poartă groasă de lemn cu un fel de arcadă de biserică deasupra, înfiptă în zid. Arcada era împodobită cu figurine cioplite în lemn, un șir ciudat de monștri marini, sirene și marinari naufragiați care zâmbeau chiar dacă se înecau.

Domnișoara Temple privi spre capătul aleii și văzu, în lumina mai puternică a bulevardului, ca o fotografie color înrămată, fațada hotelului Boniface. În ușă stătea domnul Spanning, flancat de soldați. Tânăra îl bătu pe Chang pe umăr și arătă spre hotel. Chang se apropie repede de poartă, lăsă jos sacul de voiaj înflorat al domnișoarei Temple și scoase din buzunar un inel greu cu mai multe chei. Căută repede una și mormăi printre dinți:

— Spuneți-mi dacă ne văd… și lipiți-vă de zid.

Domnișoara Temple și doctorul se lipiră de zid, scoțându-și fiecare pistolul. Tânăra era mai mult decât neliniștită – nu trăsese niciodată cu o armă și iat-o acum, în rolul tâlharului de drumul mare. Chang vârî cheia în broască și o răsuci. Nu se potrivea. Încercă alta, apoi alta și încă una, de fiecare dată căutând cu răbdare în inelul plin de chei.

— Dacă e cineva de partea cealaltă, sigur o să audă! șopti Svenson.

— A și auzit, replică Chang la fel de încet.

Domnișoara Temple observă că Chang părăsise cadrul porții și, împreună cu Svenson, făcu același lucru, ferindu-se de gloanțele care ar fi putut fi trase de dincolo. Chang mai încercă o cheie, apoi încă una și încă una. Făcu un pas înapoi și oftă, apoi privi în sus, la zid. Avea peste trei metri, dar între el și vârf se interpunea arcada ornamentală. Chang vârî cheile în buzunar și se întoarse spre Svenson.

— Domnule doctor, mâinile, vă rog…

Tânăra urmări cu un amestec de panică și admirație cum Chang își sprijină gheata pe mâinile împletite ale doctorului Svenson și apoi își face vânt spre arcada de deasupra. Abia atingând-o, puse un genunchi pe șindrila care o acoperea și, de acolo, întinse brațele și se apucă de marginea zidului. În doar câteva clipe, și prin ceea ce domnișoarei Temple i se păru a fi o impresionantă demonstrație de forță fizică, Chang încălecă zidul. Privi în jos cu o lipsă de expresie caracteristică profesioniștilor și sări în partea cealaltă. Urmă un moment de tăcere. Svenson își pregăti revolverul. Apoi auziră cum se întoarce cheia în broască și văzură cum se deschide poarta, Chang făcându-le semn să intre.

— Venirea noastră aici a fost anticipată, spuse el și se aplecă să ia sacul de voiaj din mâna tinerei.

Sub giulgiul de umbră, grădina era un loc mohorât, cu răzoare ofilite, cu petice de iarbă cafenie, cu arbuști ornamentali delicați ai căror crengi atârnau golașe și lipsite de viață. Domnișoara Temple înaintă printre urne de piatră mai înalte decât ea, cu marginile acoperite de tulpinile moarte ale florilor de vară. Grădina se învecina cu o casă mare care cândva fusese vopsită în alb, deși acum era aproape neagră din cauza stratului de funingine. Ferestrele și ușa din față fuseseră acoperite cu scânduri, fapt care pur și simplu izola casa de grădină. În fața ei tânăra văzu sera, o cupolă de sticlă verde-cenușie, brăzdată de mușchi și murdărie. Ușa era deschisă, întunecată precum golul lăsat de un dinte căzut. În timp ce se îndreptau spre ea,

domnișoara Temple observă că doctorul Svenson cercetează răzoarele de flori și mormăie ceva.

— Ce vedeți acolo, domnule doctor? întrebă ea.

— Îmi cer scuze… mă uitam la plantele preferate de Comte. Aceasta este grădina unui botanist negru la inimă, răspunse doctorul și arătă spre tulpinile ofilite care domnișoarei Temple i se păreau la fel. Uitați aici, iarba-nebunilor, acolo mătrăgună… degetariță… mandragora, ricin, mac canadian…

— Dumnezeule, exclamă tânăra, necunoscând plantele enumerate de Svenson, dar dispusă să-l aprobe întru totul. Ai crede că d'Orkanez e farmacist!

— Mai mult ca sigur, domnișoară Temple, toate acestea sunt, în felul lor, niște plante otrăvitoare, spuse Svenson, ridică privirea și arătă spre ușa pe care Chang intrase fără ei. Dar poate că avem timp să studiem răzoarele de flori mai târziu…

Lumina din seră avea o nuanță verzuie, ca și cum ai fi intrat într-un acvariu. Domnișoara Temple călcă pe mai multe covoare turcești groase până ajunse la Chang, care stătea lângă un pat mare, cu baldachin. Draperiile fuseseră trase, iar așternutul scos de pe pat. Tânăra privi în jos, la saltea, cu repulsie. Era plină de pete roșii, de sânge uscat, iar în dreptul capului era acoperită de stropi mari, de un albastru-violet intens și de un alb-portocaliu straniu. Domnișoara Temple văzu cu surprindere cum doctorul Svenson se urcă pe pat și se apleacă spre mai multe pete, mirosindu-le. Pentru ea, o asemenea intimitate cu ceea ce putea ieși din corpul altei persoane – pe care nici măcar nu o cunoștea – depășea cu mult interesul profesional al cuiva. Drept care se întoarse și își lăsă privirea să rătăcească prin seră.

Deși se părea că d'Orkanez părăsise sera și luase cu el tot ceea ce ar fi putut explica modul în care se folosise de ea, domnișoara Temple observă că încă mai erau urme ale diverselor activități desfășurate în acea construcție circulară. Lângă ușă se afla o masă mică. În apropiere erau câteva chiuvete și țevi prin care circula apa, iar lângă chiuvete se afla un godin pe care stătea o placă lată de fier pentru gătit sau, mai probabil, pentru prepararea unor compuși sau elixiruri alchimice. Dincolo de acestea era o masă lungă de lemn, fixată în podea, de care atârnau, observă tânăra cu un fior de teamă, mai multe curele de piele. Își întoarse privirea spre pat. Doctorul Svenson încă mai stătea aplecat deasupra saltelei, iar Chang se uita sub ea. Se apropie de masă.

Suprafața era pătată și arsă din loc în loc ca și covorul, după cum observă când se împiedică într-o gaură. De fapt, covorul era plin de pete și arsuri pe o porțiune îngustă între godin și masă, apoi între godin și chiuvete și, în sfârșit, alcătuind triunghiul, între chiuvete și masă. Se apropie de godin și îl atinse. Era rece. Curioasă, îngenunche și îl deschise. Era plin de scrum. Se uită în jur după un clește, îl găsi și îl vârî înăuntru, scormonind prin cenușă, mușcându-și limba, concentrată. După câteva clipe se ridică în picioare, își șterse mâinile și se întoarse veselă spre tovarășii ei, arătându-le o bucățică de material de un albastru-închis.

— Am găsit ceva, domnilor. Dacă nu greșesc, este mătase *shantung* – poate din rochia femeii?

Chang se apropie de ea și luă în mână bucățica de material ars. O privi atent o clipă, fără să vorbească, și o înapoie. Strigă spre Svenson pe un ton puțin răstit.

— Ei, ce ne puteți spune, domnule doctor?

Domnișoara Temple își dădu seama că doctorul nu sesizase tonul lui Chang și nici cum acesta bătea trist darabana pe genunchi, căci răspunsul lui se lăsă așteptat, ca și cum era prea preocupată să rezolve acest ultim mister.

— Nu-mi este clar… fiindcă, vedeți dumneavoastră, petele de sânge de *aici*… care, ținând cont de nuanțele sângelui care se usucă, par relativ recente…

Doctorul arătă spre mijlocul saltelei și tânăra se trezi că îl îmboldește pe Chang să se apropie de pat împreună cu ea.

— Se pare că a curs mult sânge, domnule doctor. Nu credeți? întrebă ea.

— Poate, dar nu și dacă – dacă îmi îngăduiți lipsa de delicatețe – dacă sângele este rezultatul unui proces *firesc*… lunar. Vedeți pata aceasta aici, în mijlocul patului… unde ar trebui să fie pelvisul…

— Dar dacă e vorba de o naștere? întrebă tânăra. Dacă femeia era gravidă?

— Nu era. Există, desigur, și alte explicații, ar putea fi vorba de o altă rană, ar putea fi vorba de violență sau chiar de otravă…

— E posibil să fi fost violată? întrebă Chang.

Svenson nu răspunse imediat, privirea fugindu-i spre domnișoara Temple. Chipul acesteia era inexpresiv – tânăra doar ridică din sprâncene, semn că îl îndemna să răspundă. Doctorul se întoarse din nou spre Chang.

— Se pare că da… dar cantitatea de sânge pierdut este ieșită din comun. Violul trebuie să fi fost înfăptuit cu o sălbăticie extremă,

aproape letală. Mai mult nu pot să spun. Când am examinat femeia n-am găsit urme de agresiune. Desigur, n-am cum să garantez…

— Ce puteți spune despre celelalte pete? Cele albastre și portocalii? întrebă domnișoara Temple, observând că Chang bate în continuare darabana.

— Nu știu ce să spun. Albastrul… în primul rând, *mirosul* ciudat seamănă cu cel pe care l-am simțit la institut și pe cadavrul din bucătăria lui Crabbé – de mașinărie, chimic. Presupun doar că face parte din procesul de obținere a acelui tip de sticlă. Poate e un somnifer sau poate… nu știu, un conservant, un fixativ – cum redă amintirile pe sticlă, poate că d'Orkanez s-a gândit că îi poate reda viața femeii. Sunt sigur că a încercat să o salveze, spuse doctorul privind fața împietrită a lui Chang. Prezența petelor portocalii este, într-adevăr, foarte ciudată. Portocala – sau esența de coajă de portocală – este folosită uneori ca insecticid… aciditatea ei distruge carapacea. Așa miroase pata asta – a concentrat de portocală obținut prin expunere la aburi.

— Dar, domnule doctor, zise tânăra, petele nu sugerează că fluidul a provenit – sau a fost emis – *de la* femeie? Par a fi rezultatul unei scurgeri… al unei hemoragii…

— Într-adevăr… Sunteți foarte perspicace!

— Credeți că a fost *infestată* cu ceva?

— Nu, nu cred nimic – dar mă întreb care ar fi efectele unui asemenea solvent, ce ar putea declanșa fluidul albastru, sticla, în interiorul corpului omenesc. Poate că d'Orkanez l-a folosit ca leac.

— Dacă topește carapacea unei insecte, e posibil să fi topit sticla din plămânii femeii?

— De ce nu – deși nu știm care sunt ingredientele sticlei, prin urmare nu pot spune dacă s-a dovedit eficient.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, privind lung patul și urmele trupului care zăcuse acolo.

— Dacă s-a dovedit eficient, spuse domnișoara Temple, nu înțeleg de ce Comte i-a ars rochia.

— Nici eu, zise Svenson trist.

— Nici eu, spuse Chang răstit și le întoarse spatele ieșind în grădină.

Domnișoara Temple privi spre doctorul Svenson, care încă mai stătea pe pat, preocupat și derutat, ca și cum amândoi ar fi știut că ceva nu era în regulă. Într-un târziu doctorul se ridică de pe pat – stângaci, încurcându-se în mantaua lungă și cu părul lins căzut în ochi. Tânăra ajunse mai repede la ușă, apucând sacul de voiaj înflorat pe care Chang îl lăsase acolo – era extrem de greu, ce proastă fusese Marthe să creadă că poate căra așa ceva – și ieși în grădină, clătinându-se sub povara lui. Chang stătea în mijlocul pajiștii lipsite de viață privind ferestrele acoperite de scânduri ale casei – ferestre care, prin impenetrabilitatea lor voită, domnișoarei Temple i se părură că sunt un fel de oglindă a ochelarilor lui Chang. Lăsă să-i cadă sacul din mână și se apropie de el. Chang nu se întoarse. Tânăra se opri, poate la un metru de el. Aruncă o privire în urmă, la doctorul Svenson care stătea în ușa serei.

— Domnule Chang? zise ea.

Chang nu răspunse. Domnișoara Temple nu știa dacă exista ceva mai supărător decât o persoană care ignoră o întrebare absolut politicoasă, plină de înțelegere. Trase adânc aer în piept și vorbi din nou, cu blândețe:

— O cunoașteți pe femeie?

Chang se întoarse spre ea și răspunse pe un ton rece:

— O cheamă Angelique. N-aveți de unde să o știți. Este… a *fost*... prostituată.

— Înțeleg, spuse domnișoara Temple.

— Zău? făcu Chang.

Domnișoara Temple îi ignoră obrăznicia și îi arătă din nou bucățica de mătase arsă.

— Credeți că-i aparținea?

— Ieri-seară purta o rochie din materialul ăsta, în compania lui d'Orkanez – a dus-o la institut, zise Chang și se întoarse ca să-i strige lui Svenson. Era cu el acolo, cu mașinăriile lui – ea e femeia pe care ați văzut-o – și-acum e moartă.

— Oare? făcu domnișoara Temple.

Chang pufni.

— Ați spus-o și dumneavoastră… Comte i-a ars rochia…

— Am spus-o, dar nu prea are logică. Nu văd nicio palmă de pământ afânat în grădina asta. Dumneavoastră vedeți?

Chang o privi bănuitor, apoi se uită în jur. Înainte de a-i răspunde, Svenson strigă din ușa serei:

— Nici eu nu văd.

— Și, iertată-mi fie lipsa de delicatețe, nici n-am găsit vreun *os* în godin. Sunt convinsă că, dacă cineva s-ar hotărî să ardă un cadavru – credeți-mă, am văzut destule cadavre de animale aruncate în foc – cel puțin câteva oase tot ar rămâne. Domnule doctor?

— Sunt de aceeași părere, da… numai femurul…

— Deci întrebarea mea este, domnule Chang, continuă domnișoara Temple, dacă femeia e moartă, iar el părăsește această grădină, de ce n-o îngroapă sau nu-i incinerează rămășițele pământești chiar aici? Logic așa ar fi trebuit să se întâmple, dar nu văd să o fi făcut.

— Atunci de ce i-a ars rochia? întrebă Chang.

— Habar n-am. Poate fiindcă nu mai putea fi purtată – petele de sânge despre care vorbea domnul doctor. Poate era *contaminată.* Purta rochia atunci când ați văzut-o, domnule doctor?

Svenson își drese vocea.

— N-am văzut o rochie ca asta, răspunse el.

— Deci nu știm, spuse tânăra adresându-i-se din nou lui Chang. Știu că-l urâți pe Comte d'Orkanz, dar trebuie să și sperați să o găsiți pe această femeie, în viață – și, cine știe, poate chiar sănătoasă.

Chang nu răspunse, dar tânăra simți că se schimbase ceva în el, o reechilibrare datorată acceptării unui licăr de speranță. Domnișoara Temple își permise o clipă de satisfacție căreia însă, pe neașteptate, îi luă locul un val de tristețe, de însingurare, ca și cum s-ar fi considerat solidară cu Chang, ca și cum pe amândoi i-ar fi apropiat singurătatea pentru a afla numaidecât că așa ceva nu putea fi adevărat. Sentimentele lui – faptul că *avea* sentimente de o asemenea intensitate și tocmai pentru o astfel de femeie – o îndurerau. Nu-și dorea să fie obiectul emoțiilor unui astfel de bărbat – bineînțeles că nu – dar nici nu era pregătită să se confrunte cu profunzimea singurătății ei atât de brusc – și nu consolând pe altcineva – ceea ce i se părea nedrept și era departe de a fi punctul ei forte. Nu se putea abține. Era torturată de solitudine și, pe neașteptate, simți cum lăcrimează. Rușinată, clipi de câteva ori și încercă să zâmbească, spunând pe un ton cât mai vioi și amabil:

— Se pare că amândoi am pierdut pe cineva. Dumneavoastră ați pierdut-o pe această femeie, Angelique, doctorul pe prinț, iar eu…

pe Roger, cel crud și nesăbuit. Dumneavoastră și doctorul mai aveți încă speranțe – și dorința – de a-i găsi pe cei pierduți… eu însă sunt mulțumită să ajut cât pot, să ajung să înțeleg… și să mă răzbun.

Vocea i se frânse și tânăra simți cum lăcrimează din nou, furioasă pe slăbiciunea ei, dar incapabilă să și-o reprime. Oare aceasta era viața ei? Simți iar golul înăbușitor din inima ei – cum de fusese atât de naivă să-l lase pe Roger Bascombe să i-l umple? Cum se lăsase pradă unor astfel de sentimente – când acestea nu făceau decât să provoace o durere iremediabilă? Cum de o mai încercau, cum de mai voia să creadă că nu a fost înțeleasă de el iar el să o ia de mână – slăbiciunea ei era de nesuportat. Pentru prima oară în cei 25 de ani de viață domnișoara Temple nu știa unde va dormi. Văzu cum se apropie doctorul Svenson de ea și se sili să-i zâmbească, în același timp făcându-i semn să se oprească.

— Mătușa dumneavoastră, începu el, cu siguranță grija dumneaei față de dumneavoastră…

— *Pfffiu!* făcu tânăra și surâse batjocoritor, nesuportându-i compasiunea.

Se apropie de sacul de voiaj și îl ridică de jos, străduindu-se să-i ascundă greutatea, dar împiedicându-se în timp ce se îndrepta spre poarta grădinii.

— Vă aștept pe alee, strigă ea peste umăr, nedorind ca cei doi să-i vadă emoția de pe față. Sunt sigură că avem multe de făcut…

Lăsă sacul din mână, se sprijini de zid, și își acoperi urechile cu mâinile, umerii zguduindu-i-se de plâns. Cu doar câteva clipe în urmă fusese atât de mândră că găsise bucățica de mătase în godin, iar acum – și de ce? Fiindcă Chang ținea la o prostituată? – povara tuturor suferințelor, sacrificiilor și amăgirilor reapăruse ca să-i apese ființa atât de fragilă și inima atât de sensibilă. Oare alții cum suportau această izolare, această speranță nemângâiată? În toiul acestei furtuni domnișoara Temple, a cărei minte era iute și neobosită, nu uita frica teribilă pe care i-o inspirau dușmanii și nici nu ezita să se mustre pentru că plânsese ca o adolescentă naivă. Vârî mâna în poșeta verde după o batistă, căutând pe lângă revolver, un alt semn a ceea ce devenise – a ceea ce se apucase să facă, dacă era sinceră cu ea însăși, cu rezultate ridicole. Își suflă nasul. *Era* o fire dificilă, știa asta. Nu se împrietenea ușor. Era repezită și pretențioasă, necruțătoare și răsfățată. Pufni, respingând acest gen de introspecție, disprețuind nevoia de așa ceva aproape la fel de mult pe cât disprețuia introspecția în sine. În acel moment nu știa ce voia mai mult, să se relaxeze în casa ei de pe insulă sau să-l împuște direct în inimă pe unul dintre acești

ticăloși ai sticlei albastre… era vreuna din aceste alternative răspunsul la starea ei de spirit?

Pufni tare. Nici Chang, cu toate sentimentele lui ascunse, nici Svenson, cu toată ezitarea lui aferată, nu stăteau în stradă, plângând de mama focului. Cum putea fi alături de ei, egală între egali? Din nou, cu aceeași încăpățânare, se întrebă dacă știa ce face. Îi spusese lui Chang că vrea să-și continue investigațiile singură, deși în sinea ei nu crezuse. Acum știa că asta era exact ce trebuie să facă – fiindcă în acest moment *acţiunea* era vitală – dacă voia să scape de această senzație cumplită că era supusă nevoilor cărnii, și nu ale minții. Privi în urmă spre poarta grădinii – nu apăruseră nici Chang, nici Svenson. Apucă sacul de voiaj cu amândouă mâinile și o luă pe drumul pe care veniseră, cât mai departe de Boniface. Cu fiecare pas făcut simțea că se afla pe un vas care părăsea portul ca să străbată un ocean necunoscut – și călca tot mai hotărât cu cât se îndepărta pe Plum Court.

Ajunse la bulevard și făcu semn unei trăsuri. Privi înapoi. Simți un nod în gât. Chang și Svenson stăteau la intrarea în grădină. Svenson îi strigă ceva. Chang o porni în fugă spre ea. Domnișoara Temple se urcă în trăsură și își aruncă sacul pe podea.

— Dă-i drumul, strigă ea.

Trăsura o luă din loc și, în doar câteva clipe care tinerei i se părură aproape brutale, trecu pe lângă alee, cei doi bărbați dispărând din raza ei vizuală. Vizitiul întoarse capul spre ea, întrebând din ochi care e destinația.

— Hotelul St. Royale, spuse domnișoara Temple.

5

Ministerul

Până să ajungă Chang la capătul aleii, trăsura dispăru. Nedându-și seama în ce direcție o apucase, Chang scuipă de frustrare, de-abia răsuflând de-atâta efort inutil. Privi în urmă și îl văzu pe Svenson apropiindu-se, cu chipul plin de îngrijorare.

— A plecat? întrebă el.

Chang încuviință din cap și scuipă iar. Habar nu avea ce idee îi venise tinerei sau încotro o duceau pornirile ei iresponsabile.

— Ar trebui să ne luăm după… începu Svenson.

— Cum? întrebă Chang răstit. Unde se duce? Se lasă păgubașă? Îi atacă pe dușmani de una singură? Pe care din ei? Și când anume, între momentul în care va fi prinsă și momentul în care va fi omorâtă, le va spune tot ce trebuie să știe ca să ne găsească?

Chang era furios, dar la fel de furios era și pe el. Supărarea lui legată de Angelique era sinonimă cu prostia – la ce bun? Angelique nu simțea nimic pentru el. Dacă era în viață și o găsea, își salva prestigiul în fața lui Madelaine Kraft. Atât și nimic mai mult. Se întoarse spre Svenson și întrebă repede:

— Câți bani aveți la dumneavoastră?

— Nu… nu știu… destul pentru o zi-două… de mâncat, de găsit o cameră…

— De cumpărat un bilet de tren?

— Depinde cât de lungă e călătoria…

— Atunci luați și asta.

Chang își vârî mâna în buzunarul pardesiului și scoase un portofel de piele. În el erau numai două bancnote mici, ce-i mai rămăsese după noaptea petrecută la Boniface, dar mai avea și o mână de monede de aur în buzunarul de la pantaloni la care putea apela. Îi dădu una dintre bancnote doctorului Svenson cu un zâmbet amar.

— Nu știu ce-o să ni se întâmple vistieria alianței noastre tocmai a plecat. Cum stați cu muniția?

Ca pentru a-și întări răspunsul, Svenson își scoase revolverul din buzunar.

— L-am reîncărcat din rezerva domnișoarei Temple – amândouă pistoalele au calibrul…

— 44, armă de război.

— Exact.

— Ca și al ei?

— Da, deși al ei *este* neașteptat de mic…

— Ce știți, a tras cu el vreodată?

— Nu cred.

Cei doi bărbați rămaseră o clipă pe gânduri. Chang încercă să scape de sentimentele de remușcare și vină. Cum de nu-și dăduse seama că arma era atât de puternică – o ajutase să o curețe, ce naiba. Se întrebă ce anume gândise în momentele acelea – deși știa ce anume îi distrăsese atenția: surpriza de a o vedea în alte haine decât cele în care era îmbrăcată în tren, curbura gâtului ei plin de vânătăi, în loc de pete de sânge, degetele ei mici și sprintene care demontau piesele componente din metal negru, plin de ulei, ale revolverului. Clătină din cap. Reculul unei astfel de arme avea să-i dea brațul peste cap – nu putea nimeri nimic, dacă nu lipea țeava de corpul țintei. Fata nu avea habar ce făcea, în niciun fel.

— N-are rost să ne mai gândim la ce-a fost, zise doctorul. Ce facem, mergem după ea?

— Dacă e prinsă e ca și moartă.

— Atunci trebuie să ne despărțim ca să acoperim mai mult spațiu. Mare ghinion – parcă deunăzi alerga fiecare să-și salveze pielea. O să-mi lipsească cineva care să mă ajute să mă urc pe burlane, spuse Svenson zâmbind și întinse mâna.

— O să vă urcați singur pe ele – sunt sigur, îl asigură Chang strângându-i mâna.

Svenson zâmbi strâmb, semn că apreciază încurajarea lui Chang, dar rămâne la părerea lui.

— Încotro merge fiecare? Și unde ne întâlnim din nou? întrebă el.

— Oare unde ar merge *ea?* întrebă Chang. Credeți că se duce la mătușa ei? Ar fi mai simplu pentru noi toți…

— Nu cred. Dimpotrivă, nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dar sunt sigur că s-a hotărât să treacă la acțiune.

Chang se încruntă. Tot ce-i spusese ea în grădină, fața ei, zâmbetul care îi contrazicea ochii cenușii.

— Din cauza idiotului ăluia de Bascombe, probabil.

Svenson oftă.

— Sărmana fată.

Chang scuipă din nou.

— Îl va împușca în cap sau se va arunca la picioarele lui, hohotind de plâns? Aceasta-i întrebarea.

— Nu sunt de acord, zise Svenson încet. Este o fată curajoasă și foarte capabilă. Ce știm noi despre ceilalți? Foarte puțin. Dar știm că

domnișoara Temple a făcut să creadă multe persoane influente că este o curtezană-asasină de temut. Fără ea n-am fi putut scăpa din hotel. Dacă o găsim, pun pariu că va contribui și ea la salvarea noastră, a fiecăruia dintre noi, înainte ca povestea asta să se sfârșească.

Chang nu răspunse, zâmbi numai.

— Care e moneda națională a Macklenburg-ului – șilingul de aur?

Svenson încuviință din cap.

— Atunci sunt dispus să pun pariu pe zece șilingi de aur că domnișoara Temple nu ne va salva viața. Sigur, e un pariu prostesc – dacă nu ne salvează viața, niciunul dintre noi nu va fi în situația de a-l câștiga.

— Și totuși, accept pariul, spuse Svenson, dădu mâna cu Chang din nou și își drese glasul. Și-acum… despre Bascombe…

— Casa de la țară – conacul Tarr. Ar putea fi acolo. Sau la minister sau cu Crabbé.

Chang privi repede în susul și în josul bulevardului – nu trebuia să mai stea acolo, atât de aproape de Boniface.

— Călătoria spre conacul Tarr… începu el.

— Unde e?

— Spre nord, poate la jumătate de zi cu trenul – putem afla destul de ușor la Stropping – o putem chiar prinde la gară. Dar călătoria va lua ceva timp. Celelalte posibilități – casa lui, ministerul, Crabbé – sunt în oraș și unul dintre noi poate trece ușor pe acolo, dacă e nevoie.

Svenson dădu din cap afirmativ.

— Prin urmare, unul pleacă, celălalt rămâne aici – aveți vreo preferință? Eu sunt un intrus și într-un caz și în celălalt.

Chang zâmbi.

— Și eu sunt un intrus, domnule doctor, zise el și arătă spre ochelari și pardesiul roșu. Nu mă potrivesc nici eu oamenii înstăriți de la țară, nici cu saloanele orășenilor respectabili…

— Oricum, rămâne orașul dumneavoastră – sunteți produsul lui, dacă-mi iertați termenul. Am să merg eu la țară, unde uniforma mea și poveștile despre palatul Macklenburg s-ar putea să fie mai convingătoare.

Chang se întoarse și făcu semn unei trăsuri.

— Trebuie să vă grăbiți – cum spuneam, s-ar putea s-o găsiți în Stropping. Drumul spre minister e în direcția opusă. Ne despărțim aici.

Își strânseră mâinile pentru a treia oară, zâmbind. Svenson urcă în trăsură. Fără să mai adauge ceva, Chang se îndreptă repede în direcția opusă. Auzi vocea lui Svenson și se întoarse.

— Unde ne întâlnim?

Chang îi strigă cu mâinile făcute pâlnie.

— Mâine la prânz. La ceasul din Stropping!

Svenson înclină din cap și flutură din mână înainte de a dispărea în trăsură. Chang se îndoi că vor fi putea acolo.

Cu prima ocazie, Chang părăsi bulevardul și o apucă pe un drum întortocheat, alei și străzi înguste. Nu se hotărâse unde să meargă mai întâi. Mai mult decât orice își dorea să abordeze problema în maniera lui obișnuită și nu să se arunce cu capul înainte în ceva ce nu înțelegea – chiar dacă tocmai așa proceda Celeste. Celeste? Se întrebă cum de folosea acel nume în gândurile lui, dar nu de față cu ea și nici când vorbea cu doctorul Svenson, când era întotdeauna „domnișoara Temple”. Dar ce conta – probabil fiindcă tânăra se purta ca un copil. Mulțumit că găsise o explicație, Chang hotărî că, dacă voia să pătrundă în birourile Ministerului Afacerilor Externe sau în casa lui Harald Crabbé, trebuia să fie pregătit mai bine. Iuți pasul. Nu se încumeta să apară la Raton Marine, localul era sigur supravegheat – era convins că Aspiche făcea parte din această cabală. I-ar fi plăcut să ajungă la Bibliotecă. Erau atâtea întrebări care își așteptau răspunsul – despre lutul albastru-violet, despre Comte și Contessa, despre Bascombe și Crabbé, despre călătoriile în străinătate ale lui Francis Xonck, despre Oskar Veilandt, chiar și despre domnișoara Celestial Temple, se văzu nevoit să recunoască. Dar tocmai la Bibliotecă îl găsise Rosamonde, sigur îl așteptau acolo. De aceea, gândind mai practic și mai pesimist, se îndreptă spre prăvălia lui Fabrizi.

Fabrizi era un fost mercenar italian, specialist în armament, care satisfăcea cerințele unei clientele adunate din tot orașul și cu care Chang avea în comun numai setea de sânge. Chang intră în prăvălie, privind în stânga și în dreapta, lacom ca de obicei, la armele expuse în vitrine de sticlă. Răsuflă ușurat când îl văzu pe Fabrizi în dosul tejghelei, într-un costum sobru, acoperit de un șorț din flanel verde.

— *Dottore,* spuse Chang, salutând din cap.

— *Cardinale,* răspunse Fabrizi serios și respectuos.

Chang scoase pumnalul și îl așeză în fața lui Fabrizi.

— Am avut ghinion cu restul bastonului pe care mi l-ai făcut. Aș vrea să-l repari, dacă se

poate. Între timp aș dori un înlocuitor pe măsură. Desigur, voi plăti înainte pentru osteneală.

Scoase bancnota care mai rămăsese în portofel și o puse pe tejghea. Fabrizi o ignoră, luă pumnalul și îl privi îndeaproape. Puse pumnalul jos, privi bancnota ușor surprins, ca și cum ar fi apărut acolo cu de la sine putere, o împături și o vârî în buzunarul de la șorț. Arătă cu capul spre una din vitrinele de sticlă.

— Poți să-ți alegi înlocuitorul. Ăsta va fi gata în trei zile.

— Îți rămân recunoscător.

Chang se apropie de vitrină, urmat de Fabrizi.

— E vreunul pe care mi l-ai recomanda?

— Toate sunt superbe. Pentru un om ca tine aș recomanda un lemn mai greu – bastonul poate fi folosit și singur, nu? Ăsta-i din tec… iar ăsta-i din lemn tare, malaez.

Fabrizi îi dădu bastonul lui Chang, care îl cântări în mână zâmbind satisfăcut – avea mânerul curbat precum patul unui pistol. Scoase lama – un pic mai lungă decât cealaltă – și făcu mai multe mișcări cu bastonul. Era excelent și Chang zâmbi din nou, ca un tată care tocmai și-a luat în brațe copilul nou-născut.

— Ca întotdeauna, șopti el, lucrat fără cusur.

Era trecut de ora 15.00. Neputându-se duce la Bibliotecă, unde putea afla adresa lui Bascombe, cel mai ușor era să-l urmărească pe individ când pleca de la minister. În plus, dacă Celeste ținea neapărat să-l găsească, se ducea tot la minister, făcând tot posibilul să-l întâlnească – să-l ucidă? – în biroul lui. Dacă Bascombe nu era acolo… ei bine, Chang avea să răspundă la întrebare la momentul potrivit. Își cântări monedele din buzunar, se hotărî să nu ia o trăsură și se îndreptă cu pas întins spre labirintul de clădiri albe. Avu nevoie de vreo cincisprezece minute ca să ajungă în piața Sf. Isobel, și de alte cinci ca să ajungă – de data aceasta mai încet, ca să-și tragă răsuflarea – la intrarea principală. Trecu pe sub impunătoarea arcadă albă, printr-o mare de trăsuri și persoane serioase, ocupate cu treburi guvernamentale, și ajunse într-o curte acoperită cu pietriș, din care se desprindeau mai multe alei – pavate cu ardezie și străjuite de arbuști ornamentali – care duceau spre diverse ministere. Ca și cum ar fi stat în mijlocul unei roți, fiecare spiță ducând spre propria ei lume, distinctă, a birocrației. Ministerul Afacerilor Externe era chiar în fața lui, drept care o porni într-acolo, cu ghetele scrâșnind pe pietriș și apoi făcând să răsune plăcuțele de ardezie, spre o altă arcadă, mai mică, ce dădea într-un hol de marmură și un birou de lemn unde un bărbat îmbrăcat într-un costum negru era flancat de soldați în tunici roșii. Alarmat, Chang observă că aceștia făceau parte din Regimentul 4 Dragoni,

dar era prea târziu, soldații îl văzuseră deja. Se opri, gata să fugă sau să lupte, dar niciunul dintre soldați nu se clinti din poziția de drepți. Între ei, bărbatul în costum ridică privirea spre Chang și pufni întrebător.

— Da?

— Cu domnul Roger Bascombe, spuse Chang.

Omul își trecu ochii peste chipul și îmbrăcămintea lui Chang.

— Și… din partea cui?

— A domnișoarei Celeste Temple.

— Scuzați-mă… ați spus cumva domnișoara Temple?

Insul văzuse destui străini la viața lui ca să nu surâdă batjocoritor.

— Am un mesaj de la dumneaei, spuse Chang. Sunt sigur că domnul Bascombe dorește să-l primească. Dacă domnul Bascombe nu e disponibil, aș dori să vorbesc cu domnul ministru adjunct Crabbé.

— Înțeleg… *ați dori*... să vorbiți cu domnul ministru adjunct. O clipă.

Omul scrise câte cuvinte pe o bucățică de hârtie, îndesă hârtia într-un tub de piele și introduse tubul într-un orificiu de alamă din birou, pe unde dispăru cu un șuierat. Chang își aminti de Old Palace și i se păru amuzant că și eșaloanele superioare ale guvernului și bordelurile folosesc cele mai moderne mijloace de comunicare. Aștepta. Sosiră și alți vizitatori, care erau lăsați să treacă sau așteptau răspuns la mesajele trimise prin tuburile de piele. Chang aruncă o privire celor care așteptau la fel ca și el – un bărbat oacheș, într-o uniformă albă și cu o pălărie împodobită cu pene de păun, un rus palid cu o barbă lungă și o uniformă albastră din stofă de lână, cu un șir de medalii și eșarfă, și doi bărbați vârstnici, în fracuri negre, ponosite, de parcă ar fi participat la același bal în ultimii douăzeci de ani. Privirile insistente ale celor patru nu îl surprinseră deloc. Se uită în jur cu aerul cel mai firesc ca să se asigure că ieșirea din spatele lui era încă disponibilă, ca să vadă coridoarele și scările aflate de partea cealaltă a recepției și ca să anticipeze mai bine apariția oricărui pericol. Soldații rămaseră nemișcați.

Mai trecură cinci minute până când răspunsul căzu în recipientul de lângă birou. Funcționarul despături hârtia, își notă ceva în registrul de alături și înmână hârtia unuia dintre soldați. Apoi strigă spre Chang.

— Urcați. Vă va însoți soldatul acesta. Vă rog să-mi spuneți cum vă numiți și să semnați… aici.

Funcționarul arătă spre un al doilea registru de pe birou și îi dădu un toc. Chang îl luă, se conformă și înapoie tocul.

— Mă numesc Chang.

— Doar „Chang”?

— Mă tem că da, pentru moment, răspunse Chang și se aplecă spre recepționer șoptind. Dar sper să câștig la cursele de cai… și atunci am să-mi mai cumpăr unul.

Soldatul îl conduse pe Chang pe un coridor lat și pe o scară austeră, de granit negru, lustruit, cu o balustradă de fier forjat. Cei doi trecură pe lângă alți inși în costum negru care urcau și coborau, toți înarmați cu serviete doldora de hârtii, și nearuncându-i nici măcar o privire lui Chang. După ce ajunseră la primul palier soldatul îl conduse pe un coridor de marmură spre o altă scară blocată cu un lanț de fier. Soldatul desfăcu lanțul, îl lăsă să treacă pe Chang și îl închise la loc. Pe această scară nu mai era nimeni și, cu cât urcau mai mult, cu atât simțea că pătrunde într-un labirint din care nu mai putea scăpa. Privi spre soldatul în tunică roșie care mergea în fața lui și se întrebă dacă nu era mai bine să-i vâre pumnalul între coaste aici, unde erau singuri, și apoi să-și încerce norocul. Dar, gândindu-se mai bine, nu putea decât să spere că soldatul îl duce la Bascombe – sau la Crabbé – și nu într-un loc izolat, din care să nu mai poată ieși. Menționase numele domnișoarei Temple dintr-un capriciu, ca să provoace o reacție – dar să și vadă dacă tânăra trecuse pe acolo înaintea lui. Pe de altă parte, îl deruta faptul că fusese lăsat să intre fără nicio problemă. Ceea ce putea însemna și că tânăra era acolo, dar și că nu era sau că doar voiau și ei să o găsească, lucru pe care îl știa deja. Acum nu-i mai rămânea decât să creadă că intenția celor care îl lăsaseră să intre era, în ultimă instanță, să nu-l lase să și iasă. Și totuși, pornirea de a-l ucide pe soldat se datora numai stării lui de agitație. Avea să vină și clipa aceea, cât de curând.

Străbătură trei paliere, dar nu trecură pe lângă nicio ușă sau fereastră. Ajunși pe palierul următor, soldatul scoase din buzunar o cheie lungă, de alamă, îi aruncă o privire scurtă lui Chang și se apropie de o ușă masivă, de lemn. Vârî cheia în broască și o întoarse de câteva ori, zgomotul reverberându-se pe scară, înainte ca ușa să se deschidă. Soldatul făcu un pas în lateral și îi făcu semn lui Chang să intre. Chang intră, la fel de atent la cel din spatele lui, cât și la locul unde intra – un coridor scurt, placat cu marmură, care dădea spre o altă ușă, la vreo cinci metri de el. Chang se uită înapoi la soldat. Acesta îi făcu semn cu capul să intre pe ușa din fața lui. Văzând că Chang nu se mișcă, soldatul trânti ușa cu putere. Până să ajungă la clanță, Chang auzi cum se întoarce cheia în broască. Ușa nu se clintea din loc. Era închis pe dinăuntru. Se mustră pentru naivitatea lui și se îndreptă spre

cealaltă ușă, așteptându-se ca și aceasta să fie încuiată. Apăsă pe clanță și ușa se deschise fără cel mai mic zgomot.

Era un birou mare, cu un covor verde, gros, și tavanul jos, atmosfera apăsătoare fiind îndulcită de o lucarnă boltită, de sticlă cremoasă, care acoperea mijlocul încăperii. Pereții erau străbătuți de rafturi ticsite de sute de volume masive, numerotate – fără îndoială, documente oficiale, adunate de-a lungul anilor și din toată lumea. Spațiul generos al camerei era împărțit între două piese de mobilier impunătoare – o masă lungă, pentru ședințe, în stânga lui Chang, și o masă de scris lată, în dreapta lui – care, ca niște planete de stejar, țineau sub forța lor de gravitație un șir întreg de sateliți mai puțin importanți – măsuțe, scrumiere și suporturi de hărți. Nu era nimeni la masa de scris, dar la cealaltă, ridicând capul dintr-un vraf de hârtii împrăștiate în jurul lui, ședea Roger Bascombe.

— A, făcu el și se ridică anevoie.

Chang privi în jur cu mai multă atenție și văzu o ușă – închisă – în peretele din spatele lui Bascombe, ca și ceva ce aducea cu o altă intrare mascată în biblioteca din dosul mesei de scris. Închise ușa, se întoarse spre Bascombe și bătu ușor cu vârful bastonului în covor.

— Bună ziua, zise Chang.

— Într-adevăr, e bună, replică Bascombe. Zilele se încălzesc.

Chang se încruntă. Aceasta nu era deloc confruntarea la care se aștepta.

— Cred că am fost anunțat, spuse el.

— Da. De fapt, domnișoara Celeste Temple a fost anunțată. Și apoi, desigur, numele dumneavoastră.

Bascombe arătă spre perete și Chang văzu acolo aparatul de expediere și primire a tuburilor cu mesaje. Apoi Bascombe arătă spre capătul mesei.

— Vă rog… luați loc.

— Aș prefera să rămân în picioare.

— Cum doriți. Eu prefer să stau jos, dacă nu vă deranjează…

Bascombe se așeză și profită de ocazie ca să rearanjeze hârtiile din fața lui.

— Așadar… începu el, o cunoașteți pe domnișoara Temple?

— Mai mult sau mai puțin.

— Da, mai mult sau mai puțin, spuse Bascombe încuviințând din cap. Ea e… mda… ea e ea. N-am niciun motiv să mă refer la ea în alți termeni.

Lui Chang i se păru că Bascombe își alege cuvintele cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu fie prins cu mâța-n sac… sau să nu-l audă cineva.

— Ce termeni aveți în vedere? întrebă Chang.

— Termenii pe care i-a stabilit chiar ea, prin propriile opțiuni. Ca și dumneavoastră, de altfel.

— Dar dumneavoastră?

— Bineînțeles… nimeni nu e imun la consecințele propriilor fapte. Sunteți sigur că nu vreți să stați jos?

Chang ignoră întrebarea. Se uita fix la bărbatul zvelt, bine îmbrăcat, de la masă, încercând să-și dea seama care îi era locul printre dușmanii lui atât de diverși. Nu se putea abține să nu-l vadă pe Bascombe așa cum l-ar fi văzut o femeie – respectabilitatea, rafinamentul lui, amestecul ciudat de aroganță și deferență – și nu orice femeie, ci mai ales domnișoara Temple. Acest om fusese obiectul pasiunii ei – aproape sigur încă mai era, femeile fiind cum sunt. Privindu-l, Chang trebuia să recunoască faptul că Bascombe era înzestrat cu foarte multe calități și, drept rezultat, era la fel de sigur că tânărul îi displăcea profund. Îi zâmbi, totuși, și spuse:

— Ambiția… are un efect ciudat asupra omului, nu credeți?

Ochii lui Bascombe îl măsurară cu expresia seacă, plină de seriozitate, a unui antreprenor de pompe funebre.

— Cum adică?

— Adică… se pare că, până când omului nu i se dă ceea ce crede că vrea… habar n-are care sunt costurile.

— De ce spuneți asta?

— De ce spun? repetă Chang, zâmbind din nou. O astfel de opinie ar trebui să izvorască din propria experiență. Deci cum aș *putea* să știu eu asta?

Văzând că Bascombe nu răspunde imediat, Chang arătă cu bastonul spre masa de scris.

— Unde vă sunt complicii? Unde-i domnul Crabbé? De ce sunteți singur – nu știți cine sunt eu? N-ați vorbit cu sărmanul maior Blach? Nu sunteți îngrijorat deloc?

— Nu sunt, replică Bascombe cu o stăpânire de sine care îl făcu pe Chang să-și dorească să-l plesnească peste față. Vi s-a *permis* să ajungeți în acest birou în ideea expresă de a vi se face o propunere. Deoarece presupun că sunteți departe de a fi un idiot, așa cum vă

asigur că și *eu* sunt departe de a fi un idiot, până când vă fac această propunere nu mă aflu în niciun fel de pericol.

— Și care ar fi această propunere?

În loc să răspundă, Bascombe se uită lung la el, trecându-și privirea peste chipul și hainele lui, de parcă ar fi fost un animal straniu sau un circar. Chang își dădu imediat seama că gestul lui era deliberat și menit să-l înfurie – deși nu înțelegea de ce Bascombe își asuma un asemenea risc, fiind atât de vulnerabil. Întreaga situație era ciudată – oricât ar fi vorbit Bascombe despre planuri și propuneri, Chang știa că apariția lui la minister era surprinzătoare. Bascombe trăgea de timp pe propria lui piele, așteptând să se întâmple ceva – sosirea întăririlor? Dar nu era logic, căci soldații l-ar fi putut opri oricând. Singurul lucru pe care îl făcuseră era să-l îndepărteze de intrarea în minister. Oare acesta era doar un spectacol – prin care Bascombe își demonstra loialitatea, sau Bascombe juca un rol dublu? Sau întârzierea nu trebuia să aducă pe nimeni *în* cameră, ci să scoată pe cineva *de acolo?*

Cu o mișcare rapidă Chang ridică bastonul și se îndreptă spre Bascombe. Înainte ca tânărul să apuce să se ridice de pe scaun, capătul bastonului îl lovi scurt peste ureche. Bascombe se prăbuși pe scaun cu un țipăt de durere, ținându-se de cap. Chang profită de ocazie ca să-i vâre bastonul sub barbă. Bascombe se înecă, înroșindu-se la față. Chang se aplecă și întrebă rar:

— Unde e femeia?

Bascombe nu răspunse imediat. Chang îi apăsă traheea cu bastonul.

— Unde e femeia?

— Care femeie?

Vocea lui Bascombe se auzi ca un scrâșnet.

— *Unde e femeia?*

— Nu cred că știe la cine te referi.

Chang se răsuci pe călcâie și, cu o mișcare lină, își desfăcu bastonul. În spatele mesei de scris, sprijinindu-se nepăsător de bibliotecă, era Francis Xonck, într-o redingotă galben-mușchi, cu părul roșu încrețit cu grijă și cu un trabuc neaprins în mână. Chang făcu un pas precaut spre el, riscând o privire scurtă în spate, spre Bascombe, care încă se mai chinuia să-și recapete suflarea.

— Bună ziua, spuse Chang.

— Bună ziua. Sper că nu i-ai provocat niciun fel de rană.

— De ce? Îți aparține?

Xonck zâmbi.

— Deșteaptă replică. Dar dă-mi voie să-ți spun că și eu sunt deștept. Felicitări, persoana

pe care o cauți cu atâta disperare e un mister și pentru mine. E vorba de Rosamonde? De micuța domnișoară Temple – sau mai bine-i spun Hastings? Sau de târfa aia nefericită, cu ochii oblici, a lui Comte? Oricum, ideea că ești în căutarea uneia din ele este extrem de amuzantă. Fiindcă, pe de o parte, ești atât de *bărbat,* iar pe de alta, un *bufon* atât de jalnic. Scuză-mă o clipă.

Scoase o cutie mică de chibrituri din buzunarul de la vestă și își aprinse trabucul, privind peste vârful ei la Chang în timp ce trăgea fumul în piept. Ochii i se mutară asupra lui Bascombe.

— Supraviețuiești, Roger?

Xonck zâmbi la reacția lui Bascombe, tuși scurt și aruncă chibritul folosit pe masa de scris.

Chang mai făcu un pas spre Xonck, care părea la fel de degajat ca și Bascombe cu câteva clipe în urmă, și pus pe glume, spre deosebire de Bascombe, care fusese tot timpul serios.

— Vrei să te întreb pe tine? șuieră el.

— Ai face mai bine să asculți, spuse Xonck sec. Sau să gândești. Drumul din spatele tău e blocat, ca și ușa din spatele meu. Dacă ai putea să ieși pe ușa din spatele lui Bascombe lucru pe care nu-l poți face – te asigur că te-ai pierde repede într-un labirint amețitor de coridoare, fără absolut nicio șansă de a scăpa sau de a supraviețui numărului extrem de mare de soldați care vin chiar acum aici ca să te ucidă. Ai muri, domnule Chang, fără ca moartea dumitale să ajute la nimic – un câine călcat de o trăsură pe întuneric.

Xonck se încruntă, culese o fărâmă de tutun de pe buza de jos și o aruncă, apoi își întoarse privirea spre Chang.

— Și de aia îmi propui să te ajut pe *tine?* întrebă Chang.

— Ajută-te pe tine, bolborosi Bascombe de la masă.

— Se trezește la viață! râse Xonck. Dar cred că are dreptate. Ajută-te pe tine. Fii rezonabil.

— Ne pierdem vremea… mormăi Chang, apropiindu-se de Xonck, care nu se mișcă, ci vorbi repede și autoritar.

— E o prostie ceea ce vrei să faci. Îți va grăbi sfârșitul. Gândește-te.

Chang se opri fără să vrea. Era aproape de Xonck, putea să-l atace cu bastonul. Dar nu-l atacă, în parte fiindcă văzu că omul nu e speriat… absolut deloc.

— Indiferent de motivul care te-a adus aici, zise Xonck, *investigația* – trebuie să o amâni. Ai fost lăsat să urci până aici pentru un singur scop, așa cum a spus și domnul Bascombe: să ne asculți propunerea. Ai timp destul ca să te lupți sau să mori – întotdeauna e timp pentru asta – dar nu mai e timp să o găsești pe femeia despre care sperai că va fi aici.

Chang simți nevoia să sară peste masa de scris și să-l înjunghie pe Xonck, dar instinctele lui – pe care știa că trebuia să se bazeze – îi spuseră că insul nu era ca Bascombe și că orice atac asupra lui trebuia calculat cu tot atâta grijă precum cel asupra unei cobre. Xonck nu părea să fie înarmat, dar putea avea un pistol, oricât de mic – sau chiar o sticluță cu acid. Pe de altă parte, Chang nu știa cum să ia avertismentul lui Xonck privind refugiul pe care l-ar fi găsit în minister. Deși putea fi adevărat, Xonck avea tot interesul să-l mintă. Dar de ce îl lăsaseră să urce fără ca soldații să-l aresteze? Avea prea multe întrebări, dar știa și că nimic nu-ți spune mai mult despre un om decât atunci când îți stabilește prețul. De aceea se îndepărtă de Xonck și surâse batjocoritor.

— Și care ar fi această propunere?

Xonck zâmbi, dar Bascombe fu cel care vorbi, limpede și rece, în ciuda vocii răgușite, ca și cum ar fi descris pașii necesari în utilizarea unei mașinării.

— Nu-ți pot oferi amănunte. Nu vreau să te conving, ci să-ți ofer o șansă. Cei care au acceptat invitația noastră au beneficiat și încă mai beneficiază de pe urma ei. Cei care nu au acceptat-o nu ne mai interesează. O cunoști pe domnișoara Temple. Poate ți-a vorbit despre logodna noastră. Eu nu pot s-o fac – fiindcă îmi este imposibil să spun cum eram atunci; dacă aș putea, aș spune cât de copil am fost. Atât de multe lucruri s-au schimbat – atât de multe lucruri s-au limpezit – că nu pot vorbi decât despre ceea ce am devenit. E adevărat, am crezut că sunt îndrăgostit. Îndrăgostit fiindcă nu vedeam dincolo de obiectul venerației mele, crezând, în supunerea mea necondiționată, că această dragoste mă va izbăvi. Ce înțelegeam eu atât de bine despre această lume? Atașamentul inutil față de o altă persoană, de ideea salvării, în locul propriei acțiuni hotărâte. Nu credeam decât în consecințele acestui

atașament – bani, statut social, respectabilitate, plăcere – pe care acum le văd doar ca elemente ale propriei mele capacități nelimitate. Înțelegi?

Chang ridică din umeri. Cuvintele erau rostite cu elocvență, dar oarecum la modul abstract, ca un discurs învățat pe de rost pentru a face o demonstrație de retorică… și totuși, cât vorbise, privirea lui Bascombe fusese la fel de calmă? Oare nu trădase o tensiune anume? Ca și cum ar fi răspuns gândului lui Chang, Bacombe se aplecă spre el, și mai concentrat.

— E firesc ca oamenii să aibă scopuri diferite, dar e la fel de firesc și ca aceste scopuri să fie legate între ele, ca o binefacere de care se bucură unul să fie împărtășită și de alții. Ajută-te singur. Ești un om capabil – și chiar, se pare, dotat cu oarecare inteligență. Tot ce-ai realizat în confruntarea cu aliații noștri nu face decât să-ți dovedească valoarea. Nu există resentimente, ci numai interese în această luptă. Refuză lupta, vino alături de noi și vei vedea lucrurile mult mai clar. Orice vei dori – oriunde îți vei îndrepta atenția – ți se va împlini vrerea.

— Eu nu am niciun unchi nobil, zise Chang, dorindu-și ca Xonck să nu fi fost acolo, fiindcă îi era imposibil să ghicească adevăratele intenții ale lui Bascombe în prezența stăpânului său.

— Nici Roger nu are, nu *mai* are, chicoti Xonck.

— Exact, confirmă Bascombe, cu emoția scaunului de lemn pe care stătea.

— Mă tem că nu înțeleg care vă e propunerea, spuse Chang.

Xonck surâse batjocoritor.

— N-o face pe naivul.

— Ai dorințe, zise Bascombe. Ambiție. Frustrare. Amărăciune. Ce vrei să faci – să lupți împotriva lor până când una dintre aventurile tale se sfârșește nefericit și să mori în stradă? Vrei să-ți încredințezi viața capriciilor unei (aici vocea i se poticni un pic) *tinere* provinciale? Intereselor secrete ale unui spion german? Ai întâlnit-o pe Contessa. Ți-a vorbit. Datorită ei ești aici. Noi îți întindem mâna. Accept-o. Procesul te va transforma, așa cum ne-a transformat pe toți.

Oferta era extrem de condescendentă. Chang îl privi pe Xonck, pe a cărui față nu văzu decât un zâmbet fix, îngăduitor, fără vreun înțeles anume.

— Și dacă refuz propunerea?

— N-ai s-o faci, zise Bascombe. Ar fi o mare prostie.

Chang observă o pată de sânge pe urechea lui Bascombe, dar, indiferent de durerea pe care i-o pricinuise, stăpânirea de sine a tânărului nu avusese de suferit, și nici acuitatea privirii lui, pe care Chang nu o putea înțelege. Chang se uită din nou la Xonck care își răsuci trabucul între degete și trimise un nor de fum spre tavan. Întrebarea era cum putea afla mai multe, cum putea să o găsească pe Angelique sau pe Celeste – sau, trebuia să recunoască, să se confrunte cu Rosamonde. Venise aici doar ca să se dea pe mâna ăstora, fără niciun fel de împotrivire?

Despre minister cel puțin, Xonck spusese adevărul. Merseră pe un coridor îngust, întortocheat, în întuneric – Bascombe în față, cu un felinar, Xonck în spate. Încăperile pe lângă care trecură – lumina tremurătoare lăsându-l pe Chang să vadă doar frânturi din ele înainte de a se cufunda din nou în beznă – fuseseră construite fără nicio logică evidentă. Unele erau ticsite de cutii, hărți, mese și scaune, paturi, mese de scris, în timp ce altele -mai mari sau mai mici – erau goale sau nu aveau decât un singur scaun. Singura caracteristică pe care o aveau în comun era absența totală a ferestrelor și, în consecință, a luminii. Cu vederea lui slabă, Chang își pierdu în curând simțul orientării în timp ce Bascombe îl conducea de pe un coridor pe altul, în sus pe un șir de câteva trepte, în jos pe rampe curbate ciudat. Îl lăsaseră să-și păstreze bastonul, dar, cu fiecare pas, se afla din ce în ce mai mult în puterea lor.

— Procesul ăsta al vostru, spuse el, adresându-i-se lui Bascombe, dar sperând la un răspuns din partea lui Xonck. Chiar credeți că îmi va schimba dorința de a vă face felul la amândoi?

Bascombe se opri și se întoarse spre el, aruncându-i o privire scurtă lui Xonck înainte de a vorbi.

— Din clipa în care l-ai încercat îți va fi rușine de îndoielile și de glumele tale proaste, ca și de viața searbădă pe care ai dus-o până acum.

— Searbădă?

— Întocmai. Ești pregătit?

— Cred că da.

Chang auzi un mic foșnet în spatele lui. Era sigur că Xonck scosese o armă.

— Nu te opri, mormăi Xonck.

— L-ați convins pe colonelul Aspiche să vă îmbrățișeze cauza, nu-i așa? Regimentul 4 Dragoni are valoare, nu glumă – e de mare ajutor pentru Ministerul de Externe. Frumos din partea lui să încalce legea.

Chang plescăi din limbă și se întoarse spre Xonck.

— Văd că nu porți doliu. Trappping a fost, *totuși,* cumnatul tău.

— Te asigur că sunt pur și simplu distrus.

— Atunci de ce a trebuit să moară?

Nu primi niciun răspuns. Trebuia să încerce altceva ca să-l provoace. Își continuară drumul în tăcere, ascultându-și pașii înfundați, lumina felinarului dând la iveală, din când în când, candelabrele de deasupra lor. Coridorul se termina într-o încăpere mult mai mare. Xonck strigă spre Bascombe:

— Roger, așază felinarul pe podea.

Bascombe se întoarse, se uită la Xonck de parcă n-ar fi înțeles, apoi așeză felinarul pe podeaua de lemn, departe de Chang.

— Mulțumesc. Acum mergi mai departe – știi drumul. Spune-le să pregătească mașinile.

— Ești sigur?

— Da.

Bascombe îi aruncă o privire scrutătoare lui Chang, care se folosi de acest prilej ca să zâmbească batjocoritor, și apoi dispăru în întuneric. Chang îi auzi pașii mult după ce omul lăsase lumina în urmă. Într-un târziu, liniștea se instală din nou în încăpere. Xonck se îndepărtă câțiva pași și reveni cu două scaune de lemn. Le puse pe podea și împinse unul cu piciorul spre Chang, care îi opri alunecarea cu gheata. Xonck se așeză și, în clipa următoare, Chang îi urmă exemplul.

— Mă gândeam că ar merita să avem o discuție ca de la bărbat la bărbat. La urma urmelor, peste un ceas vei fi aliatul meu sau vei fi mort – n-are rost să ne ascundem după deget.

— E chiar atât de simplu? întrebă Chang.

— Da.

— Nu te cred. Nu mă refer la hotărârea mea de a mă supune sau a muri – asta e simplu – dar motivele tale… dorința ta de a-mi vorbi fără ca Bascombe să fie de față… nu e simplă nici pe departe.

Xonck îl studie fără să spună nimic. Chang se hotărî să-și încerce norocul și să facă exact ce-i ceruse Xonck – să vorbească pe șleau.

— Există două categorii de persoane implicate în *proiectul* vostru. În prima intră

cei care au trecut prin acest Proces, cum ar fi Margaret Hooke… în cea de-a doua intră cei care rămân liberi – ca tine sau ca madame Lacquer-Sforza. Și într-o relație de rivalitate, în ciuda *retoricii* tale.

— Rivalitate în ce?

— Nu știu, recunoscu Chang. Miza e diferită pentru fiecare categorie – bănuiesc că asta e problema. Ca întotdeauna.

Xonck scoase un chicot.

— Dar eu și asociații mei ne înțelegem de minune.

Chang râse batjocoritor. Era conștient că nu poate vedea mâna dreaptă a lui Xonck, că omul o ținea degajat pe lângă scaun, ascunsă după picior.

— Și de ce te-ar surprinde acest lucru? întrebă Xonck.

Chang râse batjocoritor din nou.

— De ce asasinarea lui Tarr a fost pusă la cale atât de prost? De ce-a fost ucis Trapping? Ce e cu pictorul ăla mort, Oskar Veilandt? De ce-a fost de acord Contessa ca prințul să fie salvat? Unde e prințul acum?

— O mulțime de întrebări, observă Xonck sec.

— Îmi pare rău dacă te plictisesc. Dar, dacă aș fi în locul tău și *n-aș ști* răspunsul la ele…

— Cum îți spuneam, ori vei fi mort…

— Nu crezi că e amuzant? Eziți dacă să mă omori înainte de a mă alătura vouă – ca să nu le spun asociaților tăi despre planurile tale ascunse. Iar cu ezit dacă să te omor sau să încerc să aflu mai multe despre Procesul vostru.

— Numai că eu nu am planuri ascunse.

— Dar Contessa are. Și tu știi asta. Ceilalți *nu știu.*

— Îl dezamăgim pe Bascombe dacă nu apari acolo. Ține mult la *ordine,* spuse Xonck și se ridică, cu mâna dreaptă tot ascunsă. Lasă felinarul.

Chang se ridică odată cu el, ținând bastonul în mâna stângă.

— Ai întâlnit-o pe tânără, pe domnișoara Temple? A fost logodnica lui Bascombe, zise el.

— Știu. Trebuie să fi fost un șoc pentru sărmanul Roger – ce bine că e un tip atât de *echilibrat.* Atâta tărăboi pentru nimic.

— Tărăboi?

— Toate încercările noastre ca s-o găsim pe Isobel Hastings, surâse Xonck disprețuitor, misterioasa târfă-asasină.

Ochii lui Xonck erau plini de inteligență și viclenie, iar corpul lui avea elasticitatea și sprinteneala unui lup pornit în căutarea prăzii – dar marcat, ca o vână de putreziciune care traversează un copac de sus și până jos, de aroganța banilor. Chang era îndeajuns de înțelept ca să-și dea seama că omul era periculos, poate chiar mai bun decât el dacă ajungeau să se lupte – nu se știa niciodată – fapt ce se datora însă numai privilegiilor de care avusese parte, unei superiorități nejustificate, impuse prin forță, teamă, dispreț, prin experiență cumpărată și aroganță necontrolată. Lui Chang i se părea ciudat că părerea lui despre Xonck era întărită de modul în care acesta o desconsidera pe Celeste – nu fiindcă Celeste era o tânără bogată și naivă, ci fiindcă, deși chiar așa era, reușea să supraviețuiască și – mai important decât orice altceva – să accepte că toate acele încercări o schimbaseră. Chang nu credea că Francis Xonck se schimba vreodată – de fapt, schimbarea era exact calitatea de care se ferea cel mai mult.

— Înțeleg că nu ai cunoscut-o, spuse Chang.

Xonck ridică din umeri și arătă cu capul spre ușa din spatele lui Chang.

— Știu că am pierdut mult, dar ce să fac? Dacă vrei să…

— Nu.

— Nu?

— Nu. Am aflat ce voiam. Plec.

Xonck își repezi mâna înainte și îndreptă un pistol placat cu argint, strălucitor, spre pieptul lui Chang.

— În iad?

— Odată și-odată, da. De ce m-ați invitat să mă alătur vouă – și să încerc *Procesul* vostru? A cui a fost ideea?

— Ți-a spus Bascombe. A ei.

— Mă simt flatat.

— Nu trebuie.

Xonck îl privi lung, ridurile fiindu-i scoase în evidență de lumina tremurândă a felinarului. Nasul ascuțit și bărbia ieșită în afară îi dădeau o înfățișare diavolească. Chang știa că era o chestiune de secunde – Xonck ori îl împușca, ori îl ducea la Bascombe. Era sigur că bănuielile lui în privința divergențelor din cadrul Cabalei se apropiau de adevăr și că adversarul lui era îndeajuns de isteț ca să le vadă și el. Oare Xonck era atât de arogant încât să creadă că acestea nu contau, că era imun? Bineînțeles. Atunci de ce mai voia să stea de vorbă? Ca să vadă dacă Chang încă mai lucra pentru Rosamonde? Iar dacă într-

adevăr credea că așa stăteau lucrurile… însemna că îl va ucide sau va încerca să o mulțumească pe Contessa, lăsându-l să plece de unde și nevoia de a se descotorosi de Bascombe…

Chang clătină trist din cap, ca și cum ar fi fost prins cu mâța-n sac.

— Mi-a spus ea că ești cel mai isteț dintre toți, chiar mai isteț decât d'Orkanez.

— Nu te cred, răspunse Xonck într-un târziu.

— M-a angajat ca s-o găsesc pe Isobel Hastings. Am găsit-o. Înainte de a lua legătura cu ea, am fost oprit de idiotul ăla de maior german…

— Nu te cred.

— Întreab-o dacă nu crezi, spuse Chang și coborî brusc vocea, șuierând iritat: Ce se aude? Revine Bascombe?

Chang se întoarse ca și cum ar fi auzit zgomot de pași, atât de firesc încât lui Xonck i-ar fi fost imposibil să nu se uite într-acolo și el, măcar o clipă. În aceeași secundă Chang, a cărui mână era pe spătarul scaunului de lemn, îl ridică și îl aruncă spre Xonck cu toată puterea. Pistolul se descărcă o dată, rupând așchii din lemn, apoi încă o dată, dar acum Xonck se strâmba de durere din cauza loviturii și glonțul o luă în sus. Scaunul îl lovise în umăr cu un trosnet puternic, făcându-l să înjure și să se dea înapoi, împleticit, de teamă ca Chang să nu sară la el cu bastonul. Scaunul ricoșă din el și, cu fața schimonosită de furie, Xonck îndreptă din nou pistolul spre Chang. Cea de a treia împușcătură fu însoțită de un strigăt de surpriză. Chang luase felinarul de pe jos și îl aruncase spre el, uleiul udând brațul întins al lui Xonck. Când apăsă pe trăgaci, scânteia îi aprinse brațul. Glonțul trecu cam la un metru de Chang. Ultima imagine a lui Xonck, urlând de furie, fu încercarea lui disperată de a-și smulge haina de pe el, cu degetele – care scăpaseră pistolul – sfârâind în flăcările care îi înghițeau brațul. Xonck dădea din mâini ca un apucat. Chang dispăru în întuneric.

În doar câteva secunde nu mai văzu nimic. Încetini pasul și întinse mâinile ca să nu intre în vreun perete sau vreo piesă de mobilier. Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de Xonck și trebuia să o facă în tăcere. Dădu cu mâna de un perete în stânga și merse de-a lungul lui în ceea ce părea a fi o altă direcție – intrase pe un coridor? Se opri ca să asculte. Nu-l mai auzea pe Xonck… oare stinsese focul atât de repede? Murise? Puțin probabil. Singura lui consolare era că acum Xonck trebuia să tragă cu mâna stângă. Se furișă mai departe, pipăi o draperie și găsi o deschizătură în ea. Dincolo – aproape că-și scrânti glezna ratând prima treaptă – era o scară extrem de îngustă – putea atinge pereții de o parte și de alta fără nicio problemă. Coborî fără să facă nici cel mai mic zgomot. Ajuns pe palier, după vreo

douăzeci de trepte, auzi zgomote deasupra lui. Bascombe, probabil. Îl căutau, cu felinare și toate celelalte. Bâjbâi în căutarea peretelui din față, găsi o ușă, apoi clanța. Era încuiată. Chang scoase cu grijă inelul de chei și, strângându-le ca să nu zornăie, încercă încuietoarea. Cedă la a doua cheie și Chang păși înăuntru, închizând ușa încet după el.

Încăperea în care se afla – nu-și dădea seama ce destinație avea – era învăluită în beznă. Chang se întrebă cât mai dura până când aceste coridoare aveau să se umple de soldați. Păși pe dibuite, dând peste un morman de lăzi de lemn și apoi peste un corp de bibliotecă prăfuit. Se strecură pe lângă ele și, spre marea lui ușurare, pipăi un ochi de geam, fără îndoială o fereastră vopsită în negru. Chang scoase pumnalul din baston și lovi cu mânerul în sticlă, spărgând-o. Încăperea se umplu de lumină, transformând-o dintr-un întuneric fără formă într-un vestibul pașnic, plin de mobilă nefolosită, acoperită de praf. Privi prin ochiul de geam spart. Fereastra dădea spre una din aleile ce semănau cu spițele unei roți și se afla – constată el după ce își lungi bine gâtul – la cel puțin două nivele sub acoperiș. Spre dezamăgirea lui, văzu că peretele dinafară era gol, fără ieșituri, ornamente sau burlane de care să te poți agăța. Pe aici nu se putea ieși.

Chang se răsuci pe călcâie, simțind brusc un curent de aer rece din spate – ca și cum s-ar fi deschis ușa. Curentul venea dintr-o gaură metalică din podea, aerul rece – care, dacă Chang ar fi avut simțul mirosului, i-ar fi provocat greață – îndreptându-se spre fereastra deschisă. Chang îngenunche lângă gaura de aerisire. Auzi mai multe voci. Oftă plin de frustrare – nu înțelegea cuvintele din cauza aerului care ieșea pe acolo. Deschizătură era îndeajuns de mare ca să poată intra pe ea. Vârî mâna înăuntru și constată cu mulțumire că nu era umedă. Desfăcu încet capacul până când își făcu destul loc ca să încapă. Jos era întuneric beznă. Își vârî mai întâi bastonul, apoi se strecură după el. Spațiul îi permitea să se miște numai în patru labe. Începu să se târască fără zgomot.

După ce se târî vreo cinci metri ajunse într-un loc în care conducta se despărțea în trei direcții, în stânga, în dreapta și, oblic, în sus. Ascultă cu atenție. Vocile veneau de deasupra – dinspre etajul de unde tocmai scăpase. Privi în sus și văzu o lumină difuză. Începu să urce, împingând în lateral cu genunchii ca să nu alunece înapoi. În timp ce urca, observă că conducta se întindea din nou pe orizontală spre locul din care venea lumina. Continuă să urce, din ce în ce mai greu, căci suprafața conductei era acoperită cu o pulbere fină care nu-i lăsa niciun punct de sprijin. Oare era funingine? Nu vedea din cauza întunericului – înjură la gândul că probabil se murdărise din cap până-n picioare – dar continuă să urce ca să ajungă la lumină. Ajunse, în sfârșit, găsind cu degetele o ieșitură și, dincolo de ea, un grătar metalic

deasupra unei deschizături. Își vârî degetele prin grătar și se trase în sus până când reuși să vadă ce era dincolo – doar o podea acoperită cu plăci de ardezie și o draperie închisă la culoare, zdrențuită. Ascultă… și auzi o voce pe care nu o recunoscu.

— Este un protejat al unchiului meu. N-aș putea spune că mă dau în vânt după unchiu-meu, prin urmare există și recomandări mai bune. Este în siguranță? Excelent. Înțelegeți că – în lumina ultimelor evenimente – nu sunt înclinat să-mi asum riscurile a ceea ce unii numesc *politesse.*

O femeie chicoti politicoasă. Chang se încruntă. Vocea avea un accent asemănător cu cel al doctorului, dar rostea cuvintele leneș, tărăgănat, fără să țină cont de regulile conversației sau ale dozării efectelor, golindu-le astfel de orice urmă de spirit.

— Mă scuzați că vă întrerup, dar poate că ar trebui să ajut…

— În niciun caz.

— Alteță.

Apelativul fu urmat de un pocnet de călcâie. Cea de-a doua voce era tot germană.

Prima voce continuă, nu către cea de a doua, ci către femeie.

— Ceea ce nu înțeleg oamenii – care nu au cunoscut-o – este marea povară a obligației.

— Responsabilitatea, zise femeia. Numai câțiva dintre noi știu să se achite de ea. Ceai?

— *Danke.* Poate respira?

Era o întrebare pusă din curiozitate, nu din îngrijorare, și răspunsul veni – pentru urechile lui Chang – cu iuțeală, fiind urmat de o tuse violentă, plină de jenă.

— N-ar trebui să-și dea sufletul înainte ca Procesul să-l refacă, spuse vocea pedant. Va ști ce înseamnă să fii loial, da? Aveți și lămâie?

Vocile veneau de la o oarecare distanță, poate din partea cealaltă a încăperii, Chang nu-și dădea bine seama. Se întinse și împinse grătarul cu forță. Îl mișcă puțin, dar nu îndeajuns ca să-l poată scoate. Împinse din nou, cu și mai multă forță.

— Cine e individul care e cu ei? întrebă prima voce.

— Criminalul, răspunse cel de-al doilea bărbat.

— Criminalul? De ce trebuie să-l aducem și pe el aici?

— Nu cred că ar trebui să…

— Îndeletnicirile diferite produc griji diferite, Alteță, zise femeia calm, tăind vorba

celui de-al doilea bărbat. Când nu mai avem ce învăța, încetăm să mai trăim.

— Desigur, vocea își exprimă repede acordul. Și, urmând această logică, dumneavoastră păreți foarte viu, domnule maior – fiindcă e clar că mai aveți mult de învățat despre gândirea rațională!

Chang bănui că cea de a doua voce îi aparținea maiorului Blach iar prima – deși felul în care vorbea contrazicea lipsa de concentrare indusă de droguri, după descrierea lui Svenson – lui Karl-Horst von Maasmärck, dar nu ele îi atrăgeau cel mai mult atenția. Femeia era Rosamonde, Contessa Lacquer-Sforza. Oare ce căuta acolo? Era prea tulburat de faptul că femeia vorbea despre *el.*

— Maiorul e furios, Alteță, fiindcă acest om i-a pricinuit multe neplăceri. Dar tocmai acesta este motivul pentru care domnul Bascombe, la sugestia mea, i-a propus să ni se alăture.

— Întrebarea e dacă o va face. Va vedea el logica acestui gest? întrebă prințul sorbindu-și ceaiul cu zgomot.

— Nu putem spera decât că e la fel de înțelept ca și Alteța Voastră.

Prințul chicoti cu indulgență la auzul acestei remarci *ridicole.* Chang împinse din nou grătarul. Știa că era o prostie, dar voia să vadă fața femeii și – fiindcă recunoștea acele sunete – pe cine loveau cu picioarele pe podea. Simți cum grătarul cedează, dar nu își dădu seama cât zgomot va face atunci când îl va scoate. Apoi ușa încăperii se trânti de perete, lăsând să pătrundă un bărbat care înjura de mama focului și un altul care striga după ajutor. Chang își dădu seama că cel care striga era Bascombe – imediat încăperea se prefăcu într-un vacarm – înjurăturile vitriolante ale lui Xonck, ordinele răstite ale Rosamondei „Aduceți apă, prosoape, foarfeci!", ordinele contradictorii, zbierate, ale prințului și ale lui Blach către cei care mai erau în încăpere. Chang se desprinse de grătar și se lăsă să cadă, vânzoleala de acolo aducându-i dușmanii în raza vizuală.

Strigătele deveniseră mormăituri înverșunate în timp ce Xonck primea primul ajutor. Bascombe încercă să explice ce se întâmplase în birou și că, după aceea, plecase înainte.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Rosamonde răstit.

— Păi… domnul Xonck a cerut ca…

— Doar ți-am spus. Ți-am spus și nu m-ai ascultat.

Dar cuvintele femeii nu îi erau adresate lui Bascombe.

— Ba te-am ascultat, șuieră Xonck. Tu ai greșit. Nu s-ar fi supus.

— Mi s-ar fi supus *mie.*

— Atunci data viitoare să stai tu de vorbă cu el… și să suporți consecințele, răspunse Xonck cu venin în glas.

Cei doi se fixară cu privirea, iar Chang observă că ceilalți se uită la ei, mai mult sau mai puțin neliniștiți. Bascombe părea copleșit de situație, prințul – cu cicatricele încă vizibile pe față – părea curios, de parcă nu era sigur că ar trebui să fie îngrijorat, în timp ce Blach îi privea pe toți cu o expresie de dezaprobare prost disimulată. Pe podea, în spatele lor, legat cu mâinile la spate și cu un căluș în gură, era un bărbat scund, îndesat, îmbrăcat într-un costum. Chang nu-l cunoștea. Îngenuncheat de cealaltă parte a lui Xonck era un alt bărbat, cu un început de chelie și cu ochelari groși, care îi bandaja brațul ars cu tifon.

Xonck ședea pe o masă de lemn, cu picioarele între mai multe curele de piele care se legănau încoace și încolo. În jurul lor, pe podea, se aflau câteva cutii lungi. Unul dintre pereți era acoperit de hărți mari, marcate cu bolduri colorate. Deasupra mesei, la capătul unui lanț lung, atârna un candelabru. Chang privi în sus. Tavanul era foarte înalt, iar încăperea era circulară – se găseau într-unul din colțurile clădirii care se terminau cu o cupolă. Chiar sub grinzile care susțineau tavanul era un șir de ferestre mici, rotunde. Știa, după ce se uitase în stradă, că acestea se situau chiar sub acoperiș, dar nu-și dădu seama cum ar putea ajunge la ele. Își întoarse privirea spre hărți. Tresări când își dădu seama că înfățișau nordul Germaniei. Ducatul de Macklenburg.

Xonck sări de pe masă cu un mârâit și se îndreptă cu pași mari spre ușă. Era tras la față și își mușca buza de jos din cauza a ceea ce părea a fi o durere insuportabilă.

— Unde vă duceți? întrebă Bascombe.

— Să-mi salvez blestemata asta de mână! țipă Xonck. Să găsesc un chirurg! Să nu *vă omor pe vreunul din voi!*

— Acum înțelegeți ce-am vrut să spun, Alteță, zise Rosamonde cu nonșalanță. Responsabilitatea e precum curajul. Știi că îl ai numai când ești pus la încercare. Moment în care, desigur, e prea târziu – reușești sau dai greș.

Xonck se opri în cadrul ușii, străduindu-se să nu scâncească de durere – Chang tocmai îi văzuse brațul cadaveric, plin de bășici, înainte de a fi bandajat – și spuse:

— Într-adevăr… *Alteță,* mormăi el amenințător, de parcă din vorbele lui țâșnea vitriol. Renunțarea la *responsabilitate* poate fi fatală – nu te afli într-un pericol mai mare

decât atunci când te încrezi în cei care promit câte în lună și stele. Oare Satana nu era cel mai frumos dintre îngeri?

Xonck ieși clătinându-se.

— Dar madame… Bascombe i se adresă rugător Contessei.

— Ai grijă să nu facă rău cuiva, replică femeia dând din cap înțelegătoare.

Bascombe ieși în grabă.

— Acum am rămas singuri, spuse prințul pe un ton mulțumit care se voia și fermecător.

Contessa zâmbi, privind în jur la ceilalți bărbați.

— Numai prințul se consideră „singur" cu o femeie când nu mai sunt alte femei în încăpere.

— Să însemne asta că și Francis Xonck e femeie – dat fiind că tocmai ne-a părăsit? râse maiorul Blach, râsul lui aducând mai mult a croncănit.

Prințul îi ținu isonul. Chang simți brusc un fel de empatie pentru Xonck, fiind tentat să sară în încăpere și să-i atace – dacă îl omora pe Blach primul, ceilalți nu mai erau o problemă. Apoi Rosamonde vorbi din nou și Chang descoperi cu surprindere că vocea ei îl făcea să încremenească pe loc chiar și acolo.

— Propun să-l așezăm pe Herr Flaüss pe masă.

— O idee excelentă, zise prințul. Blach… și dumneata de colo…

— E domnul Gray, de la institut, spuse Rosamonde calm, ca și cum ar fi făcut prezentările mai înainte.

— Excelent… ridicați-l…

— E foarte greu, Alteță… mormăi Blach, roșu la față de efort.

Chang zâmbi când văzu cum Blach și mai vârstnicul domn Gray se chinuiesc fără folos să-l ridice pe masivul Herr Flaüss, care se zvârcolea de zor, încercând să evite masa.

— Alteță? făcu *madame* Lacquer-Sforza.

— Cred că trebuie să… dar e ridicol… potolește-te, Flaüss, altfel o să-ți fie și mai rău… nu-ți vrem decât binele, sigur ai să-mi mulțumești mai târziu!

Prințul îl împinse pe Gray mai încolo și apucă de picioarele celui care se zvârcolea. Contribuția lui păru să nu conteze prea mult, dar, după mai multe opinteli, cei trei reușiră să urce povara pe masă. Chang văzu cu plăcere că Rosamonde râdea de ei, chiar dacă o făcea pe ascuns.

— Gata! spuse Karl-Horst abia răsuflând și arătă spre Gray, reluându-și locul lângă ceașca de ceai. Leagă-l… pregătește… ăăă… aparatul…

— N-ar trebui să-l luăm la întrebări? propuse Blach.

— De ce? replică prințul.

— Ca să aflăm despre aliații lui din Macklenburg. Despre aliații lui de aici. Pe unde umblă doctorul Svenson…

— Ce rost mai are? După ce e supus Procesului ne va spune totul, de bună voie – va deveni, nu-i așa, unul de-al nostru.

— Domnule maior, dumneata n-ai fost supus Procesului? întrebă Contessa pe un ton neutru, politicos.

— Încă nu, madame.

— Va fi, spuse prințul, sorbindu-și ceaiul cu zgomot. Insist să fie toți consilierii mei vor trebui să se împărtășească din… *claritatea* lui. Habar nu ai, Blach *habar* nu ai. De-aia n-ai reușit să-l găsești pe Svenson și n-ai reușit nici cu… *criminalul* ăsta. Numai datorită înțelepciunii Contessei nu ți s-a încredințat misiunea de a produce schimbări în Macklenburg!

Blach nu răspunse și, cu mai puțină îndemânare decât ar fi fost cazul, încercă să schimbe subiectul arătând cu capul spre ușă.

— E nevoie ca Bascombe să continue?

— Sunt sigură că domnul Gray se descurcă, zise Contessa. Dar poate că îl ajutați la desfacerea cutiilor.

Chang urmări fascinat cum cutiile lungi sunt deschise, iar căptușeala de fetru verde este scoasă și lăsată pe podea. În timp ce Blach îl lega pe Flaüss de masă – strângând curelele fără niciun scrupul – vârstnicul domn Gray scoase ceea ce părea a fi o pereche de ochelari de dimensiuni neobișnuite, cu lentilele imposibil de groase, cu rame de cauciuc negru, întregul dispozitiv – într-adevăr, făcea parte dintr-o mașinărie – fiind străbătut de sârme lucioase de cupru. Gray prinse ochelarii de fața celui care se zvârcolea în continuare – din nou, foarte strâns – apoi se înapoie la cutie. Scoase un cablu învelit în cauciuc, prevăzut cu câte o clamă la ambele capete, prinse un capăt de sârmele de cupru și îngenunche lângă cutie cu celălalt. Îl atașă la ceva – Chang nu văzu exact la ce – și apoi, cu oarecare efort, răsuci un fel de buton sau comutator. Chang auzi un șuier presurizat. Gray se ridică în picioare și privi spre Rosamonde.

— Propun să ne îndepărtăm de masă, spuse ea.

Cutia începu să emită o lumină albastră din ce în ce mai intensă. Flaüss se arcui trăgând de legături, răsuflând pe nas. Sârmele începură să șuiere. Chang își dădu seama că acesta era momentul. Împinse grătarul în față și apoi în lateral, strecurându-se repede în încăpere. Simți o strângere de inimă pentru Flaüss – mai ales dacă era, într-adevăr, unul din aliații lui Svenson, deși Svenson nu menționase niciun aliat – dar acesta era momentul cel mai potrivit căci toți cei patru urmăreau cu atenție caznele omului de parcă ar fi asistat la o execuție publică. Chang strânse bastonul în mână, se ridică în picioare, făcu trei pași și își repezi pumnul în ceafa lui Blach. Forța loviturii îl tăcu pe Blach să se clatine și să se îndoaie de mijloc, înainte ca genunchii să i se înmoaie, iar el să se prăbușească la pământ. Chang se întoarse spre prinț, care scotea sunete incoerente cu o expresie tâmpă pe față, și îl croi cu dosul palmei peste mandibulă, atât de tare, încât omul căzu peste scaun și măsuța cu serviciul de ceai. Chang se răsuci spre Gray, care stătuse de partea cealaltă a lui Blach, și îi înfipse vârful bont al bastonului în burta moale. Gray un om bătrân, dar Chang nu voia să-și asume niciun risc – se făcu mic de durere și se lăsă să cadă pe podea, roșu la față. Chang se întoarse spre Rosamonde și scoase pumnalul din baston, gata să pareze orice armă ar fi avut Contessa. Femeia nu avea însă nicio armă. Îi zâmbea doar.

Zgomotul produs de sârmele de cupru se transformase într-un vaiet. Flaüss vibra din toate încheieturile, făcând spume la gură, care se prelingeau pe lângă căluș. Chang arătă spre cutie.

— Opriți-o! Închideți-o!

Rosamonde strigă și ea, rostind cuvintele calm și rar:

— Dacă o oprim acum, moare.

Chang îi aruncă o privire îngrozită lui Flaüss, apoi se întoarse repede spre ceilalți bărbați. Blach stătea nemișcat și Chang se întrebă dacă nu cumva îi rupsese gâtul. Prințul era în patru labe, pipăindu-și maxilarul. Gray era la locul lui. Chang se uită din nou la Rosamonde. Zgomotul era asurzitor, lumina albastră care juca în jurul lor atinsese intensitatea maximă, de parcă ar fi fost suspendați pe cel mai strălucitor și mai senin cer de vară. Nu avea niciun rost să vorbească. Femeia ridică din umeri, zâmbind liniștit.

Chang nu avea idee cât au rămas așa, cel puțin câteva minute, privind unul în ochii celuilalt. Într-un târziu se sili să-i controleze pe cei de pe podea și chiar îl lovi pe Karl-Horst peste mână, cu bastonul, în timp ce prințul încerca să ia un cuțit căzut de pe tava de ceai. Din cauza zgomotului infernal totul părea să se petreacă în liniște, fiindcă nu mai putea auzi sunetele obișnuite ale realității – cuțitul care se izbea de podeaua de piatră, înjurăturile

prințului, gemetele domnului Gray. O privi din nou pe Rosamonde, știind că ea era singura primejdie din acea încăpere, știind că, dacă o privea în ochi, așa cum făcea acum, își supunea întreaga viață judecății ei, care nu o putea găsi decât nefericită, absurdă și meschină. Din fața lui Flaüss ieșeau aburi. Chang încercă să se gândească la Svenson și Celeste. Probabil că amândoi erau deja morți sau pe cale de a-și pierde viața. Nu-i putea ajuta cu nimic. Știa că e singur.

Procesul se încheie cu un pocnet strident, lumina scăzând brusc, zgomotul devenind un simplu ecou. Chang simți cum îi vuiau urechile. Clipi de câteva ori. Flaüss respira greu – cel puțin nu murise.

— Domnule Chang, vocea lui Rosamonde sună nefiresc de slab în liniștea de după un astfel de vacarm, de parcă Chang nu ar mai fi auzit bine.

— Madame.

— Credeam că n-am să vă mai văd. Sper că nu o luați ca pe o obrăznicie dacă vă spun că am fost dezamăgită.

— Nu l-am putut însoți pe domnul Xonck.

— Nu. Dar vă aflați aici – sunt sigură că prin mijloace foarte iscusite.

Chang privi repede spre prinț și Gray, care nu se mișcau.

— Nu vă faceți griji, spuse femeia. Nu vreau decât să purtăm o conversație.

— Sunt curios dacă maiorul Blach e mort sau nu. O clipă.

Chang îngenunche lângă maior și își lipi două degete de gâtul lui. Avea puls. Se ridică în picioare și își vârî pumnalul în baston.

— Poate data viitoare, zise el.

Femeia încuviință din cap politicos, de parcă ar fi înțeles că n-ar fi fost rău, apoi arătă spre bărbatul mai în vârstă.

— Cu voia dumitale – dacă tot ne-am întrerupt – se poate ca domnul Gray să-l ajute pe Herr Flaüss? Ca să fim siguri că nu s-a rănit în niciun fel – știți, uneori procedurile – e o transformare violentă.

Chang îi făcu semn lui Gray, iar acesta se ridică în picioare, nesigur, și se apropie de masă.

— Putem lua loc? întrebă Rosamonde.

— Trebuie să vă cer să… nu faceți vreo imprudență, răspunse Chang.

Femeia râse, o reacție care i se păru firească lui Chang.

— Vai, Cardinale, nici prin gând nu mi-ar trece așa ceva… aici.

Contessa păși spre cele două scaune pe care șezuseră ea și prințul – care încă mai stătea în patru labe. Se așeză pe locul ei,

iar Chang luă scaunul răsturnat al prințului și își îndreptă bastonul spre Karl-Horst. Prințul, înțelegând gestul, se îndepărtă repede ca un crab posac.

— Alteța Voastră, ne permiteți, mie și Cardinalului Chang, să discutăm situația noastră pentru câteva clipe?

— Desigur, Contessa – cum doriți, mormăi prințul, cu toată demnitatea de care poate fi în stare cineva care stă ghemuit ca un câine.

Chang se așeză, își puse pardesiul pe spetează, și privi spre masă. Gray scosese legăturile și acum îndepărta masca de sticlă și sârmă, desprinzând-o de ceea ce părea a fi un reziduu roz, gelatinos, care se adunase în locurile în care masca atinsese pielea. Chang era curios să vadă cicatricele proaspete, dar, înainte ca masca să descopere complet fața lui Flaüss, Rosamonde începu să vorbească, distrăgându-i atenția.

— Pare că a trecut o veșnicie de când ne-am întâlnit la Bibliotecă. Și totuși… când s-a întâmplat?… Abia cu o zi în urmă?

— O zi întreagă.

— Mda. Și ați făcut ce v-am rugat? întrebă Contessa clătinând din cap cu o seriozitate mimată.

— Ce anume?

— Cum ce anume, s-o găsiți pe Isobel Hastings.

— Am făcut-o.

— Și s-o aduceți la mine?

— Pe asta n-am făcut-o.

— Ce dezamăgire. Este chiar atât de frumoasă? spuse Rosamonde și izbucni în râs, de parcă nu se putea preface că pune o întrebare serioasă. Haideți, domnule Chang, ce anume vă împiedică s-o aduceți la mine?

— Acum? Nu știu unde e.

— A… dar dacă ați ști?

Chang nu-și amintise culoarea exactă a ochilor ei, ca niște petale de stânjenel de cel mai palid violet. Purta o jachetă de mătase de aceeași culoare. De urechi îi atârnau cercei din chihlimbar de Veneția, placați cu argint. Gâtul ei desăvârșit era neacoperit.

— Tot n-aș putea.

— Chiar atât de deosebită este? Bascombe era de altă părere – pe de altă parte, n-aș întreba un bărbat ca Bascombe ce crede despre o femeie. Tipul e prea… mda, „practic” e un cuvânt prea blând.

— De acord.

— N-ați vrea să mi-o descrieți?

— Din câte știu, ați întâlnit-o și dumneavoastră. Din câte știu, ați pus să fie violată și ucisă.

— Nu zău? făcu Rosamonde, cu ochii mari, aproape neîncrezători.

— Așa spune ea.

— Atunci așa trebuie să fie.

— Atunci poate că *dumneavoastră* ar trebui să o descrieți.

— Dar, vedeți dumneavoastră, domnule Chang, aici e aici. Fiindcă și poate acest lucru este evident în relația mea cu domnișoara respectivă, am considerat-o a fi o fetișcană insolentă, insignifiantă, fără absolut nicio valoare. Mai este ceai?

— Ceainicul e pe podea, răspunse Chang și privi spre masă, observând că Cray încă mai stătea aplecat asupra lui Flaüss.

— *Dommage,* zâmbi Rosamonde. Nu mi-ați răspuns.

— Poate că nu sunt sigur de ceea ce-ați vrut să întrebați.

— Cred că am fost foarte clară. De ce ați ales-o pe ea în detrimentul meu?

Zâmbetul ei deveni și mai fermecător, dacă așa ceva era posibil, adăugând o tentă de senzualitate buzelor, întredeschise provocator ca o primă sugestie la tentațiile explicite ce aveau să urmeze.

— Nu știam că *pot* alege.

— Haideți, domnule Cardinal… mă dezamăgiți.

Era o conversație bizară, în vecinătatea unor oameni căzuți la podea, prinților ghemuiți la pământ și valtrapurile brutalității științei – toate într-o încăpere secretă din labirintul Ministerului Afacerilor Externe. Chang se întrebă cât era ceasul. Se întrebă dacă nu cumva Celeste se afla într-o încăpere alăturată. Femeia aceasta era cel mai periculos membru al Cabalei. De ce se purta ca și cum ar fi fost un pretendent la mâna ei?

— Poate că am ales așa din cauza complicilor dumneavoastră care au încercat să mă ucidă, replică el.

Femeia îi respinse argumentul cu o fluturare a mâinii.

— Dar v-au *ucis?*

— Dar dumneavoastră ați ucis-o pe domnișoara Temple?

— *Touché,* exclamă Rosamonde privindu-l cu atenție. Doar atât vă interesează? Dacă a supraviețuit?

— Poate că da. Ce altceva sunt eu decât supraviețuire?

— O întrebare provocatoare – am s-o trec în jurnalul meu, vă asigur.

— Apropo, Xonck știe, spuse el, vrând cu tot dinadinsul să schimbe subiectul.

— Ce știe?

— Că există interese divergente.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră că încercați să vă autodepășiți, dar – și vă rog să nu luați aceasta ca pe o critică – cel mai bine ar fi să vă concentrați pe violență și acoperișuri. Ce știe domnul Xonck e treaba mea. A, Herr Flaüss, văd că v-ați revenit.

Chang se întoarse și îl văzu pe Herr Flaüss în picioare, lângă masă, alături de Gray, cu fața lividă, plină de arsuri, cu pielea din jurul lor trasă și lucioasă, cu gulerul mustind de sudoare și salivă. Ochii îi erau complet lipsiți de expresie.

— Vă admir mult, domnule Cardinal, zise Rosamonde.

— Mă simt flatat, răspunse Chang privind-o din nou.

— Zău? făcu femeia zâmbind. Să știți că eu admir foarte puțini oameni… și nu le spun la toți.

— Atunci de ce-mi spuneți mie?

— Nu știu, răspunse ea, coborând vocea până deveni o șoaptă de o intimitate provocatoare. Poate din cauza a ceea ce-ați pățit la ochi. Văd o parte din cicatrice și nu pot decât să-mi imaginez cât de îngrozitoare trebuie să fie fără ochelarii care le acoperă. Cred că m-ar face să mă dau un pas înapoi, dar, în același timp, îmi imaginez cum ar fi să-mi trec limba peste ele, cu pasiune.

Rosamonde îl privi insistent, apoi păru că își recapătă stăpânirea de sine.

— Dar iată că acum îmi pierd și eu măsura, continuă ea. Vă rog să mă iertați. Domnule Gray?

Se întoarse spre Gray, care îl adusese pe Flaüss foarte aproape de ei. Chang simți că îi vine rău când se uită la ochii morți ai omului, având senzația că se află în fața unui exemplu de taxidermie ambulantă. Își întoarse privirea cu dezgust, regretând că nu fusese în stare să intervină mai repede – ce i se întâmplase

lui Flaüss era mai rău decât dacă omul ar fi fost ucis. Un horcăit sinistru îl făcu să se uite din nou la Flaüss – Gray stătea în spatele lui și îl strângea de gât. Chang încercă să se ridice de pe scaun, întorcându-se spre Rosamonde.

— Ce face…

Cuvintele îi pieriră pe buze. Mâinile lui Flaüss se repeziră înainte și se împreunară în jurul gâtului lui Chang, strângându-l cu toată puterea. Chang încercă să-i îndepărteze brațele, să se desprindă din încleștarea lui. Parcă era prins într-o menghină – cu fața lipsită de expresie, Flaüss își înfigea adânc degetele în gâtul lui. Chang nu mai putea respira. Îl lovi cu genunchiul în stomac, dar Flaüss nu reacționă în niciun fel. Mâinile lui îl strânseră și mai tare. Chang începu să vadă puncte negre, își desfăcu bastonul. Gray îl privea țintă, peste umărul lui Flaüss, strângând în continuare gâtul lui Flaüss… Flaüss reacționa la ceea ce-i făcea Gray! Chang vârî pumnalul în antebrațul lui Gray. Bătrânul țipă și se aruncă într-o parte, sângele țâșnindu-i din rană. Eliberat, Flaüss se relaxă imediat, slăbind strânsoarea din jurul gâtului lui Chang. Cardinalul îi dădu mâinile la o parte și trase adânc aer în piept. Nu înțelegea ce se întâmplase. Se întoarse spre Rosamonde. Femeia ținea ceva în mână. Se aplecă și suflă în ea. Un mic nor de fum albastru învălui fața lui Chang.

Efectul fu instantaneu. Chang simți cum i se încleștează și i se răcește gâtul, ca și cum ar fi înghițit gheață. Frigul îi ajunse în plămâni și apoi i se ridică în cap, oriunde inspirase pudra. Chang scăpă bastonul și pumnalul din mâini. Nu mai putea vorbi. Nu se mai putea mișca.

— Nu intra în panică. N-ai murit, spuse Rosamonde, privind pe lângă Chang, spre prinț, care încă mai era pe podea. Alteță, sunteți bun să-l ajutați pe domnul Gray să nu mai sângereze?

Femeia își întoarse privirea violetă înapoi, spre Chang.

— Tot ce ești dumneata, Cardinale Chang… îmi aparține, zise ea și se întinse să-l apuce de braț pe Karl-Horst, oprindu-l în timp ce acesta se îndrepta spre Gray. De fapt, de ce să nu-l ajute Cardinalul pe domnul Gray? Sunt sigură că dumnealui are mai multă experiență în a obloji rănile decât Prințul Moștenitor de Macklenburg.

Chang făcu tot ce i se ceru, corpul lui răspunzând la comenzile ei fără ezitare, mintea lui privind din interior, ca de la o distanță îngrozitoare, pe un geam înghețat. Mai întâi bandajă bine rana lui Gray, apoi îl întinse pe Blach pe masă pentru ca Gray să-i poată examina capul. Oare cât timp trecuse? Bascombe reveni cu câțiva

dragoni în uniformă roșie și îi vorbi Contessei. Bascombe înclină din cap și șopti ceva cu toată seriozitatea la urechea prințului. Apoi dădu mai multe ordine – dragonii îl luară pe Blach, Gray îl apucă de braț pe Flaüss – și părăsiră cu toții încăperea circulară. Chang rămase singur cu Rosamonde. Femeia se apropie de ușă și o încuie. Se întoarse și își trase un scaun lângă Chang. Acesta nu se mai putea mișca. Rosamonde avea o expresie pe care Chang nu o văzuse până atunci, golită parcă de orice urmă de bunătate.

— Mă auzi și poți răspunde într-un mod rudimentar – pudra din plămânii tăi nu-ți dă voie să vorbești. Efectele vor dispărea treptat – dacă, bineînțeles, nu hotărăsc să fie permanente. Pe moment voi fi mulțumită cu răspunsuri scurte, da sau nu o simplă înclinare a capului va fi de ajuns. Am sperat să te conving cu vorba bună sau să te supun Procesului, dar nu mai e timp și nu e nimeni care să se ocupe de asta – și m-ar deranja foarte mult ca, printr-un accident nefericit, să pierd toate informațiile pe care le deții.

Femeia parcă vorbea cu altcineva. Chang se trezi dând din cap afirmativ, semn că înțelegea. Era imposibil să reziste – de abia îi putea urmări cuvintele și, până să le înțeleagă, corpul lui răspundea imediat.

— Te-ai întâlnit cu domnișoara Temple și cu doctorul prințului.

Chang înclină din cap.

— Știi unde sunt acum?

Chang clătină din cap.

— Vin aici?

Chang clătină din cap.

— Ai stabilit unde să te întâlnești cu ei?

Chang înclină din cap. Rosamonde oftă.

— Mda, n-am să-mi pierd timpul încercând să ghicesc locul… ai vorbit cu Xonck. Bănuiește ceva… mă bănuiește mai ales pe mine?

Chang înclină din cap.

— Bascombe te-a auzit când vorbeai cu Xonck?

Chang clătină din cap. Femeia zâmbi.

— Atunci mai e timp… e adevărat că Francis Xonck deține o parte din puterea extraordinară a fratelui său mai mare, dar numai o mică parte, fiindcă e un tip atât de rebel și de libertin, încât pe cei doi nu-i leagă niciun fel de prietenie. Cu atât mai puține sunt perspectivele lui Francis de a moșteni

averea fratelui. Dar, indiferent care ar fi situația, eu sunt prietenă cu el – sincer vorbind, nu prea are la cine să apeleze. Dar să lăsăm asta – închipuie-ți, *tu* să mă sperii pe *mine* – să vedem ce știi *tu,* din *cercetările* tale… știi cine l-a ucis pe colonelul Trapping?

Chang clătină din cap.

— Știi de ce am ales noi Macklenburg?

Chang clătină din cap.

— Știi ceva despre Oskar Veilandt?

Chang înclină din cap.

— Zău? Bravo. Știi ceva despre sticla albastră?

Chang înclină din cap.

— A… asta nu e bine – pentru supraviețuirea ta, vreau să spun. Ce-ai văzut… nu, ai fost la institut?

Chang înclină din cap.

— Deci ai intrat acolo deci tu ai fost când idiotul ăla a scăpat cartea din mâini – sau poate că tu i-ai *făcut* s-o scape?

Chang înclină din cap.

— Incredibil – ești o forță de neoprit. A murit – și apoi, desigur, ce i s-a întâmplat tipei lui d'Orkanez din cauza asta – nu cred că te deranjează, nu?

În temnița minții lui Chang era chinuit de confirmarea faptului că acțiunile lui o condamnaseră pe Angelique. Înclină din cap. Rosamonde își lăsă capul pe o parte.

— Nu te deranjează? Nu ce i s-a întâmplat bărbatului. O clipă – o clipă, tânăra… era de la bordel – nu te credeam atât de idealist – dar, o clipă, nu cumva o *cunoști?*

Chang înclină din cap. Rosamonde izbucni în râs.

— E coincidența dintr-un roman pentru femei. Ia să ghicesc… ai iubit-o mult?

Chang înclină din cap. Rosamonde râse și mai tare.

— O, e nemaipomenit! Dragul meu Cardinal… cred că mi-ai oferit acea informație prețioasă de care aveam nevoie ca să mă împrietenesc din nou cu domnul Xonck – un premiu neintenționat, zise ea încercând să redevină serioasă, dar neizbutind să se oprească din râs. Ai mai văzut și altfel de sticlă în afară de cartea spartă?

Chang înclină din cap.

— Îmi pare *tare* rău pentru tine. Era – da, desigur, prințul avea una din cărțile noi ale lui d'Orkanez, nu-i așa? Nu cred să existe vreun om căruia să-i placă să se privească mai mult decât prințul. Doctorul a găsit-o?

Chang înclină din cap.

— Deci doctorul și domnișoara Temple știu de existența sticlei albastre.

Chang înclină din cap.

— Și știu și despre Proces – bineînțeles că știu – ea l-a văzut cu ochii ei iar doctorul l-a examinat pe prinț… știi care e semnificația căsătoriei Lydiei Vandaariff?

Chang clătină din cap.

— Ai fost la conacul Tarr?

Chang clătină din cap și își miji ochii.

— Bănuiesc că domnișoara Temple a fost acolo, cu Roger… dar cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai are importanță. Mda. O ultimă întrebare, pe moment… sunt cea mai frumoasă femeie pe care ai cunoscut-o vreodată?

Chang înclină din cap. Rosamonde zâmbi. Apoi, încet, precum soarele care dispare dincolo de orizont, zâmbetul îi pieri de pe față și femeia oftă.

— E un gând plăcut înainte de sfârșit, poate pentru amândoi. Sfârșitul în sine e trist. Pentru mine ești un tip exotic… inedit… mi-ar fi plăcut să petrec ceva timp în compania ta. Îmi pare rău.

Rosamonde vârî mâna în buzunarul minuscul al jachetei de mătase și scoase o nouă doză de praf fin, albastru, pe vârful degetului ei înmănușat.

— Ia-o ca pe un mijloc de a te alătura dragostei pierdute…

Îi suflă praful în față. Gura lui Chang era închisă, dar simți cum praful îi intră pe nas. Simți cum îi îngheață capul pe loc, cum i se oprește sângele, cum îi crapă venele în craniu. Agoniza, dar nu se putea mișca. Urechile îi pocneau asurzitor. Ochii i se dădeau peste cap. Privi plăcile de pe jos. Se prăbușise la podea. Era orb. Era mort.

Candelabrul era alcătuit din trei inele de fier mari, concentrice, fiecare inel prevăzut cu orificii din metal forjat pentru lumânări… în toate cele trei inele fiind poate o sută de orificii. Chang privi spre tavanul înalt de deasupra și văzu poate opt lumânări care încă mai ardeau. Oare cât timp trecuse? Habar nu avea. De abia dacă putea să gândească. Se întoarse pe o parte ca

să vomite și descoperi că mai făcuse asta, poate de multe ori. Voma era albastră și – chiar și pentru el – mirosea cumplit. Se întoarse pe partea cealaltă. Se simțea de parcă ar fi fost decapitat, iar capul i-ar fi fost împachetat în gheață și paie.

Nasul îl salvase, mai mult ca sigur. Leziunile dinăuntru, cicatricele, blocajele – într-un fel sau altul, praful – sau cantitatea suficientă ca să-l omoare – nu ajunsese unde trebuie. Se șterse pe față – pete albastre de mucozitate se întindeau de la gură și de la fiecare nară. Femeia intenționase să-l ucidă cu o supradoză, dar nările lui vătămate făcuseră ca acea concentrație fatală să-și piardă efectul, absorbind substanțele letale mai lent, lăsându-i timp să scape cu viață. Oare cât timp? Privi spre ferestrele rotunde. Se lăsase noaptea. Încăperea era rece, iar pe podea se formase un fel de cerc din ceara scursă din candelabru. Încercă să se ridice în capul oaselor. Imposibil. Se întoarse cu spatele la balta de vomă și se ghemui, închizând ochii.

Când se trezi se simțea mult mai bine, chiar dacă numai puțin mai vioi decât un porc tăiat, agățat de un cârlig. Se ridică în genunchi, plimbându-și limba prin gură cu dezgust. Scoase o batistă și se șterse pe față. Privi în jur, dar nu văzu nici urmă de apă. Se ridică în picioare, închizând ochii. Întunericul îl făcu să-și piardă echilibrul, însă nu căzu. Văzu ceainicul răsturnat pe podea. Îl luă și îl clătină ușor – mai rămăsese ceva pe fund. Având grijă să nu se taie în buza ceainicului, își turnă ceaiul amar în gură, își clăti gura și apoi îl scuipă pe podea. Sorbi din nou și înghiți, apoi așeză ceainicul spart pe tavă. Mai mult decât mirat, își văzu bastonul sub masă. Înțelese că fusese lăsat acolo în semn de dispreț – în primul rând pentru ca lumea să-l găsească acolo alături de arma lui. În ciuda slăbiciunii și a senzației de vomă, Chang voia mai mult decât orice să-i facă să-și regrete disprețul.

Găsi un felinar și, după câteva minute, chibriturile cu care să-l aprindă. Ușa se deschidea în întuneric ca și înainte, dar acum Chang se putea orienta mai bine, chiar dacă nu știa încotro merge. Rătăci câteva minute, negăsind pe nimeni, neauzind vreun zgomot, prin mai multe încăperi pline de obiecte, săli de ședințe și coridoare. Nevăzând niciuna dintre încăperile prin care trecuse împreună cu Bascombe și Xonck, hotărî să meargă înainte, cotind în aceeași măsură la stânga sau la dreapta în încercarea de a ține linia dreaptă. În cele din urmă, tactica îl făcu să nimerească într-o fundătură: o ușă mare, fără încuietoare și clanță. Nici nu se clintea din loc. Era închisă sau blocată din partea cealaltă. Chang închise ochii. Se simțea din nou rău, corpul lui slăbit plătind tribut mișcării prelungite. Frustrat, Chang bătu cu putere în ușă.

O voce înăbușită răspunse de dincolo.

— Domnul Bascombe?

În loc să strige, Chang continuă să bată în ușă. Auzi cum se trage zăvorul. Nu știa pentru ce să se pregătească – dacă să

arunce cu felinarul, să ridice bastonul sau să se retragă. Nu avea forță pentru niciuna dintre soluții. Ușa se deschise. Chang se trezi în fața unui dragon cu tunica roșie.

Soldatul îl măsură cu privirea pe Chang.

— Nu sunteți domnul Bascombe.

— Bascombe a plecat, spuse Chang. Acum câte ore – nu l-ai văzut?

— Plantonul meu a început de-abia la ora șase, zise soldatul și se încruntă. Cine sunteți dumneavoastră?

— Numele meu e Chang. Sunt unul dintre cei care îl însoțeau pe Bascombe. Mi s-a făcut rău. Nu ai… Chang închise ochii o clipă și se chinui să termine întrebarea: Nu ai cumva niște apă?

Soldatul îi luă felinarul și îl apucă de braț, conducându-l într-o cameră de gardă. Aceasta, ca și coridorul, era iluminată cu gaz: o lumină caldă, difuză. Chang văzu că se aflau lângă o scară mare – poate principala cale de acces pentru acest etaj, spre deosebire de bârlogul secret al lui Bascombe unde fusese dus mai înainte. Era prea obosit ca să gândească. Se așeză pe un scaun de lemn, simplu, și acceptă o cană de metal plină cu ceai și lapte. Soldatul, care își dădu și numele, Reeves, așeză o farfurie de metal cu pâine și brânză pe genunchii lui Chang și îi făcu semn să mănânce.

Ceaiul fierbinte îi arse gâtul, dar îl și revigoră. Rupse cu dinții din pâinea albă și se sili să mestece, măcar în ideea că își va liniști stomacul. Dar imediat își dădu seama cât de foame îi era și începu să devoreze tot ce îi dăduse soldatul. Reeves îi umplu din nou cana și se așeză pe un scaun, sorbind și el dintr-una.

— Îți mulțumesc foarte mult, zise Chang.

— Pentru puțin, zâmbi Reeves. Parcă erați moartea în vacanță, dacă nu vă supărați. Acum parcă sunteți iadul în vacanță.

Chang zâmbi și sorbi din cană. Simți rana din gât și din cerul gurii, unde îl arsese praful. Răsufla anevoie, de parcă și-ar fi rupt coastele, și bănui în ce stare se aflau plămânii lui.

— Deci spuneți că au plecat cu toții? întrebă Reeves.

Chang înclină din cap.

— A fost un accident din cauza unui felinar. Unul din ceilalți, Francis Xonck – îl știi? întrebă el, dar Reeves clătină din cap. Și-a vărsat ulei pe braț și a luat foc. Domnul Bascombe s-a dus cu el după un chirurg. Eu am rămas în urmă și, nu știu de ce, mi s-a făcut rău. Credeam că se întoarce, dar am adormit și am pierdut noțiunea timpului.

— E aproape nouă, zise Reeves și se uită spre ușă puțin agitat. Trebuie să-mi termin rondul…

Chang ridică mâna.

— Nu vreau să te deranjez. Plec imediat – numai să-mi spui pe unde. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori e să-ți produc neplăceri…

— Niciun deranj nu e prea mare când e vorba să-l ajut pe un prieten al domnului Bascombe, zâmbi Reeves.

Se ridicară în picioare și Chang așeză neîndemânatic cana și farfuria pe masă.

Ridică privirea și în pragul ușii văzu un bărbat, cu coiful de alamă lustruită sub braț și cu sabia la cingătoare. Reeves luă poziția de drepți. Bărbatul intră în camera de gardă. Însemnele aurii ale gradului de căpitan apăreau pe guler și pe epoleții uniformei lui roșii.

— Reeves… spuse el, cu ochii pe Chang.

— Domnule căpitan, vi-l prezint pe domnul Chang. Un colaborator al domnului Bascombe.

Căpitanul nu zise nimic.

— Era înăuntru, domnule căpitan. Îmi făceam rondul când l-am auzit bătând în ușă…

— Care ușă?

— Ușa cinci, domnule căpitan, zona domnului Bascombe. Domnul Chang s-a simțit rău…

— Bine. Poți pleca. Trebuia deja să-l înlocuiești pe Hicks.

— ’Nțeles, domnule căpitan!

Căpitanul înaintă până în mijlocul camerei de gardă și îi făcu semn lui Chang să ia loc. În spatele lor, Reeves își luă repede coiful și dispăru din cameră, oprindu-se la ușă ca să-l salute pe Chang. Pașii lui grăbiți răsunară pe coridor și apoi în jos, pe scară. Căpitanul își umplu o cană cu ceai și se așeză. De abia atunci se așeză și Chang.

— „Chang” spuneți că vă cheamă?

Chang înclină din cap.

— Așa mi se spune.

— Smythe, căpitan, Regimentul 4 Dragoni. Reeves spunea că nu v-ați simți bine.

— Da. A fost foarte amabil.

— Poftiți, zise Smythe, vârî mâna în buzunarul de la manta, scoase o sticlă plată, mică, o destupă și i-o întinse lui Chang. Rachiu de prune, îmi plac dulciurile.

Chang sorbi din sticlă, dându-și seama că face o imprudență, dar neputându-și înfrâna dorința de a bea. Simți o durere ascuțită în gât, însă rachiul păru că arde urmele de praf albastru. Înapoie sticla.

— Mulțumesc.

— Sunteți unul din oamenii lui Bascombe?

— Ar fi o exagerare să spun asta. Tocmai aveam o întrevedere cu dumnealui, mă solicitase într-o anumită problemă. Un alt colaborator a avut un accident, de la un felinar cu ulei…

— Da, Francis Xonck. Am auzit că a suferit arsuri destul de serioase.

— Nu mă surprinde. Așa cum îi spuneam și subordonatului dumneavoastră, mi s-a făcut rău în timp ce-i așteptam. Cred că am adormit, poate din cauza febrei… acum câteva ore – și când m-am trezit am văzut că sunt singur. Credeam că domnul Bascombe va reveni. Nici n-am reușit să terminăm convorbirea.

— Fără îndoială, necazul domnului Xonck l-a făcut să întârzie.

— Fără îndoială. Domnul Bascombe e o… persoană importantă.

Chang își permise să-și umple din nou cana cu ceai. Smythe nu păru să observe. Se ridică în picioare, se apropie de ușă, o închise și răsuci cheia în broască. Apoi îi zâmbi oarecum trist lui Chang.

— Niciodată nu poți fi prea vigilent într-o clădire guvernamentală.

— Regimentul 4 Dragoni a fost de curând detașat pe lângă Ministerul Afacerilor Externe, spuse Chang. A scris în ziare. Sau a fost detașat pe lângă palat?

Smythe își reluă locul și îl privi lung pe Chang înainte de a răspunde. Sorbi din ceai și se lăsă pe spătarul scaunului, ținând cana în mâini.

— Cred că îl cunoașteți pe colonelul nostru.

— Ce vă face să credeți asta?

Smythe rămase tăcut. Chang oftă – prostia se plătea întotdeauna.

— M-ați văzut ieri-dimineață, zise el. În port, cu Aspiche.

Smythe dădu din cap afirmativ.

— Un loc de întâlnire prost ales.

— Îmi puteți spune care a fost scopul întâlnirii?

— Poate… Chang ridică din umeri, simțind că Smythe era bănuitor și mereu în gardă, dar fiind hotărât să-l testeze mai departe. Dacă-mi spuneți dumneavoastră primul.

Gura lui Smythe înțepeni într-un rictus.

— Ce anume?

Chang zâmbi.

— Ați fost cu Aspiche și Trapping în Africa?

Smythe se încruntă – nu era întrebarea la care se așteptase. Înclină din cap.

— Vă întreb, continuă Chang, fiindcă Aspiche a făcut mare caz de deosebirile de ordin moral și profesional dintre el și Trapping. Nu-mi fac iluzii în privința caracterului colonelului Trapping. Dar – dacă nu vă e cu supărare – insistența de a ne întâlni acolo a fost încă un exemplu, de când colaborăm, a nechibzuinței și *aroganței* colonelului Aspiche.

Chang se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe – nu se știa niciodată până unde merge loialitatea, mai ales cea a unui militar cu experiență. Smythe îl privi cercetător înainte de a vorbi.

— Mulți ofițeri și-au cumpărat funcțiile – să ajungi în subordinea unor persoane fără pregătire militară, în schimbul unor sume de bani, nu e ceva neobișnuit.

Chang era conștient că Smythe își alegea cuvintele cu toată precauția.

— Colonelul-adjutant nu s-a numărat printre ei… dar…

— Nu mai e cel care a fost cândva? sugeră Chang.

Smythe îl studie o clipă, măsurându-l cu un ochi expert care îl deranja oarecum pe Chang. Apoi ofițerul oftă din greu, de parcă ar fi luat o hotărâre care nu-i plăcea, dar pe care, dintr-un motiv sau altul, nu o putea evita.

— Sunteți familiarizat cu opiul? întrebă el.

Chang se stăpâni să nu zâmbească, înclinând din cap cu un aer indiferent. Smythe continuă:

— Atunci știți că prima încercare poate crea dependență, te poate face să sacrifici orice pentru un vis narcotic. Așa se întâmplă și cu Noland Aspiche, numai că exemplul meu cu opiul se potrivește statutului și succesului lui Arthur Trapping. Nu sunt dușmanul lui. L-am slujit cu loialitate și respect. Dar invidia lui față de promovarea nemeritată a acestui om

distruge – sau a distrus – tot ce însemna datorie și onestitate în caracterul lui.

— Dar acum *el* comandă regimentul.

Smythe dădu brusc din cap, afirmativ. Fața i se înăspri.

— Am spus destule. În ce scop v-ați întâlnit?

— Eu sunt un om de *acțiune,* zise Chang. Colonelul-adjutant Aspiche m-a angajat să-l găsesc pe Arthur Trapping, care dispăruse.

— De ce?

— Nu din dragoste, dacă asta vreți să spuneți. Trapping îi reprezenta pe cei puternici și tocmai puterea lor – interesul lor – era motivul pentru care regimentul fusese transferat din colonii la palat. Trapping dispăruse. Aspiche voia să preia comanda, dar își făcea probleme în legătură cu reacția celorlalte forțe.

Smythe tresări cu dezgust. Chang era foarte mulțumit de decizia lui de a nu spune tot adevărul.

— Înțeleg. L-ați găsit?

Chang șovăi, apoi ridică din umeri – căpitanul părea un om deschis.

— Da. E mort, a fost ucis. Nu știu cum sau de cine. Cadavrul a fost aruncat în fluviu.

Smythe se arătă surprins.

— Dar de ce? întrebă el.

— Sincer, nu știu.

— De aceea ați venit aici – ca să-i spuneți toate astea lui Bascombe?

— Nu… chiar.

Smythe se încordă, precaut. Chang ridică mâna.

— Nu vă alarmați – sau, mai degrabă, alarmați-vă, dar nu din cauza mea. Eu am venit aici să vorbesc cu Bascombe – ce credeți despre el?

Smythe ridică din umeri.

— E funcționar în minister. Nu e prost deloc și n-are aerul de superioritate pe care mulți îl afișează aici. De ce?

— Fără un motiv anume – Bascombe joacă un rol minor, fiindcă misiunea mea avea de-a face cu Xonck și cu Contessa Lacquer-Sforza, *ei* erau în legătură cu colonelul Trapping – mai ales Xonck – și, din motive pe care nu le înțeleg, unul dintre ei – nu știu care și probabil că nici ei nu știu – a pus la cale uciderea lui. Știți la fel de bine ca și mine că acum îl au pe Aspiche la degetul

mic. Operațiunea dumneavoastră de azi, transferul cutiilor pline de piese de la Institutul Regal…

— La Harschmort, da.

— Exact, spuse Chang fără să tresară, dar jubilând la ceea ce dezvăluise Smythe. Robert Vandaariff face și el parte din planul lor, poate că e chiar cel care l-a pus la cale, împreună cu Prințul Moștenitor de Macklenburg…

Smythe ridică mâna ca să-l oprească. Scoase sticla, o destupă încruntat și trase o dușcă. Îi întinse sticla lui Chang care nu o refuză, înghițitura de rachiu îi arse din nou gâtul, dar avea convingerea că, deși era un mod de a se autoflagela, scopul scuza mijloacele. Înapoie sticla.

— În subordinea cui sunteți la palat? întrebă Chang. Bascombe și Crabbé – chiar și ei trebuie să primească aprobări de mai sus.

Smythe nu asculta. Era cufundat în gânduri. Privi în sus, cu fața marcată de o oboseală pe care Chang nu o sesizase până atunci.

— Palatul? Un cuib de duci nevolnici care se plimbă țanțoși pe lângă o băbătie pe care n-o iubește nimeni, spuse el clătinând din cap. Trebuie să plecați. Se schimbă garda și colonelul ar putea veni cu ei – se întâlnește des cu ministrul adjunct seara târziu. Fac tot felul de planuri, dar niciunul dintre ofițeri nu știe ce și cum. Majoritatea sunt, după cum vă puteți imagina, la fel de trufașe ca și Aspiche. Trebuie să ne grăbim – s-ar putea să le fi dat numele dumneavoastră. Presupun că povestea cu îmbolnăvirea subită a fost doar o născocire.

Chang se ridică în picioare odată cu Smythe.

— Deloc. Dar a fost rezultatul unei otrăviri… și al încăpățânării mele de a supraviețui.

Smythe își permise un zâmbet scurt.

— Oare unde-a ajuns lumea asta, dacă cel care nu se supune superiorilor lui trebuie să moară când i se cere?

Smythe îl conduse repede în jos pe scară, la etajul doi, apoi pe câteva coridoare întortocheate spre balconul de deasupra intrării din spate.

— Aici garda se schimbă mai târziu decât în față, oamenii mei încă mai sunt aici, explică el, privindu-l pe Chang îndeaproape, de la

îmbrăcăminte până la ochii lui impenetrabili. Mă tem că ești un ticălos – în mod normal asta aș crede despre tine – dar la vremuri neobișnuite întâlniri neobișnuite. Cred că spui adevărul. Dacă ne putem ajuta unul pe altul… parcă suntem mai puțin singuri.

Chang întinse mâna.

— Cu siguranță *sunt* un ticălos, căpitane. Dar sunt și dușmanul acestor oameni. Îți rămân recunoscător pentru amabilitate. Sper să mă revanșez cândva.

Smythe îi strânse mâna și arătă cu capul spre poartă.

— E nouă și jumătate. Trebuie să pleci.

Coborâră treptele. Instinctiv, Chang îi șopti căpitanului:

— Nu suntem singuri, căpitane. S-ar putea să întâlnești un doctor german, Svenson, din alaiul prințului. Sau o tânără, domnișoara Celeste Temple. Suntem împreună – pomenește-le numele meu și vor avea încredere în tine. Te asigur că sunt mult mai grozavi decât par.

Ajunseseră la poartă. Căpitanul Smythe înclină scurt din cap – altceva mai mult ar fi atras atenția soldaților – și Chang ieși în stradă.

Se îndreptă spre piața Sf. Isobel și se așeză lângă fântână de unde putea să vadă mai ușor dacă se apropia cineva din vreo direcție. Razele lunii de abia răzbăteau din dosul norilor întunecați. Ceața se ridicase de pe fluviu și acum se târa spre el, pe lângă zidurile de cărămidă, aerul umed gâdilându-i gâtul și plămânii suferinzi. Îngrijorat, se întrebă cât de gravă era starea lui. Cunoscuse destui tuberculoși care își scuipau plămânii în cârpe pline de sânge – oare aceasta era prima fază a unei astfel de nenorociri? Simți un alt junghi în timp ce trăgea aer în piept, de parcă ar fi avut sticlă în plămâni, pătrunzându-i în carne la fiecare mișcare. Adună tot lichidul gros din gât și îl scuipă pe caldarâm. Părea mai închis la culoare decât de obicei, dar nu își dădea seama dacă bătea în albastru sau în roșu.

Cutiile fuseseră trimise la Harschmort. Fiindcă acolo era mai mult loc? Mai multă discreție? Și una și alta, dar se gândi și la altceva, canalele. Harschmort era locul perfect de unde cutiile puteau fi trimise pe mare… spre Macklenburg. Își reproșă că nu studiase hărțile din încăperea-cupolă când i se ivise ocazia. Cel puțin, i le-ar fi putut descrie lui Svenson – acum își amintea vag unde erau înfipte câteva bolduri colorate. Oftă – o șansă ratată. Făcu un gest de lehamite.

Orele în care își pierduse cunoștința îi spulberaseră speranța de a o mai găsi pe domnișoara Temple fiindcă, oriunde s-ar fi dus

tânăra, se îndoia că se mai afla acolo – indiferent de ce se întâmplase. Destinația cea mai probabilă era casa lui Bascombe, dar rezistă tentației, oricât de mult i-ar fi plăcut să-l zvânte în bătaie pe Bascombe, fără a ține cont de adevăratele lui convingeri. Pentru prima dată se îndoi că tânăra ar avea puterea să reziste – era oare posibil ca nu Bascombe să fie cel la care se dusese mai întâi de toate? Îi părăsise răvășită de emoție, după ce îi spusese ce anume pierduse. Dacă nu se referea la Bascombe, atunci despre cine era vorba? Dacă o credea pe cuvânt – ceea ce, își dădu el seama acum, nu făcuse niciodată – îl scosese pe Bascombe de la inimă. Cine altcineva o făcuse atât de nefericită?

Chang își blestemă prostia și o luă cu toată viteza de care era în stare spre hotelul St. Royale.

Trecu pe lângă intrarea principală și se îndreptă spre aleea din spate, unde bărbați în haine albe de la bucătărie târau afară tomberoane pline cu gunoi și resturi de mâncare. Se apropie de unul dintre ei, arătă spre grămada din ce în ce mai mare de tomberoane și îl întrebă răstit:

— Cine v-a spus să aduceți astea aici? Unde-i șeful vostru?

Omul ridică privirea derutat – era evident că *întotdeauna* lăsau tomberoanele acolo – și începu să se bâlbâie când văzu fața aspră, ciudată a lui Chang.

— Dom… domnul Albert.

— Aha! Aha – unde-i domnul Albert? Vreau să vorbesc cu el numaidecât!

Omul arătă cu mâna spre interior. Ceilalți se opriseră din lucru și îi priveau. Chang se întoarse spre ei.

— Mda. Rămâneți aici. Rezolvăm noi problema.

Intră cu pași mari pe un coridor de serviciu, luând-o pe după primul colț ca să se îndepărteze cât mai mult de bucătărie și de domnul Albert. Ajunse, după cum spera, la spălătorie și la magazii. Grăbi pasul până când găsi ce voia: un hamal în uniformă care se delecta cu o cană cu bere. Chang păși în încăpere – în mijlocul mopurilor, a căldărilor și bureților – și închise ușa în urma lui. Hamalul înghiți în sec, dându-se brusc înapoi și răsturnând mai multe mături. Chang îl înșfacă de guler, spunându-i repede, cu voce scăzută:

— Ascultă-mă bine. Mă grăbesc. Trebuie să transmit un mesaj – personal, discret – la apartamentul Contessei di Lacquer-Sforza. O cunoști?

Omul încuviință din cap.

— Perfect. Du-mă imediat acolo, pe scara din spate. Nu trebuie să fim văzuți. Ca să apărăm reputația doamnei – trebuie să primească mesajul de la mine.

Chang vârî mâna în buzunar și scoase o monedă de argint. Omul o văzu, dădu din cap și, cu o singură mișcare, Chang vârî moneda la loc și îl scoase pe hamal din încăpere. Moneda avea să o primească la destinație.

Apartamentul Contessei era la etajul trei, în spate, logic pentru o minte bănuitoare ca a lui Chang – prea înalt ca să te cațări până acolo sau să sari de la înălțimea aceea și departe de aglomerația de pe bulevard. Hamalul bătu la ușă. Nu se auzi nimic. Chang îl trase de lângă ușă și îi dădu moneda. Scoase o nouă monedă de argint.

— Nu ne-am întâlnit, spuse el și aruncă moneda în mâna bărbatului, dublându-i recompensa.

Omul dădu din cap și se retrase. După câțiva pași – Chang privindu-l crunt – se întoarse și dispăru în fugă. Chang își scoase inelul cu chei. Broasca cedă, iar el apăsă pe clanță și intră.

Apartamentul Contessei era complet diferit de al lui Celeste din hotelul Boniface în ton cu opulența care definea hotelul St. Royale, de la covoare la cristale, de la mobila prea bogat ornamentată la risipa de flori, de la draperiile somptuoase la desenul obositor de complicat al tapetului și, în sfârșit, la dimensiunile uriașe ale apartamentului în sine. Chang închise ușa și rămase în salonul principal. Apartamentul părea nelocuit. Lumina din lămpi fusese micșorată dar, deși difuză, îi permitea să se orienteze. Zâmbi strâmb când văzu o altă diferență. Hainele – dantele și mătăsuri, desigur – erau aruncate la întâmplare pe brațele fotoliilor și ale canapelelor, și chiar pe podea. Așa ceva era de neimaginat sub privirea scrutătoare a mătușii Agathe, aici însă moravurile decadente ale locatarei tratau cu dispreț un simț al ordinii atât de naiv. Se apropie de o masă de scris cu un design foarte atrăgător, plină de sticle goale, luă scaunul de lemn la fel de elegant și îl duse la ușă, unde îl propti sub clanță. Nu voia să fie întrerupt în timp ce se uita prin apartament.

Făcu lumina mai mare și reveni în salonul principal. De o parte și de alta erau uși deschise, iar în capătul celălalt – una închisă. Aruncă o privire în stânga și în dreapta – camera servitoarelor și cel de-al doilea salon, plin cu haine împrăștiate peste tot și, în cazul salonului, cu tot soiul de pahare și farfurii. Se îndreptă spre ușa închisă și o împinse cu putere. În încăpere era întuneric. Bâjbâi peretele până găsi o lampă, o aprinse și văzu o cameră de zi elegantă, cu două șezlonguri și o tavă placată cu oglindă, plină cu sticle. Chang se opri brusc, cu inima strânsă de groază. Sub unul din șezlonguri era aruncată o pereche de botine verzi.

Cercetă încăperea în căutarea altor semne. Pe tavă erau patru pahare, unele pe jumătate goale și mânjite de ruj, iar pe podea, sub celălalt șezlong, erau alte două. Sus, pe peretele din față, atârna o oglindă mare, prinsă într-o ramă masivă, în care se

încadra pieziș ușa din spatele lui. Chang privi în ea cu dezgust – îi displăcea să vadă cum arată – dar ochii îi fură atrași de ceva care se reflecta în oglindă – pe peretele de lângă el, un mic tablou care nu putuse fi pictat decât de mâna lui Oskar Veilandt. Se întinse și îl desprinse de pe perete, apoi îl întoarse ca să vadă ce scrie pe spate. Citi ceea ce părea a fi fost scris chiar de mâna pictorului, cu vopsea albastră: *Fragment din Buna Vestire, 3/13,* apoi dedesubt câteva simboluri – ca o formulă matematică în care erau încorporate litere din alfabetul grecesc – urmate la rândul lor de cuvintele: *„Și astfel se vor naște din nou."*

Întoarse pânza la loc și rămase uimit de aerul ei sinistru. Poate că de vină era contrastul dintre imagine și rama luxoasă, aurită, izolarea – natura *fragmentară, suficiența* – subiectului care transformau întregul într-o transgresiune; Chang nu-și putea lua ochii de la ea. Nu era atât pornografică într-adevăr, nu era foarte explicită – pe cât era de monstruoasă, la modul palpabil. Nici măcar nu își dădea seama de ce, dar reacția de repulsie era la fel de netăgăduit și de imediată ca și erecția pe care i-o provoca. Acest fragment din tablou nu părea să se învecineze cu cel pe care îl văzuseră la galerie, unde apărea fața extaziată, plină de cicatrice a unei femei – însăși ideea de a o vedea ca pe „Fecioara Maria" era înspăimântătoare. Această secțiune îi înfățișa pelvisul gol văzut din lateral, coapsele ei splendide prinse în jurul șoldurilor unei siluete înveșmântate în albastru care o încălecase. Dar, privind mai atent, Chang observă că mâinile siluetei în albastru erau încleștate pe șoldurile femeii… mâinile erau și ele albastre, împodobite cu multe inele, iar încheieturile mâinilor luceau de mulțimea brățărilor din metale diferite – aur, argint, cupru, fier – bărbatul nu purta niciun veșmânt albastru, *pielea lui era albastră.* Poate că era un înger – ceea ce era tot o blasfemie – dar nefirescul acelei picturi se îmbina cu materialitatea desăvârșită a trupurilor, senzualitatea incontestabilă a coapselor femeii înșfăcate de bărbat, unghiul inedit din care era surprinsă acuplarea lor, încremenită pentru o clipă, dar elocventă pentru contopirea desăvârșită, într-o continuă zvârcolire care va continua – cel puțin în mintea privitorului.

Chang înghiți în sec și puse neîndemânatic tabloul la loc. Îl privi din nou, supărat de reacția lui, captivat și tulburat de unghiile lungi de la degetele albastre și de urmele delicate lăsate de ele în carnea femeii. Se întoarse spre șezlong și luă botinele verzi de sub el. În mod sigur îi aparțineau lui Celeste. Rareori i se întâmpla să se simtă obligat față de un suflet, să se lege de cineva atât de mult – mai ales de o persoană la care nimeni nu s-ar fi așteptat – să vadă că această legătură s-a rupt atât de repede și, în consecință, să îl chinuiască atât de mult conștiința. Durerea simțită la vederea botinelor goale – ideea că picioarele ei puteau fi atât de mici, că puteau încăpea într-un spațiu atât de îngust, dar

și că puteau păși atât de hotărât, era de nesuportat. Oftă cu amărăciune, plin de regret, și le lăsă să cadă pe șezlong. Încăperea avea o singură ușă, care era întredeschisă. O împinse cu vârful bastonului, fără tragere de inimă.

Era, fără îndoială, dormitorul lui Rosamonde. Patul era masiv, cu stâlpi înalți de mahon în fiecare colț și o draperie grea, de damasc purpuriu, de o parte și de alta. Podeaua era plină de haine, mai ales lenjerie intimă, ici – colo câte o rochie, o jachetă sau chiar pantofi. Nu recunoscu nimic din ceea ce i-ar fi putut aparține lui Celeste, deși știa că nici nu ar fi putut. Însăși ideea lenjeriei intime a lui Celeste îl silea să se gândească la un loc în care nu fusese niciodată, ceea ce, într-un fel, i se părea a fi un păcat – acum că tânăra putea fi moartă. Poate că era doar influența tabloului lui Veilandt, însă Chang descoperi că în gândurile – și inima lui? – își făcuse loc imaginea mâinilor lui care îi cuprind talia zveltă… îi alunecă pe șolduri, șoldurile neîmpovărate de corset sau de jupon, textura catifelată a pielii ei, atât de inconfundabilă. Scutură din cap. O luase razna. Era aproape sigur că, trăgând draperiile, va da de cadavrul ei. Se forță să revină cu picioarele pe pământ, în camera aceea, departe de fanteziile care nu-i dădeau pace. Chang trase adânc aer în piept – simțind aceeași durere ascuțită – și se apropie de pat. Dădu draperia la o parte.

Plapuma era grea și răsucită, împinsă cu picioarele în toate părțile, dar Chang văzu un braț palid, de femeie, ieșit de sub ea. Se uită la pernele îngrămădite pe capul femeii și trase de cea de deasupra. De sub ea apăru o claie de păr castaniu-închis. Trase de următoarea pernă și văzu fața femeii, cu ochii închiși, cu buzele întredeschise delicat, cu pielea din jurul ochilor marcată de cicatricele înflorite, aproape dispărute. Era Margaret Hooke – doamna Marchmoor. Chang își dădu seama că era goală chiar în clipa în care deschise ochii. Femeia clipi când îl văzu deasupra ei, însă chipul nu-i trădă nicio urmă de panică. Căscă și își șterse alene ochiul stâng. Se ridică în capul oaselor, cearșaful alunecându-i până la brâu înainte ca, fără grabă, femeia să se acopere cu el.

— Dumnezeule, făcu ea căscând din nou. Cât e ceasul?

— Trebuie să fie aproape de 11.

— Cred c-am dormit ore *întregi.* Ceea ce e foarte rău pentru mine, spuse femeia și ridică privirea spre el, ochii jucându-i de o plăcere abia ascunsă. Ești Cardinalul, nu-i așa? Mi s-a spus că ești mort.

Chang înclină din cap. Cel puțin avea bunul-simț să nu pară dezamăgită.

— O caut pe domnișoara Temple, zise el. A fost aici.

— A *fost*... răspunse femeia ușor plictisită, cu gândurile în altă parte. Nu poți să întrebi pe altcineva?

Chang rezistă pornirii de a-i trage o palmă.

— Ești singură, Margaret. Doar dacă nu preferi să te duc la doamna Kraft – sunt sigur că e foarte îngrijorată de dispariția ta.

— Nu, mulțumesc, răspunse femeia și îl privi de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima dată. Ești urâcios, continuă ea ca în fața unei descoperiri.

Chang întinse mâna și o apucă de maxilar, trăgându-l spre el pentru ca femeia să-l privească în ochi.

— Nici n-am *început să* fiu urâcios. Ce i-ați făcut?

Femeia îi zâmbi, dar pe chipul ei își făcură loc primele semne de teamă.

— Ce te face să crezi că nu a făcut-o singură?

— Unde e?

— Nu știu – mi-era tare somn – întotdeauna mi-e somn… după ce se întâmplă… deși unora li se face foame. Ai întrebat la bucătărie?

Chang nu răspunse insinuării ei vulgare – știa că mințea ca să-l provoace, ca să câștige timp, și totuși cuvintele ei îi declanșau gânduri sinistre care îi fulgerau prin fața ochiului interior… imaginea gurii acestei femei care tresare, surprinsă de propria plăcere – apoi, cu o ușurință tulburătoare, chipul acela fu înlocuit de cel al lui Celeste, cu buzele schimonosite din cauza amestecului disperat de suferință și încântare. Chang se înfioră și făcu un pas înapoi, dându-i drumul femeii. Doamna Marchmoor împinse plapuma la o parte, coborî din pat și se îndreptă spre un morman de haine aruncate pe podea. Era înaltă și mai grațioasă decât și-ar fi putut închipui Chang. Îi întoarse spatele și, intenționat, se aplecă să ia un capot – aproape ca o dansatoare – expunându-se fără niciun pic de pudoare. În timp ce femeia se îndrepta de spate – privind înapoi zâmbind ca să constate reacția lui Chang – bărbatul observă pe spatele ei mai multe urme, mici și albe, urme de bici. Femeia își puse capotul – din mătase albă cu un dragon chinezesc, mare și roșu, pe spate – și își legă cordonul cu un gest îndelung exersat, ca și cum mâinile ei ar fi marcat sfârșitul sau începutul bine-cunoscut al unui ritual secret.

— Văd că ți se vindecă fața, spuse Chang.

— Fața mea nu contează, răspunse ea, căutând cu vârful piciorului prin mormanul

de haine, găsind un singur papuc și încălțându-l. Schimbarea are loc înăuntru și e sublimă.

Chang surâse batjocoritor.

— Văd doar că te-ai transferat de la un bordel la altul.

Ochii ei se aspriră o jignise, constată el cu mare satisfacție.

— Habar n-ai despre ce vorbești, spuse ea pe un ton prea vesel ca să poată fi și credibil.

— Tocmai am văzut cum cineva a fost supus Procesului vostru oribil – împotriva dorinței lui – și te asigur că, dacă i-ați făcut asta și domnișoarei Temple…

Femeia râse disprețuitor.

— Nu este niciun fel de *pedeapsă.* Este un *dar…* și însăși ideea… ideea absurdă că… *acea* persoană… prețioasa dumitale domnișoară Inconsecvență…

Chang simți o mare ușurare, scăpase pe moment de spaima despre care nu își dăduse seama că îl însoțise pretutindeni – că Celeste ar putea deveni unul dintre ei… ca și spaima că tânăra ar putea fi moartă. Dar doamna Marchmoor vorbea în continuare:

— …nu poate aprecia capacitatea, forța…

Ținea de mândrie, Chang știa bine asta, mai ales la cei care duseseră o viață umilă și apoi fuseseră ridicați de jos – anii în care își puseseră lacăt la gură îi transformau într-o arogantă moară hodorogită, trecerea de la seducătoarea sfioasă la doamna trufașă făcându-l pe Chang să rânjească. Femeia văzu rânjetul și se înfurie.

— Crezi că nu știu cine ești sau cine e *ea…*

— Știu că ne-ai căutat pe amândoi prin bordeluri – fără dibăcie și fără succes.

— Fără succes? făcu femeia și izbucni în râs. Ai ajuns aici, nu?

— Ca și domnișoara Temple. Unde e acum?

Femeia râse din nou.

— Chiar nu *înțelegi…*

Chang se apropie repede de ea, o înșfăcă de capot și o îmbrânci spre pat. Femeia se prăbuși, dând din picioare. Bărbatul se aplecă deasupra ei, lăsând-o o clipă să-și dea părul din ochi și să-i privească ochelarii insondabili.

— Nu, Margaret, șuieră el. *Tu* nu înțelegi. Ai fost tot timpul o curvă. Faptul că ți-ai vândut trupul nu-mi permite să te tratez cu delicatețe, așa sigur ai să înțelegi, dată fiind profesia *mea…* ei bine, imaginează-ți ce anume nu mă mai face să ezit. Și *eu* te-am căutat, Margaret. Azi i-am dat foc lui Francis

Xonck, l-am doborât la pământ pe maiorul prințului și am supraviețuit șiretlicului Contessei tale. Care nu mă va mai amăgi din nou – înțelegi? În chestii din astea – și cunosc bine chestiile astea – rareori ți se mai oferă o șansă. Cei cu care te-ai înhăitat au avut șansa să mă omoare – singura de altfel și am scăpat. Am venit aici ca să aflu repede – dacă îmi ești – *cât de cât* de folos. Dacă nu-mi ești, atunci te asigur că n-am nici *cel mai mic* scrupul ca să te extermin, ca și cum nu ai fi decât un șobolan din cuibul spurcat de șobolani pe care – crede-mă – am de gând să îl distrug. Chang își desfăcu bastonul cât de dramatic putu – știind că vorbele lui nu fuseseră de ajuns – și spuse pe un ton mai liniștit: Așadar… Margaret… unde este domnișoara Temple *acum?*

De abia atunci își dădu Chang seama de severitatea Procesului. Femeia nu era proastă, era singură, avea judecată și experiență; și totuși, chiar dacă făcuse ochii mari de groază când scosese pumnalul, începu să urle la el, ca și cum și-ar fi folosit cuvintele ca pe niște arme menite să-l pună pe fugă.

— Ești un prost! A plecat – n-ai s-o găsești niciodată, nu mai poate fi salvată – n-ai s-o mai recunoști! Trăiești ca un copil – ești toți copiii la un loc – lumea nu a fost niciodată a ta și nici nu va fi! Am fost distrusă și am renăscut! M-am predat și m-am reînnoit! Nu-mi poți face rău – nu poți schimba nimic – ești doar o râmă care scurmă prin pământ – pleacă de aici! Ieși din camera asta – taie-ți beregata într-un șanț!

Femeia țipa și Chang simți cum i se urcă sângele în cap – disprețul din glasul ei mușcându-l ca un colț veninos. Lăsă să-i cadă bastonul din mână, îi apucă glezna cu mâna stângă și o trase brusc spre el. Margaret se ridică în capul oaselor, țipând în continuare, cu fața schimonosită de furie, nemaiobosindu-se să se apere cu brațele, făcând spume la gură. Pumnalul era în mâna lui dreaptă. Dar, în loc să o înjunghie, îi trase un pumn în bărbie, întărit de mânerul pumnalului. Femeia dădu capul pe spate – lovitura îi zdreli degetele lui Chang – dar nu căzu. Cuvintele începură să i se lege mai greu, îi apăruseră lacrimi în colțul ochilor, iar părul i se despletise.

— …un nimic! Ignorant și abandonat… singur prin camere… camere jalnice cu

trupuri jalnice… cotețe… câini care se împerechează…

Chang lăsă să-i cadă pumnalul din mână și o lovi din nou. Femeia căzu pe pat cu un geamăt, cu capul atârnând pe o parte, și tăcu. Chang își scutură mâna, tresărind de durere, și își vârî pumnalul în teacă. Îi trecuse furia. Disprețul pe care femeia îl simțea față de el coincidea atât de clar cu disprețul pe care îl simțea față de ea însăși – își aminti ce-i spusese doamna Kraft, Margaret Hooke era fiica unui morar – încât i se făcu lehamite. Se întrebă dacă mai auzise cineva strigătele, sperând că astfel de zgomote – dacă se lua după numărul mare de sticle goale – nu erau ceva neobișnuit în apartamentul lui Rosamonde, Contessa Lacquer-Sforza. Privi trupul lui Margarete Hooke – capotul desfăcut lăsa să i se vadă moliciunea pântecului și despicătura dintre picioare, o imagine de un patetism straniu. Era o femeie frumoasă. Coastele i se înălțau și coborau la fiecare respirație încă întretăiată. Era un animal ca toți ceilalți. Se gândi la urmele de pe spatele ei, atât de diferite poate de urmele de pe față – și unele și altele mărturie a supunerii față de dorințele altor persoane, mai puternice, dar și semn al unei căutări nedefinite a liniștii lăuntrice. Reacția ei vehementă îi spunea lui Chang că femeia încă nu o găsise, ci doar își ascundea nemulțumirea. Era poate mai patetică decât orice altceva. Îi acoperi goliciunea, lăsându-și pentru o clipă mâna să-i mângâie șoldurile, și ieși nevăzut din hotel.

În timp ce mergea pe străzile întunecate, Chang repeta în gând cuvintele doamnei Marchmoor… „nu mai poate fi salvată”… care însemnau fie că deja i se întâmplase ceva lui Celeste, fie că avea să i se întâmple, iar el nu va putea interveni. Aroganța femeii îl făcu să încline spre cea de a doua alternativă. Simți greutatea botinelor lui Celeste în fiecare buzunar al paltonului. Era foarte probabil ca acestea să o fi purtat spre un anumit pol al puterii – poate spre a fi supusă Procesului, poate doar spre a fi ucisă – dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu se întâmplase încă? Disperat, gândul îi fugi la Angelique și la cartea de sticlă. Vor îndrăzni ei oare să repete acel ritual cu Celeste? Încercarea de a o supune Procesului pe Angelique dăduse greș din cauza intervenției lui – dar cum arăta o încercare reușită? Nu se îndoia că era, într-un fel, și mai oribilă.

Prima întrebare era unde o duseseră. Probabil fie la Harschmort – unde duseseră și cutiile – fie la conacul Tarr – despre care îl întrebase Rosamonde. Ambele locuri erau izolate și spațioase, ferite de ochii curioșilor. Socoti că Svenson ajunsese deja la conac, motiv pentru care poate că el trebuia să meargă la Harschmort… dar dacă aceste forțe se aflau în plină acțiune, oare doctorul era în stare să o salveze pe Celeste de unul singur? Și-l imagină pe acel om onest, ducând pe umăr o Celeste inertă și încercând să meargă în timp ce trage cu pistolul spre un grup de

dragoni care îi urmăresc… fără scăpare. Trebuia să afle unde o duseseră. O estimare greșită îi putea distruge pe toți. Trebuia să riște o vizită la Bibliotecă.

Ca majoritatea clădirilor masive. Biblioteca nu dispunea de terase alăturate pe acoperiș, ceea ce ar fi rezolvat problema. Ușile înalte și duble de la intrarea principală, ca și intrarea din spate, a personalului, erau păzite chiar și noaptea. De la o depărtare de 40 de metri, Chang văzu și soldații din Macklenburg în uniformele lor negre plimbându-se în umbra coloanelor care străjuiau treptele din față. Se gândi că aceeași situație era și în spate – prin urmare, erau paznici și în interior și în exterior. Dar nici unii, nici alții nu contau pentru Chang, care se apropie în pas săltat de o construcție joasă, din piatră, la vreo 50 de metri de Bibliotecă. Ușa era închisă cu un zăvor rudimentar, din lemn. Un minut de efort, în care se folosi de pumnal – înfigându-l în zăvor, împingându-l centimetru cu centimetru – și ușa se deschise. Intră și închise ușa în urma lui. La lumina difuză, care venea dinspre singura fereastră blocată, văzu mai multe felinare, alese unul și controlă dacă are ulei, apoi aprinse cu grijă un chibrit. Coborî fitilul, lăsând flacăra cât să găsească trapa din podea. Puse felinarul jos și trase cu toată puterea de mâner. Trapa grea, de metal, scârțâi amarnic din balamale, dar se deschise. Chang luă felinarul și privi în hăul de dedesubt. Pentru a doua oară în ziua aceea mulțumi sorții pentru nasul vătămat. Coborî în canalizare.

O mai făcuse și înainte, în timpul unei diferend prelungit cu un client care nu era dispus să-și achite datoria. Omul își trimisese reprezentanții la Bibliotecă și Chang se văzuse nevoit să folosească această dezgustătoare cale de ieșire. Apa încă mai picura de pe el când, în aceeași seară, intrase pe fereastra clientului și rezolvase diferendul cu briciul la gât, dar asta se întâmplase spre sfârșitul primăverii. Întrucât iarna era destul de aproape, Chang spera ca nivelul apei să fie scăzut, iar el să poată trece fără să se ude până la piele. Sub trapă se aflau câteva trepte de piatră, alunecoase, fără niciun fel de balustradă. Coborî pe ele, cu bastonul într-o mână și cu felinarul în cealaltă, până când ajunse la canalul propriu-zis. Pârâul fetid se micșorase de la ultima lui vizită și răsuflă ușurat când lângă el observă o bordură de piatră, pe care putea merge. Se aplecă și începu să pășească atent.

Era foarte întuneric, iar fitilul sfârâia și scotea scântei în aerul urât mirositor. Chang se afla sub stradă, apoi curând – numărându-și pașii – ajunse sub Bibliotecă. Încă 20 de pași până la alt șir de trepte și o altă trapă. Urcă, împinse trapa cu umărul și pătrunse în nivelul cel mai de jos al Bibliotecii – trei niveluri sub holul principal. Își curăță ghetele cât putu mai bine și închise trapa în urma lui.

Păstrând fitilul scăzut, Chang urcă la primul etaj și porni repede pe coridor spre depozitele de cărți. Știa clădirea pe de rost – pe nevăzute, cum s-ar spune. Pentru fiecare etaj spațios al Bibliotecii care era deschis publicului existau trei etaje destinate depozitelor de cărți. Culoarele erau înguste, pline de praf și de cărți rareori solicitate, dar care nu puteau fi aruncate. Pereții – ca și podelele și tavanele – nu erau decât un schelet metalic și, în timpul zilei, se putea vedea prin deschizături, ca printr-un caleidoscop ciudat, chiar vârful clădirii, la 12 niveluri deasupra. Chang urcă repede șase șiruri înguste de trepte până la etajul trei al Bibliotecii propriu-zise, deschise ușa cu umărul – se înțepenea mereu – și intră în sala boltită a hărților, unde nu cu mult timp în urmă fusese angajat de Rosamonde.

Acum Chang înălță fitilul, știind că paznicii nu aveau cum să-l vadă, sala hărților era departe de scara principală, unde lumina putea fi zărită de dedesubt. Așeză felinarul pe una din cutiile mari, de lemn, și căută un volum anume pe biroul custodelui – masivul *Codex al Hărților Topografului Regal,* sursa cea mai la îndemână a unei descrieri amănunțite a Harschmort-ului și a conacului Tarr. Nu știa însă unde erau situate cele două – nu îndeajuns de bine ca să-și dea seama pe ce hartă apăreau. Se opri la *Codexul* tipărit cu litere mici și îl deschise la indicele de toponime, mijindu-și ochii până la durere. Trecură câteva minute bune până le găsi, cu trimiterile la harta principală de la începutul *Codexului.* După ce le localiza pe harta mare, caroiată, trebuia să găsească numerele corespunzătoare ale hărților detaliate, care erau cu sutele în colecția Bibliotecii. După alte câteva minute în care studie atent harta principală, se îndreptă spre hărțile detaliate, păstrate într-un birou mare, cu sertare late și înguste. Din nou, cu fața la doar câțiva centimetri de numerele lor de identificare, descoperi cele două hărți de care avea nevoie și le scoase din sertar. Le târî spre una din mesele mari – fiecare avea cam doi metri pătrați – și aduse felinarul. Se șterse la ochi și începu a doua etapă a cercetării.

Harta conacului Tarr – și a domeniilor destul de întinse ale lordului Tarr – arăta că acesta se afla în ținutul Floodmaere. De acolo era destul de ușor să ajungi la carieră, aflată la vreo opt kilometri de conac, în mijlocul unor dealuri joase, stâncoase. Conacul nu era exagerat de mare, iar terenurile din vecinătate nu atrăgeau atenția în mod deosebit: livezi, o pășune, grajduri. În general, pământul părea să fie lăsat în voia sorții, fără a fi cultivat prea mult și fără construcții. Harta consemna totuși câteva clădiri mici, la marginea carierei, dar oare erau ele suficient de încăpătoare pentru experimentele lui d'Orkanez?

Harta Harschmort-ului era la fel de neconcludentă. Casa arăta mai mare și mai existau și canalele din apropiere, dar terenul din jur era mlăștinos sau plat, bun de pășunat. Fusese acolo – terenul

nu era foarte înalt. Căuta un loc unde s-ar fi putut reconstitui clădirea masivă, adânc înfundată în pământ, a institutului, dar în aceste locuri nu s-ar fi putut înălța decât un turn, care nu apărea pe niciuna din hărți. Chang oftă și se șterse la ochi. Nu mai avea timp. Se concentră din nou asupra hărții Harschmort-ului, căci acolo duseseră dragonii lui Aspiche cutiile Cabalei, căutând un amănunt care i-ar fi putut scăpa. Nu vedea marginea hărții, drept care o roti ca să o aducă mai aproape de lumină. Din grabă, rupse cu degetele colțul de jos. Chang înjură și se uită să vadă cât de mare era stricăciunea. Era ceva acolo, ceva scris. Se uită mai de aproape. Era o trimitere la altă hartă, o a doua hartă a aceleiași regiuni. De ce o altă hartă? Memoră numărul și reveni la *Codex,* căutând cu febrilitate. Nu-și dădu imediat seama despre ce era vorba. Cea de a doua hartă consemna clădirile din zonă. Chang se repezi la birou, o găsi și o întinse pe masă. Uitase. Robert Vandaariff cumpărase o închisoare pe care o transformase într-o clădire impunătoare.

Nu-i trebui prea mult ca să găsească indiciul de care avea nevoie. Reședința lui Vandaariff era alcătuită dintr-un șir de clădiri care înconjurau o grădină englezească, o adaptare a stilului geometric francez. Pe harta unde apărea închisoarea în locul grădinii era o structură circulară care – Chang înțelese imediat – avea multe niveluri, un panoptic de celule construit în jurul un turn de observație, toate subterane. Privi din nou harta Haarshmort-ului… nici urmă de așa ceva. Erau tot acolo, sub pământ, gândi Chang. Își aminti de încăperea aceea din institut, de multitudinea de conducte ce coborau pe pereți spre masa pe care zăcuse Angelique. Panopticul de celule putea fi ușor reconstruit în același scop. Așa ceva nu putea exista la conacul Tarr – cheltuielile ar fi depășit cu mult venitul unei moșii de asemenea dimensiuni. Lăsă hărțile acolo și, cu felinarul în mână, se întoarse cu pași mari la depozitele de cărți. Mai mult ca sigur Celeste se afla întinsă pe masa aceea din Harschmort chiar în acel moment.

Era trecut de miezul nopții când ajunse la Stropping. Locul i se păru și mai haotic decât prima oară (lui Chang nu-i plăcea să părăsească orașul, de aceea orice gară îl umplea invariabil de iritare și resentimente) – fluierele stridente, aburii care țâșneau din locomotivă, îngerii posaci care flancau orologiul acela îngrozitor și, sub ei, chiar și la această oră, o mână de suflete disperate, scoase din casă și izolate sub un baldachin mare de fier. Chang o luă la fugă spre panoul cu mersul trenurilor, încercând să-l vadă de cât mai de departe. Ajunse la jumătatea drumului când literele căpătară o formă pe care o putea distinge – peronul 12, plecarea la 12.23 spre Orange Canal. Casa era închisă – va cumpăra bilet de la controlor – așa că se îndreptă grăbit spre peron. Trenul era acolo, cu locomotiva roșie învăluită de aburi.

În timp ce se apropia zări, cu o strângere de inimă, mai multe siluete îmbrăcate elegant – bărbați și femei – care se urcau în ultimul vagon. Își încetini mersul. Alt bal? După miezul nopții? Nu aveau cum să ajungă la Harschmort decât aproape de ora două. Se plimbă de colo-colo până când se urcă și ultima persoană – nu recunoscu pe nimeni – și se apropie, pe nevăzute, de ultimul vagon. Înăuntru erau poate douăzeci de persoane. Se uită la orologiu – era 12.18 – și le mai aștepta un minut ca să-și ocupe locurile, apoi urcă și el. Controlorul nu era acolo. Oare îi însoțise pe ceilalți? Chang înaintă câțiva pași și privi în jur. Ultimele compartimente erau goale. Se întoarse spre ușă și înlemni. Spre tren, pe pardoseala de marmură a gării Stropping, se îndrepta silueta inconfundabilă a doamnei Marchmoor, într-o impresionantă rochie galben cu negru, iar în spatele ei mărșăluia un grup de vreo cincisprezece dragoni în uniforme roșii, cu ofițerul alături. Chang se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe culoar.

Compartimentele erau pustii. La celălalt capăt al culoarului Chang deschise ușa, o închise în urma lui și își continuă drumul. Și acest vagon părea pustiu. Nu era o surpriză pentru o oră atât de târzie, mai ales că cei din tren păreau să facă parte din același grup. Fără îndoială că voiau să stea împreună – Chang era aproape sigur că doamna Marchmoor li se va alătura în clipa în care constata cu satisfacție că el nu se afla prin preajmă. Ajunse la capătul celui de-al doilea vagon și intră repede în al treilea. Privi înapoi și tresări, căci prin ușile de sticlă și pe culoar zări siluetele roșii ale dragonilor. Urcaseră și ei. Chang o luă din nou la fugă. Aceste compartimente erau și ele goale aproape că nici nu se mai uita în timp ce trecea pe lângă ele. Ajunse la capătul celui de-al treilea vagon și se opri brusc. Ușa aceasta era diferită de celelalte. Dădea spre o mică platformă neacoperită, cu lanțuri de o parte și de alta. Dincolo de ea, la doar un pas, era un alt vagon, diferit de celelalte, vopsit în negru și cu accesorii aurii, cu o ușă care impunea respect, din oțel negru. Chang apăsă pe mâner. Ușa era încuiată. Se întoarse și văzu mantalele roșii la celălalt capăt al culoarului. Nu mai avea scăpare.

Trenul se urni din loc cu o zdruncinătură. Chang privi în dreapta și văzu cum gara rămâne în urmă. Fără să mai stea pe gânduri ridică lanțul și sări, aterizând pe pietrișul de lângă șine; căzătura îl făcu să-și piardă suflul. Se strădui să se ridice în picioare. Trenul prindea viteză. Porni împiedicat după el, silindu-și corpul să se miște, luptându-se cu senzația că tocmai înghițise o cutie plină de ace. Începu să fugă, chinuit, ajungând la platforma de pe care sărise și apoi iuțind pasul ca să ajungă în capătul celălalt al vagonului negru. În fața lui șinele dispăreau într-un tunel. Ridică privirea spre ferestrele vagonului negru, acoperite de perdele sau de vopsea? Sau de oțel? Simțea o durere insuportabilă în plămâni. Vedea deschizătura de la capătul

vagonului, dar, chiar dacă ajungea în dreptul ei, avea el forța să urce? Se văzu, cu groază, căzând sub roți cu picioarele retezate într-o clipă, sângele țâșnind, ultima imagine pata de zgură și funingine de pe o traversă din gara Stropping. Se sili să alerge și mai tare. Auzi șuierul sirenei. Trenul se apropia de tunel. Văzu cu ușurare o scară fixată de capătul vagonului. Chang sări și se prinse de ea, cu picioarele balansând deasupra șinei. Se ridică disperat în mâini – reușind ca prin miracol să nu scape bastonul – până când se sprijini cu genunchiul de prima treaptă. Gâfâia din greu, cu plămânii și gâtul în flăcări. Trenul pătrunse în tunel și Chang se trezi înghițit de întuneric.

Chang se chinui să găsească un punct de sprijin și pentru celălalt picior, ca să scape de presiunea din brațe. Simțea că-i explodează pieptul. Tuși și scuipă de mai multe ori în bezna din jur, rămânând cu un gust de sânge în gură. Era ametit, gata să leșine. Strânse și mai tare treptele de fier și, în ciuda durerii ascuțite, trase adânc aer în piept. Își dădu seama că, dacă îl văzuse cineva, era complet lipsit de apărare. O blestemă pe Rosamonde cu tot cu pulberea ei albastră. Plămânii îi erau tocați mărunt, precum carnea din care se fac cârnații. Scuipă din nou și închise ochii de durere.

Așteptă până când trenul ieși din tunel, ceea ce se întâmplă după cel puțin cincisprezece minute. Nimeni nu apăru în ușa vagonului. Trenul gonea prin oraș către nord-est, pe lângă curți pustii și case de cărămidă aflate în paragină, către cocioabele de lemn care se întindeau de-a lungul liniei la marginea orașului. Luna ascunsă dădea destulă lumină pentru ca Chang să poată vedea o altă platformă care lega vagonul negru de următorul. Acesta nu avea niciun fel de ușă, doar o scară care ajungea până sus. Cu o încetineală care arăta cât de istovit este, înțelese în sfârșit despre ce era vorba. Acesta era vagonul cu cărbuni, iar în fața lui era locomotiva. Își lăsă jos picioarele și, sprijinindu-se doar într-unul, se întinse spre scara vagonului. Îi mai trebuia vreo zece centimetri ca să o atingă. Dacă încerca un salt era aproape sigur că reușea, faptul că încă mai stătea pe gânduri fiind și el un semn de oboseală. Nu mai putea rămâne acolo, dar nici nu credea că putea sări peste lanțul care mărginea platforma. Întinse un braț și un picior, aruncând o privire în jos, la șina îngropată în pietriș care trecea zăngănind pe sub el și la traversele care parcă îl fulgerau. Își întoarse ochii spre scară, trase aer în piept și sări… aterizând perfect, cu inima mai-mai să-i explodeze. Privi spre ușa de metal, acum dintr-un unghi mai bun. Arăta exact ca și cealaltă, din partea opusă: masivă, din oțel, fără ferestre – la fel de neprimitoare ca orice seif dintr-o bancă. Chang își întoarse privirea spre capătul de sus al scării și începu să urce.

Vagonul de cărbuni fusese umplut de curând, astfel încât între capătul de sus al scării și movila de cărbune era o distanță de mai

puțin de un metru – îndeajuns ca să-l ascundă pe Chang de privirea oricui s-ar fi aflat pe platforma dintre vagoane. Mai mult de atât, movila îl ferea pe Chang și de mecanicii și fochiștii aflați pe partea cealaltă. Se întinse pe spate, privind în sus, înconjurat de ceața din miez de noapte pe care trenul o străbătea cu cea mai mare viteză, zgomotul roților și al aburului pe cât de mare, pe atât de liniștitor. Se întoarse pe o parte și scuipă. După gust, era sânge, fără niciun dubiu. Îl trecu un fior de teamă, animalic, pe șira spinării, amintindu-și anul acela teribil când simțise pentru prima oară șfichiul peste ochi – condamnat să zacă în infirmeria unui azil de săraci, dar îndeajuns de norocos ca să supraviețuiască febrei, fiecare gând de-al lui prins ca într-o cușcă în spațiul înspăimântător dintre cel care își amintea că era și cel care se îngrozea că va deveni – slab, dependent, demn de dispreț. Dar, din clipa în care părăsise infirmeria și încercase să-și recupereze viața, realitatea fusese mai rea decât teama după prima zi abandonase totul pentru o nouă existență, împins de amărăciunea, furia și disperarea celui lipsit de toate. Cât despre tânărul nobil care îl lovise… Chang nu știa cine era în momentul acela – lovitura se abătuse asupra lui când se afla într-o sală de mese a universității, în toiul unei confruntări mai mari, confuze, între mai multe cete de studenți – și nici acum nu știa. Îl văzuse doar preț de o clipă – un maxilar ascuțit, un rictus de bucurie răutăcioasă, ochi verzi, cu o privire nebună. Din câte știa – sau spera – individul murise de sifilis cu ani în urmă… aceasta era impresia pe care o lăsase.

În vagonul de cărbuni gândurile negre îl năpădeau din nou. Dacă plămânii îi erau terminați, nu mai avea cum să-și justifice existența. Își putea continua munca la Bibliotecă, dar îndeplinirea misiunii – care îl stimula și constituia o sursă de mândrie – nu-i mai stătea în putere. Se gândi la aventurile lui neașteptate din ultimele zile și își dădu seama că niciodată nu ar fi izbutit să scape de soldatul din camera lui – sau din institut, sau de maior, de Xonck, de Rosamonde… de niciunul, dacă ar fi fost în această stare. Se reconstruise prin voință, învățând să supraviețuiască, învățându-și meseria (când, în cine să se încreadă și cât să se încreadă, când, cum și pe cine să ucidă sau doar să zvânte în bătaie) și, cel mai important, unde să găsească, într-o viață strict delimitată – muncă și liniște, acțiune și uitare, ceva care să semene cu un contact uman. Fie că pălăvrăgea despre cai cu Nicholas, barmanul, între două pahare la Raton Marine, fie că își permitea plăcerea dureroasă de a o aborda pe Angelique (uruitul trenului îi aminti de limba ei maternă – îi spusese că limba chineză suna ca mieunatul unei pisici și ea zâmbise, Chang știa că-i plac pisicile), spațiul pentru toate aceste interacțiuni depindea de locul lui în lume, de capacitatea lui de a se îngriji de propria persoană. Ce se întâmpla dacă toate acestea dispăreau? Închise ochii și răsuflă. Se gândi că ar putea muri în somn, înecat

cu sângele din piept, și că ar putea fi găsit de fochiști când aceștia ar fi venit aici, după cărbune. Când s-ar putea întâmpla asta – peste câteva zile? Cadavrul lui ar fi dus la cimitirul săracilor sau pur și simplu ar fi aruncat în fluviu. Gândul îi zbură la doctorul Svenson, îl văzu mergând împiedicat – șchiopătând, așa cum făcuse tot timpul cât fuseseră împreună, deși nu adusese vorba despre asta – fără cartușe, lăsând pistolul din mână… va muri. Chang va muri. Nu-și mai putu stăpâni gândurile și, fără să-și dea seama, ca într-un vis, compasiunea lui față de situația în care se afla doctorul îl făcu să se pună în locul lui își văzu mâinile cum lasă să cadă pistolul, cum bâjbâie și desfac bastonul (undeva, în adâncul minții, se întrebă dacă doctorul avea o astfel de armă) și îl flutură spre cei care, mulți, îl urmăreau prin ceață (sau ninsoare – probabil că își pierduse ochelarii) – săbii peste tot, înconjurat de soldați în uniforme negre și roșii… rotindu-și armele în van, văzând cum îi zboară din mâini… cum lamele fulgeră spre el ca niște pești lucitori, înfometați, care țâșnesc din adâncurile mării, cum îi găuresc, oribil, pieptul – sau doar respira? – și apoi, în spatele lui, din depărtare, dar insistent în urechea lui, vocea șoptită a unei femei, cu răsuflarea caldă, umedă. Angelique? Nu… era Rosamonde. Îi spunea că era mort. Bineînțeles că era… nu exista altă explicație.

Când Chang deschise ochii, trenul nu se mai mișca. Auzi șuierul sporadic al locomotivei în repaus, ca un balaur îmblânzit, care nu mai poate decât să mârâie, și nimic altceva. Se ridică în capul oaselor, clipind des, și își scoase o batistă ca să se șteargă pe față. Respira mai ușor, dar în colțurile gurii și în jurul nărilor era o crustă de culoare închisă. Nu arăta a sânge uscat – nu avea cum să știe pe întuneric – ci, mai degrabă, a sânge cristalizat, scurs prin zahăr sau sticlă pisată. Privi cu grijă peste marginea vagonului de cărbuni. Trenul era într-o gară. Nu văzu pe nimeni pe platformă. Vagonul negru era tot închis – sau închis din nou, nu-și dădea seama dacă se golise sau nu. Clădirea gării era învăluită în beznă. Întrucât trenul nu părea să pornească prea curând, se gândi că se afla la capătul liniei, la Orange Canal. Chang își trecu încet un picior peste marginea vagonului și coborî, cu bastonul strâns sub braț. Îl dureau toate încheieturile. Ridică privirea spre cer, încercând să-și dea seama după poziția lunii cam câtă vreme dormise. Două ore? Patru? Se lăsă să cadă pe pietrișul de lângă șine și se scutură de praf – știa că spatele pardesiului îi era înnegrit de cărbune. Nu avea nicio șansă să-și facă loc printre slujitori în halul în care era, dar nu mai conta. Situația era prea serioasă.

Așa cum se întâmplă de multe ori, drumul spre Harschmort păru mult mai scurt decât atunci când fugise de acolo. Mici puncte de reper – o dună, o groapă, o buturugă apăreau unul după

altul, ca la comandă, și după numai o jumătate de oră Chang se opri pe o movilă, cu iarba până la genunchi, și privi peste o pășune care mustea de apă la zidurile impunătoare, puternic luminate, ale conacului lui Robert Vandaariff. În timp ce se îndrepta spre clădire, cântări mai multe posibilități de a pătrunde acolo, pornind de la informațiile pe care le avea. Grădinile din spate erau mărginite de mai multe uși de sticlă pe unde se putea intra ușor, dar care se aflau deasupra încăperii ascunse – turnul invers – și, foarte probabil, erau supravegheate îndeaproape. Partea din față a clădirii forfotea de lume, în timp ce aripile principale aveau ferestrele la mare distanță de sol, ca la fosta închisoare. Nu-i rămânea decât aripa laterală, de unde sărise pe o fereastră ca să scape de acolo și unde se desfășuraseră o mare parte din activitățile secrete – oricum, acolo fusese găsit cadavrul lui Trapping. Să încerce pe acolo? Mai mult ca sigur doamna Marchmoor îi avertizase asupra posibilei lui apariții, în ciuda faptului că nu-l găsiseră în tren. Îl așteptau, fără doar și poate.

Ceața se risipi odată cu întețirea vântului, expunând terenul din fața lui razelor de lună. Chang se opri, simțind cum i se ridică părul de pe ceafă. Din locul în care se afla, în mijlocul pășunii, văzu mai multe cărări înguste prin iarba înaltă, semn că trecuseră oameni pe acolo, de curând. Păși încet înainte, atent să nu dea peste urmele de pași. Se opri din nou și se lăsă într-un genunchi. Întinse bastonul în față și dădu iarba deoparte. Din pământul nisipos ieșea, abia vizibil, un lanț de fier. Chang băgă bastonul sub el și apăsă, scoțând lanțul din nisip. Avea puțin peste jumătate de metru, cu un capăt legat de un cârlig metalic înfipt adânc în pământ. Celălalt capăt, constată el cu un amestec de groază și lehamite, era legat de o cursă de urși – sau, în acest caz, cursă de oameni, gura înspăimântătoare cu dinți de fier căscată și gata să-i sfărâme piciorul. Privi spre clădire, apoi în spatele lui. Habar nu avea unde mai plasaseră astfel de curse – nu știa nici măcar dacă amplasarea lor începea de aici sau dacă până acum fusese doar o chestiune de noroc. Șoseaua era destul de departe – că să ajungă la ea nu însemna că era mai puțin periculos. Trebuia să riște.

Nedorind să-l rupă, vârî încet vârful bastonului sub dinții cursei și îl apropie de mica placă sensibilă. O lovi scurt și își retrase bastonul, cursa închizându-se cu un pocnet ascuțit. Deși se așteptase la așa ceva, Chang rămase șocat și îngrozit – reacția cursei fusese atât de brutală. Țipă, cu mâna pâlnie la gură ca să propage sunetul spre casă. Țipă din nou, disperat, stăruitor, trecând apoi în geamăt. Zâmbi. Se simțea mai bine acum, după ce mai scăpase de presiune, ca o locomotivă care dă din când în când drumul la aburi. Așteptă. Țipă pentru a treia oară, mai sălbatic, și fu răsplătit de o nouă pată de lumină în zidul cel mai apropiat, o ușă deschisă și apoi un șir de bărbați care ieșeau cu torțe în mâini. Mergând aplecat, Chang se furișă înapoi, în

direcția de unde venise, spre o parte a pășunii unde iarba era mai înaltă. Se aruncă la pământ și așteptă ca respirația să-i revină la normal. Îi auzi pe cei cu torțele și își ridică încet capul – se apropiau. Erau patru, fiecare cu torța lui. Brusc își scoase ochelarii, știind că lentilele ar putea reflecta lumina. Cei patru erau din ce în ce mai aproape și Chang observă cu satisfacție cărarea pe care pășeau, în șir indian, marcată clar în iarbă. Ajunseră la cursă, aflată la vreo douăzeci de metri de unde se afla el, și imediat își dădură seama că nu era nici urmă de om care se zvârcolește și țipă de durere. Priviră în jur bănuitori.

Chang zâmbi din nou. Praful de cărbune absorbea lumina și îl făcea aproape invizibil. Oamenii vorbeau în șoaptă. Nu-i auzea. Nu că ar fi contat. Trei dintre ei erau dragoni, cu coifuri de alamă în care se reflecta lumina torțelor, dar cel din față era de-al casei, cu capul descoperit și paltonul fâlfâind în jurul genunchilor. Soldații țineau o torță într-o mână și o sabie în cealaltă. Civilul ținea o torță și o carabină. Așeză torța pe solul nisipos și cercetă cursa, căutând urme de sânge. Apoi se ridică în picioare, luă torța și o roti, privind cu atenție pășunea din jur. Chang se lăsă și mai jos – nu avea niciun rost să strice totul acum – și așteptă, ghicind gândurile omului de parcă i-ar fi văzut mintea. Bărbatul știa că era urmărit, dar habar nu avea din ce direcție. Chang îi înțelegea dezamăgirea, însă, indiferent cine avusese ideea să instaleze cursele, era clar că acesta era cel care o pusese în practică. Deși ucigaș de profesie, Chang nu-i admira deloc pe cei care făceau negoț cu durerea insuportabilă. Îl studie cu atenție pe individ – un maxilar lat, cu favoriți cărunți și chelie în creștet. Poate că avea ocazia să-l întâlnească în casă.

După încă un minut, când deveni evident că cei patru nu voiau să bâjbâie printre cursele întinse, urmă retragerea în casă. Chang îi lăsă să se îndepărteze și se luă precaut pe urmele lor, cu spatele aplecat. La marginea pășunii, unde nu mai era protejat de iarba înaltă, așteptă – era sigur că țineau zona sub observația din dosul unei ferestre întunecate. Se afla în fața aceleiași aripi a casei, dar nu putea stabili care era fereastra pe care sărise numai cu două nopți în urmă. Geamul fusese pus la loc. Chang zâmbi cu răutate și căută o piatră. Dat fiind că doamna Marchmoor sosise înainte lui, singura modalitate de a pătrunde în casă era să creeze puțină agitație.

Se lăsă pe un genunchi și aruncă piatra – era tocmai ce-i trebuia, netedă, zbura foarte bine – în fereastra din dreapta ușii pe care ieșiseră cei patru. Geamul se făcu țăndări cu un zgomot ce mângâie urechile lui Chang. Acesta o porni în fugă spre casă, sărind peste mai multe răzoare de flori, în stânga ușii, ajungând la zid în timp ce auzea strigăte înăuntru și vedea cum fereastra cu geamul spart se luminează. Se lipi cu fața de pământ. Apăru mai întâi un braț cu o torță, apoi omul cu favoriți cărunți. Ținea torța

în față, atenția omului fiind îndreptată – în mod firesc – spre geamul spart, în cealaltă direcție.

Chang îi smulse torța din mână și îl lovi tare cu piciorul în coaste. Omul se prăbuși, gemând uluit. În spatele lui, pe ușa deschisă, Chang văzu mai mulți dragoni. Le flutură torța în față, făcându-i să se retragă, până ajunse la ușă. Înainte ca soldații să poată reacționa aruncă torța în cameră, spre ceea ce spera că sunt niște draperii. Trânti ușa, se întoarse spre cel cu favoriții cărunți, care tocmai se ridica de jos și îl pocni în cap cu bastonul. Omul scoase un țipăt de durere, dar și surprins de brutalitatea gestului, și își ridică brațele ca să blocheze o nouă lovitură. Chang profită de ocazie ca să-i mai aplice un picior în coaste și să-l împingă cu umărul, făcându-l să-și piardă echilibrul și să cadă la podea, cu un nou țipăt de neputință. Chang se repezi pe lângă el. Cu puțin noroc, dragonii aveau să stingă focul mai întâi și apoi să pornească în urmărirea lui.

Dădu colțul, continuând să alerge. Harschmort semăna cu o potcoavă de cal aproape închisă, iar el se afla la capătul din dreapta. În mijloc se afla grădina – se îndreptă repede spre gardurile vii și pâlcurile de arbori ornamentali – încercând să se îndepărteze cât mai mult de urmăritori. Era sigur că, în timpul zilei, grădina părea rigidă și aridă, natura supusă constrângerilor geometriei. Acum însă, în goana lui nebună, lui Chang i se părea că arată ca un labirint sinistru, construit doar pentru a da naștere coliziunilor, în timp ce bănci, fântâni, arbuști și piedestale îi apăreau brusc în față, prin ceață și noapte. Dacă reușea să scape de urmăritori aici, acestora nu le rămânea decât să se regrupeze și să-l caute *peste tot,* ceea ce însemna mai puțini dușmani într-un singur loc – o șansă în plus pentru el. Se opri în umbra unui arbust, simțind cum durerea îi cuprinde plămânii ca un creditor mult prea insistent. Undeva, în spatele lui, se auzea zgomot de cizme. Se sili să-și continue fuga, aplecat, având grijă să calce pe iarbă și nu pe pietriș. Își dădu seama că, de fapt, chiar în acel moment trecea pe deasupra încăperii subterane. Oare se putea ajunge acolo prin grădină? Nu avea timp să caute – oricum ceața era prea groasă – și continuă să se furișeze spre aripa cealaltă. Acolo îl întâlnise pentru prima dată pe Trapping, în marea sală de bal. Dacă evenimentele din seara aceasta erau mai discrete, poate că era neocupată.

Chang constată cu neliniște că zgomotul de cizme se apropia din ce în ce mai mult. Ciuli urechile și așteptă, încercând să-și dea seama câți oameni erau. Ar fi fost sinucidere curată să se lupte acolo cu doi-trei dragoni înarmați cu săbii, chiar și dacă plămânii nu i-ar fi mustit de sânge. Trecu repede printr-un gard viu care îi ajungea până la brâu, se aplecă și traversă o potecă acoperită cu pietriș spre un alt boschet. Cei câțiva pași făcuți pe pietriș aveau să-i atragă ca pe o haită de câini, drept care Chang schimbă direcția imediat, îndreptându-se spre casă și spre cea

mai apropiată ușă de sticlă. Se adăposti lângă un alt gard viu și ascultă cum pașii se înmulțesc în spatele lui, mulțumit că urmăritorii nu se gândiseră să alerge până la marginea grădinii ca să-l înconjoare din toate părțile. Chiar în acel moment auzi zornăitul inconfundabil al unei teci, undeva în *fața* lui. Înjură în gând și își desfăcu bastonul. Oare îl văzuse? Puțin probabil. Încercă să ghicească locul în care se afla celălalt… lângă un pin mic, țuguiat… Chang se furișă spre el, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Păși încet în jurul copacului și văzu spatele unei mantale roșii.

Fie din cauza respirației lui șuierătoare, fie din cauza mirosului de cristale albastre sau pur și simplu a extenuării, Chang își dădu seama, chiar în clipa în care își repezi brațele asupra celui din fața lui, că omul îi simțise prezența și că va opune rezistență. Astupă cu mâna stângă gura dragonului ca să-i înăbușe strigătul, dar brațul drept înarmat cu pumnalul nu-i nimeri cum trebuie umărul. Omul se răsuci, coiful de alamă căzându-i pe iarbă, și își agită sabia în căutarea unei ținte. În clipa următoare, Chang îl dezechilibră și îl împunse cu mânerul pumnalului în gât… pentru ca, în aceeași clipă, să-și dea seama că omul a cărui viață era în mâinile lui era Reeves.

Ce mai conta? Dragonii erau dușmanii lui, lachei aflați în solda celor răi și corupți. Conta că Reeves fusese amăgit să intre în slujba lor? Chang își aminti cât de cumsecade fusese omul atunci, la minister, și știu imediat răspunsul, la fel cum știa că nicio alianță cu Smythe nu avea sorți de izbândă dacă începea să-i ucidă soldații. Toate acestea îi trecură prin minte – împreună cu o estimare a locului în care se puteau afla ceilalți dragoni și a zgomotului pe care îl făcea el – cu o clipă înainte de a-i șopti lui Reeves la ureche:

— Reeves, nu mișca. Nu vorbi. Nu sunt dușmanul tău.

Reeves se liniști. Chang știa că în câteva secunde ceilalți aveau să sosească acolo.

— Sunt Chang, șuieră el. Ai fost mințit. În casă e o femeie. Vor s-o ucidă. Îți spun adevărul.

Îi dădu drumul lui Reeves și făcu un pas înapoi. Reeves se întoarse, alb la față, ducându-și mâna la gât. Chang șopti repede:

— Căpitanul Smythe este la Harschmort?

Atenția le fu atrasă de un zgomot ascuțit. Reeves se răsuci pe călcâie. Chang văzu, peste umăr, cum insul chel, cu favoriți cărunți și înarmat cu carabina apare din umbra unor arbuști, împreună cu un grup de dragoni. Se aflau destul de departe – la vreo douăzeci de metri.

— Hei, tu, de acolo! strigă chelul. Ieși la vedere!

Omul își duse repede carabina la umăr și o îndreptă spre el. Reeves se întoarse spre Chang, derutat, chiar în clipa în care împușcătura umplu grădina de ecou. Reeves se arcui – un spasm final, înspăimântător – și intră în Chang, cu fața schimonosită de durere. Chang ridică privirea și văzu cum chelul scoate cartușul, vâră altul în loc, armează și ochește din nou. Chang îi dădu drumul lui Reeves – care dădea încet din picioare ca și cum așa ar mai fi atenuat din răul produs de glonț – și se adăposti după copac.

Următorul glonț trecu pe lângă el, în noapte. Chang o luă la fugă, croindu-și drum prin gardurile vii, încercând să ajungă la casă. Nu-și făcea deloc iluzii că acolo era mai sigur, dar cel puțin nu mai puteau trage în el ca acum. Răsună o a treia împușcătură, glonțul șuierând pe lângă el, apoi a patra, în ce direcție nu știa… oare îi pierduseră urma? Auzi vocea chelului răstindu-se la soldați. Ajunse la capătul grădinii și se opri, gâfâind. Între locul în care stătea ghemuit și cea mai apropiată ușă de sticlă era un spațiu deschis, o fâșie de iarbă lată de vreo cinci metri. Aveau, cu siguranță, să-l repereze în cele câteva secunde de care avea nevoie să ajungă până la ușă și – într-un fel sau altul – să o deschidă. Era un risc enorm. Dar și dacă rămânea acolo era moarte sigură. Aruncă o privire în urmă – auzea cum se apropiau dragonii. Trebuia să existe o altă soluție.

Dar Chang nu mai putea gândi. Durerea, oboseala și moartea neașteptată a lui Reeves îl secătuiseră. Privi spre ușile de sticlă, pregătindu-se – absurd – pentru cei câțiva pași necugetați, sinucigași. Îl așteptau să se arate. Deasupra ușilor de sticlă se afla o fereastră elegantă, boltită spre grădină, apoi două etaje de granit masiv. Nu avea cum să ajungă la ea. Își imagină priveliștea minunată de la cea fereastră. Poate că era chiar dormitorul Lydiei Vandaariff. Plin de perne și mătase. Era o tânără încântătoare, își aminti el după prima vizită la Harschmort. Se întrebă într-o doară dacă era virgină și se cutremură de dezgust când și-l închipui pe Karl-Horst suindu-se pe ea, mândru nevoie mare. Imaginea îl întoarse cu gândul, groaznic, la Angelique, la distanța mereu chinuitoare dintre ei și la neputința lui de a o salva. Închise ochii, în timp ce ultimele cuvinte din *Christina* lui Du Vine îi veneau în mintea care își pierduse logica:

> Ce mai înseamn-atracția unei planete pe lângă gravitatea grijii?
>
> Ce mai înseamnă timpul ce se scurge pe lângă inima-i de nepătruns?

Chang ridică din umeri încercând să-și alunge disperarea – iar o lua razna – și se trezi cu ochii țintă la fereastră. Ceva nu se reflecta cum trebuie. Datorită unghiului neobișnuit al geamului

putea vedea o parte din grădina din spatele lui… și frânturile de ceață învolburate de vânt. Se încruntă. În grădină nu se simțea nicio boare, oricum nu atât de intens ca să învolbureze ceața. Se întoarse, încercând să vadă ce anume nu se reflecta cum trebuie. Simți cum îi renaște speranța. Vântul venea de *dedesubt.*

Chang se târî încet spre marginea grădinii, pe fâșia de iarbă, până când văzu cum frânturile de ceață își schimbă locul, apoi se ridică în picioare când dădu de un șir de patru urne mari de piatră, cât el de înalte. Trei dintre ele erau pline cu tulpinile ofilite ale florilor de sezon. Cea de a patra era goală și, cât se poate de clar, sursa unui curent de aer cald. Se sprijini cu mâinile de marginea urnei și se ridică pe vârful picioarelor ca să privească înăuntru. Aerul cald era respingător și îi zgândări rănile din gură și din plămâni. Tresări de durere și făcu un pas înapoi – cu mâinile acoperite de o crustă albă de pulbere cristalină ieșită prin conducta de evacuare. Chang îngenunche și își scoase batista. Își acoperi fața cu ea, se ridică în picioare și aruncă o ultimă privire în jur. Nu văzu pe nimeni – îl așteptau să alerge spre casă. Ținându-și bastonul sub braț, se ridică în mâini și își vârî un picior în urnă. Privi în jos. Chiar sub gheata lui era un grilaj de lemn, acoperit de reziduuri chimice, menit să împiedice frunzele și crenguțele de copac din grădină care nimereau acolo – pline de un praf albastru, sticlos – să cadă pe conductă. Chang se aplecă și împinse grilajul cu piciorul. Grilajul cedă cu un trosnet ascuțit. Îi împinse din nou, rupându-l de tot. În spatele lui îi auzi pe dragoni – îl auziseră și ei, fuseseră atrași de zgomot. Se lăsă să cadă, dispărând cu totul, și rupse cu mâinile ce mai rămăsese din grilaj. Alunecă până la baza urnei, frânând coborârea cu picioarele, de teamă să nu se prăbușească în gaura aceea neagră. Nu-și dădea seama cât de adâncă era, dacă era verticală sau dacă făcea un cot, ducând la un furnal, dar oricum era mai bine decât să fie împușcat în spate. Se prinse cu mâinile de marginea de jos a urnei și se lăsă încet pe conductă, simțind căldura peretelui de oțel.

Apoi se lăsă sa cadă în gol.

6

Cariera

Când coborî din trăsură în fața intrării spațioase a gării Stropping, doctorul Svenson era preocupat de altceva. În timpul călătoriei de la Plum Court își lăsase gândurile să se întoarcă, îndemnat de hotărârea dureroasă și nesăbuită a domnișoarei Temple de a porni în căutarea dragostei pierdute, la necazurile și ciudățeniile propriei existențe. Coborând treptele, înconjurat de atâția oameni, ochii lui priveau cercetător mulțimea, după o siluetă micuță, cu bucle castanii și rochie verde, deși se simțea copleșit de amărăciunea reproșurilor specific scandinave moștenite de la tatăl lui, care îi găsea mereu câte un cusur. Ce se alesese de viața lui? Ce făcuse mai mult decât să slujească, fără a i se recunoaște meritele, un duce nedemn și odrasla lui și mai nedemnă? Avea 38 de ani. Oftă și păși pe pardoseala gării. Ca întotdeauna, regretele lui se îndreptau spre Corinna.

Svenson încercă să-și aducă aminte când fusese la fermă ultima oară. Cu trei ierni în urmă? Iarna părea singurul anotimp în care putea merge acolo. Orice alt moment al anului, când copacii erau plini de viață și culoare, îl trimitea, dureros, cu gândul la ea. Fusese pe mare și, la întoarcere, o găsise moartă, victimă a unei epidemii de „febră a sângelui" care decimase valea. Zăcuse la pat o lună întreagă, dar nimeni nu-l înștiințase. Ar fi plecat de pe vas. S-ar fi dus la ea într-un suflet și i-ar fi spus totul. Știuse oare ce va simți el? Cu siguranță – dar ce fusese în inima ei? Era verișoara lui. Nu se măritase. O sărutase o dată. Îl privise lung și apoi se desprinsese de el… nu trecea o zi ca să nu-și reproșeze măcar o clipă… nu trecuse nicio zi în acești șapte ani. La ultima lui vizită găsise locatari noi acolo (o neînțelegere cu unchiul lui îl făcuse pe fratele Corinnei să se mute în oraș) și, deși aceștia îl întâmpinaseră cu amabilitate și se oferiseră să-l găzduiască atunci când le spusese care era relația lui cu familia respectivă, rămăsese șocat de faptul că cei care locuiau acum în casa ei nu știau – nu-și aminteau, nu nutreau un gând pios – cine era înmormântat în livadă. Se simțise părăsit de toți și, de atunci, nu fusese în stare să scape de această senzație, nici măcar acum, când era prins în această poveste absurdă. Casa lui – indiferent unde l-ar fi dus pașii – fusese alături de ea, câtă vreme trăise, dar și în pământ. Se întorsese la palat chiar a doua zi.

De atunci călătorise la Veneția, la Berna, la Paris, de fiecare dată în slujba baronului von Hoern. Se descurcase bine – îndeajuns de bine ca să primească și alte misiuni, în loc să fie trimis înapoi, pe o navă înghețată – și chiar salvase mai multe vieți. Dar nimic nu conta. Gândurile lui se întorceau mereu la ea.

Oftă iar, din greu, și își dădu seama că habar nu avea unde se afla conacul Tarr. Se îndreptă spre casa de bilete și se așeză la una din cozi. În gară era un zumzet continuu, ca într-un cuib de viespi răsturnat de un copil răutăcios. Fețele celor din jur erau marcate de nerăbdare, îngrijorare și oboseală, oameni adunați în același loc în graba lor disperată de a prinde trenul dorit, grupuri eterogene care se mișcau de colo-colo, aducând cu sistemul circulator al unei uriașe creaturi mitice, respingătoare. Nu văzu nici urmă de domnișoara Temple, locul fiind atât de aglomerat, încât singura lui speranță era să găsească trenul de care avea nevoie tânăra și să caute acolo. În răstimpul de care avu nevoie ca să aprindă și să fumeze prima treime dintr-o altă țigară, ajunse la casa de bilete. Se aplecă spre funcționar și îi spuse că vrea să meargă la conacul Tarr. Imediat omul mâzgăli ceva pe un bilet și i-l aruncă prin deschizătura din geam, anunțând prețul. Svenson scoase banii și îi vârî prin deschizătură, monedă cu monedă. Luă biletul, pe care scria „Floodmaere, 3.02” și se aplecă din nou spre funcționar.

— Și unde trebuie să cobor? întrebă el.

Funcționarul îl privi cu un dispreț nedisimulat.

— În Tarr Village, replică el.

Svenson se hotărî să-l întrebe pe controlor cât va dura călătoria și începu să caute peronul. Se afla în celălalt capăt al terminalului. Privi în sus, la ceasul acela oribil, și văzu că nu era nevoie să alerge. Glezna îl mai lăsase și nu dorea să-l apuce din nou durerea fără niciun motiv serios. Își propuse să arunce o privire prin toate chioșcurile pe lângă care trecea – de alimente, cărți, ziare, băutură dar în niciunul nu o văzu pe domnișoara Temple. Când ajunse la tren, își dădu seama că Floodmaere nu se număra printre cele mai căutate destinații. Erau doar două vagoane, atașate la un vagon de cărbuni, și o locomotivă care cu siguranță cunoscuse vremuri mai bune. Svenson privi din nou în jur după orice femeie îmbrăcată în verde – după cea mai mică licărire de verde – dar nu zări niciuna. Aruncă mucul de țigară și urcă în ultimul vagon, resemnându-se la gândul că tânăra avea să fie găsită de Chang. Scutură din cap. De unde acest fior de gelozie, de ce era – se vedea nevoit să recunoască – atât de posesiv? Doar fiindcă o întâlnise înaintea lui Chang? Nu era adevărat – cei doi se văzuseră în tren… scutură din nou din cap. Era atât de tânără… iar Chang – un ticălos – un tip absolut funest – nu că el sau Chang ar fi fost o partidă potrivită pentru domnișoara Temple – nu că s-ar fi gândit la așa ceva – sau și-ar fi dorit așa ceva… era prea absurd.

Un controlor nebărbierit, încărunțit, cu o față de parcă ar fi fost dată cu pastă, înhăță biletul din mâna lui Svenson și îi spuse răstit că trebuia să o ia înainte. Svenson se conformă, gândindu-se că putea să-l întrebe mai târziu despre ora de sosire, posibilitățile de

întoarcere și alți călători. Era mai bine dacă o găsea chiar el, fără să atragă atenția. Merse pe culoar, privind în fiecare compartiment. Erau goale, cu excepția ultimului, în care se afla o familie de țigani și cel puțin o cușcă cu niște păsări.

Intră în cel de-al doilea, și ultim, vagon, care era mai populat, fiecare compartiment fiind ocupat, dar niciunul de către domnișoara Temple. Rămase în capătul culoarului și oftă. Încercarea lui părea inutilă – oare să coboare din tren? Se întoarse spre controlor care îl privi cu o expresie reptiliană, de antipatie mai mult decât evidentă. Svenson își puse monoclul și zâmbi politicos.

— Nu vă supărați. Merg la Tarr Village și speram să mă întâlnesc aici cu o cunoștință. Se poate să fi plecat mai devreme, cu un alt tren?

— Ba bine că nu, se stropși controlorul.

— Nu prea înțeleg. Ce-aș vrea să știu eu este la ce oră a plecat ultimul tren, trenul precedent, pe care l-ar fi putut lua cunoștința mea?

— La 2.52, se stropși controlorul din nou.

— Înseamnă că a plecat cu zece minute înainte de ăsta.

— Văd că vă pricepeți la matematică.

Svenson zâmbi răbdător.

— Cu alte cuvinte, un alt tren care oprește la Tarr Village de-abia a plecat?

— Așa cum am spus. Mai aveți vreo întrebare?

Svenson nu răspunse imediat, cântărindu-și opțiunile. Era foarte posibil, dacă trăsura ei mersese repede, ca domnișoara Temple să fi prins trenul de 2.52. Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să o urmeze cu trenul acesta, în speranța că o va prinde în gara Tarr Village. Dar dacă tânăra nu venise aici – dacă încă mai era în oraș – el trebuia să meargă acasă la Roger Bascombe sau la minister, să facă tot posibilul ca să-l ajute pe Chang. Controlorul îi urmărea expresia nehotărâtă de pe chip cu o plăcere evidentă.

— Domnule?

— A, da, mulțumesc. Aș dori să știu când pot să mă întorc mâine…

— Cel mai bine ar fi să-l întrebați pe șeful de gară.

— Șeful de gară din Tarr Village?

— Întocmai.

— Foarte bine. Mulțumesc.

Svenson se răsuci pe călcâie și o luă cu pași mari pe culoar spre cel de-al doilea vagon, auzindu-l pe controlor cum pufnește disprețuitor în urma lui. Nu prea avea încredere că făcuse cea mai

bună alegere, dar, dacă exista o cât de mică șansă ca domnișoara Temple să meargă la conacul Tarr, trebuia să o urmeze. Putea întreba de ea la gară – cei de acolo nu aveau cum să n-o remarce – și, dacă nimeni n-o văzuse, să se înapoieze cu trenul următor. Cel mult era vorba de o întârziere de câteva ore. Iar în cel mai rău caz îl putea găsi pe Chang în gara Stropping a doua zi dimineața – dacă avea noroc, la braț cu domnișoara Temple.

Aruncă o privire în primul compartiment și văzu un bărbat și o femeie, unul lângă altul pe aceeași banchetă. Întrucât bancheta din față era goală, deschise ușa, înclină din cap spre ei și se instală lângă fereastră. Își strecură monoclul în buzunar și se șterse la ochi. Nu dormise mai mult de două ore. Indispoziția lui era accentuată acum de posibila inutilitate a acestei călătorii și de dezaprobarea voalată, posacă, a felului în care domnișoara Temple își punea viața în pericol – *le* punea viața în pericol – fără nici măcar un plan sau o înțelegere prealabilă. Se întrebă când va ajunge descrierea lor la poliție. Oare această Cabală era atât de puternică încât să aibă de partea ei și autoritatea legii? Pufni disprețuitor – în ultimă instanță, ei erau legea… Crabbé avea un regiment la dispoziție, Blach avea soldații lui… Svenson nu putea decât să spere că trenul acela îl putea îndepărta, cel puțin pentru o vreme, de influența lor. Se auzi fluierul și trenul se urni din loc.

Un minut mai târziu trenul părăsi gara și pătrunse în tunel. După ce trecură printr-un fel de uluc îngust mărginit de clădiri de cărămidă pătate de funingine, Svenson profită de ocazie ca să vadă cine erau tovarășii de călătorie. Femeia era tânără, poate chiar mai tânără decât domnișoara Temple, cu părul de culoarea berii blonde, strâns sub o bonetă de mătase albastră. Avea pielea albă și obrajii rozalii – poate că era din Macklenburg – și, cu degetele ei plinuțe ținea strâns o carte neagră în poală. Doctorul îi zâmbi. În loc să-i întoarcă zâmbetul, tânăra îl privi scurt pe bărbat care, la rândul lui, își întoarse ochii spre Svenson încruntându-se bănuitor. Și el era blond – Svenson se întrebă dacă nu cumva erau frate și soră – și avea aerul grotesc, costeliv, al unui cal subnutrit. Cu brațele lungi și mâinile mari își ținea genunchii ca într-o menghină. Purta un costum cafeniu, vărgat, și o cravată de culoare crem. Lângă el își așezase pălăria înaltă, tot cafenie. Svenson observă imediat, în timp ce omul îl studia fără nicio reținere, că avea o culoare nesănătoasă în obraji și cearcăne la ochi – cel mai probabil din cauza masturbării.

Fiind o persoană tolerantă în general și dispusă să întrețină o conversație, doctorului Svenson îi luă ceva timp ca să-și dea seama că cei doi îl priveau cu o ură nedisimulată. Le aruncă din nou o privire și se încredință că nu-i mai văzuse până atunci… oare simpla lui prezență le afecta intimitatea? Oare bărbatul se hotărâse să o ceară în căsătorie? Sau poate că exista o explicație

mai *louche*... odată, în Veneția, cumpărase un volum vechi de povestiri deocheate, care celebrau plăcerile fizice asociate cu diferite mijloace de transport – trenuri, vapoare, căruțe, cai, dirijabile – și, în ciuda oboselii, chiar își amintea câteva amănunte picante despre o caravană de cămile (ceva despre ritmul unic al pasului cămilei…) când tânăra din fața lui deschise cartea cu zgomot și începu să citească tare.

— „La ceasul mântuirii, cei drepți nu vor șovăi, precum felinarele noaptea, căci la lumina lor se vor vedea cei fără de credință, cu toate greșelile și relele lor, de cei cu credința. Privește adânc în inimile celor din jur și te însoțește numai cu cei neprihăniți la minte și la trup, căci orașele lumii sunt lăcașe ale păcatului viu și se vor curăți numai de mâna Domnului. Corăbiile pline de stricăciuni vor fi făcute țăndări. Casa necurată se va mistui repede din temelii. Jivinele păcătoase vor fi măcelărite. Numai cei binecuvântați, care s-au deschis deja flăcării purificatoare, vor supraviețui. Ei sunt cei ce vor face din lumea aceasta un nou Paradis."

Tânăra închise cartea și, strângând-o din nou în mâini, îl privi pe doctor cu ochii mijiți, dezaprobatori. Vocea ei, care avea tot farmecul unui vas spart, îl făcea să vadă și mai ușor semnele stupidității inflexibile pe fața ei, unde până atunci fusese dispus să recunoască o placiditate bovină neutră. Însoțitorul ei își strângea genunchii cu și mai mare forță, ca și cum, dacă le-ar fi dat drumul, s-ar fi ales cu o afurisenie. Svenson oftă – fără să vrea – dar în această stare de spirit chiar nu se putea abține.

— Ce predică *convingătoare*, începu el. Și totuși… când spuneți *Paradis* (aici femeia își țuguie buzele, șocată că individul din fața ei își închipuia că poate comenta așa ceva) vă referiți la condițiile de viață *dinainte* de Izgonire, când nu se știa de rușine, iar dorința era lipsită de păcat? Dacă da, *ar fi* ceva extraordinar. E un dar viclean pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, ni l-a dat nouă, celor lipsiți de inocența și bucuria animalelor care se împerechează în mijlocul drumului – sau, cine știe, într-un vagon de tren. Ideea fiind, desigur, *puritatea* experienței. Îi mulțumesc Domnului în fiecare clipă a zilei. Sunt *întru totul* de acord cu dumneavoastră.

Doctorul își vârî mâna în buzunar după o altă țigară. Cei doi nu răspunseră, deși Svenson observă cu satisfacție că făcuseră ochii mari de jenă. Își puse monoclul și înclină scurt din cap.

— Vă *rog* să mă scuzați…

Și ieși pe culoar.

Pe culoar, Svenson scoase un chibrit și își aprinse țigara, inhalând adânc și încercând să-și adune gândurile împrăștiate după această intervenție absurdă. Trenul se îndrepta cu viteză spre nord, printre cocioabe, ruine și copaci golași, piperniciți. Văzu siluete adunate în jurul unor focuri și copii în zdrențe alergând de colo-acolo, urmăriți de câini jucăuși. Peste câteva clipe aceste imagini dispărură și trenul trecu în goană printr-un parc regal luxuriant, apoi pe lângă o piață mică, plină de monumente albe, de piatră, care îi aminti de Franța. Scoase fumul pe nări și își dădu încă o dată seama de deosebirile dintre călătoria pe uscat și cea pe mare – relativa densitate și varietate a spectacolului de pe uscat față de monotonia chiar și a celui mai bogat peisaj marin. Era o mare ironie, observă el, că abundența detaliilor de pe uscat îl făcea să uite de ale lui – era mulțumit să le vadă cum curg pe lângă el – în timp ce uniformitatea mării îl întorcea spre sine. Viața pe uscat, deși o întâmpina cu bucurie, într-un fel de autocritică tipic nordică, i se părea oarecum indolentă și desprinsă de țelurile mărețe ale introspecției etice, ale contemplării filosofice pe care marea le impunea omului. Perechea din compartiment – niște maimuțe – reprezentau exemplul perfect al autosuficienței de tip terestru. Gândurile îi rătăciră dureros spre Corinna și viața ei de la țară – deși tânăra citise atât de mult, încât parcă purta un întreg ocean în minte – căci ei vorbiseră despre aceste lucruri… îi promitea mereu că îl va vizita și vor naviga împreună… Doctorul Svenson își îndreptă apoi gândurile spre domnișoara Temple și înțelese că tocmai marea, viața ei pe insulă și traversarea oceanului, o făceau atât de deosebită.

Se hotărî să facă o plimbare pe culoar și să arunce din nou o privire prin compartimente – poate găsea un loc mai ospitalier în care să se mute. Ceilalți călători erau cu siguranță diferiți de perechea din compartimentul lui – negustori însoțiți de neveste, muncitori, câțiva bărbați și câteva femei mai bine îmbrăcate pe care Svenson nu le recunoscu, dar care inevitabil îl priviră (căci așa era lumea lui madame Lacquer-Sforza, Xonck și d'Orkanez) cu multă suspiciune. Mai mult de-atât, i se păru că în fiecare compartiment erau perechi de bărbați și femei – uneori mai mult de una – dar nicăieri un singur călător, cu excepția, poate, a unui compartiment în care se aflau un bărbat și o femeie care stăteau față în față, fără să-și vorbească. Svenson strivi mucul de țigară cu cizma și intră în compartimentul lor, înclinând din cap în timp ce fiecare ridica ochii spre el.

Amândoi stăteau la fereastră, motiv pentru care doctorul Svenson se instală lângă bărbat, aproape de ușă. De-abia în clipa în care se așeză își dădu seama cât de obosit era. Își scoase monoclul, se șterse la ochi cu degetul mare și cel arătător, îl puse la loc și clipi ca o șopârlă ametită. Bărbatul și femeia îl priveau discret, nu cu ostilitatea perechii din primul compartiment, ci mai curând cu reproșul blând al suspiciunii care e atât de firească când relativa solitudine dintr-un mijloc de transport în comun îți este tulburată de un necunoscut. Svenson zâmbi respectuos și întrebă, în spiritul crenguței de măslin, dacă le este familiară linia Floodmaere.

— M-ar interesa, adăugă el, distanța până la Tarr Village și numărul de opriri până acolo.

— Mergeți la Tarr Village? întrebă bărbatul.

Avea în jur de treizeci de ani și purta un costum șifonat, de o calitate nedefinită – era probabil angajatul unui avocat nu foarte important. Își purta părul negru cu cărare în mijloc și lipit de țeastă, urmele lăsate de pieptăn lăsând să se vadă scalpul palid ce contrasta cu rozul-purpuriu al feței. Era atât de cald în compartiment? Nu și pentru Svenson. Se întoarse spre femeie, o doamnă cam de vârsta lui, cu părul castaniu prins în coc. Rochia ei era simplă, dar bine croită – guvernanta unor țânci din înalta societate? – și femeia își purta vârsta cu o franchețe care îl cuceri imediat pe Svenson. Ce se întâmpla cu el, nu-și mai putea stăpâni gândurile? Mai întâi Corinna, apoi domnișoara Temple, câinii care se întreceau în Paradis, și acum se uita galeș la orice femeie pe care o vedea – își reproșă doctorul, surprinzându-se chiar în clipa aceea cu ochii pe sânii femeii, bine struniți de decolteul rochiei. Și, în aceeași clipă, i se păru că o cunoaște de undeva. De unde? Își drese glasul și răspunse vioi.

— Da, e prima dată.

— Ce vă poartă într-acolo, domnule…? întrebă femeia, zâmbind politicos.

Svenson îi întoarse zâmbetul cu plăcere – habar nu avea unde o mai văzuse, poate pe stradă, poate cu câteva minute în urmă, în gară – și deschise gura ca să răspundă. În momentul acela, când credea că putea scăpa de acea stare deprimantă, ochii îi căzură pe cartea îmbrăcată în piele neagră pe care femeia o ținea în poală. Se uită și la bărbat. Și el avea una, în buzunarul de la palton. Nimerise oare într-un tren de puritani?

— Blach – căpitanul Blach. Vă dați seama probabil, după accentul meu, că nu sunt de aici. Sunt din ducatul de Macklenburg. Poate că ați citit despre logodna Prințului Moștenitor de Macklenburg cu domnișoara Lydia Vandaariff – eu fac parte din alaiul prințului Karl-Horst.

Bărbatul dădu din cap afirmativ – femeia nu păru să reacționeze în niciun fel, păstrând aceeași expresie prietenoasă în timp ce mintea îi lucra febril. Ce însemna *asta?* Ce știau cei doi? Doctorul Svenson se hotărî să-i descoase. Se aplecă conspirativ și spuse cu o voce joasă:

— Ce mă poartă într-acolo sunt evenimente cumplite… evenimente cumplite din lumea asta sunt sigur că nu trebuie să intru în amănunte. Orașele lumii… ei bine, orașele lumii sunt lăcașe ale păcatului viu. Cine se va mântui până la urmă?

— Într-adevăr, cine? repetă femeia calm, cu o anumită precauție.

— Călătoream cu o doamnă, continuă Svenson. Am fost împiedicat – poate n-ar trebui să spun mai multe despre ea – să o întâlnesc. Cred că a fost silită să ia un alt tren. Între timp mi-a dispărut (aici făcu semn către cartea din poala femeii)… *călăuza.*

Era prea exagerat? Doctorul Svenson se simțea ridicol, dar văzu cum bărbatul se întoarce cu tot corpul și se apleacă spre el, vizibil îngrijorat.

— Ați fost împiedicat? Cum? De către cine?

Acest gen de conversație – plină de fățărnicie și minciuni – încă nu-i intrase în obișnuință doctorului Svenson. Chiar și în activitățile pe care le îndeplinea pentru baronul von Hoern prefera discreția, francheța și tactul oricărei disimulări. Dar, confruntat cu dorința deschisă a bărbatului de a afla mai mult de la el, avea – ca medic – destulă experiență în a invoca o autoritate credibilă când se simțea neajutorat și incapabil (Câți oameni sortiți pieirii îl întrebaseră dacă erau pe moarte? Pe câți dintre ei îi mințise?) să-și ascundă ezitarea – încercând să găsească *ceva* – în acel moment supărător al opțiunii, când se *hotăra* să le spună ceea ce născocise. Aruncă o privire spre culoar, apoi se aplecă și el, dând de înțeles că poate numai compartimentul lor era un loc sigur, și spuse aproape șoptit:

— Știți, probabil, că au murit câțiva bărbați, poate și o femeie. S-a înființat o organizație, care acționează din umbră și e condusă de un individ ciudat, îmbrăcat în roșu, un chinez pe jumătate orb, foarte dibaci în lupta cu pumnalul. Prințul a fost atacat la Institutul Regal, activitățile care se desfășurau acolo au fost date peste cap… sticla… știți despre… ați văzut… sticla albastră?

Cei doi clătinară din cap. Svenson simți că-i stă inima în loc. Oare se înșelase atât de mult în privința lor?

— Ați aflat de lordul Tarr… că a…

Bărbatul dădu din cap afirmativ de câteva ori.

— Da, a fost mântuit.

— Exact, spuse Svenson, mai încrezător, dar neștiind ce să creadă despre cel de alături. Peste doar câteva zile va fi un nou lord Tarr. Nepotul. E prieten cu prințul… cu noi toți…

— Cine v-a împiedicat să vă întâlniți cu doamna aceea? întrebă femeia, parcă prea insistent.

Senzația că o mai văzuse persista… ceva legat de modul în care își înclina capul pe o parte când punea o întrebare.

— Acoliți ai chinezului, răspunse Svenson, dându-și imediat seama cât de absurd suna întreaga poveste. Fiecare a trebuit să ia altă trăsură. Mă rog la Dumnezeu să nu fi pățit nimic. Oamenii ăștia nu știu ce e mila. Trebuia – după cum v-am spus – să călătorim împreună – așa aranjaseră…

— Spre Tarr Village? întrebă bărbatul.

— Întocmai.

— E posibil ca vreunul din acești acoliți să fi urcat în tren? întrebă femeia.

— Nu cred. Nu i-am văzut – cred că am urcat ultimul.

— Asta e bine, spuse femeia și oftă cu un fel de ușurare, dar nu își relaxă umerii și nici privirea precaută.

— După ce i-am putea recunoaște pe acoliții chinezului? întrebă bărbatul.

— Tocmai aici e buba – nu au uniforme, îi unesc doar duplicitatea și viclenia. Au ajuns până și în anturajul prințului și l-au convertit pe unul dintre noi – pe doctorul Svenson, medicul prințului!

Bărbatul trase aer printre dinți, un șuierat dezaprobator.

— Vă spun toate astea dumneavoastră, continuă Svenson, dar mă tem că nu trebuie să afle și alții – știți, n-aș vrea să agit apele – sau să se afle…

— Desigur, făcu femeia.

— N-ar trebui să afle nici…? începu bărbatul.

— Cine? îl întrerupse Svenson.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu, aveți dreptate. Am fost invitați – suntem invitați, la urma urmelor, invitați la un *banchet.*

Bărbatul zâmbi din nou, spulberând temerea doctorului. Își duse mâna la cartea din buzunar și o bătu ușor, de câteva ori, absent, de parcă ar fi fost un cățeluș adormit.

— Arătați foarte obosit, domnule căpitan Blach, spuse el amabil. Aveți timp berechet ca să vă găsiți prietena. Până la Tarr Village mai e cel puțin o oră și jumătate. Ce-ar fi să vă odihniți? Avem cu toții nevoie de forță la *urcuș*.

Svenson se întrebă la ce se referea bărbatul – la carieră? La dealuri? La conac? Habar nu avea și era și mort de oboseală. Trebuia să doarmă. Era în siguranță cu cei doi? Femeia îi întrerupse gândurile.

— Cum se numește doamna, domnule căpitan?

— Poftiți?

— Prietena dumneavoastră. Nu i-ați pomenit numele.

Svenson surprinse o privire îngrijorată aruncată de bărbat femeii, deși fața ei își păstrase expresia deschisă și prietenoasă. Ceva nu era în regulă.

— Numele ei?

— N-ați spus cum se numește.

— Nu, n-ați spus, confirmă bărbatul, cu o mică întârziere și parcă mai insistent, ca și cum ar fi comis o greșeală.

— A… vedeți dumneavoastră… nu-l știu. Știu doar cum e îmbrăcată – rochie verde și botine verzi. Trebuia să ne întâlnim și să călătorim împreună. Dar de ce… dumneavoastră știați cum vă cheamă înaintea acestei călătorii?

Femeia nu răspunse imediat. Când în locul ei răspunse bărbatul, Svenson își dădu seama că presupunerea lui fusese corectă.

— Domnule căpitan, noi nu știm numele celorlalți nici măcar acum. Așa am fost instruiți.

— Haideți, domnule căpitan, chiar trebuie să vă odihniți un pic, zise femeia zâmbind sincer poate pentru prima dată. Promitem să vă trezim la timp.

Visând, o parte din mintea doctorului Svenson era conștientă că acesta nu mai dormise suficient de cel puțin două zile și, în consecință, se aștepta la un somn tulburat de tot felul de viziuni. Această mică detașare rațională contrazicea într-un fel, dar nu modifica, valurile succesive de imagini vii, agresive. Svenson

știa că aceste imagini erau alimentate de senzația acută de pierdere a unei ființe dragi și de izolare – mai mult decât orice de disperarea pe care o simțise la moartea Corinnei și apoi de reticența și lașitatea lui cronică – și apoi tot acest regret amestecat cu o dorință chinuitoare, nestăvilită, de a cunoaște alte femei. Oare era atât de vulnerabil doar fiindcă era atât de epuizat și trebuia să doarmă? Sau, dacă avea puterea să recunoască, fiindcă sentimentul de vinovăție îi provoca la rândul lui o plăcere secretă, atât de intens erotică, în visul pe care îl avea într-un compartiment de tren? Simțea cum îmbrățișarea caldă, profundă, a somnului se împletea fără efort, în mintea lui, cu îmbrățișarea brațelor moi, palide, și degetele care îl mângâiau dulce. Simțea că trupul îi este refractat într-un giuvaier, văzându-se – și simțindu-se – în multiple ipostaze, în împrejurări insuportabil de plăcute… doamna Marchmoor care îl mângâia pe sub masă… domnișoara Poole cu limba în urechea lui… nasul lui înfundat în părul lui Rosamonde, inspirându-i parfumul… el, în patru labe, în pat, lingând fiecare urmă circulară de pe pielea atât de fină a lui Angelique, țintuită la pat… mâinile lui – O, ce rușine! – strângând fesele domnișoarei Temple pe sub rochie… cu ochii închiși, mângâind tandru, înfometat, sânii pe jumătate dezveliți ai guvernantei cu părul castaniu, care se așezase lângă el ca să-i ușureze chinul, oferindu-se buzelor lui… carnea ei ca o pernă atât de moale și de parfumată… gura ei șoptindu-i ușor… cealaltă mână a ei mângâindu-i părul… zgâlțâindu-l de umăr.

Svenson se trezi brusc. Femeia ședea lângă el și îl trăgea de braț. Doctorul se îndreptă de spate cu părul în ochi, rușinat de erecția lui și mulțumind lui Dumnezeu că rămăsese cu mantaua pe el. Bărbatul dispăruse.

— Suntem aproape de Tarr Village, domnule căpitan, spuse ea, zâmbind. Mă iertați că vă trezesc.

— Nu face nimic… mulțumesc… desigur…

— Ați dormit foarte adânc – mă tem că a trebuit să vă trag de braț.

— Îmi pare rău…

— Nu trebuie să vă pară rău. Cred că erați foarte obosit.

Svenson observă că ultimul nasture de la rochia ei era desfăcut acum. Simți o urmă de salivă pe buze și se șterse cu mâneca. Ce se întâmplase? Făcu un semn către locul în care stătuse bărbatul.

— Însoțitorul dumneavoastră…

— S-a dus în față. Plec și eu imediat, dar am vrut să fiu sigură că vă treziți. Ați… ați visat ceva, vorbeați în somn.

— Zău? Nu-mi aduc aminte… rareori îmi aduc aminte ce visez…

— Ați spus „Corinna”.

— Zău?

— Da. Cine e?

Doctorul Svenson se strădui să se arate nedumerit și clătină din cap.

— Habar n-am. Pe cuvântul meu… ce ciudat.

Femeia continuă să-l privească fix, franchețea ei, și presiunea insistentă din pantalonii lui, făcându-l să continue.

— Nu mi-ați spus cum vă cheamă.

— Nu, răspunse femeia, ezitând o clipă. Mă cheamă Elöise.

— Sunteți guvernanta copiilor unui nobil.

Femeia izbucni în râs.

— Nu ai unui nobil. Și nici guvernantă nu sunt. Poate mai mult o *confidentă* și, pentru salariul pe care îl primesc, pregătesc în particular la franceză, latină, muzică și matematică.

— Aha.

— Dar nu înțeleg cum ați ghicit. Poate datorită pregătirii militare – știu că ofițerii trebuie să-și cunoască oamenii pe dinafară! Dar nu mă ocup de elevii mei toată ziua. Pentru asta mai există o doamnă care este adevărata guvernantă și îi place compania copiilor mult mai mult decât mie.

Svenson nu găsi nicio replică, pe moment fiind fericit că se uită în ochii ei. Femeia îi zâmbi și se ridică în picioare. Doctorul încercă să se ridice și el, însă femeia îi puse o mână pe umăr ca să-l facă să se răzgândească.

— Trebuie să mă alătur însoțitorului meu înainte de sosire. Poate că ne mai vedem în Tarr Village.

— Mi-ar face o mare plăcere.

— Și mie. Sper din toată inima să vă găsiți prietena.

În clipa aceea doctorul Svenson își aminti unde o mai văzuse și de ce nu-și dăduse seama până atunci – această Elöise purta mască – aplecându-se să-i șoptească ceva la ureche lui Charlotte Trapping la Harschmort, în noaptea în care fusese ucis colonelul Trapping.

Femeia plecă și ușa compartimentului se închise în urma ei. Svenson se îndreptă de spate și se frecă pe față. Apoi își reproșă slăbiciunea și își aranjă pantalonii. Se ridică în picioare, își netezi mantaua, pipăi pistolul din buzunar și răsuflă din greu. Încercă să împace afecțiunea instinctivă pe care o simțea față de femeie cu certitudinea că aceasta se număra printre dușmanii lui de la Harschmort, iar acum se afla aici, în tren, fără îndoială tot în

slujba lor. Nu voia să creadă că Elöise știa de forțele care acționau din umbră, dar cum se putea altfel? Toți aveau câte o carte neagră și reacționau imediat la povestea lui… *ea* fusese cea care pusese toate întrebările ca să se asigure… și totuși… se gândi la rolul jucat de ea în visul lui cu plăcere, dar și cu neliniște. Mai răsuflă o dată ca să și-o alunge din minte. Indiferent care era scopul pelerinajului celorlalți călători la Tarr Village, singurul scop al doctorului era să o găsească pe domnișoara Temple înaintea altor întâmplări nefericite. Dacă șeful de gară nu o văzuse, se va întoarce numaidecât – tânăra avea nevoie de ajutor, oriunde s-ar fi aflat.

Se apropie de fereastră și privi peisajul oferit de ținutul Floodmaere: păduri joase, pipernicite, care păreau că se agață de dealurile străvechi, despărțite ici-colo de câte o poiană și brăzdate, ca niște dinți tociți, de colții unor stânci roșiatice. Doctorul Svenson mai văzuse astfel de stânci, pe dealurile de lângă casa lui, și știa că indicau prezența minereului de fier. Își aminti gustul lui din zăpada topită care înroșea apa ce curgea la vale. Nu era de mirare că aici se practica mineritul. Privi amuzat cerul senin – petrecuse atâtea zile sub un cer înnorat și în ceață, încât nici nu-și mai amintea când îl văzuse ultima oară atât de deschis – zâmbind la gândul că era aproape ora cinci, căci soarele o luase deja în jos, ca și cum călătorise spre un cer albastru doar ca să fie respins de acesta. Acum, spre deosebire de ce se întâmplase mai devreme, ironia situației îl făcea să râdă. Sub picioarele lui trenul își schimbă viteza, încetinind-o. Se apropiau de gară. Mai scoase o țigară – câte îi mai rămăseseră? – o vârî în gură, o aprinse și scutură chibritul, cutremurându-se la gândul unei călătorii de întoarcere fără tutun. Trenul se opri. Va trebui să găsească altă marcă de țigări în Tarr Village.

Când păși pe peron, perechile erau deja în fața lui, îndreptându-se spre clădirea gării. Din câte își putea da seama – poate cu excepția țiganilor – coborâse toată lumea. Nu-i văzu nici pe Elöise, nici pe funcționarul cu care se pare că femeia făcea pereche, dar zări cuplul detestabil din primul compartiment. Tânăra blondă se întoarse, îl văzu și își trase de braț însoțitorul, care se întoarse și el. Cei doi iuțiră pasul, fundul ei mișcându-se de o manieră care, în condiții normale – adică pe ascuns – i-ar fi plăcut lui Svenson, acum însă doctorul simțea nevoia doar să-l plesnească de câteva ori. Îi lăsă să se îndepărteze, pe sub arcada de lemn a clădirii, și să ajungă în Tarr Village, în timp ce el intra în sala de așteptare. Acolo erau vreo trei bănci, toate goale, și o sobă de metal, rece. Se apropie de casa de bilete, dar văzu că ghișeul era închis. Ciocăni și strigă. Nu primi niciun răspuns. Lângă casa de bilete era o ușă. Bătu și în ea, din nou nu primi niciun răspuns, apoi încercă mânerul – era încuiată. Dacă

domnișoara Temple trecuse pe aici, lucru de care se îndoia, acum nu mai era nici urmă de ea.

Pe perete se afla o tablă neagră pe care era trecut, cu vopsea, mersul trenurilor. Următorul tren pleca, spre exasperarea lui, a doua zi dimineața, la ora opt. Svenson oftă plin de frustrare. Asta însemna să piardă ore întregi – Dumnezeu știa unde era tânăra și cum l-ar fi putut ajuta doctorul pe Chang dacă ar fi rămas cu el. Privi în jur, ca și cum dacă ar fi rămas acolo i-ar fi fost mai ușor, dar se văzu nevoit să accepte ideea că singura soluție viabilă era să meargă în Village și să găsească o cameră în care să stea la noapte. Poate era mai bine să-i ajungă din urmă pe Elöise și grupul ei misterios, toți înarmați cu câte o carte neagră. Oare erau biblii? Ce altceva puteau fi, mai ales cu perspectiva aceea înspăimântătoare a mântuirii și a păcatului, dar cine putea lua în serios așa ceva? Cu siguranță că răspunsul era mai insidios și mai complicat… sau doar prefera să o asocieze pe Elöise cu ticăloșii și nu cu fanaticii?

Părăsi gara și o porni la drum. Ceilalți ieșiseră deja din raza lui vizuală. Drumul era străjuit de o parte și de alta de tufe încâlcite, netunse, de trandafir sălbatic, ghimpii tari aruncând umbre amenințătoare. Umbre? Luna se înălța pe cer și Svenson o privi cu plăcere. Dincolo de tufe, în depărtare, văzu acoperișurile de stuf ale caselor din Tarr Village. Se îndreptă spre ele cu pas vioi și, după numai un minut, drumul îl conduse într-o mică piață, cu o pajiște verde în mijloc, înconjurată de o alee pavată. De partea cealaltă se vedea turla albă a unei biserici, dar – din fericire – clădirea cea mai apropiată de el se anunța printr-o firmă de lemn, pe care era pictat un cocoș cu o coroană de argint. Svenson se opri la ușă, cu un picior pe scară, și aruncă o privire în jur. Clădirile erau luminate pe ici-colo, dar nu văzu nici țipenie de om și nici nu auzi vreun zgomot. Dacă ar fi văzut santinele, Tarr Village ar fi semănat cu o tabără militară înainte de căderea nopții. Intră în tavernă.

Fiind străin, doctorul Svenson știa că multe lucruri îi erau necunoscute, dar King Crow[8] îi făcu impresia unei cârciumi de țară cât se poate de ciudate, fapt care – împreună cu ordinea excesivă care domnea în acea așezare și aerul apocaliptic al grupului din tren îi întărea bănuiala că Tarr Village ar putea fi una din acele *comunități* organizate conform unor principii religioase sau morale precis delimitate (dar care îi era doctrina și cine era liderul ei charismatic – sau neînduplecat?). În primul rând, King Crow nu mirosea deloc a tavernă, a bere și fum, a sudoare și piele nespălată. Dimpotrivă, în aer se simțea un miros proaspăt, de săpun, oțet și ceară, iar încăperea principală era lustruită bine și fără prea multe mese și scaune, precum interiorul curat și pustiu al unei nave; pereții erau văruiți, iar în vatra modestă ardea un

foc vesel. În al doilea rând, singurii clienți erau doi bărbați în costum negru, scorțos, cu guler alb înalt și pelerine negre, de călătorie. Amândoi stăteau lângă foc, cu un pahar de vin roșu în mână, nevorbindu-și sau nemaivorbindu-și, dar evident așteptând un cuvânt sau pe cineva. Amândoi se întoarseră repede la apariția lui.

Unul dintre ei își drese vocea și spuse:

— Nu vă supărați. Ați sosit… cu trenul de 3.02?

Svenson înclină din cap politicos, cu fața impasibilă.

— Întocmai.

Cei doi îl priveau cu atenție sau așteptau să continue… ceea ce el nu făcu.

— Purtați uniforma ducatului de Macklenburg, dacă un mă înșel, spuse celălalt.

— Întocmai.

Unul dintre bărbați îi șopti ceva la ureche celuilalt, care dădu din cap afirmativ. Continuară să-l privească, ca și cum nu puteau lua o hotărâre. Svenson își întoarse privirea spre tejghea, în dosul căreia se afla un tip grăsuț, într-o cămașă albă, impecabilă.

— Aș dori o cameră pentru o noapte, îi zise Svenson. Aveți vreuna disponibilă?

Omul se uită la cei doi clienți – fie ca să primească instrucțiuni, fie doar ca să vadă dacă aveau nevoie de ceva înainte de plecarea lui, Svenson nu-și putea da seama – și ieși de după tejghea, ștergându-și mâinile. Trecu pe lângă Svenson, mormăind:

— Pe aici…

Svenson îi privi din nou pe cei doi de lângă foc și se întoarse ca să-l urmeze pe hangiul care urca treptele cu pași grei.

Camera era simplă, prețul corect. După ce se uită în jur – un pat îngust, un lighean cu suport, un scaun netapițat, o oglindă – Svenson spuse că era mulțumit și întrebă unde ar putea lua masa. Omul mormăi din nou:

— Pe aici…

Apoi îl conduse înapoi, la parter. Ceilalți doi se aflau tot acolo – trecuseră doar două minute – și îl fixară din nou cu privirea în timp ce Svenson își scotea mantaua și se așeza la o măsuță pe care i-o arătase gazda înainte de a dispărea pe o ușă din dosul tejghelei, în ceea trebuie să fi fost bucătăria. Faptul că proprietarul nu-l întrebase ce ar dori să mănânce nu-l deranja deloc. Se obișnuise cu obiceiurile locului și se declara mulțumit de ele. Dar oare când mâncase ultima oară – ceaiul de la Boniface, cu domnișoara Temple și Chang? Și înainte de asta? Pâinea și cârnatul cu două nopți în urmă… două mese frugale în patruzeci și opt de ore. Nu așa se făcea față unei aventuri.

Cei doi bărbați încă îl mai studiau, aproape fără nicio jenă.

— Voiați să spuneți ceva? întrebă Svenson.

Cei doi șovăiră, mormăiră ceva și doar își dreseră glasurile. Era rândul lui Svenson să se uite lung la ei, ceea ce și făcu. Dinspre bucătărie auzea zgomote promițătoare de sticle și oale. Înviorat de simpla perspectivă a unei mese îmbelșugate, Svenson vorbi din nou:

— Presupun că sunteți aici ca să vă întâlniți cu o persoană care a sosit cu trenul de 3.02 de la gara Stropping. Presupun și că nu cunoașteți persoana pe care urmează să o întâlniți. De aceea iau felul dumneavoastră de a vă uita la mine ca la un animal de la grădina zoologică mai puțin ca pe un afront personal și mai mult ca pe o recunoaștere a situației ridicole în care vă aflați. Vă rog să-mi spuneți dacă greșesc. Și dacă greșesc (aici doctorul coborî vocea cu înțeles), este cumva nevoie să ieșim afară ca să clarificăm lucrurile ca niște adevărați gentlemeni?

Lui Svenson nu-i stătea în fire să se comporte cu atâta aroganță, dar era sigur că cei doi nu erau deloc violenți – dimpotrivă, erau manierați și obișnuiți să poarte manșete curate și să-și ferească mâinile de bătături… ca și el, de altfel. Poate că Chang îl privea mereu de sus tocmai pentru asta. După o clipă, cel care vorbise primul, mai înalt și cu nasul mai ascuțit, ridică palma deschisă.

— Ne cerem scuze că v-am inoportunat – n-a fost cu intenție. Doar că o astfel de uniformă – și un astfel de accent – e de la sine înțeles că sunt rare prin părțile astea…

— Dar dumneavoastră sunteți *de prin* părțile astea? întrebă Svenson. Ar fi o surpriză pentru mine. Mai degrabă aș crede că ați sosit chiar azi, cu trenul – cu cel de 2.52, deși se prea poate să fi venit mai devreme. Persoana pe care o căutați acum trebuia să călătorească împreună cu dumneavoastră, dar n-a apărut. Apoi ați sperat că va sosi cu trenul următor. Faptul că ați crezut că acea persoană aș putea fi chiar eu îmi confirmă bănuiala că nu știți cum arată. De aceea mă întreb dacă scopul întâlnirii e pur și simplu o chestie de curtoazie.

În acel moment, ușa dinspre bucătărie se dădu de perete și gazda apăru cu un platou de lemn încărcat cu câteva farfurii – carne prăjită, pâine, cartofi fierți, din care ieșeau aburi, un vas cu sos, și piure de napi cu unt. Îl așeză pe masa lui Svenson și arătă cu mâna spre tejghea fără prea multă tragere de inimă.

— De băut… mormăi el.

— O cană de bere, dacă se poate.

— N-are bere, anunță cel de-al doilea bărbat, cu părul rar și adus cu încredere în față, după vechea modă imperială.

— Atunci niște vin, spuse Svenson.

Proprietarul dădu din cap și trecu în dosul tejghelei. Doctorul Svenson se întoarse spre cei doi. Inspiră mirosurile amestecate din fața lui, de abia acum simțind cu adevărat cât de foame îi era.

— N-ați răspuns… dacă am sau nu dreptate, zise el.

Cei doi schimbară rapid o privire, își așezară paharele pe polița de deasupra focului și ieșiră cu pași mari din King Crow fără să scoată o vorbă.

Ceasul de la intrarea în King Crow bătu ora șapte. Doctorul Svenson își aprinse prima din țigările care îi rămăseseră, trase adânc din ea și suflă încet fumul peste resturile de mâncare din fața lui. Agită paharul și îl dădu pe gât – un vin roșu, bogat, de țară – apoi îl lăsă pe masă și se ridică în picioare. Își îmbrăcă mantaua și îl strigă pe proprietar.

— Vreau să mă plimb puțin pe pajiștea din față. E vreo problemă dacă mă întorc mai târziu? Când vă culcați?

— Ușile nu se închid niciodată în Tarr Village, replică omul și se întoarse la cartea lui neagră.

Văzând că altceva nu mai poate scoate de la el, Svenson se îndreptă spre ușa de la intrare.

Afară noaptea era limpede și răcoroasă, luna dădea pajiștii un luciu palid, argintiu, de parcă tocmai ar fi plouat. Dincolo de piață văzu lumină la ferestrele bisericii. Nicio altă clădire nu mai părea atât de aglomerată, ca și cum cineva ar fi poruncit ca toate lumânările să se stingă până la o anumită oră. Ca pentru a-i confirma gândul, lumina dispăru din ferestrele tavernei King Crow, proprietarul pregătindu-se de culcare. Nu putea fi cu mult peste șapte! Când se trezeau sătenii ăștia – înainte de zorii zilei? Poate că înclinațiile puritane ale grupului din tren nu erau deloc exagerate într-un loc ca acesta – poate că timpul petrecut în orașul plin de păcate (nu avea cum să nege acest lucru) îi influențase mai mult decât trebuia vederile sceptice. Svenson porni prin iarbă spre biserică ca să descopere ce-i ținea treji pe oamenii aceia.

În mijlocul pajiștii se afla un stejar foarte mare și foarte bătrân și Svenson își propuse să treacă pe sub el și să privească luna printre ramurile lui enorme, încâlcite și goale de frunze, dar și să încerce binecunoscuta senzație de vertij. În timp ce-și ațintea privirea în jos ca să-și revină, auzi huruitul inconfundabil al unei

trăsuri care intra în Tarr Village. Era mică și eficientă, trasă de doi cai negri și condusă de un vizitiu încotoșmănat, care trase de frâu chiar în fața tavernei. Svenson își dădu seama imediat că aceasta era persoana, întârziată, cu care trebuia să se întâlnească cei doi bărbați. Vizitiul se apropie de ușă, bătu, așteptă, bătu din nou, mai tare, și peste câteva minute – neprimind niciun răspuns – reveni la trăsură. Svenson nu putu decât să admire reticența proprietarului. După ce schimbă câteva cuvinte cu persoana din trăsură, vizitiul urcă la loc pe capră. Cu un fluierat ascuțit și plesnind din hățuri, își puse caii în mișcare, dispărând în inima satului. În scurt timp Svenson nu mai auzi nimic, părând că liniștea care se lăsase din nou nu fusese tulburată nicicând de o trăsură.

Din punct de vedere arhitectural, biserica din Tarr Village era cât se poate de simplă: lemn vopsit în alb, cu o turlă pătrată în spate, ce aducea mai mult cu un foișor decât cu un vârf de lance îndreptat spre cer. Fațada bisericii era de-a dreptul misterioasă. Ușile duble erau închise, dar, remarcă Svenson în timp ce se apropia de ele, și legate cu un lanț greu, trecut prin fiecare mâner și fixat cu un lacăt. Svenson păși mărunt pe aleea pavată și privi în sus, spre ușă. Nu văzu pe nimeni, așa că urcă încet cele trei trepte de piatră și își lipi urechea de uși. Ceva… un zgomot care, cu cât îl asculta, cu atât devenea mai iritant… un fel de zumzet înfundat, unduios. O psalmodiere? Un sunet dispeptic, straniu, de orgă? Făcu un pas înapoi, dar nu văzu nimic care să-l lămurească. Biserica era mărginită de un teren deschis. Porni prin iarba neîngrijită care îi ajungea mai sus de glezne și își udă cizmele în rouă serii. De-a lungul peretelui bisericii se întindea un șir de ferestre înalte. Sticla era nodulară, cu desene complicate, dar fără culori care să evidențieze ilustrația. Svenson se întrebă dacă imaginile erau pure decorațiuni – un desen geometric, de pildă – ca într-o moschee, unde orice reprezentare a unui bărbat sau a unei femei, cu atât mai mult a Profetului, ar fi o blasfemie. Privind mai atent nu văzu decât un licăr difuz răzbătând prin ferestre – era *un fel* de lumină, dar numai un felinar modest sau câteva lumânări. Brusc, Svenson văzu o explozie de albastru, ca un fulger azuriu la una dintre ferestre, care dispăru în aceeași secundă. Fără a fi însoțită de vreun zgomot, fără vreo reacție din interior… oare chiar văzuse așa ceva? Fără doar și poate. O luă la fugă spre ușa din spate, dădu colțul…

— Domnul căpitan Blach!

Era bărbatul din tren, pretinsul însoțitor al Elöisei, funcționarul de la biroul de avocatură. Ședea în ușa din spate a bisericii, cu o țigară aprinsă într-o mână, iar în cealaltă absurd – cu o cheie fixă, din fontă, utilizabilă numai în cazul mașinăriilor celor mai greu de mânuit. Înainte ca Svenson să poată spune ceva, omul își vârî țigara între dinți și îi întinse mâna doctorului.

— Ați sosit până la urmă – am fost îngrijorat că nu veți reuși. V-ați găsit prietena?

— Din păcate, nu…

— Nu vă faceți griji – sunt sigur că a luat-o înainte, spre casă, împreună cu ceilalți.

— Lumina, spuse Svenson arătând în spatele lui, spre ferestre. O explozie de albastru, acum câteva clipe…

— Da! exclamă bărbatul, lucindu-i ochii. Nu-i extraordinar? Ați sosit la țanc!

Mai trase o dată din țigară, o lăsă să cadă pe lespedea de piatră și o strivi cu pantoful. Ochii lui Svenson rătăciră spre cheie – era aproape la fel de lungă ca un antebraț de bărbat. Omul îi observă privirea și chicoti, ridicând unealta masivă ca pe un trofeu.

— Ne lasă să-i ajutăm, înțelegeți dumneavoastră – e palpitant, așa cum mă așteptam! Haideți înăuntru, vor fi încântați să vă vadă!

Se întoarse și intră în biserică, ținând ușa deschisă pentru Svenson. Explozia de albastru îl făcu pe doctor să se gândească la d'Orkanez și la institut. Își dăduse un nume fals – dar orice membru al Cabalei, prezent acolo, îl va recunoaște imediat. Mai mult de atât – mintea îi mergea cu repeziciune în timp ce-i făcea semn omului să o ia înainte și închidea ușa după ei – femeile erau la conacul Tarr? Despre ce altă casă putea fi vorba? Dacă așa stăteau lucrurile, legătura dintre acest grup – cărțile negre, retorica puritană – și Bascombe și Cabala lui era evidentă. Dar – trebuia să ia o hotărâre, trebuia să facă ceva (chiar în acel moment omul îl conducea într-un vestibul plin de haine preoțești). Lordul Tarr fusese ucis pentru ca altcineva să preia controlul carierei și al zăcămintelor de lut albastru-violet. Ce legătură avea asta cu inepțiile religioase pe care le auzise? Și ce fel de ceremonie religioasă presupunea utilizarea unei chei… de dimensiunile acelea?

Omul se opri brusc, cu o mână pe pieptul doctorului Svenson, iar cu cealaltă – în care ținea cheia, o scenă mai absurdă nici că se putea îi astupă gura, semn că nu trebuie să vorbească. Îi făcu semn din cap spre o ușă deschisă, apoi o luă înainte. Svenson îl urmă, în egală măsură temător și curios, lungindu-și gâtul peste umărul celui din față.

Ajunseră într-o latură a altarului. Svenson privi spre naosul bisericii, unde băncile fuseseră împinse la perete și puse una peste alta. În mijlocul podelei se afla o masă improvizată din cutii de lemn… cutii precum cele văzute de Chang la institut sau transportate în căruțe de oamenii colonelului Aspiche în dimineața aceea. Pe masă era o… mașinărie – un conglomerat de piese metalice îngrămădite într-o casetă ce semăna cu un coif medieval cu vizieră, din care răsăreau fire răsucite de cupru

conectate la o cutie deschisă de pe podea (Svenson nu vedea ce se afla înăuntru). Aerul era plin de același miros provenit dintr-un proces mecanic – ozon, cordită, cauciuc ars, ulei – care emana din Trapping, Angelique și bărbatul din bucătăria lui Crabbé, numai că acum era atât de intens, încât Svenson strâmbă instinctiv din nas, chiar dacă era departe de mașinărie. În jurul acesteia se aflau mai mulți bărbați – același amestec de clase și tipuri sociale pe care îl văzuse în tren, inclusiv individul înalt, cu figură de cal, din primul compartiment. Cei mai mulți își scoseseră paltoanele și își suflecaseră mânecile; unii aveau unelte în mâini sau cârpe pline de ulei, alții pur și simplu stăteau cu mâinile în șolduri, mulțumiți, dar toți priveau mașinăria cu afecțiune. În fruntea lor era un alt bărbat, îmbrăcat într-o pelerină neagră, neîngrijită, dar bine croită, cu părul vârstat de fire albe pieptănat pe spate, cu fața ascuțită dominată de o pereche de ochelari de protecție cu lentile fumurii, și cu mâinile mari – ca de uriaș – în mănuși de piele, căptușite, care îi ajungeau până la coate. Era doctorul Lorenz.

Svenson se îndepărtă de ușă. Însoțitorul lui îi simți mișcarea și se întoarse spre el cu o privire îngrijorată. Svenson ridică mâna și deschise gura, arătând că are probleme cu respirația, cu gâtul – mai făcu un pas înapoi și îl îndemnă pe celălalt să-și continue drumul, peste o clipă avea să vină și el. Dar, în loc să meargă înainte, omul se luă după el – făcându-l pe Svenson să arate, cu gesturi și mai teatrale, că se înăbușă – și apoi, spre disperarea doctorului, se întoarse spre ceilalți ca pentru a cere ajutor. Svenson îl apucă de braț și îl trase spre ușa din spate a bisericii. Ajunseră la capătul celălalt al vestibulului înainte ca Svenson să-și permită să tușească tare și să încerce să-și regleze respirația.

— Domnule căpitan, ce s-a întâmplat? Nu vă simțiți bine? Sunt sigur că doctorul Lorenz…

Svenson se repezi pe ușa din spate și se aplecă peste aleea pavată, cu mâinile sprijinite pe genunchi, inspirând adânc. Omul veni după el, plescăind din buze de îngrijorare. Svenson nu putea intra în biserică. Lorenz îl cunoștea. Iar acum, indiferent de ce se va întâmpla, acest om sigur avea să le povestească despre el – poate că o și făcuse? – astfel încât cei care îl considerau dușman să nu mai aibă niciun dubiu. Simți o mână pe spate și înălță capul.

— Sper că nu i-am deranjat, spuse el cu o voce răgușită.

— A, nu. Sunt sigur că nici nu și-au dat seama că suntem prin preajmă…

Așa cum sperase Svenson, omul își întoarse capul automat spre ușă în timp ce vorbea. Svenson își îndreptă spatele repede, cu pistolul în mâna dreaptă, și îl lovi cu putere după ureche. Omul gemu surprins și se clătină. Svenson ezită – nu voia să-l

lovească din nou. Nu prea se pricepea la lovituri date în cap, dar știa că pot fi mortale. Omul gemu din nou și încercă să-și recapete echilibrul. Svenson înjură și îl mai lovi iar, simțind impactul în tot brațul. Omul se prăbuși la pământ. După ce își vârî iute pistolul în buzunar, Svenson îl târî în biserică. Ascultă – nu se auzea nimic dinăuntru și înșfacă mai multe straie preoțești din vestibul. Îl ascunse pe cel căzut în spatele ușii deschise și îl acoperi cu straiele preoțești. Doctorul Svenson se aplecă deasupra lui în întuneric și îi pipăi ceafa. Era umflată, moale, dar nu și fracturată – deși nu era foarte sigur de asta. Omul era viu – ceea ce era destul, deși nu-i ușura senzația de vinovăție. Svenson culese cheia fixă de pe jos. Apoi își blestemă neglijența și îngenunche din nou, căutând prin buzunarele omului până când găsi cartea neagră. O vârî în buzunarul mantalei și se furișă în interior. Zumzetul reîncepuse.

Mașinăria de pe masă vibra din ce în ce mai tare, reacțiile bărbaților din jur arătând că se apropia de încheierea cu succes a operațiunii pe care o executa. Lorenz ținea un ceas în mâna dreaptă, iar mâna stângă o avea ridicată, cei din jur pregătiți să sară la semnalul lui. Lui Svenson scena îi amintea de un grup de băieți mult prea maturi care așteptau permisiunea directorului școlii să se ia la bătaie. Mașinăria scoase un pocnet ascuțit, zgâlțâind cutiile de dedesubt, cât pe-aci să le dărâme. Oare avea să explodeze? Lorenz stătea nemișcat. Oamenii nu se îndepărtaseră de el. Brusc, Lorenz lăsă brațul jos și cei din jur se repeziră la mașinărie, încercând să o imobilizeze. Intervenția oamenilor păru să canalizeze energia mașinăriei spre interior – Svenson zări fuioare subțiri de fum și apoi o lumină care creștea în intensitate. Observă că oamenii închid ochii și se întorc cu spatele la mașinărie și, înțelegând ce însemna acest lucru cu o clipă înainte de a se întâmpla, Svenson părăsi cadrul ușii și se lipi cu spatele de zid, cu ochii închiși. Din cealaltă încăpere țâșni un fulger albastru pe care Svenson îl simți prin pleoape, văzând cum ce a rămas din el plutește prin aer chiar fără să deschidă ochii. Își duse mâna la gură și la nas – mirosul era insuportabil. Îi auzea pe cei de alături cum se înecă din cauza tusei și cum râd, felicitându-se. Se apropie de ușă și aruncă o privire înăuntru.

Lorenz stătea aplecat peste mașinărie. Tocmai scosese o placă de metal prinsă în balamale, precum ușița unei sobe, și acum cotrobăia înăuntru cu mâna înmănușată, într-o lumină albastră vie care îi alunga toată culoarea de pe fața oricum palidă. Atenția celor din jur fu atrasă de mâna lui Lorenz care scoase la iveală o bilă dintr-un material albastru (piatră? sticlă?) care pulsa. O ridică în aer ca să o vadă toți și oamenii izbucniră în urale exuberante, răgușite. Mirosul îl zăpăcise deja pe Svenson – își închipuia ce efect avea asupra celorlalți. Lorenz își desfăcu brusc pelerina. Pieptul îi era traversat de o bandulieră de piele, groasă, de care atârnau mai multe sticle eu dopuri metalice, precum

săculeții de praf de pușcă ai unui muschetar de pe vremuri. Deșurubă cu grijă una dintre sticle și apoi începu să strângă – ca și cum ar fi fost o bucată de lut maleabilă, luminoasă – și să împingă bila pe țeava îngustă a sticlei. După ce vârî toată bila, Lorenz puse capacul la loc și, cu un gest teatral, se acoperi din nou cu pelerina. Apoi privi spre cei din jurul lui și întrebă, cu o curiozitate moderată:

— Unde e domnul Coates?

Svenson se trase înapoi și se lipi de perete. Din doi pași mari trecu prin vestibul și, luând-o la fugă, părăsi biserica, traversă terenul pustiu din fața ei și, la adăpostul clădirii învecinate, se întoarse la drumul pavat și la pajiștea de lângă tavernă. Nu se opri decât sub coroana stejarului, alergând aplecat și fără zgomot. Acolo îngenunche și, în sfârșit, privi înapoi, cu inima mai-mai să-i sară din piept. În fața bisericii apăruseră mai mulți oameni, iar unul dintre ei privea din capul treptelor chiar în direcția lui. Svenson se ghemui la pământ. Oare îl văzuseră alergând? Cu puțin noroc, descoperirea nefericitului Coates le încetinea căutarea, dându-i timp să ajungă la tavernă. Desigur, starea de exaltare în care se afla grupul nu putea decât să-l incite la răzbunare imediată. Oare Coates își va reveni? Ce le va spune? Svenson nu îndrăznea să alerge în văzul lor până la King Crow. Privi în jur. Altul în locul lui s-ar fi urcat în copac și nu l-ar mai fi găsit nimeni. Svenson se înfioră. El nu era Cardinalul Chang.

Bărbatul din fața bisericii privi din nou lung spre pajiște, apoi se retrase spre ușă, făcându-le semn celorlalți să-l urmeze. Svenson auzi cum se închide ușa. Acum era momentul să fugă de acolo – rămase însă ascuns după copac, cu ochii la biserică. După alte cincisprezece minute de frig sâcâitor, ușa bisericii se deschise din nou și prin ea apărură mai mulți bărbați care cărau cutii. Ultimul ieși Lorenz, fără mănuși și ochelari, înfofolit în pelerină. Oamenii dispărură din raza de observație a lui Svenson pe același drum pe care mai devreme o luase și trăsura. Probabil se îndreptau spre conacul Tarr.

Svenson mai așteptă două minute, apoi își părăsi locul de lângă stejar și se înapoie la biserică. Nu știa ce avea să găsească acolo, dar orice indiciu, cât de mic, tot îi era mai de folos decât o nouă plimbare prin întuneric. Coates nu mai era în colțul în care îl târâse – poate reușise să plece pe picioarele lui când își revenise. Svenson trecu prin vestibul și intră în biserica întunecată. Razele de lună încă mai pătrundeau prin ferestre, dar, fără lumina albastră produsă de mașinărie încăperea arăta altfel, mai funebră și mai părăsită – deși băncile fuseseră împinse la loc. Svenson privi spre altar, sub care acum se întindea o umbră ciudată. Se uită la ferestre, însă nu văzu ce anume bloca lumina – murdăria de pe geam – funinginea de la mașinărie? Se apropie de altar și văzu că presupunerea lui fusese greșită. Umbra era, de fapt, o

baltă. Svenson trase de anteriul alb și sub el îl văzu pe domnul Coates, ghemuit și cu gâtul tăiat.

Svenson își mușcă buzele. Acoperi cadavrul la loc și se întoarse, vârând mâna în buzunar după revolver. Verifică dacă era încărcat, apasă percutorul, roti butoiașul și vârî revolverul la loc. Privi în jur, simțind o pornire din ce în ce mai presantă de a răsturna băncile, și se sili să respire regulat. Nu putea face nimic pentru Coates, doar să-și amintească de amabilitatea și politețea lui. Ieși din biserică și o luă pe drum.

Dat fiind că ceilalți cărau cutiile cu piese, Svenson spera să-i ajungă din urmă – sau cel puțin să-i vadă cât de curând, dar, după aproape doi kilometri de mers pe drumul de țară, cu tufe de trandafir sălbatic pe stânga și câmpuri golașe pe dreapta, nici pomeneală de așa ceva. La următoarea bornă kilometrică drumul se bifurca și doctorul se opri nehotărât, la lumina lunii. Nu era niciun semn distinctiv, fiecare drum părea folosit în aceeași măsură. Svenson observă că drumul din stânga se înălța ușor – Coates îi spusese ceva despre un urcuș! Fără alt indiciu, își îndreptă pașii într-acolo.

Ajuns în vârf, își dădu seama că drumul cobora și apoi urca din nou ușor, șerpuitor, printre mai multe movile pline de arbuști. De pe fiecare dintre ele doctorul își vedea destinația cu mai multă claritate și, când în sfârșit se apropie de ea îndeajuns – tot singur, nici urmă de ceilalți – ajunse la concluzia că o clădire atât de mare nu putea fi decât conacul Tarr: livezi de o parte și de alta, o perdea de plopi înalți, desfrunziți și un gard vechi, de piatră, cu o poartă masivă, de fier. Dependințele erau mici și puține, iar casa în sine, deși nu se compara cu o monstruozitate precum Harschmort, era un cub crenelat, plin de frontoane, țevi și ornamente de cărămidă, mai bine de jumătate acoperit de iederă ale cărei frunze i se păreau lui Svenson, în lumina insidioasă a lunii, că semănau cu solzii de reptilă.

Ferestrele de la parterul casei erau puternic luminate. Doctorul observă intrigat că singura fereastră la fel de luminată se afla la mansardă ceea ce, la o simplă numărătoare, îi spuse că între ele erau patru etaje aflate în întuneric. Se apropie de poartă cu precauție – era o prostie să moară împușcat pentru violarea unei proprietăți – și descoperi că e închisă cu un lanț. Strigă spre ghereta aflată de cealaltă parte a zidului, dar nu primi niciun răspuns. Privi în sus – poarta era foarte înaltă și se cutremură la gândul de a o escalada. Prefera o altă modalitate de a intra, mai puțin spectaculoasă, și își aminti din cardul de sticlă albastră al lui Bascombe o anumită imagine: o livadă cu un zid găurit. Dacă o găsea, îi era ușor să treacă dincolo. O porni pe lângă zid, călcând prin iarba înaltă și uscată pe care probabil vântul o împingea în perete ca pe niște fire de nisip.

Svenson încercă să conceapă un plan de acțiune, lucru la care nu se prea pricepuse niciodată. Îi plăcea să studieze probele și să tragă concluzii, chiar să le confrunte pe cele pe care reușea să le coroboreze cu faptele, dar toată această activitate – alergatul prin case, cățăratul pe burlane și acoperișuri, *trasul cu pistolul*… pur și simplu nu era *metier*-ul lui. Știa că atacul asupra conacului Tarr trebuia să sune ca un ordin de luptă. Încercă să-și imagineze opțiunile lui Chang, dar fără folos: efortul lui nu făcea decât să arate cât de misterios îi părea Chang. Defectul lui Svenson era instabilitatea. Căuta mai multe lucruri în același timp și își schimba obiectivele în funcție de ceea ce găsea. Spera să o găsească pe domnișoara Temple, deși nu credea că o va face. Spera să găsească femeile din tren, altfel spus voia să știe dacă Elöise era și ea implicată sau doar o inocentă, trasă pe sfoară ca și Coates. Spera să obțină mai multe informații despre Bascombe și fostul lord Tarr. Spera să afle care era adevăra natură a activității de la carieră. Spera să afle adevărul despre Lorenz și mașinăria lui, ca și despre legătura acestora cu grupul de oameni din oraș. Spera să afle cine era în trăsură și astfel mai multe despre cei doi inși care veniseră din oraș ca să aștepte acolo. Dar toate aceste obiective erau amestecate în capul lui și singurul lucru la care se putea gândi acum era să pătrundă în clădire și să afle cât mai multe – dar ce putea face, întrebă logica lui sceptică, riguroasă, dacă îl recunoștea un membru al Cabalei, altul decât Lorenz? Dacă îl aduceau în fața Contessei, sau a lui d'Orkanz? Se opri și oftă din greu, simțind un nod în gât. Habar nu avea ce să facă.

Când găsi gaura din zid, Svenson se asigură mai întâi că nu se afla nimeni prin preajmă. Era mult mai aproape de clădire aici – se părea că între el și cele mai apropiate ferestre erau numai câțiva pomi fructiferi și mai multe răzoare de flori căzute în paragină. Își aduse aminte de anunțul din ziar despre moartea lordului Tarr – nu fusese găsit în grădină? Svenson se strecură prin gaură, julindu-și puțin mâinile, și se lăsă să cadă în iarbă. Cele mai apropiate ferestre erau întunecate; poate acesta era biroul bătrânului lord, pe care nu-l mai folosea nimeni (ceea ce însemna că Bascombe nu era acolo?). Svenson se furișă într-acolo, pășind pe iarbă ca să nu lase urme de cizme pe răzoarele de flori. Ajunse la ferestre; cele două din mijloc erau de fapt uși cu canaturi din sticlă – de lângă zid nu văzuse treptele care urcau spre ele din grădină. Svenson se aplecă și își aranjă monoclul. Una dintre uși era spartă, un întreg ochi de geam lipsea de lângă mâner. Privi treptele de sub el și nu găsi niciun ciob de sticlă – fără îndoială se făcuse curat – și se întoarse spre ușă. Din cadrul de lemn lipseau mai multe așchii. Dacă interpreta corect toate aceste semne, lovitura venise din interior, cioburile căzuseră în afară. Chiar dacă dădea crezare ipotezei că bătrânul lord ar fi fost

ucis de un animal (ceea ce nu era adevărat) – de ce a fost nevoie ca animalul să spargă ușa ca să ajungă la încuietoare? – pentru Svenson agresorul ar fi trebuit să vină din exterior. Dacă era deja înăuntru, de ce mai trebuia să spargă ușa? Să o fi spart chiar lordul Tarr, în graba lui de a scăpa de agresor? Dar acest lucru avea sens numai dacă ușa ar fi fost închisă din *exterior*... dacă lordul Tarr ar fi fost ținut închis în camera lui…

Ușa era încuiată acum, din interior. Svenson întinse mâna, atent, și o deschise. Pășì în încăperea întunecată și închise ușa de sticlă în urma lui. La lumina lunii văzu o masă de scris și pereți lungi, acoperiți de rafturi cu cărți. Scoase un chibrit din buzunar, îl aprinse de unghie și văzu o lumânare într-un suport vechi, de cupru, pe unul din rafturi. La lumina ei căută prin fiecare sertar al mesei, dar nu află decât că lordul Tarr era foarte interesat de medicină și aproape deloc de moșia lui. Pe lângă singurul registru – scris în întregime care probabil că era administratorul lordului – în care se ținea contabilitatea, erau o mulțime de carnete și teancuri de rețete de la diferiți medici. Svenson mai văzuse așa ceva ca să-și dea seama că, dincolo de căutarea unei medicament sau tratament miraculos, sănătatea precară a lordului fusese o preocupare plăcută într-adevăr, omul își consemnase eșecurile în jurnal cu o satisfacție constantă. Acesta era un volum îngrijit pe care Svenson îl găsise în sertarul de sus, sub un alt catastif cu rețete de poțiuni și proceduri. Îl răsfoi încet, gata să-l pună la loc când ochii îi fură atrași de o referire la „Doctorul Lorenz: tratament mineral. Ineficient!” Întoarse pagina și găsi alte două însemnări, identice, mai puțin un număr din ce în ce mai mare de semne de exclamație, ultima descriind reacția bilei lordului Tarr și, ulterior, golirea forțată a mai multor compartimente din corpul lui. Era ultima pagină din jurnal, dar Svenson văzu marginea unei foi între ea și coperta din spate… mai fusese o pagină, poate câteva, dar cineva le tăiase cu o lamă. Se încruntă plin de frustrare, însemnările nu erau datate – în vanitatea lui, pacientul nu vedea nevoia de a consemna ceea ce știa deja – așa că Svenson nu-și putu da seama de când începea jurnalul lordului Tarr. Dar ce mai conta? Svenson puse jurnalul la loc și închise sertarul. Cabala încercase să-l atragă pe lordul Tarr cu mult timp înainte de a cădea de acord asupra succesiunii lui Bascombe… și a crimei.

Svenson îngenunche și se uită zadarnic pe gaura cheii la un perete gol, aflat la o distanță de un metru și ceva. Oftă, se ridică în picioare și, încet de tot, apăsă pe clanță, simțind-o că cedează cu un *clic* prea sonor. Nu făcu nicio altă mișcare, gata să ridice mâna de pe clanță și să o ia la goană înapoi, spre grădină. Dar, după toate aparențele, nu-l auzise nimeni. Trase adânc aer în piept și la fel de încet deschise ușa, cu ochii la ceea ce ar fi putut apărea de dincolo. Simțea nevoia disperată de a fuma. Holul era

pustiu. Deschise ușa îndeajuns ca să bage capul pe ea și să privească în cealaltă direcție. Holul era învăluit într-o lumină difuză, care venea dinspre încăperile situate la extremități. Nu vedea ce se afla acolo, și nici nu auzea ceva. Era cu nervii întinși la maximum. Se sili să pătrundă pe hol și să închidă ușă – nu voia ca altcineva să o găsească întredeschisă și să pornească în căutarea lui – chiar dacă se temea că se va rătăci prin casă și că nu va mai ști drumul înapoi când că va trebui să scape de acolo. Dar încercă să se încurajeze – nu avea nevoie să scape. *El* era animalul de pradă. Cei din casă trebuia să se teamă de *el.* Svenson își vârî mâna în buzunarul mantalei și apucă strâns revolverul. Era o prostie că apela la armă ca să capete încredere – ori avea curaj, ori era un laș, se mustră el, oricine poate avea o armă – dar se îndreptă cu mai multă siguranță spre capătul holului de unde strecură o privire după colț.

Se trase repede înapoi și își acoperi fața cu mâna. Mirosul – acel miros greu, de sulf, produs de o mașinărie – îi agresă nările și gâtul, de parcă ar fi inhalat vaporii unei turnătorii de fontă. Își șterse nasul și ochii cu batista și privi din nou, ținându-și batista pe față. Era o cameră încăpătoare, un salon de recepție, care avea pe margine scaune și canapele elegante, dar desuete, toate făcute parcă să ofere un spațiu suficient femeilor cu turnuri sau crinoline. În jurul scaunelor erau măsuțe pe care stăteau cești de ceai pe jumătate goale și mici platouri cu coji și felii de tort lăsate neterminate ca să nu dea impresia de lăcomie. Doctorul Svenson numără repede și ajunse la un total de unsprezece cești – destule pentru toate femeile din tren? Dar unde se aflau acestea acum – și cine era gazda lor? Traversă salonul în vârful picioarelor și aruncă o privire pe ușa din față – într-o mică anticameră în care se afla o scară extrem de abruptă și, dincolo de ea, un pasaj boltit spre un alt salon. Din acest pasaj, exact în aceeași clipă, privi spre el o femeie scundă, bine făcută, îmbrăcată în negru. Instantaneu, amândoi făcură surprinși un pas înapoi, femeia cu un țipăt scurt, Svenson cu gura căscată, încercând să găsească o explicație. Femeia ridică o mână spre el și înghiți în sec, folosind-o pe cealaltă ca să-și răcorească fața înroșită cu evantaiul.

— Îmi cer mii de scuze, reuși ea să îngaime. Credeam că au… ați… plecat cu toții! Nu-mi închipuiam… nu voiam decât să iau o prăjitură. Dacă a mai rămas vreuna. Ca să o iau cu mine. S-o duc la bucătărie. Cred că bucătarul s-a dus la culcare… și e o casă atât de mare. S-ar putea să fie și șobolani pe aici. Înțelegeți?

— Îmi pare tare rău că v-am speriat, replică doctorul Svenson, cu vocea plină de blândețe și îngrijorare.

— Credeam că ați plecat cu toții, repetă ea, cu vocea subțire și șuierătoare.

— Desigur, spuse el calm. E de înțeles.

Femeia aruncă o privire temătoare spre scară înainte de a-și întoarce ochii spre Svenson.

— Sunteți unul dintre germani, nu-i așa?

Svenson încuviință din cap și – fiind sigur că va face impresie asupra femeii – pocni din călcâie. Femeia chicoti și imediat își acoperi gura cu o mână flască, rozalie. Svenson îi studie fața, care nu-i amintea decât de un copil încrezut. Avea părul frumos aranjat, dar nu într-un stil anume. De fapt – doctorul își dădu seama că întotdeauna observa foarte greu acest lucru – femeia purta o perucă foarte ambițioasă. Rochia neagră însemna doliu, iar ochii ei păreau să aibă aceeași culoare ca și ai lui Bascombe, de aceeași formă eliptică, la fel și gura… oare era sora lui? Verișoara lui?

— Îmi permiteți o întrebare, doamnă?

Femeia dădu din cap afirmativ. Svenson făcu un pas lateral și arătă spre salonul din spatele lui.

— Simțiți *mirosul?*

Femeia chicoti din nou, de data aceasta cu un licăr neobișnuit, de nesiguranță, în ochii ei vag porcini. Întrebarea o descumpănise, mai mult de atât, chiar o înspăimântase. Svenson vorbi din nou, înainte ca femeia să plece:

— Vreau să spun că nu mă așteptam să… lucreze… *aici.* Credeam că o vor face în altă parte. Sper, în numele tuturor, ca mirosul să nu se *impregneze* prea mult în mobila dumneavoastră. Vă pot întreba dacă ați vorbit cu vreuna dintre femei?

Femeia clătină din cap.

— Dar le-ați văzut.

Femeia încuviință din cap.

— Și *sunteți* stăpâna casei.

Femeia încuviință din cap.

— Îmi puteți spune ce-ați văzut? Nu vreau decât să mă asigur că au tăcut treabă bună până acum, sper că înțelegeți. Poftiți, vă rog, luați loc. Și poate că a mai rămas ceva tort…

Femeia se instală pe o canapea mică, cu o tapiserie în dungi, și își puse în poală un platou cu felii de tort neatinse. Luă o felie cu o poftă animalică și o vârî pe toată în gură, chicoti cu gura plină, înghiți cu o hotărâre îndelung exersată, și mai luă o felie – ca și cum simpla ei atingere îi provoca un sentiment de siguranță. Vorbi repede:

— Păi, știți, e genul ăla de lucruri care par îngrozitoare, pur și simplu *îngrozitoare* – dar,

dacă stai să te gândești, atât de multe lucruri par așa la prima vedere, atât de multe lucruri care sunt bune pentru unii sau chiar – până la urmă – extraordinare…

Femeia își dădu seama de ce spusese, și cui îi spusese, și scoase încă un hohot de râs ascuțit, înăbușit numai de o altă gură de tort. O înghiți cu greutate, sânii ei plini săltând de efort sub pieptarul rochiei.

— Și arătau atât de fericite – aceste femei îngrijorător de fericite, aș zice. Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântător le-aș fi invidiat foarte. Poate că încă le invidiez – dar, desigur, n-am motiv s-o fac. Roger spune că va face minuni pentru familie – toate aceste lucruri pe care poate n-ar trebui să vi le spun, dar cred că are dreptate. Băiatul meu e mic – timp de câțiva ani n-are cum să ajute familia – și Roger a promis, pe lângă celelalte acte de generozitate, că Edgar va fi moștenitorul lui, Roger, care n-are copii, dar chiar dacă ar avea – a fost logodit, dar nu mai e – nu că *asta* ar conta prea mult – era o fată rea, am spus-o întotdeauna, ce dacă avea bani – Roger e, totuși, o partidă foarte bună – și are niște relații impresionante – ne va da totul înapoi, când îi va veni rândul. Nu se poate spune că nu-i onest! Și încă ceva – e aproape sigur – vom fi invitați la palat! Nu cred că așa ceva ar fi fost posibil dacă Edgar ar fi fost singur!

Doctorul Svenson înclină din cap încurajator.

— Desigur, ceea ce face domnul Bascombe este foarte important.

Femeia dădu din cap afirmativ de mai multe ori.

— Ba bine că nu!

— Deși trebuie să fie… bineînțeles, e doar o presupunere… că e un pic… deranjant… *să-ți intre* atâta lume în casă.

Femeia nu răspunse, îi zâmbi doar, țeapăn.

— Pot să vă întreb și despre… recenta pierdere a tatălui dumneavoastră…?

— Ce anume? N-are niciun rost… absolut niciun rost să vorbim despre… această… această… *tragedie!*

Femeia continuă să zâmbească, deși în ochi i se citea din nou nedumerirea.

— Erați cu dumnealui în casă?

— Nimeni nu era cu el.

— Nimeni?

— Dacă ar fi fost vreo persoană cu el, ar fi fost omorâtă și ea de lupi.

— De lupi?

— Mai rău e că jivina n-a fost găsită. Ar putea ataca din nou!

Svenson înclină din cap cu gravitate.

— Eu aș rămâne în casă.

— Asta și fac!

Svenson se ridică în picioare, arătând spre anticamera în care se afla scara.

— Ceilalți… sunt… sus?

Femeia înclină din cap, apoi dădu din umeri și termină de mâncat a doua felie de tort.

— Mi-ați fost de mare ajutor. Am să-i spun lui Roger când îl întâlnesc… și ministrului Crabbé.

Femeia chicoti din nou, ștergându-se de firimituri.

Svenson urcă treptele dându-și seama că o căuta pe Elöise. Știa că domnișoara Temple nu era aici. După toate probabilitățile, Elöise nu voia să fie găsită – cu alte cuvinte, era dușmana lui. Oare de ce era atât de naiv și de sentimental? Privi înapoi, în josul scării, și văzu cum femeia își vâră o nouă bucată de tort în gură, cu fața brăzdată de lacrimi. Femeia îi surprinse privirea, scoase un țipăt disperat și dispăru din raza lui vizuală ca o cățelușă îmbrăcată în mătase care o tulește din calea unui străin. Svenson se gândi să fugă după ea, dar își continuă drumul. Mâna îi rătăci din nou spre revolver. Cealaltă mână pipăi involuntar cartea neagră din celălalt buzunar. Ce se întâmpla cu el? Uitase complet de asta – probabil fiindcă nu avea lumina la care să citească – dar era cel mai sigur lucru care îi putea explica ce face Elöise acolo – ca și toți ceilalți.

Ajunse pe un palier întunecat și își aminti că, privite dinafară, acesta, ca și etajele următoare, era cufundat complet în întuneric. Conacul Tarr era o clădire veche, luminată doar de felinare și lumânări, ceea ce însemna că întotdeauna aveai la îndemână un dulap cu un sertar cu lumânări pentru orice eventualitate. Doctorul căută până găsi ce-i trebuia și aprinse o lumânare. Apoi se uită în jur după un loc în care să poată citi. Svenson văzu mai multe coridoare și uși și se hotărî să rămână unde era. Dorința de a afla cât mai multe din cartea aceea se împletea cu teama din ce în ce mai acută de pericolul în care se puteau afla femeile chiar în acel moment. Își aminti de Angelique. Dacă Lorenz, căruia sigur îi lipseau scrupulele estetice ale lui d'Orkanez, era sus și scotea dopul uneia din buteliile de metal pline de sticlă albastră?

Svenson încercă să-și controleze gândurile – nu avea rost să intre în panică. Două minute. Doar atât își permitea ca să se uite

prin carte.

Numai de atât și avu nevoie. Pe prima pagină era fragmentul care i se citise în tren. Iar pe pagina a doua, și pe următoarea, ca și pe toate celelalte, tipărit iar și iar cu litere mici, același pasaj, într-un flux continuu. Se uită la copertele interioare ca să vadă dacă nu cumva Coates notase ceva… și văzu că scrisese un șir de numere cu creionul și apoi le șterse nu îndeajuns de bine. Svenson apropie lumânarea și deschise cartea la prima pagină trecută acolo, 132… arăta ca toate celelalte, fără vreun semn sau o semnificație anume. Îi veni o idee… se uită la primul cuvânt de la începutul paginii – oare făcea parte din mesaj? Un fel de cod rudimentar? Svenson scoase un vârf de creion din buzunar și începu să noteze pe coperta interioară. Primul cuvânt de la pagina 132 era „trup”… Svenson dădu repede paginile.

Se încruntă. „Trup adânc relele repede vor inima…” nu avea sens. Poate că felul în care erau aranjate cuvintele era un cod în sine, cine știe… Svenson oftă, uitându-se nedumerit la carte, de parcă ar fi fost un ziar unguresc, dar și simțind că soluția era la îndemâna lui… încercă ultimele cuvinte de pe fiecare pagină, însă nu se alese decât cu „Domnului se vor noaptea numai”. Suna ca o prevestire înfricoșătoare, dar nu se potrivea…

Literele! Se uită la lista primelor cuvinte – spera că le notase corect… „T-A-R-R-V-I”… căută nerăbdător pagina următoare – primul cuvânt era „la” – ceea ce însemna Tarr Village! Continuă așa până ajunse la „Tarr Vili” și descoperi că pagina 30 începea cu un rând gol… ca și următoarea, pagina 2. Înțelese imediat – 3.02! – ora de plecare a trenului! Lui Svenson îi mai trebui doar un minut ca să refacă tot mesajul – numai ultimul număr, a cărui pagină începea cu litera „p”… care îi dădea cuvântul „dep”… ceea ce nu putea fi corect. Verifică numerotarea lui Coates și observă că acest ultim număr era subliniat. Oare însemna altceva? Chicoti, asta era – indica întregul cuvânt! Notă toate cuvintele și se uită la ce obținuse:

Tarr Vili. 3.02. Cei ce se leapădă de păcat vor avea parte de Paradis.

Doctorul Svenson închise cartea și luă lumânarea. Oamenii aceștia – neștiind unii de alții – fuseseră invitați aici ca să renunțe la „păcat” în schimbul „Paradisului”. Știa destule ca să se cutremure la gândul a ceea ce ar putea fi Paradisul. Știa vreunul cu cine aveau de a face? Coates știuse? Se întoarse la scară, întrebându-se de ce – de ce tocmai acești oameni? Karl-Horst, lordul Tarr, Bascombe, Trapping coruperea *lor* avea o logică, erau instrumente perfecte, cu o poziție socială excelentă. Se gândi la femeia aceea ignorantă din tren, apoi la Elöise. Se gândi la Coates, ascuns sub altar, și își dădu seama cât de puțin valorau acești oameni în ochii celor care îi atrăseseră în cursă. La baza

scării doctorul Svenson scoase pistolul din buzunarul mantalei și suflă în lumânare. Urcă în întuneric.

Nu auzi nimic până la etajul patru. Deasupra erau camerele de la mansardă, cu tavanul ascuțit, unde văzuse lumină. Încerca să calce cât mai ușor, dar oricine ar fi ascultat ar fi auzit scârțâiturile și gemetele lemnului vechi cu mult înainte de a apărea doctorul. Pe măsură ce urca, mirosul devenea tot mai intens – ca și cum Svenson ar fi fost undeva în munți, în aerul rarefiat, respirând din ce în ce mai repede, ametit. Se opri și își acoperi gura și nasul cu batista, strecurându-se pe palierul întunecat cu pistolul în mână.

Tăcerea fu întreruptă de un zgomot de pași undeva, deasupra lui, la mansardă. Svenson armă pistolul și căută o cale de a ajunge sus, aproape împiedicându-se: o scară, trântită pe podea. Cei care erau acolo, sus, nu mai puteau coborî.

Svenson își vârî pistolul la loc, în buzunar. Ridică scara și se uită după o trapă, reușind să o vadă – era una cu tavanul – datorită zăvorului care o ținea închisă. Exista și o ieșitură de lemn de care putea sprijini scara. Svenson o fixă bine și începu să urce nesigur, ajutat de întuneric – nu vedea exact la ce înălțime era și nici distanța până la podea. Se strădui să privească doar în sus și, într-un târziu, se întinse ca să tragă zăvorul. Împinse trapa și fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul ferindu-se de mirosul greu. Un lucru bun până la urmă, altfel ar fi fost lovit în cap de un toc ascuțit, de lemn. O clipă mai târziu – văzând tocul și femeia care îl flutura în fața lui – doctorul Svenson simți cum îi scapă piciorul de pe o treaptă și cum se prăbușește la pământ – o cădere bruscă de peste o jumătate de metru, până când se prinse cu mâinile de ceva (și se izbi cu bărbia de o altă treaptă). Privi în sus dezolat, frecându-și obrazul care îl ustura. Privind în jos, cu părul căzut pe față și cu un pantof în mână, stătea Elöise.

— Domnul căpitan Blach!

— V-au făcut vreun rău? întrebă el răgușit, încercând să-și sprijine din nou piciorul pe scară.

— Nu… nu, dar… spuse femeia și privi spre ceva ce Svenson nu putea vedea. Vă rog… trebuie să cobor! adăugă ea, cu ochii plini de lacrimi.

Înainte ca doctorul să se împotrivească, femeia se strecură prin trapă și aproape căzu peste el. Prinzând-o cu o mână, iar cu cealaltă apucând-o de picioare, Svenson atinse podeaua cu o clipă înainte de a o ajuta pe Elöise să facă la fel. Femeia se întoarse și își lipi capul de umărul lui, strângându-l la piept, scuturată de plâns. Apoi Svenson o luă în brațe – timid, fără să exercite niciun fel de presiune, deși chiar și acest contact minim îl făcu să constate cu emoție cât de mici îi erau omoplații – și o așteptă să se liniștească. Dar, în loc să se liniștească, femeia

începu să plângă cu suspine, pe care numai mantaua lui le putea înăbuși. Privi în sus, la trapa deschisă. Lumina din încăpere nu provenea de la o lumânare sau de la un felinar – era parcă mai palidă și mai rece, și nu tremura. Doctorul Svenson se încumetă să mângâie părul femeii și să șoptească:

— E bine acum… ați scăpat…

Femeia întoarse capul, cu răsuflarea întretăiată, cu fața brăzdată de lacrimi. Svenson o privi grav.

— Puteți respira? Mirosul… substanțele chimice…

Femeia încuviință din cap.

— Mi-am acoperit capul… a… a trebuit să…

Înainte ca Elöise să izbucnească din nou, Svenson arătă spre trapă.

— Mai e cineva acolo – e nevoie de ajutor?

Femeia clătină din cap și închise ochii, făcând un pas înapoi. Svenson nu înțelegea nimic. Temându-se de ceea ce ar putea găsi acolo, urcă pe scară și privi înăuntru.

Era o încăpere îngustă, cu tavanul și acoperișul ascuțit – poate doar un copil de șapte ani ar fi putut sta în picioare, în mijlocul ei, fără să se aplece. Pe podea, lângă fereastră, zăceau două femei, moarte, fără doar și poate. La fel de clar, deși Svenson nu găsea nicio explicație, din cadavrele lor izvora o lumină albastră, nefirească, ce făcea odaia și mai înspăimântătoare. Doctorul se târî în cameră. Mirosul era insuportabil, de aceea se opri ca să-și acopere fața cu batista, înainte de a se apropia, în patru labe, de cele două femei. Le văzuse în tren – una era bine îmbrăcată, cealaltă probabil că era servitoarea ei. Amândouă sângeraseră pe nas și urechi și aveau ochii începțoșați, dar din interior, ca și cum conținutul, dat peste cap, al fiecărui glob ocular ar fi devenit gelatinos sub o presiune extremă. Lui Svenson îi veni în gând interesul lui Comte d'Orkanez față de medicină și își aminti de oamenii pe care îi văzuse scoși din marea înghețată, trupurile lor nefiind în stare să reziste la tonele de apă rece care le împresurau. Femeile erau desigur complet uscate – analogia cu înecații nu explica starea în care se aflau… și nicio boală pricinuită de temperaturi arctice nu justifica lumina albastră, nepământeană, ce izvora din fiecare centimetru vizibil din pielea lor decolorată.

Svenson zăvorî trapa și coborî, lăsând scara pe podea. Tuși în batistă – își simțea gâtul ars și își imagina cum era gâtul femeii – apoi vârî batista în buzunar. Elöise se furișase până la trepte, așezându-se ca să vadă mai bine în întunericul de la etajul de dedesubt. Svenson se așeză lângă ea, nemaigândindu-se să-și treacă un braț pe după umerii ei, dar, ca medic, intenționând să o ia de mână ca să o liniștească.

— M-am trezit lângă ele. În cameră, spuse ea, în șoaptă, abia găsindu-și vocea, dar

reușind să o controleze. Era domnișoara Poole…

— Domnișoara Poole!

Elöise ridică ochii spre Svenson.

— Întocmai. Ea ne-a vorbit… ne-a tratat cu ceai, cu prăjituri… eram fiecare din altă parte… venite fiecare din alt motiv, fiecare pentru a-și încerca *norocul*... era atât de bine.

— Dar domnișoara Poole nu e în mansardă…

— Nu. Ea avea cartea, zise Elöise și își acoperi ochii cu mâna. Îmi cer scuze, știu că ceea ce spun nu are sens.

Svenson privi înapoi spre mansardă.

— Femeile acelea… trebuie să le știți, au fost în tren…

— Le știu cum le știți și dumneavoastră. Ni s-a spus să venim aici, nu să vorbim despre asta…

Svenson îi strânse mâna, înăbușindu-și orice gest de compasiune, știind că mai întâi trebuia să afle cine era această femeie cu adevărat.

— Elöise… trebuie să te întreb, fiindcă este foarte important… și trebuie să-mi răspunzi sincer…

— Nu *mint*... cartea… femeile acelea…

— Nu te-ntreb despre ele. Trebuie să știu unele lucruri despre tine. Cui îi ești *confidentă?* Cine e persoana de ai cărei copii ai grijă?

Femeia îl privi lung, poate derutată de insistența lui neașteptată, poate calculându-și cel mai bun răspuns, apoi surâse amar și stingher.

— Credeam că știe toată lumea. Charlotte și Arthur Trapping.

— Sunt prea multe de spus, zise ea, îndreptându-și umerii și îndepărtându-și șuvițele de păr din ochi. Dar nu veți înțelege dacă nu vă voi spune mai întâi că, după dispariția colonelului Trapping (aici femeia se uită la Svenson ca să vadă dacă acesta știa despre ce era vorba, iar doctorul îi făcu semn să continue), doamna Trapping n-a mai ieșit din casă, acceptând să-și vadă doar frații. Spun frații în virtutea inerției, fiindcă, de fapt, fratele cu care voia să ia legătura, și căruia îi trimitea scrisoare după scrisoare – domnul Henry Xonck – nu i-a răspuns nici

măcar o dată, în vreme ce fratele cu care este în relații încordate – domnul Francis Xonck – o vizita în fiecare zi. Într-una din vizite a vrut să stea de vorbă cu mine, fiindcă venind atât de des pe acolo știe cine sunt și cât de apropiată sunt de doamna Trapping.

Elöise ridică din nou privirea spre Svenson care se deschise la față, cu o expresie plină de blândețe și curiozitate. Femeia clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile.

— Pe care, desigur, n-o cunoașteți – e o femeie dificilă. A fost scoasă din afacerile familiei de către fratele ei mai mare – nu că n-ar primi bani, dar nu e implicată, nu are puterea, nu simte că e stăpână pe situație. Și asta o macină – de aceea era atât de hotărâtă ca soțul ei să devină mai important, de aceea absența lui era atât de dureroasă… poate mai dureroasă decât pierderea soțului era pierderea… *motorului* ei, dacă-mi permiteți termenul. Oricum, Francis Xonck m-a luat deoparte și m-a întrebat dacă n-aș vrea să o ajut. Știe cât de devotată îi sunt doamnei Trapping – cum vă spuneam, Francis Xonck observase cât de mult se bazează doamna Trapping pe sfaturile mele, e un om căruia nu-i scapă nimic – bineînțeles că am acceptat, chiar dacă nu-mi explicam acest interes neașteptat față de sora lui, o femeie care îl disprețuia, considerând că încerca să-l corupă pe soțul ei care era deja corupt. Mi-a spus că totul va trebui să fie secret, că se va umbla cu intrigi, că va fi chiar și – aici m-a privit drept în ochi – n-aș spune asta nimănui, domnule căpitan, dacă n-ar fi… dacă nu s-ar fi întâmplat…

Femeia se opri și arătă în jurul ei, spre casa învăluită în întuneric. Svenson îi strânse mâna. Elöise zâmbi din nou, deși privirea îi rămase neschimbată.

— S-a uitat la mine – s-a uitat *în* mine – și mi-a șoptit că s-ar putea să am și eu ceva de câștigat, că s-ar putea să am… o relevație. Și a scos un *chicot.* Dar, chiar dacă se prefăcea că vrea să mă dea gata cu farmecul lui, povestea pe care mi-a spus-o era macabră, înfiorătoare – era convins că Trapping era ținut captiv – nu voia să apeleze la autorități de teama unui scandal. Domnul Xonck auzise doar zvonuri, dar, fiind o persoană prea

cunoscută, nu putea să le dea curs. Lucrurile erau mult mai complicate. Mi-a spus că va trebui să dezvălui secrete – informații compromițătoare – despre familia Trapping, despre familia Xonck – și mi-a acordat permisiunea de a face așa ceva. Am refuzat, cel puțin fără ca mai întâi să mă consult cu doamna Trapping, dar Xonck a insistat, cu cea mai mare seriozitate, că a o înștiința acum pe sora lui despre situația-limită în care se afla soțul ei ar fi însemnat să le pună căsnicia în pericol, ca să nu mai vorbim de efectul pe care l-ar fi avut asupra nervilor femeii. Și totuși, mi se părea un gest rușinos – tot ce știam, știam doar fiindcă femeia se încrezuse în mine. Am refuzat din nou, dar Xonck a continuat să mă preseze – flatându-mă, lăudându-mi devotamentul, insinuând că puteam fi și mai devotată, dacă făceam ce spunea el. În cele din urmă am acceptat, spunându-mi că n-am de ales – deși, bineînțeles, aveam de ales. Întotdeauna avem de ales… dar când suntem lăudați sau când ni se spune că suntem frumoși, ce ușor cădem în capcană! Apoi azi-dimineață am primit instrucțiunile: să iau trenul și să vin aici, spuse femeia și oftă.

— Cei ce se leapădă de păcat vor avea parte de Paradis, zise Svenson, iar Elöise pufni disprețuitor, dând din cap.

— Celelalte femei erau toate la fel ca mine – rude, servitoare, partenere sau asociate ale celor foarte puternici. Toate deținând secrete importante. Una câte una, domnișoara Poole ne-a condus din salon într-o altă încăpere. Acolo erau câțiva bărbați, cu măști pe față. Când mi-a venit rândul le-am spus ce știam – despre Henry Xonck și Arthur Trapping, despre setea de putere și ambiția lui Charlotte Trapping – mi-e rușine de ce-am făcut, mi-e rușine că, în timp ce o parte din mine făcea asta sperând din toată inima că va contribui la salvarea colonelului, o altă parte – și adevărul mă întristează mult – de-abia aștepta să vadă ce fel de Paradis voi descoperi. Iar acum… acum nici nu-mi mai amintesc ce-am spus, ce-ar fi putut fi atât de

important – familia Trapping e o familie la locul ei. Cât de naivă am putut fi…

— Liniștește-te… liniștește-te, șopti Svenson. Toți suntem naivi, crede-mă.

— Asta nu-i o scuză, răspunse ea scurt. Ni se oferă și șansa de a fi puternici.

— Ai fost puternică, fiindcă ai venit până aici, singură, și ai fost și mai puternică acolo… în mansardă.

Femeia închise ochii și oftă. Svenson încercă să vorbească blând. Deși era ferm convins de veridicitatea poveștii ei, își dorea să nu fie atât de înclinat să o creadă. Elöise fusese la Harschmort – cu familia Trapping, după cum spusese chiar ea – și totuși, avea nevoie de mai multe argumente ca să o creadă pe de-a-ntregul.

— Spuneai că domnișoara Poole avea o carte…

— A pus-o pe masă, după ce le-am spus ce credeam eu că vor să audă. Era învelită în mătase, ca… un fel de Biblie sau Tora evreiască… iar când a desfăcut-o…

— Era din sticlă albastră.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Într-adevăr! Ați amintit de sticlă și în tren… atunci nu știam nimic… pe urmă m-am gândit la dumneavoastră… și mi-am dat seama că nu știu ce se petrece cu mine… și chiar în clipa aceea mi-am amintit de răceala din ochii domnului Francis Xonck… pe urmă domnișoara Poole a deschis cartea de sticlă… iar eu am citit… mai bine zis ea m-a citit pe mine. Știu că pare absurd… și a *fost* absurd. Am căzut în ea ca într-o baltă, ca în trupul altcuiva, numai că erau mai multe trupuri… erau vise, dorințe, niște senzații care mă fac să roșesc când mi le amintesc… și viziuni… ale puterii… apoi domnișoara Poole… probabil că îmi așezase mâna pe carte fiindcă îmi aduc aminte că râdea… apoi… nu pot să exprim ce-am simțit… mă afundam în ceva… tot mai adânc, și era atât de rece… și mă înecam… și îmi țineam răsuflarea, dar, până la urmă, a trebuit să respir și am înghițit… nu știu ce anume… sticlă lichidă, rece ca gheața. Am simțit… că mor.

Femeia făcu o pauză, își șterse ochii și privi înapoi, spre trapă.

— M-am trezit acolo. Am avut noroc – știu că am avut noroc. Știu că ar fi trebuit să pier

ca și celelalte, iar din pielea mea să iasă o lumină albastră.

— Poți să mergi? întrebă Svenson.

— Da.

Elöise se ridică în picioare, își netezi rochia, nedându-i drumul la mână doctorului, și se aplecă să-și încalțe pantoful.

— După ce s-au chinuit atât ca să mă aducă aici, m-au aruncat ca pe o măsea stricată, n-au mai dat doi bani pe mine! Dacă n-ați fi apărut, domnule căpitan… mi-e și groază să mă gândesc…

— Nu te mai gândi. Trebuie să părăsim această clădire. Haide… etajele de mai jos sunt cufundate în întuneric – casa pare părăsită, cel puțin pe moment. Am urmărit un grup de bărbați care cred că s-au îndreptat în altă parte. Poate că domnișoara Poole și celelalte femei s-au dus după ei.

— Domnule căpitan Blach…

Doctorul o întrerupse.

— Numele meu e Svenson. Abelard Svenson, căpitan-chirurg în Flota ducatului de Macklenburg, în slujba unui prinț tânăr și nesăbuit pe care, în nesăbuința mea, încă mai sper să-l salvez. Cum ziceai și dumneata, n-am timp să spun toată povestea. Arthur Trapping e mort. Azi-dimineață Francis Xonck a încercat să mă înece în fluviu, să mă bage în același sicriu de fier în care se afla și cadavrul colonelului Trapping. S-ar putea ca rolul lui în aceste mașinațiuni să fie distrugerea fratelui și a surorii – la naiba, sunt atâtea lucruri de spus – n-avem timp – s-ar putea întoarce dintr-o clipă într-alta. Cel cu care erai în tren, domnul Coates…

— Nu știam cum…

— Cum îl cheamă, nici el nu știa cum te cheamă – e mort. L-au ucis pentru o nimica toată. Sunt periculoși, toți, și lipsiți de scrupule. Ascultă-mă – te-am recunoscut – trebuie să-ți spun – la casa Harschmort, în urmă cu două seri…

Femeia își duse mâna la gură.

— Dumneavoastră! Dumneavoastră i-ați transmis un mesaj Lydiei Vandaariff din partea prințului! Dar – dar n-a fost vorba numai despre asta, nu-i așa? A fost vorba și despre colonelul Trapping…

— Găsit mort, da – ucis, din ce motiv și de către cine habar n-am – dar ce spun eu aici, ce – m-am hotărât să am încredere în dumneata, în ciuda legăturii dumitale cu familia Xonck, în ciuda…

— Dar i-ați văzut cum încercau să mă omoare…

— Da – deși se pare că unii dintre ei nu se dau în lături de la a se omorî unii pe alții – în fine, te rog, trebuie să-ți spun – dacă scăpăm de aici, după cum mi-e nădejdea, dacă ne despărțim… Ah, ce ridicol…

— Ce anume?

— Sunt doi oameni în care poți avea încredere – deși nu știu cum i-ai putea găsi. Unul este tipul pe care l-am descris în tren – îmbrăcat în roșu, cu ochelari fumurii, foarte periculos, un derbedeu – Cardinalul Chang. Trebuie să mă întâlnesc cu el mâine la prânz, sub ceasul din gara Stropping.

— Dar de ce…

— Fiindcă… Elöise… dacă ultimele zile m-au învățat ceva e că nu știu unde voi fi mâine la prânz. Poate că vei fi dumneata acolo, în locul meu… poate că ne-am întâlnit tocmai în acest scop.

Femeia încuviință din cap.

— Și cealaltă persoană? Ați spus că e vorba de două persoane.

— Numele ei este Celeste Temple. O tânără foarte… *hotărâtă*, cu părul castaniu, mică de statură – e fosta logodnică a lui Roger Bascombe, un funcționar ministerial care e implicat în toate astea, care e stăpânul acestei case! O, ce păcat, nu mai e timp. Trebuie să plecăm.

Svenson coborî de mână cu ea, simțind cum îl trece un fior pe șira spinării. Zăboviseră prea mult. Și chiar dacă izbuteau să iasă din clădire – unde se puteau duce? Cei doi inși știau că trecuse pe la King Crow – locul nu putea fi sigur dacă cei doi făceau parte din Cabală – dar trenul nu pleca decât a doua zi dimineața. Putea dormi în șopronul cuiva? Dar Elöise? Gândul îl făcu să se înroșească și fără să vrea o strânse de mână, ca o asigurare că ceea ce-i trecea prin cap în acel moment nu se va întâmpla – dar faptul că femeia îi strânse mâna drept răspuns îl făcu să se îndoiască.

În capătul ultimului șir de trepte – care ducea la primul etaj, viu luminat, și la salonul unde o lăsase pe doamna Bascombe – se opri din nou, făcând semn că nu trebuia să scoată o vorbă. Ciuli urechile… clădirea era învăluită în tăcere. Coborâră încet, câte o treaptă, până când Svenson ajunse la ușa salonului și aruncă o privire înăuntru. Salonul era gol, farfuriile erau tot acolo (mai puțin tortul). Privi în cealaltă direcție – un alt salon, și el gol. Se întoarse spre Elöise și șopti:

— Nu e nimeni. Unde e ușa?

Femeia coborî treptele, se apropie de el și se aplecă să se uite și ea. Făcu un pas înapoi și șopti la rândul ei:

— Cred că trebuie să trecem prin încăperea asta și apoi prin alta, nu e departe.

Svenson aproape că nu-i înțelese cuvintele. În timpul agitației din mansardă, rochia ei se mai deschisese la un nasture. Privind în jos, spre ea – femeia nu era foarte scundă, dar oferea o privelițe încântătoare – văzu hotărârea de pe chipul și din ochii ei, pielea descoperită a gâtului și apoi, prin gulerul deschis al rochiei, locul în care claviculele se împreunau cu sternul – oasele care întotdeauna îl făceau să se gândească emoționat, cu o plăcere senzuală, la scheletul unei păsări. Femeia îi întoarse privirea. Fără să-și miște ochii îl văzu cum îi admira trupul. Nu spuse nimic. În jurul doctorului Svenson timpul își încetinise curgerea – poate din cauza discuției lor despre gheață și îngheț – și bărbatul îi sorbi cu nesaț chipul și faptul că îi accepta privirea. Se simțea la fel de neajutorat pe cât fusese în fața Contessei. Înghiți în sec și încercă să vorbească:

— În după-amiaza asta… știi… în tren… am avut… un vis atât de…

— Da?

— Da… Dumnezeule, da…

— Ți-l amintești?

— Da…

Habar nu avea ce era dincolo de ochii ei. Tocmai se pregătea să o sărute când auziră țipătul.

Era țipătul unei femei, venit de undeva din clădire. Svenson se uită repede și într-un salon și în celălalt, neștiind în ce direcție să o apuce. Femeia țipă din nou. Svenson o înșfăcă de mână pe Elöise și o trase printre mesele încărcate de cești de ceai și platouri cu prăjituri înapoi, spre coridorul pe care păși prima oară, în același timp căutând ceva în buzunarul mantalei. Deschise repede ușa și împinse femeia în birou. Elöise încercă să protesteze, însă cuvintele i se opriră pe buze când Svenson îi puse în mâini revolverul lui greu. Rămase cu gura căscată, dar Svenson o făcu să strângă arma ușor, ca să o țină corect. Gestul o mai liniști, doctorul știind că acum Elöise putea înțelege ce i se spunea. În spatele lor femeia scoase un alt țipăt.

— Ăsta e biroul lordului Tarr. Ușa dinspre grădină, acolo, e deschisă, iar zidul de piatră e destul de jos ca să poată fi escaladat. Mă întorc imediat. Dacă nu mă întorc, pleacă – nu aștepta. Mâine la opt dimineața e un tren spre oraș. Dacă te oprește cineva orice persoană care nu e un bărbat în roșu sau o femeie cu botine verzi împușc-o.

Elöise încuviință din cap. Doctorul Svenson se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Femeia răspunse cu ardoare, scoțând un murmur abia auzit de încurajare, regret, încântare și disperare, toate la un loc. Svenson ieși din încăpere și închise ușa. O porni spre celălalt capăt al coridorului, trecând printr-un mic oficiu. Luă un sfeșnic masiv și îl răsuci în mână pentru o priză cât mai bună. Femeia nu mai țipa. Se îndreptă cu pași mari spre locul din care estimase că veniseră țipetele înarmat cu aproape trei kilograme de alamă în mână.

Un alt hol îl introduse pe Svenson într-o sufragerie încăpătoare, cu covor pe jos, cu pereții înalți acoperiți de tablouri în ulei și cu podeaua dominată de o masă enormă înconjurată de vreo douăzeci de scaune cu spătarul înalt. La capătul îndepărtat se afla un grup de bărbați în haine negre. Ghemuită pe masă era sora lui Bascombe, cu umerii scuturați de plâns. În timp ce se apropia de ei – covorul absorbindu-i pașii – Svenson văzu cum bărbatul din mijloc o apucă pe femeie de gură și o întoarse cu fața spre el. Femeia ținea ochii închiși, iar peruca i se desprinsese de pe cap, lăsând să se vadă părul rar, moale, lipsit de strălucire, de dedesubt. Bărbatul era înalt, cu părul cenușiu-închis care îi ajungea până la guler – Svenson observă cu îngrijorare medaliile de pe pieptul fracului și eșarfa stacojie peste umăr, însemne ale celor mai înalte ranguri nobiliare. Dacă ar fi fost din partea locului sigur l-ar fi recunoscut… oare făcea parte din casa *regală?* În stânga lui erau cei doi inși de la tavernă. În dreapta lui era Harald Crabbé care – împins de un fel de presentiment – ridică privirea și făcu ochii mari la apariția fioroasă a lui Svenson.

— Lăsați-o în pace, strigă Svenson cu o voce de gheață.

Nu se mișcă nimeni.

— E doctorul Svenson, spuse Crabbé, adresându-i-se superiorului său.

Svenson văzu cum cealaltă mână înmănușată a membrului Casei Regale ținea o bucată de sticlă albastră deasupra gurii femeii care se zbătea. La strigătul lui Svenson, femeia deschisese ochii. La vederea bucății de sticlă, bolborosi ceva în semn de protest.

— Așa? întrebă calm bărbatul, ținând bucata de sticlă între două degete.

— Întocmai, Alteță, răspunse ministrul adjunct cu toată deferența, dar cu ochii pe Svenson care continua să înainteze.

— Lăsați-o în pace! strigă Svenson din nou, când mai avea poate doar trei metri până la masă.

— Doctorul Svenson e *rebelul* din Macklenburg… susură Crabbé.

Bărbatul ridică din umeri cu indiferență și vârî sticla în gura femeii.

Apoi, apăsându-i maxilarul cu ambele mâini, îi închise gura și o ținu strâns, vocea femeii transformându-se într-un țipăt înfundat în timp ce efectele din interior se intensificau. Bărbatul înfruntă privirea furioasă a lui Svenson cu dispreț și nu se mișcă din loc. Svenson ridică sfeșnicul – pe care ceilalți îl văzură pentru prima oară – hotărât să crape capul celuilalt, indiferent de rangul lui, înaintând fără nici cea mai mică ezitare.

— Phelps! strigă Crabbé brusc, pe un ton imperativ și disperat.

Cel mai scund dintre cei doi – cel cu părul tuns în stil imperial – se repezi spre Svenson, cu mâna întinsă în semn de rugăminte, dar doctorul deja ridicase sfeșnicul și îl lovi peste antebraț, rupându-i ambele oase. Insul țipă și forța loviturii îl făcu să cadă pe o parte. Svenson continuă să se apropie – între el și membrul Casei Regale, care rămăsese nemișcat, nu mai era decât Crabbé.

— Starck! Oprește-l! Oprește-l! *Starck!* urlă Crabbé, trăgându-se înapoi, străduindu-se să-și păstreze totuși autoritatea.

Din spatele lui țâșni celălalt ins din tavernă – domnul Starck – care încercă să-l oprească pe Svenson cu ambele mâini. Svenson îl înfruntă cu brațul drept înainte. Se îmbrânciră câteva clipe, fapt care îi permise lui Svenson să-și folosească cealaltă mână, înarmată cu sfeșnicul. Îl lovi pe Starck drept în ureche, înfundat, de parcă ar fi spart un dovleac, doborându-l scurt la pământ. Crabbé se retrase împleticit spre persoana regală, care în sfârșit păru că ia în seamă carnagiul din jurul lui. Îi dăduse drumul femeii – bășicile de la gura ei alcătuiau o spumă amestecată, de albastru și roz. Svenson se pregăti să lovească pe deasupra diplomatului mai scund direct în aristocratul care îl înfuriase atât de mult – prinț, duce, naiba să-l ia – și își dădu seama, într-un colț al minții, că acționa exact ca Chang. Era uimit cât de *bine* se simțea și cât de *bine* se va simți de îndată ce va face terci din fața acestui monstru… dar chiar în clipa aceea tavanul încăperii nu știa, în timp ce cădea la podea, ce altceva putea fi atât de greu – i se prăbuși în cap.

Deschise ochii amintindu-și foarte clar că mai fusese în această situație jalnică, numai că de data asta nu se mai afla într-o căruță trasă de cai. Ceafa îi pulsa fără milă, iar mușchii spatelui și cei ai umărului drept parcă erau în flăcări. Brațul drept îi amorțise. Svenson întoarse capul și văzu că era legat cu un lanț de un stâlp de lemn. Stătea în praf, rezemat de o scară de lemn. Își miji ochii, încercând să se concentreze dincolo de durerea de cap. Scara șerpuia deasupra lui, urcând până la aproape treizeci de metri. În cele din urmă adevărul ieși la iveală din mintea lui încețoșată. Se afla în carieră.

Se chinui să se ridice în picioare, simțind o poftă nebună să fumeze, în ciuda amărelii din gât. Doctorul Svenson își feri ochii de lumina puternică a torței și de căldura aproape insuportabilă. Se trezise într-un adevărat stup de albine. Își scoase monoclul și încercă să vadă ce se întâmpla.

Cariera era foarte adâncă, pereții ei drepți, de piatră portocalie, trădând o și mai mare concentrație de fier decât zărise din tren. Consistența culorii îl făcu să se întrebe, chiar dacă abia putea să-și adune gândurile, dacă nu cumva fusese dus pe furiș în munții din Macklenburg. Pe jos era un strat gros de pietriș și lut, iar în jurul lui vedea grămezi de nisip, cărămizi, pietre, zgură și resturi de metal topit. De partea cealaltă erau mai multe jgheaburi, grătare și vane – cariera probabil că avea un izvor sau se pompa apă în ea – și ceea ce trebuia să fie o cușcă ce cobora sub pământ. Lângă ea – departe, dar îndeajuns de aproape ca să-l facă să transpire pe Svenson – era un cuptor de cărămidă cu o ușă de metal. În fața ușii stătea ghemuit doctorul Lorenz, concentrat ca un spiriduș malefic, din nou cu ochelari de protecție și mănuși uriașe, înconjurat de un mic grup de asistenți echipați la fel. Vizavi de aceste obiecte specifice oricărei cariere, pe mai multe bănci de lemn care pe Svenson îl duseră cu gândul la o școală în aer liber, ședeau bărbații și femeile din tren. Cu fața la ei, dându-le un fel de instrucțiuni cu vocea scăzută, stătea o femeie scundă, cu forme senzuale, într-o rochie de culoare deschisă – nu putea fi decât domnișoara Poole. Singură pe banca cea mai din spate, Svenson o văzu cu surprindere pe sora lui Bascombe, cu peruca la locul ei și cu fața – poate un pic mai palidă și mai trasă – ca de porțelan.

Auzi un zgomot și ridică privirea. Chiar deasupra lui, pe primul palier al scării, un fel de balcon lat din care se putea vedea întreaga carieră, se afla grupul de bărbați îmbrăcați în negru: membrul familiei regale, Crabbé și, lateral, cu fața pământie, domnul Phelps, cu brațul prins într-o fașă. În spatele lor, trăgând dintr-un trabuc, era un bărbat înalt, tuns scurt, în uniforma roșie a Regimentului 4 Dragoni, cu însemne de colonel. Era Aspiche. Svenson nu le atrăsese atenția. Privi în altă parte – neîndrăznind să spere că Elöise reușise să fugă – încercând să vadă dacă nu cumva o prinseseră și pe ea. De partea cealaltă a scării se afla un

morman enorm de prelate, legate între ele, care acopereau ceva cam de două ori mai lat decât un vagon de tren și mai înalt decât acesta, un fel de excavator modern? Oare faptul că acum era acoperit însemna că *terminaseră* de excavat, că filonul de lut albastru violet era epuizat? Privi înapoi spre cuptor ca să-și dea seama ce face Lorenz acolo, dar ochii i se opriră asupra unei prelate care acoperea ceva, lângă stivele de lemne folosite pentru a întreține focul. Svenson înghiți în sec. De sub prelată ieșea un picior de femeie.

— A… s-a trezit, rosti cineva de deasupra lui.

Svenson ridică privirea și îl văzu pe Crabbé aplecat peste balustradă, cu ochii reci, răzbunători. O clipă mai târziu i se alătură membrul Casei Regale, cu expresia celui care se uită la o cireadă de vite fără intenția de a o cumpăra.

— Scuzați-mă un moment, Alteță. Propun să-l urmăriți pe doctorul Lorenz care foarte curând vă va arăta ceva extrem de interesant.

Crabbé se înclină și apoi pocni din degete spre Phelps care se prelinse după stăpânul lui, pe trepte în jos. După ce mai trase o dată din trabuc, Aspiche îi urmă agale, lăsându-și sabia să se lovească de trepte la fiecare pas. Svenson se șterse la gură cu mâna stângă, cea liberă, își adună toată flegma din gât și scuipă. Se întoarse cu fața la ei în timp ce Crabbé cobora de pe ultima treaptă.

— Nu știam dacă îți vei mai reveni, doctore, zise el. Nu că ne-am fi făcut prea multe griji, înțelegi ce vreau să spun, dar dacă tot ai făcut-o, cred că ar fi în avantajul nostru să vorbim despre acțiunile și tovarășii dumitale. Unde sunt ceilalți – Chang și tânăra? Pe cine slujiți în această încercare prostească de a compromite niște lucruri pe care nu le înțelegeți?

— Conștiința noastră, domnule ministru, răspunse Svenson, cu o voce mai gravă decât se aștepta.

Voia atât de mult să doarmă. Sângele i se furișa înapoi în braț – știa că, pe măsură ce nervii îi reveneau la viață, avea să treacă prin dureri insuportabile.

— Mai clar de-atât nu pot fi, adăugă el.

Crabbé îl privi lung, ca și cum Svenson ar fi vorbit în șagă și, poate, într-un fel de cod.

— Unde sunt Chang și tânăra? repetă el.

— Nu știu unde sunt. Nu știu dacă sunt în viață.

— De ce-ai venit aici?

— Și ce-ți mai face ceafa? întrebă Aspiche izbucnind în râs.

Svenson îl ignoră, răspunzându-i ministrului-adjunct:

— Dumneata ce crezi? Ca să-l găsesc pe Bascombe. Ca să te găsesc pe dumneata. Ca să-mi găsesc prințul și să-l împușc în cap și să-mi scutesc țara de rușinea de a-l vedea pe tron.

Crabbé făcu o grimasă încercând să zâmbească.

— Se pare că i-ai frânt oasele omului ăstuia. Poți să i le pui la loc? Doar *ești* doctor, nu?

Svenson întoarse capul spre Phelps și îi văzu ochii rugători. Cât timp trecuse? Cel puțin câteva ore, oasele rupte probabil că îl dureau la fiecare pas. Svenson ridică încheietura prinsă în lanț.

— Trebuie să scap de asta mai întâi. Pe urmă, sigur că pot să-l ajut. Îmi trebuie o bucată de lemn ca să-i fac o atelă.

— Avem și ghips – sau ceva asemănător, cel puțin așa spune Lorenz – se folosește la minerit sau la consolidarea pereților. Domnule colonel, ești amabil să mergi cu doctorul și cu Phelps? În caz că doctorul Svenson se abate cât de puțin de la misiunea lui, voi fi foarte mulțumit dacă îl vei decapita imediat.

Traversară cariera, pe lângă așa-zisa școală în aer liber, îndreptându-se spre Lorenz. În timp ce se deplasau, Svenson nu se putu abține să nu-i arunce o privire domnișoarei Poole care îi răspunse cu un zâmbet încântător. Femeia se scuză față de cei care o ascultau și, o clipă mai târziu, se apropie repede de el.

— Domnule doctor! strigă ea. Nu credeam că ne vom mai revedea, cel puțin nu atât de curând – și, desigur, nu aici. Mi s-a spus (aici domnișoara Poole privi răutăcios spre Aspiche) că ați devenit un adevărat inamic public și că ați fost cât pe-aci să-l ucideți pe oaspetele nostru de onoare!

Domnișoara Poole clătină din cap de parcă Svenson ar fi fost un copil pe cât de neascultător, pe atât de simpatic.

— Se spune, continuă ea, că dușmanii au de cele mai multe ori un caracter asemănător – îi deosebește doar atitudinea și, așa cum cred că știe toată lumea, atitudinea este prin excelență flexibilă. De ce nu treceți de partea noastră, domnule doctor? Iertați-mă că sunt atât de directă, dar, când v-am văzut prima dată la St. Royale, habar n-aveam cât de mult

iubiți aventura – deveniți mai faimos pe zi ce trece, aproape că-l egalați pe nefericitul dumneavoastră prieten, Cardinalul Chang, care, după câte mi s-a dat de înțeles, nu mai poate concura cu dumneavoastră la capitolul fapte eroice.

La auzul acestor cuvinte, Svenson tresări fără să vrea. Spre dezaprobarea evidentă a colonelului Aspiche, domnișoara Poole îl luă de braț pe Svenson și plesni din limbă, aplecându-se spre el. Mirosea a santal, ca și doamna Marchmoor. Mâinile ei moi, parfumul delicat, copleșitor, broboanele de transpirație de pe gâtul ei, zgomotul înfundat din capul lui, *veselia* artificială a femeii: doctorul Svenson simțea că-i fierbe creierul. Femeia chicoti văzându-l atât de derutat.

— Desigur, îmi veți spune că sunteți un salvator și un apărător al femeilor – așa ați fost prezentat nu mai departe decât seara aceasta. Dar, priviți, spuse domnișoara Poole și se întoarse făcându-i cu mâna surorii lui Bascombe, care imediat îi răspunse la fel, cu vigoarea cozii unui câine snopit în bătaie, e Pamela Hawsthorne, actuala stăpână a conacului Tarr, în culmea veseliei, în ciuda *neînțelegerii* atât de neplăcute.

— A fost supusă Procesului?

— Nu încă, dar sunt sigură că va fi. Nu, dar s-a bucurat de beneficiile științei noastre atotputernice. Fiindcă *este* știință, domnule doctor, și sper că, dată fiind formația dumneavoastră științifică, o veți accepta ca atare. Știința progresează, nu-i așa, la fel ca fibra morală a societății noastre. Uneori e împinsă înainte de acțiunile celor mai bine informați, ca un copil recalcitrant. *Sper* că înțelegeți.

Svenson simțea nevoia să o jignească, să-i spună curvă, să-i arate că știa că se preface, că încercarea de a flirta cu el era vrednică de plâns, dar îi lipsea prezența de spirit ca să găsească insulta potrivită. Poate că cea mai bună soluție era să vomite, dacă tot era amețit. Dar preferă să schițeze un zâmbet.

— Sunteți foarte convingătoare, domnișoară Poole. Pot să vă întreb ceva – dat fiind că sunt străin?

— Bineînțeles.

— *Cine* e omul acela?

Svenson se întoarse și arătă cu capul spre bărbatul înalt de lângă Crabbé, care privea cariera ca și cum ar fi fost papa Borgia surâzând batjocoritor de la un balcon al Vaticanului. Domnișoara

Poole chicoti din nou și îl bătu ușor pe braț, cu îngăduință. Svenson se gândi că femeia nu avusese o astfel de putere înainte de Proces și căuta în continuare cuvântul potrivit – această femeie îl trata ca pe un copil, un elev, un simplu instrument sau un câine care poate fi dresat?

— A, e ducele de Stäelmaere. Știți, e fratele natural al bătrânei regine.

— Nu știam.

— Da. Dacă regina și copii ei ar muri – Doamne ferește! ducele ar moșteni tronul.

— Ar trebui să moară mulți pentru asta.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Ducele este fratele cel mai de încredere al Maiestății Sale. De aceea și colaborează atât de *strâns* cu guvernul actual.

— Pare să colaboreze strâns și cu domnul Crabbé.

Femeia izbucni în râs și dădu să spună o glumă, dar Aspiche o întrerupse brusc.

— Ajunge. Svenson trebuie să repare brațul omului ăstuia. Pe urmă, moare.

Domnișoara Poole suportă întreruperea cu grație și se întoarse spre Svenson.

— Cam puține speranțe, domnule doctor. Eu, una, m-aș gândi să trec în tabăra cealaltă. Nici nu știți ce pierdeți. Și dacă nu apucați să știți… nu-i așa că va fi foarte trist?

Femeia înclină din cap cu un zâmbet răutăcios și se întoarse la bănci. Svenson îl privi scurt pe Aspiche, care se uita pofticios după ea. Domnișoara Poole îl pipăise pe el sau pe Lorenz în separeul acela din St. Royale? Pe Lorenz, era aproape sigur – deși Lorenz părea foarte prins de procesul de topire și nu putea fi deranjat. Svenson văzu cum Lorenz golește una din buteliile pe care le purta la bandulieră într-o cupă de metal pe care asistenții lui se pregăteau să o introducă în cuptor. Se întrebă în ce consta de fapt procesul chimic – probabil că existau câteva etape distincte de rafinare… fiecare cu scopul ei, pentru a da lutului albastru-violet întrebuințări distincte? Se uită înapoi spre domnișoara Poole și se întrebă unde era cartea ei de sticlă acum. Dacă ar putea pune mâna pe ea…

Fu din nou întrerupt de Aspiche, care îl trăgea de brațul încă amorțit spre domnul Phelps. Cu fața schimonosită de durere, acesta încerca să-și scoată haina neagră. Svenson privi spre Aspiche, ca să-i ceară o bucată de lemn și măcar puțin brandy cu care să ostoiască durerea omului și, în lumina portocalie a cuptorului văzu pe fața lui, precum tatuajele unui sălbatic de pe o insulă neștiută, cicatricele înflorite ale Procesului. Cum de nu le

observase până atunci? Svenson nu se putu abține și izbucni în râs.

— Ce s-a-ntâmplat? mârâi colonelul.

— Păi, răspunse Svenson cu îndrăzneală, arăți ca un clovn. Știi că ultima oară când l-am văzut pe Arthur Trapping – care, atenție era în sicriu – fața lui arăta la fel? Crezi că dacă ți-au dilatat *mintea* ești mai mult decât un simplu instrument în mâinile lor?

— Ține-ți gura dacă nu vrei să te omor pe loc! se răsti Aspiche și îi dădu un brânci spre Phelps, care făcu un pas lateral și se strâmbă de durere.

— Oricum mă vei omorî. Ascultă – Trapping era un om cu prieteni influenți, om de care ceilalți aveau nevoie. Tu nu poți pretinde așa ceva – tu ești doar omul cu soldații, iar promovarea ta nu face decât să demonstreze cât de ușor poți fi și tu înlocuit. Tu ai grijă de câini, când ceilalți vor să meargă la vânătoare – asta se cheamă servitute, colonele, iar mintea ta dilatată ar trebui să înțeleagă.

Aspiche îl lovi brusc cu dosul mâinii peste gură. Svenson se prăbuși la pământ, simțind că îl ustură toată fața. Clipi de câteva ori și scutură din cap. Văzu că Lorenz îi auzise și se întorsese spre ei, cu o expresie ascunsă în dosul ochelarilor negri.

— Aranjează-i brațul, ordonă Aspiche.

De fapt „ghipsul” era un fel de substanță izolantă pentru cuptor, Svenson însă consideră că era bună și ea. Fracturile erau curate și, spre lauda lui, Phelps nu leșină – deși lui Svenson acest lucru nu i se părea niciodată de laudă, fiindcă, dacă Phelps ar fi *leșinat,* le-ar fi fost mai ușor amândurora. Dar așa pacientul lui rămase jos, tremurând epuizat, cu brațul imobilizat. Svenson mormăise câteva scuze pentru că-i rupsese brațul – asigurându-l că pe duce intenționase să-l lovească – iar Phelps răspunsese că, desigur, date fiind împrejurările, îi accepta scuzele.

— Tovarășul dumitale… începu Svenson, ștergându-și mâinile cu o cârpă.

— Mă tem că i-ați făcut felul, replică Phelps, cu vocea pierită de atâta durere, sunând ca atunci când rupi o bucată de hârtie subțire, uscată, de orez.

Apoi făcu semn cu capul spre prelată. Acum că erau mai aproape, Svenson văzu că lângă piciorul de femeie era și un pantof negru, de bărbat. Cum îl chema – Starck? Povara celui ucis îi încovoie umerii. Privi spre Phelps, dând să spună ceva, dar

văzu că ochii omului se uitau deja în altă parte, în timp ce își mușca buzele de durerea pricinuită de oasele rupte.

— Așa e la război, zise Aspiche, surâzând disprețuitor. Când te-ai hotărât să lupți, te-ai hotărât să și mori.

Svenson își întoarse privirea spre mormanul ascuns de cadavre, încercând cu disperare să-și amintească ce pantofi purta Elöise. Oare acela era piciorul ei? Oare câte cadavre – Doamne Dumnezeule – se aflau sub prelata aceea? Cel puțin patru, judecând după cât de înalt era mormanul, poate mai multe. Spera ca, dacă tot îl prinseseră, a doua zi dimineața să nu mai caute la tavernă sau pe peronul gării, spera ca femeia să fi putut scăpa într-un fel sau altul.

— Va supraviețui? Întrebarea, pusă în bătaie de joc, venea de la Lorenz, care se apropia de ei, cu ochelarii de protecție scoși și lăsați să atârne în jurul gâtului.

Lorenz se uită la Phelps, dar nu așteptă un răspuns. Apoi îl măsură cu privirea pe Svenson, o evaluare profesională care nu lăsă să se vadă decât o mare doză de suspiciune la fel de profesională, și i se adresă lui Aspiche, arătând spre asistenții lui, care îl urmau îndeaproape.

— Dacă vrem să scăpăm de cadavrele astea, acum e momentul. Cuptorul a atins temperatura maximă, de aici încolo căldura va scădea treptat – cu cât așteptăm mai mult, cu atât rămășițele vor fi mai ușor de identificat.

Aspiche se uită în cealaltă parte a carierei și ridică brațul, atrăgând atenția lui Crabbé. Svenson văzu că ministrul surprinde gestul lui Aspiche și înțelege spre ce arată colonelul, făcându-i semn că da. Aspiche strigă spre oamenii lui Lorenz:

— Dați-i drumul.

Asistenții traseră de prelată și se postară de o parte și de alta a mormanului, fiecare pereche ridicând câte un cadavru. Svenson făcu un pas înapoi, clătinându-se. Deasupra erau cele două femei din mansardă, emanând în continuare lumina albastră. Sub ele erau Coates, Starck și încă un bărbat pe care și-l aminti vag, din tren, cu pielea la fel de luminoasă (se pare că și bărbaților li se arătase cartea). Privi îngrozit cum primele două cadavre sunt duse la cuptor, cum unul dintre asistenți deschide cu piciorul gura cuptorului, dezvăluind vâlvătaia dinăuntru. Svenson se întoarse cu spatele. Îi veni să vomite când simți mirosul de păr ars. Aspiche îl înșfacă de umăr și îl împinse în direcția lui Crabbé. Svenson era vag conștient de prezența lui Phelps care mergea poticnit în spatele lui. Cel puțin Elöise nu fusese acolo… cel puțin fusese scutită de acel supliciu…

Trecând din nou pe lângă domnișoara Poole și învățăceii ei, Svenson o văzu pe femeie împărțind cărți printre bănci – cu coperte din piele roșie, nu neagră, și șoptind câte ceva fiecărei persoane. Probabil un cod nou și cheia unor noi mesaje. Domnișoara Poole îi surprinse privirea și zâmbi. Era încadrată de bărbatul și femeia cu care stătuse prima oară în tren. Aceștia erau aproape de nerecunoscut. Mai puțin din cauza veșmintelor, care arătau altfel – ale lui erau mânjite cu unsoare și funingine, ale ei erau prea largi, și mai mult din cauza feței schimbate. În locul tensiunii și suspiciunii, Svenson văzu relaxare și încredere – într-adevăr, arătau de parcă ar fi fost alți oameni. Cei doi dădură din cap spre el, cu un zâmbet larg. Svenson se întrebă cine erau, de fapt, pe cine trădaseră și ce descoperiseră în cartea de sticlă ca să se schimbe atât de radical.

Încercă să înțeleagă, să-și pună creierul obosit la treabă. Concluziile ar fi trebuit să se lege între ele, dar simțurile lui obosite nu-l ajutară cu nimic. Care era diferența dintre cartea de sticlă și Proces? Evident, cartea putea ucide – deși acest fapt părea aproape insuportabil de arbitrar, ca o reacție toxică la moluște, Svenson îndoindu-se că morțile ar fi fost intenționate sau premeditate. Dar care era *efectul* cărții? Elöise pomenise de un fel de prăbușire în ea, de tot felul de viziuni. Cugetă la fascinația exercitată de cardul din sticlă albastră, apoi o extrapolă la cea exercitată de o *carte*... dar ce altceva… simțea că e aproape de ceva… *scris*... o carte trebuie scrisă, gândurile trebuie consemnate… asta făceau ei acolo? Își aminti cum descrisese Chang institutul, cum unul dintre asistenți scăpase cartea în timpul procesului de fabricație – fabricată într-un fel *din* Angelique – același asistent din bucătăria lui Crabbé. Care era diferența dintre a folosi o persoană ca să *fabrici* cartea și a-i folosi pe acești oameni de aici ca să o *scrii*... sau să cazi în ghearele ei ca într-o pânză de păianjen? Și în ce consta Procesul? O conversie simplă, probabil – un proces electrochimic care folosea proprietățile lutului albastru-violet rafinat – lut albastru-violet transformat prin topire în sticlă – ca să influențeze caracterul: să scadă inhibiția și să schimbe obiectul loialității. Oare doar ștergea obiecțiile morale? Sau le rescria? Se gândi cât de multe lucruri putea realiza un individ fără scrupule, sau câte lucruri puteau realiza împreună o sută de astfel de indivizi, dacă numărul lor creștea pe zi ce trece. Svenson se șterse la ochi iar nu mai știa ce să creadă, ceea ce îl făcu să revină la prima întrebare: care era diferența dintre Proces și carte? Privi înapoi spre domnișoara Poole și mica ei clasă adunată între grămezile de zgură. Era o chestiune de direcție, gândi el. În timpul Procesului, energia pătrundea *în* subiect, ștergând inhibițiile, convertindu-le în slujba cauzei. În cazul cărții de sticlă, energia era aspirată *din* subiect – împreună cu (sau sub formă de – energie mnemonică?) evenimentele din viața lui. Fără îndoială, în aceasta consta

șantajul: secretele pe care acești inși lipsiți de voință trebuia să le divulge erau acum transferate în cartea domnișoarei Poole, iar această carte – ca și cardurile – permitea oricui să *trăiască* acele episoade scandaloase. Prin urmare, nimeni nu se putea opune acelei Cabale, puterea ei asupra celor implicați fiind nemăsurată.

Acum parcă înțelegea mai bine – cărțile erau niște instrumente și puteau fi folosite, ca orice altă carte, în mai multe scopuri, în funcție de conținutul lor. Mai mult de-atât, probabil că erau proiectate în moduri diferite, din motive diferite, unele cu textul întreg, altele cu un număr diferit de pagini goale. Fără să vrea, îi veniră în minte tablourile tulburătoare, pline de viață, ale lui Oskar Veilandt – compozițiile care descriau explicit Procesul, pe spatele fiecărei pânze fiind trecute simboluri alchimice. Oare opera acelui pictor se afla la originea acestor cărți? Ce bine era dacă ar mai fi trăit! Era oare posibil ca d'Orkanez – evident inițiatorul acestei științe perverse – să fi aflat secretele lui Veilandt și apoi să-l fi ucis? Tot gândindu-se la cărți și la scopurile acestora, Svenson se întrebă brusc dacă nu cumva d'Orkanez intenționase să facă o carte numai cu Angelique – nenumăratele aventuri ale unei doamne de companie. Ar fi fost o momeală extrem de convingătoare pentru a câștiga adepți, oferind privitorului, în cel mai mic detaliu, experiența a o mie de nopți petrecute într-un bordel fără a ieși din casă. Acesta putea fi doar un exemplu… limita o reprezenta senzația în sine – oare existau aventuri, călătorii sau emoții puternice ale unei persoane care să nu poată fi consemnate în aceste cărți pentru cei care voiau să le cunoască sau, mai bine zis, să le trăiască *efectiv?* Banchete somptuoase? Vinuri băute? Bătălii, mângâieri, conversații spirituale… orice era posibil… iar oamenii ar fi făcut orice ca să aibă parte de o asemenea uitare de sine.

Privi din nou spre domnișoara Poole și cuplul zâmbitor. Ce anume îi schimbase? Ce anume îi ucisese pe ceilalți, dar îi cruțase pe cei doi? Trebuia să știe – era ceva foarte important și dacă exista numai o cale de a afla… dar speranța de a afla cine erau acei oameni și ce i-ar fi putut ucide se spulbera deja. Svenson răsuflă din greu, furios – poate că era îndeajuns. Pielea li se colorase în albastru – ceea ce nu li se întâmplase supraviețuitorilor. Se gândi la cei doi, care trecuseră de la resentiment și suspiciune la simpatie… și se cutremură. Aspiche îl apucă de umăr și îi mai dădu un brânci.

— Hai, mai repede! Ai să te odihnești cât de curând!

Doctorul Svenson de-abia îl auzi. Acum se gândea la Elöise – femeia nu-și amintea ce amănunte compromițătoare le dezvăluise despre familia Trapping și Henry Xonck. O spusese de parcă ar fi dat de înțeles că nu avea ce să dezvăluie… Svenson însă știa că amintirile îi fuseseră *confiscate,* la fel cum amintirile despre dispreț, nedreptate și invidie îi fuseseră confiscate tinerei perechi

corupte – spre a fi înscrise toate în carte. Iar cei care muriseră… ce spusese d'Orkanez despre Angelique? Că, „din păcate", energia o luase în cealaltă direcție… asta trebuie să se fi întâmplat și aici… energia înmagazinată în carte trebuie să fi pătruns mai adânc în cei care muriseră, sleindu-i de tot. Dar de ce ei, și nu ceilalți? Privi înapoi, spre grupul zâmbitor din jurul domnișoarei Poole. Niciunul de acolo nu-și amintea exact ce secrete dezvăluise – știau măcar de ce se aflau acolo? Clătină din cap oripilat, înțelegând că fiecare putea fi trimis acasă fără nicio problemă, dar și fără să știe ce se întâmplase cu el, în afară de o călătorie la țară și câteva morți ciudate. Dar când oare nu a existat cel puțin o cale de a explica moartea celor considerați a fi o cantitate neglijabilă? Cine ar protesta – cine și i-ar aminti măcar pe cei uciși?

O clipă gândurile lui Svenson se îndreptară spre Corinna – la locul pe care îl ocupa amintirea ei în memoria lui – și simți cum îl cuprinde furia. Moartea lui Starck cântărea greu, dar luă cuvintele nerodului de Aspiche (de ce oare oameni ca el întotdeauna reduc complexitatea lumii la o gândire monosilabică – un imperiu al mormăiturilor?) ca un memento al identității adevăraților lui dușmani. El nu era Chang – nu se putea simți bine atunci când ucidea pe cineva și nici nu putea să ucidă atât de bine încât să-și salveze viața – era Abelard Svenson. Știa cu ce se îndeletnicesc acești ticăloși și care dintre ei conduceau toată afacerea: deasupra lui, în balcon, Harald Crabbé și ducele de Stäelmaere. Dacă îi ucidea, Lorenz, Aspiche și domnișoara Poole nu mai contau – răul făcut de aceștia în lume se limita la cei din jur și avea să le producă aceeași nemulțumire de netăgăduit pe care o încercaseră înainte de glorioasa lor mântuire prin Proces. Procesul depindea de modul în care era organizată Cabala – de cei doi, de d'Orkanez, Lacquer-Sforza și Xonck. Și de Robert Vandaariff… probabil că el era șeful. Brusc, doctorul Svenson înțelese că nu îi va putea întâlni pe Chang sau pe domnișoara Temple la gara Stropping chiar dacă scăpa de acolo. Ori erau morți, ori erau la Harschmort.

Dar ce putea el spera să facă? Aspiche era înalt, puternic, înarmat și necruțător – poate un adversar pe măsura lui Chang. Doctorul Svenson era neînarmat și epuizat. Privi înapoi spre cuptor. Lorenz se îndrepta spre ei, scoțându-și mănușile. Deasupra, Crabbé și ducele sporovăiau liniștiți – sau poate numai Crabbé sporovăia, iar ducele aproba din cap, cu o expresie impasibilă și glacială. Svenson numără cincisprezece trepte de lemn până la platforma pe care stăteau cei doi. Dacă ar fi putut ajunge acolo din câțiva pași, dacă ar fi putut ajunge acolo înaintea lui Aspiche – Crabbé s-ar fi aruncat din nou în fața ducelui… Svenson se gândi la ce putea găsi prin buzunarele lui – avea vreo armă? Pufni cu dispreț – un vârf de creion, o tabacheră, cardul de sticlă… cardul, poate că îl putea sparge în mâini din

alergare ca să implânte tăișul în gâtul lui Crabbé și apoi să-l ia ostatic pe duce – să-l care pe trepte în sus – oare trăsura lui era sus? să ajungă la gară și apoi în oraș. Lorenz se apropia de ei. Era ocazia perfectă. Strecură o mână în buzunar și căută cardul. Se încordă, gata să o ia la fugă.

— Domnule colonel, strigă doctorul Lorenz, suntem aproape…

Aspiche îl lovi tare pe Svenson cu antebrațul peste ceafă, făcându-l să cadă în genunchi, cu capul bubuindu-i de durere, cu stomacul întors pe dos, simțind voma în gât, clipind din ochi ca să scape de lacrimi. Undeva în spatele lui – ca de la o depărtare de mai mulți kilometri – auzi hohotul de râs ascuțit al lui Lorenz și șuierul funebru al lui Aspiche în urechea lui:

— Nici măcar prin *gând* să nu-ți treacă.

Svenson își dădu seama că va muri, dar și că, dacă nu se ridica în picioare va pierde și dramul de șansă pe care îl mai avea. Scuipă și se șterse la gură cu mâneca, observând cu surprindere că încă mai avea cardul albastru în mână. Cu un efort teribil se sprijini cu celălalt braț de lutul acoperit de funingine și ridică un genunchi. Se împinse în sus, șovăi și apoi simți cum Aspiche îl înșfacă de gulerul mantalei și îl trage în picioare. Apoi îi dădu drumul și Svenson se clătină, cât pe-aci să cadă. Îl auzi pe Lorenz râzând din nou, apoi Crabbé strigă de sus:

— Doctore Svenson! Te-ai mai gândit la locul în care se află camarazii dumitale?

— Mi s-a spus că sunt morți, răspunse Svenson, cu vocea pierită și răgușită.

— S-ar putea, zise Crabbé. Poate că ți-am răpit prea mult timp.

Svenson auzi în spatele lui sunetul metalic al sabiei scoase din teacă de colonelul Aspiche. Acum trebuia să se întoarcă și să-l înfrunte. Acum trebuia să spargă cardul și să-i vâre ascuțișul în gât, sau în ochi, sau… dar nu se putea întoarce. Privea doar fața satisfăcută a lui Crabbé, aplecat peste balustradă. Svenson arătă spre pereții carierei și strigă spre ministrul adjunct:

— Macklenburg.

— Poftim?

— Macklenburg. Cariera asta. Înțeleg care-i legătura, lutul albastru-violet. Ăsta nu poate fi decât un zăcământ mic. Munții din Macklenburg trebuie să fie plini de așa ceva. Dacă îl controlezi pe ducele de Macklenburg, puterea dumitale e nemăsurată… ăsta ți-e planul?

— *Planul,* doctore Svenson? Mă tem că asta e *situația. Planul* e ce să facem cu puterea pe care am reușit să o dobândim. Cu ajutorul

unor oameni înțelepți precum ducele aici prezent…

Svenson scuipă. Crabbé se opri în mijlocul frazei.

— Asemenea *vulgaritate*…

— Mi-ați insultat țara, strigă Svenson. O să plătiți pentru aroganța voastră și…

Crabbé privi peste umărul lui Svenson, spre colonelul Aspiche.

— Ucide-l.

Împușcătura îl luă pe Svenson prin surprindere, se aștepta la o lovitură de sabie – și îi mai trebui o clipă ca să-și dea seama că nu el fusese pătruns de glonț. Auzi țipătul – din nou mirându-se că nu-i aparține – apoi văzu cum ducele de Stäelmaere se lasă încet pe platformă, ținându-se de umărul drept, sângele strecurându-i-se printre degetele lungi și albe cu care încerca să-și acopere rana. Crabbé se răsuci pe călcâie, spunând ceva, în timp ce ducele cădea în genunchi, cu capul ieșindu-i prin grilaj. Sus, în spatele lor, stătea Elöise, strângând cu ambele mâini pistolul fumegând al lui Svenson.

— La naiba, doamnă! strigă Crabbé. Știți pe cine ați împușcat? Este o ofensă capitală! Este trădare!

Femeia trase din nou, de data aceasta Svenson văzând cum glonțul îl lovește pe duce în piept și sângele îi țâșnește ca dintr-o fântână arteziană. Stäelmaere deschise gura năucit de impactul glonțului, de durerea insuportabilă, și se prăbuși pe platformă.

Svenson se răsuci brusc, revigorat de ajutorul neașteptat și – aducându-și aminte de o mișcare pe care o văzuse cândva într-o cârciumă din port – călcă pe cizma colonelului Aspiche în aceeași clipă în care îl împinse cu amândouă mâinile. În timp ce colonelul cădea pe spate, Svenson îi apăsă piciorul cu toată greutatea pentru ca Aspiche să nu-și mai poată recăpăta echilibrul, iar el să nu fie nevoit să și-l piardă pe al lui. Auzi cum crapă oasele și văzu cum Aspiche se prăbușește cu un țipăt de furie și durere. Svenson sări într-o parte – Aspiche, chiar dacă era la pământ, își rotea sabia, roșu la față, cu lacrimi în colțul ochilor – și se repezi spre scară. Elöise trase din nou – dar nu păru să-l nimerească pe Crabbé, care se retrăsese într-un colț al platformei, acoperindu-și fața cu brațele, ferindu-se de armă. Svenson se năpusti asupra lui și îl lovi în stomac. Crabbé scoase un geamăt și se frânse de spate, prinzându-se cu mâinile de burtă. Svenson îl lovi din nou, de data aceasta în față, și omul se făcu moale ca o cârpă. Svenson făcu ochii mari – nu înțelegea de ce îl durea mâna atât de mult după o astfel de lovitură – și se îndreptă clătinându-se spre salvatoarea lui.

— Fii binecuvântată, draga mea, șopti el, mi-ai salvat viața. Să urcăm…

— Vin după noi! strigă Elöise, cu vocea plină de teamă.

Svenson privi în urmă și îi văzu pe asistenții lui Lorenz și pe bărbații de pe bănci alergând spre ei. Lorenz îl ajutase pe Aspiche să se ridice în picioare, iar acum colonelul, care șchiopăta și sărea de colo-colo, își vântura sabia și urla tot felul de ordine.

— Omorâți-i! Omorâți-i! L-au ucis pe duce!

— Pe duce? șopti Elöise.

— Ai făcut ce trebuie, o asigură Svenson. Dacă ești amabilă, sunt cam mulți…

Svenson întinse mâna și-i luă pistolul, trăgând cocoșul și sărind la Crabbé, care stătea ghemuit de frică. Oamenii se repeziră pe trepte în timp ce Svenson îl apucă pe ministru de guler și îl ridică în picioare, lipindu-i pistolul de ureche. Atacatorii ajunseră până la marginea platformei, privindu-i cu ură pe Svenson și Elöise. Svenson se uită peste balustradă, spre locul în care Lorenz îl sprijinea pe Aspiche. Strigă spre ei:

— Îl omor! Știți că am s-o fac! Chemați-vă oamenii înapoi!

Privi spre atacatori și îi văzu cum se dau la o parte ca să o lase să treacă pe domnișoara Poole. Femeia păși pe platformă, cu un zâmbet ca de gheață.

— Sunteți teafăr, domnule ministru? întrebă ea.

— Sunt în viață, mormăi Crabbé. Doctorul Lorenz și-a terminat treaba?

— Da.

— Ce fac elevii tăi?

— Destul de bine, după cum vedeți – gata să vă apere și să-l răzbune pe duce.

Crabbé oftă.

— Poate că așa e mai bine, poate că așa obținem rezultate mai bune. Va trebui să-i pregătiți cadavrul.

Domnișoara Poole înclină din cap, apoi privi în sus, dincolo de Svenson, spre Elöise.

— Se pare că v-am subestimat, doamnă Dujong!

— M-ați lăsat să mor! strigă Elöise.

— Bineînțeles, strigă Crabbé, frecându-și falca. N-ați trecut testul – se părea că *veți* muri, ca și ceilalți. N-am avut încotro – dar greșiți dacă dați vina pe Elspeth. În plus, iată-vă acum – atât de vitează!

— Credeți că am luat o decizie pripită, domnule ministru? întrebă domnișoara Poole.

— Da. Poate că, până la urmă, doamna Dujong se va alătura eforturilor noastre.

— Să mă alătur eforturilor voastre? strigă Elöise. Să mă alătur vouă? După… după tot ce…

— Ați uitat, replică domnișoara Poole. Chiar dacă nu vă amintiți de ce ați venit, eu îmi amintesc foarte bine – fiecare secret, mic și urât, pe care ni l-ați oferit în schimbul *avansării.*

Elöise rămase cu gura căscată, privind mai întâi spre Svenson, apoi din nou spre domnișoara Poole.

— Nu am… nu pot…

— Ați vrut-o, spuse domnișoara Poole. Și încă o mai vreți. V-ați dovedit curajul.

— Nu prea avem de ales, draga mea, observă Crabbé cu un oftat.

Svenson sesiză confuzia de pe chipul Elöisei și îl lovi scurt cu pistolul pe Crabbé în ureche, făcându-l să nu mai vorbească.

— N-ai auzit ce-am spus? Plecăm imediat!

— A, sigur, doctore Svenson, am auzit cât se poate de clar, mormăi Crabbé, tresărind de durere și uitându-se la domnișoara Poole. Elspeth?

Femeia își păstra zâmbetul rece.

— Cât *cavalerism,* doctore. Mai întâi domnișoara Temple, acum doamna Dujong – păreți un adevărat colecționar de inimi, niciodată n-aș fi crezut așa ceva.

Svenson nu-i dădu nicio atenție, ci îl trase de guler pe Crabbé, în direcția scării.

— Plecăm acum…

— Elspeth! croncăni ministrul adjunct.

— Ba nu, anunță domnișoara Poole.

— Poftim? făcu Svenson.

— Nu plecați. Câte gloanțe ți-au rămas?

Aspiche îi strigă domnișoarei Poole de jos, cu o voce imaterială.

— Femeia a tras de trei ori și este un revolver cu șase gloanțe.

— Așa carevasăzică, continuă domnișoara Poole arătând spre cei din jurul ei. Trei gloanțe. Noi suntem cel puțin zece, iar dumneata, în cel mai bun caz, poți împușca trei. Tot te dovedim.

— Dar primul pe care-l voi împușca va fi ministrul Crabbé.

— Este mult mai important ca munca noastră să continue – evadarea dumitale s-ar putea să

o pună în primejdie. Am dreptate, domnule ministru?

— Din nefericire, Svenson, femeia are dreptate…

Svenson îl lovi scurt în cap cu pistolul.

— Nu mai vorbi!

Domnișoara Poole se adresă grupului din spatele ei:

— Doctorul Svenson e agent *german.* Din cauza lui a murit nobilul frate al reginei…

Doctorul Svenson privi spre Elöise, care făcuse ochii mari de groază.

— Fugi, îi zise el. Scapă de aici – am să-i rețin eu…

— Nu-l luați în seamă, doamnă Dujong, strigă domnișoara Poole. Nu vă putem lăsa să plecați – pe niciunul. Și te asigur, doctore, că indiferent de cât timp îi va pune la dispoziție bravura dumitale, în rochia aia doamna nu va putea să alerge mai repede decât acești domni pe cinci kilometri de drum deschis.

Svenson era în mare încurcătură. Nu credea că-l vor sacrifica pe Crabbé atât de ușor – dar putea el pune în pericol viața lui Elöise numai pornind de la această ipoteză? Dar, dacă se preda – ceea ce era imposibil – ce speranță mai aveau ca să supraviețuiască? Niciuna! Ar fi fost scrum în cuptorul lui Lorenz – un gând groaznic, de neacceptat…

— Doctore… Abelard… șopti Elöise de sus.

Svenson ridică ochii spre ea, neajutorat, vorbind repede:

— Sper că nu te vei alătura lor… sper că nu vei rămâne…

— Și dacă vrea să rămână? întrebă domnișoara Poole cu răutate.

— Nu vrea… nu poate… taci din gură!

— Doctore Svenson!

Era Lorenz, care striga de dedesubt. Svenson se apropie de balustradă – trăgând ostaticul după el – și privi în jos. Omul ajunsese lângă mormanul de prelate care acopereau vagonul ascuns.

— Poate că asta te va convinge de importanța scopului nostru!

Lorenz trase de o frânghie și prelatele căzură la pământ. Imediat obiectul masiv de dedesubt se înălță la vreo șapte metri, desprinzându-se de înveliș. Era un balon cu gaz cilindric, enorm, o navă aeriană, un dirijabil. În timp ce urca până la limita permisă de cablurile care îl țineau din scurt, Svenson văzu mai multe elice, motoare și, sub ele, o cabină încăpătoare. Obiectul era mai mare decât și-ar fi închipuit, crescând ca o insectă care

iese din cocon, susținut de un schelet metalic care se înălța odată cu el – totul vopsit în așa fel, încât să se confunde cu cel mai întunecat cer de la miezul nopții. Călătorind noaptea, aparatul de zbor probabil că era aproape invizibil.

Înainte ca Svenson să poată spune ceva, Elöise scoase un țipăt. Doctorul se răsuci pe călcâie și o văzu cum își pierde echilibrul, o mână de bărbat trăgând-o de picior printr-o spărtură din scară – un braț în mânecă roșie, Aspiche, care se întinsese de dedesubt în timp ce atenția lui Svenson se lăsase distrasă, prostește, de spectacolul oferit de Lorenz. Svenson privi neputincios cum femeia încerca să-și elibereze piciorul, să-l calce pe încheietură cu celălalt picior – de altceva nu mai fu nevoie ca să distrugă vraja. Bărbații din jurul domnișoarei Poole se repeziră pe trepte în sus, izolându-l pe Svenson de Elöise. Crabbé se lăsă să cadă pe platformă, trăgându-l pe Svenson după el. Până să întoarcă pistolul spre ei, atacatorii săriră asupra lui – un pumn în falcă, un braț îl lovi în cap și Svenson se clătină lovindu-se de balustradă. Elöise țipă din nou – o înconjuraseră – Svenson îi înșelase așteptările. Oamenii îl luară în brațe și îl aruncară peste balustradă.

Când își veni în fire văzu cum se mișcă cerul negru și fără nori deasupra lui și simți cum capul i se izbește sacadat de pietriș și pământ. Era târât de picioare. O clipă mai târziu doctorul își dădu seama că avea brațele întinse pe lângă cap și, în urma lui, poalele mantalei spărgeau bulgării de pământ ca o greblă. Spre cuptor, știa direcția. Își suci gâtul și văzu că era tras de picioare de doi dintre asistenții lui Lorenz. Unde o duseseră pe Elöise? Simți durerea din ceafă și toate loviturile pe care le primise, dar nu detectă nicăieri acea durere ascuțită, sâcâitoare, pe care o producea un os rupt – și după cum îl târau de picioare cei doi diagnosticul lui nu putea fi greșit. Avea mâinile goale – ce se întâmplase cu revolverul lui? Își blestemă jalnicele încercări de a o face pe eroul. Salvat de o femeie doar ca să-i trădeze încrederea prin incompetența lui. De îndată ce vor observa că și-a revenit în simțiri, îi vor zdrobi creierii cu o cărămidă. Dar ce putea face, neînarmat, împotriva celor doi? Se gândi la toți cei pe care îi dezamăgise… cum altfel putea fi acum?

Cei doi îi dădură drumul la picioare fără niciun scrupul. Svenson clipi de câteva ori, încă ametit, în timp ce unul dintre se uită la el zâmbind cu subînțeles, iar celălalt se apropie de cuptor.

— E treaz, constată cel care zâmbea.

— Lovește-l cu lopata, strigă celălalt.

— Așa am să fac, spuse primul și începu să caute în jur.

Svenson încercă să se ridice în capul oaselor, să o ia la fugă, dar corpul lui – greoi, plin de vânătăi, înțepenit – nu reacționă în niciun fel. Se întoarse pe o parte și își trase anevoie genunchii

sub el, apoi îi împinse în pământ, se înălță, clătinându-se, și făcu un pas.

— Hei, unde ai pornit-o așa? întrebă vocea zâmbitoare din spatele lui.

Svenson tresări, temându-se că, dintr-un moment într-altul, va simți cum lopata îi va crăpa capul. Ochii îi căutară un răspuns, o idee – dar nu văzură decât dirijabilul, ancorat deasupra carierei, iar deasupra lui un cer negru, nemilos. Oare acesta era sfârșitul? Atât de prozaic și de brutal, hăcuit ca o vită dusă la abator? Svenson se întoarse brusc cu fața la cel care îl întrebase, întinzând o mână deschisă.

— O clipă, vă rog.

Omul tocmai găsise lopata și acum se pregătea să-l lovească. Tovarășul lui stătea la câțiva pași în spatele lui, cu un cârlig de metal pe care de-abia îl folosise ca să deschidă gura cuptorului – chiar și de la această distanță Svenson îi simțea dogoarea. Cei doi îi zâmbiră.

— Crezi că vrea să ne ofere bani? întrebă cel cu cârligul.

— Nu, zise doctorul. Mai întâi de toate fiindcă n-am așa ceva, iar în al doilea rând, fiindcă, dacă aș avea, tot ai voștri ar fi din clipa în care îmi dați una în cap.

Cei doi înclinară din cap, rânjind că doctorul le ghicise planul.

— Nu vă pot oferi nimic. Dar vă pot întreba – cât încă mai respir – fiindcă știu că sunteți curioși și m-ar durea mult să las niște oameni atât de loiali – fiindcă știu că pur și simplu faceți ceea ce vi se cere – într-o situație atât de periculoasă.

Cei doi îl priviră lung. Svenson înghiți în sec.

— Cum adică? întrebă cel cu lopata, strângând-o și mai tare în ideea de a-l lovi cu toată puterea în față.

— Desigur – desigur, nu v-a spus nimeni. Nu face nimic – nu sunt eu omul care să intervină dar dacă mi-ați promite, pentru conștiința mea – că aruncați și acest… acest *obiect* în cuptor după… după mine… spuse Svenson, ducând mâna în buzunar de unde scoase cardul albastru care-i mai rămăsese – habar nu avea care, și apoi îl ridică la vedere. Pare doar o bucată de sticlă, știu – dar trebuie, pentru siguranța dumneavoastră, să o aruncați imediat în foc. Faceți-o acum – sau lăsați-mă pe mine să o fac…

Nelăsându-l să termine, cel cu lopata se apropie de el și îi smulse cardul din mână. Făcu doi pași înapoi, privindu-l bănuitor

pe Svenson, și se uită la card. Și rămase nemișcat. Tovarășul lui se uită la el, apoi la Svenson, și se întinse peste umărul celuilalt, întinzând o mână mare și aspră spre card. Apoi înțepeni și el, cu ochii lipiți de bucata de sticlă.

Svenson privi cu neîncredere. Oare era atât de simplu? Făcu încet un pas înainte, dar, în timp ce întindea mâinile ca să apuce lopata, imaginile de pe card ajunseră la sfârșit și cei doi scoaseră un mic oftat care îi zădărnici intenția. Apoi asistenții lui Lorenz doriră să revadă imaginile, cu gura căscată și privirea tâmpă. Svenson smulse lopata din mâinile celui care o ținea și o trânti, cu toată puterea, în capul fiecăruia, cei doi uitându-se la el încă amețiți. Lăsă să-i cadă lopata din mână, recuperă cardul de sticlă albastră și o luă la fugă. Nu folosise marginea lopeții – cu puțin noroc cei doi puteau supraviețui.

Un vuiet intermitent se lovea de pereții de piatră – un zgomot atât de atotcuprinzător, încât de-abia îl sesizase, crezând că totul se petrecea în capul lui. Probabil că venea dinspre dirijabil – de la motorul și elicele lui! Oare cu ce mergea o asemenea mașinărie – cu cărbune? Cu abur? Cabina cu schelet de fier arăta extrem de fragilă. Oare îi auzise cineva schimbul de replici cu cei doi? Îi văzuse cineva? Privi în sus, mijindu-și ochii – unde-i era monoclul? – la acea nava aeriană diabolică. Se ridicase până la nivelul pereților de piatră roșii-cenușii, ancorată de numai câteva cabluri mici. La fereastra nacelei se vedeau mai multe figuri, prea departe ca să le distingă. Nu-și făcea griji în privința lor – oare ce se întâmplase cu Elöise? Dacă nu o duseseră la cuptor împreună cu el – dacă nu era moartă – atunci ce făcuseră cu ea?

Scara înaltă părea pustie, mai puțin în vârf, unde se afla un grup de persoane la același nivel cu cabina dirijabilului suspendat. La sol văzu doar trei inși care verificau cablurile, privind în sus. Doctorul Svenson se îndreptă șchiopătând spre scară, trăgând piciorul drept, simțindu-se de parcă gâtul și umerii i-ar fi fost puși în ghips și apoi li s-ar fi dat foc. Își șterse gura cu mâneca murdară și scuipă, înghițind mai mult praf decât șterse. Avea sânge pe față – al lui? Nu-și dădea seama. Siluetele de pe scara aceea uriașă probabil că erau bărbații și femeile din tren. Era și domnișoara Poole acolo? Nu, gândi el nimeni nu mai era cu ei. Își încheiaseră misiunea. Domnișoara Poole le va face cu mâna din nacelă, zburând spre Harschmort împreună cu ceilalți. Unde era Elöise?

Svenson iuți pasul, în ciuda protestelor din interior. Degetele i se înfipseră în buzunar și scoaseră tabachera. Mai avea trei țigări – își vâră una între buzele acoperite de sânge în timp ce înainta șontâcăind, apoi scoase un țipăt de durere când încercă să aprindă chibritul de unghia ruptă de la degetul mare. Schimbă degetul, aprinse țigara și trase din ea cu nesaț, scuturând mâna ca să-i treacă durerea, trăgându-și piciorul drept și, în sfârșit, reușind să

scuipe un amestec de flegmă, sânge și praf din fundul gâtului. Ochii îi lăcrimau, dar fumul îi făcea bine, îl revigora. Redevenea neiertător, de neoprit, un adversar de legendă. Scuipă din nou și spre norocul lui se uită la ce îi ieșise din gură – ca să vadă dacă nu era și sânge – și văzu ceva pe jos în care se reflecta lumina. Era o bucată de sticlă – monoclul lui! Lănțișorul se rupsese în timp ce Svenson era târât pe jos, dar lentila rămăsese întreagă! O șterse cât putu de bine, zâmbind prostește, apoi își scoase poala cămășii ca să o șteargă iar, mâneca mantalei nefăcând decât să o mânjească și mai tare. Apoi o fixă la ochi.

Crabbé stătea la fereastra mică, deschisă și striga la cineva de pe scară. Era Phelps, care își revenise îndeajuns ca să poată merge singur. Lângă Crabbé, la fereastră, era într-adevăr domnișoara Poole, care făcea semne cu mâna. Pe Lorenz nu-l văzu – poate că Lorenz pilota dirijabilul. Doctorul Svenson nu știa absolut nimic despre cum funcționau aceste mașinării sau cum de zburau prin aer. Aspiche se afla probabil înăuntru. Unde era cadavrul ducelui? Într-o căruță, care se întorcea la oraș cu Phelps? Oare acolo o putea găsi pe Elöise – vie sau moartă? Probabil – va trebui să urce treptele și să o ia pe urmele lor, spre Tarr Village.

Ajunsese pe la mijlocul carierei, nava aeriană plutind amenințător, din ce în ce mai mare la fiecare pas al lui. Încă nu-l văzuse nimeni și nimeni nu-i căutase pe cei doi asistenți ai lui Lorenz care zăceau în nesimțire. Până la urmă cineva tot trebuia să apară – cei care se îngrijeau de cabluri aveau să dea drumul dirijabilului dintr-o clipă într-alta. Era imposibil să ajungă la scară – și un copil l-ar fi întrecut la fugă. Trebuia să se ascundă. Svenson se opri și privi în jur după o crăpătură în peretele de stâncă, dar chiar în clipa aceea auzi cum cade ceva la pământ la vreo trei metri de el. Se uită să vadă ce era – nu-și dădea seama – apoi își întoarse privirea spre locul din care ar fi putut să cadă. Deasupra lui, prin hubloul din spate a nacelei, văzu o mână și o față palidă, pe jumătate ascunsă. Se uită din nou la obiectul căzut lângă el. Era o carte… o carte neagră… îmbrăcată în piele… privi din nou în sus. Elöise. Ce prost era.

Doctorul se repezi înainte în timp ce cel mai apropiat dintre oamenii care se îngrijeau de cabluri se uita din întâmplare în direcția lui; țipătul de spaimă al acestuia la apariția unei siluete ciudate, aflate în plină alergare, se auzi ca un sunet dezarticulat. Svenson își lăsă umărul în jos și intră cu toată viteza în pieptul lui, căzând la pământ împreună cu el și desfăcând cablul din cârligul de care era fixat. Cablul începu să se răsucească în jurul lor în timp ce dirijabilul trăgea din ce în ce mai vârtos de ancore. Ceilalți doi oameni dădură drumul la cablurile lor crezând că acela era semnalul – dându-și seama de greșeală de-abia după ce nu mai aveau ce face. Svenson se ridică în picioare și se apropie

în fugă de cablul care se bălăngănea în aer – ca un nebun, scoțând sunete aproape nearticulate – și își vârî brațul prin lațul din capătul lui. Dirijabilul se înălță brusc și, cu un țipăt de groază, Svenson simți cum se ridică la un metru de pământ. Dirijabilul se repezi în înaltul cerului negru ca smoala, doctorul Svenson dând din picioare și ținându-se de cablu mai strâns decât își imagina că o poate face o ființă omenească. Trecu pe deasupra celor adunați pe trepte, legănându-se ca o pendulă umană. Peste câteva clipe lăsă în urmă cariera și se trezi deasupra unei pajiști, iarba moale îndeajuns de aproape ca să-l tenteze să sară. Oare putea să sară și să supraviețuiască? Mâna lui era prinsă în cablu. Frica îi întărise mușchii și, înainte de a se gândi la altceva cu mintea lui paralizată, dirijabilul se înălță din nou, pajiștea rămânând tot mai în urmă.

Împresurat de întuneric, la cheremul unui vânt din ce în ce mai rece, doctorul Svenson privi neajutorat la nacela care părea imposibil de atins și începu să urce, încet, punând o mână însângerată peste alta, gâfâind, oftând, toate ororile iadului dezlănțuite sub picioarele lui, ținând ochii închiși de durere.

7

ROYALE

Din clipa în care lua o hotărâre, domnișoara Temple considera că era o pierdere de timp absolut ridicolă să mai ia în calcul și alte opțiuni – drept care, la adăpostul trăsurii, nu puse la îndoială câștigurile călătoriei ei spre hotelul St. Royale, permițându-și plăcerea de a privi magazinele care se perindau pe o parte și pe alta, ca și locuitorii orașului preocupați de treburile lor. În mod normal acesta nu era un lucru care să o intereseze prea mult – cu excepția unei anumite curiozități morbide privind defectele care se puteau deduce din îmbrăcămintea și atitudinea unei persoane – acum însă, ca o consecință a despărțirii de doctor și de Cardinalul Chang, se simțea îndreptățită să observe, fără povara judecății, și mereu devotată acțiunii, o săgeată în plin zbor. Adevărul e că simțea cum simpla deplasare în spațiu potolise furtuna emoțională care o copleșise în grădina lui d'Orkanez și, chiar mai rău, pe stradă. Dacă nu avea curajul să meargă la hotelul St. Royale, cum se putea număra printre cei care puneau aventura mai presus de orice? Eroinele nu-și alegeau singure lupta – cea pe care știau că o pot câștiga. Dimpotrivă, făceau ceea ce trebuia să facă și nu se mințeau că ar fi mai bine să apeleze la ajutorul altora, în loc să-și îndeplinească obiectivul singure. Ar fi fost mai în siguranță dacă i-ar fi așteptat pe Chang și pe Svenson – indiferent a câta parte din plan îi aparținea – ca să aibă mai multe șanse de reușită acolo? Aproape că nici nu încăpea discuție că ea singură (în primul rând se putea strecura mai ușor) era cea mai potrivită pentru această misiune. Dar argumentul cel mai important îl constituia opinia despre propria ei persoană și posibilitatea de a pierde pe cineva, în comparație cu tovarășii ei. Zâmbi și își imagină cum i-ar întâlni în fața hotelului – chicoti la gândul că le-ar trebui o groază de timp ca să o găsească – cu o mulțime de informații vitale și, poate, însoțită de femeia în roșu sau de Comte d'Orkanez, acum supușii ei umili.

În plus, de St. Royale depindea destinul ei. Femeia în roșu, această Contessa Lacquer-Sforza (pur și simplu încă o dovadă, de parcă mai era nevoie, a slăbiciunii italienilor pentru nume ridicole) era cel mai important dușman al ei, femeia care o trimisese la moarte sau poate chiar mai rău de atât. Pe de altă parte, domnișoara Temple nu putea să nu se întrebe ce rol jucase femeia în seducerea – alt cuvânt mai bun nu găsea – lui Roger Bascombe. Își dădea seama că ceea ce-l mâna din spate pe Roger era în primul rând ambiția, manipulată cu ușurință de ministrul adjunct ale cărui opinii, ca un oportunist convins ce era, fostul ei logodnic le îmbrățișa fără discuție. Și-i închipuia împreună, femeia și Roger în aceeași cameră… ca o cobră față în față cu un

cățeluș. Era clar că-l sedusese, dar până unde mersese cu seducția – în sensul ei propriu, fizic? O sprânceană ridicată perfect și o singură țuguiere a buzelor ei stacojii, cărnoase, l-ar fi pus imediat în genunchi. Oare îl păstrase pe Roger numai pentru ea sau îl pasase uneia dintre protejatele ei una dintre doamnele de la casa Harschmort – poate doamnei Marchmoor – sau o chema Hooke? Prea multe nume. Domnișoara Temple se încruntă, fiindcă prostia lui Roger o înfuria, iar faptul că dușmanii ei se foloseau de el cu atâta ușurință o înfuria și mai tare.

Trăsura se opri în fața hotelului și tânăra îi achită cursa vizitiului, înainte ca omul să sară de pe capră ca să o ajute, un ușier în uniformă se apropie în fugă și îi oferi mâna. Domnișoara Temple o acceptă zâmbind și coborî cu grijă în stradă. Trăsura se îndepărtă în timp ce tânăra se îndrepta spre intrare, înclina din cap în semn de mulțumire către un al doilea angajat care îi deschisese ușa, și intra în holul impozant. Nu văzu niciuna dintre persoanele pe care le cunoștea – cu atât mai bine. St. Royale era mult prea somptuos, ceea ce nu se potrivea cu simțul *ordinii* atât de înrădăcinat în domnișoara Temple. Astfel de locuri contribuiau la imaginea celor care le dețineau, fapt care le făcea și mai fascinante, dar cu care tânăra nu era de acord – ce rost avea să fii văzut ca o persoană ieșită din comun când, de fapt, lumea nu te vedea pe tine, ci ceea ce posedai? Și totuși, domnișoara Temple admira spectacolul. Holul era plin de banchete îmbrăcate în piele stacojie și oglinzi mari, cu ramă aurie, pe pereți, o fântână arteziană cu flori de lotus, ghivece mari cu verdeață și un șir de coloane roș-aurii care susțineau balconul suspendat deasupra holului, cele două culori răsucindu-se în jurul pilonilor ca niște panglici cioplite cu mâna. Deasupra, tavanul era acoperit în mare parte de sticlă și oglinzi aurite, cu un candelabru de cristal care se termina cu un glob cu mai multe fețe, din sticlă strălucitoare, mare cât capul domnișoarei Temple.

Privi toate acestea pe îndelete, știind că sunt multe de văzut și că astfel de priveliști te amețeau repede, îndemnându-te să ignori detaliile mai importante: precum șirul de oglinzi de pe peretele stâng, care se curba într-un mod ciudat, plasate acolo nu atât pentru ca oamenii să se vadă în ele, cât să reflecte întregul hol și chiar strada de dincolo de el – ca un șir de ferestre și nu de oglinzi. Domnișoara Temple se gândi imediat la comentariile odioase ale și mai odiosului domn Spragg despre vicleana sticlă olandeză – despre spectacolul oferit de ea neintenționat în garderoba de la Harschmort. Dându-și toată silința să alunge reacțiile contradictorii – umilință și plăcere – se concentră asupra misiunii ei. Se imagină stând în holul hotelului, încercând să prindă curaj, în timp ce Svenson și Chang apăreau din spatele ei, ajungând-o din urmă înainte de a apuca să facă vreo mișcare – s-

ar fi simțit proastă și neajutorată, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l simtă.

Domnișoara Temple se apropie cu pași mari de recepție. Recepționerul era un bărbat înalt, cu părul rar pieptănat în față, pe care turnase prea multă pomadă, tonicul altfel transparent adunându-se, cremos, la rădăcina părului – efectul nu era atât de neplăcut pe cât era de nefiresc, distrăgând atenția. Tânăra zâmbi cu rigiditatea caracteristică unor afaceri impersonale și îl informă că dorește să o viziteze pe Contessa Lacquer-Sforza. Recepționerul înclină din cap respectuos și răspunse că, pe moment, Contessa nu se afla în hotel, apoi arătă spre ușa restaurantului, propunându-i să-și ia ceaiul în timp ce o aștepta. Domnișoara Temple întrebă cât va întârzia persoana în cauză. Omul răspunse că nu avea cum să știe, dar că, de obicei la ora aceea, Contessa se întâlnea cu câteva doamne la ceai sau la un aperitiv. Recepționerul întrebă dacă domnișoara Temple le cunoștea pe acele doamne, fiindcă una sau mai multe ar putea fi deja în restaurant. Tânăra îi mulțumi și făcu un pas în direcția aceea. Recepționerul o întrebă dacă n-ar vrea să-și lase numele pentru Contessa. Domnișoara Temple îi spuse că voia să-i facă o surpriză și își continuă drumul spre restaurant.

Înainte de a apuca să-și plimbe privirea peste mese în căutarea unei figuri cunoscute sau periculoase, un ins îmbrăcat în negru se apropie – prea mult – de ea și o întrebă dacă avea întâlnire cu cineva, dacă venise să ia ceaiul sau cina sau poate, ridicând o sprânceană în semn de încurajare, un aperitiv. Domnișoara Temple răspunse răstit – fiindcă nu-i plăcea să fie bătută la cap – că ar prefera un ceai, chifle și niște fructe – fructe proaspete, cojite – și trecu pe lângă el, uitându-se în jur. Se opri la o măsuță cu fața spre ușă, dar nu foarte aproape de aceasta, ca să nu poată fi văzută imediat – din ușă sau din hol – și să-i poată ea vedea pe toți cei care intrau. Își puse poșeta, în care se afla revolverul, pe scaunul de lângă ea, asigurându-se că era acoperită de fața de masă apretată și ascunsă privirii, și se așeză comod în așteptarea ceaiului, ducându-se cu gândul din nou la singurătatea ei de acum. Domnișoara Temple hotărî că e foarte mulțumită de condiția ei – de fapt, o făcea să se simtă extrem de liberă. Cui îi era îndatorată? Chang și Svenson puteau să se îngrijească de propriile persoane, mătușa ei era plecată – ce putere mai aveau dușmanii asupra ei, în afară doar de amenințarea la adresa integrității ei fizice? Niciuna – iar ideea de a scoate revolverul și a înfrunta o armată de dușmani acolo, în restaurant, devenea din ce în ce mai atrăgătoare.

Pipăi țesătura feței de masă – era de foarte bună calitate, aprecie ea și descoperi că era la fel de plăcut impresionată de vesela și tacâmurile de la St. Royale care, deși etalau o evidentă

eleganță a liniei, aveau și *greutatea* necesară, importantă mai ales la cuțite, chiar dacă tot ce trebuia să faci cu cuțitul era să tai o chiflă proaspătă și să o ungi cu unt. Cu toate că își luase ceaiul chiar în dimineața aceea, domnișoara Temple aștepta cu nerăbdare o nouă porție – era masa ei preferată. Un meniu alcătuit din plăcintă, ceai, fructe și, dacă era nevoie, un consommé de vită înainte de culcare, o făcea fericită. Ceaiul sosi primul și tânăra privi cu un ochi critic cum chelnerul manevrează ceainicul, vasul cu apă fierbinte, ceașca, farfurioara, sita de argint și farfurioara de argint pentru sită, cănuța cu lapte și micul platou cu feliile de lămâie proaspăt tăiată. După ce chelnerul aranjă totul în fața ei și se îndepărtă, înclinând din cap, domnișoara Temple se apucă să facă un nou aranjament după preferințele ei – lămâia la marginea mesei (fiindcă nu-i plăcea să o pună în ceai; cel mai adesea sugea una-două felii după masă, ca un fel de astringent – în afară de faptul că, dacă tot *plătea* pentru feliile de lămâie, i se părea normal să guste din ele), sita lângă ea, laptele în partea cealaltă, ceainicul și vasul cu apă fierbinte îndeajuns de aproape ca să se poată ridica în picioare și să-și umple ceașca – adică, datorită greutății lui, la distanță de un braț, și în funcție de înălțimea scaunului (indiferent dacă aceasta îi permitea să atingă podeaua, ceea ce făcea acum doar cu vârfurile picioarelor). În sfârșit, se asigură că rămăsese destul spațiu pentru chiflele care aveau să sosească, pentru fructe, gem și frișca groasă.

Se ridică în picioare și își turnă doar un pic de ceai pentru a vedea dacă era îndeajuns de închis la culoare. Era. Adăugă un pic de lapte. Apoi luă ceainicul din nou și îl aplecă ușor. Pentru prima ceașcă, dacă aveai grijă, nu era nevoie să folosești sita fiindcă frunzele se îmbibau de ceai și rămâneau la fundul ceainicului. Ceaiul avea culoarea mahonului deschis și, judecând după aburi, era încă destul de fierbinte. Domnișoara Temple se așeză și gustă din ceașcă. Era perfect, ceaiul tare, savuros, îți venea să-l tai cu cuțitul și să-l mănânci pe felii. În următoarele două minute, petrecute în compania ceaiului, sosi și restul comenzii: tânăra constată cu plăcere că gemul era din mure și că fructul era, surpriză, un mango de seră, de un portocaliu încântător, aranjat pe farfurie în felii groase de un deget, tăiate în lung. Se întrebă într-o doară cât avea să coste acest festin și apoi ridică nepăsătoare din umeri. Numai Dumnezeu putea ști dacă va mai trăi a doua zi dimineață. De ce să-și refuze simplele plăceri care apăruseră pe neașteptate?

Deși își propusese să se uite din când în când spre ușa restaurantului și să cerceteze cu atenție fiecare persoană care intra, domnișoara Temple își petrecu următoarele douăzeci de minute tăind chiflele exact în jumătate și ungându-le mai întâi cu un strat de gem, apoi cu unul de frișcă. Le puse deoparte și se delectă cu două felii de mango, una după alta, prinzându-le la un

capăt în furculița de argint și mâncându-le, bucată cu bucată, până la celălalt capăt. Apoi termină de băut prima ceașcă și se ridică din nou în picioare ca să-și mai toarne una, de data aceasta folosind sita și adăugând puțină apă fierbinte din ceainic pentru a dilua infuzia de ceai. Gustă, mai puse un strop de lapte, apoi se așeză și atacă prima jumătate de chiflă, alternând fiecare îmbucătură cu o gură de ceai. Încă o felie de mango și trecu la cea de a doua jumătate de chiflă și, când o termină și pe aceasta, simți nevoia unei alte cești de ceai, care parcă avea nevoie de mai multă apă fierbinte decât precedenta. Ajunsese la ultima jumătate de chiflă și la ultima felie de mango – neștiind pe care să o devoreze mai întâi – când își dădu seama că d'Orkanez stătea chiar în fața ei. Spre marea ei satisfacție, reuși să-i zâmbească vesel și, spre surprinderea ei, să spună:

— A, în sfârșit.

Era evident că d'Orkanez nu se aștepta la o asemenea replică.

— Nu cred că ne cunoaștem, zise el.

— Într-adevăr. Sunteți Comte d'Orkanez. Eu sunt Celeste Temple. Luați loc, vă rog, spuse tânăra și arătă spre scaunul de lângă ea – nu cel pe care își lăsase poșeta. Doriți un ceai?

— Nu, mulțumesc, răspunse d'Orkanez, privind-o cu interes și suspiciune. Pot să vă întreb de ce vă aflați aici?

— Nu credeți că e o întrebare nepoliticoasă? Dacă e să purtăm o *conversație* – nu știu de unde sunteți, se spune că din Paris, dar din câte știu eu nici măcar parizienii nu sunt atât de lipsiți de politețe, atât de grosolani – ar fi mai bine să luați *loc,* spuse domnișoara Temple zâmbind răutăcios. Dacă, desigur, nu vă e teamă că am să vă *împușc.*

— Cum doriți. Nu vreau să par… lipsit de maniere.

D'Orkanez trase scaunul și se așeză, corpul lui masiv părând că, în același timp, e aproape, dar și departe de ea, cu mâinile pe masă însă cu fața la distanță de ele. Nu purta haina de blană, ci un smoching imaculat și o cămașa albă apretată, cu nasturi albaștri, sclipitori. Domnișoara Temple observă că purta pe degete, care erau neobișnuit de groase și de puternice, o mulțime de inele de argint, câteva dintre ele bătute cu pietre albastre. Avea barba mare, dar bine îngrijită, gura extrem de senzuală și ochii albaștri, strălucitori. Bărbatul emana o forță stranie și o masculinitate profundă, tulburătoare.

— Ați dori *altceva?* întrebă ea.

— Poate niște cafea, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Nu văd nimic rău în cafea, replică tânăra un pic afectat.

Făcu un semn chelnerului și, când acesta veni la masă, îi dădu comanda lui d'Orkanez, apoi se întoarse spre Comte.

— Nimic altceva?

Bărbatul clătină din cap. Chelnerul o porni repede spre bucătărie. Domnișoara Temple sorbi din ceai și se lăsă pe speteaza scaunului, apucând poșeta de curea cu mâna dreaptă și așezând-o în poală. Comte d'Orkanz o studie cu atenție, ochii urmărindu-i pentru o clipă mișcarea, ușor amuzați.

— Vasăzică… mă așteptați, după cât se pare, o provocă el.

— Nu conta cine, dar știam că unul dintre dumneavoastră va veni aici și, când o va face, va da ochii cu mine. Poate că aș fi preferat pe altcineva – cu alte cuvinte, poate că am mai multă *treabă* în altă parte – dar problema rămâne aceeași.

— Și care ar fi problema?

Domnișoara Temple zâmbi.

— Vedeți dumneavoastră, acesta e genul de întrebare care i se pune unei tinere neroade – e genul de întrebare pe care mi-ar pune-o un idiot de admirator care e convins că, pentru a putea să mă pipăie în voie pe o canapea, trebuie mai întâi să poarte o conversație flatant de sinceră cu mine. Dacă nu vrem să ne pierdem vremea, Comte, va trebui să fim rezonabili și să vorbim pe șleau. Nu credeți că am dreptate?

— Nu cred că v-ați lăsat pipăită de prea mulți bărbați pe o canapea.

— Ați ghicit, spuse tânăra și mușcă din chiflă, regretând întreruperea de câteva minute, apoi sorbi din ceașcă. Nu credeți că ar fi mai bine dacă v-aș pune eu întrebările?

D'Orkanez zâmbi – poate fără să vrea, domnișoara Temple nu-și dădea seama – și înclină din cap.

— Cum doriți.

Dar tocmai atunci sosi cafeaua și tânăra se văzu nevoită să-și țină vorba în timp ce chelnerul așeza pe masă ceașca, cafetiera, laptele, zahărul și lingurițele aferente. După plecarea chelnerului, îl lăsă pe Comte să guste cafeaua și constată cu satisfacție că o bea fără zahăr, ceea ce reducea întârzierea. D'Orkanez așeză ceașca pe masă și înclină din cap spre ea.

— Femeia – cred că pentru dumneavoastră sunt atât de *multe* femei – femeia care mă interesează era de la bordel, o anume

Angelique. Am înțeles de la doctorul Svenson că ați fost îngrijorat – chiar surprins – de rezultatele nefericite ale… procedurii la care ați supus-o la Institutul Regal. Sunt curioasă – și nu este vorba de o curiozitate oarecare, vă asigur, ci de una *profesională* – dacă ați nutrit vreun sentiment real pentru acea tânără, înainte sau după ce procedura dumneavoastră a distrus-o.

Comte sorbi din nou din ceașcă.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă el.

— Dacă trebuie. E un obicei dezgustător. Vă rog să nu scuipați.

Bărbatul dădu grav din cap și scoase o tabacheră de argint dintr-un buzunar interior. După ce se uită o clipă în ea, scoase un trabuc mic, bine răsucit și aproape negru, și închise tabachera cu zgomot. Vârî trabucul în gură și tabachera în buzunar, din care scoase o cutie de chibrituri. Aprinse trabucul, pufăi de câteva ori până când vârful se înroși și lăsă chibritul să cadă în farfurioară. Scoase fumul pe nări, sorbi din cafea și o privi pe domnișoara Temple drept în ochi.

— Puneți întrebarea asta din cauza lui Bascombe, desigur, zise el.

— Credeți?

— Ba bine că nu. El v-a zădărnicit speranțele. Când întrebați despre Angelique, o persoană de rang inferior pe care am cooptat-o, căreia i-am oferit șansa de a *avansa* – din punct de vedere social, material, *spiritual,* vă interesați și de sentimentele noastre față de *el,* o altă persoană pe care am primit-o cu brațele deschise și care, desigur, e departe de a proveni dintr-o categorie socială atât de dubioasă. Și vă gândiți, mai mult de-atât, ați face orice ca să aflați, care e reacția *lui* față de activitatea noastră.

Domnișoara Temple îl fulgeră cu privirea.

— Dimpotrivă, monsieur le Comte, întreb din curiozitate, dat fiind că e foarte posibil ca răspunsul să hotărască dacă veți fi pedepsit, mai superficial, de justiția obiectivă sau veți avea parte de chinuri lente, continue, insuportabile, pe care numai răzbunarea le poate provoca.

— Nu zău? făcu el îngăduitor.

— Din punctul meu de vedere – pentru mine contează numai dacă planurile dumneavoastră dau greș și nu mai sunteți în

stare să le duceți la îndeplinire – din pricina legii, a unui glonț sau fiindcă ați fost convins cu forța. Roger Bascombe nu înseamnă nimic pentru mine. Pe de altă parte, să știți că ceea ce simt eu pentru prietena dumneavoastră care mi-a făcut atâta rău – această, această *Contessa* – simt și alții pentru *dumneavoastră* – pentru răul pe care i l-ați făcut acestei Angelique. E imprudent să crezi că nu există consecințe, atunci când e vorba doar de o femeie „oarecare".

— Înțeleg.

— Nu cred.

D'Orkanez nu răspunse, preferă să soarbă din cafea. Puse ceașca jos și vorbi cu un fel de oboseală, ca și cum simpla exprimare a opiniei presupunea un efort fizic.

— Domnișoară Temple, sunteți o tânără *foarte* interesantă.

Tânăra își dădu ochii peste cap.

— Mă tem că acest compliment înseamnă foarte puțin pentru mine, mai ales că vine de la un criminal.

— Mi-am dat seama ce credeți despre mine. Dar, spuneți-mi, vă rog, cine e persoana căreia i-am făcut atâta rău?

Domnișoara Temple ridică din umeri. Comte scutură scrumul pe marginea farfurioarei și mai trase un fum, înroșind vârful trabucului.

— Să ghicesc? Ar putea fi doctorul din Macklenburg, fiindcă mai avea puțin și își găsea moartea datorită eforturilor mele, dar nu-l văd în rolul răzbunătorului care nu ține cont de nimic – i se potrivește prea mult cel de *raisormeur* – sau poate tipul celălalt, pe care nu l-am întâlnit până acum, asasinul plătit? Dar ăsta pare prea cinic și feroce. Sau altul? Cineva pe care l-am nedreptățit cândva, în trecutul meu?

Bărbatul oftă, aproape acceptând povara păcatului, și trase iar din trabuc ochii domnișoarei Temple fixați pe vârful înroșit – ca și cum ar fi vrut să simtă din nou, cu toată ființa lui, pornirea infernală care îl împingea înainte.

— De ce ați venit la St. Royale? întrebă el.

Domnișoara Temple mușcă din nou din chiflă – savurând acest schimb de replici purtat în zeflemea – sorbi din ceașca de ceai și, în timp ce înghițea îmbucătura, clătină din cap, punându-și în mișcare buclele castanii de o parte și de alta a feței.

— Nu, nu voi răspunde la întrebările dumneavoastră. Am fost interogată o dată, la Harschmort, și mi-a fost de-ajuns. Dacă vreți să vorbiți cu mine, vorbim după regulile mele. Dacă nu, atunci puteți pleca – fiindcă veți afla de ce sunt aici exact atunci când mi-am propus să vă arăt.

Tânăra străpunse ultima felie de mango fără să-i aștepte replica și mușcă din ea, lingându-și buzele ca să-i prindă zeama. Gustul delicios o făcu să zâmbească fără voie.

— Știți că acest mango este aproape la fel de delicios precum cel din grădina casei tatălui meu? întrebă ea, înghițind îndeajuns ca să poată vorbi clar. Diferența – deși acesta e foarte gustos se datorează, cred, luminii soarelui și poziționării planetei. Înțelegeți? În jurul nostru se înfruntă mari forțe, în fiecare zi a vieții noastre – iar noi cine suntem? Ce vrem? Pe care dintre acești stăpâni îi slujim?

— Nu pot decât să vă aplaud gândirea metaforică, spuse d'Orkanez sec.

— Dar aveți un răspuns?

— Poate că am. Ce-ați spune despre… artă?

— *Artă?*

Domnișoara Temple nu era sigură că înțelesese ce voia să spună Comte, drept care se opri din mestecat și își mișcă ochii bănuitoare. Oare o urmărise până la galeria de artă (și dacă o făcuse, când anume? Când mersese acolo împreună cu Roger? Mai recent? Atât de repede îl înștiințase curatorul, domnul Shanck?) sau voia să spună altceva… dar ce anume? Pentru domnișoara Temple arta era o curiozitate, ca un os cioplit sau un cap mumifiat pe care le vedeai la un târg de la țară – un vestigiu al unor teritorii necunoscute pe care nu simțea nevoia să le viziteze.

— Arta, repetă Comte. Sunteți familiarizată cu… *ideea?*

— Care idee?

— Ideea despre artă ca alchimie. Un act de transformare. De refacere și renaștere.

Domnișoara Temple ridică mâna.

— Mă scuzați, dar știți… asta mă face să vă întreb despre legătura dumneavoastră cu un pictor anume, domnul Oskar Veilandt. Cred că și el e din Paris, cunoscut mai ales pentru compoziția lui provocatoare, de mari dimensiuni, pe tema Bunei Vestiri. Înțeleg – poate e doar un zvon răutăcios – că această *capodoperă* atât de expresivă a fost tăiată în

treisprezece bucăți și împrăștiată pe tot continentul.

Comte sorbi din cafea.

— Îmi pare rău, nu-l cunosc. Spuneți că e din Paris?

— Da, ca multe alte persoane care mi se par dezagreabile.

— I-ați văzut opera?

— O, da.

— Ce impresie v-a făcut? V-a provocat?

— Da.

— Tocmai pe *dumneavoastră?* Cum așa?

— M-a făcut să cred că dumneavoastră i-ați cauzat moartea. Fiindcă *sigur* e mort, iar dumneavoastră se pare că ați furat multe de la el – ceremoniile, Procesul și prețiosul lut albastru-violet. Ce straniu ca astfel de lucruri să vină de la un pictor, deși cred că a fost și mistic, și *alchimist* – ce straniu că ați amintit și dumneavoastră despre *asta* – deși am aflat că e un lucru comun printre cei ce fac parte din acea comunitate ce-și duce traiul prin mansarde și își ascute simțurile cu absint. Sunteți atât de sigur de dumneavoastră, dar stau și mă întreb, monsieur, dacă ați avut măcar vreodată o idee originală.

Comte d'Orkanez se ridică în picioare. Cu trabucul în mâna dreaptă, întinse mâna stângă spre ea și, instinctiv, domnișoara Temple îl lăsă să o atingă – în același timp pipăind pistolul din poșetă. Bărbatul îi sărută mâna – o șoaptă umedă care îi trecu peste degete, apoi îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— Plecați atât de brusc, remarcă ea.

— Luați-o ca pe o amânare.

— Pentru care dintre noi?

— Pentru dumneavoastră, domnișoară Temple. Fiindcă veți persevera… și perseverența vă va distruge.

— Oare?

Nu era un răspuns foarte acid, dar, după cum i se aprinseseră ochii lui d'Orkanez, era tot ce putuse găsi pe moment.

— Sigur. Așa se va întâmpla, spuse bărbatul sprijinindu-se cu mâinile de masă și apropiindu-se de fața ei. Când se va întâmpla, vă veți supune de bună voie. Ca toți ceilalți. Credeți că vă luptați cu monștri – credeți că vă luptați cu noi! – dar nu faceți decât să vă luptați cu propria teamă… iar teama se va

ofili în fața dorinței. Credeți că nu vă simt foamea? O simt la fel cum simt dogoarea soarelui. Sunteți deja a mea, domnișoară Temple – și doar așteptați clipa în care voi decide să vă iau.

Comte își îndreptă spatele și își vârî trabucul în gură, limba lui umedă și rozalie pipăind tutunul negru. Suflă fumul prin colțul gurii și se întoarse fără să mai spună ceva, ieșind cu pas sprinten din restaurant și din raza vizuală a domnișoarei Temple.

Tânăra nu-și dădea seama dacă bărbatul părăsea hotelul sau urca pe scara aceea impunătoare spre etajele superioare. Poate că se îndrepta spre apartamentul Contessei poate că aceasta se întorsese deja, iar ea nu o observase din cauza lui d'Orkanez. Dar de ce plecase atât de brusc – după ce o amenințase? Amintise de pictor, Veilandt. Atinsese oare un nerv sensibil? Oare Comte d'Orkanez *avea* nervi? Domnișoara Temple nu știa ce să facă mai departe. Toate planurile pe care și le imaginase până atunci se evaporaseră, copleșite de dorința din ce în ce mai mare de a-l încurca și a-l întrece pe Comte în conversație – dar, până la urmă, cu ce se alesese? Își țuguie buzele și își aminti de prima impresie pe care i-o făcuse d'Orkanez, în trenul spre Orange Canal, masivitatea lui înspăimântătoare dublată parcă de haina de blană, privirea lui pătrunzătoare, aspră și neiertătoare. O umpluse de groază, iar după acel ritual straniu din sala de operații groaza se transformase în teroare. Pe de altă parte, era mulțumită de reacția lui când adusese vorba despre Oskar Veilandt. În pofida poveștii terifiante spuse de doctor despre femeia bolnavă și despre otravă, domnișoara Temple simțea că d'Orkanez era și el om – oribil, arogant, brutal, foarte influent, dar cu o arhitectură proprie a vanității care, studiată îndeaproape, îi putea arăta cum să-l doboare.

Revenind la sentimente mai bune, domnișoara Temple folosi următoarele minute ca să ceară nota de plată și să termine ce mai era de mâncat, sugând o felie de lămâie în timp ce vâra mâna în poșetă după bani. Se gândise să treacă totul în contul Contessei, dar în cele din urmă hotărî că un truc atât de meschin nu era de demnitatea ei. Mai mult de-atât, îi repugna ideea de a-i rămâne femeii datoare cu ceva (o atitudine evident neîmpărtășită de Comte, care o lăsase pe domnișoara Temple să-i achite cafeaua). Tânăra se ridică în picioare, își luă poșeta și lăsă să cadă coaja de lămâie pe farfurie, ștergându-și degetele cu un șervețel mototolit. Ieși din restaurant, care începea să se umple pentru cină, cu o urmă de îngrijorare. Chang și Svenson nu sosiseră. Ceea ce era bine, fiindcă până acum nu realizase nimic important și voia să acționeze singură – dar absența lor însemna că li se întâmplase ceva? Încercaseră ceva nesăbuit, fără ea? Bineînțeles că nu – voiau să-și ducă la îndeplinire propriile planuri, legate de această

Angelique sau de prințul doctorului Svenson. Faptul că nu apăruseră până acum era în avantajul obiectivelor lor comune.

Se apropie de recepție unde același funcționar o informă că persoana căutată încă nu venise. Domnișoara Temple aruncă o privire vicleană în jur și se aplecă și mai tare spre el. Arătă din ochi spre peretele curbat, acoperit cu oglinzi, și întrebă dacă separeurile fuseseră rezervate pentru seara aceea. Funcționarul nu răspunse imediat. Tânăra își prefăcu vocea în șoaptă, în același timp adoptând un ton nevinovat, firesc.

— Poate că le cunoașteți pe unele doamne din anturajul Contessei, pe doamna Marchmoor, de exemplu. Sau – mereu le uit…

— Pe domnișoara Poole?

— Pe domnișoara Poole! Întocmai! Ce înger de femeie! exclamă domnișoara Temple cu un zâmbet larg, ochii ei încercând să îmbine inocența cu depravarea. Mă întreb dacă vreuna din ele o va însoți pe Contessa, sau poate pe Comte d'Orkanez… într-unul din separeurile dumneavoastră?

Tânăra merse până la a-și mușca buza și a clipi de mai multe ori spre recepționer. Acesta deschise un registru îmbrăcat în piele roșie, își trecu degetul până în josul paginii și apoi îl închise, făcând semn unuia dintre angajații restaurantului. Când insul se apropie, recepționerul arătă spre domnișoara Temple.

— Domnișoara se va alătura grupului Contessei în separeul *cinci.*

— Mai e o domnișoară acolo, spuse chelnerul. A sosit acum câteva minute…

— A, cu atât mai bine, zise recepționerul și se întoarse spre domnișoara Temple. Veți avea companie. Poul, condu-o, te rog, pe domnișoara…

— Domnișoara Hastings, spuse tânăra.

— Domnișoara *Hastings* la separeul cinci. Dacă dumneavoastră sau cealaltă domnișoară aveți nevoie de ceva, apelați la Poul. Eu o voi informa pe Contessa când sosește.

— Vă rămân datoare.

Tânăra fu condusă înapoi în restaurant, unde observă pentru prima dată un șir de uși ale căror clanțe și balamale erau ascunse ingenios în tapet, fiind aproape invizibile. Cum de n-o văzuse intrând pe cealaltă femeie – trecuse în timp ce ea discuta cu d'Orkanez? Oare apariția ei îl făcuse pe Comte să plece atât de brusc – sau d'Orkanez plecase astfel ca să-i distragă ei atenția? Domnișoara Temple era foarte curioasă să vadă cine era acea

femeie. În trăsura care mergea la Harschmort fuseseră trei femei, două dintre ele fiind probabil Marchmoor și Poole – deși ar fi putut fi oricare dintre femeile supuse Procesului – dar habar nu avea cine putea fi cea de a treia. Se gândi la mulțimea de oameni care fusese în sala de operații – la femeia cu masca plină de mărgele verzi de pe coridor. Oare era o femeie pe care o știa din vedere? Cea mai mare parte din timpul petrecut la Harschmort purtase mască – iar cei care o văzuseră fără ea erau morți sau persoane cunoscute, precum Contessa… cel puțin așa spera – dar cine putea ști? Cine mai fusese în spatele oglinzii? Domnișoara Temple se albi la față. Roger? Vârî mâna în poșetă ca să-i dea o monedă chelnerului și o lăsă deschisă ca să poată scoate revolverul în caz de nevoie.

Deschise ușa și văzu o siluetă la marginea mesei, cu o mască împodobită cu pene care se asorta cu verdele-albastru strălucitor al rochiei pene de păun, care îi încadrau părul bălai. Avea gura mică și rujată, fața palidă, fardată discret, gâtul lung, de lebădă, mâinile mici și fine în mănuși albastre. Domnișoarei Temple îi amintea de un câine rusesc, slab, rapid și mereu pus pe harță, care mârâia amenințător la tot ce îl călca pe nervi. Vârî banul în mâna chelnerului în timp ce acesta o anunța:

— Domnișoara Hastings.

Cele două femei înclinară din cap una către cealaltă. Chelnerul întrebă dacă doresc ceva. Nu răspunse niciuna – nu se *mișcă* niciuna – și, o clipă mai târziu, chelnerul se înclină și se retrase, închizând ușa după el.

— Isobel Hastings, spuse domnișoara Temple și arătă spre un scaun de la capătul mesei opus celui la care stătea femeia blondă mascată. Se poate?

Femeia îi dădu de înțeles printr-o fluturare a mâinii că poate lua loc, iar domnișoara Temple se conformă, așezându-și rochia într-o poziție confortabilă, fără să-și dezlipească ochii de pe cea din fața ei. Pe masă, între ele, se aflau o tavă de argint cu câteva sticle cu băuturi aurii și rubinii și mai multe pahare bombate sau drepte (domnișoara Temple habar nu avea la ce servea fiecare pahar și cu atât mai puțin ce era în sticlele acelea). În fața femeii blonde se afla un pahar mic, de mărimea unei lalele cu o tulpină tare, plin cu un lichid rubiniu care, prin peretele de cristal, aducea a sânge. Întâlni privirea cercetătoare a femeii, ochii adumbriți de un albastru parcă mai deschis decât rochia, și încercă să pună cât mai multă compasiune în voce.

— Mi s-a spus că cicatricele de pe față dispar în doar câteva zile. La dumneavoastră cum a fost?

Cuvintele ei părură că o trezesc pe femeie la viață. Luă paharul și bău o gură, înghiți, apoi de-abia se abținu să nu se lângă pe

buze. Puse paharul la loc, pe fața de masă, dar nu îl lăsă din mână.

— Mă tem că… nu înțeleg ce spuneți.

Glasul femeii era controlat și precis și parcă puțin trist, ca și cum o viață plină de constrângeri sau de rutină încurajase în timp o anumită obtuzitate în gândire.

— Îmi cer scuze, am crezut că… din cauza măștii…

— A, desigur… e evident… dar, nu, nu de asta… nu… nu am… am venit aici… în secret.

— Sunteți o apropiată a Contessei?

— Dar dumneavoastră?

— N-aș putea spune, nu, răspunse domnișoara Temple grațios, dar plină de curaj. Mai curând sunt o cunoștință a doamnei Marchmoor. Deși, bineînțeles, am vorbit de câteva ori cu Contessa. Ați luat parte – dacă pot vorbi mai deschis – la întâlnirea de la casa Harschmort, când Comte a făcut acea extraordinară *prezentare?*

— Am fost acolo… da.

— Pot să vă întreb dacă v-a plăcut? Sigur, sunteți *aici* – ceea ce e un răspuns în sine – dar dincolo de asta, sunt curioasă…

Femeia o întrerupse:

— Doriți să beți ceva?

Domnișoara Temple zâmbi.

— Dumneavoastră ce beți?

— Vin de Porto.

— Aha.

— Nu vreți? întrebă femeia repede, pe un ton ușor iritat.

— Ba da… am să gust puțin…

Femeia împinse brusc tava de argint care alunecă pe mai bine de un metru de masă, lovind sticlele și făcând paharele să clincăne – deși nimic nu căzu și nimic nu se sparse. În ciuda efectului acestui gest straniu, domnișoara Temple trebui să se ridice în picioare ca să ajungă la tavă. Își turnă puțin vin rubiniu într-un pahar identic cu cel al femeii, puse dopul greu la loc și se așeză. Inspiră mirosul dulce, de medicament, al lichidului, dar nu bău, fiindcă simți cum i se încleștează gâtul.

— Așadar… continuă domnișoara Temple, am fost *amândouă* la casa Harschmort…

— Comte d'Orkanez, o întrerupse femeia din nou. Îl cunoașteți?

— Desigur. Tocmai am vorbit cu dumnealui.

— Unde?

— Aici, în hotel, desigur. Se pare că a intervenit ceva și nu poate veni.

O clipă crezu că femeia se va ridica în picioare, dar nu-și putu da seama dacă voia să-l caute pe Comte sau să fugă de acolo, surprinsă că d'Orkanez este atât de aproape. Era una din acele clipe în care domnișoara Temple simțea nedreptatea paradoxală de a fi o tânără femeie înzestrată cu sensibilitate și inteligență, căci, cu cât înțelegea mai mult o situație, cu atât creștea și numărul posibilităților de a o rezolva și, în consecință, cu atât mai puțin știa pe care să o aleagă – era cea mai frustrantă „claritate" a gândirii pe care și-o putea imagina. Nu știa dacă să sară și să o oprească pe femeie sau să se lanseze în laude și mai dezgustătoare ale autorității masculine a lui d'Orkanez. Voia doar ca femeia să vorbească mai mult decât ea, iar ea să vadă cum e vinul. Numele acelui vin o fascinase întotdeauna, dată fiind condiția ei de insulară, dar nu-l gustase niciodată – era apanajul bărbaților, care îl asociau cu o țigară de foi după o masă copioasă. Se aștepta să fie la fel de dezgustător pe cât îi era mirosul – pentru ea cele mai multe băuturi alcoolice erau dezgustătoare din principiu – dar în mintea ei numele acestuia era legat de călătorii și de mare.

Femeia nu se ridică în picioare ci, după vreo două secunde de șovăire, se așeză mai bine pe scaun. Se aplecă și – ca și cum ar fi citit gândurile negative ale domnișoarei Temple – luă paharul și îl ridică spre domnișoara Temple care făcu la fel. Luară câte o înghițitură, domnișoara Temple apreciind dulceața rubinie, dar nu și arsura din gură și gât, și nici senzația de greață din stomac. Puse paharul pe masă și își supse limba cu un zâmbet strâmb. Femeia mascată băuse tot paharul și se ridică să-și mai toarne unul. Domnișoara Temple împinse tava spre ea – cu mai multă eleganță decât îi fusese trimisă – și văzu cum femeia ia sticla și își umple paharul, cum îl golește fără să pună sticla la loc și, spre surprinderea nedisimulată a domnișoarei Temple, cum își toarnă altul. Femeia lăsă sticla pe tavă și, în sfârșit, își reluă locul.

Domnișoara Temple își dădu seama cu un zâmbet șiret că o judecase greșit, căci, cu cât femeia din fața ei bea și vorbea mai mult, cu atât putea afla mai multe de la ea.

— Nu mi-ați spus cum vă cheamă, susură ea.

— Și nici n-am să vă spun, răspunse femeia răstit. Nu vedeți că port mască? Oare toți sunteți atât de neghiobi?

— Vă cer iertare, zise domnișoara Temple calm, stăpânindu-se să nu-i arunce paharul în față. Se pare că nu prea v-a mers bine azi – v-a mai deranjat și altcineva? Vă pot fi de vreun ajutor?

Femeia oftă tremurând și domnișoara Temple rămase din nou surprinsă – chiar descumpănită puțin – de ușurința cu care până și amabilitatea falsă poate străpunge armura disperării.

— Îmi cer scuze, spuse femeia, cu o voce șoptită.

Domnișoarei Temple i se păru că femeia era o persoană care fusese nevoită foarte rar în viață să rostească acele cuvinte și că le rostea acum doar fiindcă ajunsese la limita disperării.

— Nu, nu, vă rog, insistă domnișoara Temple, trebuie să-mi spuneți ce s-a întâmplat atât de grav azi pentru ca, împreună, să aflăm răspunsul.

Femeia dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar, se înecă o clipă, înghiți cu greutate, apoi își turnă din nou. Lucrurile se precipitau – nu era nici măcar ora cinei – dar domnișoara Temple își umezi buzele în pahar și remarcă:

— Nu-i așa că-i delicios?

Femeia nu păru să audă și începu să vorbească mormăit, fapt care, combinat cu vocea ei ascuțită, arțăgoasă, amintea de minunățiile văzute la circ, una din păpușile acelea automate care „vorbesc” nefiresc printr-un amestec ciudat de bășici pline de aer și plăci metalice prinse într-o cutie muzicală. Sunetul nu era exact la fel, dar spectacolul era asemănător mai ales datorită discrepanței dintre vocea femeii blonde și corpul ei. Domnișoara Temple știa că masca era în mare parte de vină – între timp se gândise mult la măști – și se simți derutată de mișcarea buzelor roz-portocalii ale femeii, cum se deschideau și se închideau în avanscena penelor viu colorate… imaginea tulburătoare oferită de fața ei palidă, buzele ușor umflate – deși erau subțiri, încă mai arătau fragede – strălufgerarea dinților albi și rozul mai profund al gingiilor și al limbii. Pe neașteptate, domnișoara Temple simți nevoia să vâre două degete în gura femeii doar ca să vadă cât de fierbinte era. Dar se opri la timp și își reprimă acea pornire șocantă, fiindcă femeia, în sfârșit, vorbea.

— De fapt, sunt o persoană foarte agreabilă, chiar maleabilă, ăsta-i adevărul… și, când ai un asemenea temperament, devii *vulnerabil* și nimeni nu-ți arată respectul cuvenit, oamenii te iau de prost și vor mai mult de la tine… întotdeauna vor mai mult… așa e firea mea, m-am străduit mereu, în limitele politeții, să fac tot ce pot pentru oricine și am încercat să nu fiu mândră, fiindcă aș putea fi mândră, aș putea fi cea mai mândră femeie din lume… am tot dreptul să fiu ce vreau și e sâcâitor fiindcă sunt momente în care simt că ar trebui să fiu… că ar trebui să fiu o altă

regină, mai mult decât regina, fiindcă regina e bătrână și arată oribil… dar partea cea mai rea e că am vrut să fiu așa, dacă m-aș apuca să dau ordine, să țip și să cer ceva, aș obține numaidecât, aș obține tot ce vreau… dar acum stau și mă întreb dacă e adevărat, mă întreb dacă am ajuns în punctul în care nimeni nu mai vrea să asculte, în care toți îmi râd în față sau cel puțin în spate, cum mai râd toți în spatele meu… chiar dacă știu că sunt cine sunt… și fac pur și simplu ceea ce fac de mai mult timp, numai că o fac mai pe față, fără să se ascundă, cu un dispreț pe care nu cred că-l pot suporta, iar tata e cel mai rău dintre toți, întotdeauna a fost cel mai rău și acum nu mai are ochi pentru mine, nici măcar nu încearcă să aibă grijă de mine… niciodată nu i-a păsat de mine… și trebuie să accept un viitor pe care mi l-au ales alții. Nimeni nu știe ce fel de viață duc. Nimănui nu-i pasă… iar insul ăsta, *insul* ăsta vulgar… trebuie… un străin… e îngrozitor… și singura mea consolare e că mereu am știut că el… indiferent de cum va evolua… mă va distruge.

Femeia dădu pe gât cel de-al patrulea pahar de vin – cine știe câte mai băuse înainte de sosirea domnișoarei Temple? – se strâmbă și se întinse imediat după sticlă. Domnișoara Temple se gândi la propriul ei tată – un bărbat aspru, plin de furie, imposibil de distant, binevoitor numai din întâmplare. Așa cum îl vedea ea, tatăl ei era o forță a naturii, precum oceanul sau norii, pentru care zilele însorite și furtunile erau la fel. Știa că se îmbolnăvise, că foarte probabil nu-l va mai găsi în viață la revenirea ei – dacă avea să revină vreodată – la casa de pe insulă. Era un gând care o întrista dacă îl lăsa să o copleșească, dar nu îl lăsă, fiindcă nu știa dacă acea tristețe era diferită de dorul pe care îl simțea după soarele tropical. Domnișoara Temple credea că schimbarea aduce cu ea și tristețe. Oare absența tatălui ei o făcea să se simtă mai tristă decât de obicei – din cauza depărtării sau a morții? Era tristă fiindcă nu putea răspunde la întrebare? Pe mama ei nu o cunoscuse – o femeie tânără (mai tânără decât era domnișoara Temple acum, ce situație ciudată) moartă la nașterea copilului ei. Atâția oameni pe lumea asta te dezamăgeau, cine putea spune că lipsa unuia era o pierdere? Aceasta era reacția plină de iritare a domnișoarei Temple de fiecare dată când se gândea cu regret la absența mamei, iar dacă în sufletul ei exista o rană ascunsă, oricât de mică, nu-și pierdea timpul ca să o scormonească de dragul

unor necunoscuți sau de dragul altcuiva. Și totuși, dintr-un motiv pe care nu putea – sau nu voia – să-l numească, își dădea seama că vorbele dezlânate ale femeii mascate îi atinseseră un punct nevralgic.

— Dacă ar fi să-l vedeți, întrebă ea cu blândețe, ce credeți că v-ar sfătui să faceți Comte d'Orknacz?

Femeia râse amar.

— Atunci de ce nu plecați?

— Unde să plec?

— Sunt sigură că sunt destule locuri…

— Nu pot *pleca!* Sunt *obligată* să rămân!

— Refuzați această obligație. Sau, dacă n-o puteți refuza, folosiți-vă de ea… spuneați că ar trebui să fiți regină…

— Dar nimeni nu vrea să *asculte*... nimeni nu-și *închipuie*...

Domnișoara Temple își pierdea răbdarea.

— Dacă vreți cu adevărat să…

Femeia ridică brusc paharul.

— Toți vorbiți la fel, cu *înțelepciunea* voastră arogantă… doar ca să vă justificați locul la masa mea! „Eliberează-te! Dezvoltă-ți percepțiile!" Numai prostii, spuse ca să vă atingeți scopul!

— Dacă vă simțiți atât de încolțită, replică domnișoara Temple mai calmă acum, cum de-ați reușit să veniți aici, mascată și singură?

— Dumneavoastră ce credeți? întrebă femeia, aproape scuipând. Hotelul St. Royale e singurul loc în care *pot* merge! Cu doi vizitii, ca să fie siguri că ajung aici și luată de aici fără nicio oprire pe traseu!

— Asta e prea de tot. Dacă vreți să mergeți în altă parte, *mergeți.*

— Cum?

— Sunt sigură că St. Royale are destule ieșiri.

— Și pe urmă? Încotro?

— Oriunde doriți – presupun că aveți bani – e un oraș foarte mare. Nu trebuie decât să…

Femeia râse disprețuitor.

— Nici nu aveți *idee*... nici nu știți…

— Recunosc un copil răzgâiat de la o poștă, spuse domnișoara Temple.

Femeia înălță ochii spre ea de parcă ar fi fost lovită de trăsnet, vinul atenuându-i reacțiile, cu o expresie amestecată, de derută și

de furie crescândă. Domnișoara Temple se ridică în picioare și arătă spre draperia roșie, oarecum izolată, de pe peretele din stânga.

— Știți ce e asta? întrebă ea brusc.

Femeia clătină din cap. Domnișoara Temple se îndreptă pufnind spre draperie și trase de ea – planul ei ingenios fiind zădărnicit pe moment de peretele din spate. Dar, înainte ca femeia să spună ceva, domnișoara Temple observă adânciturile din lemnul vopsit – *era* lemn vopsit și nu tencuială – de unde puteai apuca și apoi balamalele încastrate cu pricepere care îi spuneau cum se deschide. Își vârî degetele mici în găurile din perete și trase de obloane, dând la iveală o fereastră întunecată, spatele oglinzii olandeze cu rame aurii, care le oferea amândurora o imagine completă a holului hotelului St. Royale și a străzii de dincolo de el.

— Vedeți? întrebă domnișoara Temple, ea însăși furată de ineditul spectacolului – vedea oameni la niciun metru de ea care nu o puteau vedea.

În timp ce privea afară, tânăra femeie se apropie de fereastră și începu să se tragă nervos de păr. Domnișoara Temple recunoscu gestul și simți un fior pe șira spinării.

— Dar ce *înseamnă* asta? întrebă femeia blondă în șoaptă.

— Numai că lumea nu se măsoară după necazurile noastre și că intriga care vă înconjoară nu se sfârșește cu dumneavoastră.

— Ce… ce absurd… e ca și cum te-ai uita într-un acvariu!

Apoi femeia își duse mâna la gura care îi tremura și se uită nerăbdătoare după sticlă. Domnișoara Temple se apropie de masă și împinse tava departe de ea. Femeia o privi cu ochi rugători.

— O, nu înțelegeți! În casa mea sunt oglinzi *peste tot!*

Ușa din spatele lor se deschise, făcându-le să se întoarcă spre Poul, chelnerul, care însoțea o altă femeie în separeu. Femeia era înaltă, cu părul castaniu și un chip drăguț, desfigurat de cicatricele roșii, abia deslușite, din jurul ochilor. Purta o rochie bej, care contrasta cu tivul de un cafeniu închis, și un șir triplu de perle aproape de gât. În mână avea o geantă mică. Zâmbi la vederea celor două tinere, strecură o monedă în palma lui Poul, îi făcu semn să iasă și rosti vesel:

— Ați și sosit! Nu știam că puteți veni – o plăcere nesperată, dar așa ați avut timp să vă cunoașteți, nu?

Poul ieși și închise ușa în urma lui, iar femeia se așeză la masă, pe locul domnișoarei Temple, mutând paharul mai încolo în timp ce își aranja rochia. Domnișoara Temple nu o recunoscu după

față, dar își aminti vocea – în trăsura spre Harschmort, femeia care povestise despre cum o dezbrăcaseră cei doi bărbați. Cicatricele de pe fața ei dispăreau – ea vorbise în sala de operații despre existența ei schimbată, despre noua ei menire, legată de putere și plăcere… aceasta era doamna Marchmoor… Margaret Hooke.

— Chiar mă întrebam dacă ne vom reîntâlni, îi spuse domnișoara Temple, pe un ton destul de glacial, ca să o facă atentă pe femeia cea blondă asupra pericolului evident pe care nou-venita îl reprezenta pentru amândouă.

— Sunt sigură că nu te-ai întrebat deloc, replică doamna Marchmoor. Știai, fiindcă știai că vei fi urmărită până vei fi prinsă. Comte mi-a spus că ești… destul de *interesantă.*

Doamna Marchmoor se întoarse spre femeia mascată, în rochie albastră, care între timp revenise la masă, dar fără să-și reia locul.

— Ce crezi, Lydia? După părerea ta, domnișoara Temple merită atenția noastră? Merită să investim în ea sau ar trebui distrusă?

Lydia? Domnișoara Temple privi spre femeia blondă. Oare aceasta era fiica lui Robert Vandaariff, logodnica prințului bețivan al doctorului, moștenitoarea celei mai mari averi care se putea închipui? Obiectul privirii ei nu reacționă în niciun fel, ci se uită din nou după sticlă, pe care o găsi, îi scoase dopul și își umplu paharul.

Doamna Marchmoor chicoti. Lydia Vandaariff dădu paharul pe gât – al cincilea pahar? – și spuse behăit:

— Taci din gură. Ai întârziat. Despre ce vorbiți acolo? De ce vorbesc cu voi când ar trebui să mă întâlnesc cu Elspeth? Sau chiar mai mult – cu Contessa! Și de ce-i spui Temple? A zis că o cheamă Hastings.

Domnișoara Vandaariff se răsuci pe călcâie spre domnișoara Temple, privind-o bănuitor.

— Nu-i așa? întrebă ea și privi din nou spre doamna Marchmoor. Cum adică „vei fi urmărită până vei fi prinsă”?

— A făcut și ea o glumă proastă, spuse domnișoara Temple. N-am fost *găsită* – dimpotrivă, eu sunt cea care a venit aici. Îmi pare bine că ai vorbit cu Comte – mă scutește de explicații…

— Dar *cine* sunteți dumneavoastră? întrebă Lydia Vandaariff, din ce în ce mai beată.

— E un dușman al tatălui tău, răspunse doamna Marchmoor. E sigur înarmată și vrea să facă scandal sau să ajungă la o învoială. A ucis doi bărbați în noaptea balului – despre care știm noi, ar putea fi mai mulți iar complicii ei intenționează să-l asasineze pe prințul dumneavoastră.

Femeia blondă se uită lung la domnișoara Temple.

— *Ea?*

Domnișoara Temple zâmbi.

— E absurd, nu?

— Dar… parcă ați *spus* că ați fost la Harschmort!

— Am fost. Și am încercat să fiu amabilă cu dumneavoastră…

— Ce căutați la balul meu mascat? țipă domnișoara Vandaariff.

— Omora oameni, zise doamna Marchmoor pe un ton caustic.

— Militarul acela! șopti Lydia. Colonelul Trapping! Mi-au spus… părea atât de sănătos… dar de ce… *de ce să-i vrea moartea?*

Domnișoara Temple făcu ochii roată și răsuflă printre dinți. Se simțea de parcă ar fi nimerit într-o piesă absurdă, alcătuită din replici dezlânate. Avea în față o tânără al cărei tată era probabil creierul întregii intrigi și o alta care era unul dintre agenții cei mai subtili. De ce își mai pierdea timpul confirmând sau negând întrebările lor banale când stătea în puterea ei să preia controlul? De câte ori nu fusese conștientă de frustrarea care creștea în ea atunci când îi lăsa pe alții să facă ce voiau, știind prea bine că intențiile lor nu coincideau cu ale ei. Era un lucru care se repeta la nesfârșit cu mătușa și servitoarele ei, pentru ca acum să se simtă din nou ca un fluturaș de badminton pe care cele două femei și-l trimiteau una alteia, din ce în ce mai sâcâitor, la fiecare schimb de cuvinte. Vârî mâna în poșetă și scoase revolverul.

— Vă rog să nu mai vorbiți, zise ea, decât atunci când răspundeți la întrebările mele.

Domnișoara Vandaariff făcu ochii mari la vederea pistolului negru, lucios, care în mâna mică și albă a domnișoarei Temple părea înspăimântător de mare. Doamna Marchmoor însă afișă o expresie calmă, deși domnișoara Temple se îndoia de profunzimea seninătății ei.

— Și care ar fi aceste întrebări? făcu doamna Marchmoor. Stai *jos,* Lydia! Și nu mai bea! Doar vezi că e înarmată – încearcă să te concentrezi!

Domnișoara Vandaariff se așeză imediat, ascultătoare, cu mâinile în poală. Domnișoara Temple constată cu surprindere cât de repede executa Lydia ordinele și se întrebă dacă nu cumva această supunere necondiționată era singurul gen de atenție pe care îl recunoștea și dorea să-l aibă, deși vorbirea ei dezlânată părea să contrazică această idee.

— O caut pe Contessa, zise ea. Vreau să-mi spuneți unde e.

— Rosamonde? Este în… începu domnișoara Vandaariff, dar se opri brusc la o privirea aruncată din capătul mesei.

Domnișoara Temple se încruntă la doamna Marchmoor, apoi se întoarse din nou spre Lydia, care își dusese mâna la gură.

— Poftim? făcu domnișoara Temple.

— Nu… nimic, șopti domnișoara Vandaariff.

— Aș dori să terminați propoziția. „Rosamonde”?

Domnișoara Temple nu primi niciun răspuns. În schimb zări cu iritare un mic zâmbet satisfăcut în colțul gurii doamnei Marchmoor. Se întoarse spre femeia blondă și spuse pe un ton exasperat:

— Nu v-ați plâns adineauri despre poziția dumneavoastră ingrată, despre cât de răi și de profitori sunt cei din jurul dumneavoastră și al tatălui dumneavoastră, despre caracterul detestabil al viitorului soț și despre lipsa de respect cu care sunteți tratată, în ciuda rangului pe care îl dețineți? Și uite ce faceți, vă supuneți… cui? Uneia care de doar câteva săptămâni nu mai e angajata unui bordel! Uneia care se află în slujba celor pe care îi disprețuiți! Uneia care e clar ca lumina zilei că nu vă vrea deloc binele!

Domnișoara Vandaariff nu spuse nimic.

Expresia doamnei Marchmoor se transformă într-un rânjet.

— Cred că tipa asta vrea să ne tragă-n piept pe amândouă, Lydia – se știe că Roger Bascombe, viitorul lord Tarr, i-a dat papucii și acum tot ce o aduce la ușa noastră e încercarea disperată de a reintra în grațiile lui.

— N-am venit aici pentru Roger Bascombe, se stropși domnișoara Temple, dar, înainte de a mai apuca să spună ceva sau să controleze din nou discuția, numele lui Roger o făcu pe domnișoara Vandaariff să-și recapete aerul de superioritate condescendentă.

— E oare o surpriză faptul că s-a descotorosit de ea? Uitați-vă la ea! Cu pistolul în restaurantul unui hotel – e o sălbatică! Căreia i-ar prinde bine câteva bice pe spinare!

— Sunt întru totul de acord, replică doamna Marchmoor.

Domnișoara Temple clătină din cap la auzul acestei inepții și spuse:

— Dar e absurd! Mai întâi spui că sunt o criminală – o *agentă* care conspiră împotriva voastră – iar *acum* sunt o femeie dezamăgită în dragoste! Hotărăște-te odată, ca să știu cum să te iau peste picior mai bine!

Apoi o înfruntă pe domnișoara Vandaariff, aproape țipând.

— De ce o ascultați? Vă tratează ca pe o servitoare! Va tratează ca pe un copil!

Domnișoara Temple se întoarse brusc spre femeia de la capătul mesei care își răsucea alene o șuviță de păr în jurul degetului.

— Ce caută domnișoara Vandaariff aici? Ce vrei să-i faci? Să o supui *Procesului?* Sau doar plăcerilor dezmățului? Să știi că am văzut… te-am văzut… v-am văzut, pe tine și pe *el*... chiar în camera asta!

Domnișoara Temple vârî mâna în poșeta ei verde. Încă mai avea unul din cardurile de sticlă ale doctorului – oare era cel care îi trebuia? Îl scoase, se uită la ea și se clătină – făcând-o pe doamna Marchmoor să se ridice amenințător de la masă. Domnișoara Temple își veni în fire – scăpând din abisul albastru – și ridică revolverul, făcându-i semn femeii să-și reia locul. Nu era cardul de care avea nevoie, era cel cu Roger și cu ea – dar imersiunea în sine putea fi suficientă. Domnișoara Temple așeză cardul în fața domnișoarei Vandaariff.

— Ați văzut așa ceva până acum? întrebă ea.

Blonda cârcotașă se uită la doamna Marchmoor înainte de a răspunde, apoi clătină din cap.

— Luați-l și priviți în el, spuse domnișoara Temple cu asprime. Fiți pregătită pentru un șoc! O insinuare nefirească în mintea și trupul altuia – când ești neajutorată, pradă senzațiilor, la cheremul dorințelor lor!

— Lydia… nu te uita, șuieră doamna Marchmoor.

Domnișoara Temple ridică revolverul.

— Lydia… *uită-te.*

„Ce curioasă e ușurința cu care îi poți impune cuiva o experiență cu care ești familiarizat și despre care știi – nemijlocit – că e tulburătoare, înspăimântătoare sau respingătoare, și ce

satisfacție sinistră ai când te uiți cum reacționează acea persoană la ea", gândi domnișoara Temple. Nu știa câtă experiență sexuală avea domnișoara Vandaariff, dar presupunea, după felul copilăros în care se purta, că în general fusese ferită de așa ceva și, cu toate că nu o confrunta brusc cu împerecherea lui KarlHorst cu doamna Marchmoor pe canapea – deși ar fi fost fericită să o poată face – simțea că e o impietate din partea ei să o forțeze să vadă chiar și acest card mai puțin vinovat. Își aminti prima ei imersiune – felul în care îl asigurase, naivă, pe doctorul Svenson că poate suporta orice (deși nu fusese în stare să se uite în ochii lui după aceea) – cât și primul fior neașteptat, delicios, tulburător pe care îl simțise când prințul se așezase între picioarele desfăcute ale femeii, femeie a cărei experiență, fără îndoială plăcută, ea însăși o împărtășise în acea clipă încântătoare. Tânără fiind, valoarea virtuții îi fusese insuflată la fel cum disciplina îi este insuflată soldatului din Hessa, dar n-ar fi putut spune în ce stadiu se afla virtutea ei acum – sau, mai curând, nu putea despărți cunoașterea trupului ei de cea a minții sau de senzațiile pe care le cunoștea acum. Dacă își lăsa un timp de gândire – un lux cu siguranță riscant – trebuia să accepte că deruta ei nu era decât incapacitatea de a-și desprinde gândurile de lumea din jur și că, prin această sticlă periculoasă, accesul ei la extaz putea fi la fel de palpabil ca și botinele pe care purta.

Domnișoara Temple scosese cardul ca să-i dovedească domnișoarei Vandaariff dintr-o singură lovitură cât de ticăloși puteau fi dușmanii ei și ispititoarele riscuri pe care poate că aceștia deja i le oferiseră, ca să o avertizeze, înspăimântând-o, și astfel să o facă pe moștenitoare să treacă de partea ei, dar, urmărind cum tânăra se uita fix în card – mușcându-și buza de jos, respirând din ce în ce mai repede, mâna stângă tresărindu-i pe fața de masă – și privind spre capătul mesei la doamna Marchmoor care o studia pe femeia mascată cu aceeași expresie încordată – nu mai știa dacă procedase cu înțelepciune. Observând cât de concentrată era Lydia, se întrebă dacă nu cumva o făcuse să-și vadă experiența în adevărata ei lumină, ca și cum urmărind-o pe domnișoara Vandaariff s-ar fi urmărit pe sine – căci, în ciuda obligației de a fi atentă și a pericolului evident, mult prea ușor se putea închipui în holul hotelului Boniface, cu ochii pătrunzând în adâncurile sticlei albastre, cu mâinile frământându-și rochia, în tot acest timp doctorul Svenson știind – chiar dacă se întorsese cu spatele – cum se înfiora la fiecare imagine.

Domnișoara Temple își aminti brusc cuvintele lui d'Orkanez – că va cădea pradă propriei dorințe!

Mâna i se repezi înainte și luă cardul. Înainte ca domnișoara Vandaariff să facă și altceva decât să mormăie câteva cuvinte, derutată și rușinată, cardul dispăru în poșeta verde.

— Înțelegi? strigă domnișoara Temple cu asprime în glas. Știința nefirească… împărtășirea experienței altuia…

Domnișoara Vandaariff înclină din cap buimacă, apoi ridică privirea și își fixă ochii pe poșetă.

— Ce… cum e posibil așa ceva?

— Vor să se folosească de influența ta, să te atragă în joc, la fel cum l-au atras și pe acest bărbat, Roger Bascombe…

Domnișoara Vandaariff clătină din cap cu nerăbdare.

— Nu se poate… sticla… *sticla!*

— Așadar, Lydia… chicoti doamna Marchmoor din capătul mesei, cu ușurare și mulțumire în voce, nu te-ai speriat de ce-ai văzut?

Domnișoara Vandaariff oftă, cu ochii strălucitori, apoi se înveseli brusc, semn că alcoolul își făcea efectul.

— Puțin… dar, sincer vorbind, nu-mi pasă de ce-am văzut… îmi pasă doar de ce-am *simțit…*

— Nu-i așa că a fost *uluitor?* șuieră doamna Marchmoor, uitând de ultima ei întrebare.

— O, Doamne… sigur că *a fost!* A fost cel mai *încântător* lucru cu putință! Am fost în mâinile lui, dorința lui… cum o pipăia… răspunse domnișoara Vandaariff și se întoarse spre domnișoara Temple. Cum *vă* pipăia!

— Dar… nu, nu… începu domnișoara Temple, dar fu întreruptă de doamna Marchmoor, care radia de mulțumire.

— Mai e unul… cu femeia *asta!* Și prințul tău! Cu mult mai intim… te asigur…

Domnișoara Vandaariff strigă la domnișoara Temple, plină de nerăbdare.

— Arată-mi-l! Îl ai la tine? Trebuie… trebuie să fie multe, o sumedenie… lasă-mă să-l văd pe acesta din nou… *Vreau să le văd pe toate!*

Domnișoara Temple se văzu nevoită să facă un pas înapoi, ferindu-se de mâinile ca niște clești ale domnișoarei Vandaariff.

— Nu te deranjează *deloc?* întrebă ea. Femeia *aia…* de *acolo!…* cu *viitorul* tău…

— De ce să mă deranjeze? Nu înseamnă nimic pentru mine! replică domnișoara Vandaariff, fluturând mâna spre capătul mesei. Femeia *aia* nu înseamnă nimic pentru mine! Dar *senzația…* Cufundarea într-o asemenea *experiență…*

Domnișoara Vandaariff era beată. Era tulburată, nedreptățită, răsfățată și acum se agăța de brațul domnișoarei Temple ca un copil al străzii care încearcă să-i ia poșeta.

— Vino-ți în fire! șuieră domnișoara Temple, făcând repede trei pași înapoi, și ridică pistolul.

Domnișoara Temple își dădu imediat seama (pe undeva știind că acesta era un gest care făcea dintr-un om ca Chang un adevărat profesionist, că existau lucruri pe care trebuia să le înveți și să ți le amintești, ca, bunăoară, cum să amenințI oamenii cu arma) că, de câte ori foloseai o armă ca să-i faci pe alții să te asculte, trebuia să fii pregătit să și tragi cu ea. Dacă nu erai – așa cum, în acest moment, domnișoara Temple recunoștea că nu era pregătită să tragă în domnișoara Vandaariff – avantajul dispărea ca flacăra unei lumânări pe care tocmai ai stins-o. Domnișoara Vandaariff era prea preocupată de propria dorință ca să-și mai dea seama de situație. Doamna Marchmoor însă văzuse tot. Domnișoara Temple se răsuci pe călcâie, vârând pistolul în fața zâmbitoare a femeii.

— Nu mișca!

Doamna Marchmoor chicoti.

— Vrei să mă împușți? Aici, într-un hotel atât de aglomerat? Vei fi arestată. Vei fi întemnițată și apoi spânzurată – vom avea noi grijă de asta.

— Poate… deși tu vei muri înaintea mea.

— Sărmana domnișoară Temple – cu tot curajul tău, tot nu înțelegi nimic.

Domnișoara Temple pufni. Habar nu avea de ce doamna Marchmoor se simțea îndreptățită să spună așa ceva, drept care se refugie în dispreț și sfidare.

— Ce tot vorbiți acolo? scânci Lydia. Unde mai sunt și alte obiecte din astea?

— Uită-te din nou la ăla, susură doamna Marchmoor. Cu puțin exercițiu, cardul poate merge mai încet, până când te oprești într-un anumit moment și rămâi acolo cât vrei. Imaginează-ți, Lydia, imaginează-ți ce moment poți trăi iar și iar, la nesfârșit.

Doamna Marchmoor înălță din sprâncene spre domnișoara Temple și își lăsă capul pe o parte, ca și cum ar fi îndemnat-o să-i împrumute cardul Lydiei – dând de înțeles că, din clipa în care moștenitoarea era ocupată cu cardul, ele două – singurele persoane adulte din încăpere puteau discuta în liniște.

Fără să țină seama de ce-i spunea instinctul, poate curioasă să afle dacă ceea ce spusese doamna Marchmoor adineauri era adevărat, domnișoara Temple vârî mâna în poșetă și scoase cardul, simțind în timp ce îi atingea suprafața lucioasă, răcoroasă,

pornirea de a privi și ea. Înainte de a se hotărî să nu o facă, domnișoara Vandaariff i-l smulse din mână și fugi la locul ei, cu ochii lipiți de pătratul albastru pe care îl ținea cu pioșenie în căușul palmelor. Peste câteva clipe limba Lydiei se plimba pe buza de jos… iar mintea îi era în altă parte.

— Ce i-a făcut? întrebă domnișoara Temple consternată.

— Aproape că n-o să ne audă, putem vorbi pe șleau, răspunse doamna Marchmoor.

— Se pare că nu dă doi bani pe logodnicul ei.

— De ce-ar trebui?

— *Tu* dai vreun ban pe el? întrebă domnișoara Temple, făcând aluzie la interacțiunea explicită rămasă în memoria sticlei.

Doamna Marchmoor izbucni în râs și făcu semn cu capul spre cardul albastru.

— Vasăzică *tu* ești în cardul ăla… iar în altul sunt eu… în *tandrețe* cu prințul?

— Fără doar și poate… dacă ai de gând să negi acest lucru…

— De ce s-o fac? Îmi pot imagina situația, deși mărturisesc că nu mi-o amintesc – e prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a ne imortaliza experiențele.

— Nu-ți *amintești?* repetă domnișoara Temple, uimită de indiferența doamnei Marchmoor. Nu-ți amintești… *situația*... cu prințul… în fața *spectatorilor*...

Doamna Marchmoor râse din nou.

— Vai, domnișoară Temple, e clar că ai avea de câștigat de pe urma Procesului. Astfel de întrebări prostești n-ar trebui să-ți mai apară pe buze. Când ai vorbit cu Comte, ți-a cerut să ni te alături?

— În niciun caz!

— Mă mir.

— De fapt, m-a amenințat… că mă voi supune necondiționat, că voi fi înfrântă fără drept de apel…

Doamna Marchmoor clătină din cap, nerăbdătoare.

— Dar e același lucru. Ascultă, poți să fluturi din pistolul ăla cât vrei, tot n-ai să mă oprești – fiindcă nu mai sunt atât de proastă să pun la inimă toate *necazurile* – să-ți cer din nou să accepți inevitabilul și să ni te alături. Este o viață mai bună, plină de libertate, acțiune și

dorință satisfăcută. Te vei *supune,* domnișoară Temple – te asigur eu.

Domnișoara Temple nu avu nimic de spus. Făcu doar semn cu revolverul.

— Ridicați-vă.

Doamna Marchmoor o convinsese de un lucru: separeul era un loc prea expus. O ajutase să-și limpezească unele lucruri, dar nu putea zăbovi prea mult acolo – doar dacă voia să aibă de-a face cu legea. Cu revolverul și cardul în poșetă, le împinse pe cele două femei – doamna Marchmoor neopunând rezistență și afișând un zâmbet tolerant, domnișoara Vandaariff, tot mascată, aruncând priviri pe furiș care îi dezvăluiau fața îmbujorată și ochii sticloși – în sus, pe scara impunătoare, spre apartamentul Contesei Lacquer-Sforza. Doamna Marchmoor răspunsese privirii întrebătoare a recepționerului fluturând cochet din mână și, fără prea multă ceremonie, cele trei femei pătrunseseră în interiorul luxos al hotelului St. Royale.

Apartamentul era la etajul trei și ajunseră la el pe o scară aproape la fel de impunătoare ca și cea principală, cu balustradele și vergelele din alamă lustruită, pe care o continua din hol. Domnișoara Temple își dădu seama că scările șerpuite erau în ton cu panglicile roșii-aurii cioplite în jurul stâlpilor de susținere ai hotelului și se declară mulțumită de ingeniozitatea cu care fusese concepută clădirea de efortul depus pentru a o construi și de faptul că era îndeajuns de isteață ca să sesizeze toate acestea. Domnișoara Vandaariff privi din nou în urmă, arătând acum mai neliniștită – ca și cum și ea ar fi fost preocupată de ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnișoara Temple.

— Nimic.

Doamna Marchmoor se întoarse spre ea.

— Spune la ce te gândești, Lydia.

Domnișoara Temple se minună de controlul pe care această femeie îl avea asupra moștenitoarei. Dacă încă mai purta pe față cicatricele Procesului, însemna că doamna Marchmoor nu se alăturase Cabalei de multă vreme, părăsise bordelul de curând. Lydia Vandaariff însă o asculta de parcă i-ar fi fost guvernantă de nu știu când. Atitudinea ei i se părea total nefirească.

— Mă gândesc la Comte. Nu vreau să vină aici.

— Dar e foarte posibil să vină, replică doamna Marchmoor. Doar știi cum e.

— Nu-mi place de el.

— Dar de mine îți place?

— Nu. Nu, nu-mi place, murmură domnișoara Vandaariff țâfnos.

— Bineînțeles că nu. Și totuși, ne înțelegem de minune, spuse doamna Marchmoor. Îi aruncă un zâmbet mulțumit de sine domnișoarei Temple și arătă spre un coridor care se bifurca. Pe aici.

Contessa nu era în apartament. Doamna Marchmoor îl deschisese cu cheia ei și le poftise înăuntru. Domnișoara Temple își scosese revolverul pe coridor, de îndată ce părăsiseră scara și nu le mai putea vedea nimeni, și le urmase cu ochii în patru, de teama unei ambuscade. Călcă pe un pantof în salon și se împiedică. Un pantof? Unde erau servitoarele? O întrebare binevenită fiindcă apartamentul Contessei era într-o dezordine de nedescris. Oriunde își întorcea privirea, domnișoara Temple nu vedea decât farfurii și pahare, sticle și scrumiere, îmbrăcăminte de damă de toate felurile, de la rochii și pantofi la cele mai intime articole, jupoane, ciorapi și corsete – aruncate pe un divan chiar în salonul de primire!

— Stați jos, le spuse doamna Marchmoor și celelalte femei se așezară, una lângă alta, pe divan.

Domnișoara Temple privi în jur și ascultă. Nu auzi niciun zgomot în celelalte camere, deși lămpile cu gaz erau aprinse.

— Contessa nu e aici, o informă doamna Marchmoor.

— Apartamentul a fost prădat în absența ei? întrebă domnișoara Temple pe un ton serios, dar doamna Marchmoor izbucni în râs.

— E-adevărat, doamna nu se prea omoară cu ordinea!

— Nu are servitoare?

— Preferă să le țină ocupate cu altceva.

— Dar ce face cu mirosul? Fumul… băutura… farfuriile… vrea să fie invadată de *șobolani?*

Doamna Marchmoor ridică din umeri, zâmbind. Domnișoara Temple pufni disprețuitor și arătă spre un corset de pe covor, aproape de piciorul ei.

— Ăsta cred că e al meu, șopti doamna Marchmoor și scoase un chicot.

— De ce ți-ai scos corsetul în salonul unei aristocrate? întrebă domnișoara Temple, aproape îngrozită, dar deja ghicind răspunsul, posibilitățile fiind pe cât de șocante, pe atât de derutante.

Își întoarse privirea de la doamna Marchmoor ca să se liniștească și se văzu în oglinda mare de pe perete, o tânără hotărâtă, îmbrăcată în verde, cu bucle castanii trase în spate și

încadrându-i fața, parcă mai închise la culoare în lumina caldă a lămpilor și, de jur-împrejur, dezordinea unei vieți decadente. Dar, în spatele ei, zări o strălucire de albastru și, întorcându-se, văzu un tablou care nu putea fi decât opera lui Oskar Veilandt.

— O altă *Bună Vestire,* șopti ea.

— Așa e, șopti și doamna Marchmoor, cu un glas șovăitor și precaut.

Auzindu-l, domnișoara Temple avu sentimentul că e supravegheată îndeaproape, ca o pasăre urmărită de o pisică foarte sigură de ea.

— Ai mai văzut-o și în altă parte?

— Da.

— Care fragment? Ce înfățișa?

Domnișoara Temple nu vru să răspundă, să accepte întrebarea femeii, dar forța imaginii o făcu să vorbească:

— Capul ei…

— Desigur… la expoziția domnului Shanck. Capul e minunat… ce expresie divină a liniștii și plăcerii… nu crezi? Iar aici… vezi cum își ține degetele pe șolduri… vezi cum, în viziunea artistului, a fost *încălecată* de înger…

Domnișoara Vandaariff scânci în spatele lor. Domnișoara Temple încercă să se întoarcă spre ea, dar nu reuși să-și dezlipească ochii de pe imaginea care aproape că dădea în clocot. Se apropie încet de ea… tușele line, impecabile, ca și cum suprafața ar fi fost din porțelan, nu din pigment și pânză. Carnea era redată extraordinar, deși fragmentul în sine – atât de ieșit din context, fără cele două chipuri, doar șoldurile lor și două mâini albastre – i se părea, în același timp, fascinant și înspăimântător, își desprinse cu greu privirea de pe tablou. Ambele femei o urmăreau cu atenție. Domnișoara Temple se sili să vorbească normal, să facă abstracție de intimitatea sinistră a picturii.

— E o alegorie, constată ea. Spune povestea intrigii voastre. Îngerul reprezintă ceea ce faceți voi cu sticla albastră, iar femeia toate persoanele pe care le supuneți Procesului. Este Buna Vestire fiindcă voi credeți că nașterea… rodul planurilor voastre… ne va… ne va…

— Ne va mântui pe toți, completă doamna Marchmoor.

— În viața mea n-am văzut o blasfemie mai mare! declară domnișoara Temple sigură de sine.

— N-ai văzut *restul* tabloului, spuse domnișoara Vandaariff.

— Taci, Lydia.

Domnișoara Vandaariff nu răspunse, ci își prinse brusc abdomenul cu ambele mâini și gemu convingător… apoi se îndoi de mijloc și gemu din nou, legănându-se înainte și înapoi, în geamătul ei făcându-și loc teama, un sentiment care părea să-i fie foarte familiar.

— Domnișoară Vandaariff, strigă domnișoara Temple. Ce-ați pățit?

— Își revine ea, zise doamna Marchmoor cu blândețe, întinzând mâna și bătând-o ușor pe spate pe tânăra apucată de durere. Ați băut cumva din vinul de Porto? o întrebă ea pe domnișoara Temple.

— Nu.

— Am observat, *totuși,* un al doilea pahar…

— Doar mi-am înmuiat buzele, nimic mai mult…

— Ați făcut foarte bine.

— Ce era *în* el?

Domnișoara Vandaariff gemu din nou, iar doamna Marchmoor se aplecă și o luă de braț.

— Hai, Lydia, trebuie să mergi cu mine… ai să te simți mai bine…

Domnișoara Vandaariff gemu și mai jalnic.

— Hai, Lydia…

— Ce are? întrebă domnișoara Temple.

— Nimic – pur și simplu a consumat prea mult din *elixirul* pregătitor. Câte pahare a băut?

— Vreo șase.

— Dumnezeule, Lydia! Bine că sunt aici ca să te ajut să scapi de excesul de lichid.

Doamna Marchmoor o ajută pe domnișoara Vandaariff să se ridice în picioare, zâmbind cu îngăduință. O conduse pe tânăra blondă, care își târșâia picioarele, spre o ușă deschisă și se opri acolo ca să se întoarcă spre domnișoara Temple.

— Revenim într-o clipă, nu-ți face griji – o duc la toaletă. Se știa că va bea vinul – de aceea *elixirul* pregătitor a fost adăugat în secret. Amestecul este indicat pentru ea – dar nu în exces.

— Indicat pentru ce? întrebă domnișoara Temple. Pregătitor pentru *ce?*

Doamna Marchmoor păru că nu o aude și întinse mâna ca să netezească părul domnișoarei Vandaariff.

— Cred că face bine că se mărită. Va scăpa de orgiile astea. Nu-i făcută pentru așa ceva.

Domnișoara Vandaariff gemu iarăși, poate în semn de protest față de această opinie nedreaptă, și domnișoara Temple privi cu iritare și curiozitate cum cele două femei dispar în camera alăturată – ca și cum ea n-ar fi fost înarmată, iar ele n-ar fi fost prizoniere sau ostatice! Rămase în picioare, acolo unde era, profund ofensată, ascultând zăngănitul capacului unei oale de noapte și foșnetul juponului, apoi hotărî că aceasta era o ocazie excelentă de a cerceta celelalte camere fără să fie privită. Erau trei uși în salonul în care se afla – una spre încăperea în care era oala de noapte, care părea a fi o cameră pentru servitoare, și altele două. Deschise una și, printr-un pasaj boltit, văzu un alt salon. În mijlocul lui era o masă mică pentru jocurile de cărți, acoperită de farfurii cu resturi de mâncare, și, lipit de peretele îndepărtat, un bufet plin de sticle. În timp ce privea, încercând să înțeleagă ce se petrecuse acolo – câte persoane stătuseră la masă, cât băuseră așa cum, după mintea ei, trebuia să procedeze un adevărat anchetator, domnișoara Temple se îngrijoră la gândul că băuse cel puțin o gură de vin – îndeajuns pentru ca perfidul *elixir* să-și facă efectul asupra corpului ei? Ce soartă i se pregătea domnișoarei Vandaariff? Căsătorie? Imposibil – cel puțin nu în sensul obișnuit al cuvântului. Domnișoara Temple își aminti de vitele duse la tăiere și simți cum o ia cu frig.

Ducându-și mâna la frunte reveni în salon și se îndreptă repede spre cea de a treia ușă, care era întredeschisă, gemetele și zgomotul de pași persistând în spatele ei. Acesta era dormitorul Contesei. În fața ei se afla un pat enorm, cu baldachin, străjuit de patru stâlpi și ascuns de draperii purpurii, iar pe jos stăteau împrăștiate alte articole de îmbrăcăminte – dar aceste obiecte, mai mici sau mai mari, păreau să plutească într-o încăpere în care pereții erau departe și, la fel ca podeaua, plini de umbre, precum suprafața unei bălți negre, stătute, hainele plutind ca niște mănunchiuri de frunze. Trase draperiile. Nările domnișoarei Temple fremătară imediat la… mirosul delicat pe care trupul Contesei îl lăsase în așternut. O parte era parfum de frangipani, dar, dincolo de acea dulceață de flori, se afla altceva, ascuns ușor între cearșafuri, asemănător cu aroma de pâine coaptă de curând, de rozmarin, de carne sărată, chiar de tei. Mirosul o asaltă pe domnișoara Temple, făcând-o să se gândească la Contessa ca la o ființă umană, care, oricât de înspăimântătoare sau de stăpână pe sine ar fi fost, era, totuși, un om normal, cu dorințe și slăbiciuni… iar domnișoara Temple pătrunsese în bârlogul ei.

Inspiră din nou mirosul și se linse pe buze.

Domnișoara Temple se întrebă repede dacă nu cumva, în această dezordine absolută, Contessa ascunsese ceva de valoare, un jurnal, un plan sau un artefact care ar putea lămuri care erau scopurile secrete ale Cabalei. În spatele ei auzea în continuare

gemetele și vaietele domnișoarei Vandaariff. Oare ce-i făcuseră acelei femei – parcă era în chinurile nașterii! Neliniștea o cuprinse din nou pe domnișoara Temple care simți cum fruntea și spatele i se acoperă cu broboane de sudoare. Până la urmă, dușmanii ei cei mai înverșunați – Contessa și Comte d'Orkanez – trebuia să vină aici. Era pregătită să-i înfrunte? Cu Comte se descurcase destul de bine la ceai, dar o mulțumea mai puțin interacțiunea prelungită cu cele două femei, adversare oricum mai puțin redutabile (dacă adversar era cuvântul potrivit pentru atât de dezorientata domnișoară Vandaariff). O confruntare care ar fi trebuit să fie încordată, pe muchie de cuțit, palpitantă, devenise într-un fel misterioasă, tulburătoare, senzuală și netensionată. Domnișoara Temple se hotărî să găsească tot ce putea și să plece cât mai repede cu putință.

Mai întâi își trecu mâna pe sub voluminoasele perne de puf de la capătul patului. Nimic. Ceea ce era de așteptat – o privire scurtă, aruncată sub saltea și sub pat, avu același rezultat. Domnișoara Temple se apropie de șifonierul Contessei cu un dram de speranță, căutând sertarul cu lenjeria ei intimă. O femeie nesăbuită ar fi putut ascunde ceva acolo, în ideea că natura personală a obiectelor ar fi zădărnicit orice încercare de a le controla. Dușman declarat al indiscreției, domnișoara Temple știa că și opusul era adevărat – astfel de mătăsuri, corsete, ciorapi și balene de corset provocau o curiozitate de neoprit aproape în fiecare persoană – cine n-ar fi *vrut* să scormonească prin ele? – și astfel ideea de a ascunde un jurnal plin de taine, de pildă, într-un astfel de loc echivala cu a-l lăsa pe o masă în salon, ca pe un ziar, sau, mai rău, pe masa servitorilor la ora prânzului. Așa cum se așteptase, nu găsi nimic care să-i trezească interesul printre lenjeria de corp a Contessei – deși poate că zăbovi o clipă trecându-și degetele peste obiectele de mătase și, înroșindu-se, mirosi câteva dintre cele mai lucioase și mai delicate – și închise sertarul. Cele mai bune ascunzători erau și cele mai banale – lăsate înadins la vedere sau vârâte, să spunem, printre încălțări. Dar nu găsi nimic, în afară de un număr uimitor de perechi de pantofi, care mai de care mai scumpi. Domnișoara Temple se întoarse – avea timp să scotocească prin toate? Domnișoara Vandaariff mai gemea încă? – în căutarea unei ascunzători ingenioase. Nu văzu decât haine aruncate peste tot… și zâmbi. Lângă șifonier, lipit de peretele întunecat, era un morman de bluze și șaluri care păreau aruncate acolo în mod deliberat, departe de ochii curioși. Îngenunche în fața lui și începu să caute prin el. În câteva clipe scoase la iveală o carte mare, din sticlă albastră, lucioasă, ascunsă ca un nou-născut într-un șal italian galben, de damasc.

Era de mărimea unui volum de enciclopedie ceva în genul literei „N" sau „F" – lungă de vreo 35 centimetri, lată de vreo 33 și groasă de vreo 8. Coperta era grea, de parcă sticlarul ar fi vrut

să facă ceva mai grozav decât pielea de Toscana, lucrată în relief, pe care domnișoara Temple o văzuse în piața de lângă statuia Sf. Isobel, și opacă, fiindcă, deși ar fi trebuit să vadă clar prin ea, straturile erau, de fapt, foarte dense. De asemenea, la prima vedere cartea părea să fie monocoloră, un albastru-violet închis și foarte viu, dar privind mai atent domnișoara Temple își dădu seama că era străbătută de dungi a căror culoare se schimba mereu, seducător, de la azur la cobalt și acvamarin, fiecare nuanță având un impact tulburător asupra ochiului ei interior, ca și cum și-ar fi lăsat atât amprenta vizuală cât și cea emoțională. Nu văzu niciun cuvânt pe copertă și – când se uită, punând mâna pe carte ca să-i schimbe poziția – nici pe cotor.

Domnișoara Temple aproape că leșină la atingerea cărții. În timp ce cardul albastru o fascinase până la uitarea de sine, cartea îi provoca un vârtej de senzații primare gata să o înghită. Își desprinse mâna de pe ea abia mai putând respira.

Privi spre ușa deschisă – dincolo de ea celelalte femei nu se mai auzeau. Trebuia să se întoarcă la ele – trebuia să *plece* – fiindcă cele două puteau intra după ea dintr-o clipă într-alta, iar după ele, foarte curând, Comte sau Contessa. Își acoperi mâna cu șalul de damasc, ca să poată atinge cartea fără să pățească nimic, și se pregăti să o împacheteze și să o ia cu ea – era o pradă cu care avea să-i uimească pe doctor și pe Chang. Domnișoara Temple privi în jos și își mușcă limba. Dacă deschidea cartea fără să atingă sticla… cu siguranță putea înțelege lucrurile mai bine și avea ce să le spună celorlalți. Aruncând o nouă privire în urmă – să fi leșinat domnișoara Vandaariff? – se uită încet sub copertă.

Paginile – putea vedea prin ele, fiecare strat subțire suprapunându-se peste următorul cu jocul lui unic, inform și învolburat de nuanțe de albastru – păreau la fel de delicate precum aripile de viespi – aripi pătrate, de mărimea unei farfurii – legate straniu de cotor astfel încât să le poată întoarce ca la o carte obișnuită. Nu-și dădea bine seama, dar păreau a fi sute de pagini, toate emanând o lumină albastră care pulsa dând încăperii un aspect nefiresc, spectral. Evită să întoarcă pagina de teamă să nu spargă sticla (la fel cum evită să se uite la ea prea de aproape), iar când se încumetă să o facă descoperi că sticla era destul de rezistentă – deși subțire ca hârtia, aducea la pipăit mai curând cu un ochi de geam. Domnișoara Temple întoarse o pagină strălucitoare, apoi alta. Privi în carte, clipi de câteva ori, apoi închise ochii – oare nuanțele acelea de albastru chiar se *învolburau?* Neliniștea i se prefăcu într-o senzație de apăsare, în dorința de a dormi sau măcar de a se relaxa, de a uita de intenții și autocontrol. Clipi iar. Trebuia să închidă cartea imediat și să plece. Se făcuse atât de cald acolo. O picătură de transpirație îi căzu de pe frunte pe sticlă, locul se întunecă, apoi se învolbură și pagina începu să se închidă la culoare. Domnișoara Temple o privi cu groază – un punct albastru-violet care se deschidea ca o

orhidee sau ca sângele care țâșnește dintr-o rană… era poate cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată, deși se temea de ceea ce se va întâmpla în clipa în care întreaga pagină avea să se întunece. Curând totul se sfârși, ultima fărâmă de albastru strălucitor se acoperi de întuneric și tânăra nu mai văzu nimic prin celelalte pagini… văzu numai prin abisul petei albastru violete. Domnișoara Temple auzi un gâfâit – fiind vag conștientă că ea însăși îl scosese – și fu înghițită.

Imaginile se zvârcoliră în mintea ei și apoi trecură prin ea, ideea, pe cât de înspăimântătoare, pe atât de încântătoare, fiind că *ea* nu părea a fi acolo, fiindcă, la fel ca în cazul doamnei Marchmoor și a cardului, percepția ei era subsumată senzațiilor imediate care o subjugau. Domnișoara Temple simțea că plonjase în mai multe vieți, care se succedau vertiginos, atât de convingătoare și de numeroase, încât amenințau însăși existența lui Celeste Temple ca entitate de sine stătătoare… se afla la un bal mascat în Veneția, iarna, bea vin dres cu mirodenii, mirosul apei din canale, al pietrei jilave și al lumânărilor de seu, fierbinți, mâinile care o pipăiau din spate, în întuneric, și calmul ei încântător în timp ce reușea să poarte o conversație cu teologul mascat din fața ei, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic… furișându-se printr-un pasaj îngust, de cărămidă, cu mici alcovuri de o parte și de alta, ținând un felinar în mână, numărând alcovurile și apoi, ajunsă în dreptul celui de-al șaptelea pe partea dreaptă, împingând un disc mic de fier prins de un cui și lipind ochiul de gaura de dedesubt, privind în dormitorul vast, în timp ce două siluete se opinteau una într-alta, un bărbat tânăr, musculos, cu coapsele goale albe ca laptele, aplecat peste o măsuță, și un bărbat mai în vârstă în spatele lui, roșu la față, făcând spume ca un taur… era pe un cal, strângând animalul între picioare cu putere și îndemânare, cu o mână ținând de frâu, cu cealaltă fluturând o sabie încovoiată, străbătând cu toată viteza o câmpie aridă din Africa, atacând un pâlc de călăreți cu turbane albe și fețele oacheșe, striga de teamă și plăcere, bărbații în uniforme roșii de lângă ea strigau și ei, cele două linii repezindu-se una către cealaltă ca un plesnet de bici, aplecându-se peste bidiviul în galop, cu sabia întinsă, înfigându-și genunchii în coastele calului, apoi fracțiunea de secundă a impactului năucitor – sabia arabului trecându-i pe lângă umăr, vârful sabiei ei străpungând gâtul arabului, un jet de sânge și senzația că brațul îi este smuls în timp ce caii își continuau fuga, sabia scăpată din mână, un alt arab în fața ei, anticipându-i moartea cu un strigăt triumfător… o cascadă extraordinară, de mărimea a două catedrale, stătea în mijlocul unor piei-roșii scunde, înarmate cu arcuri și săgeți, cu părul negru tuns în stilul regilor medievali… munți de gheață plutitori, mirosul de pește și sare, un guler de blană care îi gâdila fața, în spatele ei oameni care vorbeau despre piei, fildeș și

metale îngropate în pământ, în mănușa ei mare o figurină înspăimântătoare, un pitic chior, cu gura până la urechi… o încăpere întunecoasă, din marmură, plină de aur, oale, căni, piepteni și arme, toate aurite, apoi sicriul, cu puțin mai lung decât trupul regelui-copil, acoperit cu o foaie groasă de aur presărată cu giuvaiere, apoi mâna care deschise un briceag și desface un smarald încântător… atelierul unui pictor, ea, goală pe un divan, fără nicio urmă de jenă, privind în sus, spre un luminator deschis, norii cenușii, perlați, deasupra ei, un bărbat cu pielea vopsită în albastru, între coapsele ei, jucându-i-se cu degetele de la picioare, ridicându-i un picior pe umăr și întorcându-se, la fel și ea, ca să-l întrebe pe pictor dacă era de acord cu acea poziție, o siluetă în spatele unei pânze enorme pe care nu o putea vedea, cum nu-i putea vedea nici fața, doar mâinile puternice în care ținea paleta și pensula, dar înainte de a-i auzi răspunsul atenția îi fu atrasă, în mod plăcut, de partenerul ei care se aplecase ca să-și treacă două degete, voluptuos, abia atingând-o, peste vaginul ei… o cameră înăbușitoare, urât mirositoare, înțesată de trupuri negre, asudate, legate cu lanțuri care zornăiau tot timpul, iar ea se plimba cu pași mari, încolo și-ncoace, făcând însemnări într-un registru… un banchet la care participau bărbați în uniformă, înalți, palizi și bărboși, și soțiile lor elegante, doldora de bijuterii, tăvile de argint cu păhărele împodobite cu frunze aurii, fiecare conținând un tonic cu gust de lemn-dulce, iute, invitații golind pahar după pahar, viorile asigurând fundalul unei conversații politicoase, farfurioare de cristal cu icre negre la gheață, platouri cu pâine neagră și pește portocaliu, un semn din cap către un chelner cu o eșarfa albastră care îi dădu un volum în piele neagră cu o pagină îndoită, iar ea îi spuse că îl va citi mai târziu și îi zâmbi, întrebându-se pe care din invitați trebuia să-l trădeze… ghemuită în fața unui foc de tabără înconjurat de pietre, umbra unui castel profilat pe cerul luminat de lună, cu zidurile înălțându-se din stâncile roșii, abrupte, aruncând foaie după foaie în flăcări, privind cum se înnegresc și se zbârcesc, sigiliile roșii, din ceară, topindu-se în neant… o curte de piatră într-o seară toridă, înconjurată de iasomia înflorită, parfumată, și de ciripitul păsărilor, întinsă pe un pat cu așternut de mătase, cei din jur nesinchisindu-se de ea, bând, vorbind și aruncând câte o privire batjocoritoare paznicilor cu turbane, despuiați până la brâu, plini de mușchi, ea cu picioarele desfăcute și cu degetele înfipte în părul lung, împletit, al adolescentei aplecate peste pelvisul ei, ale cărei buze și limbă o explorau cu o insistență măsurată, ireală, senzația invadându-i trupul, un val încântător care se pregătea să se spargă, ridicându-se, ridicându-se, degetele strângând părul fetei din ce în ce mai tare, chicotul atotștiutor al tinerei care se îndepărtă brusc, lăsându-și doar limba să-i alunece peste pielea care ardea de dorință, pentru ca să o afunde din nou, valul care se potolise înălțându-se, din ce în ce mai sus și mai plin, promițând

să se spargă precum corola a o mie de orhidee albastre peste și în fiecare centimetru al trupului ei…

În aceste clipe de trăire maximă, undeva, în străfundurile minții, domnișoara Temple își dădu seama că se rătăcise și găsi cu greu în memoria ei – sau în memoria atâtor altor persoane – o voce subțire care răzbătea prin acest vacarm extatic, cuvintele doamnei Marchmoor către domnișoara Vandaariff, despre card, despre concentrarea asupra unui moment pentru a-l putea retrăi, pentru a controla senzația, experiența în sine. Limba vioaie a tinerei provocă un alt spasm de plăcere în vintrele ei, iar domnișoara Temple – prin ochii femeii care dăruise această experiență cărții – privi în jos și cu un efort extraordinar se concentră pe părul fetei, degetele împingându-i pletele împodobite cu mărgele, apoi numai mărgelele, culoarea… erau albastre, bineînțeles că erau albastre… sticla albastră… se sili să privească în ea, adânc, gâfâind din nou, ridicându-și șoldurile împotriva voinței ei și, într-un fel, abătându-și atenția dincolo de limba care continua să o exploreze atât de dulce, izgonindu-și toate celelalte gânduri și senzații până când nu mai văzu și simți decât suprafața sticlei și apoi, în acel moment atât de limpede, cu forța întregii ființe, trecu altundeva, eliberându-se.

Domnișoara Temple răsuflă din nou adânc și deschise ochii, constatând cu surprindere că stătea cu capul pe podea, lipit de șalul în care învelise cartea. Se simțea slăbită, pielea îi ardea și era jilavă. Se ridică în genunchi și privi în spatele ei. Apartamentul Contessei era învăluit în tăcere. Oare cât timp se uitase în carte? Nu-și putea aminti toate întâmplările la care fusese martoră – la care luase parte. Trecuseră mai multe ore, vieți? – sau era ca un vis, în care orele devin minute? Se sprijini pe călcâie și-și simți picioarele nesigure și, stânjenită, umezeala dintre ele. Ce i se întâmplase? Ce gânduri i se întipăriseră în minte – ce *amintiri* despre cum pustiise pe cineva și fusese pustiită, despre sânge și sare, bărbat și femeie? Cu o ironie amară, domnișoara Temple se întrebă dacă nu cumva devenise cea mai dezmățată virgină din istorie.

Silindu-și trupul secat să se miște, domnișoara Temple strânse șalul în jurul cărții și îl înnodă. Privi în jur după poșeta ei verde. N-o văzu. N-o avusese în mână? O avusese, era sigură… dar dispăruse. Se ridică în picioare, luă cartea în mână și își îndreptă atenția spre ușa care încă mai era pe jumătate deschisă. Se apropie tiptil și privi în salon. În primul moment nu-și dădu seama dacă părăsise cu adevărat cartea, atât de stranie era priveliștea din fața ei, atât de *schimbată,* ca și cum ar fi văzut o grotă din Pompei reconstituită în lumea modernă. Doamna Marchmoor ședea într-o rână pe un divan, cu rochia bej descheiată la nasturi și lăsată pe șolduri. Își scosese corsetul și

era goală până la brâu, cu excepția celor trei rânduri de perle care îi acopereau gâtul. Domnișoara Temple nu se putu abține să nu se uite la sânul ei stâng, greu și palid, degetele mâinii stângi a femeii gâdilând sfârcul, cea dreaptă fiind blocată de capul domnișoarei Vandaariff. Domnișoara Vandaariff, fără mască, cu părul desfăcut care îi ajungea până în talie, stătea întinsă pe divan, lângă doamna Marchmoor, cu ochii închiși, cu picioarele îndoite, cu o mână strânsă în poală, iar cu cealaltă sprijinind sânul drept al doamnei Marchmoor, din care sugea pe îndelete, visătoare, ca un nou-născut sătul.

În fața lor, într-un fotoliu, cu un trabuc într-o mână și bastonul de abanos cu măciulie bătută în perle în cealaltă, din nou în haina lui de blană, ședea Comte d'Orkanez. În spatele lui, stăteau patru bărbați în semicerc: unul mai în vârstă, cu brațul într-o eșarfă, unul scund și îndesat, cu fața roșie și vânăt în junii ochilor, și doi în uniformă despre care își dădu seama, cunoscându-l pe doctorul Svenson, că sunt din Macklenburg. Unul avea o privire aspră, dură, părul tuns scurt, ochii injectați și era tras la față. Pe celălalt îl știa – din card, îl știa chiar foarte bine – era Karl-Horst von Maasmärck. Prințul îi făcu o impresie proastă – era înalt, palid, slab, istovit și molatic, fără bărbie și cu niște ochi care aminteau de stridiile crude. Trecând peste aceste persoane, privirea i se opri la cel de-al doilea divan, pe care ședea Contessa Lacquer-Sforza, cu portțigaretul într-un echilibru perfect, din care se înălța, încolăcit, un fir de fum. Contessa purta o jachetă violetă, strânsă pe corp, tivită cu pene negre mici care contrastau cu pieptul și gâtul ei palid, și cercei lungi, din chihlimbar. Sub jachetă, ca și cum femeia ar fi fost o ființă magică primară, rochia neagră părea să-i curgă de-a lungul trupului, direct pe podeaua întunecată… unde hainelor aruncate de-a valma li se alăturaseră toate obiectele, făcute bucăți, din sacul de voiaj al domnișoarei Temple, sfâșiat cu cuțitul.

Cu excepția domnișoarei Vandaariff, toți aveau ochii îndreptați asupra domnișoarei Temple, într-o tăcere absolută.

— Bună seara, Celeste, spuse Contessa. Te-ai întors din carte. Impresionant. Să știi că nu toată lumea reușește.

Domnișoara Temple nu răspunse.

— Sunt bucuroasă că te afli aici. Sunt bucuroasă că ai avut ocazia să ai un schimb de păreri cu Comte și cu însoțitoarea mea, doamna Marchmoor, și să o cunoști pe scumpa de Lydia, cu care, desigur, cred că ai multe în comun – două tinere înstărite, cărora viața pare să le ofere tot ce-și doresc.

Comte scoase un nor de fum albastru pe nas. Doamna Marchmoor zâmbi și își frecă încet sfârcul rumen al sânului între

degetul mare și cel arătător. Șirul de bărbați nu se clinti.

— Trebuie să înțelegi, continuă Contessa, că asociatul tău, Cardinalul Chang, nu mai este printre noi. Doctorul din Macklenburg te-a abandonat, părăsind orașul de frică. Ai văzut ce efecte are Procesul nostru. Te-ai uitat într-una din cărțile noastre de sticlă. Știi cum ne cheamă și cum arătăm, știi de legătura noastră cu lordul Vandaariff și cu familia Maasmärck din Macklenburg. Probabil că știi (aici Contessa zâmbi) și faptele care au dus la iminenta apariție a unui nou lord Tarr. Știi toate aceste lucruri și poți ghici mai multe, fiindcă sunt sigură că ești la fel de inteligentă pe cât ești de tenace.

Contessa își duse portțigaretul lăcuit la buze și trase adânc fumul în piept, apoi își lăsă mâna încet pe divan. Cu un oftat abia auzit, buzele i se deschiseră într-un zâmbet strâmb, viclean, și lăsară să iasă un rotocol de fum prin colțul gurii.

— Pentru toate acestea, Celeste Temple, trebuie să mori.

Domnișoara Temple nu răspunse.

— Mărturisesc, continuă Contessa, că e foarte posibil să te fi judecat greșit. Cel puțin așa mi-a spus Comte și Comte, după cum știi, rareori se înșală. Ești o tânără puternică, mândră, hotărâtă și, deși mi-ai pricinuit mari neplăceri… recunosc, chiar m-ai *înfuriat*... mi s-a sugerat să-ți fac o ofertă… o ofertă pe care în mod normal nu aș face-o unei persoane pe care am hotărât să o distrug. Și totuși, mi s-a sugerat… să te las să fii părtașă, de bună voie, la măreața noastră operă.

Domnișoara Temple nu răspunse. Își simțea picioarele moi și inima rece. Chang era mort? Doctorul fugise? Nu-i venea să creadă. Refuza să creadă.

Ca și cum i-ar fi citit sfidarea pe buzele tremurânde, Comte își scoase trabucul din gură și spuse cu vocea lui joasă, aspră și posomorâtă:

— Mai simplu de atât nu se poate. Dacă nu accepți, cineva îți va tăia gâtul imediat, în această cameră. Dacă accepți, vei veni cu noi. Te asigur că orice încercare de a ne trage pe sfoară va da greș. Abandonează orice speranță, domnișoară Temple, fiindcă oricum îți va distrusă… și înlocuită de *certitudine.*

Domnișoara Temple se uită la fața lui severă, apoi la frumusețea sinistră a Contessei Lacquer-Sforza, la zâmbetul ei

perfect în același timp cald, ispititor, și rece ca gheața. Cei patru bărbați o priviră cu indiferență, prințul scărpinându-se la nas cu o unghie. Oare toți fuseseră transformați de Proces, logica lor animalică scăpând de constrângerile morale? Văzu cicatricele de pe fața prințului și a bărbatului vânjos. Judecând după ochii lui sticloși, insul mai în vârstă părea că era stăpânit de aceeași dorință – poate că urmele de pe fața lui dispăruseră deja – doar celălalt militar avea o expresie normală, în care se amestecau certitudinea și îndoiala. Pe fața celorlalți se citea doar o încredere lipsită de complicații, inumană. Se întrebă care dintre ei era cel care o va ucide. În cele din urmă își opri privirea asupra doamnei Marchmoor, a cărei expresie indiferentă părea să ascundă o mare curiozitate… de parcă n-ar fi știut ce va face domnișoara Temple și nici ce s-ar întâmpla dacă aceasta accepta propunerea.

— Se pare că nu am de ales, șopti domnișoara Temple.

— Nu ai, spuse Contessa. Se întoarse spre bărbatul masiv de lângă ea, și ridică din sprâncene ca pentru a semnala că rolul ei luase sfârșit.

— Domnișoară Temple, spuse Comte d'Orkanez, fă bine și scoate-ți botinele și ciorapii.

Mergea în picioarele goale – o stratagemă simplă care o împiedica să o șteargă pe străzile murdare și denivelate. Doamna Marchmoor rămase în urmă, toți ceilalți coborând odată cu ea – militarul, insul solid, cu cicatrice pe față, insul mai în vârstă luând-o înainte ca să pregătească trăsurile, Comte și Contessa la stânga și la dreapta ei, prințul în spate, la braț cu domnișoara Vandaariff. În timp ce coborau scara principală, domnișoara Temple văzu un recepționer nou care se înclină cu respect la un semn făcut cu capul de Contessa. Tânăra se întrebă de ce avea nevoie de Proces o astfel de femeie, sau de magica sticlă albastră – se îndoia că exista vreo persoană care să aibă forța sau dispoziția de a-i refuza Contessei ceva. Aruncă o privire scurtă spre Comte, care se uita înainte fără să i se citească nimic pe chip, cu o mână pe bastonul cu măciulia încrustată cu perle, în cealaltă cu cartea albastră învelită în șal, ca un rege exilat care intenționează să-și recapete tronul. Simți cum îi înțeapă degetele covorul aspru. Când era mai mică, avea tălpile tari și pline de bătături, fiind obișnuită să alerge desculță pe plantația tatălui ei. Acum deveniseră moi, catifelate, de parcă le-ar fi îmbăiat în lapte, dar la fel de nefolositoare în eventualitatea unei evadări ca și o pereche de cătușe. Se gândi cu strângere de inimă la micile ei botine verzi, abandonate, aruncate sub divan. Nimeni nu va mai avea grijă de ele, de asta era sigură, și se întrebă dacă se va mai găsi cineva care să aibă grijă de ea.

În fața hotelului așteptau două trăsuri una închisă, roșie, elegantă, cealaltă mai mare, neagră, cu însemnele ducatului de Macklenburg pe ea. Prințul, domnișoara Vandaariff, militarul și insul robust, cu cicatrice, urcară în trăsura neagră, bărbatul mai în vârstă luând loc lângă vizitiu. Un angajat al hotelului ținu ușa trăsurii roșii pentru Contessa, apoi pentru domnișoara Temple care, în timp ce urca, simți cum scara rece de fier parcă îi intra în picior. Se așeză în fața Contessei. O clipă mai târziu urcă și Comte, făcând trăsura să se cutremure de atâta greutate. Comte se așeză lângă Contessa și ușierul închise portiera. Comte bătu de câteva ori cu bastonul în tavan și trăsura o porni la drum. Din momentul în care i se ceruse să-și scoată botinele și până când trăsura se pusese în mișcare, cei trei nu mai scoseseră niciun cuvânt. Domnișoara Temple își drese glasul și îi privi. Tăcerea prelungită aproape întotdeauna îi slăbea autocontrolul.

— Aș vrea să aflu ceva, zise ea.

— Ce anume? întrebă Comte într-un târziu.

Tânăra își întoarse privirea spre Contessa, fiindcă de la ea voia să afle.

— Aș vrea să știu cum a murit Cardinalul Chang.

Contessa Lacquer-Sforza se uită scrutător în ochii domnișoarei Temple.

— L-am omorât, eu, declară ea, dar pe un ton care o provocă pe tânără să vorbească din nou.

Domnișoara Temple se lăsă intimidată – chiar dacă persoana care o ținea captivă nu voia să discute acest subiect, pentru ea era un test de voință.

— Vorbiți serios? făcu ea. A fost un om formidabil.

— A fost, acceptă Contessa. I-am umplut plămânii cu sticlă pisată fabricată din lutul nostru albastra-violet. E foarte eficace și, în cantități precum cele inhalate de Cardinal, este letală. „Formidabil”, desigur, e un cuvânt cu multe nuanțe – curajul este adesea cel mai simplu și cel mai ușor de învins.

Detașarea cu care Contessa descria felul în care îl omorâse pe Chang o descumpăni total pe domnișoara Temple. Deși îl cunoștea pe Cardinalul Chang de foarte puțin timp, acesta o impresionase atât de profund, încât moartea lui neașteptată venea ca o lovitură devastatoare.

— A fost o moarte rapidă sau lentă? întrebă ea cu o voce cât se poate de neutră.

— N-aș zice că a fost *rapidă*... zise Contessa și vârî mâna într-o poșetă neagră, împodobită cu mărgele negre, scoțând pe rând

portțigaretul, o țigară pe care o răsuci în portțigaret, și un chibrit cu care o aprinse. Și totuși, moartea în sine a venit poate ca o binecuvântare, fiindcă – după cum ai văzut și singură – sticla albastră poartă în ea o atracție pentru vis și pentru… experiența senzuală. S-a observat adesea că bărbații care sunt spânzurați mor într-o stare de tumescență extremă (aici Contessa făcu o pauză, ridicând din sprâncene ca să verifice dacă domnișoara Temple o urmărea cu atenție), dacă nu printr-un zvâcnet brusc, ceea ce, pentru bărbații din lumea noastră cel puțin, e un sfârșit preferabil multor altora. Credința mea este că, reacții similare, poate chiar mai puternice, însoțesc moartea provocată de sticla albastră. Sau cel puțin așa sper, căci, într-adevăr, Cardinalul Chang a fost un adversar ieșit din comun… mai să nu-i vreau răul, în afară de moarte.

— Ți-ai confirmat ipoteza examinându-i pantalonii? pufni Comte.

De-abia peste o clipă domnișoara Temple înțelese că d'Orkanez glumea.

— N-am avut timp, spuse Contessa chicotind. Viața e plină de regrete. Dar regretele ce sunt? Frunze dintr-un anotimp trecut – căzute, uitate și măturate de vânt.

Spectrul morții lui Chang – care, în pofida descrierii foarte sugestive făcute de Contessa, nu putea fi decât oribilă, cu sângele țâșnind pe gură și pe nas – îndreptase gândurile domnișoarei Temple spre propria ei soartă.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Sunt sigură că știi, răspunse Contessa. La Casa Harschmort.

— Ce vreți să-mi faceți?

— Teama de ceea ce nu poți schimba nu are niciun rost, spuse Comte.

— În afară de plăcerea de a privi cum te zvârcolești, șopti Contessa.

Tânăra nu avu replică, dar, după câteva secunde în care încercările ei de a arunca o privire pe geamurile înguste – amplasate de o parte și de alta a băncii pe care stăteau cei doi, poate pentru a face ca o persoană aflată în situația ei să rămână nevăzută sau, pe o planetă mai inocentă, să adoarmă fără grijă nu o lămurire în ce cartier se află, își drese vocea ca să vorbească din nou.

Contessa scoase un chicot.

— Am făcut ceva ca să vă stârnească râsul? întrebă domnișoara Temple.

— Nu, dar ești pe cale de a o face, răspunse Contessa. Cuvântul „tenace” nu ți se potrivește nici măcar pe jumătate, Celeste.

— Foarte puține persoane își permit să vorbească despre mine atât de liber, remarcă tânăra. Cel mai probabil pot fi numărate pe degetele de la o singură mână.

— Cum așa, nu crezi că suntem destul de apropiate? întrebă Contessa. Eu una credeam că suntem.

— Atunci care e numele *tău* de botez?

Femeia elegantă chicoti din nou și domnișoarei Temple i se păru că până și Comte d'Orkanez încearcă o grimasă.

— Rosamonde, spuse Contessa. Rosamonde, Contessa di Lacquer-Sforza.

— Lacquer-Sforza? E numele unei *localități?*

— A fost. Mă tem că acum e doar o idee.

— Înțeleg, făcu tânăra, neînțelegând nimic, dar dorind să-i facă pe plac.

— Fiecare are plantația lui, Celeste… insula lui, chiar dacă o are numai în inimă.

— Ce păcat, declară domnișoara Temple. Cred că o insulă *adevărată* îți oferă mult mai multe satisfacții.

— Uneori, zise Contessa, tonul cald al vocii înăsprindu-se ușor, doar așa pot fi vizitate sau păstrate aceste locuri.

— Nefiind *reale?*

— Dacă așa vrei să le vezi.

Tânăra rămase tăcută, știind că nu înțelegea ce voia să spună Contessa.

— Eu nu vreau s-o pierd pe a mea, spuse ea.

— Nimeni nu vrea, draga mea, răspunse Contessa.

Își continuară drumul în tăcere până când Contessa zâmbi la fel de binevoitoare ca înainte și spuse:

— Parcă voiai să întrebi ceva.

— Da, replică domnișoara Temple. Voiam să întreb despre Oskar Veilandt și picturile lui care înfățișează Buna Vestire, am văzut că ai una în apartamentul tău. Am discutat despre el cu Comte, la ceai.

— Nu zău?

— De fapt, i-am atras atenția că, din punctul meu de vedere, îi datorează suspect de mult pictorului.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Domnișoara Temple nu-și făcea iluzii că îi poate înfuria sau flata pe cei doi atât de mult, încât, profitând de neatenția lor, să sară din trăsură – un gest care nu putea duce decât la moartea ei sub roțile trăsurii care venea din spate – și totuși, picturile reprezentau un subiect care îi putea oferi informații prețioase despre Proces, pe care le putea folosi ca să evite transformarea ei într-un automat. Desigur, nu avea cum să înțeleagă amănuntele legate de știință sau de alchimie – știința și alchimia erau unul și același lucru? – chestiunile teoretice lăsând-o întotdeauna rece, deși știa că cel puțin Comte avea o atitudine exact opusă. Mai mult de-atât, știa că d'Orkanez devenea *sensibil* când venea vorba de pictorul dispărut, iar ea, de regulă, nu pregeta să-i agaseze pe ceilalți cu insistențele ei.

— Cum așa? întrebă Contessa.

— Păi, cum să fie, răspunse domnișoara Temple, picturile care fac parte din *Buna Vestire* sunt în mod clar o prezentare alegorică a Procesului vostru, ba chiar a conspirației voastre luate în totalitatea ei – lăsând la o parte faptul că imaginile în sine sunt o adevărată blasfemie, chiar dacă reprezintă mai multe ipostaze ale aroganței – așa cum îl vedeți voi, de *perfecționare,* ca efect al neprețuitei sticle albastre. Bineînțeles (aici tânăra îi aruncă o privire piezișă lui d'Orkanez, rămas impasibil), se pare că toate meritele și le-a asumat Comte – vi le-ați asumat toți – fiindcă pe spatele tablourilor sunt trecute secretele alchimice ale pictorului – fapt pentru care domnul Veilandt a plătit cu viața.

— I-ai spus asta lui Comte?

— Desigur.

— Și el cum a reacționat?

— A plecat de la masă.

— *Este* o acuzație foarte serioasă.

— Dimpotrivă, este o acuzație foarte evidentă și, în plus, după toată violența pe care ați declanșat-o, după toate distrugerile pe care le-ați provocat, niciunul dintre voi nu are dreptul să o considere deplasată sau gratuită. Dat fiind că ceea ce faceți e

monstruos, iar uciderea inițiatorului este și mai și, cred că ucigașul e… *pe măsură.*

Cu o reacție care împlinea cele mai mari speranțe ale domnișoarei Temple de provocare a unei stări de confuzie, Comte d'Orkanez se aplecă, întinse mâna dreaptă și o apucă de gât. Tânăra se lipi fără folos cu spatele de peretele trăsurii și încercă să se convingă că, dacă d'Orkanez ar fi vrut să-i facă vreun rău, s-ar fi repezit la ea mai demult. Pe măsură ce degetele puternice i se înfășurau în jurul gâtului, începu să se îndoiască de raționamentul ei și privi disperată în ochii albaștri și reci ai bărbatului. Degetele o strângeau tare, dar nu o sufocau. Imediat își aduse aminte cu groază de domnul Spragg. Rămase nemișcată.

— Te-ai uitat la tablouri – la două dintre ele, da? întrebă d'Orkanez cu vocea joasă și amenințătoare. Spune-ne… ce *impresie* ți-au făcut?

— Cum adică? scânci ea.

— Ce *crezi* despre ele? Ce gânduri ți-au provocat?

— Păi, cum spuneam, o prezentare alegorică…

Bărbatul o strânse atât de tare și atât de brusc, încât domnișoara Temple crezu că îi va rupe gâtul. Contessa se aplecă și ea, vorbind cu blândețe:

— Celeste, Comte încearcă să te facă să *gândești.*

Domnișoara Temple înclină din cap. Comte slăbi strânsoarea. Tânăra înghiți în sec.

— Cred că tablourile mi s-au părut nefirești. Fiindcă femeia din ele a fost dăruită unui înger… este dăruită… senzației și plăcerii… ca și cum altceva n-ar mai exista. Așa ceva e imposibil. E periculos.

— Cum așa? întrebă Comte.

— Fiindcă nu s-ar mai putea realiza nimic! Fiindcă… fiindcă… nu e nicio limită între lume și trup, între lume și minte… ar fi de nesuportat!

— Eu aș zice că așa ceva e încântător, șopti Contessa.

— Nu și pentru mine! strigă tânăra.

Foșnindu-și rochia, Contessa își schimbă locul, așezându-se lângă domnișoara Temple, și își lipi buzele de urechea tinerei.

— Ești sigură? Fiindcă te-am văzut, Celeste… te-am văzut prin oglindă și te-am văzut aplecată asupra cărții… și încă ceva.

— Ce anume?

— Când erai în camera mea… în genunchi, atât de dulce… ți-am simțit *mirosul*…

Domnișoara Temple scânci, neștiind ce să facă.

— Gândește-te la carte, Celeste, șuieră Contessa. Amintește-ți ce-ai văzut! Ce-ai făcut, ce ți s-a făcut – ce-ai *devenit!* – prin ce locuri încântătoare ai călătorit!

La aceste cuvinte domnișoara Temple simți cum îi ia foc sângele – ce se întâmpla cu ea? Imaginile din carte i se părură a fi niște urme de pași lăsate de un străin. Erau peste tot! Nu le voia! Dar de ce nu putea să scape de ele?

— N-ai dreptate! strigă ea. Nu-i același lucru!

— Nici tu nu ești, mârâi Comte d'Orkanz. Ai făcut deja primul pas spre *transformarea* ta!

În trăsură se făcuse prea cald. Mâna Contessei găsi piciorul domnișoarei Temple și dispăru repede sub rochia ei, degetele iscusite urcându-i-se pe coapsă. Domnișoara Temple începu să gâfâie. Acestea nu erau degetele boante, grosolane, violente ale lui Spragg, ci – chiar dacă îi invadau intimitatea – niște degete jucăușe, ispititoare, insistente. Nimeni nu o mai atinseseră așa până atunci, în locul acela. Nu mai putea gândi.

— Nu… nu… făcu ea.

— Ce-ai văzut în carte? insistă Comte cu vocea lui aspră, înspăimântătoare. Cunoști gustul morții și al puterii? Știi ce simt îndrăgostiții în sângele lor? Știi! Știi tot și încă ceva pe deasupra! A prins rădăcini în ființa ta! Simți și acum, în timp ce vorbesc! Vei fi vreodată în stare să te desprinzi de ceea ce ai văzut? Vei fi vreodată în stare să respingi aceste plăceri, după ce ai gustat din vigoarea lor îmbătătoare?

Degetele Contessei pătrunseră prin despicătura din chiloții ei de mătase și alunecară prin carnea ei umedă cu multă îndemânare. Domnișoara Temple se trase înapoi, dar spațiul din trăsură era atât de mic, iar senzația atât de delicioasă.

— Nu cred că vei fi, Celeste, șopti Contessa.

Femeia mirosi ușor vârfurile a două degete, apoi le strecură mai adânc, în timp ce deasupra freca ușor cu degetul mare. Domnișoara Temple nu știa ce trebuia să facă, cu ce se lupta, mai puțin faptul că cei doi își impuneau voința în fața ei dar nu voia să lupte, plăcerea care îi cuprindea tot trupul era divină, dar, în același timp, simțea nevoia să scape de felul în care cei doi se foloseau de trupul ei, ca niște animale de pradă. Ce importanță avea plăcerea ei pentru Contessa și Comte d'Orkanz? Era doar o cravașă, un instrument, o sursă nesfârșită de servitute și control.

Degetele Contessei se mișcau înainte și înapoi fără încetare. Tânăra scoase un geamăt.

— Gândurile ți-au luat foc, șuieră Comte. Nu le poți evita – te-am prins, trebuie să cedezi – trupul te va trăda, inima te va trăda – deja te-ai abandonat, te-ai lăsat în seama noastră – noile tale amintiri iau locul celor vechi – te înconjoară – viața ta – *personalitatea* ta – s-a schimbat – sufletul tău, cândva pur, a fost *pătat de* cartea mea de sticlă!

Auzindu-i vorbele, domnișoara Temple simți cum se deschid mai multe uși în mintea ei scăpată de sub control către trupul ei străbătut de fiori balul mascat din Veneția, cei doi bărbați văzuți prin fanta din ușă, modelul pictorului pe divan, seraiul divin, și multe, multe alte imagini. Tânăra gâfâia, degetele Contessei explorându-i cu dexteritate cele mai intime unghere, buzele femeii lipite de urechea ei, încurajându-i plăcerea cu mici gemete scoase în șagă care, totuși – sunetul provocator scos de femeie mimând extazul – o împingeau spre o plăcere și mai mare… Domnișoara Temple simți cum se umple de fericire, un nor cald gata să plesnească… dar apoi închise ochii și se văzu, în trăsură, prinsă între dușmani, îl văzu și pe Chang, mort, cu fața palidă brăzdată de dâre de sânge, îl văzu pe doctor, fugind, cu ochii plini de lacrimi și, în sfârșit, de parcă ar fi fost răspunsul pe care îl căuta, întinderea de nisip alb, arid, fierbinte, dincolo de care se întindea o mare albastră, indiferentă… se feri de margine – de marginea *lor,* nu de a ei…

Și chiar în clipa aceea Contessa își retrase mâna și reveni la locul ei, cu un surâs triumfător, iar domnișoara Temple își dădu seama că cei doi nu-i percepuseră victoria interioară. Comte îi dădu drumul la gât și se sprijini de peretele trăsurii. Brusc, tânăra simți cum i se scurge plăcerea din trup și protestul instinctiv al acestuia la pierderea stimulului – și le întâlni privirea, înțelegând că o aduseseră până aproape de paroxism doar pentru a-i demonstra supunerea necondiționată. O priveau cu un dispreț profund care, cu câteva secunde în urmă, ar fi făcut-o să explodeze – și, înainte să rostească vreun cuvânt, mâna Contessei – aceeași mână care îi umblase pe sub rochie – o plesni tare peste față. Domnișoara Temple simți cum îi zboară capul într-o parte, de parcă l-ar fi ars cineva cu fierul roșu. Contessa o plesni din nou, la fel de tare, făcând-o să se lase moale într-un colț la trăsurii.

— Mi-ai omorât doi oameni, spuse ea cu ură. Să nu crezi că voi uita vreodată.

Tânăra își atinse fața amorțită de durere, șocată și ametită, și simți umezeala lăsată de mâna Contessei – mai bine zis umezeala ei. Furia ei se mai domoli când își dădu seama, rușinată, că aerul închis din trăsură era îmbibat de mirosul propriei ei excitări. Își

trase rochia peste genunchi și, ridicând ochii, văzu cum Contessa își șterge degetele metodic cu o batistă. Încercarea lor de a demonstra cât de neajutorată era nu o făcuse decât să-i sfideze și mai mult. Inspiră din nou aerul din trăsură, clipind des ca să-și oprească lacrimile de durere și încurajată de poșeta verde care se ițea din buzunarul lateral al voluminoasei haine de blană purtate de Comte d'Orkanz.

Drumul cu trăsura se sfârși la gara Stropping, unde din nou domnișoara Temple fu silită să meargă desculță, în jos pe scări și prin clădirea gării, spre tren. Era sigură că tălpile i se vor înnegri de praful lăsat de atâția călători și avea dreptate, oprindu-se din când în când ea să le privească și să pufnească, dezgustată, înainte să fie împinsă de la spate. Din nou Comte și Contessa o băgară între ei, prințul și logodnica lui venind din urmă, iar ceilalți trei bărbați asigurând ariergarda. Mai mulți oameni care treceau pe lângă ei dădură politicos din cap – spre prinț și domnișoara Vandaariff, probabil, fiindcă erau des recunoscuți – dar rămaseră nedumeriți la vederea tinerei desculțe care în mod evident își permitea o servitoare care să-i aranjeze părul, dar nu și o pereche de încălțări. Domnișoara Temple nici nu-i băgă în seamă, nici chiar atunci când în ochii lor iscoditori, citi dezaprobarea. Era mai preocupată să caute o soluție de a evada, dar nu găsi nimic, renunțând până și la cei doi polițiști în uniformă – în compania unor persoane atât de nobile și de elegante nimeni nu ar fi crezut că era captivă, cu atât mai puțin ideea de conspirație. Nu avea încotro, trebuia să sară din tren.

Tocmai se hotărâse asupra acestui plan când observă cu deznădejde doi bărbați care așteptau pe peron, alături de controlor, în fața ușii deschise de la ultimul vagon. Unul, amintindu-și de descrierea făcută de doctorul Svenson, probabil că era Francis Xonck îmbrăcat în frac, dar cu o mânecă goală, căci la brațul drept purta un bandaj gros. Pe celălalt, înalt, într-un pardesiu negru, rigid, l-ar fi recunoscut chiar dacă gara ar fi fost ticsită de oameni, până la sfârșitul zilelor ei. Domnișoara Temple se opri brusc din mers, dar simți cum Comte d'Orkanez o strânge ușor de umăr și o împinge câțiva pași până când o făcu să meargă de bună voie. Comte îi dădu drumul – necatadicsind să privească măcar o dată în jos – și îi aruncă o privire Contessei, pe care o surprinse zâmbind sarcastic.

— A, ia te uită… Bascombe și Francis Xonck! Poate că, în timpul călătoriei, vom avea parte și de o împăcare a celor doi îndrăgostiți!

Domnișoara Temple se opri din nou și din nou mâna lui d'Orkanez se întinse ca să o împingă înainte.

Roger îi aruncă o privire scurtă, dar domnișoara Temple observă că, oricât de mult s-ar fi ascuns sub masca expresiei sobre de funcționar guvernamental, revederea îi displăcea tot atât de mult ca și ei. Când vorbiseră ultima oară? Cu nouă zile în urmă? Cu zece zile? Atunci încă mai erau logodiți. Cuvântul o făcu pe domnișoara Temple să tresare de durere – ce cuvânt și-ar fi schimbat mai mult sensul în urma evenimentelor din ultimele ore? Știa că acum erau despărțiți de o distanță pe care nu și-o imaginase niciodată, deosebiri de credință și experiență de viață la fel de mari ca și oceanul pe care îl traversase că să pătrundă pentru prima oară în lumea lui Roger Bascombe. Trebuia să accepte faptul că Roger se abandonase Cabalei și Procesului, senzației amorale – și cine știe, dacă era să se ia după carte, căror perversiuni. Probabil că pusese la cale, împreună cu ceilalți, uciderea unchiului său – altfel cum să obțină titlul de lord? Oare fusese martor – sau, cine știe, chiar participase? – la uciderea Cardinalului Chang? Nu voia să creadă asta, și totuși, iată-l în fața ei. Dar ea nu se schimbase? Se gândi la noaptea de suferință în care plânsese din cauza scrisorii lui Roger – ce mai însemna ea în comparație cu atacul lui Spragg sau cu amenințarea Contessei sau cu brutalitatea draconică a Procesului? Ce mai însemna asta în comparație cu câtă hotărâre și viclenie, autoritate și putere de a alege descoperise în ea – sau cu faptul că era pe picior de egalitate cu doctorul și Cardinalul, o tânără temerară, pe care te puteai baza? Ochii lui Roger se opriră asupra picioarelor ei murdare. Domnișoara Temple nu-și permisese niciodată să apară altfel decât într-o ținută impecabilă în prezența lui – îl văzu cum o măsoară din ochi gândindu-se că tânăra nu meritase atenția – o reacție care era de așteptat, era ceva de care se descotorosise la timp. O clipă simți cum i se oprește inima în loc, dar imediat trase aer în piept, fremătând din nări. Nu conta ce gândea Roger Bascombe – nu va mai conta niciodată.

Pe Francis Xonck nu-l învrednici decât cu o privire scurtă. Îi știa povestea – fratele risipitor și libertin al atotputernicului Henry Xonck – și își dădu seama cât era de mândru și de arogant după expresia lui acră, studiată, constatând cu satisfacție cât de mult suferea din cauza rănii de la mână. Se întrebă cum se întâmplase și regretă că nu văzuse episodul cu ochii ei.

Cei doi bărbați se apropiară pentru a-și prezenta omagiile Contessei. Xonck se înclină, luă mâna Contessei și o apropie de buze. Ca și cum nu ar fost umilită îndeajuns, domnișoara Temple observă cu groază cum Francis Xonck strâmbă discret din nas în timp ce ținea mâna Contessei – aceeași mână care fusese între picioarele ei. Cu un zâmbet răutăcios, privind în ochii Contessei, care îi adresă și ea un zâmbet răutăcios, Xonck, în loc să-i sărute degetele, își trecu încet limba peste ele. Apoi îi lăsă mâna și, pocnind din călcâie, se întoarse spre domnișoara Temple cu un rânjet plin de subînțeles. Tânăra nu întinse mâna, iar Xonck nu

încercă să i-o ia, înclinând din cap spre Comte, cu un zâmbet și mai larg. Domnișoara Temple nu-i mai acordă atenție, fiind atrasă, fără să vrea, de felul în care Roger Bascombe sărută mâna Contesei. Observă cum Roger simte și el mirosul mâinii – deși, pentru o clipă, se arătă dezorientat și nu amuzat, precum Xonck. Privi în ochii veseli ai Contesei, îi atinse degetele cu buzele și îi lăsă mâna.

— Cred că voi doi vă cunoașteți, spuse Contessa.

— Într-adevăr, zise Roger Bascombe și salută scurt din cap. Domnișoară Temple.

— Domnule Bascombe.

— Văd că v-ați pierdut încălțările, remarcă el firesc, nu neapărat lipsit de bunăvoință.

— Mai bine încălțările decât sufletul, domnule Bascombe, replică ea, cuvintele sunând aspru și copilăresc în urechile ei, sau ar trebui să vă spun lordul Tarr?

Roger îi întâlni privirea pentru o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea, sau nu putea în această companie. Apoi se întoarse, adresându-se Contesei și lui d'Orkanez:

— Dacă sunteți amabili, trebuie să urcăm, trenul pleacă dintr-o clipă într-alta.

Domnișoara Temple fu lăsată singură într-un compartiment dintr-un vagon pe care grupul se pare că îl rezervase în întregime. Se așteptase – sau se temuse – că d'Orkanez și Contessa se vor folosi de călătorie ca să o agreseze din nou, dar, după ce Comte deschisese ușa compartimentului și îi făcuse vânt înăuntru, rămase pe culoar, închise ușa și dispăru impasibil din raza ei vizuală. Încercase să deschidă ușa. Nu era încuiată. Scosese capul și îl văzuse pe Francis Xonck stând de vorbă, la doar câțiva metri, cu ofițerul din Macklenburg. Auzind ușa deschizându-se, cei doi se întorseseră spre ea cu o privire atât de fioroasă, încât tânăra se retrăsese repede în compartiment, temându-se să nu vină acolo. Nu veniseră și, după câteva minute în care rămăsese neliniștită în picioare, domnișoara Temple se așezase și încercase să se gândească la ce ar putea face. O duceau la Harschmort, singură, neînarmată și, vai, în picioarele goale. Care era prima stație în drum spre Orange Canal? Crampton Place? Gorsemont? Packington? Oare putea deschide fereastra ca să fugă în timp ce trenul era oprit în gară? Oare putea sări de la această înălțime – erau cel puțin cinci metri – pe pietrele ascuțite de lângă tren fără să-și rănească picioarele? Dacă nu putea alerga după ce sărea din tren, o prindeau sigur. Răsuflă adânc și închise ochii. Oare avea vreo scăpare?

Se întrebă cât era ceasul. Experiența pe care o avusese cu cartea și în trăsură fusese extrem de solicitantă și acum ar fi dat orice pentru o înghițitură de apă sau pentru un pui de somn. Își ridică picioarele pe banchetă și și le acoperi cu rochia, ghemuindu-se cât mai bine, simțindu-se ca un animal care se ascunde într-un colț al cuștii. Fără să vrea, gândurile îi rătăciră spre Roger – se minună din nou cât de mult se deosebeau acum de ceea ce fuseseră odată. Înainte, încercând să-și explice de ce fusese respinsă, se considerase doar unul dintre elementele la care Roger renunțase – familia lui, rectitudinea lui morală – pentru a-și satisface ambiția. Acum însă amândoi erau în același tren, la doar câțiva metri unul de celălalt. Nimic nu-l împiedica să vină în compartimentul ei (Contessa sigur ar fi permis acest lucru, din simplu amuzament), dar n-o făcea. Probabil că și el fusese supus Procesului, iar acum îi suporta efectele, faptul că o evita era o dovadă – n-o strânsese în brațe? Nu-i mai rămăsese niciun dram din acea afecțiune sau grijă, ca să o consoleze, ca să-și ușureze inima la gândul sorții care o aștepta? Era clar că nu și, în pofida dârzeniei ei, în pofida victoriilor ei ascunse în fața cărții și a celor care o țineau captivă – domnișoara Temple se trezi din nou singură în acel peisaj arid al pierzaniei.

Ușa compartimentului fu deschisă de ofițerul din Macklenburg. Avea în mână un bidon de metal pe care i-l întinse. Șovăi, în ciuda gâtului care o ardea de sete. Militarul se încruntă iritat.

— Apă. Ia-l.

Se conformă, desfăcând capacul și bând cu nesaț. Trase adânc aer în piept și bău iar. Trenul își reducea din viteză. Se șterse la gură și înapoie bidonul. Ofițerul îl luă, dar nu plecă. Trenul se opri. Așteptară în tăcere. Ofițerul îi întinse bidonul din nou. Domnișoara Temple clătină din cap. Militarul puse capacul la loc. Trenul se puse în mișcare. Cu o strângere de inimă tânăra văzu cum numele stației – Crampton Place – trece pe lângă fereastra ei și se pierde în depărtare. După ce trenul atinse viteza normală, ofițerul dădu scurt din cap și părăsi compartimentul. Domnișoara Temple își trase picioarele sub ea și își lăsă capul pe spătarul banchetei, hotărâtă să doarmă și să nu se mai lase pradă lacrimilor.

Fu trezită de reapariția ofițerului când trenul se opri la Packington și din nou la Gorsemont, De Conque și Raaxfall. De fiecare dată îi aduse bidonul cu apă și tot de fiecare dată rămase acolo, fără să scoată o vorbă, până când trenul prinse viteză, după care o lăsă singură. După ce trecură de De Conque, domnișoara Temple nu mai vru să doarmă, în parte fiindcă o enerva să fie trezită fără milă, în parte fiindcă nu mai simțea nevoia. Acum o încerca o senzație nedefinită, sâcâitoare, neliniștitoare, care o făcea să nu mai aibă astâmpăr. Nu știa unde se afla – mai bine

zis, își dădu ea seama brusc, de parcă ar fi fost lovită în plin de un glonț, nu știa *cine* era. După ce intrase în ritmul impetuos al aventurii – pistoale, evadări pe acoperiș, indicii găsite într-un godin, de parcă aceasta ar fi fost evoluția ei firească (o clipă, domnișoara Temple trecu în revistă, cu melancolie, toate aventurile din ultimele zile) – se părea că eșecul îi oferea o nouă perspectivă asupra ei, o tânără naivă și încăpățânată, fără puterea de a-și înțelege destinul. Se gândi la reacția doctorului Svenson când erau pe acoperiș – omul înțepenise de frică și totuși, în timp ce ea și Chang se aplecaseră peste margine ca să vadă aleea, doctorul găsise forța să traverseze singur acoperișul hotelului Boniface și următoarele două clădiri – și chiar să treacă peste spațiile (mici, e drept, dar o astfel de teamă nu avea nimic cu rațiunea) dintre ele. Știa cât de mult suferise doctorul și că expresia de pe chipul lui arăta exact hotărârea pe care ultimele evenimente demonstraseră că ei îi lipsea.

Oricât de aspru s-ar fi judecat, clarificarea situației o ajută pe domnișoara Temple, care începu cu înverșunare – în absența enervantă a unui carnețel și a unui creion (o, cât de mult și-ar fi dorit un creion!) – să se gândească la ce avea să urmeze. Nu încăpea îndoială că va fi din nou batjocorită, la fel cum nu încăpea îndoială că, în ciuda celor spuse de Contessa, până la urmă va fi ucisă, înainte sau după ce va fi supusă mai multor cazne. Se înfioră din nou, dându-și seama cât de periculoși erau dușmanii ei, și răsuflă adânc la gândul unei perspective și mai sumbre – transformarea ei de către Proces. Ce putea fi mai rău decât să te schimbi în ceva ce disprețuiești? Moartea și tortura erau, cel puțin, îndreptate împotriva *ei.* Procesul nu putea decât să-i distrugă *eul,* de aceea hotărî acolo, în compartiment, să nu permită așa ceva. Chiar dacă asta însemna să se arunce într-un cazan sau să le inhaleze praful de sticlă, precum Chang, sau să-l provoace pe un paznic să-i frângă gâtul – nu se va lăsa niciodată controlată de ei. Își aminti de cadavrul descris de doctor – ce-i făcuse sticla spartă din carte… o, de-ar fi putut să pună mâna pe carte și să o facă fărâme sau să o strângă în brațe și să se arunce la pământ – să o spargă și, odată cu ea, să-și pună capăt vieții. Contessa poate că avea dreptate – moartea pricinuită de sticla albastră aducea cu ea și o seamă de vise îmbătătoare.

I se făcu rău de foame - ceaiul, oricât i-ar fi plăcut, nu era ceva substanțial - și, după cinci minute lungi, în care nu se putu gândi la altceva, deschise ușa compartimentului și privi pe culoar. Militarul stătea în același loc, dar, în locul lui Francis Xonck, era bărbatul solid, cu cicatrice.

— Nu vă supărați, strigă ea. Cum vă numiți?

Militarul se încruntă, ca și cum faptul că i se adresa era o încălcare a etichetei. Bărbatul cu cicatrice - care părea să-și fi recăpătat o parte din reflexe, ochii devenindu-i mai puțin sticloși,

iar membrele mai flexibile - răspunse cu o voce doar puțin onctuoasă.

— Dumnealui este maiorul Blach, iar eu sunt Herr Flaüss, ministru plenipotențiar, îl însoțesc pe prințul Karl-Horst von Maasmärck.

— *Dumnealui* este maiorul Blach?

Dacă maiorul era prea mândru ca să-i răspundă, domnișoara Temple era mulțumită să vorbească despre el ca și cum acesta ar fi fost un simplu stâlp de iluminat. Știa că el era nemesisul doctorului și al lui Chang.

— Nu știam, continuă ea, deși desigur că am auzit foarte multe despre dumnealui – despre amândoi, de fapt.

În realitate, domnișoara Temple nu auzise prea multe despre ministrul plenipotențiar, doar că doctorul nu-l avea la inimă, antipatie exprimată mai degrabă printr-o ridicare din umeri, aproape absentă – dar bănuia că fiecărei persoane îi plăcea să se vorbească despre ea, indiferent dacă fusese sau nu supusă Procesului. Despre maior știa, desigur, că era extrem de periculos.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă ministrul plenipotențiar.

— Mi-e foame, răspunse domnișoara Temple. Aș vrea ceva de mâncare – dacă există în tren. Știu că mai e cel puțin o oră până la Orange Locks.

— N-am idee, ca să fiu sincer, dar am să întreb, zise ministrul plenipotențiar.

Înclină din cap spre ea și se îndepărtă pe culoar. Tânăra îl urmări cu privirea apoi surprinse căutătura aspră a maiorului.

— Treci înăuntru, se răsti el.

Când trenul opri la St. Triste, maiorul intră în compartiment cu un mic pachet învelit în hârtie cerată și cu bine-cunoscutul bidon. I le dădu pe amândouă fără niciun cuvânt. Tânăra nu-l deschise, preferând să o facă fără martori – în lipsa altei distracții, drept care cei doi așteptară în tăcere ca trenul să se pună în mișcare. Când o făcu, maiorul întinse mâna după bidon. Domnișoara Temple nu i-l dădu.

— N-am voie să beau în timp ce mănânc?

Maiorul o privi cu ură. Era clar că nu avea niciun motiv să o refuze în afară de meschinăria lui, care, și ea, trăda un anumit interes pe care maiorul nu se grăbea să-l recunoască. Bărbatul se lăsă păgubaș și părăsi compartimentul.

Conținutul pachetului învelit în hârtie cerată nu o impresionă – o felie subțire de brânză albă, o felie de pâine de secară și două felii de sfeclă murată care înroșiseră pâinea și brânza. Cu toate

acestea, le mâncă încet și metodic – alternând înghițiturile mici, atente, din fiecare, mestecând fiecare îmbucătură de cel puțin douăzeci de ori înainte de a o înghiți. Așa trecură poate cincisprezece minute. Bău restul de apă din bidon și îi puse dopul. Făcu ghem hârtia și, cu bidonul în mână, scoase capul pe culoar. Maiorul și ministrul plenipotențiar erau în același loc.

— Am terminat, strigă ea, dacă vreți să luați bidonul.

— Sunteți foarte amabilă, spuse Herr Flaüss și îl înghionti pe maior, care se apropie de ea cu pași mari și îi smulse bidonul din mână.

Domnișoara Temple ridică ghemul de hârtie la vedere.

— Vreți să luați și ăsta? Sunt sigură că nu vreți să-i transmit vreun bilețel controlorului!

Maiorul luă ghemotocul de hârtie fără să spună nimic. Domnișoara Temple clipi de câteva ori spre el și apoi spre ministrul plenipotențiar care îi privea de pe culoar. Maiorul se întoarse și se îndepărtă. Tânăra reveni la locul ei chicotind. Prea mare lucru nu realizase, se distrase puțin, dar simțea că mica ei răutate era un semn încurajator că își reintra în formă.

La St. Porte, maiorul Blach nu mai intră în compartimentul ei. Domnișoara Temple privi spre ușă în timp ce trenul își încetinea mersul, dar nu apăru nimeni. Oare îl enervase atât de mult încât să-i ofere șansa de a deschide fereastra? Se ridică în picioare, privind în continuare spre ușă, apoi își începu asaltul precipitat asupra ferestrei. Nu reușise să desfacă nici prima încuietoare când auzi deschizându-se ușa în spatele ei. Se răsuci pe călcâie, gata să înfrunte privirea dezaprobatoare a maiorului cu un zâmbet victorios.

Dar în ușă se afla Roger Bascombe.

— A, făcu ea. Domnul Bascombe.

Bărbatul înclină capul spre ea, ceremonios.

— Domnișoară Temple.

— Vreți să luați loc?

Roger păru să ezite, poate fiindcă o surprinsese în timp ce încerca să deschidă geamul, dar și poate fiindcă existau atât de multe lucruri neclare între ei. Tânăra își reluă locul, ascunzându-și cât mai bine picioarele murdare sub rochie, și îl aștepta să se miște din ușa rămasă deschisă. Când îl văzu că rămâne pe loc i se adresă cu o politețe în care numai o ureche atentă ar fi putut distinge și o urmă de nerăbdare.

— De ce s-ar teme un bărbat să ia loc? De nimic, doar de faptul că își demonstrează proasta creștere dacă rămâne în picioare ca un amărât de vânzător ambulant… sau ca un soldat-marionetă din Macklenburg.

Însușindu-și critica și, judecând după cum își țuguia buzele, ușor iritat, Roger se așeză pe cealaltă banchetă. Trase aer în piept și se pregăti să vorbească.

— Domnișoară Temple… Celeste…

— Văd că ți-au trecut cicatricele, spuse ea încurajator. Nu și doamnei Marchmoor. Mărturisesc că mi se par extrem de neplăcute. Cât despre sărmanul domn Flaüss – cred că ar trebui să-i spun Herr Flaüss – după felul în care arată ar putea fi luat drept un aborigen tatuat de la Polul Nord!

Domnișoara Temple constată cu satisfacție că Roger rămase de parcă i s-ar f i înțepenit o felie de lămâie sub limbă.

— Ai terminat? întrebă el.

— Nu cred, dar am să te las să vorbești, dacă asta…

Roger începu să strige la ea:

— Nu sunt deloc surprins când văd cât de mult te complaci în trivial – întotdeauna ai făcut așa – dar până și *tu* ar trebui să înțelegi gravitatea situației!

Domnișoara Temple nu-l văzuse niciodată atât de categoric și de energic, drept care glasul i se prefăcu brusc într-o șoaptă glacială.

— Înțeleg foarte bine… te asigur… domnule Bascombe.

Roger nu răspunse – lăsa, își dădu ea seama fierbând de enervare, ca reprosul lui să-și facă efectul. Hotărâtă să nu fie prima care spărgea tăcerea, tânăra se trezi cercetând schimbările de pe fața și din comportamentul lui – fără să vrea, căci încă mai spera să-i răspundă cu dispreț la orice încercare de a-și manifesta compasiunea. Înțelese că Roger Bascombe îi oferea cea mai corectă perspectivă a efectelor Procesului. Îi întâlnise pe doamna Marchmoor și pe prinț – făcuse cunoștință cu maniera ei pragmatică și cu detașarea lui calmă – dar până atunci nu-i cunoscuse îndeaproape. O întrista ceea ce vedea pe fața lui Roger Bascombe, cu atât mai mult cu cât știa că o asemenea transformare venea în întâmpinarea unei dorințe sincere, de care, în sinea și spre disperarea ei, era atât de sigură. Roger fusese întotdeauna adeptul ordinii și decenței, respectând cu scrupulozitate convențiile sociale și totodată ținând cont de titlul și averea unuia sau altuia dar domnișoara Temple știa, și acesta fusese unul dintre motivele pentru care se legase atât de mult de el, că această atitudine își avea originea în faptul că el însuși nu avea un titlu nobiliar și că ocupa o poziție de mijloc în ierarhia guvernamentală – cu alte cuvinte, dintr-o precauție firească. Acum văzu că atitudinea lui era schimbată, capacitatea lui Roger de a satisface interesele și a se pune la dispoziția persoanelor de

diverse ranguri nu mai făcea parte din sistemul lui de autoapărare, ci, dimpotrivă, era folosită în mod explicit pentru a prospera. Tânăra nu se îndoia că Roger îi privea pe ceilalți membri ai Cabalei ca un uliu care aștepta cel mai mic pas greșit (era sigură că brațul bandajat al lui Francis Xonck îi produsese o mare plăcere). Înainte, când Roger se strâmba la izbucnirile ei de furie sau la modul prea înflăcărat în care își exprima opiniile, o făcea din cauza lipsei ei de tact sau de considerație față de eforturile lui de a păstra conversația în limitele delicateței și ale bunului-simț – reacția lui îi producea o plăcere răutăcioasă. Acum, în pofida încercărilor ei de a-l momi sau a-l provoca, nu vedea decât *toleranță,* jenată, autoimpusă cu greu, care își avea rădăcinile în ideea că își pierdea timpul cu o persoană de pe urma căreia nu avea nimic de câștigat. Diferența o întristă pe domnișoara Temple într-un mod pe care nu-l anticipase.

— M-am gândit să trec puțin pe la tine, începu el, la sugestia Contessei di Lacquer-Sforza…

— Sunt sigură că doamna în cauză îți face tot felul de sugestii, îl întrerupse tânăra, și nu mă îndoiesc că de-abia aștepți să le pui în practică!

Oare credea ce spune? Acuzația prea îi fusese la îndemână ca să nu o arunce… nu că și-ar fi atins ținta.

— Întrucât, continuă el, după sosirea la casa Harschmort vei fi supusă Procesului, deși în ultimele zile am fost în tabere *diferite,* se pare că, după ce vei trece prin marea încercare, ne vom afla de aceeași parte a baricadei – ca aliați.

Domnișoara Temple nu se așteptase la o asemenea replică. Roger o urmări cu atenție, în așteptare, de parcă tăcerea ar fi fost preludiul unei noi manifestări copilărești de dispreț.

— Celeste, îți recomand să fii cu capul pe umeri. Mă bazez pe fapte când spun asta. Dacă e nevoie – dacă ai nevoie să-ți clarifici situația – te asigur din nou că am depășit de mult faza afecțiunii… ca și a resentimentelor.

Tânăra nu-și putea crede urechilor. Resentimente? Când el se descotorosise de *ea* cu atâta dezinvoltură, când ea fusese obligată, atâtea seri și atâtea după-amiezi, să suporte compania aproape mumificatoare a familiei Bascombe, condescendentă, scorțoasă, din clasa de mijloc!

— Poftim? îngăimă ea.

Roger își drese glasul.

— Vreau să spun că… am venit să-ți spun că… noua noastră alianță… căci te vei

devota altei cauze și, după cum o știu eu, Contessa va insista ca noi doi să continuăm colaborarea… (aici domnișoara Temple își mijii ochii încercând să înțeleagă ce ar putea însemna *asta)* și ar fi foarte bine dacă ai face la fel ca mine… ca o ființă rațională… să lași deoparte afecțiunea zadarnică și amărăciunea inutilă. Te asigur că așa… vei *suferi* mai puțin.

— Iar eu te asigur, Roger, că am și făcut-o. Din nefericire, ultimele zile au fost atât de ocupate, încât nu am putut lăsa deoparte *disprețul* meu total.

— Celeste, vorbesc spre binele tău, nu al meu… crede-mă, este o generozitate…

— O *generozitate?*

— Nu cred că o poți vedea, murmură el.

— Bineînțeles că nu! Mie nu mi-a remodelat mintea o *mașină!*

Roger o privi lung, în tăcere, apoi se ridică încet, netezindu-și pardesiul și, instinctiv, trecându-și două degete prin păr – chiar și acum, în inima ei, domnișoara Temple îl găsea extrem de atrăgător. Și totuși, privirea lui, fixată asupra ei, avea ceva nou în ea – un dispreț nedisimulat. Nu era furios – de fapt, lucrul care o rănea cel mai mult era absența emoției din ochii lui. Era absurd – în mintea domnișoarei Temple, în memoria ei, toate momentele de acest gen își aveau rădăcina într-un *sentiment,* iar Roger Bascombe nu semăna cu niciunul dintre oamenii pe care îi întâlnise până acum.

— Ai să vezi, zise el, cu o voce rece și joasă. Procesul te va reface din temelii. Ai să vezi – pentru prima oară în viață, sunt sigur – adevărata natură a minții tale ferecate. Contessa spune că ai multe trăsături de caracter pe care nu le-am sesizat – nu pot decât să fiu de acord că eu, unul, *nu* le-am sesizat. Ai fost întotdeauna o fată destul de drăguță – dar există atâtea fete drăguțe. Aștept cu nerăbdare să descopăr – după ce vei arde de tot și vei fi *remodelată* de aceasta „mașină" pe care nu o poți înțelege – dacă ai, într-adevăr, trăsături de caracter remarcabile.

Roger părăsi compartimentul. Domnișoara Temple nu se mișcă. În cap îi răsunau cuvintele lui sarcastice și o mie de replici nerostite, fața îi ardea, iar mâinile i se încleștaseră. Privi pe fereastră și își văzu reflecția, aruncată între ea și peisajul întunecat, câmpia anostă, ce trecea în fugă pe lângă tren. Această

imagine voalată, transparentă, indirectă, i se păru că este ilustrarea perfectă a propriei condiții – aflată în puterea altora, dorințele ei aproape în imposibilitatea de a-i influența soarta, inconsistente, prezente doar pe jumătate. Scoase un oftat și se cutremură. Cum se făcea că, după toate câte se întâmplaseră, Roger Bascombe încă îi mai stăpânea inima? Cum de o făcea să se simtă *atât* de nefericită? Se agita degeaba – nu găsea niciun punct de sprijin care să o ajute să descifreze răspunsurile – iar inima îi bătea din ce în ce mai tare, până când se văzu nevoită să se așeze și să-și acopere ochii cu mâinile, trăgând adânc aer în piept. Ridică privirea. Trenul își încetinea mersul. Se lipi cu fața de geam, blocând cu mâna lumina care venea dinspre culoar, și zări gara, peronul și numele gării – Orange Locks. Se întoarse și îl văzu pe maiorul Blach deschizând ușa compartimentului și făcându-i semn să iasă.

Dincolo de peron așteptau două trăsuri, fiecare trasă de câte patru cai. Spre prima se îndreptă prințul cu logodnica la braț, urmat ca și înainte de ministrul plenipotențiar și de bărbatul mai în vârstă, cu brațul bandajat. Maiorul o duse pe domnișoara Temple la cea de a doua trăsură, deschise portiera și o ajută să urce. Apoi înclină scurt din cap spre ea și se îndepărtă – ca să se alăture prințului, fără îndoială – în locul lui apărând Comte d'Orkanez, care se așeză în fața ei, și apoi Contessa, care se urcă lângă ea, apoi Francis Xonck, care se așeză zâmbind lângă Comte și, în sfârșit, cu chipul lipsit de expresie, Roger Bascombe, șovăind doar o clipă când observă că, din cauza masivității lui d'Orkanez și a spațiului ocupat de brațul rănit al lui Xonck, singurul loc rămas era cel de lângă domnișoara Temple. Se așeză acolo fără niciun comentariu. Tânăra era acum prinsă între Contessa și Roger – picioarele lor presându-le pe ale ei cu o familiaritate enervantă. Vizitiul închise portiera și se urcă pe capră. Plesni din bici și trăsura se puse în mișcare cu destinația Harschmort.

Călătoria începu în tăcere și, după o vreme, domnișoara Temple, care la început crezuse că acest lucru se întâmpla din cauza ei – un intrus care îi împiedica să-și pună la cale intrigile și fărădelegile, se întrebă dacă nu cumva se înșelase. Însoțitorii ei erau îndeajuns de precauți ca să nu divulge nimic, dar, dincolo de tăcerea lor, ghici o anumită rivalitate și lipsă de încredere… mai ales că era prezent și Francis Xonck.

— Când trebuie să sosească ducele? întrebă el.

— Înainte de miezul nopții, cu siguranță, replică Comte.

— Ai vorbit cu el?

— Crabbé a vorbit cu el, spuse Contessa. N-are niciun rost s-o facă altcineva. Ar încurca

lucrurile.

— Știu că toată lumea a venit la tren – toate grupurile, adăugă Roger. Colonelul îl va întâmpina pe duce, împreună cu doi dintre oamenii noștri…

— Oamenii noștri? întrebă Comte.

— De la minister, îl lămuri Roger.

— Aha.

— Au plecat înainte, ca să-l întâmpine.

— Bine gândit, zise Contessa.

— Dar verișoara ta, Pamela? întrebă Xonck. Și progenitura ei lipsită de drepturi?

Roger nu răspunse. Francis Xonck chicoti cu răutate.

— Și micuța *prințesă?* continuă Xonck. *La Nouvelle Marie?*

— Se va comporta admirabil, spuse Contessa.

— Nu că ar ști ce rol joacă, pufni Xonck. Dar prințul?

— La fel, răspunse scrâșnit d'Orkanez. Ce-ați aranjat cu transportul lui?

— Am fost asigurat că nava se va afla în radă în noaptea asta, răspunse Xonck.

Domnișoara Temple se întrebă de ce tocmai Xonck trebuia să ofere informații despre mersul navelor.

— Canalul a fost închis toată săptămâna tocmai pentru asta, adăugă Xonck.

— În munți totul e bine? Minunea științifică a doctorului?

— Lorenz crede că nu va fi nicio problemă, zise Contessa. Se pare că transportul decurge normal.

— Dar… lordul? întrebă Koger.

Ceilalți nu răspunseră imediat, ci doar schimbară priviri cu subînțeles.

— Domnul Crabbé era curios… începu Koger.

— Lordul e de acord cu absolut totul, îl asigură Contessa.

— Dar *adepții?* întrebă Contessa.

— Blenheim a trimis vorbă că au sosit în tot cursul zilei, în cel mai discret mod cu putință, răspunse Roger, împreună cu un detașament de dragoni.

— Nu mai avem nevoie de soldați – e o greșeală că au fost aduși atâția, remarcă d'Orkanez.

— De acord, spuse Xonck. Dar Crabbé insistă… și am căzut de acord să facem cum spune el ori de câte ori e vorba de implicarea guvernului.

Contessa i se adresă lui Roger, peste domnișoara Temple:

— Are informații noi cu privire la răposatul nostru cumnat, comandantul dragonilor?

— Nu… din câte știu eu. Desigur, n-am vorbit în ultimul timp despre…

— Blach insistă că totul s-a aranjat, îl întrerupse Xonck.

— Colonelul a fost otrăvit, spuse răstit Contessa. Nu e chiar metoda celui pe care vrea să-l incrimineze maiorul – lăsând la o parte faptul că omul în cauză l-a asigurat pe cel care l-a angajat că *nu* el a făcut-o – ar fi avut de câștigat, dacă ar fi făcut-o! În plus, de unde să știe *el* când să-și găsească victima în acea perioadă vulnerabilă, după ce a fost supus Procesului? N-avea cum să știe. Acea informație era cunoscută de un număr mic – *foarte* mic – de persoane.

Contessa arătă spre brațul bandajat al lui Xonck și întrebă pe un ton batjocoritor:

— Să fie *asta* opera unui complotist subtil?

Xonck nu răspunse.

După o pauză, Roger Bascombe își drese glasul și spuse cu îngăduință:

— Poate ar fi cazul ca maiorul să fie și el supus Procesului.

— Crezi că Lorenz a adus totul la bord? îl întrebă Xonck pe Comte. Termenul-limită a fost destul de strâns… cantitățile mari…

— Desigur, replică d'Orkanez cu asprime.

— După cum știi, continuă Xonck, invitațiile au fost trimise.

— Cu textul pe care l-am acceptat toți? întrebă Contessa.

— Desigur. Îndeajuns de amenințător ca să asigure prezența… dar dacă nu avem destul *material*…

— Eu, una, n-am niciun dubiu, chicoti Contessa. Cât Elspeth Poole se află cu el, doctorul Lorenz va face minuni.

— În schimbul sprijinului pe care i-l acordă în eforturile lui istovitoare! zise Xonck și izbucni în râs. Sunt sigur că tranzacția îi

stimulează gândirea matematică – sinusuri, tangente și sfere bisectate, nu?

— Și cum rămâne cu mica noastră coțofană? întrebă Xonck, aplecându-se și strâmbându-și gâtul ca să o privească pe domnișoara Temple în față. Merită Procesul? Merită o *carte?* O altă personalitate? Sau nu poate fi scoasă dintr-ale ei?

— Oricine poate fi scos dintr-ale lui, răspunse Comte.

Xonck nu-i dădu atenție, întinzându-se ca să dea un bobârnac uneia dintre buclele domnișoarei Temple.

— Poate că… se va întâmpla *altceva…* zise el și se întoarse spre Comte. Am citit ce scrie pe spatele fiecărui tablou. Știu ce vrei să spui… ce încercai să faci cu târfa ta asiatică.

Comte nu reacționă în niciun fel și Xonck izbucni în râs, luând tăcerea drept o confirmare a celor spuse.

— Ăsta-i dezavantajul asocierii cu tipi deștepți, monsieur le Comte – majoritatea oamenilor *nu* sunt deștepți, cei care *sunt* deștepți ajung uneori să creadă că nimeni nu va ghici ce au în minte.

— Destul, spuse Contessa. Celeste mi-a adus prejudicii *mie,* drept care – după cum ne-am înțeles – îmi aparține *mie,* fără doar și poate.

Contessa întinse mâna și atinse cicatricea lăsată de glonț pe urechea domnișoarei Temple.

— Și vă asigur, continuă ea, că nimeni nu va fi dezamăgit.

Trăsura ajunse pe esplanada pietruită din fața casei Harschmort și domnișoara Temple îl auzi pe vizitiu strigând la cai și trăgând de hățuri. Portiera se deschise și tânăra fu înghiontită spre doi valeți cu livrele negre, simțind pietrele reci și tari sub picioarele goale. Înainte de a-și da seama unde se afla – văzu cum din cea de a doua trăsură coborau prințul și grupul lui, domnișoara Vandaariff ba zâmbind, ba încruntându-se – mâna de fier a lui d'Orkanez o direcționă spre mai multe persoane adunate lângă impozanta intrare din față. Fără false politeți și fără ca măcar să arunce o privire în urmă ca să vadă dacă veneau și ceilalți Comte o împinse mereu înainte, domnișoara Temple făcând tot posibilul să nu-și rupă degetele de pietrele denivelate, oprindu-se doar atunci când Comte răspunse salutului unui bărbat și al unei femei care se desprinseră din grupul mai mare (un amestec de servitori, soldați în uniforme negre ai ducatului de Macklenburg și dragoni în tunici roșii). Bărbatul era înalt și lat în umeri, cu favoriți

cărunți și extrem de groși și o chelie care, la flacăra torței, făcea ca fața lui se semene cu o mască primitivă. Bărbatul se înclină ceremonios spre Comte. Femeia purta o rochie simplă, de culoare închisă, dar care o avantaja, iar fața ei afabilă era marcată de cicatricele inconfundabile din jurul ochilor. Avea părul castaniu, cârlionțat și strâns la spate cu o fundă neagră. Înclină din cap spre domnișoara Temple, apoi îi zâmbi lui d'Orkanez.

— Bine ați revenit la Harschmort, monsieur, spuse ea. Lordul Vandaariff este în biroul lui.

Comte înclină din cap și se întoarse spre bărbat.

— Blenheim?

— Precum ați poruncit, monsieur.

— Aveți grijă de prinț. Doamnă Stearne, vă rog să o conduceți pe domnișoara Vandaariff în apartamentul ei. Domnișoara Temple va merge cu dumneavoastră. Contessa le va lua pe amândouă domnișoarele la momentul potrivit.

Bărbatul înclină scurt din cap, iar femeia făcu o reverență. Comte o trase de mână pe domnișoara Temple și o împinse spre ușă. Tânăra privi în urmă și o văzu pe femeie – doamna Stearne – făcând din nou o reverență, de data aceasta în fața Contessei și a domnișoarei Vandaariff, ridicându-se să o sărute pe ambii obraji pe fiica stăpânului casei și apoi luând-o de mână. Comte îi dădu drumul domnișoarei Temple – atenția lui fiind îndreptată spre schimbul de cuvinte dintre Xonck, Blach și Blenheim – iar doamna Stearne o prinse de mână, în timp ce domnișoara Vandaariff trecu în partea cealaltă a femeii. Cele trei intrară în casă, urmate de patru valeți în livrea.

Domnișoara Temple o mai privi o dată pe doamna Stearne, sigură că în sfârșit dăduse și de cea de-a patra femeie din prima ei călătorie cu trăsura spre Harschmort. Era femeia-pirat, care fusese supusă Procesului în sala de operații, țipând în fața spectatorilor îmbrăcați atât de elegant. Doamna Stearne îi surprinse privirea și zâmbi, strângând-o de mână.

Apartamentul Lydiei Vandaariff dădea spre o grădină enormă, bine îngrijită, din spatele casei, ceea ce, după părerea domnișoarei Temple, trebuia să fi fost cândva locul în care erau scoși la plimbare pușcăriașii. Ideea de a trăi într-o asemenea clădire i se părea morbidă, dacă nu chiar un moft, cu atât mai mult cu cât apartamentul era ticsit de dantele, semănând cu o pernă uriașă. Lydia se retrase imediat într-o încăpere, cu două din servitoarele ei, ca să se schimbe, bombănind și dând din cap supărată. Domnișoara Temple fu invitată să se așeze pe o canapea tivită cu dantelă. La vederea picioarelor ei murdare, doamna Stearne porunci unei alte servitoare să aducă un lighean cu apă și un prosop. Fata îngenunche și îi spălă picioarele domnișoarei

Temple cu grijă, mai întâi stângul, apoi dreptul, la sfârșit ștergându-le cu prosopul. În tot acest timp domnișoara Temple rămase tăcută, neștiind ce să facă, trecând de la furie la deznădejde. Încercase să memoreze drumul de la intrare și până la apartamentul Lydiei, dar cu slabe speranțe de evadare, căci la fiecare pas dăduse de servitori și soldați, de parcă întregul conac se transformase într-o tabără militară. Domnișoara Temple observă că nicăieri în jurul ei nu putea găsi un obiect – o pilă de unghii, o bomboniera de cristal, un cuțit de desfăcut scrisori, un sfeșnic – pe care să-l poată folosi ca armă.

După ce servitoarea își termină treaba, își luă lucrurile, se înclină mai întâi spre domnișoara Temple, apoi spre doamna Stearne, și părăsi încăperea, cele două femei păstrară tăcerea câteva clipe – sau așa-zisa tăcere, fiindcă reproșurile domnișoarei Vandaariff adresate servitoarelor ajungeau până la ele, în ciuda distanței și a ușilor închise.

— Ați fost în trăsură, spuse domnișoara Temple în cele din urmă. Deghizată în pirat.

— Întocmai.

— Nu știam cum vă cheamă. De atunci am întâlnit-o pe doamna Marchmoor și i-am auzit pe alții vorbind despre domnișoara Poole…

— Spune-mi Caroline. Stearne e numele soțului meu – soțul meu a murit, dar nu-i simt lipsa. Sigur, nici eu nu-ți știam numele – nu știam numele nimănui, deși cred că fiecare dintre noi presupunea că ceilalți sunt veterani. S-ar putea ca doamna Marchmoor să fi fost unul dintre veterani, dar sunt sigură că era înspăimântată și emoționată – la fel ca toți ceilalți.

— Mă îndoiesc că ar recunoaște acest lucru, replică domnișoara Temple.

— Și eu, zise Caroline și zâmbi. Dar tot nu știu cum ai ajuns în trăsura noastră – mare curaj. Și ce-ai făcut de atunci… Dar bănuiesc ce greu ți-a fost.

Domnișoara Temple ridică din umeri.

— Bineînțeles, continuă Caroline. Ce altceva puteai face? Deși, pentru mulți, ai fi avut destule opțiuni – chiar dacă tu crezi contrariul – ca și în cazul meu. Oricât de stabil ar fi caracterul nostru, îl redescoperim după fiecare încercare. Așadar, iată-ne împreună, în sfârșit, având mult mai multe în comun decât am vrea să recunoaștem – deși

numai un prost nu recunoaște adevărul în clipa în care îi apare foarte clar.

Rochia femeii i se păru mai simplă decât cea a doamnei Marchmoor, mai puțin ostentativă – corespunzând mai puțin ideii pe care și-o face un actor despre cum se îmbracă cei avuți – și simți o strângere de inimă la gândul că putea trata cu bunăvoință pe unul din dușmanii ei (fapt îndeajuns de rar în viața domnișoarei Temple ca să constituie o surpriză). Fără îndoială că tocmai de aceea fusese dată în grija lui Caroline, datorită unei compasiuni firești care supraviețuise, într-un fel, Procesului, sau cel puțin putea fi mimată ușor, și care era menită să slăbească hotărârea domnișoarei Temple de a rezista.

— Te-am văzut, spuse ea acuzator, în sala de operații… *țipai*…

— Bineînțeles că țipam. Și totuși, durerea e ca atunci când ți se scoate un dinte. Acțiunea în sine e atât de chinuitoare, încât nu pare deloc justificată… și totuși, după ce se termină, liniștea sufletească… tihna – nu că, până atunci, aș fi avut parte de o viață plină de griji, mă înțelegi, doar micile necazuri de zi cu zi – nu știu ce m-aș face acum fără această… ei bine, e un fel de stare de beatitudine.

— Beatitudine?

— Poate că ți se pare o prostie.

— Deloc – am văzut-o pe doamna Marchmoor – *spectacolul* oferit de ea – și am văzut și cartea – una dintre cărțile voastre de sticlă – am fost înăuntru, senzația, desfrâul s-ar putea ca „beatitudine” să fie cuvântul potrivit, deși fi sigură că eu una nu l-aș folosi.

— Nu trebuie să o judeci pe doamna Marchmoor cu prea multă asprime. Ea face ce i se cere să facă pentru un scop mai nobil. La fel cum ni se cere și nouă. Sau dumitale, domnișoară Temple. Dacă te-ai uitat în aceste cărți extraordinare știi ce trebuie făcut, spuse Caroline și arătă spre locul de unde încă se mai auzeau strigătele domnișoarei Vandaariff. Atât de mulți oameni sunt amărâți, flămânzi, nevoiași. Cât de mult din ce-ai citit – sau din cât îți amintești – își avea rădăcinile în singurătatea atât de dureroasă? Dacă cineva poate scăpa de această sursă de suferință… îi poți găsi vreo vină?

— Suferința și pierderea fac parte din viață, replică tânăra.

— Adevărat. Și totuși… dacă nu trebuie să facă?

Domnișoara Temple scutură din cap și își mușcă buzele.

— Tu crezi că e un lucru bun… în timp ce alții… ei bine, alții sunt un cuib de vipere. Tovarășii mei au fost uciși. Eu sunt ținută aici cu forța… Am fost și voi fi *agresată* – ca și cum toată gașca asta frumos îmbrăcată n-ar fi decât o bandă de cazaci!

— Sper să nu fie chiar așa. Dar, dacă Procesul mi-a clarificat un lucru, acela e că ceea ce se întâmplă aici este expresia a ceea ce tu însăți ai hotărât – ba chiar mai mult, a ceea ce ai dorit.

— Poftim?

— N-o spun ca să te înfurii, zise Caroline și ridică mâna ca să preîntâmpine pornirea domnișoarei Temple de a anunța că era *deja* furioasă. Crezi că nu văd vânătăile de pe gâtul tău delicat? Crezi că-mi place ce văd? Nu sunt o femeie care să viseze la putere sau la faimă, deși știu că au murit destui – nu mă încumet să presupun și cum – ca rezultat al acestor vise. Știu că s-au comis crime, în jurul meu și în casa aceasta. Știu că *nu* știu ce pun la cale cei aflați mai sus de mine. Și totuși, știu că aceste vise – ale lor și ale mele – aduc cu ele… reversul medaliei, dacă vrei – o stare de beatitudine, de simplitate și chiar… Celeste… de abandon.

Domnișoara Temple pufni scurt și înghiți în sec, hotărâtă să nu cedeze. Nu era obișnuită să-și audă numele folosit cu atâta dezinvoltură, fapt care o deranja. Femeia îi prezenta obiectivele Cabalei în termeni raționali și responsabili – într-adevăr, femeia părea a fi un adversar de alt calibru, superior, și pentru faptul că nu părea să fie deloc adversar. Atmosfera din încăpere devenise insuportabilă – dantela și parfumurile atât de multe și atât de grele – pur și simplu o sufocau.

— Aș prefera să-mi spui domnișoara Temple, zise ea.

— Cum dorești, spuse Caroline, cu ceea ce părea fi un zâmbet blând și trist.

Ca și cum rotițele dințate ale unui ceasornic s-ar fi învârtit în gol, cele două femei rămaseră tăcute, încăperea cufundându-se în liniște, apoi în contemplare. Și totuși, domnișoara Temple nu se

putea gândi decât la absurditatea apăsătoare a obiectelor de mobilier din jurul ei – aduse acolo, fără îndoială, pentru a satisface dorința domnișoarei Vandaariff – și la tavanul jos care, în pofida lemnului scump, de cireș, accentuau senzația de claustrofobie. Privi pereții și ajunse la concluzia că cel puțin patru celule fuseseră dărâmate numai pentru a construi această cameră. Oare era inevitabil ca *această* încăpere, pe cât de luxoasă, pe atât de impersonală, să fie ultimul ei refugiu ca persoană cu mintea întreagă? Ca și cum, dintr-odată, povara pe care o ducea pe umeri ar fi devenit prea grea, domnișoara Temple simți cum o podidesc lacrimile, aproape dizolvându-i fața, umerii ei mici scuturându-se de emoție, ochii clipindu-i des, obrajii roz brăzdați la nesfârșit, buzele tremurând. Atât de des în viața ei lacrimile erau consecința unui afront sau a unei respingeri, o manifestare a frustrării și o reacție la nedreptate – când cei care o dominau (tatăl ei, guvernanta ei) i-ar fi putut împlini dorințele, dar nu o făceau, din cruzime. Acum domnișoara Temple simțea că plângea după o lume lipsită total de o astfel de autoritate… iar fața cumsecade a lui Caroline – chiar dacă știa că reprezintă interesele celor care o țineau captivă – nu făcea decât să arate cât de banale, cât de neînsemnate trebuia să rămână doleanțele ei, cât de nesemnificative trebuia să rămână pierderile suferite de ea, și cât de mult se îndepărtase de dragoste sau, dacă nu de dragoste, de întâietatea în gândurile altcuiva.

Își șterse ochii și își blestemă slăbiciunea. Se întâmplase ceva la care, în adâncul inimii ei, nu se așteptase? Ce revelații îi pusese la încercare hotărârea pragmatică, înverșunată? Nu se pregătise tocmai pentru această situație – și nu era acea pregătire, acea fermitate a gândirii, singura ei sursă de speranță? Și totuși, lacrimile curgeau în continuare, drept care își ascunse fața în mâini.

Nimeni nu o atinse, nimeni nu-i vorbi. Rămase aplecată – cine știe cât timp? – până când se mai liniști, cu ochii închiși. Era atât de speriată, chiar mai speriată decât fusese în încleștarea ei pe viață și pe moarte cu Spragg, căci aceea fusese bruscă, violentă, față în față, pe când acum… Îi dăduseră timp – atât de mult timp – ca să se umple de groază, ca să tremure la gândul că sufletul ei – sau *ceva,* un element fundamental care o definea – va fi schimbat la modul sălbatic, implacabil. O văzuse pe Caroline pe scenă, trăgând de curelele care o țineau legată de masă, îi auzise gemetele animalice, provocate de suferințe de neînchipuit. Își aminti de propria hotărâre, luată în tren, de a sări pe fereastră sau de a ucide pe cineva, dar, când își ridică privirea și o văzu pe Caroline așteptând-o cu blândețe și răbdare, înțelese că nu i se permitea un astfel de gest nechibzuit. Lângă Caroline stăteau domnișoara Vandaariff și servitoarele ei. Tânăra era îmbrăcată în două robe albe, de mătase, cea de deasupra – fără mâneci – brodată la guler și la poale cu un șir de cercuri verzi. Avea

picioarele goale și purta o mască mică, împodobită cu o sumedenie de pene albe. Părul îi fusese împărțit în bucle de o parte și de alta a feței și adunat în spate – cam ca al domnișoarei Temple. Domnișoara Vandaariff zâmbi conspirativ și își duse mâna la gură ca să ascundă un chicotit.

Caroline se întoarse spre servitoare.

— Domnișoara Temple se poate schimba aici.

Servitoarele se apropiară și pentru prima oară domnișoara Temple observă o altă pereche de robe pe care cele două le purtau pe braț.

Caroline mergea între ele, cu o mască neagră, împodobită cu pene, ținându-le de mână pe amândouă, cele trei fiind urmate de un alt trio alcătuit din soldați în uniforme negre, din Macklenburg, și cu cizme negre care răsunau pe podeaua de marmură. Podeaua coridorului – același coridor impozant străjuit de oglinzi – era rece sub picioarele goale ale domnișoarei Temple. Fusese dezbrăcată până la chiloți și pieptar și, ca și înainte, își pusese mai întâi roba scurtă, transparentă, apoi roba mai lungă, fără mâneci și, la sfârșit, masca albă, cu pene – în tot acest timp ochii domnișoarei Vandaariff și ai Carolinei fiind ațintiți asupra ei.

— Mătase verde, spusese Lydia, admirativ, când văzuse lenjeria intimă a domnișoarei Temple.

Caroline întâlnise privirea domnișoarei Temple cu un zâmbet.

— Sunt sigură că e făcută de comandă.

Domnișoara Temple întorsese capul, simțindu-și dorințele prostești și naive expuse la fel de mult ca și trupul.

Servitoarele își terminaseră treaba și se îndepărtaseră cu o reverență plină de respect. Caroline le trimisese ca să o informeze pe Contessa că așteptau semnalul ei. Acum le zâmbea celor două femei în alb.

— Arătați amândouă atât de frumoase, remarcă ea.

— Chiar suntem, spuse domnișoara Vandaariff surâzând, apoi privi sfios spre domnișoara Temple. Cred că avem sânii de aceeași mărime, dar, fiindcă Celeste e mai scundă, ai ei par mai mari. O clipă am invidiat-o – am vrut să-i *ciupesc!*

Domnișoara Vandaariff izbucni în râs și își agită degetele amenințător spre domnișoara Temple.

— Dar, dacă stau bine să mă gândesc, continuă ea, sunt cât se poate de mulțumită de înălțimea și talia mea.

— Presupun că cel mai mult îți plac sânii doamnei Marchmoor, spuse domnișoara Temple un pic sarcastic, încercând să-și recapete spiritul caustic.

Domnișoara Vandaariff scutură din cap ca o școlăriță.

— Nu, doamna Marchmoor nu-mi place absolut deloc, zise ea. E prea vulgară. Prefer ca oamenii din jurul meu să fie mai mici, să fie rafinați și eleganți. Cum e Caroline – care toarnă ceaiul cu o delicatețe inegalabilă și al cărei gât este la fel de frumos ca al unei lebede.

Înainte ca femeia să poată spune ceva – un răspuns în care sigur ar fi ridicat în slăvi trăsăturile domnișoarei Vandaariff – se auzi un ciocănit discret. O servitoare deschise ușa și în pragul ei apărură trei soldați. Era momentul să plece. Domnișoara Temple încercă să găsească destulă forță în ea ca să se arunce de la fereastră, dar nu se putu clinti din loc – apoi Caroline o apucă de mână.

Nici nu ajunseră bine la jumătatea coridorului flancat de oglinzi când, din spatele lor, auziră bocănit de cizme. Domnișoara Temple îl văzu pe bărbatul cu favoriți, Blenheim, probabil șambelanul lordului Vandaariff, trecând valvârtej pe lângă ele, urmat îndeaproape de un grup de dragoni în uniforme roșii. Avea o carabină în mână, iar dragonii își țineau strâns tecile săbiilor ca să nu-i împiedice la alergat.

Blenheim și dragonii le depășiră într-o clipă, îndreptându-se spre o ușă de la celălalt capăt al coridorului… o cameră – domnișoara Temple încercase să memoreze geografia Casei Harschmort – care dădea spre exterior. Caroline o trase de mână, iuțind pasul. Domnișoara Temple observă că se apropiau chiar de ușa prin care intrase cu Contessa, unde își găsise robele, camera care dădea spre sala de operații… părea o amintire din altă viață. Își continuară drumul. Când ajunseră la ușă – să încerce să fugă? – Caroline nu-i dădu drumul la mână, ci făcu semn cu capul unui soldat să o deschidă. În clipa aceea ușa din fața lor – pe unde dispăruseră Blenheim și dragonii – se făcu bucăți și coridorul se umplu de un nor de fum negru.

Un dragon cu fața mânjită de funingine strigă spre ele:

— Apă! Apă!

Unul dintre soldații din Macklenburg se întoarse imediat și o luă la fugă în direcția opusă. Dragonul dispăru înapoi, pe ușa deschisă, iar domnișoara Temple se întrebă dacă nu ar fi bine să fugă și ea pe acolo, dar din nou, înainte de a face vreo mișcare, Caroline o strânse de mână și o trase după ea. Un soldat deschise o ușă, iar altul le împinse repede înăuntru ca să le ferească de fum. În timp ce ușa se închidea în urma lor, domnișoara Temple

fu sigură că aude din ce în ce mai multe strigăte și mai multe cizme bocănind pe coridorul placat cu marmură.

Se așternu liniștea. Caroline îi făcu semn primului soldat și acesta se îndreptă spre o altă ușă, cea ascunsă ingenios în perete, și dispăru prin ea. Soldatul rămas se instală în fața intrării pe coridor, cu mâinile la spate, cu spatele lipit de ușă. Caroline privi în jur, ca să se asigure că totul era în ordine, și dădu drumul la mână celor două domnișoare.

— N-aveți de ce vă teme, zise ea. Vom aștepta aici până se liniștesc lucrurile.

Domnișoara Temple vedea însă că femeia *era* îngrijorată.

— Ce s-o fi întâmplat? întrebă ea.

— Nimic din ceea ce domnul Blenheim n-ar putea să rezolve sau nu a rezolvat de o mie de ori până acum, replică femeia.

— Oare chiar este un *incendiu?*

— Blenheim e un tip oribil, spuse domnișoara Vandaariff fără să se adreseze neapărat cuiva. De îndată ce îmi va sta în puteri, am să-l *concediez.*

Gândurile domnișoarei Temple se puseră în mișcare. De partea cealaltă a sălii de operații era o altă cameră de așteptare – poate că acolo fusese nevoit soldatul să meargă… Își aminti că, la prima ei vizită, sala de operații era pustie. Dacă se refugia acolo? Dacă era din nou pustie, nu putea să urce la balcon și apoi pe scara în spirală, iar de acolo – își aducea bine aminte! – să o ia pe același drum pe care mersese cu Spragg și Farquhar, prin curte și prin pasajul servitorilor, până la trăsuri? Ceea ce însemna să alerge numai pe podele, covoare și iarbă – o putea face cu picioarele goale! Nu avea nevoie decât să le distragă puțin atenția…

Domnișoara Temple scoase o exclamație și îi șopti repede domnișoarei Vandaariff:

— Dumnezeule, Lydia – nu vezi că-ți arăți toate cele?

Lydia privi numaidecât în jos și se acoperi mai bine cu robele, deși nu văzu nimic care să o facă să roșească, vocea prefăcându-i-se într-un scâncet. Desigur, ochii lui Caroline se îndreptară în același loc, ca și cei ai soldatului din Macklenburg.

Domnișoara Temple se repezi spre ușa interioară, ajungând la ea și apăsând clanța înainte ca toți ceilalți să bage de seamă ce face. Deschise ușa și, când îi trecu pragul, auzi cum Caroline scoate un țipăt, șocată… apoi domnișoara Temple scoase și ea un țipăt, fiindcă intră direct în Comte d'Orkanez. Bărbatul stătea în umbră, blocând ușa cu trupul lui masiv, care părea și mai mare din cauza șorțului de piele trecut peste cămașa albă, a enormelor mănuși de piele care îi ajungeau până la coate, a înspăimântătoarei căști de alamă de sub braț, cu curele de piele,

cu lentile ca niște ochi de insecte și cu stranii cutii de metal lipite de gură și urechi. Domnișoara Temple se feri de el și reveni în cameră.

Comte îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Caroline, apoi domnișoarei Temple.

— Am venit să te iau, zise el. A sosit vremea izbăvirii.

8

CATEDRALA

Chang se strădui să-și îndoaie genunchii – știind că un picior țeapăn se poate rupe foarte ușor – și o făcu tocmai când se izbea de un perete curbat de metal, alunecos, murdar și fierbinte. Timpul petrecut în aer, desigur foarte scurt, fu îndeajuns ca să-i dea impresia că va rămâne suspendat, stomacul care i se ridica dezorientându-l și mai mult, asta și din cauza întunericului din conductă. Percepu căderea – se lovise de o curbură din conductă, după o cădere de patru-cinci metri – în timp ce corpul i se răsucea și se rostogolea, pierzând orice simulacru de echilibru sau control, apoi se prăbușea din nou, conducta redevenind verticală. De data aceasta se lovi și mai rău, într-un colț, și simți că nu mai are aer – provocând o spărtură în locul în care conducta lui se lega de o alta, partea de sus a corpului desfăcând legătura, iar picioarele trecând mai departe, trăgându-l în jos. Încercă să se agațe de ceva, nu găsi nimic pe metalul alunecos – acoperit de aceeași substanță vâscoasă pe care o văzuse și pe grilajul urnei – și coborî în întuneric, abia putând să-și țină bastonul sub pardesiu. Impactul însă îi încetinise coborârea, acum nu mai cădea, doar aluneca – această conductă era ușor înclinată. Aerul care îl izbea în nări era mai greu și mai fierbinte – Chang se cutremură la gândul că această conductă îl putea duce direct în cuptor. Își împinse picioarele și brațele în pereții conductei, reușind în cele din urmă să coboare mai încet. Când se izbi de următorul punct de legătură reuși să se agațe de margine și să se oprească, rămânând cu picioarele în aer. Se trase în sus și reuși să-și vâre torsul în deschizătură, astfel încât acum stătea în echilibru și își putea relaxa brațele. Chang își recăpătă suflul, întrebându-se cât de jos ajunsese și ce naiba fusese în mintea lui când se hotărâse să facă așa ceva.

Închise ochii – oricum nu vedea nimic – și încercă să se concentreze la ce auzea. Dinspre conducta de dedesubt venea un zăngănit metalic, constant, simultan cu rafale sacadate de abur urât mirositor. Se aplecă spre conducta adiacentă, care nu era la fel de încăpătoare – oare se putea strecura în ea? – și de fierbinte. Așteptă, lăsând să treacă mai mult timp, dar nu auzi un zăngănit asemănător din adâncurile ei, și nici nu detectă un abur la fel de toxic. Își dădu seama că îl durea capul. Simți primele semne de greață. Trebuia să iasă de acolo. Se chinui să-și strecoare picioarele în conducta mai îngustă. Încăpură, pe moment, dar Chang refuză să se ia în calcul posibilitatea ca țeava să se îngusteze la mijloc – nu-i surâdea deloc perspectiva de a fi nevoit să se întoarcă pe conducta atât de alunecoasă. Își vârî bastonul sub pardesiu, îl apăsă cu brațul stâng, și își dădu drumul foarte

încet, împingând pereții conductei cu picioarele. Erau mai puține depuneri unsuroase și Chang descoperi că, de bine, de rău, își putea controla coborârea, conducta încovoindu-se într-un unghi mai blând. Cu cât se îndepărta mai mult de conducta principală, cu atât aerul devenea mai respirabil, iar teama lui de a cădea într-un cazan plin cu sticlă topită se risipea. Conducta continuă să-și păstreze unghiul pe o distanță de câțiva metri – Chang se opri o clipă ca să ghicească ce avea să urmeze – apoi se întinse pe orizontală, din fericire fără să se îngusteze, astfel încât acum Cardinalul stătea pe spate (și încerca să nu se gândească la poveștile despre sicrie și oameni îngropați de vii). Conducta se curba, totuși… ca și cum, gândi el cu un zâmbet, ar fi înconjurat podeaua unei încăperi circulare. Înaintă câțiva centimetri cu picioarele înainte – neavând cum să se întoarcă – străduindu-se să nu facă prea mult zgomot, și se opri, abținându-se să nu vomite – cu maxilarul încleștat rezistând bilei care i se aduna în coșul pieptului, pufnind ca un cal rănit prin nările zgâriate de praful de sticlă. Se împinse înainte până când, atât de brusc încât minții lui încețoșate îi luă ceva timp ca să se dumirească – întunericul de deasupra lui fu străbătut de o rază de lumină. Se întinse spre ea cu grijă și dădu de partea de jos a unei încuietori metalice, apoi, pipăind în jur, deslușì marginile și, slavă Domnului, balamalele unui panou.

Chang reuși să deplaseze zăvorul, apoi apăsă încet panoul, cu ambele mâini. Balamalele cedară cu un geamăt ruginit. Chang se opri, ascultă și aștepta, încă un minut de chin. La lumina difuză care pătrundea în conductă observă cu dezgust cât de ruginită și de murdară era. Împinse din nou și, cu un scrâșnet și mai lung de protest, panoul se deschise. Chang trase adânc în piept aerul mai curat și se ridică în capul oaselor. Reuși să își scoată capul și un umăr ca să vadă unde se afla: un fel de sală a mașinilor, cu pereți de cărămidă – una mai puțin importantă, poate, și din fericire nefolosită – cu câteva conducte cam de aceeași mărime ieșind din pereți din mai multe direcții, toate convergând spre un enorm boiler de metal, nituit, plin de cadrane și furtunuri mai mici. Se retrase în conductă și își scoase brațul drept și din nou capul și, timp de un minut, care parcă nu se mai sfârșea, reuși să-și treacă prin deschizătură brațul stâng și trunchiul, zdrelindu-și coastele și umărul. Simțindu-se ca o insectă care iese din coconul lipicios – și la fel de debil –, Chang se târî încet până ajunse pe podea și aruncă o privire în jur. Încăperea era destul de mică. De un șir de cârlige atârnau mai multe seringi și eprubete închise, o pereche de mănuși de piele și una de căști de alamă și piele. Fără îndoială, încăperea era folosită pentru a testa amestecurile lichide sau gazoase din cazanul de fier. Lângă cârlige se afla o fofează de sfeșnic cu ce mai rămăsese dintr-o lumânare groasă, de seu – sursa luminii difuze care pătrundea prin panoul închis. Faptul că

lumânarea era aprinsă era un semn că cineva fusese acolo de curând… și că se va întoarce.

În clipa aceea lui Chang nu-i păsa cine lucra acolo, de mașinărie sau de scopul acesteia. Sub șirul de conducte era un fel de găleată de piele, murdară. Chang se târî spre ea și vomită în ea fără efort, până când își se goli stomacul și gâtul îl făcu să se strâmbe de durere. Se ridică în capul oaselor și își scoase cămașa din pantaloni ca să se șteargă la gură și apoi să-și îndepărteze funinginea și praful care îi acopereau fața. Se ridică în picioare anevoie și își privi pardesiul de piele roșie cu resemnare și amărăciune. Mândria garderobei lui era distrusă, fără doar și poate. Praful de cărbune putea fi curățat, dar, în timp ce freca urmele lăsate de substanțele chimice, văzu că pielea roșie de dedesubt se decolorase și se bășicase, ca și cum haina fusese aruncată în foc și acum sângera. Șterse cât putu cu degetele, apoi își curăță mâinile de pantalonii murdari, simțindu-se de parcă ar fi înotat printr-o mlaștină diabolică. Trase adânc aer în piept. Era încă ametit, simțind cum îi zvâcnește capul de durere – genul de durere despre care știa că îl va chinui zile întregi, dacă nu o alina cu opiu. Probabil că ceilalți deja porniseră în căutarea lui și, mai curând sau mai târziu, aveau să ajungă și aici, chiar și numai pentru a se asigura că oasele lui trosnesc într-un cazan sau că murise asfixiat în conductele de deasupra, blocat ca o veveriță moartă pe coș. Chang simți arsura din gât și se clătină, ametit. Îi era sete. Fără apă murea secerat de sabia primului dragon care îl găsea.

Ușa era încuiată, dar broasca era veche și Chang reuși să o forțeze cu cheile lui. Ușa dădea într-un coridor îngust, circular, de cărămidă, luminat de o torță care sfârâia dintr-o consolă de metal fixată deasupra. Chang se uită în ambele direcții, dar nu mai văzu o altă torță. Dispăru repede în întunericul din dreapta. Coridorul se termina chiar după colț, într-un perete de cărămidă al cărui mortar arăta mult mai proaspăt decât cel de pe ceilalți pereți sau de pe tavan. Chang trecu pe lângă sala cu boilerul, în cealaltă direcție, privind tavanul jos și forma circulară a coridorului. Era sigur că acesta înconjura încăperea mai mare. Era absolut necesar – ca să-și ofere un moment de răgaz și ca să o găsească pe domnișoara Temple – să descopere o cale de a ajunge sus.

Următoarea torță era fixată lângă o ușă deschisă. Înăuntru se afla o scară de piatră, în spirală, cu o balustradă de fier lustruit pe peretele din interior. Chang privi în sus, dar nu văzu decât cum se curbează scara. Ascultă… se auzea un zgomot, un vuiet înfundat, ca vântul sau ca ploaia torențială îndepărtată. Începu să urce.

Urcă douăzeci de trepte până la o altă ușă deschisă și un alt coridor circular. Vârî capul pe ușă și văzu că tavanul era întărit, de parcă ar fi fost subsolul unui stadion. Chang reveni pe scară și închise ochii. Gâtul îi era tot o flacără. Își simțea pieptul de parcă

ar fi fost stors pe dinăuntru – parcă vedea cum fărâmele de sticlă îi sfredelesc plămânii. Se chinui să ajungă din nou pe coridor, căutând un loc în care să se odihnească, întorcându-se pe același drum, în jos, spre sala cu boilerul. Alături de ea găsi o altă ușă, pe care o forță la fel de ușor. Încăperea era învăluită în întuneric. Chang scoase torța din consolă și o lumină: un alt boiler cu un alt șir de conducte metalice care ieșeau din perete – poate că acesta era punctul de legătură unde își pierduse echilibrul. Zări o altă găleată de piele pe podea. Se apropie de ea și răsuflă ușurat când văzu că avea apă în ea – murdară, sălcie, nesănătoasă, dar ce mai conta. Chang lăsă torța din mână, își scoase ochelarii și se stropi pe față. Își clăti gura și scuipă, apoi bău cu nesaț, se opri gâfâind, și bău din nou. Se sprijini cu spatele de o conductă și își puse ochelarii pe nas. Trase adânc aer în piept și scuipă, naiba știa ce, spre un colț întunecat al încăperii. Nu era o noapte la Boniface, dar lui îi era de ajuns.

Chang reveni pe coridor și se îndreptă spre scară. Se întrebă de ce nu coborâse nimeni până aici ca să-l caute – ori erau siguri că murise… ori căzuse mai departe decât crezuse… ori se concentrau pe cele mai importante locuri în care ar fi putut ateriza… toate aceste ipoteze făcându-l să zâmbească fiindcă îi demonstrau că dușmanii lui sunt siguri pe ei, iar prin această siguranță câștiga timp. Dar poate că numai se asigurau ca el să nu ajungă într-o anumită încăpere și să nu întrerupă ceva – după care nu mai conta dacă îl prindeau mai târziu. Așa ceva era posibil – și însemna că dușmanii lui întârziau din cauza lui Celeste. Ce prost era. Alergă spre scară și începu să urce câte două trepte odată. Altă ușă. O deschise și pătrunse într-un alt coridor, îngust, plin de praf, cu tavanul întărit – și ascultă. Vuietul se auzea mai tare, dar era convins că acestea erau doar coridoare de serviciu și că se afla tot sub calea de acces principală. Oare trebuia să ajungă în vârful scării ca să găsească un loc prin care să intre? Trebuia să existe o altă cale – coridorul de deasupra cu siguranță viermuia de soldați. Chang o luă la fugă pe coridor, mai întâi spre dreapta, unde se afla boilerul – o altă ușă care dădea într-o încăpere pustie, de unde boilerul fusese mutat sau unde încă nu fusese instalat – și o altă fundătură. Se întoarse și alergă spre stânga. Vuietul deveni mai distinct și, când dădu din nou de o fundătură – nicio ușă în acest capăt al coridorului – puse mâna pe peretele de cărămidă și simți o vibrație slabă, concomitent cu vuietul.

Se repezi din nou pe scara circulară – cât de departe căzuse? – și de data aceasta nu dădu de o ușă deschisă, ci de una metalică, încuiată. Privi deasupra lui, nu văzu pe nimeni și din nou ciuli urechile ca să prindă un zgomot ce i-ar fi putut fi de folos. Erau voci? Muzică? Nu era sigur – dar dacă era adevărat însemna că se află la doar câteva niveluri sub casa propriu-zisă. Își îndreptă atenția spre ușă. Aceasta trebuia să fie calea de acces de care avea

nevoie. Fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Un idiot uitase cheia în broască. Chang apăsă pe clanță în aceeași fracțiune de secundă ca și cel de dincolo de ușă. Profitând de ocazie, lovi ușa cu piciorul, trimițând-o în cel care se afla de partea cealaltă, și năvăli înăuntru cu bastonul ridicat. Ținându-se de brațul bandajat – în care se izbise ușa – bătrânul domn Gray, slujitorul lui Rosamonde, cel care îl supusese Procesului pe nefericitul domn Flaüss, se dădu îndărăt cu un scâncet de durere. Chang îl plesni peste față cu măciulia bastonului, trântindu-l la podea, și privi repede într-o parte și în alta. Gray era singur. Coridorul acesta era mai lat, cu tavanul întărit dar luminat cu lămpi de gaz și nu cu torțe. Chang văzu mai multe uși – sau nișe? – de o parte și de alta a pereților interiori. Înainte ca Gray să ridice capul și să strige după ajutor – ceea ce tocmai intenționa să facă – Chang se lăsă pe pieptul lui, imobilizându-i brațele cu genunchii, și îi vârî mânerul bastonului sub bărbie. Cu glas șuierat, plin de venin, care îl făcu să tremure pe Gray, Chang scoase pumnalul și îi apropie vârful de ochiul lui stâng.

— Unde e domnișoara Temple? șopti el.

Gray deschise gura ca să răspundă, dar nu reuși să îngaime nimic. Chang slăbi din strânsoare.

— Mai încearcă, șuieră el.

— Nu… nu *știu!* spuse domnul Gray disperat.

Chang îl lovi cu pumnul în care ținea pumnalul, izbindu-i capul de podeaua de piatră.

— Mai încearcă, șuieră el.

Gray începu să plângă. Chang ridică pumnul. Gray făcu ochii mari de furie și începu să miște din gură, căutând cuvintele.

— Nu… știu!… Nu știu… n-am văzut-o… va fi dusă la sală… sau în cameră… în alt loc din casă! Nu știu! Eu trebuie să pregătesc mașinăria… marea mașinărie…

Chang își repezi din nou pumnul în capul domnului Gray.

— Cine e cu ea? șuieră el. Câți paznici?

— N-am de unde să știu! exclamă Gray cu ochii plini de lacrimi. Sunt mulți soldați din Macklenburg, dragoni… e cu d'Orkanez… cu domnișoara Vandaariff… vor fi procesate împreună…

— *Procesate?*

— Izbăvite…

— *Izbăvite?* zise Chang simțind cum plăcerea firească a violenței se preschimbă pe loc în furie.

— Ați întârziat! Cred că au și început… dacă întrerupeți Procesul vor muri amândouă!

Domnul Gray ridică privirea, se văzu în ochelarii fumurii ai Cardinalului Chang și exclamă:

— A… spuneau că sunteți!… De ce nu sunteți *mort?*

Făcu ochii și mai mari, dacă așa ceva mai era posibil, șocat, în timp ce Chang îi împlânta pumnalul în inimă, știind că așa era mai repede, cu mai puțin sânge, decât dacă i-ar fi retezat beregata. În doar câteva secunde trupul lui Gray se făcu moale și rămase nemișcat pentru totdeauna. Chang se ridică în genunchi, răsuflând din greu, își șterse pumnalul de haina lui Gray și îl vârî în teacă. Scuipă din nou, simți un junghi în plămâni și mormăi sinistru:

— De unde știi că nu sunt?

Târî cadavrul spre scară și, în locul în care aceasta se curba, îl ridică și îi făcu vânt peste balustradă, sperând să-l trimită pe neregretatul domn Gray până jos – locul unde ateriza era, oricum, ferit privirii celui care ar fi venit la ușa aceasta. Vârî în buzunar cheia pe care Gray o lăsase în broască din prostie și reveni pe coridor, încercând să ghicească ce făcea el acolo. Oftă. Ar fi putut obține mai multe informații de la el, dar se grăbea și era nerăbdător, după ce fusese fugărit și atacat, să răspundă cu aceeași monedă. Nu mai conta că nimerise peste un bărbat în vârstă și rănit. Fiecare din oamenii aceștia îi era dușman și nu avea de gând să-l cruțe pe niciunul.

Nișele din peretele interior erau ușile vechilor celule – monstruozități de metal, ale căror mânere fuseseră îndepărtate cu o daltă și înlocuite cu zăvoare de fier fixate în cărămidă. Chang își vârî degetele în fereastra mică, zăbrelită, și trase de ea, dar nu reuși să o clintească din loc. Privi în celulă. Peretele îndepărtat, cu drugi de fier, era acoperit cu o pânză groasă. Dincolo de pânză, știa sigur, se afla sala cea mare, dar pe aici nu avea cum să ajungă la ea. O porni repede pe coridorul care se curba. Gray era un alt naiv de la institut, la fel ca și Lorenz și ca bărbatul pe care îl surprinsese fabricând cartea. Ca mare cititor de poezie, Chang credea că învățătura e periculoasă, potrivită contemplației în izolare, și nu trebuie pusă în slujba celui care dă mai mult – așa cum făcea institutul, supus celor cu ambiția deșartă de a-și clădi un imperiu. Societatea nu avea de câștigat de pe urma unor astfel de oameni „vizionari” – deși, dacă stătea bine să se gândească, de pe urma cui va avea de câștigat societatea? Zâmbi crunt la gândul că acum era mai bine fără coruptul domn Gray, amuzat că el însuși putea fi considerat un factor de progres civic.

La capătul coridorului era o altă ușă. Cheia lui Gray se răsuci scurt în broască și Chang văzu o încăpere puțin mai mare decât un cabinet, cu șapte conducte ce coborau din tavan și dispăreau în podea, fiecare prevăzută cu un panou de acces similar cu cel prin care nimerise el la subsol. Aerul din încăpere era înăbușitor

și plin de un miros greu, înțepător – chiar și pentru el – de lut albastru-violet. Pe un perete era un alt șir de cârlige de care atârnau butelii, sticluțe și seringi înspăimântător de mari. Vuietul mașinilor răsuna în camera aceea mică de parcă ar fi venit dinspre tuburile unei orgi masive, de biserică. Chang zări, între două conducte, o rază de lumină îngustă și, trăgându-se mai aproape, observă mici orificii asemănătoare pe tot zidul… și își dădu seama că era adevărat – zidul îndepărtat al încăperii era alcătuit *din* conducte, iar dincolo de ele, trimițându-și aici lumina puternică, se afla sala cea mare. Chang se ghemui, își scoase ochelarii și își lipi fața de cea mai apropiată fantă de lumină. Conductele erau fierbinți și nu-i permiteau să vadă decât o mică porțiune din încăperea alăturată, dar ceea ce vedea era uluitor: un perete extrem de înalt, acoperit de conducte care străbăteau o sală boltită, uriașă, apoi, lateral, ceva ce semăna cu un turn central, ca un butuc de roată, a cărui față de oțel nituit era presărată cu găuri minuscule din care cândva se vedea, probabil, interiorul fiecărei celule din vechea închisoare. Chang se mută în fața altei fante, căutând în patru labe un unghi mai avantajos. De aici văzu un alt segment al peretelui opus. Între șirurile de conducte se aflau mai multe celule deschise – de fapt câteva rânduri – cu zăbrelele la locul lor, arătând exact ca galeria dintr-un teatru. Se sprijini cu spatele de perete și se curăță de praf, mai mult din obișnuință, făcând o grimasă când văzu cât de murdar era. Tot ce se întâmpla în acea sală, mai mult ca sigur, se întâmpla în fața unor spectatori.

Reveni la scara în spirală, urcând în liniște, cu ambele mâini pe baston. Ușa următoare, și ultima, apăru de-abia după un număr dublu de trepte și, spre surprinderea lui, era din lemn, cu o clanță și o încuietoare de alamă noi – în ton cu decorul sofisticat al casei Harschmort. Chang ajunsese la parterul casei. Gray spusese că îl credeau mort – dar unde murise, la minister sau aici, în conductele cuptorului? Cu siguranță, fusese recunoscut în grădină – dar conta asta? Era mai mult decât mulțumit să joace rolul fantomei răzbunătoare. Crăpă ușa și aruncă o privire înăuntru, nu într-un coridor, cum se aștepta, ci într-o mică încăpere întunecată, blocată de o draperie pe sub care văzu licărind o lumină – licărul de lumină se potrivea cu pașii pe care îi auzea de partea cealaltă a draperiei. Chang se strecură înăuntru și se apropie tiptil de draperie. O prinse ușor, cu două degete, și o trase atât cât să poată privi.

Draperia nu făcea decât să mascheze o firidă într-o magazie încăpătoare, cu pereții acoperiți de rafturi, iar cea mai mare parte din podea era plină de dulapuri de sticle, borcane, cutii mai mici sau mai mari. În timp ce privea, doi servitori așezară o ladă de lemn cu sticle cafenii pe un cărucior pe care începură să-l împingă spre ieșire, dar după o clipă se opriră ca să răspundă

întrebărilor unei persoane pe care Chang nu o vedea. După ce dispărură, în încăpere se făcu liniște… cu excepția unui zgomot de cizme și a unui zăngănit pe care Chang îl auzise de prea multe ori în ultima vreme – teaca unei săbii de la cingătoarea unui soldat plictisit ce se plimba de colo-colo. Dar soldatul nu se vedea din cauza dulapurilor. Ca să ajungă la el Chang trebuia să părăsească firida și de-abia atunci să hotărască modalitatea de atac – în timp ce era expus privirilor soldatului.

Înainte de a apuca să ia o hotărâre, auzi alți pași, care se apropiau, și vocea aspră, poruncitoare, pe care o auzise și în grădină.

— Unde e domnul Gray?

— Nu s-a întors, domnule Blenheim, răspunse soldatul – după accent, nu era din Macklenburg.

— Ce făcea?

— Nu știu. Domnul Gray a coborât la subsol…

— Ei, lua-l-ar naiba! A uitat cât e ceasul? A uitat care-i programul?

Chang se pregăti – mai mult ca sigur aveau să pornească în căutarea lui Gray. Fără zgomotul făcut de cei doi servitori nu avea cum să se furișeze înapoi pe ușă. Poate că așa era mai bine. Domnul Blenheim va trage draperia și Chang îl va ucide. Soldatul ar putea da alarma înainte de a cădea și el – sau soldatul l-ar putea ucide pe Chang – dar și într-un caz și în altul, tot va avea parte de o nouă porție de răzbunare.

Blenheim însă nu se mișcă.

— În sfârșit, spuse el răstit. Domnul Gray poate să se ducă la dracu'. Urmează-mă.

Chang ascultă cum pașii celor doi se îndepărtează. Unde mergeau – ce era atât de important?

Chang mușca dintr-o bucată de pâine ruptă dintr-o franzelă albă, scumpă, găsită în magazie, și își continuă drumul, nerecunoscând nimic din peregrinările lui precedente prin labirintul casei Harschmort. Se afla tot la un nivel inferior, bine mobilat, dar nu opulent. Tot nu-și dădea seama unde anume aterizase prin conductă – putea fi oriunde în casa aceea uriașă, în formă de potcoavă. Trebuia să ajungă în mijlocul potcoavei – acolo se găsea intrarea în turnul panoptic, spre sala cea mare – și asta cât mai rapid. Nu-și mai aducea aminte de când nu mai mâncase o pâine atât de gustoasă – ar fi trebuit să-și mai ia o bucată, în buzunar. Gândul îl făcu să-și privească buzunarul, în care simți greutatea botinei verzi a domnișoarei Temple. Oare era un sentimental incurabil?

Chang se opri. *Unde* se afla? Adevărul îl făcu să se înfioare ca la atingerea unei săbii: se afla în vila lui Robert Vandaariff, în însăși inima bogăției și a privilegiilor, a unei societăți de care se

exilase și pe care o privea cu dispreț, la fel cum îl privea și ea. Se gândi la pâinea pe care o mânca, faptul că o devora cu atâta plăcere părându-i-se o trădare, simțind cum crește ura în el la vederea luxului fără margini din jurul lui, un huzur pe care îl adulmeca oriunde ar fi întors capul. În casa Harschmort, Cardinalul Chang se văzu brusc așa cum probabil îl vedeau locatarii ei, un fel de câine turbat care se strecurase înăuntru, deja sortit pieirii. Și de ce venise aici? Ca să salveze o fată nechibzuită din aceeași lume a bogăției? Ca să omoare cât mai mulți dintre dușmani? Ca să răzbune moartea lui Angelique? Era oare posibil ca măcar una dintre aceste acțiuni să afecteze fața acestei lumi, a acestui labirint inuman? Simțea că era pe moarte și că moartea lui va trece la fel de neobservată ca și viața pe care o dusese. Chang închise ochii o clipă, copleșit nu doar de furie, ci și de disperare. Îi deschise trăgând, brusc și dureros, aer în piept. Disperarea lui le făcea victoria și mai ușoară. Porni mai departe și mușcă iar din pâine, regretând că nu găsise și ceva de băut. Chang pufni; exact așa voia să se ciocnească de Blenheim, de maiorul Blach sau de Francis Xonck – cu o sticlă de bere într-o mână și cu o halcă de pâine în cealaltă. Vârî în gură ultima bucățică și își desfăcu bastonul.

Pe drum evită două grupuri mici de dragoni și unul de germani în uniforme negre. Toate se îndreptau în aceeași direcție și Chang se hotărî să-i urmeze – presupunând că același eveniment care reclamase prezența lui Blenheim o reclama și pe a lor. Dar de ce nu-l căuta nimeni? Și de ce nu-l căutau nici pe domnul Gray? Gray se ocupase de partea chimică, de conținutul conductelor… dar niciunul dintre soldați nu părea să se sinchisească de soarta lui. Oare Gray făcuse ceva pentru Rosamonde despre care nu trebuia să știe nimeni – vreo lucrare secretă? Ceea ce însemna că exista o sciziune în cadrul Cabalei? Nu era o surpriză pentru el – ar fi fost o surpriză dacă nu ar fi existat așa ceva – dar explica într-un fel de ce nu venea nimeni în căutarea lui. Dar mai însemna și că, fără voia lui, Chang dăduse planul lui Rosamonde peste cap. Femeia va ști numai că Gray nu s-a întors, dar niciodată și de ce, drept care – Chang zâmbi cu răutate – va fi chinuită de grijă și îndoială. Dacă cei care îi surprinseseră omul în plină acțiune erau Comte sau Xonck, care își puteau da seama imediat cum plănuise ea să-i trădeze? Zâmbi din nou imaginându-și agitația doamnei.

Chang se gândi apoi la sala cea mare, amintindu-și de șirul de celule, de unde deținuții – sau spectatorii – puteau vedea ce se petrecea dedesubt, probabil că acela era locul în care o va găsi pe Celeste. Încercă să-și dea seama cât de sus urcase – șirul *acela* de celule putea fi la acest nivel… dar cum să-l găsească? Firida acoperită de draperie ascundea atât de firesc accesul spre scara în spirală… ușa care ducea spre aceste celule putea fi mascată la fel de firesc. Să fi trecut de ea? Merse cu pași mărunți de-a lungul

coridorului, deschise fiecare ușă și cercetă fiecare colț întunecat, dar nu găsi nimic, având sentimentul că își pierdea timpul. N-ar fi trebuit să-i urmeze pe soldați și pe Blenheim – care probabil că acum îl păzeau pe Comte la ceremonia lui? Unde altundeva putea fi Celeste? Va mai căuta un minut și apoi va alerga după ei. Minutul trecu, mai trecură cinci, dar Chang tot nu se putea desprinde de ceea ce credea că era direcția potrivită, trecând cu mare viteză dint-o încăpere într-alta. Acest nivel al casei părea părăsit în întregime. Scuipă nepăsător pe podeaua de lemn lustruit și se înfioră când văzu purpuriul flegmei, apoi trecu de un alt colț izolat. Unde se afla? Ridică ochii.

Oftă. Era un idiot.

Chang se afla într-un fel de atelier, cu multe bancuri și bănci, stative de lemn, rafturi înțesate cu borcane și sticle, un mojar cu pisălog, pensule, găleți, mese mari cu suprafața arsă ici și colo, lumânări, felinare, și câteva oglinzi mobile masive – ca să reflecte lumina? – și peste tot tablouri de diferite dimensiuni. Se afla în atelierul unui pictor. Se afla în atelierul lui Oskar Veilandt.

Nu putea fi vorba de alt pictor, fiindcă tablourile aveau același tușeu, aceleași culori fantomatice și imagini tulburătoare. Chang pătrunse în atelier în aceeași stare de spirit cu care ar fi intrat într-un cavou… Oskar Veilandt era mort… oare acestea erau operele lui – alte opere ce fuseseră recuperate din Paris? Oare Robert Vandaariff își pusese în gând să adune întreaga operă a pictorului? Cu toată mulțimea aceea de pensule și sticle, deși niciunul dintre tablouri nu părea a fi în lucru – ai fi zis că artistul era încă în viață. Oare altcineva restaura și curăța pânzele conform indicațiilor lui Vandaariff? Chang se apropie de un mic portret care stătea rezemat de o masă – o femeie mascată, cu un guler de fier și o coroană strălucitoare – și îl întoarse. Pe spatele lui văzu mai multe semne, exact cum spusese Svenson, simboluri alchimice și ceea ce păreau a fi formule matematice. Încercă să găsească o semnătură sau o dată, dar fără folos. Puse tabloul la loc și văzu, în partea cealaltă a atelierului, o pictură mare, prinsă de perete, partea de jos aproape atingând podeaua – un portret în mărime naturală al nimeni altuia decât Robert Vandaariff. Bărbatul impunător stătea lângă un parapet de piatră neagră, în spatele lui un munte ciudat, roșu, iar în spatele muntelui un cer albastru, luminos (aceste elemente compoziționale îi amintiră lui Chang de o cortină pictată, folosită pe scenă ca fundal), ținând într-o mână o carte învelită, iar în cealaltă o pereche de chei masive. Când să fi fost pictat? Vandaariff îl cunoscuse personal pe Veilandt – ceea ce însemna că implicarea lordului în această afacere data cel puțin de la moartea lui Veilandt.

Dar, stând în mijlocul atâtor opere tulburătoare ale pictorului, lui Chang îi venea greu să creadă că autorul era mort, atât de insistentă era amenințarea, plină de subînțelesuri, insinuantă, triumfătoare, pe care o transmiteau tablourile. Chang privi din

nou tabloul lui Vandaariff, ce semăna cu o emblemă alegorică a unui prinț de Medici, și își dădu seama că era mai jos decât celelalte. Se apropie de el, îl scoase din cui și îl rezemă de o masă, fără prea multă ceremonie. Clătină din cap – mai limpede nici că se putea. În spatele tabloului erau o altă firidă îngustă și trei trepte de piatră care coborau spre o ușă.

Ușa se deschidea în interior, balamalele fiind unse de curând, drept care nu scoaseră niciun zgomot. Chang pătrunse pe un alt coridor curbat, cu tavanul jos, în care lumina sângera prin fantele înguste din perete, ca într-o corabie veche sau – mai exact – ca în adâncurile unei închisori. Peretele interior era străjuit de celule. Chang se apropie de prima: și aici mânerele fuseseră îndepărtate cu dalta, iar ușa fusese zăvorâtă. Se uită prin deschizătura din ușă și rămase cu gura căscată.

Peretele îndepărtat al celulei, deși blocat de zăbrele, îi oferea imaginea integrală a sălii celei mari. Chang se îndoia că mai văzuse un loc – un monument care să servească scopul întunecat al stăpânului cu atâta ambiție – care să-l umple de atâta groază, o catedrală diabolică, din piatră neagră și metal strălucitor.

În mijlocul încăperii se afla un turn uriaș, de fier, care pornea din tavanul închis (lumina intensă a sălii provenea de la mai multe candelabre masive, pline de felinare atârnate de lanțuri) și intra în podeaua pe care se amestecau conducte și cabluri ce coborau din pereți spre baza turnului, ca niște talazuri mecanice care se sparg de un far legat de pământ atât de straniu. Suprafața lucioasă a turnului era presărată cu mici ochiuri de observație. Un deținut aflat în stupul acela de celule deschise nu avea cum să știe dacă îl urmărește cineva din interior. Chang era conștient că, în aceste condiții, cei încarcerați începeau să se poarte, fără să vrea, ca și cum ar fi *fost* supravegheați tot timpul, modificându-și mereu comportamentul, spiritul lor rebel fiind înăbușit inexorabil ca de o mână invizibilă. Chang pufni înciudat gândindu-se la cât de bine *corespundea* ideologic această construcție monstruoasă dorințelor stăpânilor ei.

De unde privea el nu putea vedea baza turnului, dar, încercând să găsească un loc mai bun, auzi un zăngănit și zări, într-una din celulele din fața lui, o mișcare… picioare… un bărbat cobora în celulă pe o scară. Brusc, auzi un alt zăngănit, mult mai aproape, în dreapta lui. Înainte să vadă exact de unde venea, auzi un al treilea zăngănit, deasupra capului, chiar din celula în care se uita. Se deschisese o trapă din tavan din care apăreau picioarele unui bărbat în uniformă albastră, încercând să găsească o scară de metal lipită de perete pe care Chang nu o observase. Tot felul de bărbați și femei coborau în celule, de obicei mai întâi bărbații care le ajutau pe doamne, care la rândul lor le dădeau niște scaune pliante. Apoi bărbații aranjau scaunele, iar femeile luau loc, celulele arătând ca niște loje de teatru. Aerul din jurul lui

Chang începu să freamăte de nerăbdarea unei săli pline de spectatori care așteptau ridicarea cortinei. Bărbatul în uniformă albastră – un fel de marinar – strigă vesel prin trapă numele următoarei persoane. Indiferent de ceea ce urma să înceapă, Chang nu avea cum să intervină din locul în care se afla. Oricât de multe lucruri descoperise până acum, făcuse o mare greșeală că venise tocmai aici. Indiferent de spectacolul pregătit de Comte pentru cei din jur, Chang era sigur că Celeste va face parte din el – dacă nu cumva cobora din turn chiar în acel moment.

În timp ce alerga, la fiecare respirație simțea cum îl înțeapă plămânii. Chang scuipă – mai mult sânge de data aceasta – și se blestemă din nou că nu o omorâse pe Contessa când avusese ocazia. Își forță picioarele să înainteze – căutând o scară, o cale pe care să ajungă la nivelul principal, trebuia să fie aproape – și o văzu tocmai când auzi zgomot de pași îndreptându-se drept spre el. Era prea târziu ca să se poate ascunde. Își desfăcu bastonul și aștepă, respirând adânc, cu buzele pătate de sânge.

Nu știa pe cine aștepta să vadă, dar sigur nu pe căpitanul Smythe. Ofițerul îl văzu pe Chang și se opri înmărmurit pe scară. Aruncă o privire în sus, apoi înaintă repede.

— Dumnezeule, șopti el.

— Ce se întâmplă? șuieră Chang. Se întâmplă ceva sus…

— Ăștia te cred mort… și *eu* te-am crezut mort… dar nimeni nu ți-a găsit cadavrul. Am controlat chiar eu.

Smythe își scoase sabia și se apropie cu pași mari, arma părând o jucărie în mâna lui. Chang strigă spre el:

— Căpitane… sala cea mare…

— M-am încrezut în tine ca un prost, iar tu mi-ai ucis omul de încredere, mârâi Smythe, omul care ți-a salvat nenorocita aia de viață!

Căpitanul se repezi spre Chang, iar acesta se feri, izbindu-se de perete. Smythe încercă să-l lovească în cap – Chang se lăsă pe vine și se rostogoli pe podea. Lama mușcă din tencuială, umplând aerul de praf.

Smythe își pregăti spada pentru un nou atac. Drept răspuns – nu avea cum să lupte cu el și să supraviețuiască – Chang se ridică în picioare și se proțăpi în mijlocul coridorului, desfăcând larg brațele, în cruce, invitându-l pe Smythe să-l străpungă cu sabia. Șuieră spre căpitan plin de furie și frustrare.

— Dacă așa crezi că s-a întâmplat… fă ce vrei! Dar te asigur că nu l-am ucis eu pe Reeves!

Smythe se opri, cu vârful sabiei la un pas de pieptul lui Chang, dar gata să-l împungă.

— Întreabă-ți oamenii! Erau acolo! spuse Chang. A fost împușcat cu o carabină… a fost împușcat de… de… cum naiba îl cheamă… superintendent… *Blenheim*… șambelanul! Nu fi idiot!

Căpitanul Smythe rămase tăcut. Chang îl privi cu atenție. Era îndeajuns de aproape de el ca să-i dea peste sabie cu bastonul și să vâre pumnalul în el. Dacă omul nu se lăsa convins, nu avea ce face.

— Mie mi s-a spus altceva… rosti Smythe, foarte rar. Te-ai folosit de el ca de un scut.

— Cine ți-a spus asta? Blenheim?

Căpitanul rămase tăcut, privind la fel de încruntat. Chang pufni disprețuitor.

— Tocmai vorbeam… eu și Reeves. Blenheim ne-a văzut. Măcar te-ai uitat la cadavru? Reeves a fost împușcat în *spate.*

Cuvintele căzură ca o lovitură de ciocan – Chang văzu că Smythe se gândește, stăpânindu-și furia, neștiind cum să procedeze. O clipă mai târziu căpitanul lăsă jos sabia.

— Mă duc să văd cadavrul, spuse Smythe și privi înapoi spre scară, apoi din nou spre Chang, schimbându-și expresia, de parcă l-ar fi văzut de-abia atunci, fără furia care îl orbise. Ești rănit, adăugă el, scoase o batistă și i-o aruncă lui Chang.

Chang o prinse din zbor și își șterse gura și fața, dându-și seama de gravitatea rănilor lui după îngrijorarea ofițerului. Din nou ideea că era pe moarte îl făcu să se întrebe de ce nu se lăsa păgubaș – ce rost mai avea, ce rost avusese vreodată? Se uită la Smythe, fără îndoială un om de treabă, înverșunat și el, dar încurajat de uniformă, de admirația oamenilor lui – poate de soție și copii. Brusc, simți nevoia să spună că el nu voia nimic din toate astea, că însăși ideea unei astfel de închisori îi făcea greață, așa cum îi făcea greață și bunătatea lui Smythe. Cum îi era greață și de sine însuși fiindcă o iubea pe Angelique sau fiindcă ajunsese să-i poarte de grijă lui Celeste? Își feri repede ochii de privirea îngrijorată a căpitanului și imediat văzu în jurul lui decorul luxos al casei Harschmort care parcă își bătea joc de el. Avea să moară în casa Harschmort.

— Sunt, dar nu se mai poate face nimic. Îmi pare rău de Reeves… dar trebuie să mă asculți. Au luat o femeie… femeia despre care ți-am spus, Celeste Temple. Vor să-i *facă* ceva… să o supună unui ceremonial diavolesc, am văzut cum e… e înfiorător… te asigur că ar prefera să moară decât să treacă prin așa ceva.

Smythe înclină din cap, dar Chang își dădu seama că omul încă mai era uluit de felul în care arăta.

— Arăt mai rău decât mă simt… am ajuns aici prin conducte… îmi pare rău că miros așa de urât, zise Chang și înapoie batista, văzu reacția lui Smythe și o vârî în buzunar. Te rog, pentru ultima oară, spune-mi ce se întâmplă sus?

Smythe aruncă o privire spre scară, de parcă l-ar fi urmărit cineva, apoi zise repede:

— Mă tem că nu prea știu… de-abia am intrat. Am fost afară, l-am așteptat pe colonel…

— Aspiche?

— Da… e un adevărat dezastru… au venit de undeva din provincie, au avut un accident, ducele de Stäelmaere…

— Dar oamenii intră în sala cea mare ca să vadă ceremonialul! Nu mai e timp…

— Nu știu nimic despre asta… sunt grupuri de oameni peste tot, iar casa e foarte mare. Toți oamenii mei au grijă de alaiul ducelui… după ce au debarcat…

— Debarcat?

— N-am cum să-ți explic. Dar toată casa e întoarsă pe dos…

— Atunci poate că mai e o speranță!

— Pentru ce?

— Nu vreau decât să mă ajuți să ajung sus și să-mi arăți încotro să o iau.

Chang își dădu seama că Smythe șovăia între a-l ajuta și a-i verifica versiunea. Bănuia că prezența lui Aspiche îl împinsese și mai mult pe ofițer spre rebeliune.

— Trecerea noastră la palat… începu Smythe, ca și cum acesta ar fi fost răspunsul la rugămintea lui Chang, a fost însoțită de creșterea considerabilă a soldei tuturor ofițerilor… un colac de salvare pentru cei care își petrecuseră ani de zile în străinătate și acum erau înglodați în datorii… dar n-ar trebui să fie o surpriză atunci când o recompensă – banii s-au cheltuit deja – este, de fapt… o cursă.

— Du-te și vezi cadavrul lui Reeves, spuse Chang calm, și vorbește cu oamenii tăi care au fost acolo. Te vor urma fără crâcnire. Așteaptă și fii pregătit… crede-mă, la momentul potrivit, vei ști ce trebuie să faci.

Smythe îl privi neîncrezător. Chang izbucni în râs – croncănitul uscat al unei ciori – și îl bătu pe umăr.

— La prima vedere, planul casei e destul de complicat, șopti Smythe în timp ce urcau scara și se furișau pe holul de la parter. Aripa stângă e dominată de o sală mare de bal – care acum e plină de oameni – iar cea dreaptă de un hol mare, flancat de oglinzi, care duce spre camere și apartamente – și ele pline acum. În aripa dreaptă este și un coridor interior care duce la o scară în spirală – pe care încă n-am urcat. Când am văzut-o, era înțesată de soldați din Macklenburg.

— Dar centrul casei? întrebă Chang.

— Sala de recepție, bucătăriile, spălătoria, camerele personalului, șambelanul – adică Blenheim – și oamenii lui.

— Unde e biroul lordului Vandaariff? întrebă Chang brusc, mintea lucrându-i febril. În spatele casei?

— Întocmai, la parter. Nici acolo n-am fost. Toată aripa stângă a fost rezervată oaspeților de rang înalt, acolo nu au voie să intre decât o mână de servitori de încredere. Accesul le e interzis și dragonilor.

— Apropo, ce faci aici? Când ai venit de la minister?

Smythe zâmbi amar.

— Ai să râzi. În timp ce oamenii mei erau schimbați în post, am primit un mesaj urgent – de la colonel, am presupus eu – ca să ne prezentăm la hotelul St. Royale. Când am ajuns acolo – deși intervenția în conflictele de ordin intern nu intră, de obicei, în atribuțiile noastre – am fost întâmpinat de o femeie foarte arogantă care m-a *informat că* trebuie să o însoțesc imediat la această casă, cu trenul.

— Doamna Marchmoor, fără îndoială.

Smythe dădu din cap afirmativ.

— Se pare că fusese amenințată de un individ îmbrăcat în roșu – un răufăcător extrem de periculos, după câte am înțeles.

— Cred că am luat același tren – m-am ascuns în vagonul de cărbuni.

— M-am gândit la asta, dar nu puteam trimite un om acolo fără ca acesta să meargă

pe vagoane – ni s-a interzis să trecem prin vagonul negru.

— Ce era în el?

— N-aș putea să spun – doamna Marchmoor avea cheia și a intrat singură acolo. La sosirea în Orange Locks am fost întâmpinați de domnul Blenheim, cu căruțe și o trăsură. A intrat în vagonul negru împreună cu oamenii lui, sub supravegherea doamnei Marchmoor, și a scos de acolo…

— Ce anume? șuieră Chang, nerăbdător să afle, dar temându-se să audă cuvintele.

— Din nou, n-aș putea să spun – era ceva acoperit cu o pânză. Poate una din cutii, poate un sicriu. Dar în timp ce încărcau obiectul, l-am auzit clar pe Blenheim poruncindu-i căruțașului să meargă încet – ca să nu spargă *sticla*…

Cei doi fură întrerupți de zgomotul unor pași care se apropiau. Chang se lipi de perete. Smythe păși înainte și holul răsună de vocea imperioasă și inconfundabilă a domnului Blenheim.

— Căpitane! Ce faci aici, departe de oamenii tăi? Ce treabă ai, domnule, în partea asta a casei?

Chang nu-l mai vedea pe Smythe, dar auzi cum i se aspreşte glasul.

— Am fost trimis să-l caut pe domnul Gray.

— *Trimis?* repetă Blenheim cu un scepticism vădit. De cine ai fost *trimis?*

Aroganța omului era înspăimântătoare. Dacă Chang ar fi fost în locul lui Smythe, știind că șambelanul tocmai i-a omorât unul dintre oameni, capul lui Blenheim s-ar fi rostogolit deja pe podea.

— De Contessa, domnule Blenheim. Poate doriți să o *interogați* în privința asta?

Blenheim ignoră întrebarea.

— Și? L-ai *găsit* pe domnul Gray?

— Nu.

— Atunci de ce mai ești aici?

— După cum puteți vedea, tocmai *plecam.* Înțeleg că ați mutat cadavrul soldatului meu în grajd.

— Bineînțeles… ultimul lucru pe care ar dori să-l vadă oaspeții stăpânului este un cadavru.

— Într-adevăr. Dar eu, în calitate de superior, trebuie să am grijă de efectele lui.

Blenheim pufni disprețuitor la auzul unei preocupări atât de neînsemnate.

— Atunci va trebui să ai *amabilitatea* de a părăsi această parte a casei și de a mă asigura că nici dumneata, nici oamenii dumitale nu veți reveni aici. Din dorința expresă a însuși lordului Vandaariff, această parte este destinată numai oaspeților săi.

— Desigur. Doar e casa lordului Vandaariff.

— Iar eu sunt șambelanul ei, căpitane. Te rog să vii cu mine.

Chang încercă să găsească drumul spre biroul stăpânului casei. Regreta că nu se uitase mai atent la planurile închisorii, dar i se părea logic ca directorul ei să aibă o cale de acces personală la turnul central. Vandaariff nu făcuse decât să adopte – și, fără îndoială, să extindă și să placheze cu lemn de mahon și marmură – bârlogul fostului despot? Dacă ceea ce credea Chang era adevărat, biroul lui Vandaariff îl putea duce la Celeste. Acesta era gândul la care revenea mereu, salvarea ei. Știa că mai are și alte lucruri de făcut – să o răzbune pe Angelique, să afle adevărul despre Oskar Veilandt, să descopere ce neînțelegere între dușmanii lui provocase moartea lui Trapping – în mod normal i-ar fi surâs ideea să jongleze cu ele, să poarte în minte soluțiile și să le întoarcă pe toate fețele la fel cum făcea cu informațiile găsite la Bibliotecă. Dar în seara aceasta nu mai era timp, nu avea voie să greșească, altă șansă nu se mai ivea.

Nu putea risca să fie văzut, drept care trebuia să traverseze coridoarele deschise în fugă, să se furișeze prin unghere și să se ascundă când dădea de un oaspete sau de un servitor. Zâmbind cu dispreț, Chang se gândi cum aproape fiecare dintre indivizii care locuiau acum în Harschmort, indiferent de rang, era un fel de servitor – prin ocupație, prin căsătorie, prin avere, prin teamă, prin dorință. Se gândi și la devotamentul lui Svenson față de datorie – datorie față de *ce,* Chang nu putea înțelege – și la ideile lui funeste despre obligație și, chiar dacă disprețuia cuvântul, onoare. Acum ar fi vrut să scuipe pe toate, la fel cum scuipa sânge pe această podea de marmură albă. Dar Celeste – îi fusese devotată lui Bascombe? Familiei ei? Averii ei? Chang își dădu seama că habar nu avea. O văzu, o clipă, cum își reîncărca pistolul la Boniface… o mică sălbăticiune, extraordinară. Se întrebă dacă, până la urmă, tânăra apucase să împuște pe cineva.

Observă că, din nou, invitații erau mascați și îmbrăcați elegant, exprimându-și, în frânturile de conversație care ajungeau la urechile lui Chang, nerăbdarea de a fi confruntați cu noi surprize.

— Știi… se spune că… se căsătoresc… în noaptea asta!

— Tipul cu pelerină… cu căptușeală roșie… este lordul Carfax, de-abia întors de pe Marea Baltică!
— Ai văzut servitorii cu cuferele acelea legate în fier?
— Ne fac ei semn când să înaintăm… eu am primit-o de la Elspeth Poole!
— Sunt sigură… o vigoare ieșită din comun…
— Ce vise… și, după aceea, ce liniște sufletească…
— Vor veni ca niște cățelușii creduli…
— L-ai văzut? În aer? Ce mașinărie!
— Dispar în câteva zile… mi-a spus omul cel mai demn de încredere…
— Am auzit de la cineva care a mai trecut prin asta… o *dezvăluire* remarcabilă…
— Nimeni nu l-a văzut… până și Henry Xonck a fost refuzat!
— Niciodată n-am auzit țipete mai îngrozitoare… și nici, după aceea, nu am văzut o stare de extaz…
— O colecție de o *calitate* inegalabilă!
— Ce chestie, să spui în fața tuturor: „Oare istoria nu se scrie cel mai bine cu o lovitură de bici?” Doamna este extraordinară!
— Nimeni n-a mai vorbit cu el de zile întregi… se pare că va dezvălui totul în noaptea asta, toate planurile lui secrete…
— Sigur va vorbi! Comte a promis…
— Apoi… va fi dezvăluită și opera!
— Într-adevăr… va fi dezvăluită și opera!

Această ultimă replică venea dinspre doi tineri slabi și veseli, îmbrăcați în frac și cu măști de satin negru. Chang pătrunsese destul de adânc în labirintul de apartamente, iar acum stătea în dosul unei coloane de marmură pe care se afla o amforă veche și delicată, de aur și malahit. Cei doi tineri trecură râzând pe lângă coloană – Chang se afla într-o cameră de zi de dimensiuni medii – și se îndreptară spre o servantă plină cu sticle și pahare. Își umplură două pahare cu whisky și sorbiră din ele fericiți, rezemându-se de servantă și zâmbindu-și unul altuia, ca niște copii care așteaptă să li se dea voie să-și deschidă cadourile de ziua lor.

Unul dintre ei se încruntă și strâmbă din nas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă celălalt.
— Miroase, răspunse primul.

— Dumnezeule, exclamă celălalt, adulmecând și el. Ce-ar putea fi?
— Habar n-am.
— E îngrozitor…

Chang se piti cât mai bine după coloană. Dacă veneau spre el, nu avea încotro, trebuia să-i atace pe amândoi. Unul dintre ei avea să aibă timp să strige. Și îl vor găsi. Primul tânăr făcu un pas șovăitor în direcția lui. Celălalt îi spuse șuierat:

— Așteaptă!
— Ce?
— Crezi că au *pornit?*
— Nu înțeleg…
— Mirosul! Crezi că au *pornit?* Focurile alchimice!
— Doamne Dumnezeule! Ăsta e mirosul lor?
— Nu știu… tu ce crezi?
— Nu știu! Cred că am întârziat!
— Să ne grăbim… să ne grăbim…

Fiecare dădu whisky-ul pe gât și trânti paharul pe servantă. Trecură în fugă pe lângă Chang, îndreptându-și măștile și netezindu-și părul.

— Oare ce-o să ne pună să facem? întrebă unul, în timp ce deschideau ușa.
— Nu contează, spuse celălalt repede, trebuie să te supui!
— Așa am să fac!
— Vom fi izbăviți! Și atunci *nimic* nu ne va mai sta în cale! mai auzi Chang în timp ce ușa se închidea în urma lor.

Chang își părăsi locul. Clătinând din cap, se întrebă ce reacție ar fi avut cei doi dacă n-ar fi aterizat aici prin conducte, ci pur și simplu ar fi intrat într-un salon din Harschmort aducând cu el mirosul obișnuit al pensiunii în care locuia. Mirosul *acela* sigur l-ar fi recunoscut, știa prea bine – se insinuase în gândirea lor socială. Mirosurile groaznice ale casei Harschmort și ale Procesului promiteau progres, suspendând orice judecată firească. Chang își dădea seama că acum Cabala își putea exprima fără nicio rezervă obiectivele privind puterea și dominația. Ironia era că niciunul dintre acești aspiranți – care se adunaseră aici în hainele lor cele mai bune, de parcă ar fi făcut rost de o invitație la curtea regală – nu se vedea în postura de dominat, deși atitudinea lor servilă vorbea de la sine. Irealitatea serii *înregimentarea* lor – nu făcea decât să-i flateze și mai mult, amețindu-i cu mătăsurile, măștile și atmosfera încărcată de mister capcane ispititoare care, pentru Chang, nu erau decât focurile de artificii ale unui saltimbanc. În loc să-i privească bănuitori pe Contessa sau pe Comte, acești oameni își întorceau privirea veseli în direcția opusă, spre cei pe care – din interiorul noii lor

„înțelepciuni” – îi puteau domina la rândul lor. Înțelese logica brutală a situației. Orice plan care se baza pe dorința omului de a-i exploata pe ceilalți și a nega adevărul despre sine era sigur de reușită.

Chang crăpă una din uși și privi pe coridorul descris de Smythe, străjuit de o parte și de alta de alte uși. Pe una dintre ele ajunsese la cadavrul lui Arthur Trapping. La capătul coridorului văzu scara în spirală. Era convins că biroul lui Vandaariff se afla în direcția opusă, dacă de acolo pornea un drum spre sala cea mare.

Dar de unde să înceapă? Smythe spusese că reședința Harschmort era plină de oaspeți – la fel cum spusese că holul e plin de gărzi… acum însă era inexplicabil de pustiu. Chang nu se aștepta ca situația să rămână neschimbată cât încerca el fiecare dintre cele pe puțin treizeci de uși – la prima vedere. Cât timp irosit… oare mai putea spera să o găsească pe Celeste în viață?

Păși curajos pe coridor, îndepărtându-se de scară cu pași mari. Trecu pe lângă primele uși, din ce în ce mai hotărât. Dacă ceea ce li se întâmplase lui Aspiche și ducelui (îi venea greu să-și închipuie că există un membru al familiei regale mai dezgustător decât acesta) dăduse peste cap ceremonialul din sala cea mare, atunci Chang era dispus să le producă dușmanilor lui și mai multe neplăceri. Își desfăcu bastonul – încă nu apăruse nimeni – ajunsese la mijlocul coridorului. Oare începuse deja, în ciuda spuselor lui Smythe? Chang se opri. În stânga lui una dintre uși era întredeschisă. Se apropie tiptil de ea și privi înăuntru: o cameră cu covor și tapet roșu și un soclu lăcuit pe care se afla o urnă chinezească. Ascultă… și auzi zgomotul inconfundabil al hainelor care foșnesc și o răsuflare sacadată. Făcu un pas înapoi, lovi ușa cu piciorul și năvăli în cameră.

În fața lui, pe covor, era un soldat din Macklenburg, cu pantalonii în vine, încercând, fără folos, să-i ridice și în același timp să-și găsească sabia – centironul și teaca încurcate în jurul gleznelor. Omul deschisese gura ca să strige înfricoșat și Chang mai avu timp să observe cum expresia lui trece de la rușine la nedumerire când văzu cine îl luase prin surprindere înainte de a-și împlânta pumnalul până la mâner în gâtul lui, înăbușind orice strigăt. Își trase pumnalul și se dădu înapoi, ca un toreador care se ferește de sângele taurului, și îl lăsă pe soldat să cadă pe o parte, cu fesele albe descoperite de poalele cămășii.

Exista ceva care să demonstreze cu mai multă elocvență neputința omului decât organele genitale și fesele dezvelite ale unui mort? Nu, după părerea lui Chang. Poate un pantof de copil, aruncat pe jos… dar asta era doar o chestie sentimentală.

Dincolo de soldatul mort, întinsă pe covor cu rochia ridicată mai sus de brâu, era o femeie elegantă, cu părul vâlvoi, cu fața strălucind de transpirație în jurul unei măști verzi, împodobite cu

mărgele. Privea pierdut, clipea des și gâfâia… deși restul corpului părea inert, ca și cum ar fi dormit. Era clar că soldatul încercase să o violeze, Chang văzu însă că nu reușise să-i scoată sau să-i rupă chiloții – fusese surprins chiar în timp ce încerca acest lucru. Și totuși, expresia absentă a femeii sugera o indiferență absolută. Rămase o clipă aplecat asupra ei, privirea fiindu-i atrasă atât de frumusețea femeii, cât și de convulsiile, de spasmele care o traversau, de parcă s-ar fi aflat în plină criză. Se întrebă cât timp îi luase soldatului ca, auzind respirația grea a femeii, să intre precaut în cameră, să o privească și să încerce să o violeze. Chang închise ușa – coridorul era în continuare pustiu – apoi se aplecă și aranjă rochia femeii. Se întinse ca să-i dea părul din ochi și descoperi, sub capul ei, ca o pernă, ceea ce ochii ei aparent nevăzători devorau cu atâta lăcomie… o carte de sticlă albastră, strălucitoare.

Gâfâitul femeii se transformă în geamăt. Pielea îi era fierbinte și roșie de parcă ar fi avut febră. Chang se uită la carte și își linse buzele. Cu o hotărâre de care nu era convins pe de-a-ntregul, apucă femeia de brațe și o ridică de pe carte, clipind din ochi din cauza luminii puternice emanate de sticla neacoperită. În timp ce trăgea de femeie, aceasta scoase un scâncet de protest, ca un cățeluș somnoros luat de la sânul mamei. O lăsă pe podea și tresări de durere – lumina îi pătrunse până în creier. Chang închise cartea brusc, schițând din nou o grimasă, simțind chiar și prin mănușile de piele o pulsație ciudată și o rezistență îndârjită la atingerea ei. Femeia rămase tăcută. Chang nu o scăpă din ochi, ștergându-și tacticos pumnalul de covor care și așa era roșu, ce rău făcea? – în timp ce respirația femeii se liniștea treptat, iar ochii începeau să i se limpezească. Îi scoase ușor masca plină de mărgele. N-o cunoștea. Era doar una dintre doamnele simandicoase atrase în păienjenișul perfid al casei Harschmort.

Chang se ridică în picioare și înșfacă o pernă de pe o canapea din apropiere. O desfăcu repede cu pumnalul și o goli, răsturnând bucățile mari de vată îngălbenită pe podea. Vârî cartea în fața de pernă. Femeia putea să-și poarte singură de grijă când se trezea – acum zgâria din când în când covorul cu degetele – și să se întrebe mereu cum de scăpase… iar dacă începea să țipe, provoca agitația de care tocmai avea el nevoie. Făcu un pas spre ușă, dar se opri imediat, privind în urmă. Nu mai era nicio ușă… și totuși, ceva îi atrase privirea. Tapetul era roșu, cu cercuri aurii, de inspirație vag florentină. Chang se apropie de perete – în mijlocul unuia dintre cercurile aurite tapetul părea destrămat. Îl apăsă cu degetul și cercul cedă, lăsând să se vadă o gaură. Un ochi de observație. Chang trecu pe lângă femeie – care clătina din cap visătoare și încerca să se sprijine într-un cot – și ieși pe coridor.

Din nou se confirma convingerea lui Chang potrivit căreia majoritatea lucrurilor par a fi bine ascunse doar fiindcă nimeni nu

se gândește să le caute. Din clipa în care își dădu seama ce caută – un coridor îngust între camere – îi veni destul de ușor să identifice ușa care ar putea duce într-acolo. Deși era posibil ca ochiul de observație să dea într-o altă cameră obișnuită, Chang simțea că acest lucru contrazicea întreaga logică – așa cum o înțelegea el – a casei Harschmort, și anume caracterul ei *integral.* De ce să ai un ochi de observație într-o cameră când poți construi un pasaj interior de-a lungul mai multor apartamente, și de o parte și de alta, pentru ca un om înzestrat cu răbdare și pantofi ușori să poată trage cu ochiul și urechea la toți invitații? Chicoti la gândul că așa se explica celebrul succes în negocieri al lui Robert Vandaariff, capacitatea lui ieșită din comun de a ști ce pun la cale rivalii – o reputație ce mergea mână în mână cu renumele de amfitrion extrem de generos (mai ales – Chang clătină din cap, impresionat de viclenia lui – față de cei mai înverșunați adversari). La niciun metru de ușa pe care intrase Chang găsi două uși foarte apropiate – sau, mai exact, o ușă în spațiul în care, în restul coridorului, era doar perete gol.

Chang scoase cheile – mai întâi pe ale lui Gray, apoi pe ale lui – și încercă să dea de cap încuietorii, care era destul de complicată și deosebită de celelalte pe care le găsise în casă. Privi în jur, din ce în ce mai panicat, mai încercă o cheie, și încă una. I se păru că aude un zgomot dinspre capătul îndepărtat al coridorului, de lângă scară… aplauze? Era vreun spectacol acolo? Cheia nu se potrivea. Mai încercă una. Cu un declic care răsună pe tot coridorul se deschise o ușă în balconul de deasupra scării – urmat de zgomot de pași, multe persoane… care într-o clipă aveau să ajungă la balustradă. Cheia se potrivi și, fără să ezite, Chang deschise ușa încet și se strecură în întunericul dinăuntru. Închise ușa repede, neștiind dacă fusese văzut sau auzit.

Nu avea de ales. Încuie ușa și înaintă pe dibuite. Pereții erau înguști – se ștergea cu coatele de cărămida acoperită de praf de pe o parte și pe alta – dar podeaua era netedă, de piatră (față de lemnul care se deforma și, în timp, începea să scârțâie). Își continuă drumul, stânjenit de bastonul pe care îl ținea într-o mână și de cartea învelită pe care o ținea în cealaltă, ca și de botinele domnișoarei Temple din buzunare, care se loveau mereu de pereți. Ochiul de observație din camera femeii era plasat la înălțimea capului, de aceea ridică mâinile, sperând să dea de vreo adâncitură în perete. Nu avea cum să nu fie aproape… din prea multă nerăbdare fu cât pe-aci să cadă cât era de lung când se împiedică de o treaptă – fiind salvat, în pofida unei lovituri puternice la genunchi, de alte două trepte, amplasate mai sus decât cealaltă. Se trezi în genunchi pe ceea ce părea a fi o scară aproape la fel de lată ca și pasajul. Chang lăsă jos bastonul și cartea, apoi pipăi peretele în căutarea adânciturii, găsind-o după semicercul de lumină pe care îl dăduse parțial la iveală spărgând

tapetul din cameră. Scoase dopul și privi înăuntru. Femeia se îndepărtase de soldatul mort și stătea în genunchi pe covor. Ținea mâinile sub rochie – aranjându-și lenjeria intimă sau încercând să vadă cât de departe ajunsese soldatul mort. Își pusese masca la loc și Chang observă cu mirare că, în ciuda lacrimilor de pe obraji, femeia părea calmă și hotărâtă… rezultat al experienței trăite în compania cărții?

Vârî dopul la loc și se întrebă dacă scara se întindea pe toată lungimea pasajului… exista un ochi de observație și pe peretele opus? Chang își schimbă poziția și îl căută cu degetele, găsind dopul imediat, îl scoase ușor și se aplecă să privească în cea de a doua cameră.

Un bărbat, cu capul și umerii pe o masă de scris. Chang îl recunoscu în pofida eșarfei negre care îi acoperea ochii așa cum ajunsese să recunoască orice om pe care îl urmărise pe stradă, identificându-l din spate sau dintr-o mare de oameni după statură și ținută. Era fostul lui client, cel care îl recomandase lui Rosamonde, avocatul John Carver. Chang nu se îndoia că secretele deținute de Carver, datorită profesiei lui, deschideau multe uși Cabalei în tot orașul – se întrebă câți oameni ai legii fuseseră ademeniți de Cabală și clătină din cap când se gândi cât de ușor se lăsaseră păcăliți. Fața lui Carver era la fel de roșie ca și a femeii, iar din gură i se prelingea o picătură de salivă. Cartea de sticlă sclipea sub mâna lui Carver. Avocatul stătea cu fruntea pe ea, clipind din ochi plin de extaz, copleșit de profunzimea lui. Chang observă cu oarecare curiozitate că fața și vârfurile degetelor lui – cele care atingeau sticla – aveau o nuanță albăstruie… aproape ca și cum ar fi înghețat, deși fața lui scăldată în sudoare respingea acea explicație. Chang observă cu dezgust și că cealaltă mână a lui Carver își strângea vintrele cu mișcări neregulate, spasmodice. Privi în jur ca să vadă dacă mai era cineva în cameră sau ca să găsească un alt semn ajutător, dar nu remarcă nimic. Nu era sigur ce câștiga Cabala de pe urma unei astfel de expuneri la carte – în afară de această insensibilitate din partea victimei. Oare cartea îi remodela, ca și Procesul? Exista ceva *în* carte pe care trebuia să-l învețe? Simți greutatea cărții pe care o purta sub braț. Știa – după sticla din plămânii lui și din descrierea făcută de Svenson omului ale cărui brațe de sticlă se spărseseră – că obiectul în sine putea fi letal, dar ca instrument, ca *mașinărie*... bine că nu îndrăznise să-i încerce adevărata forță distructivă. Chang puse dopul la loc și, cu ajutorul bastonului, porni în căutarea următorului grup de trepte.

Când îl găsi, privi din nou înăuntru, scoțând mai întâi dopul din stânga, partea în care o văzuse pe femeie. Nu știa ce să facă – să ignore acele fante și să meargă direct la birou? Dar, dacă proceda astfel, renunța la informațiile despre Cabală pe care nu avea cum să le mai obțină… va trebui să meargă mai repede. Se uită în cameră și înțepeni – doi bărbați îmbrăcați în negru îl

ajutau pe unul mai în vârstă, îmbrăcat în roșu, să se așeze pe o canapea. Nu vedea fața preotului – oare era episcopul de Baax-Saomes? Unchiul ducelui de Stäelmaere și al reginei, era cel mai puternic om al bisericii din țară, consilier al guvernului, spaima corupției… și iată-l aici, însoțit de doi lachei care îi ștergeau scuipatul de pe bărbie. Unul dintre ei înveli un pachet în pânză cu siguranță o altă carte – iar celălalt luă pulsul episcopului. Apoi se întoarseră amândoi când auziră un ciocănit în ușă, pe care Chang nu o putea vedea, și părăsiră repede încăperea.

Fără să se mai gândească la episcopul leșinat – cu ce-l putea ajuta? – Chang se întoarse spre ochiul de observație de pe peretele opus. Un alt bărbat prăbușit peste o carte – câte dintre aceste obiecte diavolești fuseseră fabricate? – cu fața roșie și ochii care îi clipeau des lipiți de suprafața strălucitoare. Era, fără îndoială, Henry Xonck, obișnuita lui aură de putere și autoritate absentă acum… într-adevăr, lui Chang i se părea că omul fusese golit de însușirile lui normale… golit *în* carte? Ideea era absurdă, dar își aminti de cardurile de sticlă – de felul în care acestea stocau amintirile. Dacă aceste cărți făceau același lucru pe o scară mai mare… brusc, Chang se întrebă dacă amintirile erau pur și simplu copiate din mintea victimei… sau transferate. Câte din amintirile lui Henry Xonck – de fapt, cât din sufletul lui – îi fuseseră luate?

Următoarele fante din pereți oferiră același spectacol și, chiar dacă Chang nu recunoscu fiecare persoană în stare de prostrație, cele pe care le recunoscu erau îndeajuns ca să-l convingă de atacul dezlănțuit asupra celor mai influente personalități ale țării: ministrul finanțelor, ministrul de război, o actriță celebră, o ducesă, un amiral, un judecător de la Curtea Supremă de Justiție, proprietarul ziarului *Times,* președintele Băncii Imperiale, baroneasa văduvă care conducea cel mai important *salon* de discuții din oraș și, în sfârșit, o persoană a cărei prezență îl tenta să-și întârzie investigația și să intervină, Madelaine Kraft. Fiecare descoperită într-o stare spasmodică, aproape narcotică, într-o uitare de sine în care trupul nu mai reacționa la nimic – singurul lucru care le capta atenția fiind cartea care le fusese pusă în fața ochilor. În câteva cazuri, Chang văzu figuri mascate – bărbați și femei – care supravegheau victima, uneori recuperând cartea și încercând să trezească victima, alteori lăsând-o să se afunde și mai mult în acele adâncuri albastre, strălucitoare. Chang nu recunoscu pe niciunul dintre acești asistenți. Era sigur că, doar cu câteva zile în urmă, sarcinile lor fuseseră îndeplinite de oameni ca doamna Marchmoor sau Roger Bascombe – iar cu câteva zile înainte de Contessa sau Xonck. Acum organizația lor crescuse – absorbise atât de mulți adepți – încât atribuțiile lor erau mult mai importante. Încă un fapt care îi spunea lui Chang că în casa aceasta se mai întâmpla ceva, poate ea să acopere înregimentarea

acestor persoane deosebite, sus-puse, clar îndeajuns de important ea să-i atragă pe conducătorii Cabalei. Iuți pasul înfruntând întunericul.

Ignoră celelalte fante, îndreptându-se cu toată viteza spre capătul pasajului și sperând că, odată ajuns acolo, va găsi o ușă. Dar nu găsi decât un tablou. Bastonul lui lovi ușor ceva ce nu părea a fi de piatră, întinse mâna precaut și dădu de rama grea, de lemn. Părea la fel de mare ca și portretul lui Robert Vandaariff care masca ușa spre șirul de celule, deși pasajul era atât de întunecat, încât nu-și dădea seama ce înfățișa. Nu că l-ar fi interesat prea mult – Chang se lăsă în genunchi și începu să caute un zăvor sau o pârghie cu care să deschidă ușa ascunsă. Dar de ce tabloul era întors cu spatele? Oare ușa făcea o rotație completă ori de câte ori era folosită și cineva deja venise pe acolo? Puțin probabil – o balama obișnuită, bine ascunsă, care se deschidea și se închidea normal, era mult mai ușor de folosit. Și, în plus, ce anume înfățișa tabloul ca să rămână nevăzut în întuneric?

Se lăsă pe călcâie și oftă. Răni, oboseală, sete… Chang se simțea sfârșit. Putea lupta mai departe – o făcea din instinct – dar mintea nu-l mai ajuta. Închise ochii și trase adânc aer în piept, apoi răsuflă încet, gândindu-se la ce se afla dincolo de ușă – zăvorul era ascuns… poate că nu era *aproape* de ramă, ci făcea *parte* din ea. Își trecu degetele peste marginea din interior a ramei ornamentate (peste măsură), concentrându-se mai întâi pe suprafața pe care ar fi trebuit să fie un mâner… când găsi adâncitura își dădu seama că singura diferență era că mânerul fusese plasat pe stânga și nu pe dreapta – genul de șiretlic care l-ar fi ținut ocupat cel puțin încă o jumătate de oră. Pipăi mânerul de o formă ciudată și îl apăsă. Încuietoarea bine unsă se deschise fără zgomot și Chang simți cum se schimbă greutatea ușii. O împinse și păși dincolo de ea.

Numaidecât își dădu seama că era biroul lui Vandaariff, căci în fața lui se afla însuși proprietarul, așezat la o masă de scris enormă, scriind de zor pe un pergament lung, cu o pană de gâscă demodată. Lordul Robert nu ridică privirea. Chang mai făcu un pas, ținând ușa deschisă cu umărul, făcând ochii roată prin încăpere. Covoarele erau roșii și negre, iar camera lungă era împărțită în secțiuni funcționale de mai multe piese de mobilier: o masă pentru ședințe, străjuită de scaune cu spătarul înalt, câteva fotolii și canapele tapițate, masa asistentului, un șir de dulapuri pentru documente, înalte, încuiate, și apoi masa de scris a stăpânului, mare cât masa de ședințe și acoperită de hârtii, hărți făcute sul și o mulțime de pahare și căni – toate adunate în jurul lui, precum resturile aruncate de valuri pe plajă.

Nu mai era nimeni acolo.

Cu toate acestea lordul Vandaariff nu dădu de înțeles că era conștient de prezența lui Chang, fiind absorbit de ceea ce scria.

Chang își aminti de scopul lui principal, aflarea căii secrete spre sala cea mare. Dar nu o vedea. Pe peretele din față, dincolo de masă, era intrarea principală, care părea a fi singura.

Făcând un pas înainte, surprinse ceva cu coada ochiului… tabloul din spatele lui – nu-l privise la lumină. Se uită din nou la Vandaariff – care nu-i acordă nicio atenție – și deschise larg ușa. O altă pictură de Oskar Veilandt, dar altă imagine… semăna cu reversul fragmentelor din *Buna Vestire* și al altor tablouri – ceea ce, la prima vedere, păreau niște linii simple, hașurate, erau de fapt un păienjeniș de simboluri și diagrame. Forma pe care o luau toate aceste formule, observă Chang mai mult din instinct decât rațional, era o potcoavă… ecuații matematice sub forma casei Harschmort. Deslușì în ea, cu oarecare reținere, întrebându-se dacă nu cumva era o festă pe care i-o juca imaginația lui pervers anatomică – acel U curbat al casei și figura cilindrică, stranie, mai lungă decât își închipuise, a sălii imense, clar introdus în el… indiferent de scopul alchimiei lui Veilandt, era evident că rădăcinile ei trebuia căutate tot atât de mult în copulație ca în cazul oricărei transmutări fundamentale – sau era unul și același lucru? Chang nu știa ce legătură aveau toate astea cu ceremonialul din sala cea mare, sau cu Vandaariff. Și totuși… încercă să-și amintească anul în care Vandaariff achiziționase și schimbase fața închisorii Harschmort – cel mult cu un an sau doi în urmă. Dar nu le spusese curatorul de la galeria de artă că Veilandt era mort de *cinci* ani? Imposibil – tabloul alchimic de pe ușă fusese executat mai mult ca sigur de aceeași persoană. Oare Veilandt era încă în viață? Oare se afla aici – poate de bună voie deși, ținând cont de faptul că Vandaariff și d'Orkanez îi exploatau descoperirile, mai curând era prizonierul lor sau, mai rău, căzuse victimă propriei alchimii, mintea fiindu-i golită într-o carte de sticlă destinată consumului celorlalți.

Și totuși – în ciuda epuizării și disperării, Chang își permise o rază de speranță – dacă trăia, Veilandt putea fi *găsit!* În ce altă parte ar fi putut ceilalți să învețe cum să reziste sau să contracareze efectele sticlei? Cu o strângere de inimă, Chang își dădu seama că asta echivala cu șansa de a o salva pe Angelique. Brusc, se simți derutat – hotărârea de a o salva pe Celeste, această ultimă rugăciune de a o găsi pe Angelique în viață – era imposibil. Veilandt putea fi oriunde – încătușat într-o cușcă sau cu privirea pierdută într-un ungher uitat al casei… sau, dacă nu-și pierduse mințile, unde putea fi cel mai de folos Cabalei… decât alături de Comte d'Orkanez, la baza marelui turn.

Chang privi tabloul din nou. *Era* o hartă a casei Harschmort… la fel cum era și o formulă alchimică de o complexitate năucitoare… și pornografic la modul explicit. Concentrându-se asupra hărții (fiindcă nu avea niciun fel de cunoștințe de alchimie, iar de aspectul pornografic nu avea timp), se străduì să găsească locul unde se afla el în acel moment. Era oare marcat

drumul care ducea la sala mare și la turnul panoptic din mijlocul ei?

Sala era marcată – știa destulă greacă pentru a recunoaște semnele – de un alfa și apoi, chiar deasupra lui, ca și cum ar fi simbolizat forța de reproducere, de un omega minuscul… iar de la omega cobora o dâră clară de vopsea până la cuibul de simboluri care reprezentau sala. Chang își desprinse privirea de pe tablou, simțind că-l părăsea imaginația. Dacă sala era alfa – unde anume, în interiorul ei, se afla omega? După calculele lui, se afla dincolo de masa de scris a lui Vandaariff… unde peretele era acoperit de o draperie groasă.

Chang se îndreptă repede spre acel loc, ținându-l pe Vandaariff sub observație. Omul scria în continuare, *netulburat* – acoperise cam o jumătate din pagină de când era Chang acolo. Robert Vandaariff era poate cel mai puternic om din țară – chiar de pe continent, drept care Chang nu rezistă tentației. Se apropie de masa de scris – hainele lui urât mirositoare ar fi scos și un sfânt dintr-ale lui – ca să arunce o privire la fața impasibilă a lui Vandaariff.

Cardinalului Chang nu i se păru că ochii lui Robert Vandaariff văd ceva. Erau deschiși, dar sticloși și inexpresivi, gândurile în cu totul în altă parte, și priveau în jos, spre masă, dar alături de foaie, ca și cum Vandaariff ar fi consemnat gânduri din memorie. Chang se aplecă și mai mult ca să studieze pergamentul – ajunsese aproape de umărul lui Vandaariff și tot fără nicio reacție din partea lui. Din câte își dădea el seama, omul descria o tranzacție financiară cu amănunte uluitor de complicate – referindu-se la transport, la afaceri bancare cu Macklenburg și Franța, la rate de schimb, piețe, acțiuni și reeșalonări de plăți. Privi cum Vandaariff termină de scris pagina și o întoarce brusc – mișcarea brațelor făcându-l pe Chang să se dea înapoi – pentru a-și continua fraza pe una nouă. Chang se uită pe podea, în spatele mesei de scris, și văzu pagini întregi acoperite de scrisul lui Robert Vandaariff, ca și cum acesta își golea mintea de toate secretele financiare pe care le deținea. Chang privi din nou degetele care alergau febril pe hârtie, înfiorat de insistența inumană a penei care scârțâia întruna, și observă că buricele degetelor erau colorate în albastru… dar în cameră nu era frig, iar nuanța de albastru era mult mai strălucitoare sub pielea palidă decât văzuse Chang vreodată la un om viu.

Se îndepărtă de lordul care acționa ca un automat și trase draperia din spatele lui, descoperind o ușă simplă, încuiată. Căută prin cheile lui, alese una, apoi le scăpă din mână – brusc îngrozit de tovărășia insensibilă a lui Vandaariff, de scârțâitul continuu al penei. Chang ridică inelul de chei și, pierzându-și răbdarea, lovi ușa cu piciorul, chiar în dreptul încuietorii, cu toată puterea. Lovi din nou și simți că lemnul cedează. Nu-i păsa de zgomot sau dacă lăsa vreun semn în urmă. Mai lovi o dată și crăpă lemnul din

jurul broaștei care încă mai rezista. Se izbi în ușă, o sparse și păși dincolo, clătinându-se. Se trezi într-un tunel de piatră, cu multe cotituri și înclinat, căruia nu-i putea vedea capătul.

Lordul Vandaariff își mișca în continuare doar mâna subțire, ca de păianjen. Chang își frecă umărul și o luă la fugă.

Tunelul era neted și luminat la intervale regulate de globuri cu gaz lampant fixate de tavan. Se curba ușor pe parcursul a câtorva sute de pași, drept care Chang se văzu silit să-și încetinească viteza. Tocmai la timp fiindcă, oprindu-se să-și tragă răsuflarea – rezemându-se de perete cu o mână și scuipând sânge, auzi înăbușit mai multe voci care cântau. În fața lui tunelul făcea un cot brusc la dreapta, spre sala cea mare. Era vreun paznic acolo? Cântecul acoperea orice alt zgomot. Venea de dedesubt… de la cei care ocupau celulele! Chang se lăsă în genunchi și se uită după colț.

Tunelul se transforma într-o pasarelă, puțin mai mare decât un culoar, cu lanțuri de o parte și de alta, care ducea spre un turn de fier negru, amenințător, ce se înălța spre tavanul de piatră de deasupra. Cântecul răzbătea prin grilajul de metal al pasarelei. Chang privi în jos, dar, din cauza luminii difuze și a ochilor lui bolnavi, nu-și dădu seama ce se întâmpla în sala de dedesubt. La capătul celălalt al pasarelei se afla o ușă de fier, masivă, cu un lacăt și un drug gros, care fusese lăsată întredeschisă. Chang se opri în fața ei, așteptând, ascultând, dar, neauzind nimic, se strecură în întuneric… și pe o altă scară în spirală, construită din plăci de fontă.

Scara continua până în tavan, spre ceea ce probabil că era intrarea principală în turn. Dar Chang preferă să coboare, zgomotul făcut de cizmele lui pe trepte fiind mai mult intuit decât auzit din cauza vocilor. Acum le percepea mai clar și, după felul cum cântau, chiar dacă înțelegea ce spun, versurile păreau a fi dintr-o operă italiană (sau, cine știe, islandeză), atât de dilatată și de nefirească era frazarea impusă de muzică. Cuvintele pe care le prinse – „albastru impenetrabil”… „priveliște nesfârșită”… „buna izbăvire” – îl îmboldiră să coboare și mai repede.

Din loc în loc, interiorul turnului era luminat de sfeșnice, dar lumina era voit difuză, ca să nu răzbată prin fante. Chang își încetini mersul. Treapta de sub el era acoperită de ceva. O haină. O ridică și o apropie de un sfeșnic… o manta, bleumarin, murdară de noroi și, interesant, de sânge. Petele erau încă umede și acopereau toată partea din față a mantalei. Dar nu vedea nicio gaură *în* ea – sângele provenea de la purtătorul mantalei sau de la dușmanul lui? Cel care o purtase sângerase probabil la cap sau îi fusese retezată mâna și își strânsese ciotul la piept – orice era posibil. De-abia atunci – mintea i se mișca atât de încet! – observă tresele de pe gulerul rigid al mantalei… se uită din nou

la croială, la culoare, la șnurul argintiu din jurul fiecărui epolet… Doamne, ce prost era!

Era mantaua lui Svenson, fără doar și poate, năclăită de sânge.

Căută repede în jur și văzu pe perete o pată mare, din care încă mai picura sânge. Atacul se petrecuse aici, pe trepte – poate cu doar câteva clipe în urmă. Oare Svenson era mort? Cum ajunsese la Harschmort de la conacul Tarr? Chang coborî încet câteva trepte, cu fața aproape lipită de peretele de fier. Erau mai multe urme de sânge, întinse… lăsate nu de un om rănit, care mergea pe picioarele lui, ci de un om rănit – sau mort – care era tras de picioare.

Chang aruncă mantaua – dacă doctorul renunțase la ea ce rost avea să o ducă el – și o luă la goană pe scări în jos. Știa că distanța era aproximativ aceeași cu cea pe care o urcase, poate două sute de trepte? Ce naiba avea să găsească jos? Cadavrul lui Svenson? Oare ce făcea d'Orkanez? Și de ce nu era niciun paznic?

Chang alunecă într-o baltă de sânge și de-abia izbuti să se prindă de balustradă. O clipă de neatenție și putea să ajungă jos cu gâtul rupt. Se forță să se concentreze – vocile se auzeau în continuare, deși trecuse de șirul de celule, iar corul era deasupra lui. Dar când sosise Svenson? Probabil odată cu Aspiche! Oare din cauza doctorului era Smythe atât de agitat? Chang zâmbi, chiar și gândindu-se la pedeapsa pe care i-ar fi aplicat-o colonelul celui care îndrăznea să-i stea în cale. Nu-i surâdea deloc imaginea doctorului înfruntându-i singur pe toți acești indivizi – nu avea stofă nici de militar, nici de ucigaș. Acesta era apanajul lui Chang – și știa că trebuia să sară în ajutorul lui Svenson.

Dar dacă Svenson *era* mort? Atunci poate că destinul lui Chang era să moară cu el… și cu domnișoara Temple.

Coborî în goană alte treizeci de trepte și se opri pe un mic palier. Îl dureau plămânii, parcă erau înțepați cu mii de ace și știa că era mai bine să nu ajungă jos într-o stare de colaps. Una dintre fante era aproape de el, pe perete, și o deschise, rânjind sinistru. Fanta era acoperită cu o bucată de sticlă fumurie. Din interior putea vedea prin ea, dar deținuții nu aveau cum să-și dea seama dacă era deschisă sau nu. Chang își scoase ochelarii și își lipi fața de sticlă chiar în clipa în care cântecul încetă.

Deasupra și vizavi de el se aflau celulele, pline de oameni îmbrăcați elegant, toți mascați, cu fața lipită de gratii, semănând cu locatarii unui azil de nebuni. Privi în jos, dar nu văzu mesele. Era în continuare prea sus.

În timp ce făcea un pas înapoi, auzi o voce de dedesubt – nefirească, amplificată straniu, îngroșată și extrem de puternică. Nu o recunoscu imediat… îl auzise rostind doar câteva cuvinte, și acelea șoptite lui Harald Crabbé, brațul lui enorm cuprinzând-o pe Angelique pe după umeri. Își aminti… era Comte d'Orkanez.

Blestemându-și plămânii, începu să alerge, fără să mai țină cont de nimic, sărind câte două-trei trepte, sprijinindu-se de balustradă cu mâna în care ținea bastonul, în cealaltă ferind cartea de orice atingere, cu pardesiul murdar fâlfâind în urma lui, cu buzunarele pline lovindu-i-se de picioare. În jurul lui sala cea mare răsuna de vocea neomenească a lui d'Orkanez:

> — Sunteți aici deoarece credeți… în voi… deoarece vreți să vă abandonați unui alt vis… al viitorului… al șansei… transformării… revelației… izbăvirii. Poate că printre voi există unii care vor merita… cu adevărat și vor voi cu adevărat să-și sacrifice iluziile… să sacrifice întreaga lor lume… care *este o lume a iluziei…* pentru acest ultim nivel al înțelepciunii. Dincolo de izbăvire se află *desemnarea…* la fel cum Maria a fost făcută să nu semene cu nicio altă femeie… la fel cum Sara a rămas grea după o viață stearpă… la fel cum în trupul Ledei s-au însămânțat în aceeași măsură frumusețea și distrugerea… tot așa și aceste vase din fața voastră au fost alese… *desemnate* să aibă un destin aparte, înălțător… o transformare la care veți fi și voi martori. Veți simți energiile superioare… veți gusta din această măreție… această ambrozie nepământească… cunoscută înainte numai de acele ființe numite zei de către păstori… și de către copiii care am fost odată…

Chang își pierdu echilibrul și fu nevoit să se oprească, apucându-se cu amândouă mâinile de balustradă ca să nu cadă. Scuipă pe perete și bâjbâi, gâfâind, după fantă, scoțându-și repede ochelarii ca să privească înăuntru. Sub el văzu tot, ca o catedrală de fier din iad, pregătită pentru o liturghie drăcească. La baza turnului se afla o platformă ridicată – ce părea suspendată pe un fel de plută din tuburi argintii – pe care erau trei mese de operații, fiecare înconjurată de polițe, tăvi și cutii de alamă pline de piese. Pe fiecare masă stătea întinsă o femeie, prinsă în curele de piele, la fel ca Angelique la institut, goală, trupul fiindu-i parțial ascuns de un păienjeniș de furtunuri negre, lucioase. Fața fiecărei femei era complet acoperită de o mască neagră prevăzută cu furtunuri mai mici – pentru urechi, ochi, nas și gură – iar părul era prins într-o pânză neagră, motiv pentru care, în ciuda nudității lor, Chang nu-și putea da seama cine putea fi pe masă. Numai femeia care se afla cel mai aproape de turn, pe care de-abia o putea distinge din locul unde se afla el, se

deosebea de celelalte două fiindcă tălpile picioarelor ei erau de un albastru decolorat, la fel ca mâinile lui Robert Vandaariff.

Lângă ea stătea d'Orkanez, cu același șorț de piele și aceleași mănuși pe care le purtase și la institut, și aceeași cască de alamă, la care atașase un alt furtun, legat de cutia de metal care reprezenta gura măștii. Comte vorbea tocmai în acest furtun care îi amplifica vocea, făcând-o să semene cu cea a unui zeu și să se izbească de fiecare ungher îndepărtat al sălii uriașe. În spatele lui d'Orkanez se aflau cel puțin alți patru inși, îmbrăcați la fel, cu fețele ascunse. Inși de la institut, ca Gray și Lorenz? Sau unul dintre ei era chiar Oskar Veilandt – prezent aici ca deținut sau sclav? Chang nu vedea baza turnului. Unde erau paznicii? Unde era Svenson? Pe care masă se afla Celeste? Niciuna dintre femei nu părea să fie trează – cum să o ia de acolo?

Chang se răsuci pe călcâie – auzise un zăngănit în spatele lui, undeva lângă scară. Scara se curba după un stâlp de fier – zgomotul venea din interiorul lui. Își lipi mâna de el și simți o vibrație. Zăngănitul îl făcu se să gândească la un ascensor… oare stâlpul era gol pe dinăuntru? Altfel cum să asiguri transportul de sus și până jos? Dar ce anume se transporta? Asta era șansa lui. Când ascensorul ajungea jos, cineva trebuia să deschidă ușa ca să ia ce era acolo – acela era momentul în care putea năvăli înăuntru. Își puse ochelarii pe nas, lăsă jos fața de pernă sprijinind-o de perete și o luă la goană pe trepte în jos.

Comte vorbea în continuare. Chang nu mai asculta – aceleași absurdități – toate parte din numărul de circ menit să-i amețească pe spectatori. Indiferent de efectele ei reale, această „transformare" nu putea fi decât un paravan pentru alte urzeli zămislite din lăcomie și dorința de a trage foloase de pe urma altora. Zăngănitul încetă. În timp ce depășea ultima curbură a scării, Chang văzu doi inși care purtau șorțuri, mănuși și măști, aplecați spre ascensor, scoțând o ladă legată în fier și urcând-o într-un cărucior. În spatele lor era ușa deschisă care ducea spre platforma din sală, păzită de doi soldați din Macklenburg. Chang îi ignoră pe cei doi inși ocupați cu lada și sări cu un strigăt de pe scară spre cel mai apropiat soldat, îl lovi cu cotul în gură și cu genunchiul în coaste, trântindu-l la pământ. Înainte ca să apuce cel de-al doilea soldat să-și scoată sabia, Chang îi vârî bastonul în stomac, făcându-l să se încovoaie (soldatul căzu cu capul atât de aproape de Chang, încât acesta auzi cum îi trosnesc dinții). Își împinse pumnalul sub gura lui deschisă și îl trase la fel de repede. Se ridică în picioare – soldatul mort lăsându-se moale ca o contragreutate – și reveni la primul, căruia îi aplică un picior în tâmplă. Ambii soldați rămaseră nemișcați. Cei doi inși mascați îl priveau cu nedumerirea unor creaturi de pe lună care sunt pentru prima oară martorii cruzimii speciei umane.

Chang alergă spre ușa deschisă. Comte nu mai vorbea. Se uita la Chang. Înainte să reacționeze în vreun fel, Chang auzi un

zgomot în spatele lui și, fără să vadă ce se întâmplă, se aruncă pe ușă – tocmai când cei doi inși cu căști făceau vânt căruciorului spre el. Căruciorul îi șterse coapsa dreaptă – făcându-l să sângereze, dar nu îndeajuns ca să-l pună la pământ. Chang se urcă șchiopătând pe platformă, impactul spațiului imens din jurul lui, precum acela dintr-o catedrală, amețindu-l, făcându-l să se clatine. Încercă să-și vină în fire și să se orienteze. Pe platformă erau alți patru militari din Macklenburg – trei soldați care își traseră săbiile strălucitoare din teacă în aceeași clipă, și maiorul Blach, care își scotea calm pistolul negru. Chang privi înnebunit în jurul lui – nici urmă de Svenson; care din oamenii cu căști putea fi Veilandt? – apoi în sus, la înălțimea ametitoare și la cercul de fețe mascate care priveau spre el muți de uimire. Nu mai era timp. Nu o putea lua decât spre mese și d'Orkanez – care pornise cu pași mari spre el ca să-i taie drumul către femei.

Soldații se repeziră spre el. La rândul lui, Chang o porni în fugă spre Comte, apoi o luă la stânga și se strecură pe sub prima masă, încercând să nu se împiedice de furtunurile care atârnau în toate părțile. Soldații se postară de o parte și de alta a lui d'Orkanez. Chang își continuă fuga, aplecat, trecu pe sub cea de a doua masă și, când ieși pe partea cealaltă, Comte le strigă soldaților să rămână pe loc.

Chang se ridică în picioare și privi în urmă. Comte era cu fața spre el, purtând în continuare masca, la capătul îndepărtat al primei mese pe care stătea întinsă prima femeie, împresurată de furtunuri. Lângă Comte se afla Blach, cu pistolul pregătit. Soldații așteptau. Svenson nu era aici. Și, din câte își dădea seama, nici Veilandt – cel puțin nu un Veilandt în toate mințile, fiindcă cei doi inși mascați din spatele lui d'Orkanez nu se opriseră din lucru, harnici ca niște albine. Chang privi spre marginea platformei. Sub ea, de o parte și de alta, era o mare de țevi de metal, care se unduiau ca niște șerpi, emanând căldură și vapori sulfurași, urât mirositori. Nu avea pe unde să scape.

— Cardinale Chang!

Comte d'Orkanez rosti cuvintele cu aceleași tonuri amplificate pe care Chang le auzise în turn. Rostite atât de aproape, cuvintele erau insuportabil de aspre și tresări fără să vrea.

— Rămâi pe loc! Ai pătruns ilegal într-un loc pe care nu-l înțelegi! Îți promit că nici nu vei avea *timp* să înțelegi care sunt sancțiunile!

Fără să-l bage în seamă, Chang se aplecă spre femeia de pe masa a doua și îi smulse pânza neagră care îi învelea părul.

— *Nu le atinge!* țipă Comte d'Orkanez.

Părul era prea întunecat la culoare. Nu era Celeste. Se îndreptă repede spre capătul îndepărtat al celei de-a treia mese. Soldații înaintară odată cu el, până la masa a doua. Comte și Blach rămaseră la capătul îndepărtat al primei mese, pistolul maiorului

țintind capul lui Chang. Cardinalul se piti în spatele celei de-a treia femei și îi trase pânza de pe păr. Prea deschis la culoare și mai puțin cârlionțat… Celeste era pe prima masă. Trecuse pe lângă ea ca un prost și o lăsase sub controlul direct al lui d'Orkanez.

Se ridică în picioare. La vederea lui, soldații porniră spre el și Chang observă o mișcare aproape insesizabilă din direcția lui Blach. Se lăsă la pământ din nou, în timp ce împușcătura răsună în întreaga sală. Glonțul îi trecu pe lângă cap și se înfipse într-una din țevi, scoțând un jet de gaz care începu să pâlpâie în aer ca o flacără alb-albăstruie. Comte țipă din nou.

— *Opriți-vă!*

Soldații – acum aproape de a treia masă – înțepeniră. Chang riscă o privire peste încrengătura de furtunuri negre – văzând printre ele pielea palidă, umedă a femeii – și întâlni ochii feroci ai maiorului.

În sală se auzea numai duduitul înfundat al cuptorului și șuieratul subțire al gazului din spatele lui Chang. Trebuia să treacă peste nouă oameni – incluzându-i și pe cei doi cu căruciorul – ca să o ia pe Celeste de pe masă. Era în stare de așa ceva fără să-i facă fetei vreun rău? Iar dacă-i făcea rău, acel rău putea fi mai mare decât ceea ce urma să i se întâmple dacă nu intervenea? Știa care ar fi fost dorința lui Celeste – la fel cum știa cât de lipsită de sens devenise ideea de a-și apăra viața. Simți cum plămânii îi sunt străpunși de mii de ace. Pentru această clipă făcuse atâta drum, pentru acest efort, ultima lovitură sfidătoare, devastatoare, pe care o mai putea aplica acest lumi privilegiate. Chang privi din nou la mulțimea de fețe mascate care se uitau în jos, nemișcate, încordate. Era ea un animal scăpat din laț în mijlocul unei arene.

Comte își scoase furtunul albastru din mască și îl așeză cu grijă pe o cutie din apropiere, din care ieșeau tot felul de leviere și opritoare. Se întoarse spre Chang și arătă cu capul masca – îl făcea să semene cu un monstru, cu un căpcăun din cărțile de povești – spre femeia cea mai apropiată de Chang, al cărei păr Cardinalul tocmai îl descoperise.

— Cauți pe cineva, Cardinale? strigă el cu o voce nu la fel de puternică, dar care, filtrată de cutia aceea ciudată, fixată în mască, i se păru inumană lui Chang. Poate te ajut cu ceva…

Comte d'Orkanez se aplecă și trase pânza care acoperea părul ultimei femei. Părul se desfăcu în cascadă, buclat, strălucitor, negru. Comte întinse cealaltă mână și îndepărtă furtunurile care îi treceau peste picioare. Pielea femeii era decolorată, cu o paloare bolnăvicioasă, mai ceva decât mâna lui Vandaariff sau fața lui John Carver culcată lângă cartea de sticlă – albă ca gheața polară, lucind de transpirație și, sub ea, unde fusese caldă cândva, și

aurie, acum era doar indiferența rece a cenușiului. Pe al treilea deget de la piciorul stâng se afla un inel de argint, dar Chang o recunoscuse din prima clipă în care îi văzuse părul… era Angelique.

— Din câte știu… o cunoști pe domnișoara, continuă d'Orkanez. Sigur, s-ar putea să le cunoști și pe celelalte – domnișoara Poole (aici Comte arătă cu capul spre femeia din mijloc) și doamna Marchmoor.

Comte arătă apoi spre femeia aflată chiar în fața lui Chang. Cardinalul privi în jos, încercând să o recunoască pe Margaret Hooke (văzută ultima oară pe un pat la St. Royale) – părul, înălțimea, culoarea pielii care de-abia se puteau distinge de sub cauciucul negru. Îi veni să vomite.

Chang scuipă sânge pe platformă și strigă spre Comte, vocea răgușită trădându-i oboseala.

— Ce vrei să le faci?

— Tot ce mi-am pus în cap. O cauți pe Angelique sau pe domnișoara Temple? După cum vezi, cea de a doua nu e aici.

— Unde e?

— Cred că trebuie să alegi. Dacă vrei să o salvezi pe Angelique, e imposibil – pentru că văd efectele sticlei pe fața ta, Cardinale – iar să o iei de aici să-i faci același lucru domnișoarei Temple.

Chang nu spuse nimic.

— Din punct de vedere teoretic, bineînțeles. Ar fi trebuit să mori de zece ori până acum – nu-i așa, domnule maior? Ai s-o faci acum. Și cred că cel mai potrivit ar fi să o faci la picioarele – sper că am fost informat corect – dragostei tale fără speranță.

Privindu-l țintă pe Comte, Chang apucă de furtunurile care se înălțau din trupul doamnei Marchmoor și dădu să le rupă.

— Dacă faci asta, o omori, Cardinale! Asta dorești – să distrugi o femeie neajutorată? De la distanța asta nu te pot opri. Dar forțele au fost deja descătușate și puse la treabă! Niciuna nu-și poate nega destinul – misiunea lor e transformarea sau moartea!

— Ce transformare? strigă Chang, vocea lui ridicându-se deasupra zgomotului din ce în ce mai intens din conducte și a gazului care șuiera în spatele lui.

Drept răspuns, d'Orkanez se întinse spre furtunul prin care vorbise și îl vâră la loc în mască. Cuvintele lui răsunară ca un

tunet în uriașa sală boltită.

— Transformarea *îngerilor!* Puterile cerului transferate omului!

Comte d'Orkanez trase tare de unul din levierele de alamă ale piedestalului, iar cu cealaltă mână lovi ca un ciocan un opritor de metal. Numaidecât furtunurile din jurul lui Angelique, care până atunci atârnaseră moi, se treziră la viață, umplându-se de gaz și lichid fierbinte. Trupul ei se arcui pe masă și aerul fu străbătut de un scâncet din ce în ce mai distinct și mai înspăimântător. Chang nu-și putea dezlipi privirea. Comte trase de un al doilea levier, iar degetele de la mâinile și picioarele femeii începură să se miște… al treilea levier și, spre groaza lui Chang, culoarea lor se schimbă și mai mult, un albastru de gheață, cadaveric. D'Orkanez împinse alte două opritoare în același timp și aduse primul levier la poziția inițială. Scâncetul deveni de două ori mai puternic, răsunând în fiecare conductă și lovindu-se de pereții catedralei boltite. Mulțimea de sus suspină la unison, iar Chang auzi strigăte dinspre celule – țipete pline de emoție și încântare, urlete de încurajare – care se prefăcură într-un cor asurzitor. Trupul femeii se arcui iar și iar, făcând furtunurile sa se onduleze precum camele care se scutură de ploaie, apoi în mijlocul acelor țipete și urlete Chang deslușì un alt sunet care i se înfipse în inimă ca un cui: vocea lui Angelique, un geamăt ireal, pornit din străfundurile plămânilor, ca și cum ultimele rămășițe de rezistență ale corpului ei se risipeau în fața devastatorului atac mecanic. Lacrimile începură să brăzdeze chipul Cardinalului fără ca acesta să le bage în seamă. Orice ar fi făcut el ar fi ucis-o dar oare nu era ea distrusă chiar acum, în fața ochilor lui? Nu se putea clinti din loc.

Scâncetul încetă brusc, reducând la tăcere întreaga sală, ca o împușcătură. Cu o licărire pe care Chang nu-i veni să creadă că o vede, un val de lichid traversă membrele femeii, pe sub piele, ajungându-i până la șolduri și tors, învăluindu-i în cele din urmă și capul.

Pielea lui Angelique se transformă într-un albastru strălucitor, transparent, de parcă femeia însăși… trupul ei… s-ar fi transformat, în fața lor, în sticlă.

Comte trase opritoarele și împinse la loc ultimul levier. Se întoarse spre mulțimea de spectatori și ridică mâna triumfal.

— Ceea ce trebuia făcut s-a făcut!

Mulțimea izbucni în urale și aplauze extatice. D'Orkanez înclină din cap, ridică și cealaltă mână, apoi se întoarse spre Blach, deconectând pentru o clipă furtunul din mască.

— *Omoară-l!*

Actul de impietate pe care d'Orkanez îl comisese asupra lui Angelique – oare nu-i violase însăși *esența?* – îl convinse pe

Chang să treacă la acțiune, transformându-i inima într-un sloi de gheață. Dădu ocol celei de-a treia mese și se repezi la cei doi soldați din Macklenburg care stăteau la capul domnișoarei Poole, lecțiile a o mie de lupte regăsindu-se în fiecare lovitură teribilă, neîndurătoare. Dintr-o singură mișcare făcu o fentă – săbiile celor doi se înălțară spre pieptul lui în același timp, cu inegalabila precizie germană – și le înlătură cu bastonul. Își trecu pumnalul peste fața celui mai apropiat, tăindu-i-o de la nas la bărbie – rana proaspătă umplu de sânge țevile argintii – și soldatul se dădu îndărăt, clătinându-se. Celălalt ripostă, încercând să-l străpungă. Chang schimbă direcția loviturii pe lângă umăr, cu bastonul care se rupse, și văzu că, în avântul lui, soldatul ajunsese prea aproape de el. Își implântă pumnalul sub coastele tânărului, apoi îl scoase brusc, deja – fiindcă fiecare secundă părea să sosească de la mare depărtare lăsându-se în genunchi. Deasupra lui, un alt glonț trimis de Blach se înfipse în peretele plin de conducte. Cel de-al treilea soldat veni spre el de la picioarele domnișoarei Poole, călcând peste camarazii lui. Chang se întoarse și porni în fugă spre Angelique. Blach se apropie de capul lui Angelique ca să-l poată ținti mai bine. Comte d'Orkanez se afla la picioarele lui Angelique. Chang era prins ca într-un clește – soldatul era chiar în spatele lui. Chang se răsuci pe călcâie și tăie mai multe furtunuri. Gazul insuportabil, urât mirositor, țâșnind ca o flacără polară, îl izbi pe soldat în față. Chang se lăsă pe o parte, îi zbură sabia din mână și își înfundă pumnul în gâtul lui, făcându-l să încremenească pe loc. Înainte ca Blach să apese pe trăgaci, îl împinse pe soldat direct în maior. Se auzi o împușcătură și soldatul se clatină. Încă o împușcătură și Chang simți o arsură – glonțul (sau o bucată de os?) trecând prin soldat și zgâriindu-i umărul. Îl împinse din nou pe soldat spre Blach și se repezi spre ușă.

Dar Blach făcu același lucru și acum cei doi se aflau față în față, la doar o jumătate de metru unul de altul. Blach ridică pistolul și trase în timp ce Chang îi rase mâna cu pumnalul. Glonțul nu-și nimeri ținta iar pumnalul mușcă din degetele lui Blach, pistolul căzând la podea. Blach urlă de furie și sări să-și recupereze arma. Ușa încă mai era blocată de căruțul de metal și de cei doi inși cu căști din spatele lui. Chang se aruncă în ei cu toată puterea, împingându-i câțiva pași – dar cei doi își recăpătară echilibrul și porniră la atac, silindu-l să rămână în sală. Blach culese pistolul de pe jos cu mâna stângă. Comte lega de zor furtunurile tăiate cu o sfoară. Blach ținti din nou. Chang văzu cu surprindere ce conținea căruciorul, obiectele dinăuntru se dislocaseră în timpul agitației. Fără să mai stea pe gânduri lăsă să-i cadă pumnalul din mână, apucă obiectul cel mai apropiat și îl azvârli în spate, spre maior, apoi se aruncă în căruț.

Cartea de sticlă se îndreptă spre Blach tocmai când acesta apăsa pe trăgaci, glonțul făcând-o țăndări în aer. Jumătate din cioburi zburară înapoi, spre turn, cu viteza glonțului, și se izbiră de pereții de fier sau pătrunseră pe ușă, spre cei doi inși cu căști, care se aruncară disperați la pământ. Jumătate însă zbură cu viteza imprimată de cel care aruncase cartea. Comte d'Orkanez era apărat de masă, la fel cum Angelique – dacă, în starea în care se afla, sticla mai putea avea vreun efect asupra ei – era apărată de furtunuri și de maior care stătea chiar pe direcția cărții. Fața și corpul lui neprotejate se umplură imediat de tăieturi mai mari sau mai mici.

Chang scoase capul din cărucior și îl văzu pe maior cuprins de spasme, cu gura deschisă, scoțând un țipăt răgușit, îngrozitor, care i se înălță din plămâni precum fumul dintr-un foc de-abia aprins. În jurul fiecărei răni începură să apară pete de albastru, care se întindeau, plesneau și se desprindeau. Țipătul se prefăcu în horcăit, apoi se stinse, din gura maiorului țâșnind un praf roz. Blach căzu în genunchi cu un pocnet, apoi se prăbuși pe burtă și fața i se făcu țăndări ca o farfurie de teracotă smălțuită cu lapislazuli.

Sala cea mare se cufundase în tăcere. Comte se ridică încet din spatele mesei. Era cu ochii țintă pe Chang, care se chinuia să coboare din căruț. Comte urlă cu o furie care scutură catedrala din temelii. Se repezi la Chang ca un urs uriaș, cuprins de turbare. Fără pumnal (căzuse undeva, sub cufărul de fier), Chang apucă de cărucior – cei doi inși erau în patru labe, zdruncinați bine, dar fără a avea aceeași soartă ca și maiorul, șorțurile lor de piele ferindu-i de cioburile de sticlă – și îl împinse spre Comte. Fără să mai vadă ce se întâmplă, o luă la goană spre scară și începu să urce treptele.

Aproape imediat, la a șaptea treaptă, piciorul îi alunecă pe o pată de sânge; căzu și privi înapoi, căutându-se în buzunar după brici. Cei doi inși cu șorțuri de piele erau ghemuiți la pământ, ținându-se departe de ușa în care stătea acum Comte d'Orkanez, cu pistolul lui Blach în mână, îndreptat spre Chang. Cardinalul știa că rămăsese un singur glonț și că, după numai alți doi pași, va ieși din linia de tragere a lui d'Orkanez numai că, în spatele lui Comte, pe masă, văzu cum brațul drept, sticlos, albastru al lui Angelique… începuse să se miște. Chang scoase un țipăt. Mâna lui Angelique se flexa, căuta ceva în jur. Prinse mai multe furtunuri și le smulse din locul lor, declanșând un abur gros, albastru. Comte se întoarse, în timp ce femeia înșfacă alte furtunuri, trăgând de ele de parcă ar fi fost un smoc de buruieni. Când d'Orkanez se repezi să o prindă de mână, Chang zări o clipă, peste umărul lui, fața lui Angelique, cu ochii încă acoperiți parțial de mască, schimonosită de furie, gura ei deschisă, limba și

buzele de un albastru-violet strălucitor, pocnind din dinții alb-albaștri ca un animal. Chang o luă la fugă pe scară.

După un alt cot văzu cartea învelită în fața de pernă, pe care o sprijinise de perete. Chang o culese de pe jos în fugă, reușind în sfârșit să-și scoată briciul din buzunar cu mâna dreaptă. Jos auzi mai multe voci și o ușă trântită, apoi zăngănitul ascensorului trezit la viață. Peste doar câteva clipe ajunse în dreptul lui – Chang se simțea sleit de puteri – apoi urcă în viteză mai departe. Cel care stătea sus avea să fie înștiințat de sosirea lui cu mult înainte ca el să ajungă acolo. Era doar o chestiune de timp înainte de a da ochii cu Blenheim și oamenii lui, pe scară? Chang continuă să urce cu aceeași încăpățânare. Măcar dacă putea ajunge la pasajul care ducea spre biroul lui Vandaariff…

Gândurile îi fură întrerupte de vocea lui d'Orkanez, care răsună în sala cea mare făcându-i pe toți cei prezenți să ciulească urechile:

> — Nu vă alarmați! După cum știți și singuri, dușmanii noștri sunt mulți și disperați – l-au trimis pe acest asasin ca să ne zădărnicească opera. Dar opera noastră nu poate fi zădărnicită! Nici cerul însuși nu ne poate opri! Priviți la ce s-a înfăptuit în fața ochilor voștri! Priviți *transformarea!*

Chang se opri, fără să vrea, pe scară, urmărit de imaginea feței și a brațului lui Angelique. Privi în urmă, spre străfundurile metalice, șerpuite, ale turnului și auzi, dincolo de el, ca o rafală de vânt, un oftat general de uimire dinspre spectatorii lui d'Orkanez din celule.

> — Vedeți? continuă Comte. Trăiește! Merge! Vedeți cu ochii voștri… puterile ei *extraordinare…*

Mulțimea oftă din nou – o șoaptă șuierată, întreruptă de câteva țipete – de teamă sau de bucurie, Chang nu-și dădea seama. Un alt oftat. Ce se întâmpla? Lacrimile vărsate pentru Angelique încă nu i se uscaseră pe față – simți că nu mai poate. Se repezi spre o fantă și o deschise. Era mai mult decât riscant să se oprească – dușmanii lui puteau apărea oricând deasupra lui – dar trebuia să știe… era în viață? Mai era *om?*

N-o putea vedea – probabil că era prea aproape de baza turnului – dar îl vedea pe d'Orkanez. Comte stătea cu fața spre locul unde trebuia să fie Angelique și revenise la cea de-a doua masă, lângă o altă cutie cu leviere și opritoare. La fiecare masă era atașată o astfel de cutie, prin furtunuri negre, și Chang își dădu seama visceral, simțind că îl ia cu rău de la stomac, că și celelalte două femei vor fi transfigurate la fel. Privi trupul inert de pe cea de-a treia masă și se cutremură când și-o imagină pe Margaret Hooke, sălbatică, rănită și mândră, zvârcolindu-se de durere, în timp ce carnea îi era transformată în sticla. Oare își

alesese singură această soartă sau pur și simplu i se abandonase lui d'Orkanez dintr-o ambiție disperată – crezând că, din cauza câtorva fărâmituri de putere pe care i le aruncase el, obiectivele lui nu puteau decât să-i fie de folos?

Mulțimea oftă din nou și Chang simți cum îl lasă genunchii, apucându-se de balustradă ca să nu cadă din picioare. Era amețit de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul în cap, apoi senzația de greață îi trecu și începu să se miște – dar era doar o mișcare a minții, iute, neliniștită, ca într-un vis, prin mai multe scene – o cameră, o stradă, un pat, o piață aglomerată, una după alta. Apoi mișcare încetini și se opri, concentrându-se pe un singur moment, foarte clar: Comte d'Orkanez în pragul unei uși, îmbrăcat în haina de blană, oferind cu mâna acoperită de mănușă un dreptunghi strălucitor de sticlă albastră. Chang simți cum propria mână se întinde spre Comte, chiar dacă știa că, de fapt, aceasta strângea balustrada de fier, și o văzu cum atinge sticla – degetele mici și delicate pe care le cunoștea atât de bine – și simți iureșul forței erotice în timp ce el – în rolul ei – fu înghițit în memoria dinăuntru, un stimul din ce în ce mai puternic, incredibil de viu, irezistibil precum opiul și la fel de înrobitor, pentru ca să fie tras înapoi, repede, fără milă, înainte de a-și putea da seama a cui era amintirea aceea dulce sau ce anume o zămislise. Comte vârî cardul înapoi în haină și zâmbi. Așa o ispitise ticălosul pe Angelique, mai mult ca sigur, iar Angelique, paradoxal, își proiecta acum propria trăire a acelei clipe intime în mintea și corpul fiecărei persoane aflate la o distanță de o sută de metri.

Imaginea îi dispăru din minte cu un alt puseu de amețeală și imediat se simți gol pe dinăuntru și insuportabil de singur – prezența ei neașteptată în mintea lui păruse a fi o intruziune brutală, dar, din clipa în care fusese retrasă, o parte din el tânjea după mai mult – căci cu ea, *simțea* că era ea, Angelique, își dorise de-atâta vreme să aibă acest gen de intimitate imposibilă. Chang privi din nou în josul scării întortocheate, înfrângându-și pornirea de a se întoarce, de a se abandona unei îmbrățișări de dragoste și moarte. O parte a minții îi spunea că nu mai conta nici una, nici alta, din moment ce totul venea de la ea.

— Simțiți forța singuri! Cunoașteți adevărul!

Vocea lui d'Orkanez risipi vraja. Chang scutură din cap și se întoarse, reluându-și urcușul cât putu de repede. Nu înțelegea ce simte – nu se putea hotărî ce să facă – și astfel Cardinalul Chang se retrase, cum se întâmpla de obicei, trăgând de el până găsea un obiect pe care să-și verse furia deznădăjduită, căutând violența pentru a-și limpezi din nou inima.

Auzi iar scâncetul terifiant izbindu-se de bolta sălii. Comte d'Orkanez se apropiase de femeia următoare, domnișoara Poole, trăgând de leviere ca să o metamorfozeze și pe ea. Zgomotul scos de mașinărie fu însoțit de strigătele spectatorilor din celule –

acum că știau ce aveau să vadă, erau și mai dispuși să-și exprime sprijinul și încântarea. Chang însă era asaltat de imaginea femeii cu spatele arcuit, ca o creangă îndoită până la refuz, gata să plesnească, drept care încercă să se îndepărteze și mai mult de strigătele lor de aprobare, suind treptele cu toată viteza, de parcă ar fi fost urmărit de însuși diavolul.

Tot nu știa unde să-i găsească pe Svenson și pe domnișoara Temple, dar, dacă voia să-i ajute, trebuia să rămână liber. Duduitul conductelor încetă brusc, urmat după o clipă de tăcere încordată de o altă reacție a mulțimii. Comte croncăni din nou despre putere, transformare și adevăr – fiecare dintre cele trei cuvinte mari fiind urmat de aplauze. Chang strâmbă din gură, furios. Conductele se treziră la viață – d'Orkanez trecuse la Margaret Hooke. Chang nu avea ce face. Urcă treptele în continuare până văzu ușa spre pasarelă și biroul lui Vandaariff.

Se opri, gâfâind, și scuipă. Ușa de fier era închisă și nu se clinti din loc – blocată din partea cealaltă. Chang urma să fie mânat spre vârful turnului, ca un cerb cu sufletul la gură. Pentru ultima oară duduitul conductelor se opri brusc și mulțimea urlă de plăcere. Cele trei femei fuseseră supuse alchimiei feroce a lui d'Orkanez. Acum îl vor aștepta în vârf. N-o găsise pe Celeste. O pierduse pe Angelique. Dăduse greș. Chang își vârî briciul la loc și își reluă ascensiunea.

Ușa de sus era confecționată din aceleași plăci de oțel, asamblate cu niturile grele ale unui vagon de tren. Se deschise fără zgomot dând la iveală un hol luminos, elegant, cu pereții albi și podeaua din marmură sclipitoare, de aceeași culoare. La mai puțin de zece metri se afla o femeie bine făcută, într-o rochie neagră, cu părul legat la spate cu o panglică și cu fața ascunsă sub o semi-mască împodobită cu pene negre. Femeia înclina din cap spre el, ceremonios. Cei zece dragoni în uniformă roșie din spatele ei, cu săbiile trase și evident aliați în subordinea ei, nu se mișcară.

Chang coborî din vârful turnului pe podeaua de marmură, privind în jos. O pată mare de sânge – provenită fără doar și poate de la o rană adâncă și apoi întinsă (victima, probabil, târâtă prin ea). Dunga trecea chiar pe sub picioarele femeii. Chang îi întâlni privirea, deschisă, limpede. Răsuflă ușurat – de-abia acum își dădu seama cât se săturase de încrederea batjocoritoare a dușmanilor lui – dar poate că atitudinea ei avea de-a face mai puțin cu el și mai mult cu podeaua însângerată.

— Cardinale Chang, zise ea. Te rog să mă însoțești.

Chang scoase cartea de sticlă din fața de pernă. Simțea cum energia ei îi pătrunde prin buricele degetelor înmănușate, un magnetism antagonic. O strânse și mai tare și o ridică la vedere.

— Știi ce e asta, spuse el, cu vocea la fel de răgușită și inegală. Nu mi-e frică să o fac bucăți.

— Sunt sigură. Am auzit că nu prea ți-e frică de nimic. Dar nu aici vom hotărî noi lucrurile. Nu te acuz că nu știi ce s-a întâmplat cu adevărat sau care e miza jocului. Sunt sigură că vrei să-i asculți pe mulți, la fel cum știu că sunt mulți care ar vrea să te vadă. Nu-i oare mai bine să evităm cât mai mult violența?

Marmura mânjită de sânge de sub picioarele femeii părea ilustrarea perfectă a acestui loc odios și Chang de-abia se putu abține să nu-și arate colții la indulgența tonului ei.

— Cum te numești? întrebă el.

— Nu sunt o persoană importantă, te asigur. Doar o purtătoare de cuvânt…

Zgomotul din gâtul lui Chang o făcu să-și înghită vorba. Imaginea de-o clipă a lui Angelique – culoarea nefirească a pielii ei, străfundurile ei sticloase, albastru-violete, și suprafața ei mai lucioasă, transparentă, azurie – era înfiptă în memoria lui Chang, dar impactul ei copleșitor îi depășea capacitatea de a-i descoperi logica, de a o transpune în cuvinte. Cardinalul înghiți în sec, strâmbându-se de durere, și scuipă din nou, lăsându-se cuprins de furie ca să-și înfrângă lacrimile. Făcu un gest cu mâna dreaptă, degetele încleștându-i-se la gândul unei asemenea grozăvii comise pentru a distra atât de mulți și *respectabili* spectatori.

— Am văzut această *operă măreață*, șuieră el. Nimic nu-mi poate schimba hotărârea.

Drept răspuns, femeia îi făcu semn cu mâna să o urmeze. În aceeași clipă, dragonii se înșiruiră de o parte și de alta, prinzându-l pe Chang ca într-o mănușă. La vreo zece metri dincolo de ei Chang văzu un al doilea rând de dragoni care se desfășură la fel, cu aceeași precizie, pentru a alcătui un unghi ascuțit ce ducea spre interiorul casei.

Dinspre vârful turnului auzi un urlet înăbușit – strigătele spectatorilor din celule – dar, înainte ca Chang să se întrebe care era motivul acelei reacții, genunchii îi cedară la impactul visceral al altei imagini care i se înfipse în minte. Spre rușinea lui, era chiar *el,* cu bastonul în mână, în cea mai bună formă – banala lui vanitate, cu o foame prost disimulată, aplecându-se ca să ia mâna întinsă spre el – întinsă, acum știa (și *simțea)* cu dispreț și dezinteres. Se văzu preț de o clipă, o fracțiune de secundă, cu ochii și inima lui Angelique și rămase, descoperit în mintea ei, ca o relicvă regretată a unei alte vieți pe care o detestase tot timpul, cu toată ființa ei.

Imaginea dispăru și Chang se clătină pe picioare. Ridică ochii și îi văzu pe dragoni cum se aliniază, clipind și reluând poziția de

drepți; o văzu și pe femeie clătinând din cap. Îl privea cu milă, dar nu-și schimbă expresia rezervată. Îi făcu din nou semn să i se alăture.

— Cardinale Chang, spuse ea, ar fi mai bine să nu mai *auzim* ce se întâmplă acolo.

Mergeau în tăcere, dragonii în fața și în spatele lor, în timp ce inima lui Chang încerca să-și încetinească bătăile după impactul năprasnic al imaginii lui Angelique – cele mai dulci amintiri ale lui erau acum întinate de regret. În cele din urmă, o văzu pe femeie cum se uită la cartea din mâna lui. Chang nu spuse nimic. Era sfâșiat de furie și disperare, sleit de puteri, cu mintea rătăcind, la fiecare pas, spre fatalism. Nu se putea uita la niciun soldat, la femeie – sau la oricare față curioasă, bine hrănită, din casă, care îl priveau în timp ce trecea prin casă flancat de dragoni – fără să repete în gând atacul cel mai rapid și mai nemilos cu briciul.

— Pot să te întreb de unde ai asta? întrebă femeia, cu ochii la carte.

— Dintr-o cameră, răspunse Chang răstit. O transfigurase pe doamna căreia îi fusese dată. Când am nimerit peste ea, habar nu avea că un soldat încerca să o violeze.

Chang rosti cuvintele cât mai tăios cu putință. Femeia cu masca neagră rămase impasibilă.

— Pot să te întreb ce ai făcut?

— În afară de a lua cartea? S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât de-abia dacă îmi mai aduc aminte… doar nu vrei să spui că-ți *pasă?*

— Ce ți se pare atât de ciudat?

Chang se opri, vocea devenindu-i neobișnuit de aspră.

— Din ceea ce-am văzut, madame, e *imposibil!*

Auzindu-i tonul amenințător, dragonii se opriră și ei, cu săbiile gata de atac. Femeia le făcu semn să se liniștească.

— Sigur, așa ceva te tulbură tare. Știu că ceea ce face Comte e greu și de imaginat și de suportat. Eu am fost supusă Procesului, desigur, dar asta nu e nimic în comparație cu ce… cu ce trebuie să fi văzut dumneata… în turn.

Femeia îl privea cu înțelegere, chiar cu simpatie – spre exasperarea lui Chang, care arătă furios în spatele lor, spre podeaua pătată de sânge.

— Și acolo ce s-a întâmplat? Ce operă atât de *greu* de imaginat? Altă execuție?

— Și mâinile dumitale sunt acoperite de sânge, Cardinale. Crezi că ești îndreptățit să vorbești despre așa ceva?

Chang se uită în pământ fără să vrea – de la domnul Gray până la soldații de jos, toți îl stropiseră cu sânge – dar îi înfruntă privirea sfidător. Nu-i părea rău de niciunul. Toți fuseseră niște naivi, niște proști, niște animale ținute în frâu… poate exact la fel ca el.

— Nu-ți pot spune ce s-a întâmplat aici, continuă femeia. Eram în altă parte a casei. Dar e o dovadă în plus, pentru amândoi, că lucrurile sunt *extrem* de serioase.

Gura lui Chang se strâmbă într-un rânjet.

— N-ar fi rău să ne continuăm drumul, spuse femeia, suntem deja în întârziere…

— Să ne continuăm drumul încotro? întrebă Chang.

— Acolo unde vei găsi răspunsul la *întrebările* dumitale, desigur.

Chang nu făcu nicio mișcare, ca și cum dacă rămânea pe loc amâna confirmarea morții domnișoarei Temple și a doctorului. Soldații îl priveau lung. Femeia se uită direct în lentilele lui fumurii și se aplecă spre el, cu nările fremătând la mirosul greu de sticlă albastră, dar cu aceeași expresie pe față. Chang îi văzu ochii limpezi, fără îndoială rezultat al Procesului, dar nici urmă de mândrie sau aroganță. Fiind mai aproape de inima Cabalei, dăduse oare de un membru al ei mai privilegiat și mai demn de încredere?

— Trebuie să mergem, șopti ea. Nu ești cea mai importantă persoană de aici.

Înainte ca Chang să apuce să răspundă, auziră un strigăt puternic dinspre coridorul din fața lor, o voce aspră pe care Cardinalul o recunoscu imediat.

— Doamnă Stearne! Doamnă Stearne! strigă colonelul Aspiche. Unde e domnul Blenheim? Trebuie să vină aici numaidecât!

Femeia se întoarse în direcția din care venea vocea, în timp ce dragonii făcură un pas înapoi ca să-i facă loc ofițerului, care se apropia cu un alt grup de soldați. Chang observă că Aspiche șchiopăta. Când îl văzu, colonelul își miji ochii și strânse din buze – apoi Aspiche își fixă privirea asupra femeii.

— Dragă domnule colonel… începu ea, dar Aspiche o întrerupse fără menajamente.

— Unde e domnul Blenheim? Trebuia să vină de mult – n-avem voie să întârziem!

— Nu știu. Eu am fost trimisă să-l aduc…

— Am fost informat, mârâi Aspiche tăios, ca și cum, ca să facă uitat faptul că îl angajase cândva pe Chang, era suficient să nu i se pomenească numele. Dar v-a luat atâta timp, încât mi s-a spus să vă aduc și eu pe dumneavoastră.

Colonelul se întoarse spre soldații care îl însoțeau și arătă spre mai multe camere, ordonând:

— Câte trei de fiecare aripă… pas alergător… cum găsiți ceva, cum trimiteți un om să-mi raporteze. Trebuie găsit… executarea!

Soldații dispărură în fugă. Aspiche evită să-l privească pe Chang și se apropie de femeie, oferindu-i brațul – deși lui Chang îi veni a crede că o făcea mai mult pentru el, ca să poată păși mai ușor, decât pentru doamnă. Se întrebă ce păți colonelul la picior și parcă se simți mai bine.

— De ce nu e în lanțuri sau mort? întrebă colonelul, căznindu-se să pară politicos în ciuda iritării vizibile.

— Nu mi s-a spus să fac așa ceva, răspunse doamna Stearne, care, după câte își dădea Chang seama acum, nu putea avea mai mult de treizeci de ani.

— Este extrem de periculos și lipsit de orice scrupule.

— Știu. Dar, zise doamna Stearne și se întoarse spre Chang cu o față total inexpresivă, nu are de ales. Singurul ajutor pentru Cardinalul Chang – chiar și numai pentru a-i ostoi sufletul – este informația. Acolo îl și ducem, la sursă. În plus, nu țin să pierd o carte într-o luptă inutilă – și Cardinalul are una.

— Informația, spuneți? rânji Aspiche și se uită la Chang peste umărul femeii. Despre ce? Despre curva lui? Despre idiotul ăla de Svenson? Despre…

— Vă rog să vă *liniștiți,* domnule colonel, șuieră doamna Stearne, ajunsă la capătul răbdării.

Nu mică îi fu mirarea, și mulțumirea, lui Chang când văzu că Aspiche își trage capul pe spate și pufnește supărat. Și nu mai vorbește.

Sala de bal era aproape. Era logic să fie folosită pentru o astfel de adunare – poate că numeroșii spectatori din sala cea mare se și strângeau acolo, împreună cu cei din sala de operații de la capătul

scării în spirală. Chang se întrebă brusc, cu inima îndoită, dacă nu cumva domnișoara Temple fusese dusă acolo. Trecuse oare pe lângă ea, îndeajuns de aproape ca să audă aplauzele celor care asistau la distrugerea ei?

Din cauza lui Aspiche care șchiopăta fură nevoiți să-și încetinească mersul, bocănitul cizmelor acoperind orice alt zgomot din casă. Chang se întrebă dacă propria lui execuție sau transformare forțată avea să fie principala sursă de distracție. Își va sparge cartea de cap înainte ca așa ceva să se întâmple. După toate aparențele, avea să fie un sfârșit destul de rapid, la fel de îngrozitor pentru el ca și pentru privitori. Va fi ceva care, cel puțin în ultimele clipe, va întoarce pe dos stomacul călăilor.

Observă că doamna Stearne îl privea fix. Își lăsă capul pe o parte, ca o invitație făcută în șagă de a-i vorbi… dar pentru prima dată femeia se arătă șovăitoare.

— Ți-aș fi… dacă se poate, ți-aș fi recunoscătoare… cum îți spuneam, eram în altă parte… dacă… mi-ai spune ce-ai văzut… cu Comte… acolo jos.

Chang de-abia se abținu să n-o plesnească peste față.

— Ce-am *văzut?*

— Întreb fiindcă nu știu. Doamna Marchmoor și domnișoara Poole… le-am cunoscut… știu că au fost supuse… că marea operă a lui d'Orkanez…

— S-au dus la el de *bunăvoie?* întrebă Chang.

— O, da, replică doamna Stearne.

— De ce nu te-ai dus și dumneata?

Femeia ezită o clipă, privindu-l în ochii ascunși în dosul ochelarilor.

— Eu… trebuie… îndatoririle mele pentru seara aceasta…

Doamna Stearne fu întreruptă de o exclamație a lui Aspiche, o admonestare clară privind abordarea acestui subiect – sau a oricărui alt subiect în compania lui Chang.

— Și, în locul dumitale, au luat-o pe Angelique.

— Da.

— Fiindcă *voia* acest lucru?

Doamna Stearne se întoarse spre Aspiche înainte ca acesta să pufnească din nou și se răsti la el:

— Încetați, domnule colonel! Apoi femeia îl privi din nou pe Chang și spuse: Voi merge și eu acolo, de *bunăvoie.* Dar probabil că știi de la doctorul Svenson – da, știu cine e, la fel cum o știu și pe Celeste Temple – ce s-a întâmplat cu femeia aceea la institut. Mi s-a

spus că ai fost și dumneata acolo și că ești răspunzător – *neintenționat,* spuse femeia repede când văzu că Chang dă să vorbească, și că știi prea bine că era într-o stare gravă. După părerea lui d'Orkanez era singura ei șansă.

— Șansă pentru ce? N-ai văzut în ce… în ce… s-a transformat!

— E-adevărat, n-am…

— Atunci n-ar trebui să mai vorbești despre asta, strigă Chang.

Aspiche chicoti.

— Te-amuză ceva, colonele? mârâi Chang.

— *Tu* mă amuzi, Cardinale. O clipă.

Aspiche se opri și își trase brațul din cel al doamnei Stearne. Vârî mâna în mantaua lui stacojie și își scoase unul din trabucurile lui negre, subțiri, și o cutie de chibrituri. Rupse cu dinții vârful trabucului și scuipă. Ridică ochii spre Chang cu un rânjet perfid și își vârî trabucul în gură, încercând să-l aprindă.

— Vezi tu, mi-ai fost prezentat drept un om stricat până în măduva oaselor – un ins fără scrupule și fără conștiință, gata să prindă și să ucidă pe oricine, contra cost. Și ce găsesc în schimb în ultimele tale ore, când trebuie să-ți faci bilanțul vieții? Un om legat de o curvă care se gândește la el cum se gândește la ce-a mâncat ieri-dimineață, și înhăitat – lupul singuratic de pe chei! – cu un idiot de chirurg și cu o tânără și mai idioată – sau mai bine să-i spun o fată de pe-acum bătrână? Are câți ani – douăzeci și cinci? – și singurului bărbat care a avut-o i-a venit mintea la loc și s-a descotorosit de ea ca de o mârțoagă!

— Deci sunt în viață? întrebă Chang.

— A… n-am spus *asta,* chicoti Aspiche, scuturând chibritul.

Colonelul trase adânc din trabuc și scoase un fir subțire de fum prin colțul gurii. Îi oferi din nou brațul doamnei Stearne, dar Chang rămase pe loc.

— Colonele, ai aflat, cred, că tocmai i-am omorât pe maiorul Blach și pe trei dintre oamenii lui – sau poate cinci, n-am avut timp să-i număr. Mi-ar face o mare plăcere să ai aceeași soartă.

Aspiche pufni disprețuitor și dădu drumul la un rotocol de fum.

— Doamnă Stearne, Chang ridică vocea ca să-l audă toți dragonii, știi cum am ajuns să-l cunosc pe colonel? Uite cum…

Aspiche scoase un mârâit și duse mâna la sabie. Chang înălță cartea deasupra capului. Cele două șiruri de dragoni ridicară săbiile, gata să sară la el. Doamna Stearne, făcând ochii mari, păși în față ca să-i despartă.

— Domnule colonel… Cardinale… așa ceva nu trebuie să se întâmple…

Chang nu-i dădu nicio atenție, privind crunt în ochii plini de ură ai lui Aspiche, șuierând cu satisfacție:

— L-am cunoscut pe domnul colonel-*adjutant* în ziua în care m-a *angajat*... să-l execut… să-l *asasinez*... pe comandantul lui, colonelul Arthur Trapping, Regimentul 4 Dragoni.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu tăcere, dar avură efectul unei palme asupra soldaților din jur. Doamna Stearne holbase ochii – îl cunoscuse și ea pe Trapping. Se întoarse spre Aspiche, spunând șovăitor:

— Colonelul Trapping…

— Dar e absurd! Ce altceva ai să mai inventezi ca să-mi asmuți oamenii împotriva mea? strigă Aspiche, jucând foarte credibil (Chang se văzu nevoit să recunoască) rolul celui cu onoarea lezată – deși Aspiche, fiind un ins atât de plin de sine, probabil se convinsese deja că așa ceva nu se întâmplase niciodată. Toată lumea știe că ești un ticălos, un ucigaș și un mincinos…

— Cine l-a omorât, colonele? întrebă Chang, provocator. Ai descoperit? Cât crezi că mai ai până ai s-o pățești și dumneata? Cât timp ai câștigat pe onoarea vândută? Ți-au cerut să fii de față când i-au scufundat cadavrul în fluviu?

Scoțând un țipăt, Aspiche își scoase sabia cu un gest larg, dar, de furie, se sprijini pe piciorul bolnav și, preț de o clipă, își pierdu echilibrul. Chang îi dădu un brânci doamnei Stearne și îl lovi scurt în gât cu pumnul drept. Colonelul făcu un pas îndărăt, cu mâna la guler, înecându-se, roșu la față. Chang se retrase imediat lângă doamna Stearne, ridicând brațele în semn de pace. Doamna Stearne strigă la dragoni care se pregăteau să-l străpungă pe Chang cu săbiile lor.

— Opriți-vă! Opriți-vă… *opriți-vă*... toți!

Dragonii șovăiră, în continuare gata de atac. Femeia se răsuci pe călcâie spre Chang și Aspiche.

— Cardinale… încetează! Domnule colonel Aspiche… comportați-vă ca un ofițer adevărat! Trebuie să ne continuăm drumul. Dacă mai spuneți ceva, nu voi răspunde de ceea ce vi se va întâmpla!

Chang înclină din cap spre doamna Stearne și, precaut, se mai îndepărtă cu un pas de colonel. Se obișnuise atât de mult cu calmul doamnei Stearne, încât tonul ei autoritar îl luă prin surprindere. Ca și cum l-ar fi *invocat* din interior, ca pe ceva învățat, precum reacția automată a militarului – numai că aceasta era o pornire emoțională, o forță de caracter care îi permitea unei femei ce habar nu avea ce înseamnă a comanda să controleze douăzeci de soldați experimentați – în locul ofițerului lor. Din nou, Chang rămase uimit și tulburat de impactul real al Procesului.

Continuară să meargă în tăcere, intrând pe un alt coridor lăturalnic, care ocolea bucătăriile. Chang privi pe fiecare ușă deschisă sau arcadă pe lângă care treceau, în speranța că-i va găsi pe Svenson și domnișoara Temple sau o cale de scăpare. Plăcerea de moment a șicanării lui Aspiche trecuse, acum mintea lui era din nou chinuită de îndoieli. Dacă azvârlea cartea spre un șir de soldați și apoi se strecura prin breșa creată, avea o șansă dar încercarea era inutilă dacă nu știa încotro se îndreaptă. Dacă fugea la întâmplare, mai curând sau mai târziu nimerea tot într-un grup de soldați sau de adepți deloc binevoitori ai lui d'Orkanez. Ar fi fost făcut bucățele fără niciun regret.

Chang se întoarse la auzul unor pași repezi în urma lui. Era unul dintre dragonii pe care Aspiche îi trimisese ca să-l găsească pe Blenheim. Soldatul își croi drum printre dragonii din spate și îl salută pe colonel, raportându-i că Blenheim încă nu fusese găsit, celelalte grupuri continuau să-l caute prin camerele din casă. Aspiche înclină scurt din cap.

— Unde e căpitanul Smythe?

Soldatul nu știa.

— Caută-l! se răsti Aspiche ca și cum ar fi trimis după Smythe încă de la început, iar soldatul era prea prost ca să înțeleagă. Trebuie să fie afară… pune santinelele… adu-mi-l aici numaidecât!

Dragonul salută din nou și dispăru. Aspiche nu mai spuse nimic și alaiul își continuă drumul.

De mai multe ori fură siliți să aștepte ca un grup sau altul de invitați să traverseze coridorul, îndreptându-se pe un alt drum – după presupunerile lui Chang – spre sala de bal. Oaspeții erau mascați și îmbrăcați elegant, zâmbitori și plini de nerăbdare – precum cei doi tineri pe care îi auzise mai devreme în salon, și se uitau lung la soldați și la cele trei persoane din mijlocul lor –

Chang, Aspiche și doamna Stearne – de parcă acestea ar fi făcut parte dintr-o enigmă alegorică, stranie, ce trebuia descifrată: militarul, doamna, demonul. Chang ținu să rânjească malefic tuturor celor care îl priveau prea mult, dar, după fiecare grup întâlnit, se simțea și mai izolat, dându-și seama ce greșeală făcuse că venise la Harschmort… și cât de aproape îi era sfârșitul.

Mai merseră vreo patruzeci de metri și dădură de un ins scund, cu o pelerină groasă și ochelari negri, cu un fel de bandulieră de-a curmezișul pieptului de care atârnau poate două duzini de butelii de metal. Insul le făcu semn să se oprească. Aspiche lăsă brațul doamnei Stearne și păși înainte, șchiopătând și vorbind cu voce joasă, dar nu îndeajuns de joasă ca să nu poată fi auzit de Chang:

— Doctore Lorenz! șopti colonelul. S-a întâmplat ceva?

Doctorul Lorenz nu împărtăși nevoia de discreție a colonelului. Se adresă cu o voce ascuțită și lui Aspiche și femeii:

— Am nevoie de câțiva din oamenii dumneavoastră. Cred că șase ar fi de ajuns. Imediat, nu mai avem timp de pierdut.

— Ai nevoie? întrebă Aspiche, iritat. De ce tocmai de oamenii *mei?*

— Fiindcă celor care au fost trimiși să mă ajute li s-a *întâmplat* ceva, lătră Lorenz. Sper să înțelegeți!

Lorenz arătă spre ușa deschisă din spatele lui. Chang observă o pată de sânge lăsată de o mână pe cadrul ușii și urma unui glonț care mușcase din lemn.

Aspiche se întoarse și pocni din degete spre șase oameni din primul șir, apoi intră pe ușă împreună cu ei. Lorenz se uită după ei, dar nu îi urmă, bătând ușor cu mâna una dintre buteliile care îi atârnau de bandulieră. Își plimbă privirea de la Chang la doamna Stearne, apoi se opri la cartea de sub brațul acestuia. Doctorul Lorenz își linse buzele.

— Știți care e *asta?*

Întrebarea îi era adresată doamnei Stearne, dar doctorul nu-și dezlipi ochii de pe cartea de sticlă.

— Nu știu. Cardinalul mi-a spus că a luat-o de la o doamnă.

— Aha, făcu Lorenz și se gândi o clipă. Cu o mască împodobită cu mărgele?

Chang nu răspunse. Lorenz își linse iar buzele, dând din cap.

— Mai mult ca sigur. Lady Mélantes. Și lordul Acton. Și căpitanul Hazelhorst. Și cred că, inițial, chiar doamna Marchmoor. Dacă mi-aduc bine aminte. Un volum destul de important.

Doamna Stearne nu răspunse, ceea ce era, Chang știa de acum, felul ei de a spune că era conștientă de importanța cărții și nu avea nevoie de aprecierea doctorului Lorenz.

O clipă mai târziu Aspiche apăru în fruntea oamenilor lui, toți șase cărând o targă ce părea foarte grea, acoperită de o pânză groasă, cusută pe margini, care închidea etanș pe cel sau pe cea de dedesubt.

— Excelent. Mii de mulțumiri. Pe aici… spuse Lorenz și arătă spre o ușă de partea cealaltă a holului.

— Nu vii cu noi? întrebă Aspiche.

— Nu mai e timp. Și așa am pierdut minute prețioase – dacă vrem să realizăm ceva, trebuie să acționăm imediat – ni s-a terminat rezerva de gheață! Vă rog să le prezentați tuturor omagiile mele. Doamnă, zise Lorenz și înclina din cap spre doamna Stearne, apoi se luă după soldații care cărau targa.

Merseră până la capătul coridorului și se opriră iar, Aspiche trimițându-și un om înainte ca să se asigure că își puteau continua drumul. În timp ce așteptau, Chang apucă mai bine cartea. Șirul de dragoni din fața lui se micșorase, de la zece la patru. Dacă azvârlea cartea cum trebuie îi anihila pe toți și putea scăpa… dar unde? Se uită la soldații din fața lui și își imagină cum s-ar face cartea țăndări… apoi se gândi la Reeves, la fragila lui alianță cu căpitanul Smythe. Oare ce-i făcuseră dragonii? Cum mai putea da ochii cu Smythe după ce îi ucidea oamenii cu atâta mârșăvie? Dacă altă cale nu era, nu va șovăi… dar dacă nu avea pe unde să scape, ce rost mai avea să-și mai bată capul cu dragonii? Va păstra cartea – ori ca să ucidă figurile importante ale Cabalei pe care avea să le întâlnească – pe Rosamonde sau pe Comte – ori să negocieze, dacă nu propria viață, măcar pe cea a lui Svenson sau pe cea a lui Celeste. Trebuia să spere că cei doi mai erau în viață.

Înghiți în sec, făcând o grimasă, și văzu că doamna Stearne îl privea cu atenție. Intenționat sau nu, drumul parcurs din vârful turnului și până aici durase destul de mult pentru ca focul furiei lui să se stingă, lăsându-i trupului povara întreagă a epuizării și întristării. Simți ceva pe buza de jos și se șterse cu mănușa – o pată de sânge. Se uită din nou la doamna Stearne, dar expresia ei nu trăda niciun fel de sentiment.

— Vezi, am foarte puțin de pierdut, zise el.

— Toți credem la fel, comentă colonelul Aspiche, până când acel ceva, foarte puțin, îți este luat și atunci te simți de parcă ți s-ar fi luat totul.

Chang nu spuse nimic, respingând cu înverșunare până și cea mai neînsemnată dovadă de înțelepciune din partea colonelului.

Dragonul reapăru în cadrul ușii, pocni din călcâie și îl salută pe Aspiche:

— Domnule colonel, îmi cer scuze, totul e pregătit.

Aspiche aruncă trabucul pe podea și îl strivi cu vârful cizmei. Porni șchiopătând înainte, spre sala de bal, în fruntea oamenilor lui. Doamna Stearne îl urmări pe Chang cu mare atenție în timp ce îi urmau pe dragoni și se îndepărtă încet-încet de el.

Când pătrunseră în sala de bal, erau atât de multe persoane adunate acolo, încât Chang nu izbuti să le vadă decât pe cele mai apropiate, în timp ce dragonii deschideau calea, spectatorii eleganți retrăgându-se în șoaptă, ca un reflux. Își croiră drum spre mijlocul sălii și, la ordinul sec al lui Aspiche, colonelul și dragonii făcură câte șase pași mari în fiecare direcție, împingând mulțimea spre pereți, apoi se întoarseră cu fața spre Cardinalul Chang și doamna Stearne, singuri în cercul deschis.

Doamna Stearne făcu un pas înainte și o reverență adâncă, înclinând capul de parcă s-ar fi aflat în prezența unui membru al casei regale. În fața lor, ca un șir de monarhi cocoțați pe un podium, stăteau capetele neîncoronate ale Cabalei: Contessa di Lacquer-Sforza, ministrul adjunct Harald Crabbé și, cu brațul înfășurat bine în bandaje, Francis Xonck. Alături de ei se afla prințul, cu Herr Flaüss în stânga lui, mascat și, după toate aparențele, din nou în stare să stea în picioare, iar în dreapta, agățată de brațul lui, zâmbitoare, o femeie blondă, zveltă, în robe albe și cu o mască de aceeași culoare, împodobită cu pene.

— Bravo, Caroline, spuse Contessa, răspunzând reverenței cu o înclinare a capului. Acum poți să-ți vezi de celelalte îndatoriri.

Doamna Stearne își îndreptă spatele și privi din nou spre Cardinalul Chang, înainte de a dispărea repede prin mulțime. Chang rămase singur în fața judecătorilor lui.

— Cardinale Chang… începu Contessa.

Cardinalul Chang își drese glasul și scuipă, flegma purpurie aterizând la jumătatea distanței dintre el și podium. O șoaptă revoltată animă mulțimea. Chang văzu cum dragonii se uită unul la altul, agitați, în timp ce oaspeții din spatele lor făceau un pas înainte.

— Contessa, replică Chang cu o voce neplăcut de răgușită și își plimbă privirea peste celelalte persoane de pe podium. Domnule ministru… domnule Xonck… Alteță…

— Vrem cartea, zise Crabbé. Așeaz-o pe podea și îndepărtează-te de ea.

— Și apoi? întrebă Chang, rânjind batjocoritor.

— Apoi vei fi ucis, răspunse Xonck. Dar cu *blândețe.*

— Și dacă nu vreau?

— Atunci tot ce-ai văzut deja va fi doar un prolog banal la durerea pe care o vei simți, zise Contessa.

Chang se uită la mulțimea din jurul lui, și la dragoni – nici urmă de Smythe, Svenson sau Celeste. Era conștient de luxul ce domina sala de bal – candelabrele de cristal, podeaua strălucitoare, pereții de sticlă și oglindă – și de eleganța spectatorilor mascați, toate în contrast cu înfățișarea lui dezgustătoare. Știa că, pentru acești oameni, starea veșmintelor și a corpului lui erau semne de necontestat ale inferiorității sociale. Atitudinea lor îl durea și când se gândea la Angelique – considerată, în locul acesta, ca și el, o cantitate neglijabilă, un animal de povară. Altfel, de ce ar fi fost prima supusă acelei hidoase transformări – de ce ar fi fost dusă la institut? Fiindcă nu conta dacă murea. Dar, din păcate, ea nu le putea vedea disprețul – la fel cum nu-l putea vedea nici pe el (nu, aici nu avea dreptate, sigur îl vedea – ea doar respingea ceea ce vedea), la fel cum nu putea vedea, dincolo de propria ambiție disperată, adevărul despre felul în care fusese folosită. Chang își aduse imediat aminte, ca o consolare, figurile importante ale orașului pe care le găsise, una după alta, prăbușite peste cărțile de sticlă, în șirul acela de camere, și pe Robert Vandaariff, devenit un automat care scria foaie după foaie. Disprețul Cabalei nu se limita la cei de origine sau poziție socială inferioară.

Trebuia să recunoască existența unei anumite echități într-ale maltratării.

Și totuși, Chang rânji la fețele disprețuitoare și mânioase care încercau să ajungă la el prin cercul făcut de dragonii nesiguri pe ei. Fiecărui oaspete i se oferise șansa de a linge cizmele Cabalei și acum toți voiau să se bucure de acest privilegiu. Cine *erau* acești oameni ca să prostească atâta mulțime?

Se gândi cu amărăciune că jumătate din obiectivele Cabalei erau deja îndeplinite – ambiția exacerbată a adepților ei pândise mereu în umbra vieții lor, așteptând hămesită șansa de a ieși la lumină. Faptul că acea șansă era la fel de onestă ca și cârligul cu momeală nu-i trecuse prin cap nici unuia dintre ei – erau prea ocupați să se felicite că l-au înghițit.

Înălță cartea de sticlă strălucitoare ca să o vadă toți. Fără să vrea, brațul ridicat puse presiune pe plămânii lui care parcă dădeau în clocot și Cardinalul Chang se văzu cuprins de un acces de tuse înnebunitor. Scuipă din nou și își șterse gura mânjită de sânge.

— Ne *obligi* să ștergem podeaua după tine, observă Contessa.

— Bănuiesc că nu prea v-a convenit că nu am dat ortul popii la minister, replică Chang cu vocea răgușită.

— Nu ne-a convenit deloc, dar așa ne-ai demonstrat că ești un adversar respectabil, Cardinale, spuse Contessa și îi zâmbi. Nu credeți, domnule Xonck?

Chang își dădu seama că femeia lua în derâdere rana lui Xonck.

— Ba bine că nu! Cardinalul ne arată cât de dificilă e misiunea pe care o avem, toți, în față – lupta hotărâtă pe care trebuie să ne pregătim să o purtăm, răspunse Francis Xonck, ridicând vocea astfel, încât să ajungă până în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii. Viziunea pe care o îmbrățișăm va fi respinsă cu toată tenacitatea de cel pe care îl vedeți aici. Nu-l subestimați – dar nu vă subestimați nici propriile calități, ieșite din comun, înțelepciunea și curajul.

Chang pufni disprețuitor la auzul acestei lingușeli sfruntate a mulțimii și se întrebă de ce se ocupa Crabbé de politică, ținând discursuri peste discursuri, și nu Xonck, cu elocvența lui onctuoasă. Își aminti de starea de prostrație a lui Henry Xonck – cât de curând Francis Xonck avea să fie mai puternic decât cinci Harald Crabbé puși laolaltă. Crabbé trebuie să fi simțit acest lucru, fiindcă făcu un pas înainte, adresându-se și el întregului auditoriu.

— Un astfel de om a comis crime chiar și în seara aceasta – prea multe ca să le mai enumerăm! – în încercarea lui de a ne zădărnici misiunea. Ne-a ucis soldații, ne-a pângărit femeile – a dat buzna ca un sălbatic în ministerul nostru și în această casă! Și de ce?

— Fiindcă ești un mincinos și un sifilitic…

— *Fiindcă,* strigă Crabbé, reușind fără efort să acopere vocea răgușită a lui Chang, fiindcă noi oferim o viziune care va înfrânge puterea pe care acest om – *și stăpânii lui* – o exercită asupra voastră, de a vă ține în șah, de a vă oferi firimituri în timp ce profită de pe urma muncii și a valorii voastre! Noi spunem că toate acestea trebuie să se sfârșească – iar călăul lor vine să ne execute! Vedeți și singuri!

Mulțimea începu să strige furioasă și, din nou, Chang simți că nu-i înțelege absolut deloc pe oameni. Pentru el, cuvintele lui

Crabbé erau la fel de absurde și de slugarnice ca și cele rostite de Xonck, la fel de lingușitoare, mai mult de-atât nici nu se putea. Și totuși, mulțimea întărâtată precum câinii de vânătoare îi dorea capul. Dragonii cedau teren în timp ce spectatorii îi împingeau din ce în ce mai tare. Văzu cum Aspiche, înghiontit din spate, se uita agitat spre podium – apoi spre Chang, încruntat, de parcă ar fi fost vina Cardinalului.

— Dragi prieteni… vă rog! Vă rog… un moment! strigă Xonck zâmbind, cu mâna teafără ridicată.

Strigătele se potoliră imediat. Controlul era uluitor. Chang se îndoia că acești oameni fuseseră supuși Procesului – nu aveau când – dar nu înțelegea cum de un grup atât de mare de indivizi neîndoctrinați (sau negermani) puteau reacționa la unison.

— Dragi prieteni, repetă Xonck, nu vă impacientați… omul acesta va plăti… va plăti imediat. Xonck îl privi pe Chang cu un zâmbet nerăbdător și adăugă: Trebuie doar să stabilim metoda.

— Pune cartea jos, Cardinale, spuse Contessa.

— Dacă se apropie cineva de mine o sparg de fața dumitale atât de frumoasă.

— Chiar așa?

— Cu cea mai mare *plăcere.*

— Câtă meschinărie, Cardinale… mă faci să-mi schimb părerea despre dumneata.

— Atunci îmi cer scuze. Dacă te încălzește cu ceva, află că am să te ucid pe tine, nu fiindcă și tu m-ai ucis pe mine, deja, cu sticla din plămâni, ci fiindcă ești, cu adevărat, cel mai înverșunat dușman al meu. Prințul e un idiot, pe Xonck l-am bătut deja, iar ministrul adjunct Crabbé e un laș.

— Vai, ce neînfricat ești, replică femeia, neizbutind să-și reprime un mic zâmbet. Dar l-ai uitat pe Comte d'Orkanez.

— El își face treaba, dar dumneata îi arăți direcția – până la urmă, el este omul dumitale. Mai mult de-atât, chiar urzești planuri împotriva tovarășilor dumitale – știe vreunul dintre ei ce misiune i-ai încredințat domnului Gray?

— Domnului… cui? întrebă Contessa cu zâmbetul încremenit pe față.

— Hai, hai… n-o face pe neștiutoarea. Domnului *Gray.* De la institut – era cu

dumneata la minister – când Herr Flaüss a fost supus Procesului.

Chang arătă spre demnul ministru plenipotențiar al ducatului de Macklenburg care, în ciuda expresiei nedumerite, încuviință din cap. Înainte ca femeia să spună ceva, Chang continuă:

— Bănuiesc că dumneata l-ai pus la treabă pe domnul Gray. Altfel cum de l-am găsit în cele mai îndepărtate tuneluri ale închisorii în timp ce umbla la cuptoarele lui d'Orkanez? Nu știu dacă a reușit să facă ce i-ai spus. L-am omorât înainte de a avea ocazia să facem schimb de informații.

Trebuia să-i recunoască admirabila stăpânire de sine. Chang de-abia terminase de vorbit, că femeia se și întoarse spre Crabbé și Xonck, șuierând fioros:

— Știați despre asta? *Voi* l-ați trimis pe Gray la subsol?

— Bineînțeles că nu, șopti Crabbé. Gray era în subordinea *ta*…

— Atunci l-a trimis Comte? șuieră Contessa din nou, și mai furioasă.

— Gray era în subordinea *ta,* repetă Xonck, mintea lucrându-i în spatele tonului măsurat.

— Atunci ce căuta în *tuneluri?* întrebă Contessa.

— Eu sunt sigur că nu era acolo, spuse Xonck. Sunt sigur că amicul nostru Chang *minte.*

Se întoarseră spre el. Contessa dădu să vorbească, dar Chang scoase mâna din buzunarul pardesiului.

— Cred că asta e cheia lui, strigă Chang și azvârli cheia grea, de metal, pe podea, în dreptul podiumului.

Desigur, cheia putea fi a oricui – Chang se îndoia că vreunul din ei îl cunoștea pe Gray atât de bine ca să o recunoască – dar obiectul palpabil avu efectul scontat: îi adeverea spusele. Zâmbi cu o plăcere macabră, simțind în sfârșit că, odată cu această ultimă șaradă, cu acest schimb de replici în care o momise pe Contessa, inima îi era cuprinsă de o răceală bine-venită – căci Chang știa că nimic nu era mai periculos decât omul căruia nu-i mai păsa de nimic și saluta șansa de a vârî cât mai multă zâzanie între cei de pe podium, în aceste ultime clipe. Figurile de pe podium rămaseră tăcute, la fel ca și mulțimea – deși Chang era sigur că spectatorii habar nu aveau ce înseamnă toate acestea, văzând doar că cei care îi conduceau se aflau într-o mare încurcătură.

— Ce făcea Gray acolo… începu Crabbé.

— *Deschideți ușile!* spuse Contessa, fulgerându-l pe Chang cu privirea și ridicând vocea tăioasă ca un brici.

În spatele lui, Chang auzi cum se trag zăvoarele. Imediat mulțimea începu să șușotească, privind înapoi și făcând loc. Altcineva intra în sala de bal. Chang se uită spre podium – cei de acolo păreau la fel de concentrați asupra nou-venitului ca și spectatorii – apoi înapoi, în timp ce șoaptele erau întrerupte de exclamații și chiar strigăte de panică.

În cele din urmă mulțimea se retrase de-o parte și de alta, eliberând spațiul dintre Cardinalul Chang și Comte d'Orkanez, care se îndrepta încet spre el. În mâna stângă Comte avea o lesă neagră, de piele, legată printr-o clemă de metal de gulerul de piele din jurul gâtului unei femei care venea în spatele lui. Chang simți cum îi stă inima în loc.

Femeia era goală, părul negru îi atârna în bucle lucioase, și mergea cu pași rari în spatele lui d'Orkanez, ochii rătăcindu-i prin încăpere, fără se oprească asupra cuiva, ca și cum ar fi văzut toate acestea pentru prima oară. Se mișca încet, dar fără sfială, firesc precum un animal, pășind cu grijă, pipăind atent podeaua, în timp ce se uita la fețele celor din jur. Trupul ei emana o lumină albastră, din străfundurile lui albastru-violete, cu pielea lucioasă ca apa, în același timp flexibil și rigid, dându-i lui Chang impresia că fiecare mișcare avea nevoie de efort și pregătire conștientă. Era frumoasă și nepământeană – Chang nu-și putea desprinde privirea – forma sânilor ei, echilibrul perfect dintre coastele și șoldurile ei, mersul ei maiestuos. Văzu că, în afară de cap, fața și trupul lui Angelique nu mai avea nicio urmă de păr – absența sprâncenelor deschizând-o într-un fel la față, făcând-o să semene cu o madonă medievală cuprinsă de beatitudine; în același timp sexul ei dezgolit era imposibil de inocent și de lasciv.

Numai albul ochilor ei strălucea. Ochii i se opriră asupra lui Chang.

Comte trase de lesă și Angelique își continuă drumul. Sala era cufundată în tăcere. Chang auzea lipăitul fiecărui pas pe lemnul lustruit. Își dezlipi ochii de pe Angelique și privi spre d'Orkanez, pe fața căruia se citea o ură înverșunată. Privi apoi spre podium: Crabbé și Xonck, șocați, Contessa însă, deși îngrijorată, privindu-și tovarășii de parcă ar fi vrut să constate cât de reușită era această încercare de a le distrage atenția. Chang își întoarse privirea la Angelique. Simți că nu se mai poate stăpâni. Femeia păși mai aproape… și o auzi vorbind:

— Car-di-na-le *Chang,* spuse ea, rostind fiecare silabă cu aceeași grijă ca și înainte… numai că acum vocea era altfel, mai mică,

mai intensă – de parcă jumătate din ea îi fusese furată.

Buzele nu i se mișcau – oare se *puteau* mișca? – și Chang își dădu seama, uluit, că vorbele ei erau numai în capul lui.

— Angelique… șopti el.

— S-a sfârșit, Cardinale… știi bine că s-a sfârșit… uită-te la mine.

Chang încercă să facă orice altceva. Nu putu. Femeia veni mai aproape, din ce în ce mai aproape.

— Sărmane Cardinal… m-ai dorit atât de mult… și eu am dorit, atât de mult… îți mai aduci aminte?

Cuvintele din mintea lui se umflară precum ghemele chinezești de hârtie în apă, transformându-se în flori strălucitoare, până când simți că prezența ei îl copleșește, iar gândurile ei îi înlocuiesc simțurile.

Nu se mai afla în sala de bal.

Stăteau împreună pe malul fluviului, privind apa cenușie, la apusul soarelui. Făcuseră vreodată așa ceva? Da, odată, își amintea acum – se întâlniseră din întâmplare pe stradă și ea îl lăsase să o conducă înapoi la bordel. Își amintea ziua în toate amănuntele ei, în timp ce o retrăia prin intermediul memoriei femeii proiectate asupra lui. Îi vorbea – cuvinte lipsite de sens – spunea orice ar fi putut avea efect asupra ei, despre istoria caselor pe lângă care treceau, despre aventurile lui, despre viața adevărată de pe chei. Femeia îi răspundea rar, monosilabic. La vremea aceea se întrebase dacă nu cumva reacționa astfel fiindcă nu înțelegea prea bine limba – accentul ei era destul de evident – acum însă, din păcate, avându-i gândurile în minte, își dădu seama că femeia pur și simplu nu voise să vorbească și că acel episod nu avea nimic de-a face cu el. Acceptase să meargă cu el – intenționat se apropiase de el – ca să evite un alt client gelos care o urmărise tot drumul de la Circus Garden. Fusese cu gândul în altă parte, zâmbind politicos și dând din cap, vrând doar ca el să înceteze odată… până când se opriseră o clipă pe mal și priviseră apa. Chang tăcuse, apoi vorbise liniștit despre curgerea fluviului spre o mare nesfârșită – remarcând că, până și ei, cu viețile lor amărâte, prin faptul că erau acolo, în acel moment, se aflau la un pas de marea taină.

Acea imagine a unei posibile evadări, acel ecou neintenționat al vieții ei închipuite, de necuprins, atât de ruptă de realitate… o luase prin surprindere. Femeia își amintea acel moment și i se oferea aici, la sfârșit, în semn de mulțumire.

Cardinalul Chang clipi de câte ori. Privi în jos, spre podea. Stătea în patru labe, iar din gură i se prelingea saliva roșie de sânge. Colonelul Aspiche era lângă el, uitându-se amenințător, cu

cartea de sticlă în mâini. Angelique stătea lângă Comte d'Orkanez, cu privirea rătăcită în care nu se citea nici curiozitate, nici interes. Comte făcu un semn către podium și Chang se chinui să se întoarcă într-acolo. Lângă podium mulțimea se dădu la o parte din nou… ca să o lase să treacă pe doamna Stearne. Femeia intră de mână cu o femeie scundă, într-o robă de mătase albă. Chang scutură din cap – nu putea gândi – femeia în alb… o cunoștea… clipi iar și se șterse la gură, înghițind cu greutate. Roba era transparentă și se lipea de trupul ei… era cu picioarele goale… o mască împodobită cu pene albe… cu părul de culoarea castanelor, eu fruntea încadrată de bucle mari. Cu un efort supraomenesc Chang își îndreptă spatele și rămase în genunchi.

Dădu să vorbească în timp ce doamna Stearne se întinse și smulse masca de pe fața domnișoarei Temple. Urmele lăsate de Proces erau vizibile în jurul ochilor ei cenușii și îi traversau rădăcina nasului.

Chang încercă să-i pronunțe numele. Gura nu-l ascultă.

Colonelul Aspiche se mișcă în spatele lui. Forța loviturii făcu să se învârtă sala în jurul lui atât de repede, încât Chang se întrebă, în ultima clipă dinaintea întunericului, dacă fusese decapitat.

9

Provocateur

Corpul omenesc nu-și amintește durerea, își amintește doar că a trecut printr-o experiență dureroasă – în calitate de chirurg, doctorul Svenson știa bine asta. Spaima însă se întipărește în memorie mai mult decât orice altceva și, în timp ce urca anevoie, centimetru cu centimetru, spre nacela de metal, peisajul rural legănându-se amețitor sub el, vântul înghețat amorțindu-i fața și degetele, doctorul se îndoia din ce în ce mai mult că mai era în toate mințile. Încercă să se gândească la orice numai la hăul de sub picioarele lui nu, dar nu izbuti. Din cauza efortului nu mai putea să vorbească, darămite să strige după ajutor, însă fiecare mișcare îl făcea să scâncească îngrozit. Toată viața se ferise de înălțimile de orice fel – chiar și atunci când urca scările pe vas își impunea să privească drept în față și să se miște ca un ceasornic pentru ca mintea și stomacul să nu-i cedeze la niște înălțimi atât de neînsemnate. Fără să vrea, pufni disprețuitor – dând drumul câtorva stropi de salivă – la însăși ideea de *scară.* Singura lui consolare, extrem de firavă, era că vântul puternic și cerul întunecat îl ascunseseră până acum de privirile celor care s-ar fi uitat pe fereastră. Nu că ar fi știut precis că nu fusese văzut. Doctorul ținea ochii închiși.

Ajunsese la jumătatea cablului și își simțea brațele ca de plumb. Deja i se părea că tot ce mai putea face era să rămână agățat acolo. Deschise ochii pentru o fracțiune de secundă, dar îi închise cu un țipăt, cuprins de vertijul provocat de nacela care se legăna încontinuu. La fereastra circulară unde văzuse fața cuiva era doar sticlă neagră. Oare chiar fusese Elöise? Acolo, jos, fusese sigur de asta, acum însă – acum de-abia mai știa cum îl cheamă. Se forță să urce mai departe – de fiecare dată când își desprindea o mână de pe cablu ca să-l apuce din nou, mai sus, simțea că moare de frică, dar se silea să repete mișcarea, iar și iar, cu fața încremenită într-un rictus înspăimântător.

Încă o jumătate de metru. Gândurile negre începură să nu-i dea pace – ce-ar fi să se oprească? Ce-ar fi să dea drumul cablului? Oare în spatele fricii lui de înălțimi nu se ascundea tocmai impulsul de a sări? De ce se ferea de balcoane și ferestre, dacă nu de pornirea de a se arunca în gol? Acum era atât de simplu. Pășunile de dedesubt ar fi un mormânt la fel de bun ca și marea – de câte ori nu se gândise la asta, de la moartea Corinnei? De câte ori nu-l luase cu frig privind dincolo de balustrada de fier a unei nave baltice, simțind – ca și un terier deprimat care simte bățul pe spinare – tentația de a se arunca în apă?

Încă o jumătate de metru, scrâșnind din dinți și dând din picioare, cățărându-se doar din voință și furie. Acela da, motiv de

a trăi – ura față de acești oameni, față de atitudinea lor condescendentă, de asumarea privilegiului, de pofta lor *nemăsurată.* Se gândi la ei cum stau acolo, în nacelă, departe de frigul insuportabil, fără îndoială înfășurați în blănuri, legănați de vânt, ascultând zumzetul molcom al rotoarelor. Încă un sfert de metru, cu brațele încordate precum cablul. Deschise palma și prinse cablul din nou… plesni din cizme… iar și iar. Se sili să se gândească la orice, numai la a-și da drumul nu – dirijabilul – nu mai văzuse așa ceva! Umplut cu gaz – hidrogen, probabil – dar numai atât? Și ce anume îl făcea să se deplaseze? Nu-și dădea seama cum putea purta greutatea nacelei, darămite un motor cu abur… oare exista altă sursă de energie? Ceva care avea de-a face cu Lorenz și lutul albastru-violet? În alte împrejurări aceste întrebări i s-ar fi părut fascinante, acum însă doctorul se agăța de ele cu ardoarea celui care recită tabla înmulțirii ca să împiedice o *crise* iminentă.

Deschise ochii din nou și privi în sus. Era mai aproape decât credea, la vreo zece metri de nacela lungă de fier. Cablul era prins de cadrul de oțel al balonului cu gaz, chiar în spatele nacelei, unde nu se vedea nicio fereastră… dar exista vreo ușă? Închise ochii și continuă să urce, încă un metru chinuitor, apoi privi din nou în sus. Rămase îngrozit… urcând cu ochii închiși nu-și dăduse seama… și, o clipă, rămase pe loc. Sub nacelă și pe părțile ei laterale se aflau rotoarele din spate – fiecare lung de aproape trei metri – iar drumul lui spre nacelă trecea chiar printre ele. Din cauza vântului și a sforțărilor lui cablul se legăna de colo-colo – paletele rotoarelor se învârteau atât de repede încât nu-și putea da seama cât de mare era distanța dintre ele. Cu cât urca, cu atât mai mare era riscul de a se apropia prea mult de unul din ele și de a fi lovit de palete.

Altă soluție nu avea decât să se lase să cadă și, cu cât prelungea așteptarea, de teamă, cu atât simțea că i se scurge puterea din brațe. Se trase în sus, cu ochii închiși, și prinse cablul între genunchi ca să-l oprească din legănat. În timp ce înainta centimetru cu centimetru, auzi mai clar mișcarea amenințătoare a rotoarelor, secerând metodic aerul. Se afla chiar sub ele. Simțea mirosul de fum – același amestec înțepător de ozon, sulf și cauciuc ars de la care aproape că-i venise să vomite în mansarda conacului Tarr – vehiculul zburător era o altă invenție malefică a Cabalei. Simțea rotoarele aproape de el, duduind. Întinse o mână, o întinse și pe cealaltă și ajunse între rotoare, împăcat cu gândul că ar putea fi ciopârțit. Paletele urlau în jurul lui, dar Svenson reuși să rămână neatins. Mai urcă un centimetru-doi, tremurând de efort. Nacela era chiar în fața lui – doar la un metru. Orice încercare de a se balansa într-acolo – dacă nu reușea să se apuce de ea – îl trimitea direct în rotoare. În plus, în partea din spate a nacelei nu avea de ce să se agațe, chiar dacă risca un balans. Privi

în sus. Cablul era atașat de cadrul metalic cu un bolț de fier… era singura soluție. Încă doi metri. Ajunsese cu capul deasupra rotoarelor. Aproape că atingea bolțul. Se mai cățără un sfert de metru, gâfâind, neînțelegând de unde avea atâta forță. Încă cincisprezece centimetri. Întinse mâna cu un efort supraomenesc, pipăi bolțul și bara de oțel de deasupra. Se cutremură de spaimă – se ținea de cablu doar cu o mână și cu genunchii. Înghiți în sec și se prinse bine de bară. Acum trebuia să o apuce și cu mâna cealaltă. Pe urma putea să-și înfășoare picioarele în jurul barei și să se târască pe deasupra rotoarelor spre marginea de sus a nacelei. Dar pentru asta trebuia să dea drumul la cablu. Brusc – era, poate, inevitabil – îl lăsară nervii și scăpă cablul din mână. În secunda următoare apucă bara de metal și cu cealaltă mână, rămânând suspendat în aer. Privi în jos și văzu cum cablul dispare în rotorul din dreapta, făcându-se fărâme. Își trase genunchii la piept aproape scâncind – înainte ca rotoarele să-i reteze picioarele – și le împinse peste bara de metal. Privi în sus, la balonul de gaz de deasupra capului. Sub el era moartea – prin dezmembrare, dacă nu prin impactul cu solul. Alunecă încet de-a lungul barei, dezlipindu-și anevoie mâinile de pe metalul înghețat, la fiecare grindă transversală. Avea mâinile amorțite – se ajuta cu aceeași disperare de antebrațe ca și de degete.

Avu nevoie de zece minute ca să se târască trei metri. Nacela era acum chiar sub el. Se lăsă să cadă ușor și simți metalul tare sub picioare, îi curgeau ochii – plini de lacrimi sau din cauza vântului, doctorul Svenson nu-și dădea seama.

Nacela era o cutie de oțel înnegrit care atârna, la un metru sub balonul de gaz, de patru bare de metal fixate la fiecare colț. Suprafața acoperișului era alunecoasă din cauza frigului și a umezelii aduse de ceața venită din largul coastei, doctorul Svenson era prea paralizat de teamă și prea amorțit de efort ca să se apropie de margine ca să se agațe de una din bare. De aceea preferă să se ghemuiască în mijlocul acoperișului, cu brațele înfășurate în jurul aceleiași bare de care se folosise ca să urce până aici. Simți cum îi clănțănesc dinții în timp ce se căznea să-și limpezească mintea și să cântărească situația. Nacela era lată de vreo patru metri și lungă de treisprezece. Observă o trapă rotundă în acoperiș, dar, ca să ajungă la ea, trebuia să dea drumul barei de metal. Închise ochii și încercă să-și controleze respirația, tremurând în ciuda efortului depus și a mantalei groase – sau poate chiar din cauza lor, transpirația de pe corp și din haine făcându-l să-i fie frig acum, în bătaia aspră a vântului. Nacela se clătină brusc, obligându-l să deschidă ochii și să se prindă și mai bine de bară. Dirijabilul își schimba direcția și Svenson simți cum îi scapă bara din mână din cauza forței de inerție. Cu un hohot de râs neașteptat se văzu acum – încercând disperat să nu cadă de pe o navă aeriană care se întorcea brusc – și în trecut,

dominat o viață întreagă de teama de *scări.* Își aminti nu mai departe de ziua precedentă – atât de recent? – cum urcase în patru labe pe acoperișul reședinței diplomatice! De-ar fi știut ce-l aștepta! Strânse bara și mai tare și râse din nou – acoperișul! Se agăța chiar de soluția misterului evadării prințului – veniseră după el cu dirijabilul! Probabil că rotoarele erau silențioase la o viteză redusă – opriseră dirijabilul deasupra clădirii și coborâseră câțiva oameni ca să-l elibereze pe prinț fără ca nimeni să prindă de veste. Până și mucul de țigară avea sens acum – aruncat de Contessa di Lacquer-Sforza în timp ce privea de la o fereastră a nacelei. Ceea ce nu avea sens, încă, era *de ce* prințul fusese furat fără știrea celorlalți membri ai Cabalei – cel puțin a lui Xonck și Crabbé. Ca și moartea lui Arthur Trapping, răspunsul lui i-l puteau da decât dușmanii lui… dacă ar fi putut deslușì măcar unul dintre aceste mistere… ar fi putut înțelege totul.

În sfârșit, dirijabilul se redresă. Ceața se îndesi în jurul lui Svenson, care făcu mai mulți pași pe acoperiș, având grijă să nu calce prea tare – ultimul lucru pe care și-l dorea era ca toți cei de dedesubt să afle că era acolo. Închise ochii din nou și încercă să respire mai liniștit, dar nu reuși decât să gâfâie mai rar – dinții îi clănțăneau în continuare. Voia să rămână pe loc până când nu se mai putea ține de bară sau până când dirijabilul ajungea la destinație.

Când deschise ochii, dirijabilul executa o nouă întoarcere, mai lentă decât prima și – până atunci nu-și dăduse seama, dar acum văzu prin brețele neregulate din ceață – la o altitudine mai joasă, la vreo treizeci de metri deasupra a ceea ce părea o pășune mlăștinoasă, cu câte un copac stingher, ici-colo. Oare voiau să traverseze marea? Văzu mai multe lumini, vagi la început, pâlpâitoare, dar care deveneau din ce în ce mai clare, permițându-i să stabilească destinația dirijabilului – căci, într-adevăr, aparatul continua să coboare.

Era o structură enormă, dar destul de joasă – două sau trei etaje, după estimarea lui Svenson – care dădea impresia de forță indestructibilă. Clădirea semăna cu o mandibulă, spațiul gol din mijlocul ei fiind ocupat de un fel de grădină ornamentală. În timp ce dirijabilul se apropia de sol, auzi cum zgomotul rotoarelor se schimbă – duduitul deveni mai rar – și observă și alte detalii: parcul mare din față, plin de trăsuri și, vânzolindu-se de colo-colo ca niște furnici (sau, văzuți mai de aproape, ca niște șoricei), vizitii și rândași. Svenson se uită în partea cealaltă și zări două felinare care se legănau pe acoperiș, iar în spatele felinarelor un grup de bărbați – care, fără îndoială, așteptau să ancoreze dirijabilul. Aparatul de zbor se apropie și mai mult… treizeci de metri… douăzeci de metri… brusc, Svenson se temu să nu fie văzut, drept care, fără prea multă tragere de inimă, se lipi cu burta de acoperișul nacelei, agățându-se de mânerul trapei. Placa de metal era rece ca gheața. Ca să nu-și piardă echilibrul, stătea

cu picioarele răşchirate, cu o mână strângea mânerul, iar pe cealaltă o ţinea lipită de acoperiş. Dirijabilul îşi continuă coborârea. Auzi strigăte care veneau de dedesubt şi apoi se deschise o fereastră şi cineva răspunse din nacelă.

Aterizau pe casa Harschmort.

Doctorul Svenson închise din nou ochii, acum mai mult de teama de a fi descoperit decât de înălţime, auzind în jurul lui zgomotele scoase de dirijabil în timp ce se pregătea de aterizare. Nimeni nu apăru prin trapă – cel mai probabil cablurile erau lăsate prin partea din faţă a nacelei. Poate că, în clipa în care rotoarele se opreau, cablurile erau fixate din nou de bara pe care urcase. Nu-şi dădea seama când, dar era doar o chestiune de timp până aveau să-l vadă. Se forţă să se gândească la situaţia lui şi la şansele lui de scăpare.

Era neînarmat. Era sleit de puteri – mai rău de-atât, avea glezna scrântită, îl durea capul, iar palmele îi erau jupuite. Pe acoperişul clădirii se afla o ceată de matahale care de-abia aşteptau să-l înhaţe, dacă nu chiar să-i facă vânt în parcul de dedesubt. În nacelă erau alţi duşmani de-ai lui – Crabbé, Aspiche, Lorenz, domnişoara Poole… iar în mâinile lor, în cine ştie ce stare – Elöise Dujong. Sub el auzi un alt zgomot scurt, apoi un zăngănit metalic când un inel greu de oţel se lovi de suprafaţa de piatră. Îşi înfrână pornirea de a se ridica şi a arunca o privire. Nacela începu să se clatine uşor şi Svenson auzi două voci – pe cea a lui Crabbé, apoi pe cea a domnişoarei Poole. Cineva le răspunse de jos şi, curând, în conversaţie interveniră prea multe voci pentru ca doctorul să le mai poată distinge – acum coborau din nacelă pe o scară fixă sau mobilă.

— A dat Dumnezeu, (acesta era Crabbé, strigând către cineva de pe acoperişul clădirii), e totul pregătit?

— Am petrecut de minune, spuse domnişoara Poole, deşi nu fără *emoţii*…

— La naiba, continuă Crabbé. Habar n-am… Lorenz spune că poate, dar eu de-abia acum aud asta… da, de două ori… a doua oară direct în inimă…

— Uşor! Uşor am spus! (Acesta era Lorenz.) Şi gheaţă… avem nevoie de o cadă plină, numaidecât… da, toţi… apucaţi! Repede, nu mai e timp!

Crabbé asculta în timp ce altcineva care vorbea prea încet îl informa despre anumite evenimente – oare era Bascombe?

— Da… da… înţeleg.

Svenson şi-l imagina pe ministrul adjunct dând din cap şi mormăind.

— Şi Carfax? Baax-Saomes? Baroneasa Roote? Doamna Kraft? Henry Xonck?

Excelent… dar ilustrul nostru amfitrion?

— Colonelul s-a rănit la gleznă, da, chicoti domnișoara Poole – exista vreun lucru care să n-o amuze pe femeia aceea? În *luptă* cu doctorul acela înfiorător, Svenson. Mă tem că doctorul a avut parte de o moarte violentă – mă fac *cenușie* la față numai când mă gândesc!

Domnișoara Poole – căreia colonelul Aspiche îi ținu hangul cu un „ha, ha, ha" răsunător – izbucni în râs, mândră de jocul ei de cuvinte. În starea în care se găsea, sleit de puteri și de emoții, Svenson își dădu cu greu seama că cei doi făceau haz pe seama incinerării lui în cuptor.

— Pe aici… pe aici… da! Mai mult ca sigur, domnișoară Poole, călătoria nu i-a priit deloc!

— Dar, domnule colonel, părea, nu de mult, atât de *docilă*... poate că doamna are nevoie de mai multă *atenție* din partea dumneavoastră.

O duceau cu ei pe Elöise – era în viață. Oare ce-i făcuseră? Și ce voia să spună domnișoara Poole prin „docilă"? Se tortură cu imaginea lui Elöise pe scara de lemn, confuzia din privirea ei… venise la conacul Tarr cu un scop anume, chiar dacă acesta îi dispăruse din memorie. Cine era Svenson ca să spună cine era Elöise cu adevărat? Apoi își aminti căldura buzelor ei și nu știu la ce să se mai gândească. Teama de a fi descoperit îl împiedica să ridice capul și să se uite în jos. Clipele se târau încet, iar el mormăia în sinea lui, rugându-se ca cei de pe acoperișul clădirii să dispară de acolo cât mai repede.

În cele din urmă nu mai auzi nicio voce. Dar dacă mai rămăseseră cei care ancorau dirijabilul sau îl păzeau? Auzi un declic înfundat dinspre trapa de sub el, apoi simți cum i se întoarce mânerul în mână. Îi dădu repede drumul și se retrase. Trapa se deschise și din ea apăru fața mânjită de unsoare a unui bărbat îmbrăcat în salopetă. Bărbatul îl văzu pe Svenson și rămase cu gura căscată. Doctorul își repezi călcâiul cizmei în față cu toată puterea, strâmbându-se la auzul trosnetului. Insul căzu înapoi prin trapa deschisă, cu Svenson pe urmele lui. Doctorul își vârî picioarele prin gaura rotundă, neluând în seamă șirul de trepte de fier fixate de perete, și se lăsă să cadă pe bărbatul în salopetă, care ședea năuc, gemând la baza scării. Svenson ateriză direct pe umerii lui, făcându-l una cu podeaua. Se îndepărtă anevoie de victima care rămăsese nemișcată și se apucă de trepte ca să se poată ridica în picioare. Din buzunarul salopetei insului ieșea o cheie fixă, enormă, plină de unsoare. Cântărind-o în mână, Svenson își aminti și de cheia cu care îl aranjase pe domnul Coates în Tarr Village și de sfeșnicul cu care îl ucisese pe

nefericitul Starck. Oare violența devenise atât de necesară, o tactică atât de firească? Oare numai cu o noapte în urmă Comte îl făcuse să-și amintească de vina pe care o purta în suflet – faptul că otrăvise pe cineva, un ticălos, dar ce conta în Bremen? Unde erau acele scrupule acum?

Păși cu precauție prin nacelă, care era împărțită în cabine, precum interiorul aglomerat, dar bine utilat al unui iaht. Lângă perete erau bănci de piele, capitonate, și, între ele, mai multe mese mici, cât și ceea ce părea a fi o servantă cu băuturi – sticlele erau vizibile prin ușa de sticlă. Degetele amorțite ale lui Svenson se chinuiră să dezlege curelele de piele cu care era închisă servanta. Mâinile lui încă mai erau pe jumătate înghețate și pline de julituri, în consecință nu puteau executa o operațiune atât de complicată precum desfacerea unei simple clame. Scânci de nerăbdare și înhăță cheia. Lovi cu putere ușa de sticlă, apoi vârî cheia prin gaură ca să-i netezească asperitățile. Scoase cu grijă o sticlă de coniac și o destupă cu degetele lui înțepenite, ca niște gheare. Trase o dușcă sănătoasă, tușind o dată și încântat de senzația de căldură din stomac, apoi mai trase una. Respiră adânc, cu lacrimi în colțul ochilor, și mai trase o dușcă. Puse sticla jos – voia să se încălzească și să se revigoreze, nu să-și amorțească simțurile.

Lângă peretele din față era o altă servantă, mai înaltă, de lemn. Se apropie de ea și încercă să o deschidă. Era încuiată. Svenson înălță cheia și, cu o lovitură bine țintită, sparse lemnul din jurul încuietorii. Deschise ușile servantei și văzu un șir bine uns de cinci carabine strălucitoare, cinci cuțite de abordare bine lustruite și, atârnând în spatele lor, trei revolvere militare. Svenson azvârli cheia pe o bancă de piele și luă repede un revolver și o cutie cu cartușe, scoțând butoiașul ca să-l încarce. Privi în sus, ascultând în timp ce degetele strecurau cartuș după cartuș în revolver și, după al șaselea, vârî butoiașul la loc. Mai era cineva afară? Luă un cuțit de pe perete. Era o armă înspăimântătoare, asemănătoare cu un satâr de măcelărie, lung de vreo șaptezeci și cinci de centimetri, cu un mâner rotund de alamă lucitoare care îi acoperea toată mâna. Habar nu avea cum să o folosească, dar era atât de înfiorătoare încât aproape sigur putea ucide fără prea mult efort.

Insul în salopetă stătea în continuare nemișcat. Svenson făcu un pas spre el, se opri, oftă, apoi se aplecă repede lângă om și vârî revolverul în buzunar. Îi pipăi carotida ca să vadă dacă avea puls… Avea. Oftă din nou când îi văzu nasul spart și îi schimbă poziția pentru ca sângele care îi curgea întruna să nu-l sufoce. Se șterse pe mâini și se ridică în picioare, scoțând revolverul. Acum că era sigur că nu-și pierduse omenia, putea să-și caute răzbunarea.

Doctorul Svenson trecu prin următoarea cabină, căutând ieșirea – o altă trapă, prevăzută cu o scară rabatabilă, de metal, se deschidea spre acoperișul clădirii, aflat la vreo trei metri mai jos. O altă scară urca spre cabina pilotului. Se asigură că nu-l vedea nimeni de la baza scării și ascultă din nou. Această cabină din mijloc semăna foarte mult cu cealaltă – bănci și mese – dar, pe podea, sub o scoabă de metal, zări mai multe bucăți de frânghie. Svenson îngenunche tulburat. Bucățile erau tăiate la un capăt și pătate de sânge… Frânghiile cu care fusese legată Elöise, mâinile, picioarele, gura ei. Cel care o legase nu avusese niciun fel de scrupule – strânsese până îi dăduse sângele. Câte nu îndurase această femeie, gândi doctorul și simți cum îl ia cu frig, dar și cum crește furia în el. Oare asta nu-i demonstra virtutea? Oftă, căci, mai mult ca sigur, asta mai arăta și cât de nemiloasă, cât de meticuloasă era Cabala. La fel cum își sacrificau potențialii adepți la conacul Tarr, tot așa, fără niciun scrupul, se asigurau de loialitatea unui nou adept – și, bineînțeles, orice adept adevărat suporta fără crâcnire încercările la care era supus. Svenson ar fi dat orice să știe ce-i spuseseră, ce o îndemnaseră să facă, cu ce o ispitiseră, ce întrebări îi puseseră… ar fi dat orice ca să știe ce răspunsese Elöise.

Trase adânc aer în piept – nu se transformase chiar atât de mult ca să coboare pe un astfel de obiect, ținându-și echilibrul cu câte o armă în fiecare mână, fără a fi încordat – se strecură prin trapă și coborî (sau alunecă) cât putut de repede pe scara rabatabilă. Mătură cu privirea acoperișul, căutând un paznic. Dar, din câte putea vedea, era singur acolo. Dirijabilul era ancorat de acoperiș cu două cabluri prinse de fundul nacelei și nu părea a fi supravegheat de nimeni. Hotărî să nu mai riște și se îndreptă cu pași mari spre singurul loc în care ar fi putut intra cei pe care îi urmărea – o mică magazie de piatră la vreo douăzeci de metri, cu ușa întredeschisă, proptită de o cărămidă.

În timp ce mergea, doctorul Svenson își privi mâinile – cuțitul în stânga, revolverul în dreapta. Făcuse bine să ia două arme? Cu revolverul țintea bine doar de la distanță mică, iar un asemenea cuțit nu mânuise niciodată. Era dreptaci, prin urmare, pe care dintre ele ar putea-o mânui mai bine cu stânga? Se gândi la cei cu care s-ar putea lupta – soldații Ragnarok din Macklenburg sau dragonii colonelului Aspiche – toți înarmați cu săbii și perfect instruiți cum să le folosească. Cu cuțitul în mâna stângă nu putea para nici măcar o singură lovitură. Dar, dacă îl ținea în mâna dreaptă avea vreo șansă – sau, mai important, avea o șansă mai mare decât dacă trăgea în ei cu revolverul? Nu. Hotărî să nu le schimbe locul.

Deschise ușa larg și văzu o scară goală, cu trepte de piatră, străjuită de pereți albi. Nu auzi nimic. Svenson împinse încet ușa la loc, se întoarse și merse repede, înghițindu-și nodul din gât,

către capătul acoperișului ce dădea spre grădină. Acoperișul se termina, ca un castel plin de ornamente, cu un zid mic, crenelat, de unde putea privi în voie. Ceața era tot groasă și, sub el, văzu grădina ca printr-un văl, cu vârfurile conice ale brazilor bine îngrijiți, urne decorative și statuare, apoi torțe aflate în mișcare, străpungând întunericul amenințător. Torțele păreau a fi purtate de dragoni – auzi strigăte, dar îi fu greu să-și dea seama de unde vin, fiindcă nu toți din grădină aveau torțe. Apoi strigătele se înăspriră – unde, aproape de mijloc? Urmă o împușcătură și un țipăt înăbușit. Alte două împușcături răsunară una după alta și Svenson văzu cum torțele se îndreaptă spre același loc – privi în fața lor ca să le vadă prada. Ceața era în continuare prea deasă – dar faptul că torțele se aflau în mișcare îi dădea de înțeles că rana celui care fusese împușcat nu era îndeajuns de gravă – sau că rănitul nu era singur.

Brusc, doctorul Svenson văzu ceva mișcându-se aproape chiar sub locul unde se găsea el, o siluetă care trecea pe furiș prin gardul viu și se îndrepta spre marginea grădinii, probabil ca să traverseze aleea acoperită de pietriș și să pătrundă în clădire. Ceața se agăța de vegetația umedă și se împrăștia la capătul ei… era Cardinalul Chang. Dragonii îl fugăreau pe Chang! Svenson flutură din brațe ca un nebun, dar Chang se uita la o fereastră – prostul! Svenson dădu să strige, dar la ce bun – doar ca să-i facă pe dragoni să urce repede pe acoperiș?

Apoi Chang dispăru, întorcându-se în umbra grădinii – furișându-se Dumnezeu știe unde – doi dragoni sosind în locul pe care Chang tocmai îl părăsise. Svenson se înfioră la gândul că, dacă ar fi *reușit* să-i atragă atenția lui Chang, acum omul ar fi fost mai mult ca sigur mort. Dragonii priviră atent în jur, apoi în sus, silindu-l pe Svenson să se ascundă după perete.

Ce făcea Chang acolo? Și cum de niciunul dintre cei care se vânzoleau pe jos nu remarcase sosirea dirijabilului? Svenson bănui că de vină erau ceața și culoarea întunecată a aparatului de zbor și se consideră norocos că ajunsese acolo într-un mod discret, sperând ca și în continuare să treacă neobservat… măcar de-ar putea să se folosească de ea și în continuare.

Auzind trosnetul unei crengi în grădină, Svenson privi din nou în jos și, spre surprinderea lui, îl zări pe Chang imediat, vizibil numai de la brâu în sus din cauza cetii – ceea ce însemna că se ținea bine pe picioare – și lovind ceva din interiorul unei urne masive de piatră. Torțele se strângeau în jurul lui – însoțite de strigăte. Svenson se aplecă peste marginea acoperișului și azvârli cu toată puterea cuțitul spre o fereastră de la parter, sub el. Apoi se piti după zid, în timp ce zgomotul de sticlă spartă se interfera cu strigătele urmăritorilor. Imediat auzi țipetele confuze ale dragonilor și pașii lor grăbiți pe pietrișul din jurul clădirii. Reușise să le distragă atenția, cel puțin câțiva dintre ei apropiindu-se de fereastra spartă și, astfel, dându-i lui Chang

răgazul necesar ca să-și ducă planul la îndeplinire… să se ascundă într-o urnă? Svenson riscă o altă privire, dar nu-l mai văzu. Nu mai avea ce face acolo – cu cât rămânea mai mult într-un loc, cu atât putea fi prins mai ușor. Se întoarse repede la scară și începu să coboare în casă. Poate că o parte din energie se datora coniacului, dar faptul că – într-un fel, undeva – nu era singur, făcea să-i renască speranțele.

Scara avea doar zece trepte și se oprea la etajul trei, fiind singura cale de acces spre acoperiș. Svenson ascultă la ușă și apăsă încet clanța, ținându-și răsuflarea până când își dădu seama că ușa nu era încuiată. Se minună de nepăsarea acestor oameni – dar, cu excepția a trei persoane care acționau de capul lor, pe cine nu reușiseră ei să îmblânzească? Se gândi din nou la Chang – ce anume îl făcuse să vină aici? Cu un junghi în inimă – și înjurând printre dinți – înțelese că motivul era domnișoara Temple. Chang îi dăduse de urmă – aflase că era la Harschmort. Iar acum Chang făcea tot posibilul să nu fie prins. Pe de altă parte, cei de aici nu știau de prezența lui Svenson. În timp ce erau ocupați cu urmărirea Cardinalului Chang – Svenson credea în capacitatea tovarășului lui de a scăpa de ei – el însuși trebuia să o salveze pe domnișoara Temple.

Dar cum rămânea cu Elöise? Doctorul Svenson oftă fără să vrea. Nu știa ce să facă. Dar, dacă femeia era cum spera el, încă îi mai simțea parfumul părului ei, cum să o părăsească? Casa era enormă – cum putea nădăjdui că le va salva pe amândouă? Svenson se opri și își duse mâna la ochi, încercând să găsească, în ciuda stării de epuizare, un echilibru între pornirile inimii și cele ale minții căci ce însemna salvarea lor în comparație cu scopul lui, evident mult mai important – recuperarea prințului și a onoarei ducatului de Macklenburg? Nu știa ce să facă. Era doar un om și, cel puțin pe moment, cât se poate de singur.

Se strecură pe palierul de la etajul trei. De o parte și de alta se întindeau coridoare largi, spre ambele aripi ale casei, iar în fața lui se afla capătul scării principale a casei, o adevărată minunăție, și un balcon de marmură care, dacă se uita din el (ceea ce nu îndrăzni), putea vedea intrarea principală, două nivele mai jos. Ambele coridoare erau pustii. Dacă domnișoara Temple sau Elöise ar fi fost închise într-o cameră, cu siguranță ar fi avut un paznic la ușă. Trebuia să coboare la celelalte etaje.

Dar ce anume căuta? Încercă să se concentreze asupra a ceea ce știa ce planuri aflate în derulare i-ar fi putut ghida pașii? Din câte își putea da seama, Cabala folosise conacul Tarr ca să depoziteze și să prelucreze o cantitate masivă de lut albastru-violet – fie ca să fabrice mai multă sticlă malefică, fie ca să construiască și să adăpostească dirijabilul, fie pentru ceva mult mai sinistru… să exploateze, prin Comte d'Orkanez, geniul alchimic al lui Oskar Veilandt. Un al doilea obiectiv fusese

acumularea – pentru a le stoca în sticlă – informațiilor cu caracter intim de la persoane frustrate, aflate în anturajul celor puternici și sus-puși. Înarmată cu ele, Cabala își putea desfășura activitatea subversivă, de constrângere, fără nicio grijă. Cine nu avea secrete de care să-i fie rușine? Cine nu ar fi făcut orice ca să le păstreze? Acest spectru al puterii absolute îl duse cu gândul la răposatul duce de Stäelmaere. Cel de-al treilea obiectiv fusese atragerea lui în Cabală – într-o izolare relativă, o încercare de a-l face să treacă de partea lor. Dar, odată cu moartea ducelui, cel puțin intrigile de palat ale lui Crabbé fuseseră date peste cap.

Și ce însemna asta pentru Elöise, cea care provocase moartea ducelui? Poate, gândi el înfiorat, loialitatea ei nu mai conta – după demonstrația de curaj, Cabala o va supune Procesului, punând stăpânire pe ea pentru totdeauna. Svenson își dădu seama imediat că acesta era adevărul. Iar dacă logica lui se adeverea – și era îngrozitor de sigur că așa avea să se întâmple – exact aceeași soartă o aștepta și pe domnișoara Temple.

Doctorul coborî tiptil scara lată din lemn de stejar, cu spatele lipit de perete, gata să reacționeze la apariția unui paznic. Ajunse la jumătatea distanței dintre etaje și privi în jos. Nimeni. Se furișă până la etajul doi, din nou pe lângă perete. Auzi voci dinspre foaierul principal de dedesubt, dar o privire rapidă în față și în spate îl asigură că pe coridoare nu era nici urmă de paznici. Unde erau cei care călătoriseră cu dirijabilul? Se duseseră direct la parter? Cum putea ajunge la ei?

Habar nu avea, dar se îndreptă spre ultima porțiune a scării – palierul acesta era mai lat și mai luxos decât celelalte, menit să întărească prima impresie a unui vizitator al casei, după ce vedea intrarea principală. Svenson înghiți în sec. Chiar și de la distanța aceea zări un grup de lachei în livrele negre și un șir întreg de invitați elegant îmbrăcați care își făceau apariția în casă. O clipă mai târziu auzi tropăit de cizme și văzu un bărbat chel, furios, cu favoriți groși, în fruntea unei cete de dragoni. La apariția lui lacheii luară poziția de drepți și salutară precum soldații, strigându-i numele – Plengham? – bărbatul ignorându-i cu desăvârșire. Apoi ieși din raza vizuală a lui Svenson. Doctorul oftă cu amărăciune – privind în jos, la cei cinci-șase oameni pe care trebuia să-i dovedească în prezența a o sută de spectatori.

Întoarse iute capul când auzi un zgomot în spatele lui și făcu să tresară două fete îmbrăcate în negru, cu șorțuri și bonete albe – servitoare. Svenson observă respectul întipărit pe fețele lor înfricoșate și îl exploată imediat – cu cât aveau mai mult timp de gândire, cu atât puteau fi mai tentate să țipe.

— În sfârșit! mârâi el. Tocmai am sosit cu domnul ministru Crabbé – m-au trimis aici să-mi aranjez ținuta – aduceți-mi un lighean

și curățați-mi mantaua – cât se poate – dar repede, haideți, la treabă!

Cele două tinere făcură ochii mari când îi văzură revolverul din mână – Svenson îl vârî în buzunar și își scoase mantaua din mers, întorcând fetele din drum pe holul pe care tocmai veniseră. Aruncă mantaua murdară în brațele uneia și înclină scurt din cap către cealaltă.

— Am să vorbesc cu lordul Vandaariff – informații vitale – o activitate extraordinară. L-ați văzut pe prinț, de bună seamă – prințul Karl-Horst? Vorbiți când vi se vorbește!

Fetele făcură o reverență.

— Da, domnule, spuseră ele aproape în același timp, una dintre ele – nu cea care ducea mantaua doctorului, cu un păr castaniu murdar, care îi ieșea de sub bonetă pe la urechi, poate puțin mai vânjoasă decât tovarășa ei – adăugând: Domnișoara Lydia tocmai s-a dus să-l întâmpine pe prinț, mai mult ca sigur.

— Excelent, spuse Svenson repede. Vă puteți da seama după accentul meu, da – sunt omul prințului – am informații vitale pentru stăpânul vostru, dar nu pot să-l întâlnesc în halul ăsta, nu?

Fata care avea în grijă mantaua o luă înainte ca să deschidă o ușă. Cealaltă îi șopti ceva disperată, iar prima îi răspunse la fel, întrebând, probabil, unde să-l ducă. Cea de a doua se lăsă păgubașă – toată scena întâmplându-se prea repede pentru ca Svenson să se plângă de întârziere și fetele îl invitară într-o toaletă care deborda de dantelă albă și unde aerul era un *mélange* aproape sufocant de fum de lumânări înmiresmate și flori uscate stropite cu parfum.

Intrându-și în rol, fetele îl împinseră pe Svenson în fața oglinzii, unde doctorul de-abia se putu abține să nu dea înapoi la arătarea din fața lui. În timp ce una dintre servitoare îi peria fără prea mult folos mantaua, cealaltă udă un prosop și începu să-l șteargă pe față – dar Svenson își dădu seama de inutilitatea efortului lor. Fața lui era o mască de murdărie, sudoare și sânge uscat – de la propriile răni sau ale victimelor, nu putea spune. Părul lui blond spălăcit, de obicei pieptănat pe spate într-o manieră respectabilă, se încâlcise în față, plin de sânge și praf. Intenția lui fusese să se folosească de servitoare doar pentru a culege informații, acum însă simțea nevoia să-și amelioreze într-un fel înfățișarea. Îndepărtă mâinile prea insistente și începu să-și scuture tunica și pantalonii.

— Curățați-mi mantaua – de rest mă îngrijesc și singur.

Se apropie de lighean și își vârî capul în el, înfiorându-se la contactul cu apa rece. Scoase capul, bâjbâi după un prosop, pe care fata i-l vârî în mână, apoi își îndreptă spinarea, frecându-și energic părul și fața, apăsând de mai multe ori tăieturile redeschise, acoperind prosopul cu pete mici, roșii. Aruncă prosopul, răsuflă mulțumit și își trecu mâinile prin păr, aranjându-l cât mai bine. O surprinse pe servitoarea cu mantaua în mâini privindu-i fața în oglindă.

— Domnișoara Lydia, spuse el. Unde e acum – unde sunt ea și prințul?

— Domnișoara a plecat cu doamna Stearne, domnule.

— Domnule căpitan, o corectă cealaltă. Domnul e căpitan, nu-i așa, domnule?

— Ce spirit de observație ai, răspunse Svenson, forțând un zâmbet părintesc, apoi privi din nou ligheanul și se linse pe buze. Scuză-mă…

Svenson se întinse spre cana de cupru și o duse la gură, bând cu nesaț, stropindu-și gulerul și tunica. Nu-i păsa, așa cum nu-i păsa nici ce gândesc servitoarele – simțea o arșiță în interior. Când băuse ceva ultima oară – în nacela dirijabilului? Parcă trecuse o jumătate de viață de atunci. Puse cana jos și luă un alt prosop ca să se șteargă pe față. Aruncă prosopul și își scoase monoclul din buzunar, punându-l la ochi.

— Ai terminat cu mantaua? întrebă el.

— Vă rog să mă scuzați, domnule căpitan, dar mantaua dumneavoastră e murdară tare, replică servitoarea cu umilință.

Svenson îi smulse mantaua din mână.

— Murdară spui? E *jegoasă* rău. Dar cel puțin acum seamănă a haină, chiar dacă nu e prezentabilă – și asta e o realizare. Iar tu (aici Svenson se întoarse spre cealaltă servitoare) m-ai ajutat să arăt din nou a *ofițer,* chiar dacă nu unul foarte respectabil – dar vina îmi aparține pe deplin. Vă mulțumesc amândurora.

Svenson vârî mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase două monede de argint, pe care le dădu fetelor. Servitoarele făcură ochii mari… bănuitoare. Erau prea mulți bani – credeau oare că mai voia și alte servicii de la ele? Doctorul își drese vocea, înroșindu-se la față, fiindcă acum fetele îi zâmbeau sfioase. Își aranjă monoclul, își îmbrăcă mantaua anevoie și, uitându-și tonul trufaș, spuse întretăiat:

— Sunteți bune să-mi spuneți… în ce direcție… a luat-o… această doamnă… doamnă Stearne?

Servitoarele se grăbiră să-i arate o scară lăturalnică pe care doctorul Svenson nu ar fi putut-o vedea niciodată, la care se ajungea printr-o ușă obișnuită, amplasată lângă o oglindă. Svenson era tot nesigur în privința responsabilității lui, a celei mai bune intenții. O lua pe urma lui Karl-Horst și a logodnicei lui – dar, mergând pe acest drum, nu putea da și de domnișoara Temple sau de Elöise? Cabala probabil că îi ascundea pe cei ca domnișoara Temple cât mai mult de ochii oaspeților – sau ai „adepților" cum îi numise domnișoara Poole cu aroganță – fiindcă prea arătau a prizonieri. Întrucât oaspeții nu se aflau la etajul acesta sau l-a cel de deasupra, avea cel puțin ocazia să coboare fără a fi văzut. Dar dacă îl găsea pe prinț înaintea domnișoarei Temple sau a lui Elöise – însemna că ajungea la capătul căutărilor? O clipă își imagină întoarcerea la Macklenburg, la acea viață anostă, îndobitocit de muncă, cu inima învăluită, ca întotdeauna, de ceața disperării. Dar cum rămânea cu înțelegerea pe care o făcuse pe acoperișul hotelului Boniface cu Chang și domnișoara Temple? Cum putea alege între aceste două căi? Svenson le lăsă în urmă pe cele două servitoare, care se uitau după el cu capetele înclinate ca niște pisici curioase. Își înfrână pornirea de a le face cu mâna și se îndreptă cu pași mari spre scară.

Era mai mică decât scara principală, dar numai în sensul în care Sfinxul e mai mic decât Piramidele, fiindcă și ea arăta extraordinar. Fiecare treaptă era din lemn cu desene de diverse culori, iar pereții erau acoperiți cu copii în miniatură, extrem de reușite, ale mozaicurilor bizantine ale lui Iustinian și ale Teodorei din Ravenna. Svenson se abținu să nu fluiere de admirație gândindu-se la banii cheltuiți de Robert Vandaariff numai ca să ornamenteze această scară lăturalnică, apoi încercă fără succes să extrapoleze de la acea sumă aproximativă costul transformării închisorii Harschmort în casa Harschmort. Era o avere ale cărei dimensiuni depășeau capacitatea doctorului de a jongla cu cifrele.

La baza scării se așteptase să vadă o ușă spre holul de la primul etaj, dar nici vorbă de așa ceva. Găsi în schimb o ușă neîncuiată, batantă, de bucătărie. *Era* aproape de bucătării? Se încruntă o clipă, încercând să se poziționeze cât mai exact. În vizita lui precedentă intrase prin față, împreună cu prințul, și își petrecuse tot timpul în aripa stângă – în jurul sălii de bal – apoi în grădină, unde văzuse cadavrul lui Trapping. Acum se afla pe teritoriu necunoscut. Împinse cu precauție ușa batantă și aruncă o privire înăuntru.

Era o încăpere cu mese de lemn goale și o podea de piatră simplă. În jurul unei mese se aflau doi bărbați și trei femei – două stăteau jos, iar una mai tânără turna bere dintr-o cană în pahare de lemn – toate cele cinci persoane în haine de lucru din lână neagră. În fața lor, pe masă, era un platou gol și mai multe boluri

de lemn – servitori care luaseră masa de seară mai târziu. Svenson își scoase pieptul înainte și se apropie de masă încercând să-l imite cât mai bine pe maiorul Blach, exagerându-și accentul și pocindu-și dicția pentru a obține un maximum de aroganță.

— Scuzați-mă! Îl caut pe prințul Karl-Horst von Maasmärck – a trecut pe aici? Sau – scuzați-mă – poate fi găsit pe *aici?*

Cei cinci îl priviră lung, de parcă ar fi vorbit chineza. Doctorul Svenson recurse din nou la modul de a fi al maiorului Blach, adică țipă la ei:

— Prințul! Cu domnișoara Vandaariff pe aici? Unul din voi să-mi spună imediat!

Sărmanii servitori se făcură mici pe scaune, sfârșitul plăcut al cinei fiindu-le stricat de urletul lui insistent, amenințător. Trei din ei arătară cu o grabă vrednică de plâns spre ușa opusă, iar una dintre femei chiar se ridică în picioare, dând din cap cu un amestec de respect și teamă spre aceeași ușă.

— Pe acolo, domnule… de nici zece minute… vă rog să ne iertați…

— *Ah,* sunteți foarte amabili, da – vă rog să vă reluați activitatea! se răsti Svenson, pășind spre ușă înainte ca vreunul dintre ei să întrebe cine naiba era și de ce un om atât de neîngrijit voia să dea de urma prințului.

Doctorul nu putea decât să spere că ordinele membrilor Cabalei erau la fel de derutante, iar ei la fel de imperativi.

Nu era greu să creadă așa ceva.

Dincolo de ușa batantă, Svenson se opri din nou, întinzând mâna ca să-i încetinească balansul. Se afla în capătul unui salon deschis, mai lat – mărginit de un fel de hol al servitorilor cu tavanul lăsat, care permitea trecerea fără a tulbura liniștea celor din salon. Deasupra lui se afla un balcon pentru muzicanți din care răzbătea sunetul delicat al unei harpe. La vreo zece metri în față era o altă ușă batantă, dar nu îndrăzni să se apropie de ea, căci ar fi fost cu siguranță văzut. Se lipi de o mică ieșitură din perete și ascultă vocile ridicate ale celor de dincolo de ușă.

— Trebuie să *aleagă,* domnule Bascombe! Nu pot suspenda procesul firesc la infinit! După cum știți, în afara acestei chestiuni urgente mai există transformările provocate de Comte, inițierile din sala de operații, nenumărații oaspeți importanți desemnați pentru a face parte din colecție – trebuie să le acord atenție la toți, e vital…

— Dar, după cum v-am *spus,* doctore Lorenz, nu le cunosc dorințele!

— Ori una, ori alta, e foarte simplu! Ori îl folosim imediat, ori ne dispensăm de el și-l lăsăm să putrezească!

— Da, ați fost foarte clar…

— Nu îndeajuns de clar ca să se hotărască! spuse Lorenz repede, cu pedanteria condescendentă a unui profesor atotcunoscător. Veți vedea… la tâmple, la unghii, la buze, decolorarea infiltrarea… fără îndoială, chiar și *dumneavoastră* veți sesiza *mirosul…*

— Burzuluiți-vă la mine cât vreți, domnule doctor, dar trebuie să așteptăm cuvântul ministrului.

— Mă voi *burzului* la dumneavoastră…

— Și vă reamintesc că soarta fratelui reginei nu o decideți *dumneavoastră!*

— Hei… ce-a fost zgomotul ăsta?

Era o altă voce. Una pe care Svenson știa că o mai auzise, dar nu-și dădea seama unde. Dar, mai important, se referea la zgomotul făcut de ușa batantă deschisă chiar de el. Ceilalți încetară discuția.

— Care zgomot? se răsti Lorenz.

— Nu știu. Mi s-a părut că aud ceva.

— În afară de harpă? se miră Bascombe.

— Da, în afară de harpa asta minunată, mormăi Lorenz nervos. Exact ce are nevoie un membru al casei regale făcut harcea-parcea când zace într-o cadă plină cu gheață, care mai e și spartă…

— Nu, nu… de *acolo…* spuse vocea întorcându-se spre direcția în care se afla Svenson, aproape la vedere.

Era vocea lui Flaüss.

Ministrul plenipotențiar era cu ei. Îl va recunoaște și acela va fi sfârșitul. Să se întoarcă prin camera servitorilor? Și pe urmă – pe scară, în sus?

Gândurile lui Svenson fură întrerupte de un grup mare de persoane care intră pe ușa din partea opusă și se alătură celorlalți – mulți pași… sau, mai exact, multe cizme. Lorenz îi întâmpină cu vocea lui plată, batjocoritoare:

— În sfârșit, a dat Dumnezeu. Vedeți care e problema noastră – am nevoie de doi dintre oamenii dumneavoastră ca să aducă niște gheață, mi s-a spus că există o ghețărie pe undeva, pe-aici…

— Domnule căpitan, spuse Bascombe, întrerupându-l calm pe doctor, am vrea să nu fim deranjați de niciun vizitator nedorit dinspre holul servitorilor. Se poate?

— Asta după ce trimiteți doi oameni după gheață, insistă Lorenz.

— Bineînțeles, zise Bascombe, doi oameni după gheață, patru după cadă, unul după domnul ministru ca să-l întrebe respectuos, dacă s-a mai primit vreun ordin, și unul care să verifice holul. Toată lumea mulțumită?

Svenson se furișă înapoi spre ușă și se împinse ușor în ea, încercând să nu facă niciun zgomot. Ușa nu se clinti. Fusese zăvorâtă pe partea cealaltă – servitorii asigurându-se să nu fie deranjați din nou de la masă. Se împinse în ușă din nou, mai tare, dar fără folos. Scoase repede pistolul – căci printre zgomotele de metal scrâșnit și de pași târșâiți ce se auzeau dinspre dușmanii lui din celălalt capăt al încăperii desluși un bocănit sacadat de cizme care venea direct spre el.

Înainte de a se hotărî ce să facă omul se uita drept la el, de la mai puțin de doi metri: un ins înalt, cu părul castaniu, lung și lins, căpitan de dragoni, cu mantaua roșie imaculată, coiful de alamă sub un braț și sabia trasă în mâna cealaltă. Svenson îi întâlni privirea dură și strânse revolverul, dar nu trase. Ideea de a ucide un soldat era împotriva firii – cine știe ce li se spusese acestor oameni sau ce li se ordonase să facă, mai ales de către un membru al guvernului precum Crabbé sau chiar Bascombe? Svenson își imagină cât de prompt ar fi fost Chang în această situație și dădu să apese pe trăgaci.

Ochii căpitanului de dragoni îl măsurară de sus până jos, cercetându-i uniforma, văzându-i gradul și înfățișarea neîngrijită. Fără să scoată vreun cuvânt privi în cealaltă direcție, apoi făcu încet un pas spre Svenson, dând de înțeles – celor care priveau din partea cealaltă a salonului – că voia să vadă ușa din spatele lui. Svenson tresări – dar tot nu putu să apese pe trăgaci. Căpitanul se aplecă pe lângă Svenson și verifică dacă ușa era încuiată. Revolverul lui Svenson era aproape de pieptul căpitanului, dar acesta își ținea sabia lipită de picior.

— Doctorul Svenson? șopti el.

Svenson înclină din cap, incapabil să scoată o vorbă.

— L-am văzut pe Chang. Am să-i duc pe oamenii ăștia spre centrul clădirii – te rog să mergi în direcția opusă.

Svenson înclină iar din cap.

— Căpitane Smythe? strigă Bascombe.

Smythe se întoarse.

— Nimic deosebit, domnule.

— *Vorbeați* cu cineva?

Smythe tăcu un gest vag spre ușă în timp ce se îndrepta spre Bascombe, dispărând din raza vizuală a lui Svenson.

— Sunt servitori în cealaltă cameră. N-au văzut pe nimeni – poate că pe ei i-a auzit domnul ministrul plenipotențiar. Ușa e încuiată acum.

— Fără îndoială, se declară Lorenz de acord, nerăbdător. Mergem?

— Vă rog să mă urmați, domnilor, strigă Smythe.

Svenson auzi ușa deschizându-se, pașii grei ai soldaților care îl ridicau pe duce, plescăitul apei care se scurgea din cadă și, în sfârșit, ușa închizându-se la loc. Așteptă. Nu se mai auzea nimic. Oftă și păși pe hol, vârându-și revolverul la loc, în buzunarul mantalei.

Herr Flaüss stătea chiar în fața ușii, rânjind mulțumit de sine. Svenson scoase revolverul. Flaüss pufni disprețuitor.

— Ce vrei să faci, doctore? Vrei să mă împușți, pentru ca fiecare soldat să știe că ești aici?

Svenson începu să traverseze încet salonul către ministrul plenipotențiar, cu revolverul ațintit asupra lui. După toate chinurile prin care trecuse, era mai mare rușinea să se lase înfrânt de creatura *asta* bicisnică și meschină.

— Știam eu că am auzit ceva, zâmbi Flaüss, la fel cum știam că Smythe nu a spus adevărul. N-am idee de ce – și sunt foarte curios să știu ce putere ai dumneata asupra unui căpitan de dragoni, mai ales în starea jalnică în care te afli.

— Ești un trădător, Flaüss, răspunse Svenson. Întotdeauna ai fost.

Ajunsese la mai puțin de doi metri de ministrul plenipotențiar, care se afla la mai puțin de un metru de ușă. Flaüss pufni din nou cu dispreț.

— Cum pot fi trădător dacă execut ordinele prințului? E-adevărat că nu le-am înțeles întotdeauna – e-adevărat că am fost ajutat să ajung la acest nivel de *claritate* – dar greșești în privința mea, ca și în privința prințului, la fel ca întotdeauna…

— Prințul e un idiot și un trădător, ca și dumneata, se stropși Svenson înfierbântat, și-a trădat tatăl, națiunea…

— Sărmane doctor, ești depășit de evenimente. S-au schimbat multe în Macklenburg, remarcă Flaüss, lingându-și

buzele, cu ochii scăpărând. Baronul dumitale e mort. Da, baronul von Hoern – amărâta lui rețea de agenți era bine cunoscută – altfel de ce aș urmări fiecare mișcare a unui obscur *medic* naval? Și, desigur, ducele se simte foarte rău – genul dumitale de patriotism e *passé* – cât de curând prințul Karl-Horst va *fi* națiunea și perfect plasat pentru a da curs avantajoaselor inițiative financiare ale lordului Vandaariff și ale asociaților acestuia.

Flaüss purta o mască neagră îngustă, fără zorzoane. Svenson recunoscu, nu fără oroare, cicatricele sinistre pe care masca nu izbutea să le ascundă în totalitate.

— Unde e maiorul Blach? întrebă el.

— Undeva pe-aici, sunt sigur – la fel cum sunt sigur că va fi foarte fericit să te prindă. Voi avea, în sfârșit, mica mea confruntare cu el – altă binecuvântare! Trebuie să privim dincolo, la *adevărurile* mai profunde. Dacă, așa cum spui dumneata, prințul nu e prea înzestrat într-ale politicii, cu atât mai mult se impune ca cei care îl sprijină să compenseze această lipsă.

Veni rândul lui Svenson să pufnească disprețuitor. Privi în spate. Făcând și mai bizară întâlnirea cu ministrul plenipotențiar a cărui minte fusese alterată, harpista nevăzută continua să cânte. Se întoarse spre Flaüss.

— Dacă știai că sunt aici, de ce nu le-ai spus nimic *stăpânilor,* lui Lorenz sau Bascombe? De ce m-ai ajutat?

— Dar nu te-am ajutat cu nimic – cum îți spuneam, dacă mă împușți, ești terminat. Nu cred că ești chiar atât de inconștient pe cât ești de scandalagiu – dacă vrei să rămâi în viață, îmi dai arma și mergem împreună la prinț – așa îmi voi dovedi loialitatea în noul meu rol. Cu atât mai mult cu cât, fie vorba între noi, ca să ajungi până aici cred că ai evitat foarte mulți dușmani de moarte.

Mulțumirea de sine a ministrului plenipotențiar îi arăta doctorului Svenson până unde mergea transformarea provocată de Proces. Omul acesta niciodată nu ar fi avut îndrăzneala să riște o confruntare – cu atât mai puțin să-și trâmbițeze cu atâta cinism planurile secrete. Flaüss fusese întotdeauna adeptul acordurilor protocolare, urmate de aranjamente pe sub mână, al intrigilor și al trocului politic. Disprețuise stilul direct al maiorului Blach și atitudinea independentă, rezervată, a lui Svenson considerându-le în aceeași măsură sfidătoare ba, mai mult de atât, un atac la

propria persoană. Nu mai exista niciun dubiu că *loialitatea* acestui individ fusese „clarificată”, după cum chiar el se exprimase, de experimentul alchimic prin care trecuse, și care îl făcuse mai curajos, dar Svenson observă că narcisismul și fățărnicia lui erau intacte.

— Predă-mi arma, doctore Svenson, repetă Flaüss, cu o voce voit aspră dar și, inevitabil, comică. Sper că te-am convins cu logica mea. *Insist.*

Svenson schimbă poziția revolverului, apucându-l de țeavă și de butoiaș. Flaüss zâmbi deoarece aceasta părea a fi prima mișcare a doctorului în a-i preda politicos arma. Dar, dintr-un alt impuls animalic, neobișnuit, Svenson ridică revolverul și îl lovi în cap pe ministrul plenipotențiar. Flaüss se dădu înapoi cu un icnet ascuțit. Privi spre Svenson cu furia celui trădat – ca și cum, neținând cont de „logica” lui, Svenson ar fi încălcat toate legile naturii – și dădu să țipe. Svenson făcu un pas spre el, cu arma pregătită pentru o nouă lovitură. Flaüss o luă la goană, mai repede decât păreau să-i permită kilogramele lui, și Svenson lovi în gol. Flaüss deschise gura din nou. Svenson schimbă poziția revolverului și îl îndreptă spre fața ministrului.

— Dacă țipi, te-mpușc! Nu-mi pasă dacă aude toată lumea! șuieră el.

Flaüss nu țipă. Îl privi pe Svenson cu ură și își duse mâna la cucuiul din frunte.

— Ești o *brută,* spuse el. Un *sălbatic!*

Svenson păși în tăcere pe hol – acum cu masca de mătase neagră a ministrului plenipotențiar pe față, ca să nu mai iasă atâta în evidență – urmând sfatul lui Smythe de a se îndepărta de centrul clădirii, fără a avea habar dacă drumul acesta îl putea aduce mai aproape de persoanele pe care voia să le salveze. Cel mai probabil irosea puținul timp pe care îl avea la dispoziție ca să-și ducă planul la îndeplinire – drept care scoase o exclamație de nemulțumire – la fel cum irosise cam toate în viață. Își punea tot felul de întrebări despre căpitanul dragonilor – îl „văzuse” pe Chang (dar nu Chang fugise din calea dragonilor prin grădină?), dar de unde îl cunoștea pe el? Măcar de-ar fi avut răgazul să stea de vorbă – mai mult ca sigur omul știa unde se afla Elöise sau domnișoara Temple. O clipă îi trecuse prin cap să-l interogheze pe Flaüss, dar prezența fizică a acestuia îi întorcea stomacul pe dos. Îi astupase gura, îl legase cu mâinile la spate și îl ascunsese după un divan, ceea ce însemna destul timp pierdut cu această broască râioasă. Știa că i se va simți lipsa lui Flaüss – era ciudat că încă nu porniseră în căutarea lui – și că anonimatul lui în Casa Harschmort avea să înceteze cât de curând. Pe de altă parte, clădirea era atât de mare, încât mersul pe dibuite nu putea decât să-i reducă din avantajul pe care îl avea asupra celorlalți.

Holul se sfârșea într-o bifurcație. Svenson rămase pe loc, nehotărât, ca un personaj de basm aflat într-o pădure, care știa că, dacă nu alege cum trebuie, va nimeri în brațele unui căpcăun. Un coridor ducea spre un șir de saloane mici, ca verigile unui lanț. Celălalt dădea spre unul mai îngust, cu pereții goi, dar cu podeaua placată cu marmură neagră. Și, în timp ce cumpănea, doctorul Svenson auzi un țipăt de femeie… vag, ca și cum țipătul ar fi trecut printr-un zid foarte gros.

De unde venise? Ascultă. Nimic. Pătrunse pe coridorul negru – mai puțin luxos, mai puțin luminat, și mult mai periculos – căci, dacă alegerea lui era greșită, șansele de scăpare erau minime.

Coridorul era presărat de mici nișe care adăposteau statui – cele mai multe busturi din marmură albă fixate pe piloni de piatră, unele cu torsul fără brațe. Capetele erau copii (deși, dată fiind averea lui Vandaariff, cine știe?) ale unor statui din antichitate, doctorul recunoscând privirea inexpresivă, crudă sau gânditoare a mai multor Cezari – Augustus, Vespasian, Gaius, Nero, Domițian, Tiberius. Se opri imediat ce trecu de ultimul. Vag – deși mai tare decât țipătul – auzi… *aplauze.* Se întoarse ca să localizeze sursa zgomotului și văzu, în zidul alb din spatele bustului acelui împărat sever și îngândurat, crestături regulate care urcau până în tavan… *trepte.* Svenson se strecură în spatele pilonului și privi în sus, apoi în jur și – trăgând adânc aer în piept – închise ochii și începu să urce.

Nu găsi nicio trapă. Scara urca în întuneric până când mâinile doctorului dădură de o nouă suprafață. Deschise ochii și clipi de câteva ori ca să se poată orienta. Era o schelă de lemn, capătul unei pasarele înguste. Auzi voci în depărtare… apoi din nou vag, precum un foșnet de frunze, aplauze. Se afla în spatele scenei unui teatru? Doctorul înghiți în sec, fiindcă înălțimile amețitoare de la care mașiniștii teatrului manevrau lifturile și cortinele îi dădeau stomacul peste cap (și, contrar voinței lui, nu-și putea coborî privirea, abandonându-se vertijului). Își aminti un spectacol cu *Castor und Pollux* de Bonrichardt, unde finalul triumfător, în care cei doi protagoniști se urcă la cer susținând un duet extrem de lung în timp ce erau ridicați (gemenii fiind trupeși ca toți cântăreții de operă, motiv pentru care cablurile protestau la fiecare mișcare) la câteva zeci de metri – aproape că-l făcuse să se prăbușească de groază în poala unei văduve nefericite care ședea lângă el.

Doctorul Svenson se cățără pe pasarelă și se târî de-a lungul ei în tăcere. În față văzu un licăr de lumină, poate o ușă îndepărtată rămasă întredeschisă, prin care o singură rază încerca să tulbure întunericul. Oare ce spectacol era găzduit la Harschmort într-o noapte ca asta? Petrecerea prilejuită de logodnă fusese, de fapt, un dublu eveniment – celebrarea publică a logodnei lui Karl-Horst cu Lydia și întrunirea Cabalei pentru a-și rezolva treburile curente. Oare în noaptea aceasta avea loc un eveniment

asemănător – oare acest spectacol era fața respectabilă a altei fărădelegi care se punea la cale în Harschmort?

Continuă să înainteze, incomodat de cârceii care îi cuprindeau picioarele și de durerea din glezna luxată. Se gândi la cuvintele disprețuitoare ale lui Flaüss – baronul murise, iar ducele nu mai avea prea mult de trăit. Prințul era un idiot și un stricat, predispus mai mult ca oricare altul la manipulare și control. Și totuși, dacă doctorul îl putea smulge pe prinț din ghearele Cabalei – chiar dacă fusese supus Procesului – poate mai exista o speranță, cu condiția ca miniștrii din jurul lui să fie responsabili, cu scaun la cap.

Dar apoi își aminti, pufnind amărât, scurta lui conversație cu Robert Vandaariff lângă cadavrul lui Trapping. Influența acestui om era atât de mare, încât orice întâmplare nefericită sau scandaloasă – precum moartea colonelului – putea fi ștearsă cu buretele. Nepotul lui Robert Vandaariff – mai ales dacă devenea moștenitor înainte de a ajunge la majorat și, în consecință, ducatul avea nevoie de un regent – era cel mai bun câștig pe care omul de afaceri îl putea realiza de pe urma căsătoriei fiicei lui. După nașterea copilului, Karl-Horst devenea inutil – și, bineînțeles, neregretat de nimeni la moartea lui subită.

Dar care erau opțiunile lui Svenson? Dacă prințul murea *fără* a avea copii, tronul ducatului de Macklenburg revenea copiilor verișoarei lui, Hortenze-Caterina, cel mai mare dintre ei neavând nici cinci ani. Oare aceasta nu era o soartă mai bună pentru ducat decât să fie înghițit de imperiul lui Vandaariff? Svenson se văzu nevoit să accepte adevărul mai profund al misiunii încredințate de baron. Știind acum care erau interesele Cabalei, dacă nu putea împiedica mariajul, ceea ce părea imposibil, trebuia să-l omoare pe prințul Karl-Horst – cu alte cuvinte, să devină trădător în slujba unui patriotism mai profund.

Logica îi lăsă un gust amar, dar nu văzu o altă soluție.

Svenson oftă, dar numaidecât, ca într-o scamatorie de la circ, raza de lumină din fața lui – despre care, din cauza întunericului, crezuse că se strecoară printr-o ușă întredeschisă – dezvălui ceea ce era cu adevărat: crăpătura dintre două cortine, la nicio jumătate de metru de el. Lărgi crăpătura ușor și simți cum năvălesc lumina și zgomotul peste el, căci cortinele erau foarte groase, de parcă ar fi fost întrețesute cu plumb ca să nu poată lua foc. Doctorul Svenson putea vedea și auzi totul… și rămase îngrozit.

Era o sală de *operații.* Pasarela pe care se afla Svenson era plasată în dreapta spectatorilor și traversa scena la înălțimea tavanului – la vreo șapte metri deasupra mesei de operații și a femeii în robă albă și cu mască albă, imobilizată de mai multe curele de piele. Balconul era mult înclinat și plin de spectatori mascați, eleganți, privind concentrați la femeia mascată care

vorbea de pe scenă. Doctorul Svenson o recunoscu imediat pe domnișoara Poole, suficiența ei neostoită fiind de neconfundat.

În spatele tuturor, pe o tablă neagră imensă erau trecute cuvintele: „ȘI ASTFEL SE VOR NAȘTE DIN NOU”.

Lângă domnișoara Poole stătea, nesigură pe picioare, o altă femeie mascată, îmbrăcată în alb, cu părul blond ciufulit, ca după un efort fizic. Svenson observă, tulburat, dar și dezaprobator, roba de mătase subțire și aproape transparentă care se lipea de corpul ei, scoțându-i în evidență fiecare contur. De partea cealaltă se afla un bărbat într-un șorț de piele, gata să o prindă în caz că femeia își pierdea echilibrul. În spate, lângă femeia de pe masă, stătea un alt bărbat, cu mănuși mari de piele, ținând sub braț ceea ce părea a fi o cască de alamă și piele – exact ce purta Comte d’Orkanez când Svenson îl recuperase pe prinț de la institut sub amenințarea pistolului. Bărbatul de lângă masă puse casca jos și începu să scoată piese de mașinărie din mai multe cutii de lemn – aceleași cutii care fuseseră luate de la institut de dragonii lui Aspiche. Omul atașă câteva bucăți de sârmă de cupru răsucită la elementele mecanice din cutii – de unde stătea el, Svenson nu vedea decât că erau fabricate din oțel lucios cu cadrane de sticlă și butoane de alamă și apoi, cu precauție, de o parte și de alta a unor ochelari negri, de cauciuc. Svenson își dădu seama după masca de cauciuc conectată la o sursă de electricitate, după cicatricele de pe față că femeia întinsă pe masă urma să fie supusă Procesului, așa cum, fără îndoială, făcuseră și cu femeia de lângă domnișoara Poole (cea care scosese țipetele!).

Bărbatul termină de atașat sârmele și încercă să așeze masca hidoasă pe fața femeii, oprindu-se o clipă ca să îndepărteze una dintre penele albe. Femeia scutură din cap, o încercare inutilă de a-i evita mâinile – cu ochii holbați și mișcându-și gura acoperită de un căluș. Avea privirea fixă, rece, sticloasă, cenușie… Svenson simți că se sufocă. Bărbatul prinse dispozitivul de fața femeii și strânse bine curelele, acoperind vederea doctorului cu corpul lui. Svenson nu-și dădea seama de starea femeii – era drogată? Fusese bătută? Nu putea ști decât numai după ce domnișoara Poole termina cu femeia blondă – oare cine era? numai după ce își puneau în practică intențiile malefice și față de domnișoara Temple.

Domnișoara Poole se apropie de o măsuță cu rotile destinată, după toate aparențele, să poarte o tavă cu instrumente medicale – și luă o butelie cu dop de sticlă. Cu un surâs plin de subînțelesuri, scoase dopul și făcu un pas spre primul șir de spectatori, trecându-le butelia pe la nas. Unul după altul – și de fiecare dată spre satisfacția domnișoarei Poole – figurile mascate, îmbrăcate elegant, se traseră înapoi cu dezgust. După cea de a șasea persoană, domnișoara Poole reveni la loc, lângă femeia blondă.

— O provocare pentru cei mai curajoși dintre noi – după cum vor fi de acord toți cei care au mirosit acest amestec – și totuși, natura științei noastre și a nevoilor noastre face ca acest minunat specimen, o veritabilă săgeată ce zboară spre o țintă a *destinului,* să fi fost convins să o consume nu numai o singură dată, ci zilnic, timp de douăzeci și opt de zile la rând, până la apariția *ciclului.* Până acum, un asemenea lucru nu se putea realiza decât cu forța sau – după cum s-a și întâmplat – ascunzând cantități infime de substanță în ciocolată sau aperitiv. Acum, vedeți cu ochii voștri puterea noii ei voințe.

Domnișoara Poole se întoarse spre femeie și ridică butelia.

— Draga mea, spuse ea, înțelegi că trebuie să bei asta, așa cum ai făcut în ultimele săptămâni.

Femeia blondă dădu din cap afirmativ și luă butelia din mâna domnișoarei Poole.

— Te rog să miroși, zise domnișoara Poole.

Femeia se conformă. Strâmbă din nas, dar nu reacționă în altfel.

— Te rog să bei.

Femeia duse butelia la gură și aruncă pe gât conținutul, ca un marinar înnebunit după rom. Se șterse frumos la gură, rămase nemișcată pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că substanța îi rămânea în stomac, apoi înapoie butelia.

— Mulțumesc, draga mea, spuse domnișoara Poole zâmbind. Te-ai descurcat foarte bine.

Spectatorii izbucniră în aplauze furtunoase, iar tânăra blondă zâmbi sfioasă.

Doctorul privi înainte. De un cadru de fier fixat în tavan – și la îndemână, fiindcă singura menire a pasarelei părea a fi să înlesnească accesul la ele – atârna un șir de lămpi cu parafină vârâte în cutii de metal, ca la teatru. Partea din față a fiecărei cutii era deschisă, ca să îndrepte lumina într-o singură direcție, și prevăzută cu o lentilă de sticlă mată ca să concentreze lumina pe o suprafață mai mică. Se gândi o clipă – dacă putea să ajungă acolo fără să fie văzut – să stingă lămpile și să arunce teatrul în beznă… dar erau cel puțin cinci lămpi înșirate pe o distanță de vreo cinci metri. Nu putea ajunge la toate fără să fie văzut și, foarte probabil, împușcat. Dar ce altceva putea face? Mișcându-se cât mai ușor și mai repede, doctorul Svenson se târî prin crăpătura dintre cortine și ajunse în văzul tuturor celor care ar fi ridicat privirea din întâmplare.

Domnișoara Poole șopti ceva la urechea femeii blonde, apoi o conduse mai aproape de spectatori. Tânăra făcu o reverență și spectatorii aplaudară politicos din nou. Svenson putea jura că blonda era roșie la față de plăcere. Femeia se îndreptă de spate și domnișoara Poole o împinse ușor spre unul dintre soldații din Macklenburg, care îi oferi brațul plesnind din călcâie. Tânăra îl luă de braț și, iuțind pasul, cei doi dispărură pe una dintre rampe.

De pe aceeași rampă apărură alți doi soldați din Macklenburg, având între ei o a treia femeie mascată, îmbrăcată în alb. Femeia pășea anevoie și capul îi cădea mereu în piept era drogată sau rănită. Părul castaniu îi cădea pe spate și în jurul umerilor, ascunzându-i trăsăturile. Din nou, fără să vrea, doctorul Svenson se trezi privind trupul femeii, mătasea albă care îi scotea în evidență curbura șoldurilor, brațele albe care ieșeau din mânecile suflecate.

La apariția lor, domnișoara Poole se întoarse iritată. Svenson nu auzi ce le șoptește repede soldaților și nici ce îi răspund aceștia plini de respect. Profitând de acest moment de agitație, privi spre domnișoara Temple, a cărei față era acoperită de masca hidoasă, căznindu-se fără folos să scape de curelele de piele.

Domnișoara Poole arătă spre nou-venită.

— Vă prezint acum un alt caz – poate unul caracteristic pentru *pericolele* care însoțesc marele nostru proiect și pentru forța lui *corectivă.* Femeia aici de față – îi vedeți înfățișarea neîngrijită și condiția modestă – a fost invitată să ia parte la proiect, dar, în cârdășie cu dușmanii noștri, s-a hotărât să ne *respingă* invitația. Mai mult de-atât, respingerea ei a luat forma… *crimei.* Femeia din fața voastră l-a ucis pe unul dintre noi, cei fără de vină!

Spectatorii porniră să șușotească între ei și să fluiere. Svenson înghiți în sec. Femeia era Elöise Dujong. Nu o recunoscuse – părul ei fusese legat cu o panglică, iar acum nu mai era – un detaliu neînsemnat, și acum simți că îi stă inima în loc. Toate îndoielile lui privind loialitatea femeii se prăbușiră în fața acestei emoții puternice. Părul lăsat pe spate ar fi trebuit să fie darul ei către el, făcut în intimitate, acum însă femeia era insensibilă, vulnerabilă, iar intimitatea, o altă dorință neîmplinită. Se târî repede spre cea mai apropiată lampă și vârî mâna în buzunar după revolver.

— Și totuși, continuă domnișoara Poole, am adus-o aici, în fața voastră, ca să arătăm cât de înțelept – și cât de *înțelegător* – este proiectul nostru. Căci, lăsând deoparte toate celelalte, faptele acestei femei îi dovedesc forța și curajul ieșite din comun. Să le

distrugem doar fiindcă femeii îi lipsește voința sau clarviziunea, puterea de a vedea calea adevăratei bunăstări? Noi am hotărât să nu le distrugem – și să o *primim* pe această femeie în sânul nostru!

Domnișoara Poole îi făcu un semn asistentului. Acesta se aplecă din nou asupra domnișoarei Temple ca să se asigure că toate conexiunile electrice sunt în regulă, apoi îngenunche în fața cutiilor. Svenson privi înnebunit în jur. Peste o clipă avea să fie prea târziu.

— Ambele femei – vă asigur, femei mai feroce ca ele nu există decât în bandele de *thuggee*[9]*!* ni se vor alătura, una după alta, prin Procesul nostru clarificator. I-ați văzut efectele asupra unui subiect care s-a supus de bună voie. Acum veți vedea cum transformăm un dușman înverșunat în cel mai entuziast adept!

Prima împușcătură răsună din întunericul de deasupra sălii. Bărbatul de lângă domnișoara Temple se clătină și făcu un pas înapoi, apoi se prăbuși sub tabla neagră, sângele stropindu-i șorțul de piele. Publicul începu să țipe. Cei de pe scenă priviră în sus, dar direct în lămpi și – cel puțin pentru câteva secunde prețioase – nu putură distinge ce era dincolo de ele. O nouă împușcătură îl izbi în umăr pe cel de-al doilea bărbat cu șorț de piele, făcându-l să se îndepărteze de Elöise și să cadă în genunchi.

— E acolo! țipă domnișoara Poole. Omorâți-l! *Omorâți-l!*

Arătă în sus, spre Svenson, cu fața schimonosită de furie. Încercând să o protejeze pe Elöise, soldatul din Macklenburg fusese dezechilibrat de cel de-al doilea asistent. Acum lăsă femeia – Elöise căzu imediat în genunchi – și scoase sabia. Svenson nu-l luă în seamă. Nu avea cum să ajungă la el și știa că soldații Ragnarok nu purtau arme de foc. Îndreptă revolverul spre domnișoara Poole dar – ce voia să facă? Cum putea uita cruzimea de care dăduse dovadă femeia la carieră? – ezită să apese pe trăgaci.

Pasarela se clătină în spatele lui. Svenson se uită și văzu două mâini care apucaseră de margine. Se răsuci pe genunchi și lovi cu arma fiecare mână în parte, făcându-l pe posesorul lor să cadă înapoi. Pasarela se clătină din nou. Acum trei perechi de mâini trăgeau de margine, împingându-l pe doctor în balustrada de fier. O clipă, Svenson privi neajutorat mulțimea dezlănțuită – bărbați suiți unii pe umerii altora, femei care zbierau la el de parcă ar fi fost o vrăjitoare. Întinse piciorul și îl repezi peste mâna cea mai

apropiată – acum însă erau oameni și de o parte și de alta, încercând să se urce pe pasarelă. În stânga era un tânăr atletic, îmbrăcat în frac, fără îndoială cel de-al doilea fiu al unui lord, hotărât să-și însușească moștenirea fratelui mai mare. Svenson îl împușcă în picior și nu-l mai aşteptă să cadă, întorcându-se spre următorul – un ins vânos, în cămașă (îndeajuns de deștept ca sa renunțe la haină înainte de a urca acolo) care sări peste balustradă și se ghemui la niciun metru de el. Svenson trase din nou, dar acum și mai multe mâini clătinau pasarela. Glonțul își greși ținta și nimeri într-una din lămpile cu parafină, făcând-o țăndări. Bucățile de metal fierbinte, sticlă spartă și parafină în flăcări se împrăștiară pe scenă.

Bărbatul în cămașă se aruncă asupra lui Svenson, trântindu-l pe pasarelă. O femeie țipă. De pe scenă ieșea fum – parafina – mirosea a păr ars? Bărbatul era mai tânăr, mai puternic și mai proaspăt – îl buimăci pe Svenson cu un cot aplicat în maxilar. Doctorul încercă, fără folos, să-i bage degetele în ochi, iar pasarela se clătină și mai tare, în timp ce tot mai multe mâini trăgeau de cei doi și tot mai mulți bărbați se cățărau pe ea – lemnul scârțâi, apoi trosni scurt – povara era prea grea. Femeia țipa în continuare. Insul în cămașă îl apucă pe Svenson cu amândouă mâinile și îl ridică – rânjind triumfător – ca un preludiu la pumnul care urma să turtească nasul doctorului.

Pasarela cedă, aplecându-se spre scenă și aruncându-i pe toți peste balustradă și în șirul în lămpi – Svenson țipând de durere la contactul cu metalul încins – și apoi (într-un moment în care doctorul se simți paralizat de groază de la prima vertebră din șira spinării până la organele genitale) pe podeaua sălii.

Resimți șocul până în măduva oaselor și câteva clipe rămase nemișcat, vag conștient de agitația din jurul lui. Clipi de câteva ori. Era viu. Auzea țipete și strigăte din toate direcțiile… fum… mult fum… și căldură – de fapt, totul îi arăta că sala era cuprinsă de flăcări. Încercă să se miște. Spre surprinderea lui nu se afla pe podea – nu se afla pe ceva *neted.* Se întoarse pe o parte și văzu fața ca de ceară a insului în cămașă, cu gâtul întors nefiresc, cu limba vânătă. Svenson se ridică în patru labe – dându-și seama, când îl auzi alunecând pe podea, că încă mai avea revolverul asupra sa.

Lămpile căzute creaseră un baraj de foc între scenă și balcon, blocând trecerea dintr-o parte într-alta. Prin zidul de fum care se înălța la tavan Svenson văzu mai multe persoane alergând de colo-colo, le auzi țipetele și strigătele, dar se întoarse repede spre un alt țipăt, mult mai aproape de el. Era Elöise, înspăimântată, dar în continuare amețită de drog, dând fără putere din picioare, încercând să se apere de flăcările care îi împresurau roba de mătase, fumegândă. Doctorul își vârî revolverul la cingătoare și își scoase mantaua. Se apropie în genunchi de Elöise și îi acoperi

picioarele cu ea, stingând flăcările, apoi trase femeia din calea focului. Se întoarse spre masă și căută mâna domnișoarei Temple. Degetele ei îl prinseră de braț – o rugăminte tăcută, disperată – dar fu nevoit să se desprindă de ea ca să-i desfacă legăturile de piele. Svenson îi eliberă brațele și văzu cu satisfacție cum mâinile domnișoarei Temple se și reped la masca infernală de pe fața ei. Îi eliberă și picioarele și o ajută să coboare de pe masă, din nou surprins – căci doctorul nu se obișnuise până atunci – de cât de ușoară putea fi o persoană atât de întreprinzătoare. În timp ce tânăra își scotea călușul din gură, Svenson se aplecă la urechea ei și îi strigă, încercând să acopere vuietul focului și trosnetul lemnului:

— Urmați-mă! Puteți merge?

O trase după el pe sub valul de fum și văzu cum tânăra făcu ochii mari când își recunoscu salvatorul.

— Puteți merge? repetă el.

Domnișoara Temple înclină din cap. Svenson arătă spre Elöise, care de-abia se vedea, ghemuită lângă peretele curbat al sălii.

— Ea nu poate! Trebuie să o ajutăm!

Tânăra dădu din nou din cap și îl apucă de braț – întrebându-se dacă nu cumva avea și el nevoie de ajutor. Doctorul privi în sus, atras de zgomotul de pași de la balcon. Auzi un fâsâit și văzu un nor mare de aburi. Bărbații aruncau găleți cu apă. Doctorul și domnișoara Temple o ajutară pe Elöise să se ridice – tânăra era mai scundă cu vreo cincisprezece centimetri decât femeia pe care o sprijinea.

— L-am văzut pe Chang! îi strigă Svenson. Pe acoperiș e un aparat de zbor! Căpitanul dragonilor e alături de noi! Nu priviți în cărțile de sticlă!

Vorbea fără șir – dar avea atâtea să-i spună. De sus se arunca din ce în ce mai multă apă – norii de aburi se luau la întrecere cu cei de fum – și se auzea tot mai mult tropăit de cizme. Svenson se întoarse în direcția lor. Ridică revolverul și împinse femeile de la spate.

— Haideți! Mai repede!

Soldatul din Macklenburg se întorsese cu o ceată întreagă. Svenson ținti chiar în clipa în care mai multe găleți fură golite de la balcon și un val de scrum și de abur se ridică în fața celeilalte rampe. Simți brusc cum i se face greață de atâta oboseală și nechibzuință – tocmai împușcase trei oameni și îi frânsese gâtul altuia în doar câteva secunde. Așa își petreceau viața oameni ca Chang? Nu mai avea aer. Făcu un pas înapoi și se împiedică de suportul unei lămpi, căzând pe spate, lovindu-se cu capul de podea. Simți o explozie de durere în tot corpul – toate rănile căpătate la carieră sau la conacul Tarr se treziră la viață. Deschise gura, dar nu izbuti să scoată vreun cuvânt. Va fi prins. Se mișcă

încet, ca o broască țestoasă. Încăperea era aproape în întuneric – o singură lampă mai rămăsese întreagă; cutia se răsucise și acum bloca lumina, doar o rază portocalie, stranie, care încerca să risipească bezna din jur.

Aștepta să fie asaltat de dușmani, spintecat ca un porc de șapte săbii odată. În jurul lui, flăcările mistuiau lemnul în ciuda apei care se revărsa de la balcon, se întretăiau strigăte de bărbați și, mai departe, țipete de femei. Oare nu-l văzuseră? Se luptau numai cu focul? Nu-l mai puteau urmări din cauza flăcărilor? Se întoarse anevoie cu fața în jos și începu să se târască printre cioburile de sticlă și bucățile de metal după cele două femei. Tușea – cât fum inhalase? Continuă să înainteze, cu revolverul în mână. Cutia cu cartușe era în buzunarul mantalei, iar mantaua i-o dăduse lui Elöise, își aminti el cu un fior de teamă. Dacă nu o ajungea din urmă, rămânea cu doar două cartușe în revolver – împotriva tuturor dușmanilor din Harschmort.

Ajunse la rampă și coborî pe ea, târâș. Drumul se curba – dădu de ceva – o gheată… și un picior. Era bărbatul pe care îl împușcase în umăr. Pe întunericul acesta nu avea cum să-și dea seama dacă omul era mort, sau pe moarte, sau doar se înecase cu fum. Svenson nu avea timp de pierdut. Se ridică cu greu în picioare, trecu pe lângă insul căzut și descoperi o ușă. O împinse și trase adânc aerul curat în piept.

Încăperea era pustie. Covorul gros, dulapurile de lemn și oglinzile de-a lungul pereților îi aminteau de o cabină de la operă – sau, de parcă ar fi fost vreo diferență, de camera de toaletă a lui Karl-Horst din palatul Macklenburg. Ideea că această încăpere era legată de o sală de operații părea cu atât mai dezgustătoare fiindcă arăta ce fel de om era Robert Vandaariff. Dulapurile erau deschise, pline de haine răvășite, unele aruncate la podea. Svenson înaintă, scuturându-se de cenușă și de cioburile de sticlă, afundându-se în covorul luxos, apoi se opri. Pe podea, lângă dulapuri, în mod clar sfâșiată, era rochia pe care Elöise o purtase la conacul Tarr. Privi în urmă. Liniște. Unde erau cele două femei? Îl durea gâtul. Se sili să traverseze încăperea spre o altă ușă. Apăsă clanța încet, crăpă ușa și aruncă o privire.

Închise ușa imediat. Pe coridor era forfotă mare – servitori, soldați, oameni care strigau după apă, oameni care strigau după ajutor. Nu avea nicio scăpare. Oare femeile avuseseră parte de o soartă mai bună? Se întoarse spre ușa ce ducea la rampă. Dușmanii lui (sau altcineva) aveau să o deschidă dintr-o clipă într-alta prea mult rău le făcuse. Svenson regreta din suflet că împușcase atâția oameni, că din cauza lui – o flacără? Ceva căzut de sus? – domnișoara Poole avea de suferit, în ciuda urii pe care o simțea față de ea. Dar ce altceva ar fi putut face? Ce altceva va fi silit să facă?

Nu avea timp de gândire. Oare cele două femei se ascundeau aici? Spuse în șoaptă, simțindu-se ridicol:

— Domnișoară Temple? Domnișoară Temple! Elöise?

Nu primi niciun răspuns.

Se apropie de peretele cu dulapuri deschise ca să se uite prin hainele de acolo, dar se opri la rochia Elöisei de pe covor. O ridică, pipăind mâhnit marginile rupte ale corsajului și bucățile de dantelă, sfâșiate. O lipi de față și inspiră adânc, apoi oftă dezamăgit – rochia mirosea a lut albastru-violet – pătrunzător, acru, urât – și a transpirație uscată. Oftă din nou și lăsă rochia să cadă. Trebuia să le găsească pe cele două femei – neapărat – dar – îi venea să strige de disperare – cum rămânea cu prințul? Unde era? Ce altceva putea face decât să-l ucidă înainte de nuntă? Acest gând îi aminti cuvintele domnișoarei Poole, rostite în sala de operații, alături de femeia blondă și de poțiunile dezgustătoare. Domnișoara menționase ciclul tinerei… „până la apariția ciclului”… era clar că aici era vorba tot de experimentele alchimice, diabolice, ale lui d’Orkanez (sau Veilandt). Svenson simți cum îi îngheață sângele în vine – domnișoara Poole pomenise și de „destinul” femeii – își dădu seama că femeia blondă atât de supusă, dovedită a fi unul dintre instrumentele docile ale Cabalei, era Lydia Vandaariff. Oare Vandaariff era atât de lipsit de inimă încât să-și sacrifice propria fiică? Svenson pufni disprețuitor în fața evidenței răspunsului. Iar dacă propriul sânge al lordului însemna atât de puțin, cât îi păsa lui de prinț – sau de succesiunea la tronul ducatului?

Clătină din cap. Gândea prea încet. Pierdea timp prețios.

Păși spre dulap și simți cum trosnește sticla spartă sub cizme. Privi în jos – nu aici se scuturase – și văzu covorul plin de cioburi… lucitoare… care reflectau lumina… ridică ochii… o oglindă? Ușile a doua dulapuri din apropiere erau deschise una spre cealaltă… blocând ce era în spate. Svenson le închise și descoperi o gaură mare în zid, prin ceea ce fusese o oglindă mare, cu rama îmbrăcată în foițe de aur. Păși alene peste cioburi. Sticla avea un aspect ciudat… era decolorată? Culese un ciob mai mare și îl întoarse pe o parte și pe alta, apoi îl ridică la lumină. O parte era oglinda propriu-zisă, cealaltă însă era puțin mai întunecată și parcă transparentă. Era o oglindă-spion – și una dintre cele două femei (domnișoara Temple, cine alta?) o spărsese în deplină cunoștință de cauză. Svenson aruncă ciobul și pătrunse prin gaură – având grijă să redeschidă ușile dulapurilor pentru a-i deruta pe urmăritori – și apoi sări peste un scaun pe care tânăra mai mult ca sigur îl folosise ca să spargă oglinda, fiindcă vedea ace minuscule, lucioase, înfipte în lemn.

Încăperea aflată de partea cealaltă a oglinzii confirmă toate temerile doctorului Svenson privind viața în casa Harschmort. Pereții erau zugrăviți în roșu-aprins, podeaua era acoperită de un covor turcesc pătrat, bine îngrijit, pe care se găseau un scaun, o masă de scris mică și un divan de pluș. Lateral era un dulap cu

caiete și călimări, dar și cu sticle de whisky, gin și vin de Porto. Lămpile erau și ele roșii pentru ca lumina să nu deconspire oglinda-spion. Prezența lui în acea cameră i se părea lui Svenson și deplasată și indecentă. Recunoștea, pe de o parte, că puține lucruri erau mai absurde decât accesoriile care asigurau plăcerea altei persoane. Pe de altă parte, știa că o astfel de instalație nu făcea decât să se folosească, fără scrupule, de cei inocenți și nebănuitori.

Îngenunche repede pe covor, încercând să dea de vreo pată de sânge, în caz că vreuna dintre femei se tăiase la picior în timp ce călca pe cioburile de sticlă. Nici urmă de așa ceva. Se ridică în picioare și își continuă căutarea – mai mult târșâindu-și picioarele. Coridorul în care se afla acum era străjuit de aceleași lămpi vopsite în roșu și cotea tot timpul, dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege. Cât îi va mai trebui să înțeleagă logica acestei clădiri? Svenson se întrebă cât de des sau cât timp se rătăceau servitorii – și care era pedeapsa pentru servitorul care nimerea într-o cameră atât de deosebită, precum cea pe care o lăsase în urmă. Aproape că se aștepta să găsească un schelet vârât într-o cușcă, plasat undeva, la vedere, ca să-i sperie pe lacheii și cameristele prea curioase.

Se opri – tunelul acesta nu se mai sfârșea – și riscă din nou:

— Domnișoară Temple!

Așteptă un răspuns. Nimic.

— *Celeste! Elöise!* Elöise Dujong!

Coridorul era cufundat în liniște. Svenson se întoarse și ascultă. Nu-i venea să creadă că urmăritorii lui nu-l ajunseseră încă. Încercă să-și flexeze glezna și tresări de durere. Și-o luxase din nou când căzuse de pe pasarelă și foarte curând va trebui să-și tragă piciorul după el sau să-și reia țopăitul absurd. Se echilibră rezemându-se cu o mână de perete. De ce nu băuse mai mult în dirijabilul ăla? De ce nu se oprise la sticlele alea din prima cameră roșie? Dumnezeule, cât ar fi dat pentru o dușcă de coniac. Sau pentru o țigară! Nevoia acută îl făcea să nu aibă stare. De când nu mai fumase? Tabachera era în buzunarul interior al mantalei. Voia să înjure în gura mare. Un fir de tutun, atâta tot – măcar atât merita și el! Își vârî încheietura unui deget în gură ca să-și înăbușe pornirea de a țipa și o mușcă tare. Dar fără folos.

Înaintă șchiopătând spre o intersecție. Coridorul se continua la stânga. În față se înfunda, cu o scară. În dreapta era o draperie roșie. Svenson nu șovăi nicio clipă – se săturase de scări și de mers. Trase draperia scurt și întinse revolverul. Era o altă cameră de observație, peretele îndepărtat o altă oglindă transparentă. Camera roșie era goală, dar nu și cea de dincolo de oglindă.

Ce se petrecea în fața lui era ca un spectacol medieval, un *Danse Macabre* al unor indivizi din toate straturile sociale

conduși de Moarte și de slujitorii ei. Indivizii – o față bisericească în sutană roșie, un amiral, bărbați în smochinguri de cea mai bună calitate, doamne pline de bijuterii și dantele – pătrunseră în cameră unul după altul, clătinându-se pe picioare, ajutați de un grup de servitori cu măști negre care îi conduceau la un șezlong sau la un scaun, unde se lăsau să cadă fără prea multă ceremonie, evident într-o stare de semi-conștiență. Dacă ar fi fost din partea locului, Svenson era sigur că i-ar fi știut pe toți – așa însă îi recunoscu doar pe Henry Xonck, pe baroneasa Roote (amfitrioana unui salon, care îl invitase pe Karl-Horst odată, fără să-și mai reînnoiască invitația după ce prințul își petrecuse tot timpul bând – și apoi dormind – pe un scaun din colț) și pe lordul Axewithe, președintele Băncii Imperiale. O adunare ca aceasta era pur și simplu fără precedent – iar o adunare la care toți participanții se prezentau într-o asemenea stare era de neconceput.

În mijlocul încăperii se afla o masă pe care unul din fiecare pereche de servitori așeza în timp ce celălalt instala personajul important pe care îl avea în grijă un dreptunghi mare, strălucitor, de sticlă albastră… o altă carte de sticlă… oare câte persoane erau? Svenson le privi cum intrau pe rând. Cincisprezece? Douăzeci? În picioare lângă masă, urmărind spectacolul cu un zâmbet sarcastic, stătea Harald Crabbé, cu mâinile la spate, plimbându-și ochii plini de satisfacție de la numărul din ce în ce mai mare de cărți la procesiunea personalităților cu privirea inexpresivă care umpleau camera. Lângă Crabbé se afla, după cum era de așteptat, Bascombe, care scria ceva într-un registru. Svenson îl studie pe tânăr în timp ce lucra: nasul ascuțit și buzele subțiri, hotărâte, părul îngrijit pieptănat, poziția perfectă și degetele iuți care dădeau paginile registrului înainte și înapoi, înfigându-și creionul în ele ca un ac de broderie.

Desigur, doctorul Svenson îl mai văzuse pe Bascombe, la dreapta lui Crabbé, și auzise conversația dintre el și Francis Xonck în bucătăria ministrului, însă era prima oară când îl observa pe tânăr știind că fusese logodnicul lui Celeste Temple. Fusese întotdeauna curios să știe ce anume făcea ca doi oameni să se simtă atrași unul față de altul pasiunea pentru grădinărit, plăcerea de a mânca un mic dejun substanțial, snobismul, apetitul sexual – și nu se putu abține să nu-și pună aceeași întrebare în legătură cu Bascombe și domnișoara Temple, fie și numai pentru ceea ce i se revelase despre mica lui aliată, pe care se simțea dator să o apere (o datorie compromisă de amintirea obsesivă a robelor de mătase subțire care i se mulau pe trup… greutatea ei abia simțită în timp ce o ajuta să coboare de pe masă… chiar și forța incredibilă cu care își smulsese călușul dintre buzele ei întinse la maximum). Svenson înghiți în sec și se încruntă din nou la Bascombe, hotărând că îi displace aroganța tânărului – îți puteai da seama de ea doar urmărind cum scria în registru.

Văzuse destulă ambiție crasă la palatul Macklenburg ca să recunoască foamea de putere a acestui om cu aceeași ușurință cu care ochiul lui versat recunoștea simptomele sifilisului. Mai mult de-atât, își putea imagina cum îl ajutase Procesul. Ceea ce înainte fusese temperat de îndoială sau respect avea acum, datorită creuzetului alchimic, duritatea oțelului. Svenson se întrebă cât de curând îi va simți Crabbé cuțitul înfipt în spate.

Ultima pereche de servitori își întinse victima pe divan, lângă nepăsătoarea față bisericească, un om în vârstă, de altfel – o femeie arătoasă, cu trăsături vag orientale, într-o rochie de mătase albastră și cu câte o perlă albă, mare, care îi atârna de fiecare ureche. Ultima carte fu așezată pe masă – erau acum aproape treizeci! – iar Bascombe își făcu ultimele însemnări rapide cu creionul… apoi se încruntă. Dădu paginile înapoi și repetă calculele, fața lui din ce în ce mai încruntată arătând că rezultatul era același. Le adresă câteva cuvinte servitorilor, le cântări răspunsurile, oprindu-se doar la câteva dintre ele, și își aruncă privirea asupra unei femei somnolente, extrem de atrăgătoare, cu o mască împodobită cu mărgele de sticlă, pe care Svenson o bănui a fi venețiană și extrem de scumpă. Bascombe întrebă din nou, clar, de parcă ar fi știut că îl ascultă Svenson:

— Unde e cartea pentru această femeie?

Nu primi niciun răspuns. Se întoarse spre Crabbé și cei doi începură să șușotească între ei. Crabbé ridică din umeri. Întinse mâna spre unul dintre servitori, care ieși în fugă, evident în căutarea cărții. Cărțile de pe masă fură vârâte cu grijă într-un cufăr placat cu fier. Svenson observă că servitorii purtau mănuși de piele și păreau că mângâie cărțile – precauția lor amintindu-i de teama cu care marinarii rânduiau muniția în magazia de arme.

Asocierea fiecărei cărți cu o anumită persoană – fiecare persoană de rang înalt – se lega probabil de șirul de scandaluri dezvăluite de cei din anturajul potentaților, la conacul Tarr. Era acesta doar un alt nivel de culegere a informațiilor? În țară strânseseră – stocaseră în acele cărți – mijloacele de a-i manipula pe cei puternici… oare scopul lor fusese doar de a-i șantaja pe acei potentați să călătorească la Harschmort și apoi de a-i supune celei de-a doua etape? Temeritatea acestui plan îl făcu să clatine din cap, căci cea de a doua etapă însemna stoarcerea de informații, amintiri, planuri și vise a celor mai influente persoane din țară. Se întrebă dacă victimele își păstrau amintirile. Sau se transformau în niște carapace amnezice? Ce se întâmpla atunci când – sau dacă? – redeveneau pe deplin conștiente… știau unde se aflau… sau cine erau?

Și mai era ceva, chiar dacă ținea de logică. Oamenii purtau mănuși ca să nu atingă direct sticla – și să se uite la ea era periculos, cei care muriseră la conacul Tarr o dovedeau din plin. Atunci cum se folosea Cabala de aceste informații – cum le

citea? Dacă nu puteai atinge cartea fără să-ți riști viața sau sănătatea, ce rost mai avea? Trebuia să existe o modalitate… o cheie…

Svenson privi în spatele lui. Un zgomot? Ascultă… nimic… nervii lui. Servitorii sfârșiră de încărcat cufărul. Bascombe vârî registrul sub braț și pocni din degete, dând ordine: voi luați cufărul, voi mergeți cu domnul ministru, voi rămâneți aici. Se îndreptă spre ușă împreună cu Crabbé – oare ministrul îi înmânase ceva asistentului său? Parcă… Svenson nu-și dădu seama ce anume. Apoi Crabbé și Bascombe dispărură.

Ultimii doi servitori rămaseră doar o clipă în poziție de drepți și apoi, vizibil relaxați, se apropiară unul de dulap, celălalt de o cutie de trabucuri de pe o măsuță. Schimbară câte cuvinte zâmbind și arătând cu capul spre cei din jur. Cel de lângă dulap umplu două pahare cu whisky și se alătură celuilalt, care tocmai scuipa un vârf de trabuc. Făcură schimb de daruri – pahar contra trabuc – și își aprinseră, pe rând, trabucurile. Cu stăpânii plecați de nici nouăzeci de secunde, plescăiră din buze și începură să pufăie ca niște prinți.

Svenson privi în jur, doar-doar îi va veni vreo idee. Camera de observație în care se afla era mai puțin mobilată decât cealaltă – fără dulap cu băuturi și fără divan. Cei doi servitori începură să se plimbe prin încăpere, dând ocol scaunelor și făcând comentarii pe marginea celor care dormitau acolo sau pe divan și, în mai puțin de un minut, se apucară să caute prin buzunarele fracurilor sau în poșetele doamnelor. Svenson își miji ochii când văzu ce făceau cei doi și îi aștepta să vină mai aproape. Chiar în fața lui era divanul pe care stăteau fața bisericească și arăboaica – cu capul lăsat pe spate (cu ochii visători, pe jumătate închiși, îndreptați spre tavan), cerceii de perle strălucind în contrast cu pielea ei arămie… cei doi nu aveau cum să nu-i vadă.

De parcă i-ar fi auzit gândul, unul dintre ei ridică privirea, văzu perlele și se repezi la ele, ignorând următoarele cinci victime de până la femeie. Celălalt îl urmă, vârându-și trabucul în gură, și amândoi se aplecară peste femeia nemișcată, cu spatele la Svenson, la nici jumătate de metru de bariera de sticlă.

Doctorul lipi revolverul de oglindă și apăsă pe trăgaci. Glonțul pătrunse în spatele celui mai apropiat și apoi, prinzând o traiectorie neașteptată, ieși prin pieptul lui și îi sfărâmă paharul din mână, făcându-l să cadă peste nefericitul cleric. Tovarășul lui se întoarse spre direcția din care auzise împușcătura și privi năuc gaura rotundă din oglindă. Svenson trase din nou. Sticla se înstelă imediat și o pânză de păianjen îi încețoșă vederea. Vârî repede revolverul la cingătoare și se întinse după o măsuță plină de călimări și hârtii, pe care le împrăștie pe jos. Trei lovituri cu măsuța, pe care o mânui ca pe un topor, și oglinda se făcu țăndări.

Lăsă măsuța jos și se uită în spatele lui. Ecoul împușcăturilor probabil că se îndreptase într-acolo, prin tuneluri, și nu în față, spre casă – trebuia să aibă încredere că tunelurile erau bine izolate fonic, de dragul intimității. De ce nu-l urmărea nimeni? Pe covor, la picioarele lui, cel de-al doilea servitor respira greu, împușcat în piept. Svenson se lăsă în genunchi ca să vadă pe unde pătrunsese glonțul și conchise repede că rana era mortală – în cel mult un minut omul se stingea. Se ridică în picioare, incapabil să suporte privirea celui care de-abia mai sufla, și se apropie de tovarășul lui, mort de-a binelea, împingându-l de pe preotul bătrân. Svenson îl lăsă să cadă pe podea, deja asaltat de remușcări. N-ar fi fost mai bine doar să-i rănească? Să-i împuște și să-i facă să se supună, legându-i cu șnururile de la draperii, ca pe Flaüss? Poate… dar asemenea compromisuri – oare viața omului devenise un *compromis?* – nu-i mai dădeau timp să le găsească pe cele două femei, să-l recupereze pe prinț și să-i oprească pe stăpânii acestor indivizi. Svenson văzu că mortul încă mai ținea un trabuc aprins între degete. Fără să mai stea pe gânduri, se aplecă și i-l luă, trăgând din el cu nesaț și închizând ochii pentru a savura o plăcere care îi lipsise atât de mult.

Cei doi nu erau înarmați, drept care Svenson se resemnă să-și continue drumul pe furiș și să blufeze, ținând revolverul gol la vedere. Îi lăsă pe cei din cameră în voia lor și începu să străbată un șir lung de saloane pustii, uitându-se după Bascombe sau Crabbé, dar nădăjduind să-l găsească mai ales pe primul. Dacă bănuielile lui privind cărțile de la conacul Tarr se adevereau, anume că puteau absorbi – sau *înregistra* – amintiri, atunci cufărul cu cărți avea valoarea unui continent neexplorat. Svenson își dădu seama și de valoarea incontestabilă a registrului lui Bascombe, unde era catalogat și detaliat cuprinsul fiecărei cărți – al fiecărei minți! Dacă cineva se ghida după acele însemnări și consulta acea bibliotecă nefirească, ce întrebare mai putea rămâne fără răspuns? Ce avantaj mai putea rata?

Doctorul Svenson privi în jur cu îngrijorare. Trecuse printr-o altă cameră de zi și ajunsese într-un foaier aerisit, cu o fântână arteziană al cărei bolborosit acoperea orice zgomot de pași i-ar fi putut indica direcția corectă. Doctorul se întrebă într-o doară dacă în labirintul casei Harschmort exista și un minotaur. Se apropie cu pași grei de fântână și privi în apă – puteai evita vreodată să *nu* te uiți în apă? – și scoase un hohot de râs fiindcă minotaurul era chiar în fața lui: el însuși, tras la față, plin de funingine, bătut, cu trabucul în gură, cu arma în mână. Pentru invitații acestei seri de gală nu era el oare nemesisul lor hotărât, monstruos? Ideea îl făcu să chicotească – la fel cum îl făcu să chicotească și vocea caraghios de răgușită, de corb care încearcă să cânte ceva după prea multe pahare de gin. Lăsă jos trabucul, își vârî revolverul la cingătoare, se aplecă și luă apă în căușul

palmelor, mai întâi ca să bea, apoi ca să se stropească pe față și din nou ca să-și netezească părul. Își scutură mâinile, picăturile încrețindu-i chipul reflectat în apă, și ridică privirea. Venea cineva. Aruncă trabucul în apă și scoase revolverul.

Erau Crabbé și Bascombe, urmați de doi dintre servitorii lor, și între ei, inconfundabil, ascuțit ca un vârf de lance, lordul Robert Vandaariff. Svenson se strecură în spatele fântânii și se lăsă la podea, în ciuda fricii și a oboselii simțindu-se ca un personaj de operetă.

— E incredibil – mai întâi sala, acum asta! spuse ministrul mânios. Oamenii sunt pe poziții?

— Da, răspunse Bascombe, un pluton din Macklenburg.

Crabbé pufni cu dispreț.

— Ăștia mai mult încurcă lucrurile. Prințul e un idiot, ministrul plenipotențiar e un grobian, maiorul e un mârlan teuton – iar *doctorul!* Ai auzit? E în viață! Este în Harschmort! Cred că a venit odată cu noi – dar, sincer să fiu, nu-mi dau seama cum a făcut. Doar dacă a fost ascuns – de unul dintre noi!

— Dar cine putea fi? șuieră Bascombe și, văzând că ministrul nu răspunse, riscă șovăitor: Aspiche?

Svenson nu mai află răspunsul lui Crabbé, fiindcă cei trei părăsiseră foaierul. Se ridică în genunchi, răsuflând ușurat că nu fusese văzut, și se luă după ei. Nu înțelegea… deși Vandaariff mergea între cei doi conspiratori de la minister, aceștia nu-i acordau nicio atenție, vorbind peste el… și nici lordul nu lua parte la conversație. Și ce se întâmplase cu cufărul plin de cărți din sticlă albastră al lui Bascombe?

— Da, da… așa e mai bine, spunea Crabbé, amândouă trebuie să participe. Sărmana Elspeth a pierdut ceva păr, iar Margaret, mda, era nerăbdătoare să continue. Ea *mereu* e nerăbdătoare, dar… se pare că a avut o *confruntare* cu Cardinalul la hotelul St. Royale… ea… nu știu… când vrea una, când vrea alta…

— Iar asta merge împreună cu… cealaltă? îl întrerupse Bascombe politicos, revenind la subiect.

— Da, da… ea constituie *precedentul,* bineînțeles. După părerea mea, treburile merg

prea repede… prea mult efort în prea multe locuri…

— Contessa *este* îngrijorată pentru programul nostru…

— Cum sunt și *eu,* domnul Bascombe, replică ministrul scurt, cred că ai observat și dumneata – confuzia, riscul – când am încercat să organizăm în același timp *inițieri* în sală, *transformările* supervizate de Comte în catedrală, *culegerile de date* din saloane, *recolta* lordului Robert iar *acum* (aici Crabbé arătă spre cel mai puternic om din cinci națiuni), din cauza blestematei ăleia de femei, ducele…

— Doctorul Lorenz pare încrezător…

— Ăsta *mereu* e încrezător! Și totuși, Bascombe, știința e mulțumită dacă un experiment din douăzeci reușește cu adevărat… nu faci nimic cu *încrederea* doctorului Lorenz când riscul e atât de mare… avem nevoie de certitudine!

— Desigur, domnule ministru.

— O clipă.

Crabbé se opri și se întoarse spre cei doi servitori care veneau din urmă – făcându-l pe Svenson să se ghemuiască după un filodendron pleoștit.

— Dați fuga în vârful turnului – nu vreau niciun fel de surprize. Aveți grijă să fie totul în ordine. Unul din voi rămâne acolo, celălalt se întoarce. Noi așteptăm aici.

Slujitorii o luară din loc. Svenson privi printre frunzele prăfuite și îl văzu pe Bascombe cum protestează politicos.

— Dar, domnule ministru, chiar credeți că…

— Ce cred eu este că nu vreau să mă audă *nimeni.* Crabbé făcu o pauză pentru a-i lăsa pe cei doi să se îndepărteze și apoi continuă: în primul rând, începu ministrul adjunct aruncându-i o privire lui Robert Vandaariff, ce carte avem pentru lordul Vandaariff? Avem nevoie de ceva ca să-l ținem ocupat, nu?

— Întocmai, domnule ministru… deși, pe moment, e una care lipsește, cea de la lady Mélantes…

— Și care *trebuie* recuperată…

— Desigur, domnule ministru… dar pe moment poate juca rolul de păstrător al secretelor lordului Vandaariff… până când

avem ocazia să *stricăm* ireparabil pe altcineva.

— Excelent, mormăi Crabbé. Își făcu ochii roată, își linse buzele și se aplecă spre Bascombe. Roger, încă de la început ți-am oferit această șansă, este? Moștenirea și titlul, noi perspective de căsătorie, avansarea în ierarhia guvernamentală?

— Așa este, domnule ministru, vă sunt îndatorat până peste cap… și vă asigur că…

Crabbé îl făcu să renunțe la tonul lingușitor cu un gest scurt, de parcă s-ar fi apărat de muște.

— Ce ți-am spus până acum… despre faptul că prea multe lucruri se mișcă deodată… rămâne între noi.

Svenson rămase din nou uimit când văzu că nici Crabbé, și nici Bascombe nu i se adresau deloc lordului Vandaariff, deși acesta se afla la niciun metru de ei.

— Ești un tip inteligent, Roger, și viclean ca toți cei implicați în această afacere – ai dovedit-o cu vârf și îndesat. Fii cu ochii în patru, și pentru tine, și pentru mine, la orice comentariu sau acțiune nelalocul ei… din partea *oricui.* Ai înțeles? Am ajuns într-un moment foarte delicat și tare mă tem că e ceva necurat la mijloc.

— Vreți să spuneți că unul dintre ceilalți… Contessa sau domnul Xonck…

— Nu vreau să spun nimic. Dar am suferit aceste… *sincope…*

— Din cauza acestor *provocateur* – Chang, Svenson…

— Și domnișoara Temple, adăugă Crabbé, ușor caustic.

— Includerea ei pe listă nu face decât să întărească adevărul, domnule ministru… Fiecare dintre ei s-a jurat că nu acționează în slujba nimănui, că nu are niciun plan și că vrea doar să se răzbune.

Crabbé se trase și mai aproape de Bascombe, șuierându-i la ureche:

— Da, da… și *totuși!* Doctorul sosește cu dirijabilul! Domnișoara Temple știe care sunt planurile noastre în privința Lydiei Vandaariff și rezistă – fără ajutor, ceea ce e greu de crezut – imersiunii într-o carte de sticlă! Iar Chang… câți a omorât? Cât rău a făcut? Chiar ai o părere atât de bună despre

ei, chiar crezi că au făcut toate astea fără niciun ajutor? De unde, te întreb eu, Roger, ar fi putut veni acest ajutor, dacă nu din rândurile noastre?

Crabbé era alb la față, iar buzele îi tremurau de mânie – de teamă sau și de una, și de alta, ca și cum furia lui era declanșată de însăși ideea de a fi vulnerabil. Bascombe nu răspunse.

— O cunoști pe domnișoara Temple… poate mai bine decât oricare altul. Chiar *crezi* că i-ar fi putut ucide singură pe oamenii ăia? Că ar fi putut rezista singură cărții? Că ar fi găsit-o singură pe Lydia Vandaariff, mai-mai să ne-o sufle de sub nas? Dacă nu sosea doamna Marchmoor…

Bascombe clătină din cap.

— Nu, domnule ministru… Celeste Temple pe care o cunosc eu nu e capabilă de astfel de lucruri. Trebuie… *trebuie* să existe o altă explicație.

— Și o avem? Există o explicație pentru moartea colonelului Trapping? Toți cei trei *provocateur* erau atunci în casa asta, dar e imposibil să fi știut cum să-l ucidă fără trădarea unuia dintre noi!

Cei doi rămaseră tăcuți. Svenson nu-i scăpa din ochi. Își duse mâna încet la nas ca să se scarpine.

— Francis Xonck a *fost* ars de Cardinalul Chang, începu Bascombe repede, trecând în revistă suspecții. E imposibil să se fi lăsat rănit atât de grav.

— Mda… și totuși, Xonck e un tip extrem de îndrăzneț și de șiret.

— De acord. Comte…

— Comte d'Orkanez e înnebunit după sticla și transformările lui – *viziunea* lui. Pot să jur că, în sinea lui, toate astea sunt doar elementele unui alt tablou – o capodoperă, poate – și totuși, după mine, gândirea lui e puțin prea… zise Crabbé și înghiți în sec, trecându-și un deget peste mustață. Poate din cauza planurilor lui oribile care o privesc pe fata aia… nu fiindcă aș crede că aceste planuri au fost *dezvăluite* pe de-a-ntregul…

Crabbé ridică privirea spre tânăr, ca și cum ar fi spus prea multe, dar expresia lui Bascombe rămase neschimbată.

— Și Contessa? întrebă Bascombe.

— Contessa, repetă Crabbé. Contessa, *într-adevăr…*

Amândoi priviră spre servitorul care se întorcea în goană. Îl lăsară să se apropie fără să-și continue discuția. După ce omul îi anunță că drumul era liber, Bascombe îi făcu semn să o pornească înaintea lor. Servitorul făcu stânga-mprejur, iar Crabbé și Bascombe îl așteptară din nou să dispară ca să-l urmeze în tăcere – meditând, evident, la posibilii suspecți. Svenson se furișă după ei. Existența neîncrederii și a disensiunii în cadrul Cabalei era un răspuns la o rugăciune pe care nu îndrăznise să o rostească.

Fără să-i mai blocheze vederea cei doi servitori, doctorul îl putea studia mai bine pe ministru – un bărbat scund care ducea cu el o geantă de piele, în genul celor folosite pentru documente oficiale. Svenson era sigur că ministrul nu o avea în momentul în care se adunaseră cărțile, ceea ce însemna că o luase între timp când îl luase și pe lordul Vandaariff? Oare în geantă erau documente *de-ale* lordului Vandaariff? Tot nu înțelegea de ce, în ciuda prezenței lui benevole, Vandaariff era ignorat complet de cei doi. Crezuse că Vandaariff era creierul conspirației – cu mai puțin de două zile în urmă individul îl îndepărtase subtil de cadavrul lui Trapping. Capcana întinsă de Cabală, controlul pe care voia să-l exercite asupra celorlalți, starea de somnambulism provocată oaspeților… toate fuseseră puse la punct recent – cu siguranță membrii Cabalei profitaseră din plin de casa și de numele lordului ca să-și îndeplinească obiectivele, dar numai după ce se asiguraseră de participarea și aprobarea lui. Iar acum lordul îi urma docil – prin propria lui casă ca un câine. Și totuși, când îl văzuse prima dată, pitit în dosul fântânii, Vandaariff nu avea fața brăzdată de cicatricele Procesului. Cum altfel i se înfrânsese voința? Cu ajutorul unei cărți de sticlă? De-ar fi putut rămâne singur cu Vandaariff timp de cinci minute! Chiar dacă acel răgaz i-ar fi permis doar o examinare sumară, și-ar fi putut face o idee despre efectele acestui *control mintal* și, cine știe… poate și despre antidotul lui.

Acum însă, neînarmat și singur, nu putea decât să se țină după ei. Din încăperile pe lângă care treceau răzbătea o forfotă din ce în ce mai mare – zgomot de pași, voci, argintărie, cărucioare. Până acum drumul parcurs de cei trei ocolise orice spațiu deschis sau intersecție – fără îndoială ca să-l ferească pe Vandaariff de ochii celorlalți. Svenson se întrebă dacă servitorii casei știau de servitutea mentală a stăpânului lor și cum ar reacționa dacă ar afla. Nu își imagina că Robert Vandaariff era un stăpân cumsecade – poate că, până la urmă, personalul casei *știa* și îi sărbătoarea căderea – poate că membrii Cabalei își vârâseră mâna în buzunarele lui Vandaariff ca să cumpere loialitatea angajaților lui. Ambele posibilități îl făceau pe Svenson să nu se încreadă în servitori… dar știa că șansele lui de a scăpa de acolo se

împuținau văzând cu ochii. Fiecare pas îl aducea și mai aproape de ceilalți membri ai Cabalei.

Svenson trase adânc aer în piept. Cei trei erau la vreo zece metri în fața lui, tocmai părăseau un coridor lung și – bănui el – intrau pe altul. De îndată ce dispărură după colț, o luă la fugă ca să recupereze distanța, ajunse la colț și se uită pe furiș doar cinci metri până la covor! Svenson păși tiptil, cu revolverul în mână, și înaintă repede, zgomotul înfundat al cizmelor lui amestecându-se cu cel scos de încălțările lor – zece metri, apoi cinci, și ajunse chiar în spatele lor. Urmăriții îi simțiră într-un fel prezența și se întoarseră tocmai când Svenson îl înșfăca de guler pe Vandaariff cu mâna stângă și lipea revolverul de tâmpla lui cu mâna dreaptă.

— Nicio mișcare! șuieră el. Dacă strigați, omul ăsta va muri, apoi și voi. Trag mai bine ca oricare cu pistolul și puține lucruri îmi fac mai mare plăcere!

Nimeni nu strigă și, din nou, Svenson simți, îngrijorat, cum crește în el pornirea animalică de a ucide – deși nu era un ochitor de temut nici când avea arma încărcată. Și nu era sigur cât valora Vandaariff în ochii lor. Se întrebă brusc dacă nu cumva Crabbé și Bascombe chiar *voiau* moartea acestuia – un lucru de dorit, dar pe care se fereau să-l facă singuri – mai ales acum, când ministrul avea geanta cu informațiile vitale.

Geanta. Trebuia să ia geanta.

— Geanta! se răsti el la ministrul adjunct. Las-o jos și îndepărtează-te de ea!

— Nu vreau! replică ministrul cu o voce ascuțită, palid la față.

— Ba ai să *vrei!* mârâi Svenson, trăgând cocoșul și împingând țeava revolverului în scăfârlia lui Vandaariff.

Degetele lui Crabbé începură să joace nervos pe mânerul genții. Dar nu-i dădură drumul jos. Svenson desprinse revolverul de tâmpla lui Vandaariff și îl îndreptă spre pieptul lui Crabbé.

— Doctore Svenson! spuse Bascombe, ridicând mâinile într-un gest împăciuitor, disperat, care lui Svenson i se păru a fi o încercare de a-i lua arma.

Svenson întoarse revolverul spre tânăr, care tresări vizibil, apoi înapoi, spre Crabbé, care acum strângea geanta la piept, apoi din nou spre Bascombe, trăgându-l pe Vandaariff spre el ca să aibă mai mult spațiu. Oare de ce nu se descurca *mai bine* în acest tip de confruntare?

Bascombe înghiți în sec și făcu un pas înainte.

— Doctore Svenson, începu el șovăitor, n-aveți nicio șansă… sunteți chiar în cuibul de viespi, veți fi prins…

— Îl vreau pe prinț, spuse Svenson, și vreau și geanta.

— Imposibil, zise Crabbé cu o voce pițigăiată și, spre exasperarea doctorului, se întoarse și aruncă geanta ca pe un disc de-a lungul coridorului.

Geanta se lovi de perete și se opri la vreo șapte metri dincolo de ei. Svenson simți că-i stă inima în loc – lua-l-ar naiba! Un singur cartuș dacă avea, i l-ar fi trimis lui Harald Crabbé direct între urechi.

— Poftim *geanta,* behăi Crabbé înfricoșat. Cum de-ai supraviețuit la carieră? Cine te-a ajutat? Unde te-ai ascuns în dirijabil? De ce îmi zădărnicești *toate planurile?*

Vocea ministrului se prefăcu într-un țipăt ascuțit. Svenson mai făcu un pas înapoi, trăgându-l pe Vandaariff după el. Bascombe – deși înspăimântat de curajul doctorului – făcu și el un pas înainte. Svenson lipi iarăși revolverul de urechea lui Vandaariff.

— Rămâi pe loc! Spuneți-mi unde e Karl-Horst… prințul… insist…

Restul cuvintelor îi rămaseră în gât. De undeva, de la un etaj inferior, Svenson auzi un scrâșnet tânguitor, precum cel scos de frânele unui tren trase în plină viteză… și, împreună cu el, ca un fir de argint care străbate haina de damasc a unui rege, țipătul unei femei disperate. Ce spusese Crabbé despre activitatea lui d'Orkanez… „catedrala"? Toți trei rămaseră țintuiți locului în timp ce zgomotul atinse o intensitate insuportabilă pentru ca apoi să se stingă brusc. Svenson se mai retrase un pas, împreună cu Vandaariff.

— Dă-i drumul! șuieră Crabbé. Nu faci decât să-ți înrăutățești situația!

— S-o *înrăutățesc?* făcu Svenson înfuriat de aroganța omului.

Ah, de-ar fi avut încă un cartuș! Arătă spre podea, spre locul din care venise zgomotul acela oribil.

— Ce grozăvii se petrec acolo? Ce grozăvii am văzut deja? întrebă doctorul, trăgând de Vandaariff. Omul ăsta e-al meu!

— Ba e-al nostru, rânji Crabbé.

— Știu ce i-ați făcut, spuse Svenson repede. Dar eu îl pot pune pe picioare! Cuvântul lui va fi crezut și atunci se va alege praful de voi!

— Nu știi nimic, răspunse Crabbé, care, în ciuda fricii, se dovedea foarte tenace – fără îndoială o calitate extraordinară în negocierea tratatelor, dar înnebunitoare pentru Svenson.

— Poate că Procesul vostru diabolic este ireversibil, zise Svenson, n-am avut timp să-l studiez, dar știu că lordul Vandaariff nu a fost supus acestui ritual. Nu are cicatrice – era perfect lucid și stăpân pe el acum două seri, cu mult înainte ca astfel de cicatrice să dispară – mai mult de-atât, știu din ce-am văzut în sala voastră de operații că, *dacă* ar fi fost transformat, ar fi încercat să scape din strânsoarea mea. Nu, domnilor, sunt sigur că lordul se află sub controlul temporar al unui drog, pentru care am să găsesc un antidot…

— Ba n-ai să faci nimic, strigă Crabbé și se întoarse spre Vandaariff, adresându-i-se pe un ton tăios, ca și cum ar fi asmuțit un câine: *Robert!* I-ai arma imediat!

Spre surprinderea lui Svenson, lordul Vandaariff se răsuci pe călcâie și se repezi la pistol cu amândouă mâinile. Doctorul făcu un pas înapoi, dar lordul nu-i dădu drumul și într-o clipă deveni clar că Vandaariff, care se purta ca un automat, era mai viguros decât chirurgul ajuns la capătul puterilor. Svenson ridică privirea și văzu zâmbetul răutăcios de pe fața lui Crabbé.

Era ultima manifestare de aroganță pe care o mai putea suporta. Tocmai când Vandaariff își întețea atacul – cu o mână în gâtul lui, cu cealaltă încercând să-i apuce arma – Svenson vârî revolverul în fața ministrului, trăgând cocoșul.

— Potolește-l sau mori! strigă el.

În clipa aceea, Bascombe sări să-l prindă de braț pe Svenson. Doctorul îl pocni cu revolverul, țeava tăind adânc unul din pomeții tânărului și dezechilibrându-l. Mâna lui Vandaariff prinse ca într-un clește mâna lui Svenson, care ținea pistolul. Svenson apăsă fără să vrea pe trăgaci, apoi se uită în sus și întâlni privirea lui Bascombe. Acum amândoi știau că butoiașul revolverului e gol.

— Nu are cartușe! strigă Bascombe, ridicând vocea spre capătul îndepărtat al coridorului. Ajutor! Evans! Jones! Ajutor!

Svenson se întoarse. Geanta! Se desprinse de Vandaariff și alergă spre geantă, deși pentru asta trebuia să meargă în direcția din care reveneau servitorii. Cizmele îi răsunară pe lemnul lustruit, alunecos, glezna luxată protestă cu un junghi ascuțit, dar ajunse la geantă, o luă de pe jos și se întoarse șontâcăind spre Bascombe și Crabbé. Ministrul țipă la cei care – Svenson nu avea niciun dubiu erau aproape de el.

— Geanta! Luați-i geanta! Nu trebuie să scape cu ea!

Bascombe își recăpătase echilibrul și înaintă cu mâinile întinse, ca și cum ar fi vrut să-i bareze drumul lui Svenson – sau cel puțin să-l imobilizeze până când ceilalți îi puteau zbura creierii. Doctorul nu vedea nicio ușă, nicio firidă, nicio alternativă – trebuia să-l înfrunte. Își aminti zilele petrecute la universitate, bețiile și jocurile din dormitoare – uneori îmblânzeau și cai – dar Bascombe era mai tânăr și furios, bazându-se și el pe ceea ce învățase în studenție.

— *Oprește-l,* Roger – *omoară-l!*

Chiar dacă spumega de furie, Crabbé reușea să fie la fel de autoritar.

Până să-l imobilizeze Bascombe, Svenson îl plesni cu geanta peste față, o lovitură mai mult mișelească decât dureroasă, care însă îl făcu pe Bascombe să se întoarcă. Svenson se lăsă pe un umăr și se repezi în Bascombe. Tânărul încercă să-l apuce de umeri, dar Svenson se feri și mâinile lui Bascombe îi alunecară pe lângă corp. Svenson aproape că trecu de el, șchiopătând, dar Bascombe îl prinse cu ambele mâini de cizma stângă și trase spre el, dezechilibrându-l. Svenson căzu pe podea, însă se răsuci pe spate și îl văzu pe Bascombe stând pleoștit, cu fața plină de sânge. Doctorul ridică cizma dreaptă și încercă să-l lovească în față, dar îl nimeri în braț – ambii bărbați țipând de durere, fiindcă Svenson uitase de glezna luxată. Încă două lovituri puternice și scăpă de Bascombe.

Dar cei doi servitori în negru ajunseseră deja acolo – nu avea nicio șansă. Se ridică în picioare anevoie – și se lumină la față când văzu că cei doi se opriseră din instinct și respect să-i ajute pe Crabbé și Bascombe. Fără să mai stea pe gânduri, doctorul Svenson se repezi spre ei, cu geanta într-o mână și cu revolverul în cealaltă. Auzi protestele lui Crabbé:

— Nu, nu! Pe el! *Opriți-l!*

Bascombe strigă și el:

— Geanta! Geanta!

Svenson ajunsese deja în dreptul lor și se pregătea să-i lovească tocmai când cei doi ridicau privirea. Niciuna dintre lovituri – cu pistolul și geanta – nu-și atinse ținta, dar îi făcu pe servitori să se chircească la podea, suficient ca doctorul să câștige teren și să se îndepărteze în goană de ei. Servitorii se luară după el. Însă în pofida fricii și a gleznei, doctorul Svenson știa că acum era stăpân pe situație.

Străbătu coridorul în fugă, alunecând și tresărind de durere la fiecare pas. Unde îi trimisese Crabbé pe cei doi ca să aștepte – în „vârful turnului”? Se încruntă – din balon nu văzuse niciun turn la Harschmort. Mai mult de atât, oamenii răspunseseră destul de repede la strigătul de ajutor al lui Bascombe – cu alte cuvinte, nu urcaseră nicăieri. Doar dacă… dădu colțul și se trezi într-un foaier spațios, din marmură, cu podeaua ca o tablă de șah. Pe peretele îndepărtat văzu o ușă de fier, de o formă ciudată, larg

deschisă spre o scară întunecată, în spirală… acolo era vârful turnului, iar scara ducea în *jos*. Înainte de a-și termina gândul, doctorul Svenson simți cum îi fuge podeaua de sub picioare – căzu și alunecă pe marmură până la peretele îndepărtat. Scutură din cap și încercă să se ridice. Era murdar de… sânge! Călcase într-o baltă mare de sânge și, în cădere, o întinsese până la perete, udându-și toată partea dreaptă.

Privi în sus. Cei doi urmăritori apărură în ușa pe care tocmai intrase și el. Încercă să se miște, dar un alt zgomot ascuțit, mecanic, se înălță de dincolo de ușa ce dădea spre turn, aproape asurzindu-l. Auzul nu-l înșelă, în zgomotul acela infernal deslușì un țipăt de femeie.

Svenson își azvârli pistolul cu toată puterea spre cei doi, nimerindu-l pe unul chiar în genunchi. Omul gemu și căzu cu spatele în tocul ușii, arma alunecând pe podea. Cel de-al doilea alergă să pună mâna pe ea în timp ce Svenson se repezi spre o altă ușă – care dădea spre un hol mare, în direcția opusă turnului (ultimul lucru pe care și-l dorea era să se apropie de locul din care veneau țipetele). Auzi cum cocoșul revolverului bate în gol, apoi cum slujitorul scoate un mârâit furios, și grăbi pasul.

Dădu colțul și pătrunse într-un alt foaier, mai mic, cu uși de o parte și de alta. Repede și fără zgomot, doctorul Svenson trecu de o ușă batantă, închizând-o ușor ca să nu se legene, atent să nu lase vreo urmă de sânge. Nimerise în zona bucătăriilor. Trecu pe lângă mai multe butoaie și dulapuri, spre o ușă interioară. Tocmai ajunsese la ea, când văzu că se deschide. Se ascunse după ea și, spre norocul lui, cel care intră nu o închise la loc. O clipă mai târziu, ușa din partea opusă – cea pe care venise – se deschise și auzi vocea urmăritorului său.

— A venit cineva pe aici?

— Când? întrebă o voce îmbufnată, de la niciun sfert de metru de locul în care stătea pitit doctorul.

— Adineauri. Un tip osos, străin, murdar de sânge.

— Pe aici n-a trecut. Vezi vreo urmă de sânge?

Urmă o pauză, în care Svenson auzi zgomot de pași, semn că cei doi căutau în jurul lor. Cel care intrase pe lângă el se rezemă de ușă, făcându-l să se lipească de perete.

— Nu înțeleg pe unde a luat-o, mormăi celălalt.

— Pe coridorul din dreapta… care duce în sala trofeelor. Care e plină de arme.

— Ei, drăcie, șuieră urmăritorul și Svenson auzi zgomotul binecuvântat al ușii care se închidea în urma lui.

Un moment mai târziu auzi și cum se deschide un dulap, cum cel din foaier scotocește prin el, și un zgomot de pietricele. Apoi omul ieși pe ușa pe care venise și o trase după el. Svenson răsuflă ușurat.

Doctorul privi peretele din spatele lui – îl pătase de sânge. Oftă – nu avea ce face – și se întrebă dacă era ceva de băut în vreunul din dulapuri. Era departe de a fi în siguranță – dușmanii se aflau la câțiva metri de el, și într-o direcție, și în cealaltă – dar aceasta devenise acum a doua lui natură, în plus… pietricele? Cuprins de curiozitate, Svenson se furișă spre cel mai mare dintre dulapuri – îndeajuns de mare ca să încapă în el – sigur că acolo căutase omul. Îl deschise și tresări când aerul rece din interior îl lovi în față. Nu erau pietricele, ci bucățele de gheață. O pungă de gheață se prelinse pe cadavrul ducelui de Stäelmaere, cu pielea vânătă, cu ochii de reptilă pe jumătate deschiși, vârât într-o cadă de fier.

De ce îl țineau așa? Ce credea Lorenz că mai poate face cu el – să-l readucă la viață? Era absurd. Două gloanțe – cel de-al doilea îi trecuse prin inimă – care îl trimiseseră pe lumea cealaltă și acum, după atâtea ore, sângele se coagulase, mădularele înțepeniseră… ce mai voiau? Svenson simți nevoia acută să scoată un briceag și să ciopârțească trupul ducelui – poate să-i deschidă jugulara? – ca să zădărnicească și mai mult planurile nefirești ale lui Lorenz, dar asemenea acțiuni i se părură a fi sub demnitatea lui. Fără un motiv concret nu avea de gând să meargă până acolo încât să profaneze chiar și acest cadavru pentru care nu avea decât dispreț.

Neputându-și dezlipi ochii de pe cadavru, doctorul Svenson simți cum îl cuprinde disperarea. Cântări geanta în mână – îl aducea mai aproape de prinț, de salvarea prietenilor săi? Cuvântul îl făcu să schițeze un zâmbet trist. Nu-și mai amintea când se împrietenise ultima oară cu cineva. La palat, baronul era – fusese – un șef bun și un mentor destoinic, chiar și bolnav de podagră, dar nu își făceau confidențe. Comunicase destul de bine cu ofițerii sub care servise, în port sau la bordul navei, dar rareori se mai gândea la ei după ce drumurile li se despărțeau. Prietenii lui de la universitate se împuținaseră, majoritatea muriseră. Rudele lui stăteau în umbra Corinnei, aproape uitate. Ideea că, în aceste câteva zile, își legase soarta – nu numai viața, ci tot ceea ce însemna ea – de doi oameni incompatibili (sau erau trei acum?) după care, dacă ar fi trecut pe lângă ei pe stradă, nici nu ar fi întors capul… ei bine, nu era adevărată pe de-a-ntregul. Ar fi zâmbit cu subînțeles la încăpățânarea abia ținută în frâu a domnișoarei Temple, ar fi clătinat din cap la aerul ostentativ misterios al lui Chang… și s-ar fi mulțumit să o admire reținut pe Elöise Dujong, în rochia ei neîndoielnic sobră. Și, vai, i-ar fi subestimat pe toți – la fel cum prima lor impresie despre el nu ar fi fost pe măsura faptelor lui de acum. Svenson tresări, privind în

jos, la sângele care se întărea pe uniforma lui. Până la urmă, ce realizase? Ce realizase în viața lui? Trăise ca în ceață de la moartea Corinnei… Oare îi va dezamăgi pe cei trei cum o dezamăgise și pe ea?

Stătea obosit, îngrijorător de obosit, fără să aibă habar ce va face în secunda următoare, în fața unui dulap în care se afla un cadavru, dușmanii așteptându-l și dintr-o parte și din alta. De o stinghie de metal de deasupra capului atârnau mai multe cârlige mari, de metal, prevăzute în capăt cu un mic mâner de lemn în cap de cruce. Destinate manevrării unor bucăți mari de carne, dacă lua câte unul în fiecare mână avea cu ce să se apere. Svenson alese două și zâmbi. Se simțea ca un pirat.

Ceva îi atrase privirea spre duce… nu că s-ar fi schimbat ceva la el – cadavrul era la fel de țeapăn și de vânăt. Svenson își dădu seama că… acea nuanță vineție nu era culoarea normală a mortului, pe care o văzuse mai mult decât suficient cât timp navigase pe Marea Baltică. Nu, aceasta parcă strălucea… și bătea spre *albastru.* Gheața se mișcă, alunecând în timp ce se topea, și ochii lui Svenson se opriră asupra apei din cadă… gheața și apa… gheața era îngrămădită la marginea căzii și peste zona inferioară a cadavrului, în timp ce apa, unde se producea topirea, acoperea pieptul și rana ducelui. Curios, Svenson păși în spatele ducelui și, prinzându-l cu cârligele de subțiori, îl ridică până îi văzu rana. În timp ce carnea sfârtecată ieșea deasupra apei, doctorul constată cu uimire că rana fusese astupată cu lut albastru-violet.

Ușa se deschise și, luat pe nepregătite, Svenson scăpă cadavrul, care alunecă la loc, în cadă, gheața și apa revărsându-se cu zgomot pe podea. Ridică privirea – cel care intrase sigur auzise zgomotul, la fel cum văzuse că ușa dulapului era deschisă – și își recuperă cârligele. Geanta! Unde era geanta? O pusese jos când se întinsese după cârlige. Își blestemă prostia, lăsă un cârlig în cadă și înșfăcă geanta tocmai când ușa dulapului începu să se miște. Svenson se împinse cu toată puterea în ușă și, cu o *bufnitură* care nu putea decât să-l mulțumească, în cel care se afla dincolo de ea. Un alt servitor în haină neagră se dădu înapoi clătinându-se, cu un sac de gheață în brațe, se împiedică și căzu. Sacul se sparse și bucățile de gheață se împrăștiară pe podea. Svenson se năpusti asupra omului, preferând să calce pe el decât să alunece pe gheață, și ieși pe ușa batantă, lăsând o pată mare, roșie, pe vopseaua ei gălbuie.

Aceasta era o bucătărie – o masă lungă și lată pentru prepararea mâncării, o vatră de piatră, enormă, sobe, polițe pline de oale, cratițe și alte obiecte de metal. De cealaltă parte a mesei stătea doctorul Lorenz, cu pelerina neagră aruncată pe umeri, cu ochelarii cu lentile groase pe vârful nasului, citind o foaie de

pergament scrisă mărunt. În dreapta lui, așezate pe o bucată de pânză, erau mai multe instrumente de metal, chei, cuțite și foarfeci mici și ascuțiți, iar în stânga un șir de eprubete legate una de alta într-un alambic. Svenson văzu banduliera cu butelii de metal atârnând de un scaun – rezerva de lut rafinat, albastru-violet, de la carieră.

La masă, aproape de Svenson, ședea un alt servitor, fumând un trabuc. Alți doi stăteau lângă vatră, cu ochii pe mai multe vase de metal care atârnau deasupra focului, o combinație surprinzătoare de ceainic și coif medieval, aproape rotund și legat în oțel, cu orificii prin care țâșneau aburi. Toți acești oameni purtau mănuși masive, de piele. Toți patru se uitară surprinși la Svenson.

De parcă s-ar fi născut așa, teama și oboseala dându-și mâna pentru a rezolva situația cât mai brutal cu putință, Svenson făcu doi pași spre masă și îl lovi cu toată puterea pe cel de pe scaun, înainte ca acesta să poată face vreo mișcare. Cârligul se înfipse cu zgomot, țintuindu-i mâna dreaptă de masă. Omul urlă de durere. Svenson dădu drumul cârligului și, cu o lovitură de picior, zbură scaunul de sub el, omul urlând din nou în timp ce cădea la podea, punând și mai multă presiune pe mâna imobilizată. Svenson lăsă geanta și aruncă scaunul spre unul dintre servitorii de lângă foc, cel mai apropiat, și se năpusti asupra lui. Scaunul îl lovi pe om peste brațele întinse și îl dezechilibră. Făcând un pas lateral, ca toreadorii – sau cum își *imagina* el că ar face toreadorii – Svenson îl lovi din nou, de data aceasta peste cap și umeri. Scaunul se făcu fărâme și omul se prăbuși. Cel cu mâna țintuită de masă țipa în continuare. Lorenz striga după ajutor. Cel de-al doilea ins de lângă foc se repezi la el. Svenson se feri și alergă spre polița cu oale – dincolo de ea se afla un butuc de măcelărie. Svenson încercă să ajungă la el, dar simți cum mâinile omului îl prind de veston. Văzu în apropiere un șir de cuțite la care însă nu putea ajunge. Omul trase până când îl întoarse cu fața spre el și îi aplică un cot în gură. Svenson căzu cu spatele pe butucul de măcelărie, marginea acestuia făcându-l să icnească de durere. Bâjbâi în spate și dădu de un mâner, o unealtă, și îl lovi pe atacator tocmai când acesta își afunda pumnul în stomacul lui. Svenson se frânse de spate, dar și lovitura lui fusese îndeajuns de puternică pentru a-l face pe agresor să dea înapoi. Doctorul ridică privirea, gâfâind. În mâna ținea un ciocan de lemn, greu, folosit la frăgezirea cărnii, cu capul striat pentru a fi mai eficient. Fața servitorului era plină de sânge. Svenson îl lovi din nou, peste ureche, și omul căzu la podea.

Privi spre Lorenz. Servitorul de la masă era în aceeași poziție, alb la față. Doctorul Lorenz căută furios prin pelerină, privindu-l pe Svenson cu ură. Dacă ar fi putut ajunge la banduliera aia! Svenson se ridică în picioare și se apropie de masă, ridicând

ciocanul. Servitorul îl văzu și se lăsă în genunchi țipând iar. Strâmbându-se de efort, Lorenz scoase la lumină ceea ce căuta – un mic pistol negru! Doctorii se priviră fix o clipă.

— Ești mai insistent decât păduchii! șuieră Lorenz.

— Iar tu ești pierdut, șopti Svenson. Toți sunteți pierduți.

— Absurd! *Absurd!*

Lorenz întinse mâna, țintind. Svenson aruncă ciocanul spre șirul de eprubete, făcându-le țăndări, și se aruncă la pământ. Lorenz urlă disperat – atât din cauza experimentului eșuat, cât și a bucăților de sticlă care îi zburau în față iar glonțul traversă încăperea și se înfipse în ușă. Svenson simți geanta sub mână și o înșfăcă din nou. Lorenz trase din nou, dar Svenson avu norocul să se împiedice de o oală (țipând și el când simți altă durere ascuțită în gleznă), nemaifiind în locul pe care îl ochise Lorenz. Ajunse la ușă și ieși valvârtej – un al treilea glonț mușcă lemnul chiar lângă capul lui – alunecă pe hol și căzu cât era de lung. În urma lui Lorenz urla ca un taur jugănit. Svenson se ridică și porni pe furiș spre un alt pasaj, cu speranța că va găsi camera trofeelor… înainte ca propriul lui cap împăiat să fie expus acolo, la loc de cinste.

Înaintă șchiopătând și la întâmplare, nevăzând nicio ușă, aproape paralizat de îngrijorare la gândul a ceea ce făcuse – barbaria de care dăduse dovadă într-un timp atât de scurt, rănile pricinuite cu atâta sânge rece. Ce se întâmplase cu el – împușcase oameni pe pasarelă de parcă ar fi fost niște ținte insensibile, ucisese oameni neajutorați prin oglindă, iar acum măcelul acesta îngrozitor din bucătărie – și o făcuse atât de ușor, atât de *eficient,* de parcă ar fi fost ucigaș de meserie – de parcă ar fi fost Cardinalul Chang. Dar el nu era Chang – nu era ucigaș – mâinile îi tremurau, iar fața i se acoperise de o sudoare rece. Se opri, sprijinindu-se de perete, copleșit de imaginea mâinii țintuite de masă, ca un pește alburiu care de-abia se mai zbate. Simți cum i se urcă stomacul în gât și se uită în jur după o urnă, o oală, o plantă, dar nu găsi nimic și se sili să înghită în sec, cu gura plină de fiere. Nu mai putea continua așa, nu mai putea trece dintr-o confruntare într-alta, fără nici cea mai vagă idee despre ce anume căuta. Voia să stea jos, să se odihnească, să plângă – să-și ofere un răgaz, oricât de mic. În jurul lui auzea vocile oaspeților, muzică, zgomot de pași – probabil că era foarte aproape de sala de bal. Cu un geamăt plin de recunoștință zări o ușă mică, simplă, neîncuiată, se rugă cu toată credința lui falimentară să fie goală și se strecură înăuntru.

Păși în întuneric, închise ușa și imediat lovi ceva cu piciorul, se împiedică și zgomotul păru să țină minute în șir. Înțepeni,

așteptând… abia respirând… alte zgomote nu mai veneau de acolo… și nimic dinspre hol. Răsuflă încet, adânc. Întinse mâinile și pipăi în jur… prăjini… mopuri, mături… se afla într-o debara.

Doctorul Svenson așeză cu grijă geanta jos și bâjbâi în continuare. Dădu de rafturi – pe unul îl lovise cu piciorul și își mișcă mâinile cu precauție, nevrând să răstoarne ceva. Degetele i se mișcau rapid, trecând de la un raft la altul, până când mâna dreaptă îi nimeri într-o cutie de lemn plină de obiecte tubulare, netede… lumânări. Scoase una și căută o cutie de chibrituri – cu siguranță trebuia să fie în același loc. De fapt, cutia de chibrituri se afla pe un raft mai jos și, ghemuindu-se, Svenson aprinse un chibrit pe dibuite – de câte ori făcuse el asta în întunericul navei? – transformând mica lui cameră a misterelor într-un banal catalog al obiectelor de gospodărie: săpunuri, prosoape, perii, găleți, mopuri, mături, cârpe de praf, oale, halate, oțet, ceară, lumânări… și, o binecuvântă pe femeia care avusese grijă să-l pună acolo, un scăunel. Se întoarse și se așeză cu fața la ușă. Ce slujnică deșteaptă… căci, înfipt chiar lângă ușă, era un mic lanț agățat de un cui, care se putea strecura în jurul clanței, servind drept încuietoare – și care putea fi folosit numai *din* interior. Svenson fixă lănțișorul și văzu, lângă cutia de chibrituri, un raft golit, cu urme de ceară – locul în care se puneau lumânările. Nimerise în sanctuarul cuiva și și-l însușise. Doctorul Svenson închise ochii și lăsă oboseala să-i gârbovească umerii. Dacă femeia ar fi ascuns acolo și niște tutun!

Era extraordinar de simplu să adoarmă, știa că avea această posibilitate. Dar făcu o grimasă și se sili să stea drept, apoi – de ce oare uita mereu? – își aminti de geantă și o așeză pe genunchi. Desfăcu încuietoarea și scoase tot ce conținea, un teanc de foi de pergament, acoperite cu litere frumos caligrafiate. Le frunzări… înclinându-le ca să prindă mai bine lumina.

Citi, repede, sărind de la un rând la altul, apoi de la o pagină la alta, și așa mai departe. Era descrierea amănunțită a unor achiziții și a subterfugiilor prin care fuseseră făcute, ieșită clar de sub pana lui Robert Vandaariff. La început Svenson recunoscu destule nume și locuri ca să poată urmări drumul banilor – bănci din Florența și Veneția, agenți de bursă din Viena, din Berlin, negustori de blănuri din Stockholm, negustori de diamante din Antwerp. Dar cu cât citea mai mult – și cu cât dădea paginile înainte și înapoi ca să se lămurească mai bine (și să priceapă ce inițiale reprezentau instituții „RLS” însemnând Rosamonde Lacquer-Sforza și nu, cum bănuise la început, Rotterdam Liability Services, o mare agenție de asigurări maritime) – cu atât înțelegea mai bine că această descriere era străbătută de două fire care se întretăiau: o campanie intensă de achiziții prin trafic de influență și activitatea subterană a unor indivizi extrem de

diferiți, ca niște mici insule pe un râu, care dirijau, fiecare în felul lui, direcția banilor. Dar ce îl frapa cel mai mult pe doctor erau numeroasele referiri la ducatul de Macklenburg.

Era evident că Vandaariff purtase negocieri prelungite, atât direct cât și printr-o sumedenie de intermediari, ca să cumpere un teren enorm în zona montană a ducatului, insistând să obțină și drepturile de extracție. Ceea ce confirma bănuielile lui Svenson la vederea pământului roșu în cariera de lângă conacul Tarr – înălțimile din Macklenburg erau mult mai bogate în zăcăminte de lut albastru-violet. Ceea ce confirma și faptul că Vandaariff era conștient de valoarea acestui minereu de proprietățile lui ieșite din comun și de posibilele lui utilizări neortodoxe. În sfârșit, documentul îi întărea convingerea, formată cu două zile în urmă, că Robert Vandaariff era implicat până peste cap în această afacere.

Încetul cu încetul, doctorul Svenson le identifică și pe celelalte personaje majore ale Cabalei, aflând cum fiecare dintre ele i se alăturase lui Vandaariff în această aventură. Contessa apăruse la bursa venețiană, ea îi făcuse cunoștință lordului Robert, la Paris, cu Comte d'Orkanez, recomandându-l drept persoana cea mai potrivită care să-l consilieze, la început – discret – în legătură cu achiziționarea unor obiecte vechi dintr-o mănăstire bizantină subterană, recent descoperită în Salonic. Dar acesta era doar un pretext, fiindcă d'Orkanez fusese angajat să studieze și să verifice caracteristicile unor eșantioane de minereu pe care se pare că lordul Vandaariff le obținuse în secret de la niște speculanți venețieni. Svenson rămase însă surprins că nu dădea peste numele lui Oskar Veilandt, din ale cărui studii alchimice activitatea conspirației părea să se inspire atât de mult. Era oare posibil ca Vandaariff să-l fi cunoscut (sau să-l fi corupt) pe Veilandt de atât de mult timp, încât să creadă că nu mai era nevoie să-i pomenească numele? Nu avea sens, drept care Svenson dădu foile înainte ca să vadă dacă nu cumva pictorul era menționat mai încolo, dar descrierea se ramifica brusc, trecând la cercetări și diplomație, de la oameni de știință și inventatori de la Institutul Regal care erau și ei invitați să studieze aceste eșantioane, resursele industriale fiind supuse unor experimente în derulare (aici apăreau pentru prima oară doctorul Lorenz și Francis Xonck), la Macklenburg și subtilele interacțiuni dintre lordul Vandaariff, Harald Crabbé și persoana lor de contact din Macklenburg – Svenson făcu ochii mari, *desigur* – fratele mai mic al ducelui, dispepticul Konrad, Episcopul de Warnemünde.

Beneficiind de toate aceste forțe și de capitalul necesar, Vandaariff își punea planurile în aplicare fără niciun fel de probleme, folosindu-se de institut ca să localizeze zăcămintele și de Crabbé ca să negocieze transferul de terenuri cu Konrad, care juca rolul de intermediar pentru deținătorii de proprietăți din zonă, aristocrați ajunși la fundul sacului. Dar, pe neașteptate,

Svenson văzu că situația era mai complicată, fiindcă, în loc de aur, Konrad vindea pământ în schimbul unor arme de contrabandă furnizate de Francis Xonck. Fratele ducelui construia un adevărat arsenal – pentru a asigura controlul lui Karl-Horst asupra moștenirii lui. Svenson surâse ironic. Cabala se folosise din plin de Konrad, ajutându-l practic să importe o armată secretă pe care, din clipa în care ajungeau să conducă prin procură (și să-l omoare pe Konrad), prin fiul prințului ce avea să se nască în curând, conspiratorii o puteau folosi ca să-și apere investiția – în timp ce aducerea unor trupe străine ar fi dus la răzmeriță. Era exact genul de stratagemă pe care se clădise reputația lui Vandaariff. Și între toți se mișcau mereu Comte și Contessa. Svenson vedea ceea ce Vandaariff nu era în stare să vadă: oricât de mult și-ar fi închipuit că el era creierul acestui proiect, afaceristul nu era decât motorul lui. Doctorul nu avea niciun dubiu că cei care puseseră totul în mișcare, de la bun început, manipulându-l pe Vandaariff, fuseseră Contessa și Comte. Momentul exact în care cei doi își uniseră forțele cu ceilalți – fie că fuseseră asociați înainte sau după ce Vandaariff îi recrutase – era neclar, dar Svenson își dădu seama imediat de ce căzuseră de acord să se întoarcă împotriva binefăcătorului lor. Lăsat liber, Vandaariff le-ar fi stabilit profitul la toți… înrobindu-l, aveau toată averea lui la dispoziție.

Erau multe lucruri pe care Svenson nu le înțelegea – în primul rând tot nu dăduse de numele lui Veilandt și nu aflase cum de reușise Cabala să-l subjuge pe Vandaariff, care fusese el însuși, atotputernic, la petrecerea dată în cinstea logodnei? Oare de aceea fusese ucis Trapping – fiindcă amenințase că îl va informa pe Vandaariff de ceea ce i se pregătea? Dar atunci cum de unii dintre conspiratori nu știau cine îl ucisese pe Trapping? Sau poate că Trapping amenințase că îi va spune lui Vandaariff despre planurile lui d'Orkanez în privința Lydiei, dacă lordul Robert nu le știa deja? Dar nu, ce mai contau sentimentele lui Vandaariff dacă omul tot trebuia să devină sclavul lor? Sau Trapping descoperise altceva – ceva care dovedea că unul dintre membrii Cabalei acționa împotriva celorlalți? Dar care din ei – și care era secretul lor?

Svenson era deja amețit de-atâtea nume, date, locuri și persoane. Se întoarse la paginile scrise mărunt. Atâtea lucruri se întâmplaseră în Macklenburg pe care el nici nu le bănuise. Rădăcinile conspirației se afundaseră tot mai adânc, acumulând proprietăți și influență și, doctorul clătină din cap în timp ce citea, făcând tot ce era nevoie ca să acumuleze și mai mult. Incendieri, șantaj, amenințări, chiar și crime… chiar și… de când dura asta? De *ani întregi,* parcă… citi despre experimente „utile din punct de vedere științific și din punct de vedere practic" prin care se declanșaseră epidemii în cartiere unde proprietarii nu voiau să-și vândă casele.

Doctorul Svenson simți cum îi îngheață sângele în vine. În fața lui stăteau cuvintele „febra sângelui”. Corinna… oare oamenii aceștia o uciseseră… uciseseră *sute* de oameni… o infectaseră pe vara lui… ca să scadă drastic prețul *pământului?*

Auzi pași dincolo de ușă. Repede și fără zgomot vârî foile la loc, în geantă, și suflă în lumânare. Ascultă… alți pași… vorbea cineva? Muzică? De-ar fi știut exact în ce parte a casei se afla! Pufni cu dispreț – de-ar fi avut o armă încărcată, de n-ar fi ajuns la capătul puterilor – era ca și cum și-ar fi dorit să aibă aripi! Doctorul Svenson își acoperi ochii cu palma. Îi tremurau mâinile… pericolul imediat… nevoia de a-i găsi pe ceilalți… prințul – dar toate se amestecau cu ideea – nu, cu *adevărul,* nu avea absolut nicio îndoială – că aceeași conspirație, aceiași oameni o uciseseră – cu nepăsare, fără scrupule, cu sânge rece – pe Corinna lui. Parcă nu-și mai simțea corpul, ci era într-un fel suspendat deasupra lui, controlându-l, dar nemailocuind în el. Tot timpul acesta pe care îl petrecuse apărându-se, luptându-se cu destinul și o lume fără inimă – ca să afle că forțele distructive nu trebuia căutate în evoluția implacabilă a unei boli, ci în urzelile diabolice ale oamenilor. Doctorul Svenson își acoperi gura ca să-și înăbușe un suspin. Fusese ceva care putea fi oprit. Așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Își șterse ochii și răsuflă din greu, cutremurându-se. Nu mai putea suporta. Nu mai putea suporta nici să stea în debaraua aceea. Scoase lănțișorul, deschise ușa și păși pe coridor înainte de a-l lăsa nervii de tot. De jur-împrejur – vizibili și într-o direcție și într-alta prin arcadele deschise – oaspeți, mascați, cu pelerine. Întâlni privirea unei perechi și zâmbi, înclinând din cap. Cei doi îi răspunseră la fel, cu un amestec de politețe și oroare față de felul în care arăta. Fără să mai stea pe gânduri, doctorul le făcu semn să se apropie. Perechea se opri, ceilalți continuând să treacă pe lângă ea, toți în direcția sălii de bal. Svenson le făcu semn din nou, cu un aer și mai conspirativ și cu un zâmbet larg. Bărbatul păși spre el, cu femeia de mână. Svenson repetă semnul și, în sfârșit, bărbatul își trase mâna și veni aproape.

— Îmi cer iertare, șopti Svenson. Sunt în slujba prințului de Macklenburg, despre care sigur știți că e logodit cu domnișoara Vandaariff (aici doctorul arătă spre uniforma lui)… am dejucat un complot, cu multă violență… puteți vedea pe fața mea…

Bărbatul înclină din cap, dar era clar că ezita între a o lua la fugă și a se încrede în Svenson.

— Trebuie să ajung la prinț – probabil că acum e cu domnișoara Vandaariff și cu tatăl ei – dar, după cum vedeți, nu am cum să o

fac cu atâția oameni în jur fără să provoc panică, un lucru periculos pentru toată lumea. Svenson privi într-o parte și într-alta, coborând și mai mult vocea: S-ar putea să mai fi rămas câțiva complotiști…

— Ce vorbiți! replică bărbatul, vizibil ușurat că poate să spună și el ceva. Am aflat că deja au prins unul!

Svenson dădu din cap cu subînțeles.

— Dar s-ar putea să mai fie și alții – trebuie să-l înștiințez pe prinț. Aș putea îndrăzni – nu știu cum să spun – aș putea îndrăzni să vă rog să-mi împrumutați pelerina dumneavoastră? Îi voi spune prințului despre dumneavoastră – și prietenilor săi, desigur, domnul ministru adjunct, Comte, Contessa…

— O cunoașteți pe Contessa? întrebă repede bărbatul, riscând o privire vinovată spre femeia care îl aștepta sub arcadă.

— Desigur, răspunse Svenson zâmbind, aplecându-se la urechea bărbatului. N-ați vrea să vă fac cunoștință? e o femeie *incomparabilă.*

Înfășurat în pelerina neagră care îi acoperea uniforma și petele de sânge, fum și praf portocaliu, și cu masca neagră pe care o luase de la Flaüss, doctorul intră în mulțimea care se îndrepta spre sala de bal, făcându-și loc fără prea multă ceremonie, mormăind ceva în germană la orice încercare de protest. Privi în sus și văzu tavanul sălii pe sub arcadă, dar, înainte de a ajunge acolo, auzi voci ridicate – și, acoperindu-le, un strigăt ascuțit, poruncitor:

— *Deschideți ușile!*

Vocea Contessei. Zăvoarele fură trase și dinspre cei care erau în față se auzi un murmur neliniștit… apoi o tăcere nefirească, *înfricoșătoare.* Cine sosise? Ce se întâmplase?

Înaintă cu și mai puțină grijă față de etichetă, trecu pe sub ultima arcadă și intră în sala de bal. Era înțesată de oaspeți care se opuneau înaintării lui ca și cum ar fi făcut loc cuiva în mijlocul sălii. O femeie țipă, apoi alta – fiecare țipăt fiind înăbușit repede. Svenson își croi drum prin mulțimea vizibil tulburată, ajunse la un șir de dragoni, apoi, prin spațiul dintre doi soldați în mantale roșii, văzu chipul fioros al colonelului Aspiche. Doctorul Svenson se întoarse imediat și îl descoperi, chiar în mijlocul sălii, pe Comte d'Orkanez. Depăși alt grup de spectatori și înlemni.

Cardinalul Chang, în patru labe, insensibil, cu saliva prelingându-i-se pe bărbie. Lângă el, o femeie goală, ca o statuie

însuflețită, de sticlă albastră. Comte o trăgea de o lesă prinsă de o zgardă de piele. Svenson clipi de câteva ori și înghiți în sec. Era femeia de la seră – Angelique! – mai bine zis corpul ei, părul ei… Simți că se învârtește sala cu el când se gândi la implicațiile experimentelor lui d'Orkanez – și mai puțin la *cum* de reușise așa ceva. Își întoarse disperat privirea spre Chang. Să fi trecut Cardinalul prin mai multe decât trecuse el însuși? Omul era o ruină, cu fața cadaverică, plin de sânge, cu haina lui roșie sfâșiată, pătată și arsă. Ochii lui Svenson trecură de Chang și se opriră asupra unui podium… toți dușmanii lui, unul lângă altul: Contessa, Crabbé (dar fără Bascombe, ciudat), Xonck și apoi Karl-Horst, la braț cu blonda din sala de operații așa cum se temuse, Lydia Vandaariff era un instrument în mâna criminală a Cabalei, ca și tatăl ei.

Încă o șoaptă prelungită, precum șuierul unui val ce stă să se prăvălească, și mulțimea se despărți ca să permită intrarea în cercul din spatele lui Chang a două femei. Prima era îmbrăcată simplu, într-o rochie neagră, purta o mască neagră și avea părul prins într-o panglică de aceeași culoare. Din urma ei venea o femeie cu părul castaniu, îmbrăcată în robe de mătase albă. Era domnișoara Temple. Chang o văzu și se sili să se ridice în genunchi. Femeia în negru scoase masca de pe fața domnișoarei Temple. Svenson rămase cu gura căscată. Tânăra purta semnele Procesului adânc întipărite pe chip. Domnișoara Temple nu spuse nimic. Svenson îl văzu cu coada ochiului pe Aspiche, cu un baston de cauciuc în mână. Brațul lui se abătu asupra lui Chang și acesta căzu la podea. Aspiche chemă doi dragoni și arătă spre ușa pe care intraseră femeile.

Cei doi îl târâră pe Chang afară din sală. Domnișoara Temple nu-i aruncă nici măcar o privire.

Aliații lui erau distruși. Unul fizic, celălalt mintal și – trebuia să recunoască – amândoi fără nicio speranță de a putea fi salvați sau recuperați. Și, dacă domnișoara Temple căzuse prizonieră, ce altă soartă decât moartea sau aceeași servitute o aștepta pe Elöise? De nu le-ar fi abandonat – iar dăduse greș – o nenorocire după alta! Geanta… dacă putea face ca geanta să ajungă în mâinile altui guvern – pentru ca măcar să *știe* și altcineva… dar, așa cum stătea înghesuit în mulțimea care umplea sala de bal, doctorul Svenson nu se îndoia că aceasta era doar o altă speranță deșartă. Șansa de a scăpa de acolo era ca și inexistentă, ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a ajunge la frontieră sau la un vas… Nu știa ce să facă. Privi spre podium, mijindu-și ochii la prințul care zâmbea afectat. Dacă ar fi avut un pistol ar fi tras în ei – ar fi fost de ajuns dacă i-ar fi ucis pe prinț și încă unul sau doi… dar până și acel sacrificiu îi era refuzat.

Vocea Contessei îi întrerupse gândurile:

— Draga mea Celeste, strigă ea, ce bine că ni te-ai… *alăturat.* Doamnă Stearne, vă rămân recunoscătoare pentru că v-ați făcut intrarea la timp.

Femeia în negru făcu o reverență adâncă.

— Doamnă Stearne! se auzi vocea aspră a lui d'Orkanez. Nu doriți să le vedeți pe însoțitoarele dumneavoastră transformate?

Bărbatul masiv făcu un semn în spate și Svenson se trezi din nou îmbrâncit de cei din jur care își lungeau gâtul ca să vadă mai bine alte două femei albastre, strălucitoare, goale și ele, cu zgarda la gât, pășind încet, precaut, lipăind pe parchet. Pielea fiecăreia emana lumină, fiind îndeajuns de transparentă ca să descopere, dincolo de ea, dungi mai întunecate de albastru-violet. Ambele femei duceau în mână o lesă strânsă și, în timp ce se apropiau de Comte, i-o întinseră… După ce luă lesele, Comte își plimbă privirea calm peste mulțime. Femeia care era cea mai aproape de Svenson… doctorul înghiți în sec… părul de pe capul ei – de fapt, uitându-se mai bine, își dădu seama, simțind cum îl trec fiorii pe șira spinării, că era singurul păr pe care îl avea – fusese ars deasupra tâmplei stângi… sala de operații… parafina… era domnișoara Poole. Trupul ei era în același timp frumos și inuman – splendida *tensiune* de la suprafața lui, sticloasă, dar parcă și moale – lui Svenson i se făcea pielea de găină uitându-se la ea, însă nu-și putea desprinde ochii și, îngrozit, simți cum crește dorința în el. Iar cea de a treia femeie – nu-i putea deslușii trăsăturile, dar nu putea fi decât doamna Marchmoor.

Comte trase ușor de lesa domnișoarei Poole și aceasta înaintă spre femeia în negru. Brusc, capul femeii în negru căzu pe o parte și femeia se clătină, cu ochii tulburi. Ce se întâmplase? Domnișoara Poole se întoarse spre locul în care se afla Svenson. Doctorul încercă să se ferească de ochii ei ciudați care parcă vedeau până în străfundurile lui. Simți cum îi tremură genunchii și cum întreaga sală se prăbușește. Svenson se afla pe o canapea dintr-un separeu întunecat… mâna lui – o mână delicată, ca de femeie – mângâia părul desfăcut al doamnei Stearne în timp ce, de partea cealaltă a femeii, un bărbat mascat, acoperit cu o pelerină, se apleca să o sărute pe gură. Privirea domnișoarei Poole (viziunea provenea din experiența ei, ca și în cazul cardurilor de sticlă albastră sau al cărților… ea era o carte *vie!)* se întoarse ușor, întinzând cealaltă mână spre un pahar de vin – brațul ei într-o robă albă ca și cea purtată de domnișoara Temple, de fapt *ambele* femei purtau aceleași robe de mătase ale inițierii! – apoi separeul dispăru și Svenson se afla din nou în sala de bal, luptându-se cu primele senzații de greață. De jur-împrejur, ceilalți oaspeți clătinau din cap, amețiți. Mințile lor erau pur și simplu violate – efectul cardurilor de sticlă asupra întregii mulțimi!

Doctorul Svenson încercă disperat să găsească logica a ceea ce se petrecea – cardurile, Procesul, cărțile, iar acum femeile acestea, ca trei grații demonice – nu mai era timp! Crezu că înțelege restul, Procesul și cărțile, căci șantajul și influența erau practici standard, chiar pe o scară atât de mare, dar asta – asta era alchimie și n-o putea înțelege, la fel cum nu putea înțelege *motivul* pentru care cei din jur se abandonau unei asemenea – asemenea – grozăvii!

Comte îi spunea ceva doamnei Stearne – și Contessei, iar aceasta din urmă îi răspundea – dar Svenson nu izbutea să le înțeleagă cuvintele, viziunea insistentă încă îi mai tulbura creierul. Făcu un pas înapoi și se izbi de oameni la fel de dezorientați ca și el, apoi se întoarse ca să-și facă drum prin mulțime, să se îndepărteze de dușmanii lui, de domnișoara Temple. Nu făcu nici șapte pași și mintea îi fu acaparată de o altă viziune… o viziune cu el însuși!

Se afla la conacul Tarr, o înfrunta pe domnișoara Poole pe scara de la carieră, Crabbé scăpa de el, oamenii lui se repezeau la el, parându-i loviturile lipsite de vlagă și luându-l pe sus – apoi aruncându-l peste balustradă. Din nou era azvârlit în experiența domnișoarei Poole – își privea propria înfrângere! – și o trăia cu atâta acuitate, încât simțea cum îl arde râsul sardonic al domnișoarei Poole la vederea jalnicelor lui eforturi de a se apăra.

Svenson răsuflă adânc, venindu-și în fire, în patru labe pe podea. Cei din jur se dădeau înapoi. Același lucru i se întâmplase și lui Chang. Domnișoara Poole simțise cumva că era acolo. Se chinui să se ridice, dar fu împiedicat de mai multe mâini și împins, împotriva voinței lui, spre mijlocul încăperii.

Alunecă și căzu din nou, încercând să se apere cu geanta. Era sfârșitul. Și totuși – ceva… se străduia să gândească – ignorând totul – auzea strigăte, pași… dar doctorul Svenson clătină din cap, agățându-se de… ceea ce văzuse adineauri! În prima viziune a domnișoarei Poole – a doamnei Stearne – bărbatul de pe canapea fusese Arthur Trapping, cu fața plină de cicatricele proaspete ale Procesului. Amintirea era din seara morții lui – în chiar jumătatea de oră de dinaintea uciderii lui… și, în timp ce domnișoara Poole întorcea capul ca să-și ia paharul de vin, Svenson văzuse pe peretele îndepărtat o oglindă… iar în oglindă, privind din umbra unei uși pe jumătate deschise… silueta inconfundabilă a lui Roger Bascombe.

Nu avea ce face. Își întoarse privirea disperată spre domnișoara Temple, cu inima frântă din nou când îi văzu ochii inexpresivi, indiferenți. Aspiche îi smulse geanta din mână, iar dragonii îl înșfăcară de brațe. Bastonul de cauciuc al colonelului se abătu asupra lui și soldații începură să-l târască pe doctorul Svenson spre moarte.

10

Moștenitoarea

Comte d'Orkanez îi dusese pe toți – domnișoara Temple, domnișoara Vandaariff, doamna Stearne și cei doi soldați – pe rampa întunecată spre sala de operații. Sala era la fel de respingătoare ca și prima dată, gândi domnișoara Temple, oprindu-și privirea asupra mesei goale, de care atârnau curelele, și a mormanului de cutii de lemn de sub ea, unele deschise, din care ieșeau bucăți de pâslă portocalie, simțind că i se taie picioarele de groază. Mâna de fier a lui d'Orkanez o ținuse tot timpul de umăr și acum Comte privi în urmă ca să se asigure că sosiseră toți. Apoi o pasă doamnei Stearne, care păși între cele două femei în robe albe, luându-le de mână și trăgându-le după ea. În ciuda furiei ei ascunse, domnișoara Temple se trezi că o trage și ea, copleșită de teamă, deși se abținu să nu se uite la femeie. Comte își așeză monstruoasa cască de alamă pe unul din suporturile pătate de rugină (sau de sânge uscat?) de pe masă și se îndreptă spre tabla uriașă. Din câteva mișcări iuți și ample scrise următoarele cuvinte cu majuscule: „ȘI ASTFEL SE VOR NAȘTE DIN NOU". Cuvintele i se părură cunoscute domnișoarei Temple, parcă le văzuse și în altă parte în vizita ei precedentă. Își mușcă buza, fiindcă amănuntul i se părea important, dar memoria nu o ajută. Comte aruncă bucata de cretă pe tavă și se întoarse spre ele.

— Domnișoara Vandaariff va fi prima, anunță el cu o voce care suna la fel de zgrunțuroasă, fiindcă trebuie să participe la ceremonie – are nevoie de timp ca să-și revină după *inițiere.* Draga mea, îți promit că va fi doar prima dintre numeroasele plăceri de care vei avea parte în această seară de gală.

Domnișoara Vandaariff înghiți în sec și încercă să zâmbească. Deși, cu câteva clipe în urmă, fusese atât de veselă, aerul sinistru al sălii și ținuta mohorâta a lui d'Orkanez îi redeșteptaseră neliniștea. După domnișoara Temple acestea ar fi trezit neliniștea și în statuia de fier a unui sfanț.

— Nu știam de existența acestei săli, spuse Lydia Vandaariff cu glas pierit. Desigur, sunt atâtea săli în clădirea asta și tatăl meu… tatăl meu… e atât de ocupat…

— Sunt sigură că nu s-a gândit că te interesează știința, rosti doamna Stearne zâmbind. Trebuie să fie multe magazii și ateliere pe care nu le-ai văzut!

— S-ar putea, răspunse domnișoara Vandaariff și privi dincolo de felinare, spre balconul pustiu, apoi sughiță și își acoperi gura cu mâna. Vor fi și spectatori?

— Bineînțeles, spuse Comte. Ești un exemplu. Așa ai fost toată viața, draga mea, mereu în slujba tatălui tău. În seara aceasta vei fi un exemplu pentru activitatea noastră și pentru viitorul tău soț, dar, cel mai important, domnișoară Vandaariff, pentru tine *însăți.* Mă înțelegi?

Lydia clătină din cap cu umilință.

— Atunci e și mai avantajos, fiindcă te asigur că… mă *vei* înțelege.

Comte vârî mâna sub șorț și scoase un ceas de buzunar. Își miji ochii și îl vârî la loc.

— Doamnă Stearne, sunteți amabilă să vă apropiați împreună cu domnișoara Vandaariff?

Domnișoara Temple trase adânc aer în piept ca să prindă curaj, în timp ce Caroline îi dădea drumul la mână și o conducea pe Lydia spre masă. Comte privi dincolo de ele și făcu un semn celor doi soldați din Macklenburg.

Înainte ca domnișoara Temple să facă vreo mișcare, soldații se repeziră la ea și o imobilizară, ridicând-o astfel, încât tânăra să nu poată atinge podeaua decât cu vârful picioarelor. Comte își scoase mănușile de piele și le aruncă pe rând în casca de alamă. Vocea lui se auzi la fel de insinuantă și de amenințătoare precum zgomotul scos de bărbier când își ascute briciul.

— Iar dumneata, domnișoară Temple, ai să aștepți până când domnișoara Vandaariff va fi supusă Procesului. O vei urmări de la început și până la sfârșit și îți va fi din ce în ce mai frică, fiindcă în toată aventura asta ți-ai pierdut de tot, absolut de tot, sufletul. Dar sufletul tău, vei vedea, îmi va aparține mie. Mai rău de-atât, îți spun acum ca să înțelegi mai bine, acest *dar,* al apartenenței tale față de mine, mi-l vei face chiar… tu, de bună voie, cu bucurie… cu *recunoștință.* Vei trece în revistă, cu puținele amintiri pe care le vei păstra, gesturile îndărătnice din ultimele zile, care ți se vor părea niște simple maimuțăreli de copil – sau nici măcar atât, reacțiile unui cățel neascultător. Și îți va fi *rușine.* Ascultă-mă bine, domnișoară Temple, în această sală te vei naște din nou, pocăită și înțeleaptă… sau nu te vei naște deloc.

D'Orkanez o privi lung. Domnișoara Temple nu răspunse, nici nu putea să o facă.

Comte pufni disprețuitor și își scoase ceasul din nou, se încruntă și îl vârî la loc, sub șorț.

— S-a întâmplat ceva în holul din exterior… începu doamna Stearne.

— Știu, mormăi Comte. Dar… această… *întârziere* – posibilii adepți așteaptă cam de mult. Încep să cred că am greșit că nu v-am trimis pe *dumneavoastră*…

Zgomotul unei uși deschise lângă rampa opusă îl făcu pe Comte să se întoarcă și să meargă într-acolo.

— Aveți *habar* cât e ceasul, madame? urlă el în întuneric, apoi se întoarse cu pași mari la masă și se aplecă asupra cutiilor de sub ea.

În spatele lui, de pe rampa cufundată în întuneric, apăru o tânără scundă, cu forme voluptoase, cu părul castaniu-închis, cârlionțat, cu fața rotundă și un zâmbet nesățios. Purta o mască împodobită cu pene de păun și o rochie lucioasă, de culoarea mierii de albine subțiate, cu franjuri argintii în jurul sânilor și al mânecilor. În mâini ducea mai multe butelii de metal, astupate. Domnișoara Temple era sigură că o mai văzuse – era seara amintirilor vagi – apoi își dădu seama: era domnișoara Poole, cea de a treia femeie din trăsura care o dusese la Harschmort, supusă Procesului chiar în noaptea aceea.

— Vai, monsieur le Comte, spuse domnișoara Poole veselă. Știu foarte bine cât e ceasul, dar vă asigur că nu s-a putut evita întârzierea. S-au tărăgănat lucrurile în mod periculos… Tânăra se opri când o văzu pe domnișoara Temple. Cine e? întrebă ea.

— Celeste Temple – cred că v-ați cunoscut, zise Comte răstit. Cum așa, s-au tărăgănat?

— Am să vă spun mai târziu.

Domnișoara Poole își lăsă privirea să ajungă la domnișoara Temple, arătând, deloc subtil, motivul pentru care nu voia să vorbească despre întârzierea ei, apoi se întoarse și flutură din mână ca o școlăriță spre doamna Stearne.

— Pot să vă spun doar că pur și simplu a trebuit să-mi schimb rochia – din cauza prafului portocaliu – și, ca să nu țipați la mine, mi-a luat cam cât i-a luat și doctorului Lorenz să prepare lutul dumneavoastră atât de prețios.

Domnișoara Poole îi înmână buteliile lui d'Orkanez și se apropie cu pași ca de dans de domnișoara Vandaariff, arborând un alt zâmbet larg.

— Lydia, spuse ea pițigăiat și o prinse de mâini pe moștenitoare, în timp ce doamna Stearne privea cu ceea ce domnișoarei Temple i se părea a fi un surâs ascuns, precaut.

— Vai, Elspeth! strigă domnișoara Vandaariff. Am venit ca să te văd la hotel…

— Știu, draga mea, și-mi pare *atât* de rău, dar am fost chemată aici de urgență…

— Mi-a fost atât de *rău*…

— Sărmana de tine! A fost și Margaret acolo, nu?

Domnișoara Vandaariff încuviință din cap și apoi pufni, semn că nu voia să o aibă *lângă ea* pe Margaret, după cum prea bine știa și domnișoara Poole.

— De fapt, domnișoara Temple a ajuns acolo prima, remarcă doamna Stearne pe un ton destul de glacial. Ea și Lydia au avut destul timp să discute înainte ca doamna Marchmoor să poată interveni.

Domnișoara Poole nu răspunse, dar privi spre domnișoara Temple, încercând să-și dea seama cât de redutabilă era ca adversar. Întorcându-i privirea condescendentă, domnișoara Temple își aminti mica lor confruntare din trăsură – pe domnișoara Poole o împunsese în ochi – și înțelese că acea umilință va rămâne în mintea femeii, în ciuda Procesului, ca o urmă de bici transformată în cicatrice. În rest, domnișoara Poole avea acea fire voit veselă care îi displăcea domnișoarei Temple, ca și cum ar fi trebuit să mănânce o jumătate de kilogram de unt dulce la o singură masă. Atât doamna Marchmoor (trufașă și teatrală), cât și doamna Stearne (serioasă și rezervată) păreau să fi fost marcate de întâmplări nefericite din viața lor, în timp ce veselia exagerată a domnișoarei Poole părea o dezmințire categorică. Și cu atât mai dezgustătoare pentru domnișoara Temple, căci, dacă poza în prietena adevărată a Lydiei, o făcea doar pentru a folosi și mai bine diabolicul lor *elixir*.

— M-am înțeles destul de bine cu Lydia, spuse domnișoara Temple. Am învățat-o cum să împungă ochii femeilor care încearcă să se întindă mai mult decât le e plapuma.

Domnișoarei Poole îi îngheță zâmbetul pe față. Privi înapoi, spre Comte – care punea în ordine cutiile, buteliile și bucățile de sârmă de cupru – apoi i se adresă doamnei Stearne, îndeajuns de tare ca să audă toată lumea:

— Ți-au scăpat multe la moșia domnului Bascombe – sau mai bine să-i spun lordul Tarr? Întârzierea noastră se datorează, în

parte, capturării și execuției medicului prințului, doctorul – vai, cum îl cheamă? – un tip ciudat, mort acum, din păcate. Am mai întârziat și din cauza unuia dintre subiecții noștri; reacția ei la *colecția* noastră a fost violentă, dar nu fatală, sfârșind prin a crea o problemă, destul de importantă – deși doctorul Lorenz crede că se poate remedia…

Domnișoara Poole privi din nou spre Comte. Acesta se oprise din lucru și asculta, impasibil. Prefăcându-se a nu-l băga în seamă, domnișoara Poole i se adresă din nou doamnei Stearne, cu un zâmbet șiret în colțul buzelor ei groase.

— Ce-i mai ciudat, Caroline – m-am gândit că asta te va interesa în mod deosebit – e că această Elöise Dujong – este guvernanta copiilor lui Arthur și Charlotte *Trapping*.

— Ce vorbești? spuse Caroline prudentă, semn că nu știa unde voia să ajungă domnișoara Poole. Și ce s-a întâmplat cu femeia asta?

Domnișoara Poole arătă spre rampa întunecată din spatele ei.

— Păi, e în camera de alături. Domnul Crabbé a fost cel care a propus ca un spirit atât de temerar să fie pus la treabă, drept care am adus-o aici ca să fie inițiată.

Domnișoara Temple observă că domnișoara Poole se uita acum la Comte, încântată că îi oferea o informație pe care acesta nu o deținea.

— Femeia asta era o apropiată a familiei Trapping? întrebă el.

— Da, în consecință și a familiei Xonck, răspunse domnișoara Poole. Prin Francis a ajuns la conacul Tarr.

— A spus ceva? Despre moartea colonelului sau… sau despre… întrebă Comte și arătă spre Lydia cu o reținere care nu-i stătea în fire.

— Nu știu domnul ministru adjunct a fost ultimul care a interogat-o.

— Unde-i domnul Crabbé? întrebă comic.

— De fapt, pe doctorul Lorenz ar trebui să-l căutați mai întâi, monsieur le Comte, fiindcă *răul* făcut de femeia asta dacă vă amintiți cine mai participa la proiectul nostru de la conacul Tarr – e atât de mare încât doctorul ar vrea foarte mult să se consulte cu dumneavoastră.

— Nu zău? mârâi Comte.

— Cât mai curând cu putință, replică domnișoara Poole și zâmbi din nou. O, de-ar exista doi ca dumneavoastră, monsieur, fiindcă experiența dumneavoastră e solicitată pe atâtea fronturi! Promit că voi face tot posibilul să scot cât mai multe lucruri de la această doamnă – se pare că foarte mulți doreau moartea colonelului.

— De ce spui asta, Elspeth? întrebă Caroline.

Domnișoara Poole răspunse fără să-și dezlipească privirea de pe Comte:

— Nu fac decât să reproduc cuvintele domnului ministru adjunct. Fiind plasat la mijloc, *între* atâtea grupuri, colonelul avea acces la… multe secrete.

— Dar toți cei de aici sunt loiali cauzei, zise Caroline.

— Și totuși, colonelul e mort, replică domnișoara Poole, întorcându-se spre Lydia care ascultase discuția lor cu un surâs încurcat. Iar când e vorba de *secrete*… cine poate spune ce nu știm?

Comte își înșfăcă mănușile și casca, motiv pentru care fu nevoit să facă un pas spre domnișoara Poole – care, fără să vrea, făcu și ea un mic pas în spate.

— Mai întâi o inițiați pe domnișoara Vandaariff, mârâi Comte, apoi pe domnișoara Temple. Apoi, dacă mai e timp – *doar* dacă mai e timp – o inițiați și pe femeia aia. Scopul vostru aici este să-i informați pe cei care sunt de față despre proiectul nostru, nu să inițiați *per se.*

— Dar domnul ministru adjunct… începu domnișoara Poole.

— Dorințele lui nu vă privesc. Doamnă Stearne, mergeți cu mine.

— *Monsieur?*

Era clar că doamna Stearne crezuse că va rămâne în sala de operații.

— Sunt treburi mai *importante*, șuieră Comte și se întoarse spre cei doi bărbați cu căști și șorțuri de piele care intrau trăgând după ei o femeie care de-abia se ținea pe picioare. Domnișoară Poole, dumneata ai să te adresezi spectatorilor, dar să nu-ți treacă prin cap să te atingi de mașinărie, adăugă el și

strigă spre balconul învăluit în beznă: Deschideți ușile!

D'Orkanez se răsuci pe călcâie, ajunse la rampă din doi pași și dispăru.

Doamna Stearne privi îngrijorată spre domnișoara Temple, apoi spre Lydia și, în sfârșit, spre figura zâmbitoare a domnișoarei Poole, a cărei prezență apetisantă – cel puțin în opinia ei – îl făcuse pe Comte să o ia de acolo cu tot cu rochia ei neagră, simplă și sobră.

— Sunt sigură că vom mai avea ocazia să vorbim, zise domnișoara Poole.

— Probabil, replică doamna Stearne și porni demnă după Comte.

După ce doamna Stearne părăsi sala, domnișoara Poole le făcu un semn scurt celor doi oameni ai lui d'Orkanez. Deasupra lor se deschiseseră toate ușile și acum mulțimea umplea balconul, scoțând exclamații de uimire la vederea scenei de dedesubt.

— Haideți s-o întindem pe scumpa de Lydia pe masă. Domnilor?

În timpul îngrozitoarelor încercări la care fu supusă domnișoara Vandaariff, cei doi soldați din Meklenburg o țineau strâns pe Celeste între ei. Domnișoara Poole vârâse un căluș de bumbac în gura domnișoarei Temple, împiedicând-o să strige. Oricât de mult încercă să împingă cu limba cocoloșul grețos, domnișoara Temple nu făcu decât să desprindă din el mai multe bucățele, iar acum se temea să nu le înghită și să se înece cu ele. Se întrebă dacă această doamnă Dujong fusese împreună cu doctorul Svenson până la capăt. Cu gândul la sărmanul om, domnișoara Temple vărsă o lacrimă, străduindu-se să nu izbucnească în plâns, căci, cu nasul înfundat, nu mai avea cum să respire. Doctorul… mort la conacul Tarr. Nu înțelegea – Roger fusese în trenul de Harschmort, nu era *la* conacul Tarr. Ce rost avea să meargă acolo? Se gândi la cardul de sticlă albastră, unde Roger și ministrul adjunct vorbeau în trăsură… crezuse că prada cu care fusese ispitit Roger era conacul Tarr. Oare lucrurile stăteau exact pe dos – dorința de a pune stăpânire pe conacul Tarr impusese racolarea lui Roger?

Apoi o asaltă o altă întrebare ultimele secunde ale experienței stocate în card ușa de metal și sala imensa… bărbatul lat în umeri care se apleca peste masă, pe masa pe care se afla o femeie… cardul acela provenea de la colonelul Trapping. Bărbatul de lângă masă era Comte. Iar femeia… domnișoara Temple nu-și dădea seama.

Aceste gânduri îi fură alungate de țipetele înăbușite ale Lydiei, de scrâșnetele mașinăriei și de mirosul insuportabil. Domnișoara Poole stătea lângă masă și descria fiecare etapă a Procesului de parcă s-ar fi referit la o masă somptuoasă – fiecare clipă a

entuziasmului ei era contrazisă de spatele arcuit al tinerei, de degetele ei care încercau să se agațe de orice, de fața ei roșie, de gemetele ei animalice. Spre dezgustul domnișoarei Temple, spectatorii șușoteau și aplaudau fiecare moment important, ca și cum s-ar fi aflat la circ. Știau ei oare cine era persoana torturată din fața lor – o frumusețe care rivaliza cu orice față princiară, răsfățata presei mondene, moștenitoarea unui imperiu? Tot ce vedeau ei erau o femeie care se zvârcolea încontinuu și o alta care le spunea ce experiență extraordinară trăia acea ființă. Pentru domnișoara Temple, acesta părea a fi rezumatul întregii existențe a Lydiei Vandaariff.

Dar, după ce calvarul se sfârși, domnișoara Temple se dojeni cu asprime. Nu credea că ar fi putut scăpa de cei doi soldați, dar era sigură că aceste clipe de haos, pline de zgomote și scântei, fuseseră singurele în care ar fi avut vreo șansă. De îndată ce oamenii lui d'Orkanez o dezlegară pe Lydia și îi coborâră trupul lipsit de vlagă de pe masă – domnișoara Poole șoptind ceva pe un ton mieros la urechea tinerei care părea dusă pe altă lume – soldații se apropiară de domnișoara Temple și o urcară în locul ei. Domnișoara Temple dădu din picioare, dar soldații o imobilizară imediat. În doar câteva secunde fără speranță se trezi întinsă pe spate, pe pernuțele de bumbac fierbinți și înmuiate de transpirația Lydiei, curelele blocându-i mijlocul, gâtul, pieptul, mâinile și picioarele. Masa fu înclinată pentru ca spectatorii de la balcon să-i vadă tot corpul – domnișoara Temple nu vedea decât lumina intensă a lămpilor cu parafină și o masă nedefinită de chipuri umbrite – la fel de nepăsătoare față de soarta ei ca și o șleahtă hămesită față de un animal înfricoșat, pe cale de a fi sacrificat.

Se uită la Lydia în timp ce tânăra care de-abia se ținea pe picioare – cu fața strălucind de sudoare, cu părul jilav la ceafă, cu ochii tulburi și gura deschisă – era examinată rapid de domnișoara Poole. Înfiorată, se gândi la scurta ei viață și la surprizele ei mai întâi o înșiruire de guvernante și mătuși, rivale și pretendenți la mâna ei, apoi Bascombe, Poole și Marchmoor… se va alătura lor, curând, programată să se îndrepte spre aceeași destinație, cu voința în jug, precum vita silită să trudească pe ogorul altuia.

Dar ce altceva își dorise? Domnișoara Temple nu era lipsită de intuiție, vedea cât de libere le făcuse Procesul să se simtă și pe Marchmoor și pe Poole și – nu se îndoia deloc – cât de repede își va întări voința Lydia Vandaariff. Chiar și Roger – în ciuda călușului, scoase un scâncet prelung când imaginea lui îi trecu prin fața ochiului interior – își înfrânsese pornirile dintr-o decență ce își avea rădăcinile în teamă și timiditate. Procesul nu-i făcea mai *înțelepți* – își aducea prea bine aminte felul în care Roger nu putea pune de acord faptele ei recente cu persoana cu care se logodise cândva – ci mai crânceni. Domnișoara Temple simți că se îneacă din nou când călușul de bumbac îi ajunse în gât. Ea era

deja mai crâncenă. Nu avea nevoie de tot bâlciul ăsta și, dacă ar fi avut forța unui bărbat și cravașa tatălui ei, toți ticăloșii ăștia ar fi stat acum în genunchi în fața ei.

Neluând în seamă discursul domnișoarei Poole, domnișoara Temple înțelese și că o mare parte din această luptă ținea de vise. Doamna Marchmoor scăpase de bordel, doamna Stearne de o văduvie anostă, iar domnișoara Poole de speranța naivă de a se mărita cu cel mai bun bărbat pe care îl putea găsi… așa ceva era ușor de înțeles. Ceea ce nu înțelegeau *ei* – ceea ce nimeni nu înțelegea, de la tatăl ei furios și mătușa ei până la Roger, Comte și Contessa, cu îngrozitoarele lor abuzuri – era natura propriilor ei dorințe, a propriile ei vise, făurite în soarele tropical și în briza umedă, sărată, a oceanului. Văzu în minte fragmentele sinistre din *Buna Vestire* a lui Oskar Veilandt, uimirea de pe chipul Mariei și mâinile albastre, strălucitoare, care își înfigeau unghiile de cobalt în trupul ei ce se abandona… dar ea știa că dorința ei, oricât de aţâţată ar fi fost de primitivismul acelei tranzacții fizice, se configura de fapt altundeva… culorile ei – pigmenții nevoii ei – existau înaintea interpunerii artistului – minereuri primordiale, fărâmițate, și săruri netratate, pene și oase, cochilii din care se scurgea o cerneală purpurie, pe o masă, încă mirosind urât, a mare.

Atât de grea era inima domnișoarei Temple, dar, printre bătăile ei puternice, tânăra simți că furia nestăpânită lua treptat locul fricii. Știa că nu va muri, căci scopul lor era coruperea, saltul peste actul în sine al morții spre lenta descompunere a sufletului ei, cu ajutorul viermilor care îi vor fi înfipți în minte. Nu va permite așa ceva. Va lupta. Va rămâne la fel, indiferent de cât va trebui să pătimească indiferent de chinuri – și îi va ucide pe toți! Întoarse scurt capul când unul dintre asistenții lui d'Orkanez se aplecă amenințător asupra ei și îi puse masca albă, cu ochelari de sticlă și metal, apăsând-o cu putere până când cauciucul negru i se lipi de față. Domnișoara Temple scânci înfundat, căci marginile de metal îi intrau în carne și erau extrem de reci. Dintr-o clipă într-alta curentul avea să trezească la viață sârmele de cupru. Știind că durerea cumplită era la doar câteva secunde distanță, domnișoara Temple nu putu decât să scuture iar din cap și să conchidă că Lydia Vandaariff era o bleagă și că pentru ea nu va fi nicio problemă, se va zvârcoli și va țipa doar ca să-i convingă că totul era în regulă, nu fiindcă nu avea încotro.

Doi soldați o aduseră în sală și pe această domnișoară Dujong, apatică, de-abia ținându-se pe picioare, și o lăsară pe podea. Nefericita femeie fusese înfășurată în robe albe și, dat fiind că părul îi atârna pe față, domnișoara Temple nu-și putu da seama de vârsta ei sau de cât de arătoasă era. Scoase din nou un scâncet și trase de legături.

Asistenții nu apăsară pe comutator. Tânăra îi blestemă amarnic fiindcă se jucau cu ea. Vor *muri* și ei. Toți vor fi pedepsiți. Îl

uciseseră pe Chang. Îl uciseseră pe Svenson. Dar acesta nu va fi sfârșitul… Domnișoara Temple nu era *pregătită* să-i lase să…

Legăturile din jurul capului erau strânse, dar nu cât să nu poată auzi împușcăturile… și strigătele furioase ale domnișoarei Poole – apoi alte împușcături și vocea domnișoarei Poole trecu de la furie la un țipăt de groază. Dar și acesta fu acoperit de o izbitură care clătină masa, alte țipete, mai puternice… și apoi simți miros de fum și căldura flăcării – a flăcării! – pe picioarele goale! Nu putea vorbi, nu se putea mișca, iar prin ochelarii groși nu vedea decât tavanul întunecat. Cine stinsese luminile? Se prăbușise tavanul? „Împușcăturile" auzite de ea fuseseră doar trosnetele grinzilor desprinse din tavan? Căldura se întețea la picioarele ei. O vor lăsa acolo să ardă de vie? Dacă nu o vor lăsa, dacă se va preface că e rănită, nu o vor ține de mâini îi va împinge și va fugi în direcția opusă… dar dacă cei ce o țineau captivă fugiseră deja și o lăsaseră acolo să ardă de vie?

Simți cum o prinde cineva de braț și se răsuci ca să se apuce de el – nu putea întoarce capul, nu putea vedea prin fumul din ce în ce mai gros – și să strângă – trebuia să o elibereze, trebuia! Își feri picioarele din calea flăcărilor care se apropiau de ea, înăbușindu-și un țipăt. Mâna o trase și domnișoarei Temple i se opri inima în loc – pentru ca, o clipă mai târziu, mâinile îi desfăceau cureaua care îi încingea mijlocul. Era o proastă – cum putea omul să o elibereze dacă îl ținea de braț? După alte câteva clipe care parcă nu se mai terminau legătura cedă și își dădu seama că are mâinile libere. Atenția salvatorului ei se îndreptă asupra picioarelor și, fără să mai stea pe gânduri, domnișoara Temple își duse mâinile la față și începu să tragă de mască. Găsi șurubul în care fusese fixată și își zdreli degetul rotindu-l. Ochelarii îi căzură de pe față și domnișoara Temple înșfăcă mai multe fire de cupru și se ridică în capul oaselor. Începu să învârtă casca deasupra ei, care arăta ca un luceafăr medieval, gata să o repeadă în capul celui care, cu mustrări de conștiință, se hotărâse să o salveze.

Salvatorul reușise să desfacă și celelalte legături. Acum domnișoara Temple simțea cum brațele lui i se strecoară pe sub picioare și în spate ca să o ia de pe masă și să o așeze cu picioarele pe podea. Tânăra făcu o grimasă – câtă îndrăzneală! – în alte împrejurări robele de mătase ar fi putut fi considerate lenjeria ei intimă – și se pregăti să aplice o lovitură cu casca în timp ce, cu cealaltă mână, își scoase călușul din gură. Fumul era gros – văzu flăcările înălțându-se dincolo de masă, o linie portocalie care separa balconul de scenă și bloca accesul la rampa mai îndepărtată, de unde veneau strigăte și unde deslușea siluete agitându-se prin întuneric. Trase adânc aer în piept și începu să tușească. Salvatorul își trecu mâna pe după talia ei,

venind mai aproape. Domnișoara Temple se pregăti să-l lovească în ceafa.

— Urmați-mă! Puteți merge?

Domnișoara Temple se opri în ultima clipă – vocea – șoväi – apoi bărbatul o trase sub perdeaua de fum. Tânăra deschise ochii, cu o plăcere nesperată când văzu pe cine avea în față și șocată de înfățișarea lui îngrozitoare, de parcă omul ar fi trecut prin Infern ca să o găsească.

— Puteți merge? strigă doctorul Svenson din nou.

Domnișoara Temple încuviință din cap, dând drumul la cască. Voia să-l ia în brațe și ar fi făcut-o, dacă doctorul nu ar fi tras-o de braț și nu ar fi arătat spre cealaltă femeie – Dujong? care venise de la conacul Tarr, iar acum ședea cu spatele lipit de peretele curbat al sălii cu mantaua doctorului aruncată peste picioare.

— Ea nu poate! strigă el pe deasupra flăcărilor care pârjoleau totul în cale. Trebuie să o ajutăm!

Femeia ridică privirea spre ei în timp ce doctorul o lua de braț, iar domnișoara Temple o sprijinea din partea cealaltă. Cei doi o ridicară anevoie de jos – undeva în mintea ei domnișoara Temple nu era deloc sigură – de fapt era iritată – de hotărârea lui Svenson de a mai lua pe cineva cu ei, deși acum femeia dădea semne că putea să meargă, murmurându-i ceva doctorului. Oare nu despre ea spusese domnișoara Poole că fusese „ispitită de Francis Xonck”? Oare nu era ea un fel de adept care se afla în posesia unor informații privilegiate? Ultimul lucru pe care și-l dorea domnișoara Temple era compania unei astfel de persoane, ca și îngrijorarea sinceră a doctorului în timp ce îi înlătura părul de pe fața plină de transpirație. Auzi pași în spatele lor și un sfârâit care se repetă – gălețile golite în foc – apoi tuși din cauza amestecului de abur și fum care îi izbi în față. Doctorul se aplecă spre femeie și îi strigă la ureche:

— …Chang! E un… aparat… dragonilor… nu… cărțile de sticlă!

Domnișoara Temple dădu din cap, dar, nu numai din cauza zgomotului, informațiile erau prea dense ca să le găsească o logică – prea multe alte senzații îi distrăgeau atenția – metalul fierbinte și lemnul spart de sub picioarele goale, mâna cu care o susținea pe femeie și brațul pe care îl ținea întins înainte, ca să se orienteze prin beznă. Ce se întâmplase cu luminile? Dinspre șirul de felinare care ardeau mai devreme răzbăteau doar câteva raze portocalii, ca un soare de iarnă, slab, incapabil să străpungă ceața – ce se întâmplase cu domnișoara Poole? Doctorul Svenson se întoarse – în spatele lor crescuse agitația – și o împinse pe femeie spre domnișoara Temple, care se împiedică. Apoi o înghionti din

spate, făcând-o să meargă mai repede. Văzu cum doctorul Svenson întinde un revolver spre urmăritori și îl auzi cum strigă:

— Haideți! Mai repede!

Înțelegând întotdeauna care îi erau nevoile imediate, domnișoara Temple își îndoi genunchii, aruncă brațul femeii peste umărul ei și apoi se îndreptă de spate scoțând un geamăt. Își trecu mâna pe după mijlocul femeii și, străduindu-se să nu cadă, se îndepărtă în vârful degetelor de perete și se apropie de rampă, sperând că panta o va ajuta să o care mai ușor pe domnișoara Dujong. Se loviră de peretele opus tocmai unde acesta se curba și amândouă țipară de durere (impactul fiind resimțit mai ales de umărul femeii mai înalte), se dădură înapoi și se clătinară pe picioare, aproape pierzându-și echilibrul, dar până la urmă domnișoara Temple reuși să-și ducă povara pe următoarea porțiune a pasajului învăluit în întuneric. Nu pentru mult timp, fiindcă se împiedică de ceva moale și se prăbuși împreună cu cealaltă femeie, căzătura fiind atenuată de trupul inert peste care nimeriseră. Domnișoara Temple bâjbâi în jur și dădu de un obiect din piele – șorțul – era unul dintre asistenții lui d'Orkanez – și apoi de o dâră lipicioasă, sângele lui, probabil. Își șterse mâna de șorț, își trase picioarele sub ea, o apucă pe domnișoara Dujong de subsuori și o împinse peste cadavru. Apoi o ridică în picioare – exasperată de faptul că pur și simplu nu era făcută pentru acest gen de acțiune – și, întinzând mâna, găsi o ușă boltită. Nu era încuiată și nici nu era blocată de cadavru. Cu o nouă sforțare o trase după ea pe domnișoara Dujong spre lumină și aer curat.

Merse așa cu femeia până când i se împleticiră picioarele și căzu pe covorul moale. Se întoarse în patru labe la ușa deschisă și se uită după doctorul Svenson. Fumul începea să se strecoare în încăpere. Nevăzându-l pe Svenson, închise ușa și se rezemă de ea ca să-și tragă sufletul.

Camera de toaletă era pustie. Auzi agitația din sala de operații și pașii grăbiți de pe holul cu oglinzi de pe partea cealaltă. Se uită la femeie, încercând să se ridice, și îi văzu tălpile înnegrite și tivul pârlit, decolorat, al robelor ei de mătase.

— Mă auziți? șuieră domnișoara Temple nerăbdătoare. Domnișoară Dujong? *Domnișoară Dujong.*

Femeia se întoarse spre ea, cu părul căzut pe față, abia putând să se miște din cauza mantalei doctorului Svenson, mult prea lungă. Domnișoara Temple oftă și se ghemui în fața femeii, străduindu-se să se arate cumsecade și grijulie, știind prea bine că avea prea puțin timp – sau chef, ca să fie sinceră – pentru așa ceva.

— Mă numesc Celeste Temple. Sunt prietenă cu doctorul Svenson. Doctorul ne va ajunge curând din urmă, sunt sigură – dar, dacă nu scăpăm, eforturile lui vor fi inutile. Mă

înțelegeți? Suntem în casa Harschmort. Vor să ne ucidă pe amândouă.

Femeia clipi ca o șopârlă de munte. Domnișoara Temple o prinse de bărbie.

— *Înțelegeți?*

Femeia înclină din cap.

— Mă iertați… m-au… îngăimă ea fluturând din mână, un gest vag, nedefinit. Nu mai pot să gândesc…

Domnișoara Temple pufni și, ținând-o în continuare de bărbie, îi îndepărtă cu mișcări repezi părul de pe față, șuviță cu șuviță, ca o pasăre care își dichisește cuibul. Femeia era mai în vârstă decât domnișoara Temple – în starea groaznică de acum nu era corect să spună cu câți ani – și, în timp ce se lăsa îngrijită, trăsăturile ei îi dezvăluiră atâta delicatețe și armonie încât domnișoara Temple simți, fără să vrea, un fel de simpatie față de ea.

— Nu face nimic, zise domnișoara Temple și zâmbi, puțin cam strâmb. Gândesc eu pentru amândouă – chiar prefer asta. Dar nu pot să și *merg* pentru amândouă. Dacă vrem să supraviețuim – să *supraviețuim*, domnișoară Dujong – trebuie să ne mișcăm.

— Elöise, șopti ea.

— Poftim?

— Mă numesc Elöise.

— Excelent. Asta simplifică lucrurile.

Domnișoara Temple nu riscă să deschidă ușa din față fiindcă știa că holul de dincolo de ea era plin de servitori și soldați – deși nu înțelegea de ce nu trecuseră pe aici ca să stingă focul. Oare interdicția de a pătrunde în această cameră secretă – una care, evident, juca un rol central în planurile diabolice ale Cabalei – era respectată de personal chiar și în momentele de criză? Reveni la Elöise, care încă mai stătea în genunchi, ținând în brațe o haină sfâșiată – mai mult ca sigur rochia în care venise aici.

— Au distrus-o, spuse domnișoara Temple, îndreptându-se spre dulapurile deschise. Așa fac ei. Propun să întorci capul…

— Vrei să te schimbi? întrebă Elöise, silindu-se să se ridice în picioare.

Domnișoara Temple dădu în lături ușile unui dulap și văzu oglinda perfidă din spatele lor. Privi în jur și găsi un scăunel de lemn.

— Nu. Vreau să sparg ceva.

Domnișoara Temple închise ochii în momentul impactului și tresări, încântată însă de rezultatul acțiunii ei. La fiecare lovitură se gândea la alt dușman – Spragg, Farquhar, Contessa, domnișoara Poole – și de fiecare dată când simțea durere în brațe

fața i se lumina de plăcere. De îndată ce reuși să facă o spărtură, cu toate că nu îndeajuns de mare ca să poată trece prin ea, domnișoara Temple întoarse capul spre domnișoara Dujong și zâmbi conspirativ.

— Am găsit o cameră secretă, șopti ea și, la încuviințarea șovăitoare a domnișoarei Dujong, începu să lovească din nou.

Era genul de activitate care i-ar fi luat pe puțin încă treizeci de minute, să lărgească gaura, să sfărâme fiecare ciob. Drept care domnișoara Temple își puse mintea la treabă și, lăsând scaunul, luă rochia sfâșiată a Elöisei. Cele două femei o întinseră pe jos ca să nu calce în vreun ciob și se strecurară prin oglindă. Ajunsă dincolo, domnișoara Temple strânse rochia, o făcu ghem și o aruncă înapoi în cameră. Privi pentru ultima oară spre ușa pe care veniseră, din ce în ce mai îngrijorată de întârzierea doctorului, se aplecă și uni ușile dulapurilor care se aflau de o parte și de alta a oglinzii ca să ascundă gaura. Se întoarse spre Elöise, care se zgribulea în mantaua lui Svenson.

— Ne găsește el, îi spuse domnișoara Temple. Hai, ia-mă de braț.

Nu scoaseră nicio vorbă în timp ce pășeau ușor pe coridorul acoperit cu un covor gros, fețele lor palide, pătate de fum și robele lor de mătase căpătând o nuanță roșiatică în lumina fantomatică a lămpilor cu gaz. Domnișoara Temple voia să se îndepărteze cât mai mult de sala de operații… și numai după aceea să se gândească la cum să se deghizeze și să scape de acolo… și totuși, la fiecare colț, privea înapoi și asculta, sperând ca doctorul să le ajungă din urmă. Oare le ajutase să scape de acolo sacrificându-se pe sine – mai mult de-atât, lăsând-o cu o persoană pe care nu o cunoștea și în care nu avea niciun motiv să se încreadă? Simți greutatea lui Elöise pe brațul ei și auzi din nou îndemnurile lui Svenson; „Haideți! Mai repede!”… și iuți pasul.

Coridorul îngust ajunse la o răspântie. Se continua în stânga, pe peretele din față era fixată o scară care urca spre o gură de aerisire, iar în dreapta era o draperie groasă, de culoare roșie. Domnișoara Temple întinse încet un deget și o dădu ușor la o parte. Era o altă cameră de observație, care dădea spre un salon pustiu, destul de mare. Dacă voia să scape de urmăritori, ultimul lucru de care avea nevoie era să mai spargă o oglindă. Se îndepărtă de draperie. Elöise nu putea urca scara. Hotărî să o ia la stânga.

— Cum te simți? întrebă în șoaptă domnișoara Temple, încercând să-i insufle cât mai multă încredere.

— Sigur mai bine. Mulțumesc pentru ajutor.

— Pentru puțin. Îl știi pe doctor. Suntem camarazi vechi.

— Camarazi?

Domnișoara Dujong se uită la ea și Celeste observă neîncrederea din ochii femeii – statura ei, aspectul ei plăpând, robele caraghioase – și simți din nou cum o cuprinde iritarea.

— Întocmai, răspunse ea. Poate ar fi mai bine dacă ți-aș spune că doctorul, eu și un individ pe nume Cardinalul Chang ne-am unit forțele împotriva unei Cabale alcătuite din mai multe figuri sinistre cu intenții sinistre. Nu știu pe care dintre ele le cunoști – Comte d'Orkanez, Contessa di Lacquer-Sforza, Francis *Xonck* (aici domnișoara Temple ridică semnificativ din sprâncene), Harald Crabbé, ministrul adjunct de externe și lordul Robert Vandaariff. Pe lângă ăștia, mai sunt și alți ticăloși, mai mici în rang – doamna Marchmoor, domnișoara Poole – pe care cred că o știi – Caroline Stearne, Roger Bascombe, mult prea mulți germani – e destul de greu să rezum toată povestea acum, dar se pare că totul are legătură cu prințul de Macklenburg și cu un fel de sticlă albastră, ciudată, din care se pot face cărți, cărți care stochează – sau consumă – amintiri, experiențe – este de-a dreptul extraordinar…

— Da, le-am văzut, șopti Elöise.

— Zău?

În vocea domnișoarei Temple își făcu loc dezamăgirea, fiindcă, pe neașteptate, tânăra simțise nevoia să descrie cuiva propria experiență ieșită din comun.

— Ne-au expus pe fiecare unei astfel de cărți…

— Cine? întrebă domnișoara Temple.

— Domnișoara Poole și doctorul… doctorul Lorenz, răspunse Elöise și înghiți în sec. Câteva femei n-au suportat… și au fost ucise.

— Fiindcă n-au vrut să se uite?

— Nu, nu – fiindcă s-au uitat. Au fost ucise chiar de carte.

— *Ucise?* Doar fiindcă s-au uitat în carte?

— Așa cred.

— Eu n-am fost ucisă.

— Poate fiindcă ești foarte puternică.

Domnișoara Temple pufni cu dispreț. Rareori respingea lingușeala, chiar și atunci când știa că interesul era în altă parte (ca atunci când Roger îi lăudase delicatețea și umorul, iar cu brațul din jurul taliei ei încercase să pornească explorator spre sud), dar ea chiar se *desprinsese* de carte, cu de la sine putere – o

realizare pe care i-o remarcase până și mereu condescendenta Contessa. Ideea că și opusul era posibil – că ar fi putut fi înghițită de carte, că ar fi putut *pieri* – îi trimise un fior pe șira spinării. Ar fi putut ceda fără nicio împotrivire, adevărat – conținutul cărții fusese atât de ispititor. Dar nu pierise – și, în plus, domnișoara Temple era absolut sigură că, dacă se mai uita într-o carte ca asta, fascinația ei avea să fie și mai mică, fiindcă, așa cum se eliberase odată, va ști cum să o facă și a doua oară. Se întoarse spre Elöise, în continuare nesigură de adevărata față a femeii.

— Dar și tu ești puternică, o persoană pe care dușmanii noștri au încercat să o recruteze – motiv pentru care ai și fost dusă la conacul Tarr. Tocmai de aceea purtăm robele astea – ca să ne inițiem în misterele lor diabolice, să trecem prin Procesul care ne frânge voința. Domnișoara Temple se opri și se privi, trăgând de robe cu amândouă mâinile. În același timp, deși nu aș numi-o *practică,* senzația mătăsii care se lipește de corp e, totuși… atât de…

Elöise zâmbi sau cel puțin încercă să zâmbească, domnișoara Temple văzând cum îi tremură buza de jos.

— Da, dar… vezi tu, nu-mi *amintesc*... Știu că am mers la conacul Tarr, dar pe Dumnezeul meu că nu mai știu de ce!

— Mai bine ne continuăm drumul, spuse domnișoara Temple, uitându-se ca să vadă dacă nu cumva femeia avea să izbucnească în lacrimi și răsuflând ușurată când văzu că nu. Și îmi poți spune ce anume îți amintești despre conacul Tarr. Domnișoara Poole a pomenit de Francis Xonck și, desigur, de colonelul Trapping…

— Sunt profesoara copiilor colonelului, așa m-a cunoscut domnul Xonck – da, a fost foarte atent de când a dispărut colonelul, spuse Elöise și oftă. Vezi tu, sunt confidenta surorii domnului Xonck, soția colonelului – am fost aici, la casa Harschmort, și în noaptea dispariției colonelului…

— Zău? făcu domnișoara Temple.

— M-am întrebat mereu dacă nu cumva am văzut ceva important, dacă nu cumva am auzit vreun secret ceva care să atâțe curiozitatea domnului Xonck, un lucru pe care să-l poată folosi împotriva frații lui sau care să-i ascundă rolul jucat în moartea colonelului…

— E oare posibil să fi știut cine l-a ucis și de ce?

— Habar n-am! răspunse Elöise exasperată.

— Dar dacă amintirile tale au dispărut, înseamnă că au meritat să-ți fie luate, observă domnișoara Temple.

— Da, dar pentru că am aflat ceva ce nu trebuia să aflu? Sau pentru că am fost – alt cuvânt mai potrivit nu văd – ispitită ca să iau parte la așa ceva?

Elöise se opri și își duse mâna la gură, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Disperarea femeii i se păru autentică domnișoarei Temple, știa la fel de bine ca oricare altul – din propria experiență cu cartea de sticlă – că ispita putea clinti până și sufletul cel mai neînduplecat. Dacă femeia nu-și putea aminti ce făcuse, dacă era măcinată de regrete, mai conta adevărul? Domnișoara Temple nu-și dădea seama – cum nu-și dădea seama nici de starea relativă a inocenței trupului ei. Pentru prima oară lăsă ca o undă de compătimire să-și facă loc în vocea ei.

— Și totuși, n-au vrut să te recruteze, zise ea. Domnișoara Poole le-a spus lui d'Orkanez și Carolinei că ești o adevărată pacoste.

Elöise răsuflă adânc și ridică din umeri.

— Doctorul m-a salvat dintr-o mansardă și apoi a fost capturat. Am pornit pe urmele lui, înarmată cu revolverul lui, și am încercat să-l salvez și eu. În tot acest timp – scuză-mă, mi-e greu să vorbesc despre asta – am împușcat un om. L-am împușcat mortal.

— Dar e formidabil. Eu n-am împușcat pe nimeni, dar am ucis un bărbat cu mâinile goale și pe încă unul cu ajutorul unei trăsuri.

Elöise nu răspunse, drept care domnișoara Temple continuă în ideea de a o încuraja să se destăinuie.

— Chiar am vorbit despre asta – în fine, atât cât se poate vorbi – cu Cardinalul Chang care, crede-mă, e un tip care vorbește puțin – un tip *misterios* aș putea spune – mi-am dat seama de asta din clipa în care l-am văzut pentru prima oară – mai ales fiindcă era îmbrăcat în roșu de sus și până jos, într-un vagon de tren, dis-de-dimineață, cu un brici într-o mână și cu o carte de poezii în cealaltă și purta ochelari fumurii, fiindcă fusese rănit la ochi – și, cu toate că habar n-aveam cine e, l-am remarcat imediat și, când l-am văzut din nou – când am devenit tovarăși de acțiune cu

doctorul – mi-am dat seama imediat cine e. Doctorul a spus ceva despre el – despre Chang – adineauri, adică în sala de operații – n-am înțeles ce din cauza strigătelor, a fumului și a focului – și, ce ciudat, am înțeles că, în condiții extreme, *informațiile* care ne asaltează unul dintre simțuri le anihilează pe celelalte. De exemplu, *mirosul, fumul și flăcările* pur și simplu mi-au inhibat simțul *auzului.* Este exact genul de lucruri care mă fascinează.

Merseră câteva clipe în tăcere înainte ca domnișoara Temple să-și aducă aminte cu ce începuse.

— A, da – motivul pentru care am vorbit cu Cardinalul Chang – ei bine, trebuie să-ți spun că tipul e foarte *periculos,* n-are niciun pic de milă – probabil că omoară oameni mai des decât îmi cumpăr eu pantofi – i-am spus de cei pe care i-am omorât eu și – ei bine, recunosc că mi-a venit foarte greu să vorbesc despre asta, cert e că până la urmă Chang m-a învățat cum poate o începătoare ca mine să folosească pistolul – să-ți împungi ținta cu vârful țevii. Înțelegi? Mi-a spus ce să *fac* ca să mă ajute să-mi controlez *sentimentele.* Fiindcă, la momentul acela, habar n-aveam cum să vorbesc de una sau de alta. Dar, lucrurile astea care s-au întâmplat – ne lămuresc în ce fel de lume trăim și cum să acționăm. Dacă nu l-ai fi împușcat pe tipul ăla, tu sau doctorul ați mai fi în viață? Eu aș mai fi în viață, dacă doctorul nu m-ar fi dat jos de pe masa aia?

Elöise nu răspunse. Domnișoara Temple sesiză că femeia se luptă cu îndoielile și își dădu seama că, pentru a învinge acele îndoieli și a accepta tot ce se întâmplase, trebuie să devii o persoană mult mai puțin inocentă.

— Dar tipul acela era însuși ducele de Stäelmaere, șopti Elöise. A fost un asasinat. Nu înțelegi – mai mult ca sigur mă vor spânzura!

Domnișoara Temple clătină din cap.

— Cei pe care i-am ucis *eu* erau niște ticăloși, spuse ea. Sunt sigură că acest duce era la fel – majoritatea ducilor sunt niște oameni pur și simplu *oribili*…

— Da, dar nimeni nu va lua în seamă…

— Prostii. Eu iau în seamă, la fel cum și tu iei în seamă, cum a luat și doctorul în seamă. În asta constă diferența. Singurul lucru pe care *nu* dau doi bani e părerea dușmanilor noștri.

— Dar… legea… ei vor fi crezuți…

Domnișoara Temple își exprimă opinia despre lege ridicând nepăsător din umeri.

— Probabil că va trebui să părăsești țara – doctorul te-ar putea lua cu el în Macklenburg sau ai putea să o însoțești pe mătușa mea într-un tur al restaurantelor din Alsacia – o soluție se găsește întotdeauna. De exemplu – uite ce naive suntem, alergând de colo-colo fără să cugetăm măcar o clipă!

Elöise privi în urmă, fluturând vag din mână.

— Dar… credeam că…

— Desigur, răspunse domnișoara Temple. Se vor lua după noi, dar nici eu, nici tu nu am avut prezența de spirit ca să căutăm prin buzunarele mantalei. Doctorul e un tip prevăzător – nu se știe niciodată – administratorul tatălui meu nu ieșea niciodată din casă fără un cuțit, o sticlă, carne uscată și o pungă de tutun ca să-și umple pipa o săptămână întreagă. Și, cine știe, s-ar putea să aflăm și ceva despre viața secretă a doctorului Svenson, adăugă ea cu un zâmbet șiret.

— Dar… dar sunt sigură că nu există așa ceva…

— Hai, să fim serioase, fiecare are secretele lui.

— Eu nu am, te asigur… nimic indecent…

Domnișoara Temple pufni cu dispreț.

— Decent sau indecent… Ce ai pe tine? Ia uită-te – ți se văd picioarele – picioarele goale! Ce rost mai are decența când suntem într-un pericol atât de mare – ne vânturăm pe coridoare astea fără să avem nici măcar corset! Avem noi vreo vină? Nu fi naivă – hai.

Domnișoara Temple întinse mâna și luă mantaua doctorului, dar imediat strâmbă din nas. Chiar dacă lumina roșiatică îi ascundea petele, mirosul de pământ, ulei și sudoare era prea puternic, ca și cel de lut albastru-violet, extrem de neplăcut. Încercă să o scuture, dar fără folos, stârnind câțiva nori mici de praf, apoi renunță. Domnișoara Temple vârî mâna într-unul din

buzunarele laterale și scoase o cutie cu cartușe pe care i-o dădu lui Elöise.

— Poftim – acum știm că e un om care poartă cartușe la el.

Elöise dădu din cap nervoasă, semn că nu era de acord cu gestul domnișoarei Temple. Domnișoara Temple îi întâlni privirea și își miji ochii.

— Domnișoară Dujong…

— Doamnă.

— Poftim?

— Doamnă. Doamna Dujong. Sunt văduvă.

— Condoleanțe.

Elöise ridică din umeri.

— M-am obișnuit.

— Excelent. Doamnă Dujong, zise domnișoara Temple pe același ton aspru, hotărât, problema e că Harschmort, în caz că nu ai observat, e o casă a măștilor, oglinzilor și minciunilor, a lipsei de scrupule și brutalității. Nu ne putem face iluzii – mai ales despre noi, fiindcă de asta se folosesc dușmanii noștri *cel mai mult.* Am văzut niște lucruri îngrozitoare, te asigur, și am suportat niște lucruri îngrozitoare. Și eu am trecut prin…

Domnișoara Temple simți că nu mai poate continua, copleșită de emoție, neputând decât să gesticuleze cu mantaua, scuturând-o.

— *Asta* e nimic. Căutăm prin haina cuiva. Și ce? Poate că doctorul Svenson și-a dat *viața* ca să ne salveze – crezi că i-ar păsa că ne-am uitat prin buzunarele lui, dacă asta ne-ar fi de folos – sau ne-ar ajuta să-l salvăm? Nu e deloc momentul să fim ridicole.

Doamna Dujong nu răspunse, evitând privirea domnișoarei Temple, apoi dădu din cap și întinse mâinile făcute căuș ca să primească tot ce se mai găsea prin buzunarele mantalei. Mișcându-se repede – în ciuda plăcerii pe care o simțea, domnișoara Temple nu avea obiceiul să continue cu critica după ce își exprima punctul de vedere – dădu de tabachera doctorului, de chibrituri, de celălalt card albastru, de o batistă extrem de murdară și de o mână de monede amestecate. Cele două femei priviră lung obiectele adunate și, cu un oftat, domnișoara Temple începu să le vâre la loc – fiindcă acela părea cel mai simplu mod de a le transporta.

— Până la urmă, se pare că ai avut dreptate – nu cred că am aflat nimic.

Domnișoara Temple ridică ochii și o văzu pe Elöise studiind tabachera de argint. Era simplă, lipsită de ornamentații, cu excepția câtorva cuvinte gravate elegant „*Zum Kupitänchirurgen Abelard Svenson, vom C.S.”*

— Poate că amintește de avansarea lui la gradul de căpitan-chirurg, șopti Elöise.

Domnișoara Temple înclină din cap. Băgă tabachera la loc în buzunar, știind că amândouă se întrebau cine i-o făcuse cadou – un coleg, o iubire secretă? Domnișoara Temple puse mantaua pe brat și ridică din umeri – dacă ultima inițială era „S” nu era interesant deloc, probabil un dar de la vreun frate sau văr insipid.

Își continuară drumul pe coridorul îngust, străjuit de felinare roșii, domnișoara Temple deprimată că doctorul nu li se alăturase, dar și puțin contrariată că nimeni nu pornise în urmărirea lor. Se abținu să nu ofteze, impacientată, când simți mâna celeilalte femei pe brațul ei și, întorcându-se spre ea, încercă să afișeze o expresie cât mai tolerantă.

— Îmi pare rău, începu Elöise.

Domnișoara Temple dădu să spună ceva – ultimul lucru pe care îl aprecia după ce lua la rost pe cineva era ca persoana respectivă să-i irosească timpul cu tot felul de scuze. Dar Elöise îi atinse brațul din nou și continuă să vorbească:

— Nu m-am gândit… sunt niște lucruri pe care trebuie să ți le spun…

— Chiar trebuie?

— Am fost urcată într-un dirijabil. M-au luat la întrebări. Nu știu ce le-am spus… de fapt, nu știu ce aș fi putut să le spun și ei să nu știe deja de la Francis Xonck… dar îmi aduc aminte ce m-au întrebat.

— Cine a pus întrebările?

— Doctorul Lorenz m-a drogat și m-a legat de mâini. Apoi, împreună cu domnișoara Poole, m-a făcut să le satisfac cele mai necuviincioase pretenții… n-am avut cum să mă împotrivesc… deși mi-e rușine când mă gândesc ce-am făcut…

Vocea femeii se stinse. Domnișoara Temple se gândi la ce pățise și ea, aflată la cheremul lui d’Orkanez și al Contessei, și simți cum i se strânge inima – dar nu se putu abține să nu se gândească la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Atinse ușor brațul acoperit de mătase al femeii. Elöise își trase nasul.

— Pe urmă m-a interogat ministrul Crabbé. Despre doctor. Și despre tine. Și despre acest Chang. Apoi despre motivul pentru care l-am ucis pe duce – nu-i venea să creadă că nu am fost pusă de altcineva să o fac.

Domnișoara Temple râse batjocoritor.

— Pe urmă m-a întrebat – încet, probabil ca să nu-l audă ceilalți – despre Francis Xonck. La început a vrut să știe cum am ajuns în slujba surorii domnului Xonck, apoi despre planurile *actuale* ale domnului Xonck. Dacă sunt în slujba lui *acum.* Când am răspuns că nu sunt – sau cel puțin nu *știu* dacă sunt – a întrebat despre Comte și Contessa – mai ales despre Contessa…

— Pare o listă întreagă, replică domnișoara Temple, care își pierduse răbdarea. Ce *anume* te-a întrebat despre ei?

— Dacă ei l-au ucis pe colonelul Trapping. O bănuia îndeosebi pe Contessa, cred că femeia asta nu le spune întotdeauna care sunt planurile ei sau face niște lucruri fără să-i pese dacă strică planurile celorlalți.

— Și ce i-ai spus ministrului adjunct Crabbé?

— Păi, absolut nimic – *nu știam* nimic.

— Și care a fost reacția lui?

— Păi, nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să spun cu siguranță…

— Dar dacă ai încerca să *ghicești?*

— Am să încerc… aș zice că s-a arătat înfricoșat.

Domnișoara Temple se încruntă.

— Nu vreau să-l jignesc pe colonelul Trapping, zise ea, dar, după câte am auzit… ei bine, se pare că lumea se interesează de el nu pentru calitățile lui. Pe cât de curios s-a arătat ministrul adjunct Crabbé, pe atât de insistent a fost și Comte d'Orkanez, care o presa pe domnișoara Poole să-i spună același lucru – și, dacă stau bine să mă gândesc, și Contessa și Xonck au făcut la fel, într-o trăsură care i-a luat de la gară. De ce se arată toți atât de preocupați de un ins atât de… *șters?*

— Nu-mi dau seama.

Cei care îl uciseseră pe colonel o făcuseră fără știrea celorlalți membri ai Cabalei… oare deja se întorseseră împotriva Cabalei – deja își făceau planuri să o trădeze? Trapping aflase ceva și fusese ucis înainte de a le spune celorlalți! Colonelul încă mai sufla când domnișoara Temple plecase de lângă el: ori fusese otrăvit de curând, ori imediat după aceea. Domnișoara Temple era în drum spre sala de operații… când ajunsese acolo, Comte era deja *înăuntru*... ca și Roger – îl văzuse pe Roger urcând scara

în spirală în fața ei. Nu i văzuse pe Crabbé sau pe Xonck – habar nu avea cine era Xonck și nici cine erau cei din Macklenburg. Dar în spatele ei în spatele tuturor și singură pe coridor… fusese Contessa.

Holul se sfârși. Într-o parte era o treia firidă acoperită de o draperie, în cealaltă o ușă. Traseră puțin draperia și priviră pe furiș. Această cameră de observație era dominată de un șezlong mai încăpător, drapat cu blănuri și pături de mătase. Pe lângă dulapul cu băuturi și masa de scris pe care le văzuseră și în celelalte camere, aceasta avea și un tub acustic de alamă și o grilă de metal care probabil că permiteau transmiterea instrucțiunilor de o parte și de alta a oglinzii. Nu era o cameră destinată în exclusivitate observării, ci și interogatoriilor… sau unui spectacol particular regizat pas cu pas.

Încăperea de dincolo de peretele de sticlă nu semăna cu niciuna din cele văzute până atunci la Harschmort de domnișoara Temple și o tulbura chiar mai mult decât sala de operații. Era o cameră în culori spălăcite, cu o podea simplă de lemn nelustruit, luminată de o lampă suspendată care arunca un cerc galben pe singura piesă de mobilier, un șezlong exact la fel cu cel dinainte, care se remarca atât prin absența blănurilor și a mătăsurilor, cât și prin inelele de metal înfipte în cadrul de lemn.

Dar, privind prin oglindă, domnișoara Temple simți că se sufocă nu la vederea șezlongului ci la apariția Contessei di Lacquer-Sforza, cu masca împodobită cu giuvaiere roșii pe față, cu portțigaretul lung între buze, uitându-se în jos la singura piesă de mobilier. Contessa scoase un rotocol de fum, își scuturâ portțigaretul pe podea și pocni din degete spre ușa deschisă din spatele ei, făcând un pas lateral ca să permită intrarea a doi bărbați cu pelerine cafenii, care aduceau una din cutiile lungi de lemn. Femeia îi așteptă să scoată capacul cu o rangă și să părăsească încăperea, apoi pocni iar din degete. Bărbatul care pătrunse în cameră, cu un amestec inegal de respect și condescendență amuzată, purta o uniformă închisă la culoare și o mască aurie ce îi ascundea partea de sus a feței. Avea părul spălăcit și rar, o bărbie lipsită de fermitate și, când zâmbi, domnișoara Temple observă că are și dinții stricați. Pe deget însă purta un inel mare, de aur… domnișoara Temple îi privi din nou uniforma… inelul era cu sigiliu… Acesta era prințul doctorului Svenson! Îl văzuse la Royale – și nu îl recunoscuse imediat într-o uniformă mai oficială și cu acea mască. Prințul se așeză în șezlong și i se adresă Contessei.

Domnișoara Temple și Elöise nu auzeau nimic. Apropiindu-se tiptil de grila de metal, domnișoara Temple văzu că era prevăzută cu un mic mâner rotund, de alamă. Îl apăsă, dar mânerul nu se mișcă, apoi încercă să-l întoarcă încet, ca să nu scârțâie. Mânerul

se roti fără zgomot și, dintr-odată, cele două femei îl auziră pe prinț.

— …mulțumit, desigur, entuziasmat chiar, deși deloc surprins, cred că vă dați seama, căci la fel cum cele mai puternice animale se recunosc de îndată ce se întâlnesc în pădure, tot așa și membrii societății înzestrați de la natură cu o superioritate de netăgăduit se privesc cu respect și își caută compania, fiind cât se poate de potrivit ca spiritele unite printr-o simpatie *fundamentală* să fie unite și printr-o simpatie mai apropiată de *corporal*…

Prințul își descheia gulerul de la tunică. Contessa rămăsese nemișcată. Domnișoarei Temple pur și simplu nu-i venea să creadă că un astfel de om îi putea descrie cu atâta nerușinare unei astfel de femei ceea ce avea să urmeze – deși știa că aroganța prinților nu putea fi subestimată. Își țuguie buzele, consternată de flecăreala lui monotonă, în timp ce prințul încerca să dea de cap șirului de nasturi de argint cu un deget palid, încârligat. Domnișoara Temple privi spre doamna Dujong, care arăta la fel de dezorientată, și își apropie buzele de urechea ei:

— Ăsta e prințul doctorului, șopti ea, iar ea e Contessa…

Înainte ca domnișoara Temple să mai adauge ceva, Contessa mai făcu un pas în cameră și închise ușa în urma ei. Zgomotul îl întrerupse pe prinț, care aprobă gestul cu un rânjet larg ce dădu la iveală un dinte cariat. Bărbatul își duse mâna la centură.

— Madame, mi-am dorit aceasta din clipa în care v-am sărutat mâna…

Vocea Contessei se auzi tare și ascuțit, cuvintele rostite clar și fără a ține cont de logica lor.

— Albastru Joseph albastru palat gheață consum.

Prințul rămase fără grai, cu gura căscată, cu degetele înțepenite. Contessa se apropie de el, trase gânditoare din portțigaretul lăcuit și scoase fumul pe gură în timp ce vorbea, de parcă, exercitându-și forța ascunsă, ar fi devenit și mai diabolică.

— Alteța Voastră, veți crede că v-ați făcut voia cu mine în această încăpere. Deși v-ar face mare plăcere, nu veți putea transmite această informație absolut nimănui, sub nicio formă. Ați înțeles?

Prințul încuviință din cap.

— Rendez-vous-ul nostru a durat treizeci de minute, prin urmare nu se poate ca în acest răstimp să mă fi întâlnit cu Lydia sau cu tatăl ei. Tot acum v-am destăinuit că d'Orkanez

preferă compania erotică a băieților. Nu veți putea transmite nici această informație, cu toate că, știind despre ce e vorba, nu veți refuza nicio cerere de-a lui d'Orkanez de a vă vizita neînsoțit mireasa. Ați înțeles?

Prințul încuviință din cap.

— În sfârșit, în pofida întâlnirii noastre din această seară, veți crede că acum ați dezvirginat-o pe domnișoara Vandaariff, înainte de nuntă, dovedind cât de mare vă e apetitul sexual, și cât de irezistibil vă consideră ea. În cazul că rămâne gravidă, aceasta se va datora în exclusivitate pornirii dumneavoastră necontrolate. Ați înțeles?

Prințul încuviință din cap. Contessa se întoarse la auzul unui ciocănit ușor în ușă. Femeia întredeschise ușa și, văzând cine era, o deschise larg pentru a-i permite persoanei să intre.

Domnișoara Temple își duse mâna la gură. Era Roger Bascombe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă calm Contessa.

— Voiați să știți… mă duc să iau cărțile din producția din seara aceasta și să mă întâlnesc cu ministrul adjunct…

— Îi duci cărțile lui d'Orkanez?

— Desigur.

— Știi pe care o vreau.

— Da, cartea lordului Vandaariff.

— Ai grijă să fie la locul ei. Și stai cu ochii pe domnul Xonck.

— De ce?

— Nu știu exact, domnule Bascombe – de aceea trebuie să-l supraveghezi îndeaproape.

Roger dădu din cap afirmativ. Privirea i se mută asupra celui din șezlong, care le urmărea conversația cu o curiozitate tâmpă, ca o pisică atrasă de o rază de lumină refractată de o prismă. Contessa urmări privirea lui Roger și surâse afectat.

— Spune-i lui d'Orkanez că până acum am făcut ce-aveam de făcut. Eu și prințul suntem în toiul unei întâlniri extrem de fierbinți, după cum se poate vedea.

Gândindu-se la absurdul situației, femeia își permise un chicot răgușit, apoi oftă cu o plăcere contemplativă, de parcă ar fi fost întreruptă dintr-o meditație prelungită.

— E groaznic când cineva nu poate rezista propriilor porniri… Contessa îi zâmbi lui Bascombe, apoi i se adresă prințului: Dragul meu Karl-Horst, îți faci voia cu trupul meu

chiar în acest moment – mintea ta e înțesată de senzații – niciodată n-ai avut parte de un asemenea extaz, care nu se va repeta niciodată. Întotdeauna îți vei raporta plăcerea viitoare la acest moment… și vei constata că lipsește ceva.

Femeia râse din nou. Prințul era roz la față, șoldurile îi tresăltau caraghios pe șezlong, iar unghiile îi zgâriau ușor brațele capitonate. Contessa se uită la Roger cu un zâmbet strâmb care îi confirma domnișoarei Temple că fostul ei logodnic se afla în puterea femeii la fel de mult ca și prințul. Contessa se întoarse spre bărbatul din șezlong.

— Acum… poți… *termina*, spuse ea îmbiindu-l ca pe un cățel care așteaptă un os mare.

La auzul cuvintelor ei, prințul înțepeni, respirând sacadat, scâncind, cu mâinile încleștate de șezlong. După ceea ce domnișoarei Temple i se părură a fi doar câteva clipe, bărbatul răsuflă adânc, cu umerii gârboviți de efort, iar zâmbetul dizgrațios îi reveni pe față. Își îndreptă pantalonii absent și se linse pe buze. Domnișoara Temple pufni îngrozită de întregul spectacol.

Ochii îi fură atrași de Contessa și își duse repede mâna la gură. Contessa privi încruntată direct în oglindă. Tubul acustic – mânerul fusese întors. Pufnetul domnișoarei Temple fusese auzit.

Contessa îi spuse lui Roger pe un ton poruncitor:

— E cineva acolo! Anunță-l pe Blenheim! Pe partea cealaltă – *imediat!*

Domnișoara Temple și Elöise se repeziră spre draperie în timp ce Roger se făcea nevăzut, iar Contessa se apropia cu pași mari de oglindă, neagră de furie. Când trecu pe lângă ea, prințul încercă să se ridice în picioare și să o ia în brațe.

— Draga mea…

Fără să se oprească femeia îl plesni peste față, făcându-l să cadă în genunchi. Ajunse în dreptul oglinzii și țipă de parcă le-ar fi văzut fețele speriate.

— *Oricine ai fi orice ai face tot vei muri!*

Domnișoara Temple o trase de mână pe Elöise dincolo de draperie, până la ușa din apropiere. Nu conta încotro o luau, trebuia să părăsească holul numaidecât. În ciuda jumătății de mască pe care o purta, furia de pe fața Contessei rivaliza cu cea a unei gorgone și, în timp ce trăgea de mâner, domnișoara Temple simți că tremură de frică. Se năpustiră pe ușă și o trântiră la loc – și scoaseră un țipăt de groază la vederea figurii melancolice care le răsărise în față. Era doar spatele ușii vopsite în negru, acoperit de un portret în ulei, sobru, impresionant, al unui bărbat în negru, cu ochii pătrunzători și buzele subțiri, reci – lordul Vandaariff,

căci în spatele lui se înălța spectrul casei Harschmort. Chiar dacă nu își încetini mersul, cu inima la gură, domnișoara Temple își dădu seama că pictura era opera lui Oskar Veilandt. Dar – nu era mort? Iar Vandaariff locuia la Harschmort numai de doi ani? Gemu de ciudă că nu se putea opri ca să se gândească mai bine!

Trecură ca vântul printr-o anticameră ciudată plină de picturi și sculpturi, cu podeaua în mozaic. Auziră pași din ce în ce mai aproape, drept care se repeziră în direcția opusă, trecând valvârtej pe lângă un colț, apoi pe lângă altul, până când ajunseră într-un foaier cu podeaua din marmură albă și neagră, lucioasă. Domnișoara Temple auzi un țipăt. Fuseseră văzute. Elöise o luă la stânga, dar domnișoara Temple o prinse de braț și o trase spre dreapta, către o ușă de metal impozantă, închisă la culoare, în ideea că o vor putea închide după ele ca să taie calea urmăritorilor. Se îndreptară într-acolo, lipăind cu picioarele goale pe pătratele de marmură, spre un palier de fier. Domnișoara Temple îi dădu mantaua lui Elöise și o împinse spre o scară în spirală din oțel sudat, apoi încercă să închidă ușa. Lisa nu se clinti din loc. Se propti din nou în ea, fără succes. Se lăsă în genunchi, scoase piedica de lemn care o ținea în loc și împinse ușa grea cu toată puterea, închizând-o tocmai când auzea pașii urmăritorilor răsunând pe marmura din foaier. Se lăsă din nou în genunchi și, cu ambele mâini, vârî piedica la loc sub ușă. Porni apoi după doamna Dujong, lovind treptele de metal cu picioarele ei albe, delicate și umede de transpirație.

Fiind vorba de o scară în spirală, treptele se îngustau pe măsură ce ajungeau la coloana de fier din centru și astfel, întrucât era mai mică, domnișoarei Temple i se păru corect să coboare pe partea interioară, la o jumătate de pas în urma lui Elöise, dar ținând-o de braț în timp ce aceasta se ținea cu cealaltă mână de balustradă. Scara de metal era foarte rece, mai ales pentru picioarele lor goale. Domnișoara Temple avea senzația că aleargă în cămașa de noapte pe schelele și pasarelele unei fabrici părăsite – ceea ce semăna foarte bine cu unul din acele vise ciudate care întotdeauna păreau să aibă un sfârșit straniu, cu oameni pe care aproape că nu-i știa. Coborând în goană, uimită de existența acestui turn de metal întunecat – *subteran* – domnișoara Temple se întrebă spre ce nou pericol se îndreptau, căci turnul i se păru cel mai înfiorător dintre toate.

Auzise ceva în spate – un zgomot? Trase de Elöise ca să se oprească, bătând-o ușor pe braț ca să nu vorbească și privi în susul scării. Auziră zgomot de pași nu din interiorul turnului, ci din *afara* lui – împreună cu fragmente de conversație. Pentru prima dată domnișoara Temple privi cu atenție pereții turnului – tot din oțel sudat – și observă mai multe fante mici, ciudate, asemănătoare cu cele văzute uneori pe peretele unei trăsuri, pentru a înlesni comunicarea cu vizitiul. Elöise o deschise pe cea mai apropiată. În locul unei ferestre deschise, descoperea un

dreptunghi de sticlă afumată prin care puteau vedea… și ceea ce le fu dat să vadă le tăie răsuflarea.

Văzură o încăpere enormă, ca un stup diabolic, cu pereții acoperiți de șiruri de celule în care se puteau uita fără nicio problemă.

— Sticlă afumată! șopti domnișoara Temple. Deținuții nu văd când sunt spionați!

— Privește, ăia să fie noii deținuți? întrebă Elöise.

În fața ochilor lor, celulele de la ultimul nivel se umpleau precum lojele de la teatru cu invitații casei Harschmort, mascați și îmbrăcați elegant, coborând prin trapele din tavanul celulelor, instalându-se pe scaune pliante, deschizând sticle de băutură, fluturând batiste spre ceilalți printre zăbrelele înspăimântătoare – un spectacol la fel de absurd și, după părerea domnișoarei Temple, la fel de ridicol, ca și cel pe care l-ar fi oferit enoriașii cocoțați pe arcada unei catedrale.

Cele două femei se aflau atât de sus, încât, chiar dacă își lipeau fața de sticlă, tot nu puteau vedea podeaua. Oare câte celule erau? Domnișoara Temple nu-și putea închipui câți deținuți puteau încăpea acolo. Cât despre spectatori, păreau a fi cel puțin o sută sau, cine știe, aritmetica nefiind punctul ei forte, poate trei sule pe care nerăbdarea îi făcea să vorbească din ce în ce mai tare, ca un motor care își mărește turația. Singurul indiciu privind scopul acelei adunări sau, de ce nu, al însești catedralei, îl constituiau conductele strălucitoare de metal care împânzeau pereții încăperii, legate între ele, răsărind precum vița-de-vie, dar de grosimea unui trunchi de copac. Deși domnișoara Temple era sigură că șirurile de celule acopereau toată sala, din cauza conductelor nu le putea vedea pe cele de jos – de unde deduse că erau mult mai importante decât celulele. Dar care era direcția conductelor și ce fel de lichid circula prin ele?

Domnișoara Temple întoarse capul brusc când un scrâșnet de metal ajunse până la ele ca un plesnet de bici – cineva deschidea ușa pe sub care strecurase piedica. Celeste o apucă de braț pe Elöise și o trase după ea.

— Unde mergem? întrebă Elöise dezorientată.

— Nu știu, ai grijă să nu ne împiedicăm de mantaua aia!

— Dar, dacă o ținem tot așa, doctorul n-o să ne mai poată găsi – suntem izolate! Jos trebuie să fie oameni – nimerim chiar în brațele lor! spuse Elöise iritată, dar se conformă, ridicând mantaua mai sus.

Domnișoara Temple nu făcu decât să pufnească disprețuitor, știind că alt soluție nu aveau.

— Ai grijă să nu aluneci, murmură ea.

În timp ce coborau, zgomotul de deasupra lor se amplifica, atât din direcția spectatorilor din celule, cât și dinspre ușa care era forțată de urmăritori. Curând auziră tropăit de cizme pe treptele de oțel. Fără să mai stea pe gânduri, cele două femei iuțiră pasul – oare unde se sfârșea turnul? – până când Domnișoara Temple se opri brusc și se întoarse spre Elöise, gâfâind amândouă.

— Mantaua, îngăimă ea, dă-o încoace.

— Lasă că o duc eu…

— Nu, nu, cartușele, cartușele doctorului – repede!

Elöise schimbă poziția mantalei, încercând să găsească buzunarul care trebuia, iar domnișoara Temple căută cu ambele mâini cutia masivă, o scoase și o desfăcu repede.

— Treci în spatele meu, șuieră domnișoara Temple. Și încearcă să ții pasul!

— Dar n-avem nicio armă, șopti Elöise.

— Întocmai! E întuneric poate le luăm ochii cu mantaua – hai, repede, scoate tot ce mai are prin buzunare tabachera și cardul de sticlă!

Domnișoara Temple trecu pe lângă Elöise și goli cutia pe scară, reușind să acopere cu cartușe vreo patru trepte. Zgomotul de cizme de deasupra lor se apropia de ele. Domnișoara Temple se întoarse spre Elöise, făcându-i semn nerăbdătoare să o ia din loc, înșfacă mantaua și o așeză pe trei trepte sub cele pe care erau cartușele, aranjând-o în așa fel încât să-i dea o formă cât mai curioasă. Privi în sus – urmăritorii aveau să apară dintr-o clipă într-alta – și porni la vale, cu robele ridicate și picioarele goale, dispărând imediat după primul colț.

Tocmai o ajunsese din urmă pe Elöise, când auziră un strigăt – cineva văzuse mantaua – și apoi prima căzătură, apoi o alta, urlete de durere și cartușe împrăștiate, zăngănit de săbii și strigăte disperate. Se opriră și ridicară privirea, dar domnișoara Temple nu avu nevoie decât de o fracțiune de secundă ca să vadă mișcarea rapidă și lumina reflectată. Scoase un țipăt ascuțit și se repezi la Elöise, ridicând-o și trăgând-o pe balustradă, într-un echilibru precar și cu picioarele la doar câțiva centimetri de sabia care încercase să le secere și acum sărea și ricoșa, scoțând scântei, alunecând pe trepte în jos. Femeile săriră de pe balustradă, uimite că încă mai erau în viață, și își continuară coborârea pe fondul furiei, confuziei și a vaietelor de durere de deasupra.

Sabia le îngreuna situația, cugetă domnișoara Temple scoțând un geamăt, căci apariția ei la baza scării cu siguranță avea să-i pună în gardă pe cei de acolo. Sau poate că nu – poate că-i va sfârteca! Optimismul ei nesecat o făcu să surâdă. Nu mai avea

nicio idee deșteaptă. Ajunseră la capătul scării și văzură o platformă la fel de înțesată de cutii ca și holul unui hotel în plin sezon. În dreapta, dând spre sala cea mare, era o ușă deschisă. În stânga, un alt bărbat cu o cască de alamă și un șorț de piele stătea ghemuit lângă o ferestruică de mărimea unui cuptor cu cărbuni, montată direct în coloana de oțel care se înălța prin scara spiralată. Omul examina cu atenție o tavă cu sticle și butelii cu dop de plumb pe care era clar că o primise prin ferestruică și o așezase pe podea. Lângă ferestruică, fixat de coloană, era un panou cu tot felul de butoane. Coloana era, de fapt, un ascensor.

Înfiptă în mijlocul podelei – probabil fără zgomot, altfel nu se explica nepăsarea omului într-un morman de paie folosite la împachetat, se afla sabia.

Pe ușă apăru un al doilea bărbat cu caschetă, care trecu pe lângă mormanul de paie, luă două sticle cu dop de ceară, una de un albastru-deschis, cealaltă de un portocaliu-aprins, și se întoarse repede pe aceeași ușă fără să scoată vreun cuvânt. Femeile rămaseră nemișcate, îndoindu-se că nu fuseseră văzute – oare căștile afectau vederea periferică a oamenilor și le atenuau auzul chiar atât de mult? Prin ușa deschisă domnișoara Temple auzi câteva ordine scurte, pași grăbiți și – era cât se poate de sigură – vocile mai multor femei.

Deasupra lor cele două femei auziră un cartuș care aluneca la vale, ricoșând de trepte și de peretele liftului. Urmăritorii își reluaseră coborârea. Cartușul zbură pe lângă ele, se rostogoli pe podea și se lovi de stiva de lăzi de lângă peretele opus, oprindu-se aproape de picioarele omului. Acesta se aplecă și îl privi uimit. Domnișoara Temple și Elöise erau pierdute.

Dincolo de ușă se auzi o voce de bărbat atât de bubuitoare, încât domnișoara Temple tresări din toate mădularele. Nu auzise niciodată așa ceva, nici măcar de la marinarii beți în timp ce traversa oceanul; această voce nu era puternică din cauza supralicitării corzilor vocale – tonul ei normal era exagerat într-un mod misterios, fascinant și tulburător. Vocea îi aparținea lui d'Orkanez.

— Bun venit *tuturor,* rosti Comte.

Bărbatul cu cască ridică privirea. O văzu pe domnișoara Temple. Tânăra coborî ultimele trepte, trecând pe lângă el.

— A sosit momentul să începem, strigă Comte, așa cum vi s-a spus!

Din celulele de deasupra lor – absurd, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat domnișoara Temple – mulțimea începu să cânte.

Nu se putu abține și privi prin ușa deschisă.

Un adevărat tablou viu – încadrată de ușa din față și de perdeaua argintie de conducte strălucitoare din spate, uriașa sală de operații, în care d'Orkanez dădea frâu liber intențiilor lui diabolice, era dominată de *trei* mese largi. La capătul fiecăreia

dintre ele se afla o cutie de lemn și alamă în care unul dintre bărbații cu cască introducea o carte de sticlă albastră ca și cum ar fi strecurat un cartuș în butoiașul unui revolver.

Insul cu cele două sticle stătea lângă prima masă și turna lichidul albastru în valva unui furtun negru, de cauciuc. Alte furtunuri negre se încolăceau în jurul mesei ca o colonie de șerpi, lucioase și dezgustătoare, dar și mai dezgustător arăta obiectul de dedesubt, ca o larvă fără culoare într-un cocon nefiresc. Domnișoara Temple privi spre cea de a doua masă și văzu cum fața domnișoarei Poole dispare sub o înfiorătoare mască neagră, de cauciuc, manevrată de unul dintre bărbații cu cască… apoi spre ultima masă, unde un al treilea bărbat atașa furtunuri trupului gol al doamnei Marchmoor. Privind în sus, spre celule, înalt și autoritar, cu o mască enormă de care atârna un tub negru, gros și lucios, ca o limbă de demon – Comte însuși. Trecu poate o clipă. Domnișoara Temple întinse mâna și închise ușa cu zgomot.

Și chiar în acel moment își dădu seama, sala de operații amintindu-i de ultima imagine de pe cardul de sticlă albastră al lui Arthur Trapping… femeia de pe masă fusese Lydia Vandaariff.

Elöise scoase un țipăt în spatele ei. Bărbatul cu cască o prinse pe domnișoara Temple pe după umeri, ca într-un clește, și o izbi de ușa închisă, apoi o aruncă pe podea.

Domnișoara Temple ridică ochii și îl văzu cu sabia în mână. Elöise înșfacă una din sticlele cu lichid portocaliu de pe tavă și se pregăti să o arunce în atacator. Spre surprinderea ambelor femei, în loc să o străpungă pe domnișoara Temple, omul se dădu înapoi și o luă la fugă în sus, pe scară, cât de repede îi permiteau casca și șorțul. „Nu-i mai trebuia decât niște aripi de liliac, gândi domnișoara Temple, ca să fie imaginea perfectă a diavolului șchiop.”

Femeile se priviră, uluite de cât de aproape fuseseră de moarte. Ușa se zgudui de câteva ori, iar scara răsună de strigătele celui care urca treptele în goană – strigăte la care omul primi răspuns în clipa în care îi întâlni pe urmăritori. Nu mai era timp. Domnișoara Temple o apucă de braț pe Elöise și o împinse spre ferestruica deschisă.

— Trebuie să intri aici, șuieră ea. *Intră aici!*

Nu știa dacă era loc pentru amândouă sau dacă ascensorul rezista la greutatea lor, dar se repezi la panoul de alamă cu butoane, forțându-și mintea obosită – avusese o zi mult prea plină și niciodată nu trecuse atâta vreme fără să mănânce sau să bea ceva – ca să se descurce cu butoanele… unul verde, unul roșu, unul albastru și unul foarte gros, de alamă. Elöise urca în ascensor, cu buzele strânse, cu o mână făcută pumn, iar cu cealaltă încleștată pe sticla portocalie. Strigătele de pe scară se

apropiau și cineva bătea cu putere în ușă. Când domnișoara Temple apăsă butonul verde, ascensorul dădu să se ridice. La butonul roșu, o luă în jos. Cel albastru nu părea să aibă niciun efect. Apăsă din nou butonul verde. Nu se întâmplă nimic. Îl încercă pe cel roșu și ascensorul coborî – poate vreo trei centimetri, dar coborî.

Ușa care ducea spre platformă se scutură din balamale.

Prinsese șpilul. Butonul albastru însemna că ascensorul trebuia să-și continue cursa – era folosit ca să prevină uzura inutilă a motoarelor datorată schimbării direcției în timpul cursei. Domnișoara Temple apăsă butonul albastru, apoi pe cel verde, și se aruncă pe ferestruică. Elöise o trase repede înăuntru, domnișoara Temple abia izbutind să-și tragă picioarele înainte ca liftul să o pornească în sus, prin coloana învăluită în beznă, ultimul lucru pe care cele două femei îl văzură fiind cizmele negre ale soldaților din Macklenburg care coborau anevoie ultimele trepte.

Poziția era extrem de incomodă și, după ce răsuflă ușurată că în primul rând urcau, că în al doilea rând urmăritorii nu reușiseră să le oprească și, în al treilea rând, rămăsese cu picioarele întregi, domnișoara Temple încercă să se miște puțin, însă descoperi că o împungea cu genunchii pe Elöise, iar cotul acesteia îi intra în ureche. Întoarse capul și se trezi cu urechea lipită de pieptul celeilalte femei, simțindu-i căldura și transpirația, pielea moale și chiar bătăile înfundate ale inimii, în ciuda ascensorului care zăngănea întruna, ca o taină șoptită într-un salon aglomerat. Domnișoara Temple își dădu seama că bustul îi era prins între picioarele celeilalte femei, care stătea cu genunchii lipiți de bărbie, în timp ce propriile ei picioare erau îndoite până la limita suportabilului sub ale lui Elöise. Nu mai avusese timp să închidă ferestruica, drept care își ținea picioarele cu o mână – cealaltă în jurul noii sale amice – de teamă să nu cadă din ascensorul care se ridica poticnit. Nu-și vorbeau, dar, după câteva clipe, simți cum femeia își eliberează un braț și apoi, deja recunoscătoare pentru confortul oferit neintenționat și, prin urmare, nerecunoscut, de trupul tovarășei ei de suferință, cum îi mângâie ușor părul.

— Sus vor încerca să-i schimbe direcția înainte de a apuca să coborâm, șopti ea.

— Știu, răspunse calm Elöise. Tu trebuie să ieși prima. Am să te împing de la spate.

— Pe urmă am să te trag de picioare.

— Ne descurcăm noi, n-ai grijă.

— Dar dacă sunt oameni acolo?

— E foarte posibil.

— Îi vom lua prin surprindere, conchise domnișoara Temple, sigură de sine.

Elöise nu răspunse, ci lipi capul femeii mai tinere de pieptul ei și respiră adânc, cu blândețe și mâhnire, un amestec pe care domnișoara Temple nu-l înțelese pe de-a-ntregul. O asemenea intimitate fizică cu o altă femeie era ceva neobișnuit pentru ea, ca să nu mai vorbim de intimitatea emoțională – dar era conștientă că aventurile prin care trecuseră le legaseră repede, la fel cum ocheanul elimina distanța dintre navă și țărm. La fel se întâmplase și în cazul lui Chang și al lui Svenson, doi bărbați pe care nu-i cunoștea cu adevărat, dar deveniți singurele ființe pe care se putea baza sau pentru care își făcea griji – o surpriză pentru ea, căci un astfel de gând o făcea să vadă întâmplările din ultimele zile din perspectiva întregii ei vieți. Nu-și cunoscuse mama. Domnișoara Temple se întrebă – timid și din ce în ce mai puțin sigură de ea, nu era momentul să se lase pradă contemplației sau sentimentalismului – dacă percepțiile pe care le avea acum, căldura trupului altei femei, contactul cu el, cel puțin în acel spațiu închis, infim, grija necontestată, aduceau cu cele pe care le-ar fi avut în preajma mamei ei. Cu obrajii îmbujorați de slăbiciune și dorință, domnișoara Temple își ascunse fața între brațul și pieptul femeii și scoase un suspin care o făcu să se cutremure.

Urcară pe întuneric până când ascensorul se opri brusc. Ușa se deschise și domnișoara Temple văzu uimirea de pe fețele a doi bărbați îmbrăcați în livreaua neagră a servitorilor de la Harschmort, unul cu mâna pe ușă, celălalt cu o altă tavă de lemn plină cu butelii și sticle, înainte ca să poată închide ușa cei doi, iar cei de jos să cheme ascensorul înapoi, domnișoara Temple își repezi picioarele – cu tălpile murdare ca ale oricărui copil al străzii – în fețele lor, făcându-i să se dea înapoi de dezgust, dacă nu chiar de teamă. Împinsă din spate de Elöise, domnișoara Temple sări din ascensor, țipând la cei doi bărbați ca o apucată, cu părul vâlvoi, cu fața mânjită de funingine și sudoare; apoi, căutându-l cu disperare, se aruncă asupra panoului de control, apăsând cu toată puterea pe butonul verde care ținea ascensorul pe loc.

Bărbații rămaseră cu gura căscată, din ce în ce mai înnegurați, dar încercarea lor de a riposta fu anihilată de apariția lui Elöise, care se chinuia să coboare cu picioarele înainte, cu robele de mătase strânse în jurul coapselor albe, cu chiloții de mătase la vedere, despicătura ce se arătă, întunecată, pentru o fracțiune de secundă, făcându-i pe cei doi să încremenească, înainte ca femeia să sară și să aterizeze neîndemânatic în genunchi. Elöise avea în mână sticla cu lichid portocaliu-aprins. La vederea ei, cei doi mai făcură un pas înapoi, expresia lor trecând brusc de la dorință perversă la rugăminte.

În clipa în care Elöise sări din ascensor, domnișoara Temple ridică mâna de pe buton și se îndreptă spre insul cu mâinile

goale, împingându-l cu toată puterea în cel cu tava. Amândoi se retraseră, clătinându-se, pe ușa de metal, în foaierul cu podeaua de marmură albă și neagră, atenți să nu scape pe jos încărcătura lor prețioasă. Domnișoara Temple o ajută pe Elöise să se ridice în picioare și îi luă sticla din mână. În spatele lor ascensorul se trezi la viață, dispărând în jos. Cele două femei intrară și ele în foaier, dar servitorii, care își mai reveniseră din șoc, nu le lăsară să treacă mai departe.

— Ce naiba vreți să faceți? strigă cel cu tava, făcând semn cu capul spre sticla din mâna domnișoarei Temple. De unde ați luat aia? Ne-ar putea… ne-ar putea… pe *toți*…

Celălalt șuieră spre ea.

— *Pune-o jos!*

— Pune-o *tu jos,* i-o întoarse domnișoara Temple. Pune tava jos și pleacă! Plecați amândoi!

— Nu vrem! spuse cel cu tava, mijindu-și ochii amenințător. Cine ești tu să-mi dai mie ordine? Dacă tu crezi că… doar fiindcă ești una din *curvele* stăpânului…

— *Dați-vă la o parte!* șuieră celălalt din nou. Avem treabă! O să pună biciul pe noi! *Iar* ne-ați făcut să așteptăm ascensorul!

Insul încercă să treacă pe lângă ele spre ușa turnului, dar cel cu tava nu se clinti din loc, privind cu o furie nemăsurată despre care domnișoara Temple știa că își avea rădăcina în mândria rănită și miza neînsemnată.

— N-o să treacă de noi! N-o să plece nicăieri! Trebuie să dea explicații – mie sau domnului Blenheim!

— N-avem nevoie de Blenheim! șuiera tovarășul lui. *Ultimul* lucru… pentru numele lui Dumnezeu…

— *Uită-te* la ele, zise cel cu tava, urâțindu-se din ce în ce mai mult la față. Astea nu participă la nicio ceremonie… astea se *ascund*… altfel de ce ar țipa?

Concluzia îl puse pe gânduri pe celălalt și, timp de câteva clipe, amândoi le priviră cu atenție pe femeile îmbrăcate mai mult decât sumar.

— Dacă le prindem, pun rămășag că ne alegem cu o răsplată.

— Dacă nu facem ce ni s-a spus, ne dau afară.

— Oricum trebuie să așteptăm să se întoarcă ascensorul.

— Mda… crezi că au furat robele alea?

În timpul acestui dialog obositor, domnișoara Temple se întrebă ce să facă, îndepărtându-se încet de ușă, pas cu pas. După cum șoviăiau și se ciorovăiau cei doi, își dădu seama că mai devreme sau mai târziu o vor face pe vitejii, deci trebuia să acționeze. În mână ținea sticla portocalie care, cu siguranță conținea o substanță chimică foarte periculoasă. Dacă o spărgea de capul unuia dintre ei, cel mai probabil îi anihila pe amândoi, și atunci putea să-și continue fuga. Dar, judecând după cum se fereau de ea, precum școlărițele de un păianjen, nu se putea baza că, în clipa în care o făcea țăndări, sticla nu le putea răni și pe ele – poate cu vaporii. Mai mult de-atât, sticla putea fi o armă excelentă pentru crizele sau negocierile viitoare și era de preferat să păstreze și nu să risipească tot ceea ce era de valoare. Pe de altă parte, trebuia să găsească o soluție ca să nu mai fie urmărite, fiindcă se săturase de toată *goana* asta care părea a nu se mai sfârși.

Cu un gest dramatic, domnișoara Temple își luă avânt și, scoțând un strigăt războinic, se prefăcu că vrea să-i spargă sticla de cap servitorului cu tava și care – din cauza tăvii – nu-și putea ridica mâinile ca să se apere. Dar spaima de sticlă fu atât de mare, încât omul ridică mâinile fără să vrea și, când brațul tinerei se lăsă în jos, o scăpă pe podeaua de marmură, sticlele și buteliile făcându-se țăndări cu un zgomot îndeajuns de convingător.

Servitorii ridicară ochii spre ea, amândoi cu capul între umeri în așteptarea loviturii, contrariați că domnișoara Temple nu dăduse drumul la sticla portocalie – și nici nu intenționase să-i dea drumul. Imediat privirile lor se întoarseră spre tavă, de unde se înălță șuierând un abur urât mirositor care o făcu pe domnișoara Temple să se înece. Mirosul acesta nu era, cum se așteptase ea, de lut albastru-violet, ci îi amintea de trăsura în care se chinuise să scape de trupul masiv al lui Spragg din care țâșnea sângele – miros concentrat de sânge de om. Trei dintre buteliile sparte își amestecaseră conținutul și se transformaseră – alt termen mai potrivit nu era – într-un fel de baltă arterială strălucitoare care se prelingea de pe tavă pe podea într-o cantitate mai mare decât lichidele inițiale – ca și cum combinația de substanțe chimice nu ar fi dat naștere la sânge, ci la și *mai mult* sânge, care se revărsa pe podeaua de marmură ca dintr-o rană invizibilă.

— Ce dracu’ faceți aici?

Cei patru priviră spre locul din care venea acea voce dezaprobatoare, ușa din spatele servitorilor, unde stătea un ins înalt cu favoriți grizonați, ochelari cu rame de sârmă și o carabină în brațe. Purta o pelerină lungă, neagră, a cărei eleganță îi făcea capul mai rotund și gura cu buze subțiri mai aspră. Servitorii se înclinară imediat și începură să se încurce în explicații.

— Domnule Blenheim… femeile acestea…
— Eram… ascensorul…
— Ne-au atacat…
— Sunt fugare…

Domnul Blenheim îi întrerupse cu iuțeala unui satâr de măcelărie.

— Luați tava, umpleți-o din nou și duceți sticlele și buteliile unde trebuie. Trimiteți o fată să curețe podeaua. Anunțați-mă când ați terminat. Vi s-a spus cât de însemnată e misiunea voastră. Nu vă asigur că vă veți păstra slujbele.

Fără să scoată un cuvânt, cei doi luară tava plină de lichid și trecură în pas alergător pe lângă stăpân, cu capul plecat. Blenheim trase de câteva ori aerul pe nas, trecându-și ochii peste balta sângerie, și își opri privirea asupra femeilor. Fixă sticla portocalie din mâna domnișoarei Temple, dar nu reacționă în niciun fel. Arătă spre ele cu carabina.

— Voi două veniți cu mine.

Merseră înaintea lui, direcționate la fiecare cotitură de ordine monosilabice răstite, până când ajunseră în fața unei uși de lemn excesiv ornamentate. Blenheim privi repede în jur și o descuie, poftindu-le să intre. Le urmă imediat, demonstrând o sprinteneală surprinzătoare pentru dimensiunile lui, și ferecă ușa, vârând cheia – una din cele multe de pe un inel de argint, după cum observă domnișoara Temple – la loc, într-un buzunar de la vestă.

— E mai bine să vorbim feriți de lume, spuse el, privindu-le cu niște ochi reci, indiferenți, care nu reușeau să-i ascundă pragmatismul feroce.

Blenheim schimbă poziția carabinei din mână cu o ușurință care le dădu fiori celor două femei.

— Pune sticla aia pe masa de lângă tine.
— Chiar vreți asta? întrebă domnișoara Temple cu o politețe exagerată.
— Fără întârziere.

Domnișoara Temple își făcu ochii roată prin încăpere. Tavanul era înalt și pictat cu scene din natură – jungle, cascade și un cer nesfârșit – reprezentând probabil Africa, India sau America. Pe fiecare perete erau expuse arme, artefacte și trofee de vânătoare – capete împăiate, piei, colți și gheare. Podeaua era acoperită de un covor gros, iar mobila era capitonată cu piele de cea mai bună calitate. Încăperea mirosea a fum de trabuc și a praf, domnișoara Temple observând în spatele domnului Blenheim o servantă enormă cu mai multe sticle decât și-ar fi putut închipui că există într-o lume civilizată și bănui că, dată fiind natura exploratorie a decorului, printre ele trebuia să fie multe băuturi și poțiuni din

adâncurile întunecate ale culturilor primitive. Domnul Blenheim își drese glasul mai mult decât era nevoie și, înclinând din cap supusă, domnișoara Temple așeză sticla unde îi spusese el. Apoi îi aruncă o privirea lui Elöise și îi văzu ochii întrebători. Tânăra o luă de mână – mâna în care Elöise ținea cardul de sticlă albastră – acoperind-o cu a ei.

— Așadar, dumneavoastră sunteți domnul Blenheim? întrebă ea, neavând ideea ce subînțeles ar vrea să-i transmită.

— Întocmai, răspunse omul grav, cu o undă de trufie.

— Am auzit de dumneavoastră de foarte multe ori.

Bărbatul nu răspunse, privind-o cu atenție.

— De *foarte multe ori,* zise și Elöise, încercând ca vorbele ei să sune mai tare decât o șoaptă.

— Eu sunt administratorul acestei case. În care produceți tot felul de neplăceri. Adineauri erați chiar în drumul stăpânului, spionând ca niște ticăloase – n-are niciun rost să negați. Și pun pariu că ați făcut stricăciuni și prin turn cum mi-ați stricat și podeaua!

Din nefericire pentru domnul Blenheim, acuzațiile lui – fără doar și poate era un om a cărui autoritate depindea de capacitatea lui de a trece în revistă infracțiunile aveau efect numai asupra celor care se simțeau cât de cât vinovați. Domnișoara Temple înclină din cap doar ca să-i arate că îi înțelege iritarea.

— Din punct de vedere administrativ, aș spune că o casă atât de mare e foarte greu de condus. Aveți mulți angajați? Eu însămi m-am gândit uneori la proporția corectă dintre numărul de angajați și mărimea unei case – sau, mai degrabă, ambiția unei case, dat fiind că de multe ori obiectivul social al unei persoane o ia înaintea resurselor ei fizice…

— Ați *spionat.* Ați pătruns în pasajul care duce la apartamentul stăpânului!

— Parșiv pasaj, replică domnișoara Temple. Mai curând pe *stăpânul* dumneavoastră ar trebui să-l faceți ticălos…

— *Ce făceați acolo? Ce-ați auzit? Ce-ați furat? Cine v-a plătit să faceți asta?*

Fiecare întrebare a domnului Blenheim era mai vehementă decât precedenta, drept care la ultima se înroși de tot la față, scoțând în evidență firele de păr alb din favoriții lui grizonați, făcându-l și mai demn de dispreț în ochii domnișoarei Temple.

— Vai de mine, domnule Blenheim… tenul dumneavoastră! Poate că ar trebui să o lăsați mai ușor cu ginul!

— Pur și simplu ne-am rătăcit, interveni calm Elöise. A fost un incendiu…

— Știu!

— Se vede și pe fețele noastre… rochia mea… adăugă Elöise și îi atrase privirea asupra mătăsii înnegrite care îi învăluia gambele bine făcute.

Blenheim se linse pe buze.

— Asta nu înseamnă nimic, mormăi el.

Dar pentru domnișoara Temple însemna foarte mult: faptul că omul încă nu le predase stăpânului îi demonstra că domnul Blenheim avea planul lui. Arătă spre capetele împăiate și armele expuse pe pereți cu un gest vag și cu un zâmbet conspirativ.

— Curioasă încăpere, zise ea.

— Ba nu e curioasă deloc. Este camera trofeelor.

— N-am nicio îndoială, dar, cu alte cuvinte, este o cameră a bărbaților.

— Și ce-i cu asta?

— Noi suntem femei.

— Nu văd legătura.

— *Legătura,* domnule Blenheim, spuse domnișoara Temple clipind din ochi fără sfială, trebuie să o aflăm de la dumneavoastră.

— Cum vă numiți? întrebă Blenheim, cu buzele strânse și privirea țintă. Ce știți?

— Depinde de persoana pe care o slujiți.

— Răspundeți-mi *imediat!*

Domnișoara Temple dădu din cap înțelegătoare, de parcă Blenheim s-ar fi înfuriat pe vreme și nu pe ea.

— Nu vrem să vă facem necazuri, explică ea. Și nici nu vrem să ofensăm pe cineva. Dacă, de exemplu, sunteți puternic atașat de domnișoara Lydia Vandaariff…

Blenheim îi expedie sugestia tăind aerul cu mâna. Domnișoara Temple dădu afirmativ din cap.

— Sau poate că i-ați făcut un jurământ de credință lordului Vandaariff, sau Contessei, sau lui Comte d'Orkanez, sau domnului Francis Xonck, sau ministrului adjunct Crabbé sau…

— Îmi veți spune tot ce știți indiferent pe cine slujesc eu.

— Desigur. Dar, mai întâi, cred că știți că în casa asta au pătruns mai mulți *agenți.*

— Bărbatul în roșu… spuse Blenheim și dădu din cap impacientat.

— Și celălalt, adăugă Elöise, de la carieră, cu balonul…

Din nou Blenheim le făcu semn să treacă la alt subiect.

— Pe ăștia i-am prins, șuieră el. Dar de ce aleargă prin casă și își sfidează stăpânii două dintre adepte în robe albe?

— Vă întreb din nou, domnule, la care stăpâni vă referiți? făcu domnișoara Temple.

— Dar… zise Blenheim și se opri, apoi înclină din cap de câteva ori, ca și cum i s-ar fi confirmat gândurile. Atunci deja… complotează unii împotriva altora…

— Știam noi că nu sunteți un naiv, șopti Elöise, fără speranță.

Domnul Blenheim nu răspunse imediat, iar domnișoara Temple, deși nu riscă să-i arunce o privire lui Elöise, profită de moment și o strânse de mână.

— În timp ce Comte se află jos, în sala cea mare, spuse ea, speculând, iar Contessa este într-o cămăruță împreună cu prințul… unde este domnul Xonck? Sau ministrul adjunct Crabbé?

— Sau unde se crede că ar fi? întrebă Elöise.

— Unde este lordul Vandaariff?

— Este… zise Blenheim și se opri.

— Știți unde îl puteți găsi pe stăpânul dumneavoastră? întrebă Elöise.

Blenheim clătină din cap.

— Dar încă nu mi-ați…

— Dumneavoastră ce *credeți* că făceam noi? întrebă domnișoara Temple dând frâu liber exasperării. Am scăpat din sala de operații… am scăpat de domnișoara Poole…

— Care a venit cu ministrul Crabbé în dirijabil, adăugă Elöise.

— Apoi am auzit ce punea la cale Contessa în camera dumneavoastră secretă, reluă domnișoara Temple, și de acolo am făcut tot posibilul să-l surprindem pe Comte în laboratorul lui.

Blenheim se încruntă la ea.

— Pe cine *nu* am deranjat? întrebă domnișoara Temple răbdătoare.

— Pe Francis Xonck, șopti domnul Blenheim.

— Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

Domnul Blenheim își mușcă buza. Domnișoara Temple continuă:

— Vedeți… *noi* n-am divulgat nimic… dumneavoastră ați intuit singur și ați dedus faptele. Deși… dacă v-am ajuta… domnule Blenheim… ne-ați ajuta și dumneavoastră pe noi?

— Poate că da. Acum nu pot să spun, numai dacă știu la ce fel de *ajutor* te referi.

Domnișoara Temple îi aruncă o privire Elöisei, apoi se aplecă spre Blenheim ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret.

— Știți unde se află domnul Xonck… chiar în acest moment?

— Toată lumea trebuie să fie în sala de bal… mormăi Blenheim… dar pe el nu l-am văzut.

— Sunteți *sigur?* întrebă domnișoara Temple, de parcă acest lucru ar fi fost extrem de important. Și dacă vă arăt ce face?

— Unde?

— Nu unde, domnule Blenheim… nu *unde*... ci *cum.*

Domnișoara Temple zâmbi și, lăsând mâna lui Elöise, îi arătă cardul de sticlă albastră.

Domnul Blenheim încercă să-l apuce, pofticios, dar domnișoara Temple îl trase înapoi.

— Știți ce poate… începu ea, dar, până să mai adauge ceva, Blenheim făcu repede un pas spre ea, o înșfacă de braț cu o mână, iar cu cealaltă îi smulse cardul.

Blenheim se dădu înapoi și se linse iarăși pe buze, plimbându-și privirea de la card la femei și înapoi.

— Trebuie să aveți grijă, spuse domnișoara Temple. Sticla albastră e foarte periculoasă. Te zăpăcește… dacă privești în ea pentru prima oară…

— Știu despre ce e vorba! mârâi Blenheim și se îndepărtă de ele, spre ușă, pentru a o bloca.

Ridică ochii spre cele două femei pentru ultima dată și apoi îi ațintì asupra sticlei. Privirea i se înceţoșă când pătrunse în lumea de acolo. Domnișoara Temple știa că Blenheim îi vedea pe prinț și pe doamna Marchmoor, imagini mult mai fascinante pentru el decât cele în care Roger îi privea lacom picioarele, în timp ce stătea culcată pe sofa, și întinse mâna încet, fără zgomot, spre cea

mai apropiată panoplie de unde luă un pumnal scurt, ascuțit, cu o lamă care se curba în stânga și în dreapta ca un șarpe de argint. Domnul Blenheim scoase un icnet și se clătină – ciclul cardului luase sfârșit – dar rămase pe loc, abandonându-se unui bis pe care nu și-l putea refuza. Având grijă să se înțepenească bine pe picioare și amintindu-și sfatul lui Chang, domnișoara Temple se apropie de domnul Blenheim din lateral și înfipse pumnalul în el până la plăsele.

Bărbatul căscă gura, făcu ochii mari și ridică privirea de pe card. Domnișoara Temple scoase pumnalul cu ambele mâini, efortul făcându-l pe Blenheim să se aplece spre ea. Privi în jos, la pumnalul plin de sânge, apoi la fața ei. Tânăra îl înjunghie din nou, de data aceasta mai sus, implântându-i lama între coaste. Domnul Blenheim scăpă cardul pe covor și smulse pumnalul din mâna domnișoarei Temple, dându-se înapoi. Scoase un geamăt și căzu în genunchi, cu sângele țâșnindu-i din abdomen. Nu mai putea răsufla și – din fericire pentru cele două femei – nu mai putea scoate niciun zgomot. Căzu pe o parte și rămase nemișcat. Domnișoara Temple, mulțumită că pe covor se insinua deja un nou desen, roșiatic, îngenunche repede și își șterse mâinile.

Ridică privirea spre Elöise, care nu se mișcase deloc, urmărind transfigurată cum administratorul răsufla din ce în ce mai rar.

— Elöise? șopti ea.

Elöise se întoarse iute spre ea, dezmeticită, eu ochii mari.

— Totul e în regulă, Elöise?

— A, da. Iartă-mă… nu… nu știu… credeam că doar ne vom furișa pe lângă el…

— Ne-ar fi urmărit.

— Desigur. Desigur! Nu… da, Dumnezeule…

— Era dușmanul nostru de moarte! exclamă domnișoara Temple simțind că își pierde stăpânirea de sine.

— Desigur… cred că e din cauza… poate cantitatea de sânge…

Fără să vrea, tonul acuzator din vocea lui Elöise slăbise înverșunarea domnișoarei Temple, fiindcă, până la urmă, crima nu-i stătea deloc în fire și, cu toate că știa prea bine că procedase cum trebuia, știa și ce anume înfăptuise – o *crimă* – cu *sânge rece* – și din nou simți că totul se derulase atât de repede, prea repede ca să-și păstreze controlul asupra a ceea ce credea și a ceea făceau faptele din ea. Lacrimile îi arseră colțurile ochilor. Elöise se aplecă brusc spre ea și o strânse de umeri.

— Nu asculta ce spun, Celeste… sunt o proastă… crede-mă! Ai făcut foarte bine!

Domnișoara Temple pufni cu dispreț.

— Cred că ar trebui să-l dăm la o parte din ușă.

— De acord.

Îl apucă fiecare de câte un braț, dar efortul de a ascunde cadavrul voluminos – căci între timp Blenheim își dăduse duhul – după o mică bibliotecă le făcu să răsufle din greu, Elöise sprijinindu-se de un fotoliu din piele, domnișoara Temple ștergând pumnalul de mâneca domnului Blenheim. Oftând din nou la gândul sarcinilor pe care și le asuma o minte pragmatică, tânăra lăsă pumnalul jos și începu să-l caute prin buzunare, adunând într-o grămăjoară tot ce găsea: bancnote, monede, batiste, chibrituri, două trabucuri întregi și unul început, creioane, bucăți de hârtie goală, cartușe pentru carabină și un inel cu tot atâtea chei cât să deschidă toate ușile din Harschmort. În buzunarul de la piept mai era o cheie… toată din sticlă albastră. Domnișoara Temple făcu ochii mari și îi ridică spre tovarășa ei.

Elöise nu se uita la ea. Se prăbușise în fotoliu, cu un picior în sus, albă la față, cu ochii încețoșați, ținând în mâini cardul albastru. Domnișoara Temple rămase cu cheia de sticlă în mână, întrebându-se cât timp îi luase lui Elöise… și de câte ori trăise ea senzațiile doamnei Marchmoor pe sofa. Elöise lăsă să-i scape un geamăt printre buzele întredeschise și tânăra începu să se simtă stânjenită. Cu cât se gândea mai mult la ce trăise ea prin intermediul sticlei albastre – pofta, cunoașterea, delicioasa imersiune și, desigur, propriul eu văzut dintr-un unghi mai puțin plăcut – cu atât știa mai puțin cum ar trebui să se simtă. Atacurile asupra propriei persoane (care păreau că au loc ori de câte ori se urca într-o trăsură) le deslușise cum trebuia și, prin urmare, o umpleau de furie. Dar aceste incursiuni *mentale* îi dăduseră peste cap tot ceea ce știa ea despre decență, despre dorință și despre experiență, punându-i sub semnul întrebării toate certitudinile.

Elöise era văduvă, în căsnicia ei trebuie să fi găsit un echilibru în privința chestiunilor de ordin fizic, dar, în loc de rațiune și detașare, domnișoara Temple observă cu surprindere câteva broboane de transpirație pe buza de sus a femeii și simți un freamăt în coapse la gândul că asista la satisfacerea nemijlocită a dorinței cuiva (un lucru cu care nu se mai confruntase până acum, dacă nu punea la socoteală săruturile lui Roger și încercările acestuia de a-i pipăi trupul, ceea ce acum – prin încordarea voinței – nu mai voia să accepte). Nu se putea abține să nu se întrebe, și din curiozitate, și din mândrie, dacă la fel arătase și ea.

Văduva era îmbujorată la față, mușcându-și cu dinții buza de jos, cu degetele albite de forța cu care strângeau sticla, cu răsuflarea întretăiată de suspine, cu roba de mătase alunecând de pe ea, îndeajuns de moale și de subțire ca să-i descopere sfârcurile întărite ale sânilor, legănatul aproape imperceptibil al

șoldurilor, cu un picior întins pe covor, mișcând din degete la tot felul de impulsuri ascunse; ca să fie tacâmul complet, fascinând-o și tulburând-o pe domnișoara Temple și mai mult, Elöise încă mai purta masca împodobită cu pene – fapt care, într-o oarecare măsură, o făcea pe domnișoara Temple să creadă că nu se uită, la Elöise, ci de-a dreptul la o Femeie Misterioasă, așa cum fusese și ea în oglinda olandeză a Contessei. Continuă să privească în timp ce Elöise repeta ciclul cardului, domnișoara Temple putând acum să localizeze, la același icnet ușor, momentul în care doamna Marchmoor îl trage pe prinț în ea, încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui, cu toată puterea… Domnișoara Temple se întrebă cum de fusese în stare să-și desprindă privirea de pe card fără nicio dificultate – în timp ce Elöise părea prinsă ca într-o capcană. Ce spusese Elöise despre carte – despre puterea ei de a ucide oameni, despre cum leșinase? Cu o hotărâre care, poate prea des în viața ei, îi întrerupea brusc reveria, tânăra întinse mâna și smulse cardul din mâinile tovarășei ei.

Elöise ridică privirea, neștiind ce se întâmplase și unde se afla, cu gura deschisă și ochii tulburi.

— Totul e în regulă? întrebă domnișoara Temple. Pur și simplu te-ai pierdut în cardul ăsta.

I-l arătă lui Elöise. Văduva se linse pe buze și clipi de mai multe ori.

— Dumnezeule… îmi cer scuze…

— Ești roșie la față, remarcă domnișoara Temple.

— Mai mult ca sigur, murmură Elöise. Nu eram pregătită…

— Cardul are același efect ca și cartea – te *implică* la fel de mult, chiar dacă nu la fel de *profund* – fiindcă nu e aceeași cantitate de sticlă și, prin urmare, nu sunt tot atâtea *întâmplări.* Parcă spuneai că nu ai rezistat cărții.

— Așa e.

— Cardului se pare că i-ai rezistat prea bine.

— Poate… și totuși, cred că am descoperit ceva care ne poate fi de folos…

— Mă înroșesc la gândul a ceea ce ar putea fi.

Elöise se încruntă, căci, în ciuda slăbiciunii ei, nu era dispusă să accepte tonul batjocoritor al unei femei mai tinere, dar domnișoara Temple se grăbi să zâmbească sfios și să o bată ușor pe genunchi.

— Să știi că arătai foarte bine, spuse domnișoara Temple și surâse viclean. Crezi

că doctorul Svenson te-ar fi găsit și mai atrăgătoare?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, murmură Elöise, înroșindu-se din nou.

— Sunt sigură că nici el nu înțelege. Dar spune-mi, ce-ai descoperit?

Elöise inspiră adânc.

— Ușa aia e încuiată?

— Da.

— Atunci ai face mai bine să iei loc, trebuie să *discutăm.*

— După cum știi, începu Elöise, sunt sau cel puțin am fost – profesoara copiilor lui Arthur și Charlotte Trapping, doamna Trapping fiind sora lui Henry și a lui Francis Xonck. În general, se crede că promovarea rapidă a colonelului Trapping s-a datorat mașinațiunilor domnului Henry Xonck, deși acum înțeleg că, de fapt, domnul Francis Xonck a fost cel care a tras toate sforile – cu ajutorul noilor lui aliați – ca să ia averea familiei de la fratele lui, toate aranjamentele fiind făcute – dat fiind că Arthur Trapping căpătase acces la tot felul de secrete guvernamentale foarte utile – cu binecuvântarea aceluiași frate. Factorul decisiv în afacerea asta a fost colonelul Trapping. Acesta îi raporta totul, conștiincios, lui Henry – căruia îi transmitea atât informațiile utile, cât și cele eronate pe care i le furniza Francis. Mai mult de atât, tot Francis a fost cel care m-a convins să merg la conacul Tarr cu secretele mele – din nou în ideea de a-și putea șantaja frații. Un lucru care a devenit brusc necesar tocmai fiindcă Arthur Trapping fusese ucis – înțelegi? Colonelul a fost ucis, în ciuda faptului că, fie de bună voie, fie fără să știe, se afla în *slujba* Cabalei.

Domnișoara Temple înclină din cap neconvingător, cocoțată pe brațul fotoliului, legănându-și picioarele și sperând că lucrurile vor deveni mai clare cât de curând.

— Și te întrebi de ce, continuă Elöise, tocmai fiindcă Arthur Trapping era un om atât de șters.

— Doctorul a găsit, totuși, un al doilea card albastru asupra colonelului, replică domnișoara Temple, cel cu Roger Bascombe.

Fusese cusut în căptușeala uniformei lui. Dar spuneai că ai descoperit…

Elöise o întrebă gânditoare:

— Ai văzut ceva în el care să pară a fi… secret? Care să justifice faptul că a fost ascuns acolo… protejat într-un fel sau altul?

— N-aș crede, în afară de partea în care apar *eu*... în afară de… mda, în afară de momentul final, când sunt sigură că i-am văzut pe Lydia Vandaariff întinsă pe o masă și pe Comte d'Orkanez – înțelegi tu, *examinând-o.*

— Poftim?

— Ai auzit bine. Nu mi-am dat seama decât de curând – când am văzut mesele – atunci mi-a amintit că am văzut-o pe Lydia – când am văzut cardul nu știam cine Lydia…

— Dar, Celeste, (aici domnișoara Temple se încruntă, nefiind întru totul sigură de tovarășa ei nici măcar acum, și deranjată de tonul mult prea familiar), faptul că a rămas cusut în tunica lui Arthur Trapping înseamnă că nu l-a găsit nimeni! Înseamnă că tot ce știa el – tot ce dovedea cardul – a murit odată cu el!

— Dar nu a murit deloc. Doctorul are cardul, iar noi știm secretul.

— Întocmai!

— Întocmai ce?

Elöise înclină din cap cu o privire serioasă.

— Ceea ce am descoperit eu poate fi și mai important…

Domnișoara Temple nu mai suporta, nu era genul de persoană care să desfacă tacticos hârtia în care e împachetat un cadou.

— Da, dar nu ai spus ce *anume* ai descoperit.

Elöise arătă spre cardul albastru din poala domnișoarei Temple și spuse:

— La sfârșitul ciclului poate îți amintești că femeia…

— Doamna Marchmoor.

— Întoarce capul și pe urmă se văd *spectatorii.* Printre ei i-am recunoscut pe Francis Xonck, domnișoara Poole, doctorul Lorenz – alții pe care nu-i știu, deși tu s-ar putea să-i cunoști. Iar în spatele lor… se află o *fereastră*...

— Dar *nu* e o fereastră, spuse domnișoara Temple repede, dând să se apropie. E o *oglindă!* Separeurile de la St. Royale au oglinzi olandeze care servesc drept geamuri

în hol. Doctorul a recunoscut ușile exterioare ale hotelului prin această oglindă, de aceea s-a și dus prima dată la St. Royale…

Elöise dădu din cap nerăbdătoare fiindcă, în sfârșit, ajunsese la ceea ce descoperise.

— Dar doctorul a observat și *cine* era în holul hotelului? Cineva care părăsise separeul ca să discute cu altcineva, ferindu-se de cei care rămăseseră acolo fascinați de… *spectacol?*

Domnișoara Temple clătină din cap.

— Colonelul Arthur Trapping, șopti Elöise, care vorbea foarte aprins… cu lordul Robert Vandaariff!

Domnișoara Temple își duse mâna la gură.

— Comte! exclamă ea. Comte vrea să se folosească de Lydia – să se folosească de căsătoria ei, nu știu exact cum, ca parte din planul alchimic al lui Oskar Veilandt…

Elöise se încruntă.

— Cine e…

— Un pictor – un mistic – cel care a inventat sticla albastră! Ni s-a spus că e mort – ucis pentru secretele lui – dar acum mă îndoiesc că e mort, s-ar putea să fie ținut prizonier undeva…

— Sau poate că amintirile lui au fost stocate într-o carte!

— De ce nu? Dar se pune întrebarea: *ceilalți* știu cu adevărat care sunt intențiile lui d'Orkanez în privința Lydiei? Mai mult de-atât, *tatăl ei* este în cunoștință de cauză? Dacă Trapping a găsit cardul lui Roger și i-a recunoscut pe Lydia și Comte? Este oare posibil ca Trapping să nu fi avut o imagine completă a planului diabolic al complicilor lui și să fi amenințat că-i dă în vileag?

— Nu cred că l-ai întâlnit vreodată pe colonelul Trapping, zise Elöise.

— Nu în sensul că aș fi schimbat o vorbă cu el.

— E mult mai probabil că a interpretat exact scena și s-a dus direct la singurul om cu buzunare mai adânci decât cumnatul lui.

— Dar încă nu l-am *văzut* pe lordul Vandaariff – cine știe, poate chiar în acest moment se gândește cum să se răzbune pe d'Orkanez. Asta dacă știe ce s-a întâmplat –

dacă Trapping a promis că-l va informa, dar a fost ucis înainte de a apuca să-i spună ce și cum?

— Blenheim nu-l văzuse pe lordul Robert, remarcă Elöise.

— Prin urmare planul lui Comte legat de Lydia e în derulare. Am văzut-o cum îi bea otrăvurile. Dacă Trapping a fost ucis ca să nu-i spună tatălui ei…

— Comte trebuie să-l fi ucis!

Domnișoara Temple se încruntă.

— Și totuși… sunt sigură că d'Orkanez era la fel de curios ca toți ceilalți să afle cine i-a făcut felul colonelului.

— Oricum, lordul Robert trebuie anunțat de moartea agentului lui secret. Nu-i de mirare că se ascunde. Poate că el e cel care îl ține prizonier pe pictorul ăsta – în ideea că vrea să-l dea la schimb cu altcineva? Poate că chiar în clipa asta își urzește propriul plan împotriva tuturor!

— Fiindcă veni vorba, spuse domnișoara Temple aruncându-și ochii peste cizmele domnului Blenheim care se vedeau de sub o canapea din piele roșie. De ce-o fi avut domnul Blenheim…*asta?*

Întoarse cheia de sticlă albastră spre lumină și o privi îndeaproape.

— E aceeași sticlă ca și cea din care sunt făcute cărțile, observă Elöise.

— Ce crezi că ar putea deschide?

— Ceva foarte delicat… ceva făcut tot din sticlă?

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse domnișoara Temple zâmbind. Ceea ce mă face să trag o altă concluzie: domnul Blenheim nu avea de ce să se afle în posesia acestei chei. Îți poți imagina ca un membru al Cabalei să încredințeze un astfel de lucru – care trebuie să fie de neprețuit – unuia care nu era de-al lor? Blenheim era administratorul casei, rolul lui în planurile lor nu putea fi mai important decât al dragonilor sau al soldaților din Macklenburg. Cine să aibă atâta încredere în el?

— Numai o singură persoană.

Domnișoara Temple dădu din cap afirmativ.

— Lordul Robert Vandaariff.

— Cred că mi-a venit o idee, anunță domnișoara Temple și sări de pe brațul fotoliului.

Având grijă să nu calce în pata întunecată de pe covor – le venise destul de greu să ascundă cadavrul, nu-și mai bătuseră capul și cu petele – se îndreptă spre servanta înțesată de sticle. Căutând cu o plăcere nedisimulată, găsi până la urmă o sticlă neînceputã, de o vârstă respectabilă, și un cuțit mic, ascuțit, pe care îl înfipse în sigiliul de ceară și apoi în dopul moale de dedesubt, găurindu-l doar atât cât să poată curge lichidul – fără a se sinchisi de bucățile de dop care cădeau în vin. Domnișoara Temple alese o carafă goală, și începu, foarte concentrată să toarne în ea vinul de Porto, rubiniu, încercând să golească sticla cât mai bine. Când, în sfârșit, ajunse la drojdie, lăsă carafa și luă un pahar în care scurse tot ce mai rămăsese în sticlă. Apoi luă un alt pahar și, folosind cuțitașul ca pe un baraj, turnă în el conținutul primului pahar până când pe fundul acestuia nu mai rămase decât drojdia moale, de culoare roșcată. Ridică privirea și îi zâmbi lui Elöise, pe a cărei față se citea toleranță dar și uimire.

— Nu ne putem continua cercetările, dacă rămânem prizonierele acestei încăperi, nici nu ne putem alătura doctorului, nici nu putem scăpa din casa asta, nici nu ne putem răzbuna chiar dacă ne înarmăm cu pumnale, tot ne vor prinde sau ne vor ucide.

Elöise încuviință din cap, iar domnișoara Temple zâmbi gândindu-se cât de ingenioasă poate fi.

— Dar, dacă suntem îndeajuns de istețe ca să știm cum să ne deghizăm, se schimbă socoteala. Incendiul din sala de operații a creat o mare confuzie, pun pariu că cei de-acolo nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat – prea mult fum, prea multe împușcături și țipete, prea puțină lumină. Ideea e că nimeni nu știe dacă am fost sau nu supuse Procesului, zise domnișoara Temple și arătă spre sedimentele, maronii de-acum, din paharul de vin.

Merseră pe coridor în picioarele goale, cu spatele drept, fără grabă, străduindu-se să pară cât se poate de liniștite în timp ce erau atente la agitația din ce în ce mai mare din jurul lor. Domnișoara Temple ținea pumnalul cu lama curbă în mână. Elöise ținea sticla cu lichid portocaliu și vârâse tabachera, cardul de sticlă albastră și cheia de sticlă în buzunarele robei. Își trăseseră măștile în jurul gâtului ca să li se usuce fețele fiindcă, în jurul ochilor și deasupra nasului, aplicată cu minuție, aranjată la

milimetru, imitând exact cicatricele lăsate de Proces, era drojdia vinului de Porto. Domnișoara Temple fusese cât se poate de mulțumită privindu-se în oglinda servantei și acum spera că nimeni nu se va apropia atât de tare încât să simtă mirosul de vin.

Între timp vânzoleala oaspeților și a servitorilor prin camera trofeelor crescuse simțitor. Dintr-odată, cele două femei se treziră în mijlocul unor bărbați și femei în pelerine, pardesie și rochii elegante, cu măști și mănuși, care le salutau dând din cap, cu respectul calculat pe care cineva l-ar arăta unei piei-roșii purtătoare de tomahawk. Domnișoara Temple și Elöise nu răspunseră nicidecum acestor saluturi, simulând letargia de după Proces pe care femeia mai tânără o remarcase în sala de operații. Faptul că erau înarmate le ajuta doar să-și facă loc – domnișoara Temple își dădu seama că oaspeții le considerau de rang înalt, acolite ale celor care conduceau toată afacerea, cu alte cuvinte. În rest, de-abia se abținea să nu le fluture pumnalul în fețele lingușitoare și să mârâie la ele.

Șirul de invitați le conducea spre sala de hal, deși domnișoara Temple nu era convinsă că într-acolo trebuia să meargă și ele. Părea mai probabil că ceea ce le lipsea acum haine, încălțări, tovarășii lor – era în altă parte, în vreo încăpere lăturalnică precum cea în care îi întâlnise pe Farquhar și Spragg, cu mobila acoperită de cearșafuri albe și masa plină de sticle și mâncare. Se întinse după mâna Elöisei și o găsi tocmai când un zgomot din spatele lor le făcu să se întoarcă și să se despartă. Făcându-i pe oaspeți să se dea la o parte din fața lor, o mișcare care o izolă și mai mult pe domnișoara Temple între ei, spre ele mărșăluiau mai mulți dragoni încolonați pe două rânduri, în tunici roșii și cizme negre, înalte, conduși de un ofițer încruntat. Domnișoara Temple îi făcu repede semn Elöisei să se ascundă printre invitați, dar nu mai avu timp să procedeze la fel, fiind împinsă chiar în drumul soldaților. Ofițerul o pironi cu privirea și tânăra se uită din nou după Elöise – dispărută după doi domni arțăgoși, cu pelerine de călărie de culoarea stridiei. Cei din jur se opriră ca să asiste la ciocnirea iminentă. Ofițerul ridică mâna scurt și oamenii lui se opriră brusc. Pe coridor se făcu liniște… o liniște care îi permise domnișoarei Temple să audă ceea ce până atunci fusese un chicot inaudibil, undeva în spatele ei. Se întoarse încet și îl văzu pe Francis Xonck fumând un trabuc, cu capul lăsat pe o parte, într-un salut de-a dreptul disprețuitor.

— Dar ce perle descoperim, zise el tărăgănat, neașteptate și necăutate, prin cotloanele casei Harschmort…

Bărbatul se opri în clipa când îi văzu semnele de pe față. Domnișoara Temple nu răspunse, înclinând doar din cap pentru a-i recunoaște autoritatea.

— Domnișoara Temple? făcu el, curios și oarecum sceptic.

Tânăra făcu o scurtă reverență.

Xonck îi aruncă o privire ofițerului și întinse mâna ca să atingă bărbia domnișoarei Temple. Tânăra îl lăsă să-i miște capul dintr-o parte în alta, păstrând tăcerea. În cele din urmă Xonck făcu un pas înapoi și o privi calm.

— De unde ai apărut? întrebă el. Răspunde-mi imediat.

— Din sala de operații, spuse ea îngroșându-și vocea. A fost un incendiu acolo…

Xonck nu o lăsă să termine, vârându-și trabucul în gură și întinzând mâna nebandajată ca să-i mângâie sânii. Mulțimea din jur murmură surprinsă atât de fermitatea, cât și de îndrăzneala lui. Cu toată stăpânirea de sine de care era în stare, domnișoara Temple vorbi la fel și nu se opri deloc în timp ce Xonck o pipăia peste tot:

— …a pornit de la felinare, a fost mult fum, am auzit împușcături, era doctorul Svenson. Nu l-am văzut, eu eram întinsă pe masă. Domnișoara Poole…

Francis Xonck o plesni peste față.

— …a dispărut. Soldații m-au dat jos de pe masă.

În timp ce vorbea cum văzuse în sala de operații, și cu mare plăcere, își repezi mâna asupra lui Francis Xonck, încercând să-i înfigă în față pumnalul. Din nefericire, bărbatul îi anticipase mișcarea. Pară lovitura cu brațul, apoi o înșfacă de încheietură și o strânse tare. Ca să nu se dea de gol, domnișoara Temple nu se împotrivi, ci lăsă să-i cadă din mână pumnalul, care căzu zăngănind pe podea. Francis Xonck îi împinse mâna pe lângă corp și se îndepărtă. Tânăra nu se mișcă. Xonck privi pe lângă ea, spre ofițer, strâmbă din nas cu dispreț – gest care, domnișoara Temple era sigură, însemna că ofițerul își manifestase dezaprobarea față de ceea ce văzuse – și culese pumnalul de pe jos. Îl vârî la cingătoare, se răsuci pe călcâie și strigă degajat peste umăr:

— Adu-o pe domnișoară cu dumneata, căpitane Smythe – în pas alergător. Ai *întârziat.*

Domnișoara Temple riscă doar o scurtă privire menită să o caute pe Elöise în timp ce se îndepărta, dar nu o văzu. Căpitanul Smythe o apucase de braț, nu cu brutalitate dar hotărât, forțând-o să țină pasul cu ei. Îl privi pe ofițer, cu o expresie nepăsătoare, bovină, și văzu o față care îi aminti de Cardinalul Chang sau de un Cardinal copleșit de răspunderi, de ura față de superiori, de oboseală, dezgust față de propria persoană, dar fără a avea ochii

desfigurați, desigur. Ochii căpitanului erau negri și mai calzi decât păreau să merite ridurile aspre din jurul lor. Bărbatul se uită la ea bănuitor și tânăra își întoarse privirea spre spatele impresionant al lui Francis Xonck care își croia drum prin mulțime cu ușurința arogantă a bisturiului unui chirurg.

Xonck îi conduse printre grupurile cele mai compacte de oaspeți, trecerea lor fiind un spectacol plin de șoapte și exclamații de uimire – Xonck dând mâna în stânga și în dreapta, bătând bărbații amical pe spate și sărutând ușor femeile frumoase sau pe cele de rang înalt – și apoi, pe lângă sala de bal, către un spațiu deschis în care se întâlneau mai multe coridoare. Xonck o mai privi o dată cercetător pe domnișoara Temple, se apropie de două uși gemene, de lemn, le deschise și scoase capul pe ele, șoptind ceva. O clipă mai târziu se întoarse, închise ușile și se apropie de tânără agale. Își scoase trabucul din gură și îi privi cu dezgust fiindcă era aproape terminat. Îl aruncă pe podeaua de marmură și îl strivi sub pantof.

— Căpitane, înșiră-ți oamenii pe coridorul ăsta, pe ambele flancuri, și spune-le să nu lase pe nimeni să intre pe acolo, zise Xonck arătând spre două uși departe de sala de bal. Colonelul Aspiche îți va da mai multe instrucțiuni când va sosi aici. Pe moment, misiunea dumitale este să aștepți și să n-o scapi pe femeia asta din ochi.

Căpitanul dădu scurt din cap și se întoarse spre oamenii lui, ordonându-le să se plaseze de-a lungul coridorului și în fața fiecărei uși. Apoi rămase la o lungime de sabie de domnișoara Temple și, de ce nu, chiar de Francis Xonck. Dar, după ce i se adresase căpitanului, Xonck nu-i mai acordase atenție, vocea lui prefăcându-se într-o șoaptă la fel de amenințătoare ca și sâsâitul unui șarpe gata de atac.

— Ai să-mi răspunzi repede, Celeste Temple, și-am să-mi dau seama dacă minți – iar dacă *minți,* ai să plătești cu *capul.*

Domnișoara Temple înclină din cap cu o privire absentă, ca și cum i-ar fi fost indiferent.

— Ce ți-a spus Bascombe în tren?

Tânăra nu se așteptase la așa ceva.

— Că vrea să fim aliați. Că asta e dorința Contessei.

— Și Contessa ce-a spus?

— N-am vorbit cu ea în tren…

— Înainte de asta – *înainte!* La hotel – în *trăsură!*

— A spus că trebuie să plătesc pentru moartea oamenilor ei. Și a început să mă pipăie, fără rușine…

— Bine, bine, zise Xonck nerăbdător, făcându-i semn să continue. Dar despre *Bascombe* – ce-a spus despre *el?*

— Că va deveni lordul Tarr.

Xonck mormăi ceva și privi peste umăr spre ușile de lemn.

— Prea mulți trebuie să fi fost acolo… altceva, altceva…

Domnișoara Temple încercă să-și amintească ce îi spusese Contessa sau orice i-ar fi putut confirma bănuielile lui Xonck…

— Și Comte era acolo…

— Știu…

— Contessa l-a întrebat ceva.

— Ce l-a întrebat?

— Nu cred că trebuia să aud și eu… dar sunt sigură că n-am înțeles ce voia să spună…

— Spune-mi ce l-a întrebat!

— Contessa l-a întrebat pe Comte d'Orkanez cum credea el că lordul Robert Vandaariff le-a descoperit planul de a o insemina pe fiica lui pe cale alchimică – cu alte cuvinte, cine i-a trădat?

Francis Xonck nu spuse nimic, dar ochii lui o sfredeliră cu ferocitate, încercând să-și dea seama cât de docilă era cu adevărat. Domnișoara Temple reuși să-și ascundă teama, concentrându-se pe jocul umbrelor de pe tavanul de peste umărul lui, dar intui că ultimele ei cuvinte îl tulburaseră pe Xonck atât de mult, încât bărbatul era pe cale de a o plesni din nou, ba chiar de a o agresa într-un mod și mai degradant – când, în spatele lor, punând capăt agitației lui ca un șuier care anunță pe neașteptate fierberea apei în ceainic, ușile de lemn se deschiseră și ministrul plenipotențiar al ducatului de Macklenburg își arătă fața plină de cicatrice proaspete și șopti cu o voce respectuoasă:

— Sunt gata, domnule Xonck.

Xonck scoase un mârâit și se îndepărtă de domnișoara Temple, pipăind mânerul pumnalului de la brâu. Aruncându-i o ultimă privire cercetătoare, se răsuci pe călcâie și îl urmă pe ministrul plenipotențiar în sala de bal.

Trecură aproximativ două minute până când domnișoara Temple înțelese, după vocile ridicate care răzbăteau prin cele două uși, că membrii Cabalei se adresau oaspeților adunați acolo. Era conștientă de prezența tăcută a căpitanului Smythe și, în general, a soldaților din spatele ei, gata să execute ordinele indiferent de distanța la care se aflau. Trase adânc aer în piept și îl lăsă să iasă încet. Spera din toată inima că dorința de a afla cât mai multe îl făcuse pe Xonck să nu-și dea seama de deghizarea ei – care cel mult îi putea induce în eroare pe oaspeții ignoranți, și

nu pe membrii experimentali ai Cabalei. Sub impulsul instinctului de conservare, își trase pe față masca împodobită cu pene. Oftă din nou. Nu putea merge nicăieri… dar putea vedea cât de sigură era cușca în care era prinsă. Se întoarse spre căpitanul Smythe și zâmbi.

— Domnule căpitan… dacă tot ați văzut cum sunt interogată… pot să vă pun și eu o întrebare?

— Poftim?

— Păreți nefericit.

— Poftim?

— Toți cei de aici, din casa Harschmort par… ei bine, par extraordinar de *mulțumiți.*

Căpitanul Smythe nu răspunse, privindu-și repede oamenii postați cel mai aproape de el. Domnișoara Temple înțelese și continuă în șoaptă:

— Mă întreb *de ce.*

Căpitanul o privi cu atenție. În cele din urmă vorbi, aproape în șoaptă:

— Am înțeles eu bine, de la domnul Xonck… că numele dumneavoastră e… *Temple?*

— Întocmai.

Căpitanul își linse buzele și arătă spre robele ei, micul decolteu din jurul sânilor lăsând să se întrevadă pieptarul de mătase prin straturile de alb transparent.

— Am fost informat… că vă place verdele…

Până ca domnișoara Temple să apuce să răspundă la această replică uluitoare, ușile din spatele ei se deschiseră din nou. Tânăra se întoarse, afișând o expresie absentă, și o văzu pe Caroline Stearne, la fel de tulburată, la fel de preocupată și atât de surprinsă să dea cu ochii de domnișoara Temple, încât nu-i acordă nicio atenție ofițerului din spatele ei.

— Celeste, șopti ea repede, trebuie să vii cu mine numaidecât.

Domnișoara Temple fu trasă de mână prin mulțimea tăcută care se retrăgea din calea lor nerăbdătoare, fiecare persoană impacientată de această apariție care le distrăgea atenția de la ceea ce se întâmpla în mijlocul încăperii. Tânăra se sili să rămână calmă, așteptându-se ca la îndemnul lui Francis Xonck să fie supusă tirului de întrebări ale întregii Cabale, în fața a sute de străini mascați, și tocmai acest gând o făcu să nu scoată o exclamație de uimire când, trasă repede de Caroline Stearne, îl văzu pe Cardinalul Chang, în genunchi, scuipând sânge, arătând de parcă ar fi trecut prin chinurile iadului. Cardinalul se uită la ea și, odată cu privirea lui, cu fața lividă și mânjită de sânge, abia mișcându-se, cu ochii din fericire apărați de sticla fumurie, o

întâmpină și privirea celorlalte persoane din fața ei – Caroline, colonelul Aspiche și Comte d'Orkanez, care era îmbrăcat cu haina lui de blană impunătoare și ținea în mână o lesă legată de gâtul unei femei plăpânde – cam de aceeași talie și înălțime cu domnișoara Temple – care ieșea în evidență în primul rând prin nuditate și apoi, mai ales, prin faptul că părea a fi făcută pe de-a-ntregul din sticlă albastră. De-abia când această statuie își întoarse capul spre domnișoara Temple, cu o expresie indescifrabilă și cu ochii la fel de lipsiți de profunzime ca și cei ai unei statui romane, bile de un albastru-violet învolburat, lucioase, strălucitoare, tânăra își dădu seama că femeia – sau creatura – era *vie.* Rămase țintuită locului și nu i-ar fi putut striga nimic lui Chang nici dacă ar fi vrut.

Caroline Stearne trase masca de pe fața domnișoarei Temple și i-o lăsă în jurul gâtului. Tânăra așteptă câteva clipe chinuitoare, sigură că cineva va începe să strige la ea… dar nimeni nu scoase o vorbă.

Chang încercă să deschidă gura, dar nu izbuti să scoată vreun sunet, de parcă nu ar fi avut destul aer.

Apoi, ca și cum totul se întâmpla prea repede, colonelul Aspiche ridică brațul și lovi cu obiectul pe care îl ținea în mână capul Cardinalului Chang, trântindu-l la pământ. La un semn scurt al colonelului, doi dragoni se desprinseră din cercul soldaților interpuși între invitați și membrii Cabalei și îl apucară pe Chang de brațe. Îl târâră pe lângă ea, trupul lui părând lipsit de viață. Domnișoara Temple nu se întoarse, ci se sili să ridice ochii, în ciuda inimii care o luase razna și a lacrimilor care dădeau să țâșnească, întâlnind privirea inteligentă, cercetătoare, a lui Caroline Stearne.

În spatele ei, vocea Contessei plesni aerul ca un bici triumfător.

— Draga mea Celeste, ce bine că… ni te-ai *alăturat.* Doamnă Stearne, îți rămân recunoscătoare pentru apariția dumitale atât de oportună.

Caroline, care ajunsese în fața Contessei, făcu o reverență adâncă, plină de respect.

— Doamnă Stearne! se auzi și vocea aspră a lui d'Orkanez. Nu dorești să-ți vezi tovarășele transformate?

Caroline se întoarse împreună cu toți ceilalți din sala de bal, căci gestul lui d'Orkanez anunța continuarea unui spectacol grandios, prezentarea altor două femei de sticlă care se apropiau încet de cercul din mijloc, cu brațele plutind parcă, trupurile lor neacoperite, expresia arogantă a unei seducții desăvârșite, tulburătoare, teribile. Domnișoarei Temple nu-i luă mult timp – ce cuvânt folosise Comte, „tovarășele"? – ca să le recunoască,

uluită, pe doamna Marchmoor și, cu o arsură nouă, care îi desfigura fața, pe domnișoara Poole. Ce însemna faptul că dușmanele ei – *de bună voie?* – fuseseră transformate, *transfigurate,* în aceste… aceste *obiecte?*

Comte trase de lesa domnișoarei Poole și o aruncă spre doamna Stearne. Domnișoara Poole deschise gura aproape imperceptibil și schiță un zâmbet înfiorător care o făcu pe Caroline să se clatine; capul îi căzu pe o parte. O clipă mai târziu, în timp ce efectul se propaga spre primul șir de oaspeți ca un val căruia nimic nu-i putea sta în cale, domnișoara Temple simți cum e luată pe sus și aruncată într-o scenă atât de copleșitor de reală încât uită cu desăvârșire că se află în sala de bal.

Stătea pe o canapea de pluș într-un separeu, la lumina lumânărilor, și mângâia părul frumos, moale, desfăcut, al lui Caroline Stearne. Doamna Stearne purta – ca și ea (domnișoara Poole, de fapt) – robele albe ale inițierii. De partea cealaltă a doamnei Stearne ședea un bărbat cu o pelerină neagră și cu o mască de piele roșie bine lipită de față, care se apleca să o sărute pe gură, un sărut la care doamna Stearne răspunse cu un geamăt pasional. Ca în povestea doamnei Marchmoor din trăsură, despre cei doi bărbați, numai că aici era vorba de un bărbat și două femei. Dorința arzătoare a doamnei Stearne o făcu pe domnișoara Poole să scoată un chicot condescendent în timp ce se întorcea ca să ia un pahar cu vin… și, în acel moment, ochii ei se opriră asupra unei uși deschise și a unei siluete care de-abia se deslușea în lumina de dincolo… o siluetă pe care domnișoara Temple o recunoscu imediat – Roger Bascombe.

Viziunea dispăru din mintea domnișoarei Temple, ca o legătură care îți este smulsă brusc de pe ochi, și se trezi din nou în sala de bal unde toată lumea clipea ametită, în afară de Comte d'Orkanez, care rânjea cu un aer de superioritate. Comte i se adresă din nou Carolinei – o glumă vulgară despre măicuțe și pierderea vălului dar domnișoara Temple nu le urmări conversația, impresionată de ceea ce tocmai văzuse…

Domnișoara Poole și Caroline Stearne purtau robe albe, iar bărbatul de pe canapea – îl mai văzuse, se folosise de pelerina lui! – nu era altul decât colonelul Trapping. Domnișoara Temple încercă să înțeleagă ceva, se simțea de parcă ar fi vrut să deschidă repede o ușă și nu putea vârî cheia în broască… scena se petrecuse în noaptea aceea, la Harschmort… chiar înainte de uciderea colonelului, fiindcă femeile se schimbaseră în robele albe, dar încă nu fuseseră supuse Procesului. Ceea ce însemna că Trapping fusese omorât în timp ce ea se furișa prin holul plin de oglinzi, pe lângă omul acela ciudat cu cutiile lui – cu câteva minute înainte de a intra în camera lui Trapping. Își dăduse deja seama că Roger și Contessa fuseseră cel mai aproape de colonel la moartea lui… oare femeile acestea să-l fi ucis – în urma

ordinelor primite de la Comte? Dacă Trapping se înțelesese pe ascuns cu lordul Vandaariff… dar de ce, se întrebă ea brusc, domnișoara Poole alesese tocmai această amintire – care evident că te punea pe gânduri în privința colonelului ucis – ca să o împartă cu Caroline Stearne? În sala de operații sesizase un fel de rivalitate între ele – o făcuse doar ca să-și bată joc de afecțiunea pe care Caroline o purta celui mort, nici mai mult nici mai puțin decât un trădător al Cabalei? În fața *tuturor?*

Era dezorientată – ce se întâmpla cu ea? Trebuia să fie atentă – un strigăt răgușit și apoi totala imersiune, pe neașteptate, într-o altă viziune: o scară înaltă, de lemn, luminată de o torță sub un cer întunecat, mai mulți bărbați care urcă în fugă, o siluetă care încearcă să scape, îmbrăcată într-un pardesiu negru – ministrul Crabbé! – apoi ceata de bărbați se repede asupra altuia – într-o manta de un albastru metalic, căzut pe scară, dând din picioare, fața lui trasă și părul deschis la culoare, văzute pentru o clipă, confirmând că era vorba de doctorul Svenson – îl ridică icnind și îl azvârlă fără să mai stea pe gânduri peste balustradă.

Domnișoara Temple ridică privirea – dându-și seama că aceasta era o imagine din cariera de la conacul Tarr – se afla din nou în sala de bal și văzu cum mulțimea se agită în jurul unui grup care se îndrepta spre centru; odată ajunși acolo, cei din grup îl îmbrânciră pe doctorul Svenson care, cu o figură de om hăituit, de-abia suflând, zvântat în bătaie, căzu în patru labe – exact cum căzuse și Chang. Svenson privi în sus, căutând înnebunit o cale de scăpare, dar nu găsi decât fața domnișoarei Temple, la vederea căreia înțepeni. Colonelul Aspiche se apropie de el, îi smulse o geantă de piele din mână și îl lovi fără milă cu bastonul de cauciuc. Totul se petrecu în doar câteva secunde. Ca și Chang înaintea lui, doctorul Svenson părăsi încăperea tras de brațe, pe lângă domnișoara Temple.

Nefiind în stare să se uite la Svenson fără să se dea de gol, domnișoara Temple se concentră asupra femeilor de sticlă. Oricât de mult o tulburau – domnișoara Poole, dacă această statuie animată, absurdă, mai putea fi numită așa, lingându-și buzele cu vârful livid, lucios al unei limbi azurii, o făcu să se cutremure de o spaimă nedefinită – cele trei femei amânau într-un fel momentul în care trebuia să înfrunte ochii violeți, sfredelitori, ai Contessei. Dar Caroline o luă de mână și o întoarse spre podiumul pe care stăteau membrii Cabalei – Contessa, Xonck, Crabbé, apoi prințul și Lydia Vandaariff, tot cu mască și în robele albe, iar din spatele acestei perechi, ca un copil care trage cu urechea, se ițea ministrul plenipotențiar, Herr Flaüss. Fără să vrea, domnișoara Temple își îndreptă privirea spre Contessa care o fulgeră cu ochii ei reci, implacabili. Spre norocul ei, nu ea, ci Harald Crabbé făcu un pas înainte și începu să vorbească:

— *Oaspeți* dragi… *prieteni* devotați… *adepți* atât de credincioși… a sosit, în sfârșit, momentul în care vă putem anunța că planurile noastre s-au împlinit… roadele lor așteaptă acum să fie culese. Strădania noastră este de a culege aceste roade, de a nu le lăsa să cadă, uitate, pe *pământul* nesimțitor. Înțelegeți cu toții importanța acestei nopți – în care începe o nouă epocă – cine s-ar putea îndoi de așa ceva când avem dovada chiar în fața noastră, acești îngeri dintr-o altă eră? Da, în noaptea aceasta vor avea loc mari evenimente – prințul și domnișoara Vandaariff vor pleca spre Macklenburg pentru a face nunta… ducele de Stäelmaere va fi numit șeful Consiliului Privat al reginei… cele mai influente persoane ale acestei țări vor renunța, în această casă, la puterea lor… și *toți* – poate lucrul cel mai însemnat! – toți vă veți îndeplini misiunea – vă veți împlini destinul! Astfel ne vom făuri aici visul comun.

Crabbé făcu o pauză și întâlni mai întâi privirea colonelului Aspiche – care dădu un ordin scurt ce contrasta evident cu tonul flatant, lingușitor al ministrului adjunct, în urma căruia toate ușile sălii de bal se închiseră cu zgomot – apoi pe cea a lui d'Orkanez, care trase de lese ca un dresor diabolic, trimițându-și cele trei creaturi de sticlă în tot atâtea direcții, spre mulțimea înmărmurită. Scena îi aminti domnișoarei Temple de leii din arenă care măsurau din priviri un număr impresionant de martiri și tânăra văzu cu îngrijorare că pe cea de-a treia femeie – cea care semăna cu ea la statură și dimensiuni – Comte o trimisese spre ea. Creatura înaintă cât îi permitea lesa și acum, trăgând de ea, își flexa degetele cu nerăbdare făcându-i pe cei din apropiere să se dea înapoi de teamă. Domnișoara Temple simți o presiune pe *gândurile* ei – gânduri începețoșate acum de o senzație cumplită de frig…

— Sper să acceptați ideea că nu e loc pentru riscuri, că nu e loc de întoarcere, continuă Crabbé. Trebuie să fim *siguri* – la fel cum fiecare dintre voi, așa cum ați jurat, trebuie să fie sigur de fiecare bărbat și de fiecare femeie din această sală de bal! Toți cei prezenți în această încăpere ați fost supuși Procesului, toți v-ați transferat informațiile într-unul din *volumele* noastre, toți v-ați demonstrat loialitatea necondiționată… sau cel puțin așa

presupunem noi. Cum spuneam… veți înțelege dacă suntem *siguri.*

Comte trase de lesa doamnei Marchmoor, care își arcui spatele și își trecu privirea peste mulțime. Bărbații și femeile din fața ei se clătinară sau încremeniră pe loc, tăcură, scâncirăsau strigară, își pierdură echilibrul și se prăbușiră la podea – toți, în timp ce mințile lor erau scotocite în căutarea minciunii. Domnișoara Temple observă că d'Orkanez stătea cu ochii închiși, concentrat… oare doamna Marchmoor îi transmitea tot ce vedea ea? Apoi Comte deschise brusc ochii. Unul dintre cei doi bărbați cu pelerine de culoarea stridiei căzuse în genunchi. Comte d'Orkanez îi făcu semn colonelului Aspiche și doi dragoni îl scoaseră repede din încăpere pe cel căzut, care acum plângea de frică. Comte închise ochii din nou, iar doamna Marchmoor își continuă interogatoriul fără cuvinte.

După doamna Marchmoor veni rândul domnișoarei Poole, care se mișcă la fel de neîndurătoare prin partea ei de mulțime, descoperind alți doi bărbați și o femeie care regretară imediat hotărârea de a participa la această adunare. Preț de o clipă domnișoara Temple se întrebă dacă acești oameni erau ca și ea dușmani înverșunați ai Cabalei, dar, de îndată ce fură scoși din sală, își dădu seama că erau exact contrariul. Nu erau decât niște oportuniști care reușiseră să falsifice o invitație sau să-i înșele pe cei de la intrare în speranța că vor participa la o *soirée* exclusivistă, pentru mai marii societății. Deși impresionată de rugămințile lor, după ce dispărură nu se mai gândi nicio clipă la ce îi aștepta… fiindcă domnișoara Poole își încheiase misiunea, iar Comte trăsese de lesa celei de-a treia femei.

Valul invizibil al privirii scormonitoare a femeii se apropia încet de ea precum focul sau fitilul unei bombe care, odată ars, înseamnă moarte. Din ce în ce mai aproape; domnișoara Temple nu știa ce să facă. Dintr-o clipă într-alta avea să fie demascată. Să o ia la fugă? Să încerce să-i dea un vânt femeii în speranța că aceasta se va face fărâme? Nu mai avea timp. Trase adânc aer în piept și se înțepeni pe picioare, gata să lovească. Caroline stătea dreaptă, tot în așteptare, și îi aruncă o privire domnișoarei Temple, cu fața și mai palidă – tânăra își dădu brusc seama că doamna Stearne era îngrozită. Dar în momentul următor privirea femeii trecu pe lângă umărul domnișoarei Temple. Se auzi un zgomot ușa? – apoi vocea ascuțită a ministrului adjunct Crabbé:

— Dacă nu vă supărați, monsieur le Comte, e suficient!

Chiar în spatele domnișoarei Temple își făcuse apariția un grup ieșit din comun. Mulțimea din jur lăsă capul jos în semn de respect pentru bărbatul înalt, de o paloare cadaverică și cu părul lung, cărunt, cu pieptul plin de medalii și o eșarfă albastră, strălucitoare, de-a curmezișul hainei. Mergea țeapăn – de fapt,

mergea ca femeile de sticlă – sprijinindu-se cu o mână într-un baston negru, iar cu cealaltă de brațul unui ins mărunt, cu fața ascuțită, părul gras și ochelari, care tinerei nu i se păru deloc genul de însoțitor al unui membru al casei regale. Discursul ministrului adjunct o făcuse să înțeleagă că acesta era ducele de Stäelmaere, un om care, dacă ceea ce se punea pe seama lui era adevărat, nu angaja ca servitori decât aristocrați scăpătați, atât de mult detesta prezența oamenilor obișnuiți. Ce căuta un astfel de personaj la o adunare atât de mare – și de obișnuită? Și asta încă nu era totul fiindcă, lângă duce – aproape ca și cum ar fi fost mirele și mireasa – se afla lordul Robert Vandaariff. În spatele lui, sprijinindu-l pe lordul Robert, era Roger Bascombe.

— Nu cred că am terminat cu verificările care, după cum ați spus și dumneavoastră, domnule ministru, sunt absolut *vitale,* zise Francis Xonck.

— Într-adevăr, domnule Xonck, încuviință Harald Crabbé și apoi ridică vocea ca să-l audă toți cei din sală. Dar proiectul nostru nu poate aștepta! Avem în mijlocul nostru doua personalități eminente ale țării poate ale continentului! – una dintre ele însuși amfitrionul nostru. Mi se pare înțelept, dar și politicos, să le dăm întâietate domniilor lor.

Domnișoara Temple văzu cum Francis Xonck aruncă o privire spre ea și își dădu seama că acesta urmărise foarte atent rezultatele verificării ei. Se întoarse spre grupul de nou-veniți – chiar dacă îi displăcea să-l vadă pe Roger, îi displăcea și mai mult să-i vadă pe Xonck și pe Contessa – și în aceeași clipă știu, ca și cum ar fi fost trezită de o cărămidă care cade brusc pe podea, că ministrul adjunct oprise verificările nu din cauza ei, ci din cauza *acestor* persoane, căci privirea femeii de sticlă trebuie să fi trecut și peste ele, dezvăluindu-i lui d'Orkanez gândurile lor ascunse. Dar pe cine proteja Harald Crabbé? Pe duce? Pe Vandaariff? Sau pe Bascombe, aghiotantul lui – și planurile secrete pe care le puseseră la cale împreună? Și de ce se arătase Caroline atât de înspăimântată? Îi venea să bată din picior de frustrare – Vandaariff era sau nu conducătorul Cabalei? Se lupta el pe viață și pe moarte cu d'Orkanez ca să-și salveze fiica? Gestul lui Crabbé – ca și prezența lui Roger – era o dovadă a loialității lor față de Vandaariff? Atunci cum trebuia să interpreteze faptul că Roger era în pragul ușii chiar înainte ca Trapping să fie ucis? Domnișoara Temple își aminti dintr-odată de apariția logodnicului ei în camera secretă, unde Contessa îl chinuise pe prinț – oare cui îi era loial Roger? Dacă Roger îl ucisese pe Trapping (mintea ei nu putea accepta așa ceva – *Roger?),* o făcuse în folosul Contessei?

Ducele de Stäelmaere începu să vorbească, glasul lui șovăitor și uscat ca iasca:

— Mâine voi deveni șeful Consiliului Privat al reginei… națiunea e în criză… regina nu se simte bine… Prințul moștenitor nu are urmași și e nevolnic… drept care, în noaptea aceasta, a primit darul visurilor lui, un dar menit să-i înrobească sufletul slăbit… o *carte de sticlă plină de minuni* în care se va îneca.

Domnișoara Temple se încruntă. Aceste cuvinte nu sunau nici pe departe ca venind din partea unui duce. Întoarse privirea încet și văzu că femeia de sticlă era concentrată asupra ducelui, iar în spatele ei, mișcându-și buzele aproape imperceptibil, la fiecare cuvânt rostit de ducele de Stäelmaere, stătea Comte d'Orkanez.

— Consiliul Privat va guverna… *viziunea* noastră, aliații mei... Și va găsi expresia… își va lăsa pecetea asupra lumii. Aceasta e promisiunea mea… în fața voastră.

Apoi ducele se întoarse spre cel de lângă el și înclină din cap glacial;

— Domnule Vandaariff…

Deși vocea lui Robert Vandaariff nu era la fel de sumbră ca a ducelui, o înfioră și mai mult pe domnișoara Temple, căci, înainte de a spune ceva, lordul se întoarse spre Roger și luă o foaie de hârtie împăturită, înmânată cu tot respectul de care poate fi în stare un funcționar… dar lordul se întorsese după ce Roger îl strânsese ușor de braț. Vandaariff despături hârtia și, la un alt semn făcut de Roger – tânăra îi urmărea cu atenție – începu să citească, glasul lui puternic răsunând la fel de dogit precum pașii cuiva într-o cameră pustie.

— Nu-mi stă în fire să țin cuvântări, de aceea vă cer iertare că mă voi folosi de această foaie de hârtie – în noaptea aceasta se căsătorește singurul meu copil, prințesa mea, Lydia, cu un om pe care l-am îndrăgit ca pe fiul meu.

Când Roger – care stătea cu capul în pământ – îl strânse ușor pentru a treia oară, lordul Robert făcu semn spre podiumul unde se aflau prințul și fiica lui. Domnișoara Temple se întrebă ce emoții provocate de tatăl ei rămâneau sub masca fetei… cât de mult îi tocise Procesul voința, prea slabă, și furia de a fi abandonată, ce efect puteau avea aceste cuvinte de circumstanță, lipsite de miez. Lydia făcu o reverență și zâmbi larg. Oare știa că tatăl ei era marioneta lui Roger Bascombe? Oare de aceea zâmbea?

Lordul Robert se întoarse spre oaspeți și se uită pe hârtie ca să vadă unde rămăsese.

— Ziua de mâine va veni ca și cum această noapte nici nu ar fi existat. Niciunul dintre voi nu se va întoarce la casa Harschmort. Niciunul dintre voi nu va ști că a fost aici, nu vă veți recunoaște unul pe altul, nici nu veți accepta veștile despre ducatul de Macklenburg decât ca pe niște zvonuri nefondate. Dar strădaniile prietenului meu, ducele, vor fi cunoscute de întreaga țară, ca și de alte țări ale lumii. Unii dintre voi veți deveni agenții mei, veți călători acolo unde e nevoie și, înainte de a părăsi acest loc, toți veți primi instrucțiuni sub forma unei cărți de coduri, de la șambelanul meu… domnul *Blenheim.*

Vandaariff ridică ochii, îndemnat fiind să-l prezinte pe Blenheim mulțimii… însă acesta nu era acolo. Pauza se transformă în confuzie în timp ce oamenii priveau în jur, iar cei de pe podium se uitau încruntați spre colonelul Aspiche care le răspunse ridicând trufaș din umeri. Preluând dibaci inițiativa – spre iritarea și admirația domnișoarei Temple – Roger Bascombe își drese glasul și făcu un pas înainte.

— În absența domnului Blenheim, volumele cu instrucțiuni pentru dumneavoastră pot fi luate de la *mine,* în birourile administrației, imediat după încheierea acestei adunări.

Roger privi repede spre podium, apoi șopti ceva la urechea lordului Robert și își reluă locul. Lordul Robert continuă:

— Sunt *fericit* că pot contribui cu ceva la acest proiect și le sunt *recunoscător* celor care au crezut în reușita lui. Vă rog pe toți să vă bucurați de ospitalitatea casei mele.

Roger îi luă cu grijă hârtia din mâni. Mulțimea izbucni în aplauze pentru cei doi oameni atât de importanți, care rămaseră cu aceeași privire inexpresivă, ca niște statui în bătaia ploii.

Domnișoara Temple era contrariată. Nu exista absolut nicio luptă între Vandaariff și Comte – lordul Robert fusese pur și simplu învins. Informațiile lui Trapping nu ajunseseră până la el, iar soarta Lydiei – indiferent de planul diabolic care fusese pus la cale – era pecetluită. Nu mai conta dacă Oskar Veilandt era ținut prizonier în această casă, cum nu mai conta nici cine îl omorâse pe Trapping – un gând la care tânăra se încruntă. Dacă Vandaariff era sclavul lor, de ce oprise Crabbé verificările? Dacă nici membrii Cabalei nu știau cine era ucigașul lui Trapping, de ce situația părea atât de calmă? Oare lupta pentru a decide soarta Lydiei era singurul motiv care îi despărțise pe dușmanii ei în mai multe tabere? Mai existau și alte motive?

În același timp, domnișoara Temple se întrebă pe cine trebuia să prostească acest spectacol oferit de duce și de lordul Robert – auzise cuvinte mai însuflețite și mai convingătoare de la vânzătoarele de pește de pe chei, pe jumătate bete. La semnul făcut de Caroline Stearne, înclină capul când cele două persoane de rang înalt și asistenții acestora – sau, mai bine zis, păpușarii lor? – înaintară spre mijlocul sălii de bal. În timp ce treceau pe lângă ea, domnișoara Temple ridică ochii și întâlni privirea lui Roger Bascombe care se încruntă cu o curiozitate disimulată – disimularea fiind a doua lui natură când îi văzu cicatricele de pe față. Când ajunseră în mijlocul sălii, tânăra observă cu surprindere cum Comte îi înmânează lui Roger lesa doamnei Marchmoor, iar insului mai scund, ascuțit la față, lesa domnișoarei Poole. În clipa în care ușile fură deschise de dragoni nefiind în stare să-și dezlipească ochii de Roger mai mult de câteva secunde – văzu cum logodnicul ei se apropie de colonelul Aspiche și smulge un cuvânt mai blând nu se potrivea – o geantă de piele din mâna lui. O geantă pe care o văzuse și la doctorul Svenson…

În spatele ei, Contessa se adresă mulțimii, luând-o înaintea lui Xonck și a lui Crabbé care tocmai deschiseseră gura ca să vorbească. Cei doi se întunecară la față preț de o fracțiune de secundă, apoi începură să aprobe din cap fiecare cuvânt al Contessei.

> — Doamnelor și domnilor, ați ascultat cuvintele amfitrionului nostru. Știți ce pregătiri trebuie să faceți. După ce vă achitați de sarcini, sunteți liberi să plecați. Plăcerile oferite de casa Harschmort în noaptea aceasta vă aparțin în întregime, iar apoi… în fiecare noapte… plăcerile lumii. Vă urez la toți o noapte plină de satisfacții… o noapte a victoriei noastre.

Contessa făcu un pas în față și, zâmbind radios spre mulțime, începu să o aplaude. Imediat i se alăturară toți cei de pe podium, apoi toți oaspeții, fiecare persoană nerăbdătoare să intre în grațiile Contessei și să-și manifeste aprobarea – din acea poziție privilegiată – una față de cealaltă. Celeste aplaudă și ea, simțindu-se ca o maimuță dresată, observând cum Contessa le șoptește ceva lui Xonck și Crabbé. Printr-un acord tacit, membrii Cabalei coborâră de pe podium și se îndreptară spre ușă. Înainte ca domnișoara Temple să poată reacționa în vreun fel, auzi vocea lui Caroline Stearne în ureche:

> — Trebuie să mergem și noi. S-a întâmplat ceva.

În timp ce se apropiau de ușile deschise, atrăgând privirile curioase ale invitaților care ieșeau veseli pe partea cealaltă, în

urma lui Vandaariff și a ducelui, domnișoara Temple simți că, pe lângă doamna Stearne, în spatele ei mai era cineva. Deși nu avu curaj să se uite – curiozitatea nu se potrivea cu încrederea și liniștea pe care le insufla Procesul – zgomotul de pași sacadați îi dădură de înțeles că era vorba de Comte și de ultima dintre Grațiile de sticlă, femeia pe care nu o cunoștea. Ceea ce venea, totuși, ca o binecuvântare – o nouă provocare era mai convenabilă decât surâsurile batjocoritoare și neîncrederea la care se aștepta de la Marchmoor sau Poole dar în sinea ei știa că nu mai conta cine îi scotocea prin minte, până la urmă tot avea să fie dată în vileag. Singura ei speranță era că același instinct care îl făcuse pe Crabbé să împiedice verificarea ducelui sau a lordului Vandaariff îi va împiedica și pe ei să pună în pericol aptitudinile femeii într-un spațiu atât de închis – căci fără doar și poate ceilalți membri ai Cabalei nu doreau să-și descopere mințile în fața lui d'Orkanez… cel puțin nu și dacă se trădau unii pe alții.

Intră în foaierul deschis unde așteptase împreună cu căpitanul Smythe, care se retrăsese la câțiva metri ca să nu deranjeze discuția superiorilor, superiori care așteptară la rândul lor, tăcuți dar nerăbdători, sosirea ultimului dintre ei, moment în care toate ușile se închiseră, ferindu-le cuvintele de urechile delicate ale *adepților* ce s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. În timp ce auzea cum se răsucesc cheile în broască și se trag zăvoarele, domnișoara Temple se întrebă, mâhnită, ce se întâmplase cu Elöise și dacă Svenson sau Chang mai erau în viață, gânduri care îi fură alungate brusc de apariția Contessei di Lacquer-Sforza care își aprindea o țigară înfiptă în portțigaretul negru, strălucitor, trăgând din ea de trei ori înainte de a vorbi, ca și cum fiecare fum i-ar fi sporit și mai mult furia. Poate un fapt și mai curios, niciunul dintre bărbații atât de puternici din jurul ei nu îndrăzni să întrerupă acest ritual vizibil amenințător.

— *Ce-a fost asta?* mârâi ea în cele din urmă, fixându-l cu privirea pe Harald Crabbé.

— Îmi cer iertare, Contessa…

— De ce-ai întrerupt verificările? Ai văzut cu ochii tăi cum au fost demascați nu mai puțin de cinci intruși – oricare dintre ei ne-ar fi putut dejuca planurile cât am fi fost în Macklenburg. Știi doar… știi doar că proiectul nostru nu e *încheiat.*

— Draga mea, dacă te-a deranjat atât de mult…

— N-am spus nimic fiindcă s-a trezit domnul Xonck să spună ceva, numai ca să-l contrazici tu – de față cu *toată lumea.* Dacă am fi ripostat mai departe, am fi demonstrat lipsa de unitate pe care – cu *foarte mare*

efort, domnule ministru adjunct – am reușit să o evităm.

— Înțeleg.

— Nu prea cred.

Contessa mai scoase o gură de fum, sfredelindu-l pe Crabbé cu ochii ei de șarpe. Crabbé încercă să-și dreagă glasul și să spună ceva, dar Contessa i-o luă înainte.

— Nu ne lua de proști, Harald. Ai oprit verificările pentru ca d'Orkanez să nu descopere anumite persoane.

Crabbé încercă să arate spre domnișoara Temple, dar din nou cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească îi rămaseră pe limbă când o auzi pe Contessa pufnind cu dispreț:

— Te rog să nu mă insulți – ajungem și la domnișoara Temple – mă refer la duce și la lordul Vandaariff. Niciunul n-ar fi trebuit să ne creeze vreo dificultate, doar dacă, bineînțeles, am fost induși în eroare în ceea ce privește adevărata lor stare. Aproape toți am văzut cadavrul ducelui, nu putem spune că doctorul Lorenz nu și-a făcut datoria mai mult decât trebuie – poate în colaborare cu Comte. Caz în care rămânem numai cu lordul Robert, de a cărui transformare cred că *tu* ai răspuns.

— Vandaariff este sub controlul nostru absolut, protestă Crabbé, doar ai văzut cu ochii tăi…

— Nu m-a convins cu nimic! Putea la fel de bine să se prefacă!

— Întreabă-l pe Bascombe…

— Excelent – cum să nu, hai să ne bazăm pe cuvântul preacredinciosului tău asistent – pot să dorm liniștită acum!

— Crezi ce vrei, spuse Crabbé, din ce în ce mai furios și el. Cheamă-l pe Robert – du-te și vorbește cu el, fă ce vrei, ai să vezi că e sclavul nostru! Exact cum am plănuit!

— Atunci de ce ai întrerupt verificarea? întrebă Francis Xonck, pe un ton calm, periculos.

Crabbé se bâlbâi, gesticulând vag cu amândouă mâinile.

— Nu chiar din motivul pe care l-am invocat în momentul acela – recunosc – dar ca să nu compromit aparenta autoritate a ducelui și a lordului Robert supunându-i verificării alături de toți ceilalți! Multe lucruri depind de cât de invizibili rămânem în spatele

acestor marionete – dacă i-am fi verificat, am fi arătat ce sunt cu adevărat, servitorii noștri! Deja au început să apară probleme – în primul rând Blenheim trebuia să-și însoțească stăpânul, ca să păstreze aparențele – dacă Roger nu ar fi fost inspirat ca să facă un pas înainte…

— Unde e Blenheim? întrebă răstit Contessa.

— Parcă a intrat în pământ, doamnă, răspunse Caroline. I-am întrebat pe invitați, după cum ați poruncit, dar nu l-a văzut nimeni.

Contessa pufni din nou și privirea îi trecu peste domnișoara Temple, spre ușă, unde se afla colonelul Aspiche, care intrase ultimul.

— Nu știu, zise el. Oamenii mei l-au căutat prin toată casa…

— Interesant, în măsura în care Blenheim i-ar fi loial lordului Robert, observă Xonck.

— Lordul Robert e sub controlul nostru! insistă Crabbé.

— Sub controlul omului tău, Bascombe, cel puțin, zise Xonck. Ce era cu hârtiile alea?

Întrebarea îi fusese adresată lui Aspiche, care nu o înțelese.

— O geantă cu hârtii! strigă Xonck. Tu le-ai luat de la doctorul Svenson! Iar Bascombe le-a luat de la tine!

— Habar n-am, răspunse colonelul.

— Ești la fel de incapabil ca și Blach! răbufni Xonck disprețuitor. Unde mai e și ăla?

Comte d'Orkanez oftă din greu.

— Maiorul Blach e mort. Cardinalul Chang.

Xonck se gândi o clipă, făcu ochii mari și ridică din umeri. Apoi se întoarse din nou spre colonelul Aspiche.

— Unde e Bascombe acum?

— E cu lordul Robert, răspunse Caroline. După ce domnul Blenheim…

— Unde ar mai putea fi? strigă Crabbé, exasperat. Unde? Trebuie distribuite cărțile de coduri – cineva trebuia să o facă în absența lui Blenheim!

— Ce noroc că s-a hotărât să intervină, spuse Contessa pe un ton glacial.

— Doamna Marchmoor e cu el – cred că ai tot atâta încredere în ea pe cât am eu în Bascombe! se stropși Crabbé. Amândoi și-au dovedit din plin loialitatea față de noi *toți!*

Contessa se întoarse spre Smythe.

— Domnule căpitan, trimite doi oameni să-l aducă pe Bascombe aici de îndată ce-și termină treaba. Adu-l aici împreună cu lordul Robert, dacă e nevoie.

Smythe făcu semn oamenilor lui și doi dintre ei se îndepărtară în fugă, zăngănindu-și săbiile.

— Unde e Lydia? întrebă Xonck.

— E cu prințul, răspunse Caroline. Își ia rămas-bun de la oaspeți.

— Mulțumesc, Caroline. Iată că-mi dă și mie cineva atenție, spuse Contessa, apoi i se adresă din nou lui Smythe: Trimite câțiva oameni și după ei.

— Adu-i la mine, zise Comte d'Orkanez cu vocea lui bubuitoare. Încă nu și-au terminat treaba.

Cuvintele lui d'Orkanez rămaseră suspendate în aer, amenințător, iar ceilalți nu spuseră nimic, de parcă o singură vorbă ar fi putut reîncepe o controversă de-abia potolită. Căpitanul trimise alți doi oameni după perechea princiară și își reluă locul lângă peretele îndepărtat, privindu-și cizmele ca și cum nu ar fi auzit nimic.

— Problema se poate rezolva foarte ușor, anunță ministrul adjunct, întorcându-se spre Comte d'Orkanez, dacă ne uităm în cartea în care au fost stocate gândurile lordului Robert. Cartea aceea va arăta clar că am procedat exact cum s-a stabilit. Acolo trebuie să fie o descriere detaliată a participării lordului la întreaga afacere – fapte pe care numai el le putea ști.

— Cel puțin o carte a fost distrusă, șuieră Comte.

— Distrusă? *Cum?* întrebă Contessa.

— *Chang.*

— Blestematul! mârâi ea. Asta chiar le întrece pe toate. Știi ce carte era?

— Nu știu până când nu le compar pe cele care au rămas cu ce-am consemnat în registru, răspunse Comte.

— Atunci să trecem la treabă, zise Crabbé arțăgos. Vreau să fiu *exonerat* cât mai repede cu putință.

— Cărțile sunt duse chiar acum în mansardă, spuse Comte. Cât despre registru, după cum prea bine știi, rămâne în grija asistentului tău.

— Dumnezeule! exclamă Xonck. Bascombe pare să devină un ins foarte important!

— Va aduce registrul cu el! Și așa vom încheia discuția. Ne-am răcit gura de pomană – ne-am cheltuit energia și am întârziat periculos de mult – iar cea mai plauzibilă explicație pentru situația în care ne aflăm este chiar în fața noastră, spuse Crabbé, arătând cu capul spre domnișoara Temple. Ea și tovarășii ei ne-au făcut tot răul din lume! Cine știe, poate chiar ei l-au ucis pe Blenheim!

— La fel cum Cardinalul Chang l-a ucis pe domnul Gray… observă Xonck calm, întorcându-și privirea spre Contessa.

Crabbé luă aminte la cuvintele lui, clipi de câteva ori și, încurajat de schimbarea subiectului, dădu din cap aprobator.

— A! Sigur! Sigur! Uitasem – uitasem cu totul! Contessa?

— Ce vrei? Dat fiind că acest Chang e un ucigaș, iar domnul Gray e dat dispărut, n-am nicio urmă de îndoială că omul a fost ucis. Nu știu unde – instrucțiunile mele fuseseră ca domnul Gray să-l ajute pe doctorul Lorenz în privința ducelui.

— Și totuși, Chang spunea că s-au întâlnit la subsol – lângă conducte! strigă Crabbé.

— Eu n-am auzit asta… zise Comte d'Orkanez.

Contessa ridică ochii spre el și scoase mucul din portțigaret, îl lăsă să cadă pe podea și îl strivi cu vârful pantofului, în timp ce scotea o nouă țigară.

— Erai ocupat cu *doamnele* tale, replică ea.

Domnișoara Temple observă cum Contessa se întunecă pentru o clipă la față, măsurând-o cu privirea pe femeia de sticlă care stătea liniștită ca un leopard dresat, nebăgând în seamă ciorovăiala lor, albastrul ei violet părând și mai strălucitor în apropierea hainei negre de blană a lui d'Orkanez.

— Chang pretindea că domnul Gray îți sabotează munca – la ordinele mele, continuă Contessa. Desigur, cea mai bună dovadă ar fi ca proiectul nostru să fi intrat în impas – dar, din câte văd eu, ai reușit trei transformări impecabile. Întrucât acesta este un proces pe care recunosc că nu-l înțeleg câtuși de puțin, consider că rezultatele obținute de tine arată că Chang a mințit cu nerușinare.

— Doar dacă nu l-a ucis pe Gray *înainte* ca acesta să-și ducă misiunea la îndeplinire, spuse Crabbé.

— Ceea ce este o speculație mârșavă și absurdă, mormăi Contessa.

— Ceea ce nu înseamnă că nu e adevărat…

Contessa se întoarse brusc spre ministrul adjunct. Mâna ei – care tocmai vâra tabachera în poșetă – era înarmată acum cu boxul strălucitor. Țepii boxului se lipiră de gâtul lui Crabbé, apăsând o venă care zvâcnea nervos.

Crabbé înghiți în sec.

— Rosamonde… făcu d'Orkanez.

— Mai spune o dată, amărâtule, dacă ai curaj, șuieră Contessa, și am să te sfâșii ca pe o mânecă prost cusută.

Crabbé rămase nemișcat.

— Rosamonde… repetă Comte.

Contessa nu-și dezlipi ochii de pe Crabbé.

— Poftim?

— Ți-aș sugera să… ne ocupăm de domnișoara.

Contessa se îndepărtă repede de Crabbé – ferindu-se de o eventuală ripostă din partea lui – și se răsuci pe călcâie spre domnișoara Temple. Era roșie la față – de plăcere, după câte se părea – și urmărea totul cu mare interes și emoție. Domnișoara Temple se îndoia că se aflase vreodată într-un pericol mai mare ca acum.

— Vasăzică ai fost supusă Procesului în sala de operații, spuse Contessa zâmbind. Imediat după Lydia Vandaariff?

Domnișoara Temple încuviință repede din cap.

— Ce păcat că domnișoara Poole nu poate confirma. Nu că n-am putea face și *noi* ceva… ia să văd… portocaliu pentru Harschmort… târfa de lux… hotel, cred… și, desigur, sortită pieirii…

Contessa se aplecă înainte și șuieră în urechea domnișoarei Temple:

— Portocaliu Magdalene portocaliu Royale gheață consum!

Domnișoara Temple rămase surprinsă, încercând să îngaime un răspuns, apoi își aminti – prea târziu – de prinț în camera secretă…

Contessa o apucă de față pe domnișoara Temple, smucindu-i capul spre ea ca să o privească în ochi. Cu un surâs rece, batjocoritor, Contessa își trecu limba, ca un șarpe, peste ochii domnișoarei Temple. Tânăra scânci când Contessa o linse din nou, lipindu-și limba de nasul și obrajii ei, urmărindu-i conturul

sprâncenelor. Pufnind disprețuitor și triumfător, Contessa îi făcu vânt domnișoarei Temple în brațele colonelului Aspiche.

Tânăra ridică ochii și văzu cum eleganta Contessa își șterge gura cu mâna și plesnește batjocoritor din buze.

— Harker-Bornarth ’39, aș zice… un vin excelent… păcat să-l risipești pe o sălbatică. Du-o de-aici.

Domnișoara Temple fu târâtă cu forța pe un coridor din apropiere și aruncată, cuvântul cel mai potrivit, ca un sac de cartofi într-o încăpere luminată difuz și păzită de doi soldați în uniformă neagră din Macklenburg. Căzu în genunchi și se întoarse repede spre ușa deschisă, cu părul în ochi, dar nu-l văzu decât pe Aspiche închizând-o cu putere. O clipă mai târziu auzi cum se răsucește cheia în broască și cum zgomotul cizmelor lui se pierde în depărtare. Se sprijini pe călcâie și oftă. Își șterse fața, plină de salivă și de urmele de vin, cu mâneca robei și privi în jur.

Era, după cum intuise încă de la început, același gen de salon prăfuit și neîntrebuințat în care îi întâlnise pe Spragg și pe Farquhar dar, scoțând un țipăt scurt, își dădu seama că nu era singură. Sări în picioare și se apropie de cele două siluete întinse pe podea cu fața în jos. Erau calde – amândouă și – scânci ea de bucurie – respirau! Își întâlnise, în sfârșit, tovarășii! Cu toată forța de care era în stare îi întoarse cu fața în sus.

Deși avea fața plină de lacrimi, domnișoara Temple zâmbi când doctorul Svenson începu să tușească amarnic și se strădui să-și vâre genunchii sub umerii lui ca să-l ajute să se ridice în capul oaselor. În clar-obscurul încăperii nu-și dădu seama dacă era vorba de sânge, dar simți mirosul înțepător care se impregnase în hainele și în părul lui. Îl împinse din nou și îl rezemă cu spatele de o canapea din apropiere. Svenson tuși din nou și, dând semne că își revine, își acoperi gura cu mâna. Tânăra îi îndepărtă părul din ochi, zâmbind larg.

— Doctore Svenson… șopti ea.

— Draga mea Celeste… am murit?

— Nu, doctore…

— Excelent… dar Chang?

— E viu și el, doctore… e și el aici…

— Tot la Harschmort suntem?

— Da, încuiați într-o cameră.

— Și ești cu mintea întreagă?

— Sigur.

— Minunat… o clipă… îmi cer iertare. Svenson se întoarse și scuipă, trase adânc aer în piept, gemu și se așeză mai bine, cu ochii strânși. Doamne Dumnezeule… mormăi el.

— Tocmai am fost în compania dușmanilor noștri! spuse ea. Își văd de planul lor, care merge ca pe roate.

— Cred și eu… scuză-mă pentru gestul meu nepoliticos…

Domnișoara Temple se apropiase în grabă de Cardinalul Chang, abținându-se să nu plângă când îl văzu cum arăta. Mirosul pe care îl emana acesta era și mai intens, iar sângele uscat din jurul nasului, al gurii și al gulerului, ca și paloarea cadaverică a feței, arătau cât de precară era starea în care se afla. Începu să-i șteargă fața cu roba, ținându-i capul cu cealaltă mână, și numaidecât își dădu seama că îi căzuseră ochelarii. Îi privi lung cicatricele înfiorătoare de la ochi și își mușcă buzele gândindu-se la suferințele prin care trecuse. Aerul îi huruia în piept ca o cutie cu ace pe care o zdrăngăne cineva. Oare era pe moarte? Îi lipi capul de pieptul ei și îl legănă, șoptind cu blândețe:

— Cardinale Chang… trebuie să te întorci la noi… sunt eu, Celeste… sunt cu doctorul… nu putem supraviețui fără tine…

Svenson se trase aproape de ei, îl apucă pe Chang de încheietură și puse cealaltă mână pe fruntea lui. Apoi îi pipăi gâtul și își lipi urechea de pieptul lui ca să audă cum respiră. Se ridică în picioare, oftă, o îndepărtă ușor pe domnișoara Temple și palpă cu degetele ceafa lui Chang, acolo unde fusese lovit de bastonul colonelului.

Tânăra privi neajutorată cum degetele palide ale doctorului caută prin părul negru al lui Chang.

— Credeam că ai fost supusă Procesului, spuse el încet.

— Nu. Am imitat cicatricele. Îmi pare rău că… n-am vrut să te dezamăgesc.

— Nu te scuza. Pare să fi fost o idee excelentă.

— Da, dar Contessa tot m-a dat de gol.

— N-are de ce să-ți fie rușine… Mă bucur că ești întreagă. Pot să te întreb… mi-e și frică să o spun…

— M-am pierdut de Elöise. Avea și ea aceleași cicatrice false… nu cred că a fost prinsă dar nu știu unde e. Pe de altă parte, nici nu sunt prea sigură *cine* e cu adevărat.

Doctorul îi zâmbi mâhnit, cu ochii neobișnuit de limpezi.

— Nici eu nu sunt… ceea ce mi se pare a fi lucrul cel mai ciudat, zise el și o privi pe domnișoara Temple cu aceeași expresie îngrijorată. Dar oare când știi cu adevărat cine sunt toți cei din jur?

Svenson își întoarse privirea și își drese vocea.

— Ai dreptate, pufni domnișoara Temple, mișcată de acest semn neașteptat de slăbiciune al doctorului. Și totuși, îmi pare tare rău că m-am pierdut de ea.

— Am făcut tot ce-am putut… faptul că suntem în viață e un adevărat miracol… Am suferit toți, în egală măsură.

Tânăra încuviință din cap, dând să spună ceva, dar neștiind ce anume. Doctorul oftă, rămase pe gânduri și apoi, brusc, îl strânse de nas pe Chang cu o mână și cu cealaltă îi acoperi gura. Domnișoara Temple făcu ochii mari.

— Dar ce…

— O clipă…

O clipă fu de ajuns. Ca un om readus la viață, Chang deschise ochii, își îndreptă umerii și își întinse brațele spre Svenson, huruitul din plămâni dublându-și intensitatea. Doctorul își luă mâinile de pe el, iar Cardinalul începu să tușească și să împroaște cu salivă și sânge. Svenson și domnișoara Temple îl apucară de brațe și îl ridicară în genunchi, poziție care îi ușura suferința și îl ajuta să scape de tot ce adunase în plămâni.

Chang se șterse la gură și apoi își curăță degetele de podea – nu avea niciun rost să le șteargă de haină sau de pantaloni, înțelese domnișoara Temple. Cardinalul se întoarse spre cei doi, clipi de câteva ori și își pipăi repede fața. Tânăra îi întinse ochelarii zâmbind.

— Mă bucur atât de mult să vă văd pe amândoi, șopti ea.

Rămaseră așa câteva clipe, dându-și un răgaz ca să-și adune puterile și să-și vină în fire, iar în cazul domnișoarei Temple să-și șteargă lacrimile și să-și stăpânească tremurul din voce. Aveau atât de multe lucruri să-și spună, erau atâtea lucruri de făcut – slăbiciunea o făcu să pufnească disprețuitor, chiar dacă tot atunci își suflă și nasul.

— Ești în avantaj față de noi, Celeste, mormăi Chang răgușit. După sângele din părul doctorului presupun că niciunul dintre noi nu știe unde ne aflăm, cine ne păzește… și dacă e zi sau noapte.

— Cât timp a trecut de când am fost prinși? întrebă Svenson.

Domnișoara Temple pufni din nou.

— Nu foarte mult. Dar atât de multe lucruri s-au întâmplat de când am vorbit ultima oară, de când v-am lăsat în urmă… îmi pare atât de rău… am fost naivă și…

Svenson dădu din mână cu nepăsare.

— Celeste, mă îndoiesc că avem timp să… nu că ar conta…

— Contează pentru mine.

— Celeste… spuse Chang chinuindu-se să se ridice.

— Stați liniștiți, amândoi, zise domnișoara Temple și se ridică în picioare, acum fiind mai înaltă decât ei. Am să vă spun totul în câteva cuvinte, dar mai întâi trebuie să-mi cer scuze că v-am părăsit la Plum Court. A fost o prostie din partea mea, pentru care era să plătesc cu viața – pentru care era să plătiți amândoi cu viața.

Doctorul Svenson încercă să spună ceva, dar tânăra ridică mâna.

— În fața ușii sunt doi soldați din Macklenburg, continuă ea, iar pe coridor sunt cel puțin zece dragoni cu comandantul și colonelul lor. Ușa e încuiată și – după cum vedeți – camera în care ne aflăm nu are ferestre. Bănuiesc că niciunul dintre voi nu are vreo armă asupra lui.

Chang și Svenson își pipăiră buzunarele oarecum resemnați, negăsind nimic.

— Facem noi rost, nu contează, adăugă ea repede, nedorind să-și piardă autoritatea.

— Dacă ieșim de aici, zise Svenson.

— Desigur – dar cel mai important lucru e să dejucăm planul dușmanilor noștri.

— Și care e planul lor? întrebă Chang.

— Aici e problema – nu știu decât o parte din el. Dar cred că fiecare dintre voi știe câte o parte.

Respectându-și promisiunea de a fi cât mai concisă, domnișoara Temple își spuse povestea pe nerăsuflate: St. Royale, poțiunea domnișoarei Vandaariff, tabloul din camera Contessei, lupta ei cu cartea, lupta ei – într-o versiune prescurtată – cu Comte și cu Contessa în trăsură, călătoria cu trenul spre Harschmort, drumul spre sala de operații. Atât Chang, cât și Svenson deschiseră gura ca să adauge câte ceva, dar tânăra le făcu semn să tacă și continuă – camera secretă, Contessa și prințul, uciderea lui Blenheim, descoperirea făcută de Elöise în cardul albastru, Trapping, Vandaariff, Lydia, Veilandt, sala de bal și, în sfârșit, cearta dintre Contessa și aliații ei în urmă cu nici zece minute. Toată povestea dură poate două minute de șoapte repezite.

Când termină, domnișoara Temple trase adânc aer în piept, sperând că nu uitase nimic esențial, deși mai mult ca sigur uitase

– pur și simplu prea multe se *întâmplaseră.*

— Prin urmare… zise doctorul și se ridică de pe podea ca să se așeze pe canapea, au preluat controlul acestui guvern împreună cu ducele – care vă asigur că a fost *ucis* – și sunt pe cale să preia și controlul ducatului de Macklenburg…

— Nu vreau să te jignesc, doctore, spuse domnișoara Temple, dar nu înțeleg de ce atâta *interes* pentru un regat german care nu este chiar cel mai mare dintre toate.

— Ducat german… mda, pentru simplul motiv că munții noștri conțin mult mai mult lut albastru-violet decât o sută de conace Tarr luate la un loc. De ani de zile cumpără terenuri acolo… spuse doctorul și se opri, apoi scutură din cap și continuă: Oricum… dacă pornesc în noaptea asta spre Macklenburg…

— Va trebui să mergem și noi… mormăi Chang și fu cuprins de un nou acces înfiorător de tuse pe care se strădui să-l ignore, scotocindu-se prin buzunarele pardesiului. Am purtat astea cu mine tot timpul, tocmai pentru acest moment…

Domnișoara Temple scoase o exclamație de uimire și fericire, clipind din nou ca să-și oprească lacrimile din colțul ochilor. Botinele ei verzi! Se așeză pe podea fără nicio urmă de șovăire sau timiditate și începu să-și încalțe veselă comorile pierdute. Ridică privirea spre Chang, care zâmbea – tușind în continuare – și se apucă să-și lege șireturile.

— Nu știu ce înseamnă asta, zise ea, o să râdeți de mine – ați și început – știu că sunt doar niște încălțări, am multe perechi și, ca să fiu sinceră, în urmă cu patru zile n-aș fi dat nicio ceapă degerată pe ele, acum însă n-aș mai vrea să le pierd pentru nimic în lume.

— Bineînțeles, replică Svenson liniștit.

— A! Era să uit! făcu domnișoara Temple. Am sustras câteva lucruri care îți aparțin – din manta, pe care am pierdut-o, dar am avut grijă să luăm cardul și o tabacheră de argint, cu țigări! Pentru că tot veni vorba, văd că nu-i la mine, e la Elöise, dar, când o găsim, o să ți-o dea înapoi.

— Dar… e minunat…

— Mi s-a părut că ții mult la ea.

Doctorul dădu din cap afirmativ, apoi întoarse privirea, încruntându-se, de parcă nu ar fi vrut să mai spună nimic. Chang tuși din nou, plămânii congestionați făcându-i pieptul să sune dogit.

— Trebuie să te ajutăm cu ceva, zise Svenson, dar Chang scutură din cap.

— Plămânii…

— Praful de sticlă, spuse domnișoara Temple. Contessa a explicat cum te-a ucis.

— Îmi pare rău că o dezamăgesc pe marea doamnă… zise Chang și zâmbi.

Svenson îl privi cu îngrijorare.

— Sticla era de ajuns ca să-ți fie fatală – ca să nu mai punem la socoteală și proprietățile ei toxice. Dar e un adevărat miracol că n-ai murit din cauza viziunilor hipnotice.

— Te asigur că le-aș fi preferat acestor accese de tuse.

— Nu există vreo modalitate de a-i scoase sticla din plămâni?

Doctorul căzu pe gânduri, încruntat. Cardinalul scuipă din nou și începu să vorbească:

— Povestea mea e simplă. Când ne-am dat seama că nu știm încotro ai luat-o, eu și doctorul ne-am despărțit. Doctorul s-a dus la conacul Tarr, iar eu la minister, fiecare greșind în felul lui. Eu i-am întâlnit pe Bascombe și pe Contessa, am văzut cum se desfășoară Procesul, m-am luptat cu Xonck, am fost cât pe-aci să-mi pierd viața, apoi ți-am dat de urmă – prea târziu – la St. Royale – de unde și botinele – și am reușit să iau trenul spre Harschmort. Odată ajuns aici, le-am văzut pe cele mai puternice figuri reduse la tăcere, cu mințile golite în cărțile de sticlă, și pe Robert Vandaariff, ca o maimuță, umplând pagină după pagină cu secretele. N-am putut împiedica transformarea celor trei femei… Chang se opri (domnișoara Temple înțelegea că cei doi făcuseră eforturi supraomenești, și fizice și emoționale, motiv pentru care îi admira fără nicio reținere), apoi își drese glasul și continuă: Deși l-am ucis pe maiorul Blach. În rest, am dat greș și-am fost prins – a, am reușit să-l ucid și pe domnul Gray, omul Contessei…

— A! S-a discutat foarte aprins despre el! exclamă domnișoara Temple.

— Avea de îndeplinit o misiune – de care sunt sigur că ceilalți n-aveau habar. Nu știu despre ce era vorba, zise Chang și ridică ochii spre domnișoara Temple. Spuneai că cei care ne păzesc sunt dragoni?

— Nu și cei din fața ușii – cei de pe coridor, da – în jur de șase, cu ofițerul lor, căpitanul Smythe, și colonelul…

— Smythe! Chang se lumină la față.

— L-am întâlnit și eu, spuse Svenson. Mi-a salvat viața!

— Știa și de mine, într-un fel, zise domnișoara Temple. Ceea ce m-a luat prin surprindere…

— Dacă izbutim să scăpăm de Aspiche, cu siguranță Smythe ni se va alătura, spuse Chang.

Domnișoara Temple privi înapoi, spre ușă.

— Ei bine, dacă numai de *atât* e nevoie, atunci în curând o să scăpăm de aici. Doctore?

— Eu vă pot povesti pe drum – acum vă spun doar că pe acoperiș e un dirijabil – așa am ajuns de la conacul Tarr. S-ar putea să se folosească de el ca să ajungă la un vas de pe canal sau mai departe, în susul coastei…

— Sau să meargă până la Macklenburg, zise Chang. Mașinăriile astea sunt uimitor de puternice.

Svenson încuviință din cap.

— Ai dreptate – ar fi absurd să le subevaluezi capacitatea – dar asta mai poate aștepta. Trebuie să împiedicăm căsătoria. Trebuie să-l oprim pe duce.

— Și trebuie s-o găsim pe Elöise, exclamă domnișoara Temple, mai ales că ea are cheia de sticlă!

— Ce cheie de sticlă? întrebă Chang răgușit.

— N-am pomenit de ea? Cu ea cred că se pot citi cărțile fără nicio problemă. Am luat-o din buzunarul lui Blenheim.

— Dar *el* de unde o avea? întrebă Chang.

— *Exact!* făcu domnișoara Temple zâmbind larg. Și acum, vă rog să vă întindeți la loc pe podea sau, sunt sigură că e bine și dacă stați pe canapea, dar trebuie să închideți ochii și să rămâneți nemișcați.

— Celeste, ce vrei să faci? întrebă Svenson.

— Să mă ocup de evadare, firește.

Domnișoara Temple bătu în ușă și strigă cu un glas mieros la paznicii postați de o parte și de alta. Aceștia nu răspunseră, drept care tânăra continuă să bată, deși se văzu silită să schimbe din când în când mâna din cauza încheieturilor zdrelite, până când auzi cum se răsucește cheia în broască și văzu cum ușa se întredeschide precaut, lăsând să apară fața palidă, bănuitoare a unui soldat din Macklenburg – mai tânăr decât ea, ceea ce o făcu să-i zâmbească și mai dulce.

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie neapărat să vorbesc cu domnul colonel. Am câteva informații pentru Contessa, sper că înțelegeți – pe care aceasta de-abia așteaptă să le afle.

Soldatul nu se mișcă. Oare o *înțelesese?* Domnișoara Temple își înăspri zâmbetul când se aplecă și îi vorbi mai tare, răspicat și amenințător:

— Trebuie să vorbesc cu domnul colonel! Numaidecât! Altfel vei fi *pedepsit!*

Soldatul se uită spre camaradul lui, care nu se vedea, nesigur de ceea ce ar trebui să facă. Domnișoara Temple strigă cât o ținea gura:

— *Domnule colonel Aspiche!* Am niște informații vitale pentru dumneavoastră! Dacă nu le primește, Contessa *vă va tăia urechile!*

La strigătul ei paznicul trânti ușa și încercă să o încuie la loc, dar domnișoara Temple auzi deja zgomotul apăsat al unor cizme grele apropiindu-se. În clipa următoare ușa se dădu în lături și în pragul ei își făcu apariția Aspiche, cu fața roșie de furie, cu trabucul într-o mână și cu mâna cealaltă pe mânerul sabiei, privind-o crunt, ca un profesor în jiletcă roșie gata să-și biciuiască elevul.

— Mulțumesc foarte mult, zise tânăra.

— Despre ce informații tot cârâi acolo? mârâi Aspiche. Astfel de maniere nu ți se potrivesc deloc – mai ales dacă aflu că umbli cu *minciuna.*

— Dar e absurd, protestă ea, cu vocea întretăiată, prefăcându-se înfricoșată, tremura spre satisfacția colonelului. Și nu e nevoie să băgați *spaima* în mine – starea aliaților mei, ca și puterea Contessei, m-au făcut să-mi dau seama că nu mai are niciun rost să mă împotrivesc. Acum nu încerc decât să-mi salvez viața.

Domnișoara Temple își șterse nasul de mânecă.

— Despre ce informații e vorba? repetă Aspiche.

Tânăra se uită în spatele lui, spre cei doi paznici care priveau cu o curiozitate nedisimulată, apoi se aplecă și șopti:

— Sunt niște informații destul de *delicate*...

Aspiche se aplecă și el, cu o expresie amenințătoare. Domnișoara Temple își trecu buzele peste urechea lui:

— Albastru… Cezar… albastru… regiment… consum… gheață…

Tânăra ridică privirea și văzu că ochii colonelului nu se mișcă, fixând un punct din spatele ei.

— Poate că ar trebui să fim singuri, șopti ea.

Aspiche se adresă paznicilor cu furie în glas:

— Lăsați-mă singur cu prizonierii!

Paznicii se retraseră în grabă, în timp ce Aspiche trăgea ușa cu ambele mâini și o închidea cu zgomot. Apoi colonelul se întoarse spre domnișoara Temple cu o privire inexpresivă.

— Cardinale… doctore… puteți să vă ridicați… spuse tânăra tot în șoaptă, ca să nu o audă paznicii.

Chang și Svenson se ridicară încet privindu-l pe colonel cu o curiozitate morbidă.

— Celor care sunt supuși Procesului li se întipărește în minte un fel de cod de control, explică tânăra. Am auzit-o pe Contessa folosind un astfel de cod pentru prinț și, din nou, când a încercat să folosească unul pentru mine – ca să demonstreze că *nu* am fost convertită. N-am putut să-l descifrez… am încercat să ghicesc…

— Ai riscat atât de mult gândindu-te că o să ghicești? se miră Svenson.

— Da, dar am ghicit, nu? Codul e alcătuit din mai multe cuvinte – primul e o culoare și am dedus că fiecare culoare e legată de locul în care respectivul a fost supus Procesului. Vă aduceți aminte că erau mai multe cutii căptușite cu pâslă de diferite culori.

— Portocaliu la Harschmort, zise Chang. Albastru la institut.

— Și, văzând că Aspiche a fost convertit înainte de mutarea cutiilor de la institut, mi-am dat seama că albastrul e culoarea pentru colonel.

— Care au fost celelalte cuvinte? întrebă Svenson.

— Cel de-al doilea cuvânt se referă la *rolul* lor, folosind o metaforă biblică – sunt sigură că asta ține de fanfaronada lui d'Orkanez. Pentru prinț e Iosif – fiindcă el va fi tatăl

copilului altcuiva, la fel cum sărmana Lydia probabil că e Maria – pentru mine trebuie să fi fost Magdalena, ca și pentru toate femeile inițiate, în robe albe – iar pentru colonel, ca reprezentant al statului, am ghicit corect că e „Cezar”… restul urmează același raționament – „regiment” în loc de „Palace” sau „Royale”…

— El înțelege acum ce spunem? întrebă Svenson.

— Cred că da, dar și așteaptă instrucțiuni.

— Dacă i-am spune să-și taie singur beregata? propuse Chang, chicotind și scuipând în același timp.

— Poate ne spune dacă au prins-o pe Elöise, zise Svenson și îl întrebă rar și clar pe colonelul Aspiche: Știi unde e doamna Dujong?

— Închide-ți gura aia spurcată până nu ți-o închid eu! răcni Aspiche.

Svenson făcu repede un pas înapoi, cu ochii mari.

— Aha, probabil că numai persoana care i-a spus codul îi poate porunci, zise domnișoara Temple și își drese glasul. Colonele, știi unde-o putem găsi pe doamna Dujong?

— Bineînțeles că nu, răspunse iute Aspiche, ursuz.

— Mda… când ai văzut-o ultima dată?

Colonelul afișă un zâmbet flegmatic, răutăcios.

— În dirijabil. Doctorul Lorenz a luat-o la întrebări și, când am văzut că nu vrea să răspundă, eu și domnișoara Poole…

Pumnul doctorului Svenson se abătu ca un ciocan în falca lui Aspiche, lipindu-l de ușă. Domnișoara Temple se întoarse spre Svenson – care șuiera de durere, flexându-și mâna – apoi spre Aspiche, care spumega de furie, încercând să se ridice. Înainte de a o face, Chang întinse brațul și scoase sabia colonelului din teacă, o seceră strălucitoare care o făcu pe tânără să se dea înapoi cu un scâncet. Când privi din nou, Cardinalul ținea lama lipită de pieptul colonelului. Aspiche rămăsese încremenit.

— Doctore? întrebă ea calm.

— Îmi cer scuze…

— N-ai de ce, colonelul e o bestie. Te doare tare mâna?

— O să-mi treacă.

Domnișoara Temple se apropie de Aspiche, privindu-l și mai încruntată. Știa că Elöise trecuse și ea prin multe încercări, dar acum se gândea, furioasă, la felul în care femeia, drogată și de-

abia ținându-se pe picioare, le îngreunase evadarea din sala de operații. Era mai mult decât bucuroasă să pună o parte din vină și remușcare pe seama ticălosului din fața ei.

— Colonele, ai să deschizi ușa asta și ai să ne scoți pe toți în hol. Ai să le ordoni celor doi paznici să intre aici și ai să-i încui înăuntru. Dacă protestează, ai să-i ucizi. Înțelegi?

Aspiche încuviință din cap, plimbându-și privirea șovăitor de la ea la vârful sabiei.

— Atunci execută ordinul. N-avem timp de pierdut.

Germanii nu opuseră niciun fel de rezistență, erau prea obișnuiți să îndeplinească ordinele fără crâcnire. În câteva clipe domnișoara Temple și tovarășii ei ajunseră în foaierul deschis unde avusese loc disputa membrilor Cabalei. Dragonii dispăruseră, la fel și ofițerul lor.

— Unde-i căpitanul Smythe? îl întrebă ea pe Aspiche.

— Îi ajută pe domnul Xonck și pe domnul ministru adjunct.

Domnișoara Temple se încruntă.

— Atunci *tu* ce căutai aici? Nu trebuia să execuți niște ordine?

— Ba da – trebuia să vă execut pe voi.

— Dar de ce așteptai pe coridor?

— Voiam să termin de fumat trabucul, răspunse răstit Aspiche.

Chang pufni cu dispreț în spatele domnișoarei Temple.

— Până la urmă, fiecare își dă arama pe față, mormăi el.

Domnișoara Temple se furișă până la ușile care dădeau în sala de bal. Încăperea enormă era pustie. Strigă spre Aspiche:

— Unde-au dispărut?

Colonelul dădu să vorbească, dar tânăra i-o luă înainte.

— Unde sunt dușmanii noștri – Contessa, Comte, ministrul adjunct Crabbé, Francis Xonck, prințul și mireasa lui, lordul Vandaariff, ducele de Stäelmaere, doamna Stearne…?

— Și Roger Bascombe? adăugă doctorul Svenson.

Tânăra se întoarse spre el, apoi spre Chang, și dădu trist din cap.

— Și Roger Bascombe. Pe rând, dacă nu ți-e cu supărare.

Colonelul le spuse – strângând din buze abătut, dovadă a rezistenței inutile la controlul exercitat de domnișoara Temple –

că dușmanii lor se împărțiseră în două grupuri. Primul își propusese să facă un tur al casei, ca să-i adune pe toți oaspeții și toate personalitățile aflate în stare de apatie, ale căror minți fuseseră golite în cărțile de sticlă, și să pregătească plecarea ducelui de Stäelmaere, cu tot ceremonialul cuvenit, spre iminenta lui *coup d'état.* Ducele avea să fie însoțit de Contessa, ministrul adjunct și Francis Xonck, precum și de lordul Vandaariff, Bascombe, doamna Stearne și cele două femei de sticlă, Marchmoor și Poole. Cel de-al doilea grup, despre a cărui misiune Aspiche nu putea oferi nicio informație, era alcătuit din Comte d'Orkanez, prințul KarlHorst von Maasmärck, Lydia Vandaariff, Herr Flaüss și cea de-a treia femeie de sticlă.

— N-am recunoscut-o, spuse domnișoara Temple. Cea de a treia femeie ar fi trebuit să fie Caroline.

— E *Angelique*, cunoștința Cardinalului, replică precaut doctorul Svenson. Femeia pe care am căutat-o în seră. Ai avut dreptate nu și-a găsit moartea acolo.

— Comte a ținut-o în viață ca să o folosească pe post de cobai, zise Chang răgușit. Dacă transformarea nu-i reușea, nu mai trebuia să le sacrifice pe celelalte – dacă îi reușea și lumea se întreba de ce a adus-o în halul ăsta, cu atât mai bine. Una peste alta, a demonstrat ce înseamnă să faci, cu adevărat, *economie.*

Domnișoara Temple și doctorul rămaseră tăcuți, lăsându-l pe Chang să-și verse amărăciunea și furia. Chang se șterse la ochi pe sub ochelari și oftă.

— Întrebarea e ce fac ei acum și căruia din cele două grupuri ar trebui să-i luăm urma. Dacă admitem că și oprirea ducelui, și oprirea căsătoriei prințului sunt vitale, poate ar trebui să ne despărțim…

— Aș prefera să n-o facem, spuse iute domnișoara Temple. Și într-un loc, și în celălalt ne vom găsi dușmanii *en masse* – unde-s trei puterea crește.

— De acord, zise doctorul, și părerea mea e să mergem după duce. Toți membrii Cabalei se duc la Macklenburg – ducele și lordul Vandaariff sunt factorii esențiali pentru a prelua controlul acolo. Dacă îi împiedicăm să facă asta, putem să le dăm tot planul peste cap.

— Adică să-i omorâm? întrebă Chang.

— Să-i omorâm *din nou,* cel puțin în cazul ducelui, murmură doctorul. Eu unul sunt

pentru asasinarea lor. Este exact ce vreau să fac cu Karl-Horst, dacă se întâmplă ca gâtul lui să fie aproape de mâinile mele.

— Dar ți-a fost dat în grijă, zise domnișoara Temple, puțin șocată de tonul lui Svenson.

— Și a devenit sclavul lor. Nu mai e decât un câine turbat sau un cal cu chișița ruptă – trebuie eliminat, de preferat *înainte* de a avea ocazia să zămislească un moștenitor.

Tânăra își duse mâna la gură.

— Desigur! Comte folosește alchimia ca să o insemineze pe Lydia – acolo vrea să ajungă cu planul lui – e transpunerea în fapt a tabloului alchimic al lui Oskar Veilandt, *Buna Vestire!* Și vor să o facă în noaptea asta – poate chiar acum!

Doctorul Svenson își supse dinții, tresări de durere și privi când la domnișoara Temple, când la Chang.

— Eu sunt totuși de părere să-l oprim pe duce. Dacă n-o facem…

— Dacă n-o facem, viața mea și a domnișoarei Temple sunt distruse, spuse Chang.

— Și, după aceea, prințul și Lydia? întrebă domnișoara Temple.

Svenson încuviință din cap și oftă.

— Mă tem că cei doi sunt deja condamnați…

Chang chicoti pe neașteptate, un zgomot la fel de plăcut precum cel scos de o cioară care face gargară.

— Oare ne deosebim atât de mult, doctore? Mai lasă puțină milă și pentru noi!

La ordinul domnișoarei Temple, Aspiche îi conduse spre intrarea principală a casei. Acolo însă înțeleseră imediat că nu aveau cum să iasă, din cauza invitaților care se adunau într-un număr din ce în ce mai mare ca să-l petreacă pe duce. Tânăra își aduse brusc aminte de drumul pe care îl făcuse cu Spragg și Farquar prin pasajul grădinarului dintre aripile casei, spre trăsuri. În mai puțin de două minute – cu un Aspiche ursuz, gâfâind din greu – ajunseră, răsuflarea condensându-se în aerul rece, tocmai când alaiul cobora treptele spre impunătoarea trăsură neagră a ducelui.

Ducele se mișca încet, cu grijă, ca o insectă foarte delicată, funebră, încadrat de un bărbat mărunt, cu părul unsuros – „doctorul Lorenz”, șopti Svenson – și de doamna Marchmoor, fără lesă în jurul gâtului, trupul ei strălucitor acoperit acum de o mantie neagră, groasă. Din spate veneau pe rând Contessa, Xonck și ministrul adjunct Crabbé și, după ei, oprindu-se la trepte și fluturând mâinile spre duce, grupul lui Robert

Vandaariff, Roger Bascombe și doamna Poole, de asemenea fără lesă și acoperită de o mantie asemănătoare.

Ducele fu instalat în trăsură și, o clipă mai târziu, i se alătură doamna Marchmoor. Domnișoara Temple privi spre tovarășii ei – acum era momentul să se repeadă asupra trăsurii – dar, spre dezamăgirea ei, văzu că oaspeții se pregăteau să plece și ei, luându-și zgomotos rămas-bun de la duce în timp ce își căutau din ochi propriile trăsuri. Orice atac asupra trăsurii ducelui era aproape imposibil.

— Ce ne facem? șopti ea. Am întârziat!

Chang cântări sabia în mână.

— Pot să mă duc eu… singur, ca să mă pot mișca mai iute… mă țin de ei până la palat…

— Nu și în starea în care ești, spuse Svenson. Te-ar prinde imediat și te-ar ucide – știi prea bine. Uită-te la soldații ăia! Ducele are o escortă întreagă!

Domnișoara Temple întoarse privirea și își dădu seama că doctorul avea dreptate – două șiruri de dragoni călări, în jur de patruzeci de oameni, care se postau în fața și în spatele trăsurii. Ducele era de neatins.

— Va convoca Consiliul Privat, șuieră Chang. Va adopta toate legile impuse de ei.

— Cu puterea ducelui, cu banii lui Vandaariff, cu tronul ducatului de Macklenburg și cu o sursă inepuizabilă de lut albastru-violet… vor fi de neoprit… șopti Svenson.

Domnișoara Temple se încruntă. Poate că era un gest inutil, dar trebuia să încerce.

— Dimpotrivă. Cardinale Chang, înapoiază-i, te rog, sabia colonelului – insist.

Chang o privi nedumerit, dar îi înapoie precaut arma lui Aspiche. Înainte ca omului să-i dea prin gând să facă ceva cu ea, domnișoara Temple îi vorbi pe un ton hotărât:

— Colonele Aspiche, ascultă-mă cu atenție. Oamenii tăi îl apără pe duce – ceea ce e foarte bine. Nimeni altcineva – repet, nimeni altcineva – nu are voie să se apropie de duce în timpul călătoriei spre palat. Acum ai să pleci, ai să iei un cal și ai să te alături alaiului – imediat, dar să nu vorbești cu nimeni, să nu te întorci în casă – ia calul unuia dintre soldații tăi dacă trebuie. Când ajungi la palat, având grijă să eviți privirea doamnei Marchmoor, vei găsi momentul potrivit – momentul potrivit, fiindcă trebuie *să nu dai greș* – neapărat *înainte* de convocarea

Consiliului Privat – ca să-i tai capul ducelui de Stäelmaere. Mă înțelegi?

Colonelul Aspiche încuviință din cap.

— Excelent. Nu sufla o vorbă nimănui. Hai, pleacă!

Domnișoara Temple zâmbi, văzând cum colonelul trece cu pași mari prin mulțime, hotărât să-și îndeplinească misiunea, îndreptându-se spre cel mai apropiat grajd.

— Să vedem cum îi lipesc de data asta capul, zise ea, prefăcându-se că nu observă uimirea de pe fața lui Svenson și a lui Chang. Pornim în căutarea prințului?

Colonelul nu le spusese exact încotro o luase grupul lui Comte, doar undeva, sub sala de bal. Din peregrinările lui prin casa Harschmort, Cardinalul Chang era convins că poate găsi drumul, drept care domnișoara Temple și doctorul Svenson îl urmară prin pasajul grădinarului și apoi pătrunseră în casă. În timp ce mergeau, domnișoara Temple ridică ochii spre Chang, la fel de neînduplecat în pofida rănilor, și își dori ca, măcar pentru o clipă, să-i poată citi gândurile, ca una dintre femeile de sticlă. Voiau să-i salveze – sau să-i distrugă, scopul era același – pe prinț și pe Lydia, dar Angelique, femeia pierdută de Cardinal, avea să fie și ea acolo. Oare spera să o recupereze? Să-l forțeze pe Comte să inverseze transformarea? Sau să o scape pentru totdeauna de suferință? Simți greutatea propriei mâhniri, a regretului și a durerii pricinuite de atitudinea lui Roger, a izolării – oare aceste sentimente, care păreau neînsemnate doar fiindcă îi aparțineau, oricât de mult ar fi chinuit-o, se puteau compara cu povara care apăsa umerii unui om precum Chang? Cum oare, cum oare putea să nu existe un zid de netrecut între ei?

— Cele două aripi ale casei sunt construite la fel, zise el răgușit, am cutreierat nivelele inferioare din partea cealaltă. Dacă nu mă înșel, scara care duce în jos ar trebui să fie… cam *aici*…

Chang zâmbi – și domnișoara Temple rămase din nou surprinsă, poate și din cauza stării precare în care se afla acest om, de amestecul de forță fizică și morală din zâmbetul lui – și arătă spre o firidă care nu ieșea prin nimic în evidență, acoperită cu o draperie de catifea. O dădu brusc la o parte și descoperi o ușă de metal lăsată întredeschisă.

— Câtă încredere, chicoti el și o deschise, să lași o ușă deschisă… credeam că s-au învățat minte.

Se răsuci pe călcâie ca să privească în urmă, cu o față cruntă, la auzul unor pași care se apropiau.

— Sau poate că *noi* ar fi trebuit să o facem… murmură doctorul Svenson, în timp ce Chang îi zorea să intre.

— Asta o să-i mai întârzie, spuse el încuind ușa. Fuga!

Auziră cum cineva trage de ușă de mai multe ori, în timp ce coborau scara în spirală, ajungând, două nivele mai jos, la o altă ușă, tot întredeschisă. Chang se strecură pe lângă domnișoara Temple și pe lângă Svenson ca să se uite primul.

— Ce-ar fi să facem rost de niște *urme?* șopti doctorul.

Domnișoara Temple dădu din cap aprobator, dar, în loc să răspundă, Chang o porni înainte, cu pași de pisică, lăsându-i pe cei doi să-l urmeze. Pătrunseră pe un coridor neobișnuit, care se curba, precum clădirea unei opere sau un amfiteatru roman, cu un șir de uși pe partea interioară, de parcă ar fi dat spre loje sau spre arenă.

— Seamănă cu institutul, îi șopti Svenson lui Chang, care încuviință din cap, atent la coridorul din față.

Înaintaseră, ținându-se aproape de perete, până într-un punct din care nu mai puteau vedea ușa scării, când un zgomot de dincolo de următoarea curbură îl făcu pe Chang să încremenească. Cardinalul ridică palma deschisă, semn că trebuia să rămână pe loc, apoi se apropie încet de curbură cu spatele lipit de perete.

Se opri. Aruncă o privire înapoi, zâmbi, apoi se repezi înainte. Domnișoara Temple auzi un țipăt de surpriză și trei lovituri înfundate. Chang reapăru și le făcu semn din cap să-l urmeze.

Pe podea, lângă o altă ușă deschisă, respirând anevoie, cu nasul sângerând, zăcea ministrul plenipotențiar al ducatului de Macklenburg, Herr Flaüss. Lângă mâna lui care zvâcnea ușor se afla un revolver. Chang îl culese de pe jos și verifică dacă era încărcat. În timp ce doctorul Svenson îngenunchea lângă omul care se sufoca, Chang îi întinse arma domnișoarei Temple. Tânăra scutură din cap.

— Ia-l tu sau doctorul, șopti ea.

— Doctorul. Mă simt mai în largul meu cu un cuțit sau cu pumnii.

Chang privi cum Svenson îi scotocește repede buzunarele lui Flaüss, fiecare mișcare mai bruscă fiind întâmpinată cu un gest inutil de protest din partea celui rănit. Doctorul ridică ochii, în spatele lor, scara – pași. Se ridică în picioare, abandonându-l pe ministrul plenipotențiar. Chang îi vârî pistolul în mână și, apucându-l de mânecă iar pe domnișoara Temple de braț, îi trase după el pe coridor până ieșiră din raza vizuală a lui Flaüss.

— Dar, Cardinale, ăștia sigur sunt *înăuntru*… șopti Svenson nemulțumit.

Chang îi trase pe amândoi într-o firidă și își acoperi gura ca să-și înăbușe un acces de tuse. Domnișoara Temple auzi pași repezi pe coridor… și apoi brusc liniște. Simți încordarea lui Chang și văzu degetul mare al doctorului pregătit să apese trăgaciul pistolului. Cineva înainta spre ei, încet… pașii se opriră… apoi se retraseră. Tânăra ciuli urechile… și auzi vocea arogantă, șuierată a unei femei.

— *Lasă-l* în plata Domnului, un idiot mai puțin…

Chang așteptă… apoi se aplecă spre cei doi.

— Puteam intra pe furiș numai dacă îl ascundeam pe Flaüss – în clipa asta căută prin sală, crezând că am intrat. Ceea îi împiedică să continue ce și-au propus să facă. Dacă intrăm *acum,* avem șansa să-i luăm prin surprindere pe cei care au rămas în urmă.

Domnișoara Temple trase adânc aer în piept, simțindu-se de parcă în ultimele cinci minute ar fi devenit un adevărat soldat. Până să înțeleagă – sau, mai important, să protesteze împotriva acestui raționament încurcat, Chang dispăru, iar doctorul Svenson, apucând-o de mână, o trase după el.

Ministrul plenipotențiar rămăsese în ușă, ridicat în capul oaselor dar încă incapabil de a reacționa în vreun fel. Trecură pe lângă el și nu auziră decât cum își trage nasul plin de sânge, pătrunzând într-un foaier cu scări înguste de o parte și de alta, ce duceau spre balcoanele care împrejmuiau încăperea. Chang se pitulă iute în stânga, urmat de Svenson și de domnișoara Temple, încercând să se facă una cu peretele. Domnișoara Temple strâmbă din nas cu dezgust la mirosul acru de lut albastru-violet. În fața lor o auziră pe Contessa.

— A fost atacat… n-ai auzit nimic?

— Nu, răspunse vocea uscată, tunătoare, a lui d'Orkanez. Sunt *ocupat* și, prin urmare, fac zgomot. Atacat de *cine?*

— Nu știu, răspunse Contessa. Colonelul Aspiche a scurtat gâtul fiecărui suspect în parte… de unde și *curiozitatea* mea.

— Ducele a plecat?

— Conform planului, urmat de cei aleși pentru recoltă. Așa cum am stabilit, confuzia și pierderea memoriei au fost puse pe seama unei epidemii de febră a sângelui – adepții noștri vor duce vorba despre asta peste tot – o veste care va justifica declararea carantinei la Harschmort, ceea ce îl va sechestra pe lordul

Robert atât timp cât va fi necesar. Dar nu asta e problema noastră acum.

— Înțeleg, mormăi Comte. Dat fiind că mă aflu în toiul unei proceduri extrem de delicate, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune ce naiba cauți aici.

Domnișoara Temple își dădu toată silința să țină pasul cu ceilalți în timp ce urca în tăcere treptele înguste. Când depăși nivelul la care se aflau balcoanele, văzu deasupra un tavan de piatră, boltit, luminat de câteva candelabre de fier amenințătoare, pline de țepușe. Domnișoara Temple nu privea niciodată un candelabru fără să-și imagineze impactul distructiv al prăbușirii lui pe podea (mai ales dacă tocmai trecea pe sub el), iar aceste gânduri instinctive, ca și aceste temeri, făceau și mai mult din laboratorul lui d'Orkanez o sală a ororilor. Balconul era ticsit cu cărți, hârtii și cutii, toate acoperite de un strat gros de praf. Svenson îi făcu semn cu degetul că se putea apropia ca să se uite printre stinghiile balustradei.

Domnișoara Temple nu fusese la institut, dar reușise să zărească platforma diabolică de la baza turnului de fier. Această încăpere (pereții traversați de rafturi cu cărți păreau să spună că aici fusese cândva un fel de bibliotecă) era un amestec straniu al aceleiași activități (căci și aici erau mese înțesate cu recipiente aburinde, eprubete în care fierbeau tot felul de lichide, documente din pergament și instrumente metalice de forme nemaivăzute) și al unui dormitor, fiindcă în mijlocul camerei, eliberat prin împingerea la perete a mai multor mese și scaune, se afla un pat foarte mare. Domnișoara Temple fu cât pe-aci să scoată un strigăt de uimire, ducându-și mâna la gură, dar nu își întoarse privirea. Pe pat, cu picioarele goale desfăcute, zăcea Lydia Vandaariff, cu robele albe adunate în jurul coapselor, cu fiecare braț întins și legat de un șnur de mătase albă. Fața îi era acoperită de broboane de sudoare, iar mâinile îi erau încleștate pe șnururile de mătase ca și cum aceste legături erau mai mult o sursă de alinare decât de durere. Cearșaful dintre picioarele Lydiei era umed, ca și podeaua de piatră de sub picioarele ei, o baltă de lichid albăstrui brăzdat de dungi purpurii, încârligate. Tivul brodat al robei Lydiei fusese tras în jos, într-un gest inutil de pudoare, dar nu-i putea ascunde petele de albastru și roșu de pe coapsele albe. Tânăra privea în tavan, clipind des.

Prăbușit într-un fotoliu din apropiere, cu un pahar pe jumătate plin în mână și o sticlă de coniac deschisă pe podea, între picioare, era KarlHorst von Maasmärck. Comte purta șorțul de piele – haina de blană neagră era întinsă pe câteva scaune din spatele lui – și ținea în mână un obiect metalic bizar, un tub prevăzut cu mânere, cu valve și un cioc, pe care îl ștergea cu o cârpă.

Pe pereții din spatele lui, atârnând de cuie bătute neglijent în rafturile cu cărți, erau treisprezece pătrate din pânză. Domnișoara Temple se întoarse spre Chang și arătă cu mâna. Chang le văzuse și el și întinse palma, apoi o răsuci ca și cum ar fi dat o pagină. La St. Royale, Lydia mormăise ceva despre celelalte fragmente din *Buna Vestire* – dând de înțeles că le văzuse la un loc. Domnișoara Temple își dădu seama că pătratele de pânză reprezentau tabloul reconstituit complet, dar nu se așteptase ca d'Orkanez să agațe fiecare pictură cu fața la perete, căci ceea ce vedea acum nu era imaginea blasfematorie completă (pe care era mai mult decât curioasă să o vadă), ci spatele tabloului – formulele alchimice ale lui Oskar Veilandt înscrise pe fiecare bucată, pentru care tabloul nu era decât un camuflaj decorativ, o rețetă amănunțită pentru propria lui Bună Vestire, oribila inseminare a Lydiei Vandaariff cu ajutorul științei lui aiuritoare. În jurul fiecărei pânze erau lipite zeci de note și scheme – fără doar și poate propriile încercări ale lui d'Orkanez de a înțelege instrucțiunile lui Veilandt. Domnișoara Temple privi spre tânăra de pe pat și își mușcă încheieturile degetelor ca să nu țipe…

Auzi un oftat nerăbdător răzbătând de mai jos și fâsâitul unui chibrit aprins. Domnișoara Temple se lăsă pe burtă și se târî până la marginea balustradei ca să vadă mai bine. Înfiorată de teamă văzu, aproape chiar sub ea, grupul Contessei. Cum de nu îi auziseră când erau pe coridor? Lângă Contessa – care fuma o nouă țigară înfiptă în portțigaret – stăteau Francis Xonck și Crabbé, iar în spatele lor se aflau cel puțin șase inși în haine negre, cu bâte în mână. Privi spre Chang și Svenson și văzu că atenția Cardinalului era concentrată în altă parte, sub balconul de vizavi. Strălucind în umbră, în timp ce flăcările portocalii din creuzetele lui d'Orkanez se reflectau de pielea ei, stătea cea de a treia femeie de sticlă, Angelique, așteptând în tăcere. Domnișoara Temple o privi lung, înțelegând că era obiectul pasiunii mistuitoare a lui Chang – ca și, de fapt, finalizarea ei, căci femeia *era* o prostituată ceea ce însemna că…

Domnișoara Temple se înroși la față, amestecând brusc amintirile din carte cu gânduri de-ale lui Chang și Angelique dar scutură din cap și se forță să fie atentă la conversația destul de animată de dedesubt.

— Nu te-am fi deranjat, începu Xonck privind cu oarecare dezgust spectacolul din fața lor, dacă nu am fi în imposibilitatea inexplicabilă de a găsi o anumită *cheie.*

— Unde e Lorenz? întrebă Comte.

— Pregătește dirijabilul, înconjurat de o sumedenie de soldați, răspunse Crabbé. Aș prefera să-l lăsăm în pace.

— Dar Bascombe?

— Îl însoțește pe lordul Robert, pufni Contessa. Va aduce lada de cărți și registrul – dar nici el nu are o cheie și, din mai multe motive, aș prefera să nu-l implicăm.

Crabbé făcu ochii mari.

— Domnul Bascombe ne este absolut loial tuturor…

— Unde e cheia *ta?* întrebă Comte, încruntându-se la ministrul adjunct.

— Dar nu e cheia *mea,* răspunse Crabbé puțin iritat. Și nici nu cred că ar trebui să fie la mine – cum zicea și Contessa, noi strângeam cărțile, nu le *studiam…*

— Cine a avut-o ultimul? strigă Comte aproape mânios, trecându-și dispozitivul metalic respingător dintr-o mână într-alta.

— Nu știm, spuse Contessa răstit. Eu cred că ministrul. Iar ministrul crede că domnul Xonck. Iar domnul Xonck crede că Blenheim…

— *Blenheim?* pufni Comte disprețuitor.

— Nu în mod direct, zise Xonck. *Trapping.* Eu cred că Trapping a luat-o ca să se uite la una din cărți – poate doar din curiozitate, poate nu doar din curiozitate…

— *Ce* carte?

— Nu știm, spuse Contessa. Voiam să-i intrăm în *grații* – tot nu cred că s-a procedat bine în cazul lui. Blenheim ori i-a luat-o din buzunar în timp ce cadavrul era mutat dintr-o parte într-alta, ori a primit-o de la lordul Robert.

— Să înțeleg că Blenheim încă nu a apărut?

Contessa încuviință din cap.

— Întrebarea e dacă e mort sau a pornit-o pe *cont propriu,* zise Crabbé.

— L-am putea *întreba* pe lordul Robert, propuse Comte.

— Da, dacă și-ar mai aminti ceva, observă Xonck. Dar, după cum știți, memoria lui e acum într-o carte o carte pe care n-o putem găsi. Dacă am găsi-o, n-am putea să o citim fără cheie! E absurd!

— Aha, făcu Comte gânditor, întunecându-se la față. Și Herr Flaüss ce-a pățit?

— Nu știm! strigă Crabbé.

— Dar nu crezi că ar trebui? întrebă Comte, logic.

D'Orkanez se întoarse spre Angelique și bătu din palme. Femeia ieși numaidecât la lumină, ca un tigru îmblânzit, atrăgând atenția tuturor.

— Dacă se ascunde cineva aici, îi spuse Comte privind în sus, spre balcoane, *găsește-l.*

Domnișoara Temple se răsuci spre Chang și Svenson, cu ochii mari de spaimă. Ce puteau face? Se uită în stânga și-n dreapta – nu aveau unde să se ascundă, să se protejeze! Doctorul Svenson se lăsă pe vine, scoase pistolul și măsură din ochi distanța până la Angelique. Chang puse o mână pe brațul doctorului. Doctorul i-o dădu deoparte și trase cocoșul. Domnișoara Temple simți cum frigul acela albastru, bizar, se apropie de mintea ei. În câteva clipe aveau să fie descoperiți.

Dar tăcerea apăsătoare din încăpere fu întreruptă de un zgomot venit din balconul de vizavi, chiar de deasupra lui Angelique. Imediat Xonck scoase un pumnal cu lama curbă și se repezi în sus pe treptele înguste. Domnișoara Temple auzi zgomote de încăierare și apoi protestele înăbușite ale unei femei, în timp ce Xonck o trăgea în jos pe scară. În cele din urmă Xonck îi făcu vânt și femeia căzu în genunchi în fața celorlalți. Era Elöise.

Domnișoara Temple se uită la Svenson și îi văzu fața împietrită. Înainte ca doctorul să reacționeze în vreun fel, tânăra îl apucă strâns de mâna în care ținea pistolul. Nu era momentul să se lase pradă furiei.

Xonck se îndepărtă de Elöise, ca și ceilalți, de altfel, căci, la un semn al lui d'Orkanez, Angelique se apropie de femeie cu pași care răsunau precum copitele de-abia potcovite ale unui ponei. Elöise clătină din cap și privi în sus, uluită de apariția acestei creaturi splendide, fără nimic pe ea, și scoase un țipăt. Țipă din nou – domnișoara Temple strânse brațul doctorului cât de tare putu – dar țipătul i se stinse în gât în timp ce groaza de pe chip se transformă încet în resemnare. Femeia de sticlă îi pătrunsese în minte, iar acum i-o scotocea cu o eficiență lipsită de orice urmă de compasiune. Din nou domnișoara Temple văzu cum Comte d'Orkanez închisese ochii, concentrat la maximum. Elöise nu spunea nimic, stătea doar cu gura deschisă, legănându-se pe genunchi, privind neajutorată în ochii albaștri, reci, ai inchizitorului ei.

Apoi totul se sfârși. Elöise se lăsă pe podea ca o cârpă. Comte se apropie de ea.

— E doamna Dujong, șopti Crabbé. De la carieră. Ea l-a împușcat pe duce.

— Întocmai. A fugit din sala de operații împreună cu domnișoara Temple, zise Comte. Domnișoara Temple l-a ucis pe Blenheim – cadavrul lui este în camera

trofeelor. Blenheim avea cheia la el – și domnișoara se întreba de ce. Este vârâtă în pieptarul doamnei Dujong, împreună cu o tabacheră de argint și un card de sticlă albastră. Cele două obiecte sunt de la doctorul Svenson.

— Un card de sticlă? întrebă Contessa și își roti prudent ochii prin încăpere. Și ce *arată* el?

Elöise gâfâia de epuizare, încercând să se ridice în patru labe. Comte își vârî repede mâna în pieptarul ei, dând de obiectele pe care le descrisese. Se îndreptă de spate, uitându-se atent la tabacheră, amânând răspunsul la întrebarea Contessei. Xonck își drese vocea. Comte ridică privirea și aruncă tabachera de argint spre el, Xonck prinzând-o cu stângăcie.

— E a lui Svenson, zise el și privi spre prinț, care era tot în fotoliu, urmărind spectacolul amuzat, cu ochii împăienjeniți de alcool. Cardul conține o experiență a doamnei Marchmoor, într-un separeu de la St. Royale… o *întâlnire* cu prințul. Se pare că a *impresionat-o* destul de mult pe doamna Dujong.

— Asta e… tot? întrebă Contessa, din nou cu precauție.

— Nu, răspunse Comte și oftă adânc. Nu e.

Îi făcu din nou semn lui Angelique.

Spre consternarea celorlalți membri ai Cabalei, femeia de sticlă se întoarse spre ei. Membrii Cabalei se dădură înapoi în timp ce Angelique porni agale spre ei.

— Ce… *naiba* faci? se bâlbâi Crabbé.

— Vreau să dau de cheia acestui mister, răspunse Comte cu vocea lui aspră ca șmirghelul.

— Nu poți finaliza proiectul fără ajutorul nostru, șuieră Xonck și arătă spre tânăra de pe pat. N-am făcut destul pentru tine – nu te-am ajutat să-ți împlinești toate *viziunile?*

— Viziuni din care să profiți *tu,* Francis.

— Niciodată n-am negat asta! Dar dacă vrei să mă transformi într-o legumă, cum l-ai transformat pe Vandaariff…

— Nu asta intenționez, răspunse Comte. Ceea ce vreau eu să fac este în interesul tuturor.

— Înainte de a ne trata ca pe niște animale, Oskar… și de a mă transforma în *dușmanul* tău, spuse Contessa ridicând vocea și vorbind

cu înverșunare, poate ne explici și nouă ce vrei să faci.

Domnișoara Temple își duse mâna la gură, înțelegând cât de naivă fusese. Oskar! Cum de nu-și dăduse seama? Comte nu furase tablourile lui Oskar Veilandt, pictorul nu era nici prizonier, nici plecat cu mintea… cei doi erau una și aceeași persoană! Ce-i spusese mătușa Agathe – că d'Orkanez se născuse în Balcani, crescuse la Paris, unde se pare că primise o moștenire? Cum se potriveau toate astea cu ceea ce le spusese domnul Shanck despre Veilandt – școala la Viena, atelierul din Montmartre, dispariția misterioasă – ca om înstărit și respectabil, acum știa! Privi spre Chang și Svenson și-l văzu pe Chang clătinând din cap cu amărăciune. Svenson nu avea ochi decât pentru Elöise, privind încruntat și neajutorat spre sărmana femeie prăbușită la pământ.

Comte își drese glasul și ridică mâna în care ținea cardul de sticlă.

— *Întâlnirea* este urmărită de câțiva spectatori – printre care te numeri și tu, Rosamonde. Și tu, Francis. Dar isteața doamnă Dujong a perceput, prin peretele-oglindă, o a *doua* întâlnire, în hol… cea dintre Trapping și Robert Vandaariff, în care colonelul vorbește foarte serios.

Această dezvăluire fu întâmpinată cu o tăcere desăvârșită.

— Și ce *înseamnă* asta? întrebă Crabbé.

— Încă n-am terminat, anunță sec d'Orkanez.

— N-ai putea să ne spui mai direct, monsieur? protestă Crabbé. Nu mai avem timp…

— Memoria doamnei Dujong vorbește despre un al *doilea* card – unul pe care doctorul l-a scos din căptușeala uniformei lui Arthur Trapping. E clar că Trapping n-a fost *percheziționat* cum trebuie. Printre alte lucruri, acest card conține o scenă în care eu o examinez pe Lydia.

— Arthur voia să i-l dea lui Vandaariff, spuse Xonck. Lacomul de el n-a putut rezista…

Crabbé făcu un pas înainte, mijindu-și ochii.

— Adică vrei să ne spui că *tu* l-ai ucis? șuieră el spre Comte. Fără să ne spui și nouă? Riscând totul? Dând peste cap tot planul? Nu-i de mirare că lordul Robert era atât de agitat – nu-i de mirare că am fost forțați să…

— Dar tocmai aici e buba, Harald, tună Comte. Vă spun toate astea fiindcă eu nu m-

am atins nici măcar de un fir de păr din capul lui Arthur Trapping.

— Dar atunci… de ce… începu Crabbé, dar se răzgândi… în timp ce fiecare membru al Cabalei se uita bănuitor la ceilalți.

— Spuneai că femeia avea cardul de la Svenson? întrebă Contessa. Dar Svenson de unde îl avea?

— Nu știe.

— De la mine, desigur, se auzi o voce tărăgănată, împleticită, din cealaltă parte a încăperii.

Karl-Horst încerca să-și umple paharul.

— Cred că l-a găsit în camera mea. Eu, unul, nici măcar nu l-am remarcat pe Trapping – mă interesa mai mult *Margaret!* A fost prima bucățică de sticlă pe care am văzut-o… un cadou menit să-mi asigure participarea.

— Un cadou de la cine? întrebă Francis Xonck.

— Dumnezeu știe… Chiar contează?

— Informația ar putea fi vitală, Alteța Voastră, spuse Contessa.

Prințul se încruntă.

— Păi… în cazul ăsta…

Domnișoara Temple avea impresia că fiecare membru al Cabalei de-abia se abținea să nu sară asupra prințului, fiecare dorind să-l plesnească peste față până spunea tot ce știa, dar niciunul nu îndrăznea să-și arate nerăbdarea sau îngrijorarea în fața celorlalți… drept care așteptau în timp ce prințul își țuguia buzele, se scărpina în ureche și își sugea dinții, încântat să se afle în centrul atenției. Tânăra începea și ea să se îngrijoreze. Dacă Angelique își continua căutarea? Cine putea garanta că femeia de sticlă nu putea detecta și prezența minților lor? Simți cum îi înțepenește piciorul și cum îi vine să strănute din cauza prafului din aer. Privi spre Chang cu buzele strânse și își dădu seama că acesta reușise să-și controleze tusea. Până acum nici nu-i trecuse prin cap, dar, brusc, posibilitatea, inevitabilitatea! – ca Chang să-i dea de gol o umplu de groază. Trebuia să acționeze în vreun fel – dar cum? Ce puteau face?

— Poate de la doctorul Lorenz sau – cum îi spunea? – domnul Crooner, de la institut, care a avut o moarte atât de groaznică. Ei erau cei care lucrau la mașini. Mi-a fost dat ca *suvenir* – habar n-am cum l-a găsit ticălosul ăla de Svenson, doar dacă nu l-a ajutat cineva… eu unul l-am ascuns cum nu se poate mai bine…

— Excelent, Alteța Voastră, îl întrerupse Contessa, ne sunteți de mare ajutor.

Contessa se apropie de Comte și îi luă obiectele pe care acesta le avea de la Elöise, vorbind cu o furie abia reținută:

— Ne-a lămurit buștean. Avem ce ne-am dorit – cheia. Propun să ne întoarcem la cărți imediat și să aflăm tot ce se poate din *declarația* lordului Robert. Poate că, până la urmă, vom ști de ce a fost ucis colonelul.

— Nu crezi că Chang a făcut-o? întrebă Crabbé.

— Tu crezi? pufni Contessa cu dispreț. Aș fi fericită să fie așa – viața mea ar deveni mai simplă. Dar nu – ne-aducem aminte cu toții câtă diplomație am folosit și câte riscuri ne-am asumat ca să-l convingem pe Robert Vandaariff, care până în momentul acela credea că întreaga campanie era rodul minții lui. Știm că Trapping vindea secrete – cine știe la câte secrete avea acces? Chang este ucigaș de profesie – asta e *politică.* Acum te vom lăsa, monsieur, să-ți continui activitatea.

Comte arătă spre Lydia.

— Am rezolvat problema… dar încă n-am stabilizat-o.

— *Deja?* spuse Contessa și privi trupul sleit de puteri al domnișoarei Vandaariff. Nu cred că i-ar fi plăcut să o facă la modul firesc.

— Plăcerea stă în produsul final, Rosamonde, răspunse Comte.

— Desigur, replică ea, privirea rătăcindu-i spre patul pătat. Cred că te-am deranjat destul. Ne vedem la dirijabil.

Contessa dădu să plece, dar se opri când Xonck făcu un pas înainte și arătă spre Elöise.

— Ce faceți cu *asta?*

— Mă lăsați să hotărăsc eu? întrebă Comte.

— Nu, dacă n-ai nimic împotrivă, zâmbi Xonck. Am vrut să fiu politicos…

— Aș prefera să continui ce-am început, mârâi Comte d'Orkanez.

— Cum ți-e voia, spuse Xonck și o ridică pe Elöise cu mâna lui teafără, scoțând-o din încăpere.

O clipă mai târziu îl urmară Contessa, Crabbé și însoțitorii lor.

Domnișoara Temple privi spre tovarășii ei și văzu că Chang îi astupa gura lui Svenson. Doctorul fierbea de furie – dar, la cel

mai mic zgomot, Angelique îi putea descoperi și dovedi la fel de ușor ca și în cazul lui Elöise. Domnișoara Temple se aplecă din nou și aruncă o privire în laborator. Comte se uitase cum pleacă ceilalți și revenise la masă. Privi spre Lydia, apoi spre Angelique, ignorându-l pe prinț, și desfăcu o mică valvă care ieșea din partea laterală a instrumentului de metal. Cu o delicatețe de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare, Comte turnă în valvă lichidul aburind dintr-una din buteliile încălzite, fără să verse un strop, și închise valva la loc. Ridică instrumentul de metal și se apropie de pat, așezându-l lângă piciorul Lydiei.

— Ești trează, Lydia?

Lydia încuviință din cap. Era prima dată când domnișoara Temple o vedea că se mișcă.

— Te doare ceva?

Lydia făcu o grimasă, dar clătină din cap. Se întoarse, atrasă de un zgomot. Era prințul, care își umplea un nou pahar.

— Logodnicul tău nu-și va aminti nimic din toate astea, Lydia, spuse Comte. Și nici tu. Stai liniștită… ce nu poate fi oprit trebuie acceptat.

Comte luă instrumentul și privi în sus, spre balcon. Ridică vocea, adresându-se întregii încăperi.

— Ar fi mai bine să cobori de bunăvoie. Dacă te aduce *domnișoara,* o va face direct de la balcon.

Domnișoara Temple se întoarse spre Chang și Svenson, îngrozită.

— *Știu* că ești acolo, strigă Comte. Am *așteptat* să-ți vorbesc dintr-un motiv bine întemeiat… dar n-am să-ți spun a doua oară.

Chang își luă mâna de pe gura lui Svenson și privi în spate, căutând o ieșire. Înainte ca să-l poată opri, Svenson sări în picioare și îi strigă lui d'Orkanez peste balcon:

— Vin… lua-te-ar naiba să te ia, cobor imediat…

Doctorul se răsuci spre Chang și spre domnișoara Temple, făcându-le semn să păstreze tăcerea. Se îndreptă cu pași apăsați spre scară, dar nu înainte de a strecura pistolul în mâinile domnișoarei Temple și a-i șopti la ureche:

— Dacă nu se căsătoresc, progenitura lor nu e *legitimă!*

Domnișoara Temple luă pistolul cu stângăcie și privi în urma doctorului. Svenson dispăruse deja. Se întoarse spre Chang care încerca să-și înăbușe un acces teribil de tuse – un fir subțire de sânge i se prelingea pe bărbie. Se apropie din nou de balustrada balconului. Doctorul apăru în raza ei vizuală, cu mâinile depărtate de corp și deschise, ca să demonstreze că nu era

înarmat. Tresări cu dezgust când o văzu mai de aproape pe Lydia Vandaariff, apoi arătă spre femeia de sticlă.

— Presupun că această *creatură* m-a mirosit.

Comte izbucni în râs – un sunet departe de a fi plăcut – și clătină din cap.

— Dimpotrivă, doctore – dar ai folosit un termen potrivit, fiind, ca și mine, un om de știință, un cercetător. Mintea doamnei Dujong nu conținea nicio amintire a vreunui atac asupra lui Herr Flaüss. De unde am dedus că adevăratul vinovat se ascunde pe aici, pe undeva.

— Aha, făcu Svenson. Dar nu înțeleg de ce ai așteptat ca să-mi arăți că știi unde sunt.

— Chiar așa? zise Comte cu un amestec de trufie și condescendență. Mai întâi de toate… unde îți sunt tovarășii?

Doctorul își căută cuvintele, flexându-și degetele, apoi le lăsă să țâșnească pline de furie și dispreț:

— Dracu' să te ia! Ai auzit bine – putrezi-ți-ar oasele în iad! Colonelul Aspiche le-a tăiat gâtul la amândoi!

— Dar nu și ție.

Svenson pufni disprețuitor.

— Nu că m-ar fi cruțat. Chang era deja pe jumătate mort – Aspiche a avut nevoie doar de câteva secunde ca să-l trimită pe lumea cealaltă. Cât despre domnișoara Temple (aici Svenson își trecu mâna peste frunte), cred că nu te îndoiești că s-a luptat cu îndârjire. De fapt, chiar rezistența pe care a opus-o m-a trezit și astfel am putut să-i crăp capul colonelului cu un scaun, dar, spre rușinea mea eternă, n-am mai avut timp să o salvez pe fată.

Comte cântări cuvintele doctorului.

— O poveste impresionantă.

— Ești un ticălos, se stropși Svenson arătând spre Lydia fără să-și ia privirea de pe Comte. Ești cel mai rău dintre toți fiindcă ți-ai irosit darurile pe care ceilalți nu le-au avut niciodată. Ți-aș trage un glonț în creier, monsieur – te-aș trimite în iad după Aspiche, cu mai puține remușcări decât dacă aș strivi un purice.

Cuvintele îi fură întâmpinate cu un hohot de râs, dar nu din partea lui d'Orkanez. Spre surprinderea domnișoarei Temple,

prințul se ridicase din fotoliu și făcuse un pas spre fostul lui însoțitor, cu paharul de coniac în mână.

— Ce facem cu el, monsieur? Cred că eu sunt cel mai în măsură să hotărăsc – la urma urmei, e trădătorul meu. Ai vreo sugestie?

— Ești un idiot, șuieră Svenson. Nu ți-ai dat seama deloc – nici măcar acum! Pentru numele lui Dumnezeu, Karl, uită-te la ea – la logodnica ta! O să nască odrasla altuia!

Prințul se întoarse spre Lydia, la fel de dezorientat ca și până atunci.

— Tu înțelegi ce vrea să spună, iubito?

— Nu, scumpul meu Karl.

— Dar dumneata, monsieur?

— Nu facem decât să o fortificăm, zise Comte.

— Femeia e pe jumătate *moartă!* urlă Svenson. Trezește-o, idiotule! Lydia – pentru numele lui Dumnezeu – ridică-te și fugi! *Nu-i prea târziu ca să te salvezi!*

Svenson făcea spume la gură, striga, flutura din mâini. Domnișoara Temple simți cum Chang o apucă de braț și apoi – mustrându-se că era din nou cu un pas în urmă – înțelese că doctorul făcea tot tărăboiul acela ca să le acopere coborârea. Ajunse împreună cu Chang până la ultimele trepte de jos, încă în afara razei vizuale a lui d'Orkanez. Privi în jos spre pistol – de ce naiba i-l dăduse doctorul? De ce nu încercase să-l împuște pe prinț chiar el? De ce nu i-l dăduse lui Chang? Văzu că și Chang se uită la armă, apoi ridică privirea spre ea.

Înțelese imediat și, fără să vrea, în ciuda faptului că nu-i vedea ochii, simți cum o podidesc lacrimile.

— *Calmează-te,* doctore! strigă Comte, pocnind din degete spre Angelique.

În clipa următoare Svenson scoase un țipăt, se clătină și căzu în genunchi. Comte ridică mâna din nou și așteptă ca doctorul să-și vină în fire ca să continue:

— Și nu vreau să-mi mai *desconsideri* munca…

— *Munca?* răcni Svenson arătând spre recipientele de laborator, spre Lydia. O nerozie medievală care o va costa viața pe fata asta!

— *Destul!* strigă Comte, pășind amenințător spre Svenson. Oare nerozia a creat cărțile? Nerozia a fost cea care a înmagazinat pentru eternitate esența însăși a atâtor vieți? Doar fiindcă această știință e atât de veche, dumneata – un *doctor* lipsit de subtilitate,

fără niciun simț al nuanței, al conceptelor elementare – o respingi cu înverșunare, sclav al ignoranței! Dumneata, care niciodată n-ai căutat substanța chimică a dorinței, a devoțiunii, a fricii, a *viselor* – care niciodată n-ai descoperit rădăcinile artei și ale religiei, puterea de a reface miturile cele mai sacre și profane!

Comte se aplecase peste Svenson, cu gura schimonosită, parcă furios că se înfierbântase în fața unui ins atât de troglodit. Își drese glasul și continuă, revenind la tonul lui rece, obișnuit.

— Ai întrebat de ce am așteptat ca să-ți arăt că știu unde ești. Bănuiesc că ai auzit anumite discuții în contradictoriu între aliații mei – chestiuni la care eu am răspunsuri… fără ca să le împărtășesc neapărat și altora. Poți vorbi de bunăvoie sau cu ajutorul lui Angelique – oricum ai să vorbești.

— Nu știu nimic, zise Svenson răstit. Eu am fost la conacul Tarr – nu cunosc intrigile voastre de la Harschmort…

Comte îl ignoră, mângâind butoanele de pe instrumentul lui metalic care se afla lângă piciorul alb al Lydiei.

— Când am vorbit atunci, în seră, prințul dumitale fusese răpit. La vremea aceea nici eu, nici dumneata nu știam cum sau de către cine.

— De către Contessa, cu dirijabilul…

— Asta *știu.* Dar vreau să știu și *de ce.*

— Presupun că ți-a dat o explicație!

— Poate că da… poate că nu…

— Gâlceava hoților, rânji doctorul. Și când te gândești că păreați *atât* de prieteni, voi doi…

Prințul făcu un pas înainte și îl plesni pe Svenson peste ureche.

— N-ai voie să vorbești așa în fața superiorilor! zise el liniștit, ca și cum ar fi fost vorba de o conversație politicoasă, apoi pufni satisfăcut.

Svenson ridică privirea spre prinț, roșu la față de furie, plin de dispreț, dar adresându-se în continuare lui d'Orkanez.

— N-am de unde să știu, bineînțeles… eu nu fac decât să *deduc,* după cum ai spus și dumneata. Prințul a fost răpit la doar câteva ore după ce l-am salvat de la institut. Dumneata – ca și ceilalți – nu ai fost anunțat. E foarte clar, Contessa îl voia pe prinț ca să-și atingă propriile scopuri. Ce loc ocupă

prințul în planurile dumitale? Un găgăuță, un pion, un nimeni în jocul puterii…

— Escroc ordinar și nerecunoscător! strigă prințul. Câtă *neobrăzare!*

— Unora acest lucru li se pare foarte evident, remarcă d'Orkanez nerăbdător.

— Atunci cred că și răspunsul e foarte evident, răspunse Svenson batjocoritor. Tuturor celor care sunt supuși Procesului li se imprimă în memorie o comandă, nu-i așa? Întâmplarea a făcut ca eu să-l iau pe prinț înainte ca această comandă să-i fie dată – Contessa, știind acest lucru, dar și că, datorită felului de a fi al prințului, toată lumea îl consideră un imbecil, s-a folosit de ocazie ca să-i imprime în minte propria ei comandă, pe care să o folosească la timpul potrivit împotriva așa-zișilor ei aliați – ceva neașteptat, cum ar fi să te azvârle pe dumneata din dirijabil. Desigur, întrebat despre ce s-a întâmplat, prințul nu-și va aminti absolut nimic.

Comte rămase tăcut. Domnișoara Temple era uimită de prezența de spirit a doctorului.

— Cum spuneam… e foarte evident, pufni Svenson.

— Poate… e doar o născocire de-a dumitale… dar îndeajuns de credibilă ca să-mi pierd timpul scormonind memoria prințului. Înainte de asta, doctore – fiindcă părerea mea este că minți – am să ți-o scormonesc pe-a *dumitale.* Angelique?

Svenson sări în picioare cu un strigăt care se prefăcu într-un schelălăit în clipa în care mintea îi fu străpunsă de Angelique. Chang țâșni de pe scară, domnișoara Temple urmându-l îndeaproape. Doctorul stătea în genunchi, cu fața în mâini, cu prințul deasupra lui, ridicând cizma ca să-l lovească în cap. Lângă el se afla Angelique. Prințul îi privi dezorientat și înciudat că fusese întrerupt. Comte se desprinse de mintea lui Svenson scoțând un urlet de furie. Angelique se întoarse, puțin prea încet, și domnișoara Temple ridică revolverul. Era poate la o distanță de trei metri când apăsă pe trăgaci.

Glonțul străbătu brațul întins al femeii din sticlă prin cot, într-o ploaie de cioburi scânteietoare, trimițând antebrațul și mâna la podea, unde se prefăcură într-un nor de fum albastru-violet. Domnișoara Temple văzu cum Angelique deschide gura larg, dar îi auzi țipătul numai în minte, biciuind fără deosebire gândurile

tuturor celor aflați în încăpere. Domnișoara Temple căzu în genunchi, cu lacrimi în ochi, și trase din nou. Glonțul străpunse cuirasa torsului lui Angelique, înstelându-i suprafața. Domnișoara Temple continuă să apese pe trăgaci, fiecare glonț lărgind găurile care se împreunau pentru a alcătui adevărate crevase – țipătul își dublă intensitatea și domnișoara Temple simți că nu se mai poate mișca, că de-abia mai putea vedea, copleșită de amintiri disparate care i se implântau în minte ca niște pumnale – Angelique la mare, în copilărie, parfumul rânced de bordel, mătăsuri și șampanie, lacrimi, bătăi, vânătăi, îmbrățișări reci și un licăr de speranță, mai înduioșător decât toate celelalte, că visele ei disperate vor deveni realitate. În fața ochilor domnișoarei Temple torsul se despică mai jos de coaste și se prăbuși, partea de sus a corpului izbindu-se de cea de jos într-un nor de fum albastru-violet și praf strălucitor, făcându-se țăndări la contactul cu podeaua de piatră.

Domnișoara Temple nu-și dădea seama dacă tăcerea se datora incapacității celorlalți de a vorbi sau dacă o asurzise țipătul. Vaporii din aer o amețeau, drept care își astupă gura cu mâna, întrebându-se dacă nu cumva inhalase praful de sticlă albastră. Rămășițele fumegânde ale lui Angelique zăceau împrăștiate prin încăpere, cioburi albastre într-o baltă de albastru-violet. Ridică ochii și clipi de câteva ori. Chang stătea întins cu spatele lipit de perete, privind în gol. Svenson era în patru labe, încercând să se miște. Lydia era pe pat, scâncind și trăgând de legături. Prințul zăcea pe podea lângă Svenson, șuierând de durere și dând din mâna în care îi pătrunsese un ciob de sticlă, pielea din jurul rănii albăstrindu-i-se. Numai Comte rămăsese în picioare, cu fața cenușie.

Domnișoara Temple întoarse pistolul spre el și apăsă pe trăgaci. Glonțul sparse vasele de sticlă de pe masă, împrăștiind alte cioburi prin încăpere și stropind șorțul lui d'Orkanez cu lichid fierbinte. Zgomotul îi trezi pe cei din jur. Comte se repezi să-și ia instrumentul de metal de pe pat și îl înălță ca pe un buzdugan. Domnișoara Temple îndreptă pistolul spre capul lui, dar simți cum Chang o apucă de braț. Gemu surprinsă – Chang o strângea tare – și văzu că acesta, înșfăcându-l de guler pe Svenson, îi trăgea pe amândoi spre ușă cu toată puterea de care mai era în stare. Privi înapoi spre Comte care, în ciuda furiei, ocolea cu grijă bucățile de sticlă spartă, și ochi din nou. Svenson reuși să se echilibreze până ajunseră la ușă, dar Chang nu-i dădu drumul. Când domnișoara Temple întinse brațul ca să apese pe trăgaci Chang o trase pe coridor după el.

— Trebuie să-l omor! strigă ea.

— Ai terminat cartușele! șuieră Chang. Dacă apeși pe trăgaci o să-și dea seama!

De-abia făcuseră doi pași că doctorul se și întoarse, încercând să scape din strânsoarea lui Chang.

— Prințul… trebuie să moară…

— Am făcut destul… spuse Chang cu glasul îngroșat, tușind din cauza efortului, și îi trase pe cei doi după el.

— Dar se căsătoresc și…

— Comte e un bărbat foarte puternic – suntem slăbiți și neînarmați. Dacă ne punem cu el… cel puțin unul din noi va muri, reuși să îngaime Chang. Mai avem multe lucruri de rezolvat… și dacă-i oprim pe ceilalți, îl oprim și pe prințul tău idiot. N-o uita pe doamna Dujong.

— Dar Comte… zise domnișoara Temple privind în urmă ca să vadă dacă nu cumva erau urmăriți.

— Nu ne poate urmări de unul singur… trebuie să aibă grijă de prinț și de Lydia, răspunse Chang, dregându-și vocea și scuipând pe lângă Svenson. În plus, orgoliul lui d'Orkanez a fost… *rănit*…

Chang vorbea răgușit. Domnișoara Temple îndrăzni să-i arunce o privire, acum că în sfârșit putea să alerge împreună cu ceilalți, și văzu cu mâhnire lacrimile ce se strecurau pe sub lentilele ochelarilor lui Chang și îi auzi suspinele, în ciuda respirației întretăiate. Se șterse pe față și se strădui să țină pasul.

Ajunseră la scară și închiseră ușa în urma lor. Chang se sprijini de ea, cu mâinile pe genunchi, și se lăsă în voia unui nou acces de tuse. Svenson îl privi cu îngrijorare, punându-i mâna pe umăr ca să-l liniștească. Apoi își îndreptă privirea spre domnișoara Temple.

— Te-ai descurcat foarte bine, Celeste.

— Nu mai bine decât voi, răspunse ea ușor iritată, nevrând să vorbească despre propria persoană când Chang suferea atât de mult.

— Vorbesc serios.

Domnișoara Temple se cutremură.

— Gândurile ei… la sfârșit, în mintea mea…

— S-au folosit de ea fără milă, Comte… și toți ceilalți, zise Svenson,. Nimeni n-ar trebui să fie supus unor asemenea grozăvii.

Domnișoara Temple însă știa că, pentru Angelique, adevărata grozăvie nu fusese transformarea, ci moartea ei prematură, iar teribilul ei țipăt nerostit fusese un protest la fel de primitiv și de inutil ca și ultimul țipăt al vrabiei înhățate de uliu. Domnișoara Temple nu văzuse niciodată, nu fusese *cuprinsă* niciodată de o

astfel de teamă – la un pas de moarte – și se întrebă dacă va avea parte de un sfârșit la fel de oribil – ceea ce se putea întâmpla chiar în noaptea aceasta. Pufni disprețuitor – sau în ziua aceasta, habar nu avea cât era ceasul. Când ieșiseră în curte ca să vadă trăsurile încă mai era întuneric, iar acum se aflau la subsol. Oare trecuse numai o zi de când îl întâlnise prima oară pe Svenson în holul hotelului Boniface?

Înghiți în sec și scutură din cap ca să-și alunge groaza din minte. Cu o fervoare poate la fel de caracteristică, gândurile domnișoarei Temple săriră de la moarte la micul dejun.

— După ce încheiem socotelile, spuse ea, îmi va face o mare plăcere să mănânc ceva.

Chang ridică privirea spre ea. Tânăra îi zâmbi, străduindu-se să reziste expresiei lui aspre și lentilelor opace ale ochelarilor.

— Mda… a *trecut* ceva timp… remarcă Svenson politicos, ca și cum ar fi vorbit despre vreme.

— Și o să mai treacă încă, reuși să spună Chang răgușit.

— Cu siguranță, zise domnișoara Temple. Dar *nefiind* din sticlă, mi s-a părut că merită să aduc subiectul în discuție.

— Într-adevăr, făcu Svenson stângaci.

— După ce încheiem afacerea asta, desigur, adăugă domnișoara Temple.

Chang se ridică în picioare, oarecum mai liniștit.

— Trebuie să mergem, mormăi el.

În timp ce urcau treptele domnișoara Temple zâmbi ca pentru sine, sperând ca vorbele ei să-l enerveze puțin pe Chang și astfel să-i abată gândurile de la suferința lui. Era conștientă că nu înțelegea ce simțea el cu adevărat, în ciuda faptului că îl pierduse pe Roger, fiindcă nu înțelegea legătura dintre Chang și femeia aceea. Oare ce fel de afecțiune puteau provoca aceste *tranzacții?* Era îndeajuns de isteață ca să-și dea seama că majoritatea căsniciilor se bazează pe fel de fel de negocieri – în cazul părinților ei fusese vorba de pământ contra bani – dar pentru domnișoara Temple obiectele trocului – titluri, moșii, bani, moșteniri – erau întotdeauna separate de părțile implicate. Ideea tranzacționării propriului corp – pentru că despre asta era vorba – presupunea un spirit mercantil pe care ea pur și simplu nu îl putea înțelege. Se întrebă ce simțise mama ei când ea însăși fusese concepută, prin acea împreunare fizică – fusese vorba doar de două trupuri (domnișoara Temple prefera să nu se gândească la „dragoste” când își amintea de tatăl ei atât de primitiv) sau de faptul că fiecare parte era legată de cealaltă – cum fusese și Lydia în laborator – printr-un aranjament între familii? Se uită la Chang, care urca treptele în fața ei. Oare cum era să nu porți astfel de poveri? Să fii liber ca orice sălbăticiune?

— Nu l-am văzut pe Herr Flaüss când ieșeam, remarcă doctorul Svenson. Poate că a plecat odată cu ceilalți.

— Și unde sunt ceilalți? întrebă domnișoara Temple. La dirijabil?

— Nu cred, răspunse Svenson. Probabil că-și rezolvă neînțelegerile înainte de a merge mai departe… probabil că-l interoghează pe lordul Vandaariff.

— Și pe Roger, zise domnișoara Temple doar ca să arate că îi putea rosti numele fără dificultate.

— Ceea ce ne lasă să alegem între a-i găsi și a ajunge și noi la dirijabil, spuse Svenson și se întoarse spre Chang. Tu ce zici?

Chang privi înapoi, ștergându-și gura pătată de sânge, cu răsuflarea întretăiată.

— Dirijabilul. Dragonii.

Doctorul Svenson înclină din cap.

— Smythe.

Casa era îngrijorător de liniștită când ajunseră la parter.

— Oare să fi plecat toți? întrebă Svenson.

— Pe unde o luăm? hârâi Chang.

— E sus – cel mai simplu e să o luăm pe seara centrală, dacă e liberă. Dar propun, din nou, să facem rost de arme.

Chang oftă, apoi dădu din cap afirmativ, cu nerăbdare.

— De unde?

— Păi… Svenson nu avea nicio idee.

— Veniți cu mine, spuse domnișoara Temple.

Domnul Blenheim fusese luat de acolo, deși pata de pe covor rămăsese la locul ei. Zăboviră doar câteva minute, îndeajuns însă pentru ca domnișoara Temple să zâmbească văzând curiozitatea și lăcomia de pe fața celor doi tovarăși ai ei în timp ce cotrobăiau prin lăzile cu trofee ale lui Robert Vandaariff. Pentru ea tânăra își alese un pumnal – primul își făcuse datoria cu prisosință – iar Chang se opri la o pereche de cuțite cu lama lată și curbată, cu mânerele aproape la fel de lungi ca și lama.

— Un fel de *machete,* explică el.

Domnișoara Temple dădu din cap aprobator, neavând idee ce voia să spună, dar fericită că îl vedea mulțumit. Spre amuzamentul ei, doctorul Svenson trase o suliță africană de pe perete și apoi își vârî la cingătoare un pumnal împodobit cu pietre prețioase.

— Sunt departe de a fi un spadasin, zise el sesizând privirea ei curioasă și grimasa lui

Chang. Cu cât îi țin mai departe de mine, cu atât mă aflu mai în siguranță. Bineînțeles, niciuna din armele astea nu mă face să mă simt mai puțin ridicol – dar, dacă mă ajută să supraviețuiesc, pot să port și tichie cu clopoței.

Doctorul i se adresă apoi lui Chang.

— Spre acoperiș?

În timp ce se îndreptau spre scara centrală, cântărind pumnalul în mână, domnișoara Temple simți cum i se iuțește respirația și o gâdilă transpirația pe spate. Dacă Smythe se supunea ordinelor? Dacă Smythe nu era acolo? Dacă, în loc de soldați, dădeau de Contessa, de Xonck și de Crabbé? Ce trebuia să facă? Una era să o lase nervii când era singură și alta când se afla în compania lui Chang și a lui Svenson. Cu fiecare pas respira din ce în ce mai precipitat, iar inima îi bătea pe măsură.

Ajunseră în foaierul principal, o sală imensă, acoperită de bucăți de marmură neagră și albă, unde domnișoara Temple o întâlnise pentru prima oară pe Contessa di Lacquer-Sforza, cu mult timp în urmă, acum pustie, în care se auzea doar ecoul pașilor lor. Ușile impunătoare erau închise. Svenson își lungi gâtul ca să privească în susul scării, iar domnișoara Temple îi urmă exemplul. Din câte își putea da ea seama, nu era nici urmă de om între parter și ultimul etaj.

În urma lor tăcerea mormântală fu spartă de o împușcătură. Domnișoara Temple rămase cu gura căscată. Chang arătă spre aripa cea mai îndepărtată.

— Biroul lui Vandaariff, șopti el.

Svenson deschise gura, dar Chang îi opri vorbele cu mâna ridicată. Oare să o fi împușcat pe Elöise? Alte câteva secunde… o ușă se trânti în aceeași direcție… apoi pași în depărtare.

— Vin, zise Chang. Repede!

Erau la etajul trei când dușmanii lor apărură în foaierul de dedesubt. Chang îi făcu semn domnișoarei Temple să se lipească de perete, iar el își continuă drumul ghemuit. Tânăra o auzi pe Contessa, dar nu înțelegea ce spunea aceasta. Deasupra, doctorul încerca să ajungă la o ușă abil mascată. Domnișoara Temple se repezi să-l prindă din urmă, trecu valvârtej pe lângă el și urcă treptele înguste spre locul în care îi aștepta Chang. Chang o prinse de braț și se aplecă spre ea, așteptând să vină și doctorul ca să le șoptească la amândoi:

— De partea cealaltă a ușii s-ar putea să fie un soldat. Până când dăm de Smythe nu trebuie să ne atingem de niciun dragon. Oamenii lui ar trebui să fie mai numeroși decât dușmanii noștri – dacă reușim să luăm

legătura cu el, avem șansa să-l câștigăm de partea noastră.

— Atunci ar trebui să merg eu, zise domnișoara Temple.

Chang clătină din cap.

— Eu îl cunosc cel mai bine…

— Da, dar în clipa în care te va vedea, orice dragon va ridica sabia asupra ta. Nu și dacă mă va vedea pe mine – ceea ce îmi va da timp să-l strig pe căpitan.

Chang oftă, iar Svenson se grăbi să dea afirmativ din cap.

— Celeste are dreptate.

— Știu… dar nu-mi place ideea, spuse Chang și își înăbuși un nou acces de tuse. *Du-te!*

Domnișoara Temple deschise ușa și îi trecu pragul, cu pumnalul ascuns în sân, și tresări la rafalele de vânt care măturau acoperișul, aducând cu ele mirosul sărat al mării. De o parte și de alta a ușii se afla câte un dragon în tunică roșie. La o depărtare de aproximativ douăzeci de metri se înălța amenințător dirijabilul, ca un animal de pradă din altă lume, un balon enorm de care atârna o nacelă lungă de metal strălucitor, aproape de mărimea unei nave marine, dar aducând mai degrabă cu un vagon de tren. Dragonii cărau cutii spre nacelă, pe care le dădeau unor soldați îmbrăcați în uniforma neagră a armatei din Macklenburg postați în vârful pasarelei. În interiorul nacelei, printr-o fereastră luminată cu gaz, tânăra zări fața ascuțită a doctorului Lorenz, cu ochelarii de protecție în jurul gâtului, umblând la mai multe comutatoare. Acoperișul casei arăta ca un stup de albine în care însă nu izbuti să-l vadă pe Smythe.

Celor doi dragoni le mai luă o secundă ca să scoată un strigăt de surprindere la vederea ei și să o prindă de brațe. Domnișoara Temple se strădui să le explice prezența ei acolo în pofida vântului puternic:

— Da… da, vă rog să mă scuzați… numele meu e Temple și îl caut… vă cer iertare… îl caut pe căpitanul…

Înainte să-și termine fraza, dragonul din dreapta ei strigă spre dirijabil.

— Domnule! Am prins pe cineva, domnule!

Domnișoara Temple îl văzu pe doctoral Lorenz uitându-se șocat pe fereastră. Dispăru imediat – fără îndoială ca să coboare – drept care tânăra preluă strigătul soldatului:

— Căpitanul Smythe! Îl caut pe căpitanul Smythe!

Cei doi dragoni schimbară o privire dezorientată. Domnișoara Temple se gândi să se folosească de acest moment și să se smulgă din mâinile lor, dar soldații reușiră să o oprească, în ciuda

faptului că tânăra dădea mereu din picioare. Apoi, la capătul pasarelei, unul lângă altul, apărură căpitanul Smythe și doctorul Lorenz. Tânăra simți că i se oprește inima în loc. Cei doi începură să coboare – fața lui Smythe fiind prea departe, în lumina difuză, ca să-i vadă reacția – și în clipa următoare ușa din spatele ei se deschise ușor, iar Cardinalul Chang își lipi câte un pumnal de gâtul fiecărui dragon. Domnișoara Temple întoarse capul – evident aceasta era o complicație nedorită – și îl văzu pe doctorul Svenson, cu sulița sub braț, trăgând de mânerul ușii.

— Sunt sub noi, șopti el.

— Pe cine avem noi aici? strigă doctorul Lorenz batjocoritor. Niște jivine atât de insistente. Căpitane dacă nu e deranjul prea mare!

— Căpitane Smythe! strigă domnișoara Temple. Știi cine suntem! Știi ce s-a întâmplat aici în seara asta i-ai auzit vorbind! Orașul dumitale – regina dumitale!

Smythe rămăsese nemișcat lângă Lorenz, pe pasarelă.

— Ce mai aștepți? se răsti Lorenz întorcându-se spre dragonii de pe acoperiș – un grup de vreo doisprezece oameni. Ucideți-i pe intrușii ăștia numaidecât!

— Căpitane Smythe, strigă tânăra, ne-ai ajutat și înainte!

— *Poftim?* făcu Lorenz și se răsuci spre Smythe care, fără nicio ezitare, îi dădu un brânci doctorului Lorenz care se prăbuși de pe pasarelă pe acoperișul acoperit de pietriș, de la o înălțime de mai bine de trei metri.

În clipa următoare Chang își retrase pumnalele și o eliberă pe domnișoara Temple. Dragonii făcură un pas înapoi și își scoaseră săbiile, înfruntându-l pe Chang, dar și aruncând priviri disperate ofițerului, neștiind ce să facă. Smythe sări de pe pasarelă și se apropie strângând mânerul sabiei.

— Odată și-odată tot trebuia să se întâmple, zise el.

Doctorul Svenson scoase un geamăt în timp ce trăgea cu toată puterea de clanța de la ușă. Reușise pe moment s-o blocheze, dar privi îngrijorat spre Chang, care se întoarse spre Smythe. Căpitanul se uită spre rampă, din vârful căreia doi soldați din Maklenburg urmăreau dezorientați scena. Mulțumit că aceștia nu aveau de gând să atace, Smythe dădu un ordin scurt oamenilor lui:

— *Pregătiți armele!*

În timp ce dragonii își scoaseră săbiile la unison, Svenson dădu drumul mânerului ușii și se alătură domnișoarei Temple și lui Chang.

Ușa se trânti de perete și în pragul ei apăru Francis Xonck, cu un pumnal în mână. Păși pe acoperiș, văzu săbiile trase și că dușmanii lui erau departe de a fi vulnerabili.

— Ce s-a întâmplat, căpitane Smythe? întrebă el tărăgănat.

Smythe făcu un pas înainte cu sabia încă în teacă.

— Cine mai e cu dumneata? întrebă el. Spune-le să iasă imediat.

— Cu cea mai mare plăcere, zâmbi Xonck.

Se dădu deoparte pentru a-i lăsa să treacă pe ceilalți membri ai Cabalei – Contessa, Comte, Crabbé iar după ei, prințul, Roger Bascombe (cu mai multe caiete sub braț) și apoi, sprijinind-o pe Lydia Vandaariff, Caroline Stearne. După Caroline apărură cei șase servitori în negru, primii patru cărând un cufăr greu, ultimii doi încadrând-o pe Elöise Dujong. Domnișoara Temple scoase un oftat de ușurare – era sigură că împușcătura pe care o auziseră însemnase că femeia fusese ucisă. În timp ce grupul trecea pragul ușii dragonii se retrăgeau, păstrând distanța. Xonck îi aruncă o privire domnișoarei Temple, apoi făcu doi pași înainte și i se adresă lui Smythe:

— Nu vreau să mă repet… S-a întâmplat *ceva?*

— Nu mai putem continua așa, răspunse Smythe și arătă spre Elöise și Lydia Vandaariff. Eliberați-le pe cele două femei.

— Poftim? făcu Xonck rânjind, ca și cum nu-i venea să creadă ce auzise, dar găsea că situația era extrem de amuzantă.

— Eliberați-le pe cele două *femei.*

— Mda, zise Xonck zâmbind spre Lydia, numai că femeia *aceasta* nu dorește să fie eliberată – ar cădea imediat din picioare. Nu se simte deloc bine, după cum se poate vedea. Scuză-mă – ai vorbit cu colonelul?

— Colonelul Aspiche e un trădător, declară Smythe răspicat.

— După câte văd eu, trădătorul ești *dumneata.*

— Înseamnă cu nu vezi bine. Și că ești un ticălos.

— Un ticălos care știe totul despre datoriile familiei dumitale, căpitane, mârâi Xonck, pe care nu le poate acoperi decât un salariu pe care s-ar putea să nu mai ajungi să-l încasezi – ce să-i faci, prețul trădării… sau al prostiei?

— Dă-i înainte, domnule Xonck, dacă vrei să mori.

Smythe își scoase sabia și se apropie de Xonck, care se retrase, cu zâmbetul lui plin de răutate întipărit pe chip.

Domnișoara Temple duse mâna la pumnal, dar nu-l scoase – aerul părea greu, apăsător. Cabala nu avea altă soluție decât să se retragă din fața lui Smythe și a oamenilor lui – nu avea nicio speranță dacă ar fi înfruntat niște soldați atât de bine instruiți. Evident că Smythe gândea la fel, căci, în loc să se ocupe de Xonck, le făcu semn cu sabia celorlalți.

— Aruncați armele și întoarceți-vă în casă. Vom rezolva problema acolo.

— Așa ceva nu se va întâmpla, spuse Xonck.

— Nu vreau vărsare de sânge, dar nici nu mă tem de ea, strigă Smythe ca să audă bine și cei de lângă Xonck mai ales femeile. Aruncați armele și…

— Dar așa ceva nu e posibil, domnule căpitan, interveni Harald Crabbé. Dacă nu ajungem în Macklenburg în două zile, toate eforturile noastre au fost de prisos. Nu știu ce v-a spus acest grup de dezaxați (aici arătă cu un gest vag spre domnișoara Temple, Svenson și Chang), dar vă asigur că sunt niște ucigași lipsiți de scrupule…

— Unde e domnul Blenheim? îl întrerupse Smythe pe Crabbé fără menajamente.

— A! Excelentă întrebare! strigă Crabbé. Domnul Blenheim a fost ucis – chiar de *această* tânără!

Crabbé îndreptă un deget acuzator spre domnișoara Temple, care își întoarse privirea spre Smythe cu intenția de a-l lămuri, dar, înainte de a apuca să spună ceva, căpitanul o salută ducând două degete la coiful de alamă. Apoi îl privi din nou pe ministrul adjunct, a cărui acuzație era clar că nu avusese rezultatul scontat.

— Atunci m-a scutit de un efort – domnul Blenheim l-a omorât pe unul din oamenii mei, răspunse Smythe și apoi răcni la ei cu o asprime care o făcu să tresare pe domnișoara Temple: *Aruncați* armele! *Treceți* în casă! Din acest moment considerați că eforturile voastre au fost de *prisos!*

Împușcătura pornită de pe acoperiș răsună sec, zgomotul fiind parcă mai puțin evident decât impactul glonțului care îl făcu pe căpitanul Smythe să se răsucească în loc și să cadă în genunchi, coiful rostogolindu-i-se pe pietrișul din jur. Domnișoara Temple se întoarse și, sub pasarelă, îl văzu pe doctorul Lorenz înarmat cu un revolver cu țeava fumegândă. Fără să mai stea pe gânduri, Xonck se apropie cu pași mari de căpitan și îl lovi cu piciorul în

gură, trântindu-l pe spate. Apoi se întoarse spre cei din spatele lui și urlă cu ochii ieșiți din orbite:

— *Ucideți-i!*

Acoperișul se transformă în haos. Lorenz trase din nou, doborându-l pe cel mai apropiat dragon. Cei doi soldați din Macklenburg coborâră pe pasarelă, cu săbiile scoase, cu un strigăt de luptă gutural, german. Servitorii îmbrăcați în negru se repeziră după Xonck, cu bâtele ridicate, unii cu pistoale, trăgând în toate părțile. Dragonii, uluiți de atacul asupra ofițerului lor și prinși pe picior greșit, se dezmeticiră într-un târziu și începură să se apere cu disperare. Săbiile despicau aerul amenințător și gloanțe rătăcite șuierau pe lângă urechile domnișoarei Temple. Tânăra încercă să scoată pumnalul, dar Chang o înșfacă de umăr și o împinse spre dirijabil. Domnișoara Temple se împiedică și, întorcându-se, îl văzu pe Chang parând o lovitură de bâtă cu unul din pumnale, iar pe celălalt implântându-l între umerii unuia dintre bărbații îmbrăcați în negru.

Chang se răsuci spre ea și strigă:

— *Taie legăturile!*

Bineînțeles! Dacă tăia cablurile, dirijabilul se putea înălța singur, plutind la voia întâmplării peste mare – altfel nu aveau cum să ajungă în Macklenburg în mai puțin de două *săptămâni!* Se repezi spre cablul cel mai apropiat și se lăsă în genunchi, încercând să-l taie cu pumnalul. Cablul era destul de gros, din cânepă, negru și îmbibat cu catran, dar lama pumnalului era ascuțită și curând firele secționate începură să se răsucească, gaura lărgindu-se sub dirijabilul care încerca să se elibereze. Privi în sus, dându-și buclele din ochi și scoase o exclamație de uimire când văzu infernul de deasupra.

Chang se lupta cu unul dintre soldații din Macklenburg, încercând fără succes să răzbată cu pumnalele lui dincolo de sabia mult mai lungă. Xonck, cu fața năclăită de sânge – și înarmat cu o sabie – schimba lovituri crunte cu un dragon. Doctorul Svenson își flutura sulița ca un nebun, încolțindu-și adversarul. Apoi privirea domnișoarei Temple fu atrasă de Comte… și de strălufgerarea de albastru de sub brațul lui. Dragonul care îl înfrunta pe Xonck se împiedică și brațul în care ținea sabia se lăsă moale, de parcă brusc ar fi devenit prea greu. Numaidecât sabia lui Xonck se abătu asupra lui. Un al doilea dragon căzu în genunchi – și fu lovit de glonțul trimis de doctorul Lorenz. Domnișoara Poole stătea în ușă, înfășurată în pelerină, și îi paraliza pe dragoni, unul câte unul, la ordinul lui d'Orkanez. Domnișoara Temple țipă după ajutor și continuă să taie cablul cu disperare.

— Cardinale Chang! Cardinale Chang!

Chang nu o auzi, se duela în continuare cu soldatul german încercând să rămână în viață – tușind atât de tare încât aproape că acoperea zgomotul din jur. Un alt dragon căzu la pământ, sub

sabia lui Xonck. Ceilalți dragoni văzură ce se întâmpla și se repeziră spre grupul de persoane adunate la ușă, doborând alți doi servitori îmbrăcați în negru. Membrii Cabalei se împrăștiară de îndată, Crabbé și Roger poticnindu-se de Caroline și Elöise, Contessa urlând la Xonck, prințul și Lydia căzând în genunchi și acoperindu-și capul cu mâinile, iar Comte împingând-o pe domnișoara Poole în față ca să oprească atacul. Dragonii – vreo șase la număr se clătinară pe loc, ca niște puieți în bătaia vântului. Xonck se apropie de ei și îl lovi pe cel mai apropiat peste gât. Era de neoprit, domnișoara Temple nu mai văzuse atâta ferocitate și sânge rece.

Tânăra surprinse o mișcare ciudată cu coada ochiului. În clipa următoare se trezi cu fața la pământ, scuturând din cap, clipind des și căutându-și pumnalul. Se ridică pe coate, ametită de tot, dându-și seama că șocul se produsese în mintea ei. Ca un răspuns la rugăciune, văzu sulița caraghioasă a doctorului Svenson străpungând-o pe domnișoara Poole și țintuind-o de ușa de lemn. Femeia – creatura – rănită de moarte se zbătea ca peștele pe uscat, fiecare mișcare aducând-o și mai aproape de sfârșit. Se desprinse brusc de ușă, cu un trosnet strident, făcu un pas șovăitor și sulița se frânse la numai câțiva centimetri de umărul ei. Trupul ei care se dezintegra, încă mai era ascuns de pelerină, domnișoara Temple văzându-i doar gâtul arcuit și gura care se închidea și se deschidea cu un zgomot sec – Comte încercând fără folos să o echilibreze, să nu o piardă, dar femeia nu voia sau nu-i mai putea asculta ordinele. Cu un ultim trosnet căzu din nou. Sulița îi căzu dintre omoplați, făcând ca torsul ei să se despice în două, și femeia se împrăștie pe jos ca o jucărie făcută fărâme.

Cei de pe acoperiș încercau să se dezmeticească, țipătul domnișoarei Poole aiurindu-i pe toți, dar acalmia nu dură mult, Xonck și unul dintre soldații din Macklenburg năpustindu-se asupra dragonilor care mai rămăseseră, Chang încercând să-și înjunghie adversarul și, neașteptat, Roger Bascombe atacându-l pe doctoral Svenson. Domnișoara Temple se concentră din nou asupra cablului, manevrând pumnalul cu ambele mâini.

Cablul cedă pe neașteptate, făcând-o să cadă pe spate. Se ridică și dădu fuga la celălalt cablu – dar înclinarea bruscă a dirijabilului, și a pasarelei, atrase atenția celorlalți. Văzu cum Lorenz își îndreaptă pistolul spre ea și, înainte ca ea să reacționeze în vreun fel, cum apasă pe trăgaci – dar nu mai avea gloanțe! Lorenz înjură și scoase tuburile goale, căutând altele prin buzunarele hainei. Un dragon se apropie de el pe la spate, dar Lorenz îi prinsese privirea și se răsuci pe călcâie, trăgând cele două gloanțe pe care apucase să le încarce direct în pieptul soldatului. Rânji satisfăcut și se întoarse spre domnișoara Temple, grăbindu-se să-și încarce arma din nou. Neștiind ce să facă, tânăra continuă să taie cablul.

Lorenz nu o scăpă din ochi în timp ce își umplea pistolul cu cartușe. Apoi privi peste umăr. Xonck mai ucisese un dragon – doar trei mai erau pe picioarele lor – unul îl ataca pe Xonck, ceilalți îi urmăreau pe membrii Cabalei. Svenson și Roger se rostogoleau pe jos. Cablul mai avea puțin și ceda. Domnișoara Temple ridică ochii spre Lorenz. Doctorul introduse ultimul cartuș, trase cocoșul și ochi, apropiindu-se de ea cu pași mari.

Tânăra aruncă pumnalul – așa cum văzuse ea prin bâlciuri – direct spre fața lui. Lorenz făcu un pas înapoi și apăsă pe trăgaci, dar nu o nimeri, țipând de durere în clipa în care mânerul pumnalului îl lovi în ureche. Domnișoara Temple o luă la fugă în direcția opusă, spre ceilalți. Auzi o nouă împușcătură în urma ei, însă continuă să alerge în zigzag, profitând de statura ei scundă și sperând din toată inima că pe Lorenz îl interesa mai mult să protejeze cablul decât să împuște o femeie.

Chang răsufla din greu, lăsându-se pe un genunchi lângă soldatul din Macklenburg căzut la pământ, Svenson îl ținea la respect pe Roger cu pumnalul lui împodobit cu pietre prețioase, Xonck stătea în picioare, cu cizma pe gâtul unui dragon care încă se mai zvârcolea, iar lângă ușă se aflau doi dragoni care îi atacaseră pe membrii Cabalei – unul cu brațul în jurul gâtului Contessei, apărându-se astfel de Comte și de prinț. Celălalt stătea între Elöise și Caroline Stearne, ambele în genunchi. Nu se mai vedea niciun soldat din Macklenburg și niciun servitor în negru. Toți răsuflau greu, umplând cu aburi aerul rece din jur, iar cei căzuți gemeau de durere. Domnișoara Temple încercă să-l vadă pe Smythe în tot acest carnagiu, dar nu izbuti – ori fusese dus de acolo, ori era acoperit de vreun cadavru. Simți că îi vine să plângă fiindcă nu-și îndeplinise misiunea, dar observă ușurarea de pe chipul lui Chang – și, când se întoarse, și pe chipul lui Svenson – că încă mai era în viață.

— Ce ziceți, domnule? strigă doctorul Lorenz. Să o împușc pe fată sau pe cei doi?

— Sau să calc pe gâtul ăstuia? replică Xonck, de parcă dragonii de lângă ușă nici nu ar fi existat. Chestiunile legate de etichetă sunt întotdeauna atât de *complicate*… dragă Contessa, ce părere ai?

Contessa ridică din umeri, arătând spre dragonul care părea că o ține strâns.

— Ce să spun, Francis… sunt de acord că *este* foarte complicat…

— Mare păcat de Elspeth.

— Întocmai – trebuie să recunosc că din nou l-am subestimat pe doctorul Svenson.

— Nu ține, strigă Chang cu vocea răgușită de epuizare. Dacă îl omori pe dragon – sau dacă

ne împușcă Lorenz – cei doi dragoni nu vor pregeta să-i omoare pe Contessa și Comte. Trebuie să vă retrageți.

— Să ne retragem? pufni Xonck. Așa ceva din partea dumitale, Cardinale, e mai mult decât o surpriză – sau poate că e doar punctul de vedere al unui bandit. Întotdeauna m-am îndoit de curajul dumitale în situația de unu la unu.

Chang scuipă strâmbându-se de durere.

— Poți să te îndoiești de orice, vierme…

Doctorul Svenson îl întrerupse, făcând un pas înainte.

— Mulți dintre cei de aici vor muri dacă nu sunt ajutați – oamenii voștri ca și ai noștri…

Xonck nu-i băgă în seamă, strigând către cei doi dragoni.

— Dați-i drumul Contessei și veți trăi. E singura voastră șansă.

Dragonii nu răspunseră, drept care Xonck apăsă cu piciorul gâtul celui căzut, făcându-l să scoată un șuierat precum aerul scăpat dintr-un balon.

— E alegerea voastră… continuă Xonck în zeflemea și, văzând că dragonii nu fac nicio mișcare, se întoarse spre Lorenz: împușcă pe cineva – pe cine vrei.

— Faci o mare prostie! strigă Svenson. Nu trebuie să moară nimeni!

— Dacă trebuie, trebuie, doctore, chicoti Xonck și apăsă încet traheea dragonului până când o auzi cum trosnește.

În clipa următoare mâna Contessei se abătu peste fața dragonului care o ținea, lăsând în urmă o dâră lungă de sânge – își pusese din nou boxul de metal. Xonck îl atacă pe ultimul dragon rămas înmărmurit, care nu făcu decât să pareze lovitura și apoi să cadă la pământ după ce Caroline Stearne îl lovi în genunchi, iar Comte îi imobiliză brațul înarmat. Imediat după aceea domnișoara Temple simți două brațe puternice prinzând-o de talie și ridicând-o în aer. Chang o aruncă spre pasarelă, îndeajuns de tare ca să aterizeze chiar pe ea. Pistolul lui Lorenz se auzi din nou, dar glonțul șuieră pe lângă ei.

— Repede… repede! strigă Chang și domnișoara Temple se conformă, dându-și seama că dirijabilul era singura lor scăpare.

Din nou simți cum era luată în brațe, de data asta de Svenson, și împinsă în cabină. Doctorul îi făcu vânt înăuntru și se întoarse ca să-l tragă pe Chang – gloanțele împânzind aerul cu așchii de lemn. Domnișoara Temple intră cu toată viteza pe o ușă, apoi pe alta, apoi pe o a treia, care era și ultima. Se întoarse cu un țipăt, ceilalți izbindu-se de ea, împingând-o spre un dulap. Printr-o

coordonare disperată a mișcărilor, Chang trânti ușa cu putere, iar Svenson trase zăvorul.

Reușiseră ca prin minune să supraviețuiască, dar acum erau prinși ca într-o capcană.

Domnișoara Temple, pe podea, de-abia răsuflând, cu fața brăzdată de transpirație și lacrimi, privi în sus spre Svenson și Chang. Era greu de spus care dintre ei arăta mai rău, căci, datorită eforturilor supraomenești, lui Chang îi sângerau nasul și gura, iar paloarea doctorului era accentuată de dezolarea din ochii lui.

— Am lăsat-o în voia sorții pe Elöise, șopti el. O vor ucide…

— E careva rănit? întrebă Chang, întrerupându-l pe doctor. Celeste?

Domnișoara Temple clătină din cap, incapabilă să vorbească, siderată de actele de sălbăticie la care tocmai asistase. Oare războiul era mai rău de atât? Închise ochii, când, fără să vrea, își aminti cum trosnise gâtul dragonului sub cizma lui Francis Xonck. Suspină tare și, rușinată, își vârî pumnul în gură și se întoarse, lăsând ca lacrimile să-i curgă în voie.

— Dă-te din dreptul ușii, mormăi Chang răgușit, împingându-l pe Svenson. S-ar putea să tragă în încuietoare.

— Suntem prinși aici ca niște șobolani, zise Svenson și privi pumnalul pe care îl ținea în mână, mic și inutil. Căpitanul Smythe – toți oamenii lui – *absolut* toți…

— Și Elspeth Poole, răspunse Chang străduindu-se să vorbească clar. Și lacheii lor, și cei doi germani – situația ar fi putut fi mai rea…

— *Mai rea?* făcu Svenson.

— Încă n-am murit, doctore, spuse Chang, deși fața lui trasă, năclăită de sânge, nu ar fi părut nelalocul ei într-un cimitir.

— Și nici prințul! Nici Comte, nici Contessa, nici animalul de Xonck…

— N-am tăiat cablurile, zise domnișoara Temple cu năduf.

— *Tăceți* – amândoi! șuieră Chang.

Domnișoara Temple îl fulgeră cu privirea – chiar și în aceste condiții vitrege tonul lui era departe de a-i face plăcere – dar Cardinalul nu era furios. Doar gura i se schimonosise.

— N-ai tăiat cablurile, Celeste. Dar ai făcut tot ce-ai putut. Eu l-am ucis pe Xonck? Nu – oricât de patetic ar suna, n-am reușit decât să dobor un flăcău de la țară, din Macklenburg,

cu un cuțit puțin mai mare decât unul de bucătărie. Doctorul a salvat-o pe Elöise? Nu – dar ne-a salvat viețile la amândoi – și a salvat-o și pe a ei – distrugând-o pe domnișoara Poole. Dușmanii noștri aflați de partea cealaltă a ușii – și trebuie să credem că sunt toți aici – sunt mai puțini acum decât înainte, mai puțin încrezători în forțele lor și la fel de nefericiți – fiindcă nici *noi* nu suntem morți.

Faptul că Chang își continuă pledoaria cu o tuse înfiorătoare, cu capul între genunchi, nu o împiedică pe domnișoara Temple să-și șteargă nasul cu mâneca și să-și dea buclele din ochi. Suspină și îi șopti doctorului Svenson:

— O vom salva – am mai făcut-o și până acum.

Doctorul nu răspunse, ci doar își șterse ochii cu degetul mare și cu cel arătător – faptul că nu o contrazisese dându-i de înțeles că și el mai spera. Se ridică în picioare și oftă tare.

— Atunci…

Domnișoara Temple se agăță de dulap ca să nu cadă din nou la podea, scoțând un strigăt de surpriză în timp ce toată încăperea se răsuci spre stânga, ca să revină la loc cu o viteză surprinzătoare.

— Ne ridicăm… spuse Svenson.

Domnișoara Temple se apropie de singura fereastră, rotundă ca hubloul unei nave, și privi în jos, dar deja acoperișul casei Harschmort se îndepărta cu repeziciune. În doar câteva secunde fură învăluiți de o ceață groasă, acoperișul și casa viu luminată fiind înghițite de întunericul de dedesubt. După câteva mișcări bruște, elicele porniră să se învârtească, iar dirijabilul își schimbă din nou direcția, încetând să se mai balanseze, vuietul surd al motoarelor dând naștere la o vibrație pe care domnișoara Temple o simțea prin mâinile pe care le ținea pe dulap și prin tălpile botinelor sprijinite de podea.

— Se pare că, până la urmă, vom vizita și Macklenburgul, spuse ea.

— Doar dacă, între timp, nu vom fi aruncați în mare, remarcă doctorul.

— *Mda,* făcu domnișoara Temple.

— Încă mai vrei să iei micul dejun? mormăi Chang.

Domnișoara Temple se întoarse ca să-i arunce o privire încruntată – nu se cădea să glumească acum – dar chiar în clipa aceea auziră un ciocănit ușor în ușă. Tânăra se uită la cei doi, dar niciunul nu spuse nimic. Oftă și întrebă cât mai firesc cu putință:

— Da?

— Domnișoara Temple? Sunt ministrul Crabbé. N-ați vrea să deschideți ușa ca să discutăm ceva?
— Despre ce?
— Păi, despre viețile voastre, draga mea. Ar fi mai bine să nu o facem prin ușă.
— Mă tem că pe noi nu ne deranjează ușa, replică domnișoara Temple.
— Poate că da… dar mă văd silit să subliniez că doamna Dujong nu e de *aceeași* parte a ușii. În plus, deși aș prefera să evităm orice neplăcere, ușa este din lemn și încuietoarea ei poate ceda la câteva gloanțe – este doar în mod *iluzoriu* o pavăză. Mai mult ca sigur avem multe lucruri de discutat – e oare nevoie ca această excelentă tăblie de stejar să fie distrusă pentru a ajunge la aceeași concluzie?

Domnișoara Temple se întoarse spre tovarășii ei. Svenson se uită pe lângă ea spre dulapul de care se sprijinea. Se apropie de el și îl deschise repede, vârând lama pumnalului sub încuietoare, dar nu găsi decât pături, frânghii, lumânări, haine de lână și o cutie cu pălării și mănuși. Doctorul se întoarse spre Chang care se sprijinea de tocul ușii. Chang ridică din umeri.

— Nu putem ieși pe fereastră, spuse Svenson.
— Tu ai singura armă, zise Chang, arătând spre pumnalul doctorului, fiindcă renunțase la cuțitele lui ca să-i facă vânt domnișoarei Temple pe pasarelă. Ar fi bine s-o ascundem.
— De acord, dar ascunde-o tu.

Svenson îi dădu pumnalul lui Chang, care îl vârî în buzunarul pardesiului. Doctorul o luă de mână pe domnișoara Temple, i-o strânse ușor și înclină din cap spre Chang, care descuie ușa.

Încăperea următoare era cea mai spațioasă dintre cele trei care alcătuiau cabina dirijabilului și era mărginită de dulapuri și canapele mici fixate în perete, ocupate acum de mai mulți membri ai Cabalei, toți cu ochii pe ei. Pe o parte ședeau prințul, Harald Crabbé și Roger Bascombe, iar pe cealaltă Comte, Contessa și, în pragul celeilalte uși, cu sabia în mână și cu cămașa cândva albă pătată de sânge, stătea Francis Xonck. În spatele lui mai era cineva și domnișoara Temple încercă să-și dea seama cine lipsea. Oare căzuseră mai mulți dintre ei în ultima luptă? Întrebările ei își găsiră răspuns o clipă mai târziu prin apariția Lydiei Vandaariff, care renunțase la robe în favoarea unei rochii de mătase albastră, strălucitoare, sprijinindu-se de brațul lui Xonck și pășind – tot șovăitor – spre prinț, ceea ce îl făcu pe

Roger să-i cedeze locul. Imediat după Lydia – fără doar și poate ca să o ajute la mers – apăru mereu grijulia Caroline Stearne, care se așeză fără zgomot lângă Comte.

— Presupun că doctorul Lorenz pilotează dirijabilul, spuse Chang.

— Întocmai, răspunse Harald Crabbé.

— Unde e doamna Dujong? întrebă doctorul Svenson.

Xonck arătă cu capul spre încăperea din spatele lui.

— E în siguranță… și destul de în formă, din câte am fost informat.

Svenson nu spuse nimic. În afară de Xonck, nimeni nu avea vreo armă la vedere – deși, date fiind îndemânarea lui Xonck și dimensiunile reduse ale încăperii, domnișoara Temple se îndoia că mai era *nevoie* de încă una. Dar, dacă dușmanii lor nu voiau să-i execute imediat, tânăra nu înțelegea care le erau intențiile.

În același timp, modul în care erau așezați demonstra existența unor disensiuni între ei: pe o parte Crabbé și Roger și, sub brațul lor protector, prințul (deși prințul mergea cu cel care deținea autoritatea), iar pe partea cealaltă Comte și Contessa, cu Caroline slujitoare devotată (deși domnișoara Temple nu-și dădea seama cât de mult conta aceasta – oare ea, Lorenz și Roger reprezentau eșalonul doi al Cabalei sau erau doar alte trei produse ale Procesului?) – apoi în mijloc, nealiat cu nimeni, Francis Xonck, înclinația lui spre violență fiind contracarată, mai ales într-un spațiu atât de restrâns, de viclenia lui Crabbé, de cunoștințele lui d'Orkanez și de farmecul provocator al Contessei.

Crabbé privi spre Contessa și ridică din sprâncene. Contessa dădu din cap aprobator – sau acorda permisiunea? – și Crabbé își drese glasul. Arătă spre un dulap de lângă doamna Stearne.

— Înainte de a începe, dorește vreunul dintre voi un întăritor? Probabil că sunteți obosiți – eu unul *știu* că sunt și numai dacă mă uit la voi trei – e de mirare că încă mai puteți sta în *picioare.* Vă servește Caroline – avem whisky, coniac, apă…

— Numai dacă bei și *tu,* zise Chang.

— Excelent – desigur, băutură la toată lumea – și scuzele mele, Caroline, că te pun să faci așa ceva – Roger, poate dai o mână de ajutor. Ca să simplificăm lucrurile, coniac la toată lumea.

Urmă o tăcere stânjenitoare, conversația încetând printr-un acord tacit până când fiecare își primi paharul. Domnișoara Temple îl urmări pe Roger cum se apropie de Chang și Svenson cu câte un pahar în fiecare mână, afișând o expresie plină de deferență, dar ferindu-se să-i arunce măcar o privire. Tânăra întoarse capul în clipa în care Caroline îi atinse brațul și îi oferi

un pahar. Clătină din cap, dar Caroline i-l vârî cu forța în mână, făcând-o să aleagă între a-l accepta și a-l lăsa să cadă. Privi lichidul chihlimbariu și strâmbă din nas când simți mirosul înțepător, familiar, pe care îl asocia cu tot ce era rău și o supăra.

Scena friza absurdul – mai ales după carnajul de pe acoperiș, fiindcă se pregătise pentru o nouă încleștare pe viață și pe moarte – acum însă toți stăteau ca la orice dineu – numai că bărbații și femeile beau laolaltă – și totul părea atât de fals, încât domnișoara Temple își miji ochii și, pufnind îndeajuns de tare ca să o audă toată lumea, așeză paharul pe o poliță din apropiere și își șterse mâinile.

— Domnișoară Temple, spuse Crabbé. Ați prefera altceva?

— Aș prefera să spuneți ce vreți. Dacă domnul Xonck vrea să ne ucidă, spuneți-i să nu mai stea pe gânduri.

— Câtă *nerăbdare,* rosti Crabbé și zâmbi onctuos, plin de șiretenie. Ne vom da toată silința să vă îndeplinim rugămintea. Dar mai întâi să bem în cinstea prințului de Macklenburg și a miresei lui!

Crabbé ridică paharul și îl dădu pe gât, ceilalți urmându-i exemplul și rostind cu jumătate de gură:

— În cinstea prințului! În cinstea Lydiei!

Prințul zâmbi larg, dar Lydia se mulțumi doar să surâdă, arătându-și dinții albi, mărunți, în timp ce își bea paharul, pentru ca apoi să se lase pradă unui acces de tuse care rivaliza cu cele ale Cardinalului Chang. Prințul o bătu pe umeri ca să o ajute să-și recapete răsuflarea și să-și potolească stomacul care dădea semne de răzvrătire. Roger se apropie și îi oferi o batistă pe care tânăra i-o smunci din mână și o duse la gură, scuipând în ea. Într-un târziu tușea se domoli și, palidă la față, abia suflând, Lydia îi înapoie batista lui Roger cu un zâmbet forțat. Roger împături batista cu îndemânare și o vârî la loc în buzunar… dar nu înainte ca domnișoara Temple să observe pata de un albastru strălucitor.

— Te-ai liniștit, dragă? întrebă prințul.

Înainte ca Lydia să-i răspundă, Chang dădu paharul pe gât și își clăti gura înainte de a înghiți coniacul. Doctorul Svenson își vărsă paharul pe podea. Crabbé privi calm și spuse cu tristețe:

— Mda… n-ai cum să-i împaci pe toți. Caroline?

Doamna Stearne strânse paharele. Crabbé își drese vocea și făcu un gest vag.

— Să începem.

— Din cauza eforturilor voastre *distructive,* nu mai putem spune cu certitudine ce anume știți despre planurile noastre sau cu cine v-ați

aliat. Doamna Marchmoor se află în drum spre oraș, Angelique și sărmana Elspeth nu mai sunt, zise Crabbé, ridică mâna și continuă: Vă rog să rețineți că eu vă vorbesc acum fiindcă sunt singurul care îmi pot controla furia – dacă ar face-o oricare dintre asociații mei, simpla enumerare a acestor fapte ar duce la moartea voastră imediată. Deși v-am putea supune Procesului sau v-am putea transfera amintirile într-o carte, ambele acțiuni necesită un timp pe care noi nu-l mai avem la dispoziție, cât și instalații inexistente pe acest aparat de zbor. Sigur, am putea face aceste lucruri la sosirea în Macklenburg, dar nevoia noastră de a afla ce știți nu mai poate aștepta. La sosire trebuie să știm care e situația și dacă… printre noi… este vreo Iudă.

Crabbé întinse paharul spre Roger și continuă să vorbească în timp ce tânărul i-l reumplea.

— Această ultimă confruntare de pe acoperiș – nechibzuită și dureroasă, cred, pentru *toată* lumea – nu face decât să ne întărească o convingere mai veche: aptitudinile voastre ne-ar fi fost de mare folos dacă ați fi aderat la cauza noastră prin intermediul Procesului. Mulțumesc, Roger… Nu vă deranjați să protestați nu mai avem timp de astfel de conversații și – date fiind necazurile pe care le-ați pricinuit – nici nu le-am accepta. Situația e cât se poate de clară. Doamna Dujong e prizoniera noastră. Dacă nu răspundeți la întrebările noastre va muri – și sunt sigur că vă puteți imagina de ce fel de moarte va avea parte, cât va dura și cât de insuportabile vor fi țipetele ei într-un spațiu închis ca acesta. Și, după ce își va da duhul, vom trece pur și simplu la unul dintre voi – poate la domnișoara Temple – și așa mai departe. E la fel de inevitabil precum zorii zilei. Întrucât ați deschis ușa ca să n-o mai spargem noi, vă ofer șansa de a evita distrugerea fizică a tovarășilor voștri – ca și cea mentală.

Domnișoara Temple îi privi pe cei din fața ei – surâsul afectat al lui Crabbé, disprețul și deruta prințului, expresia de animal hăituit a Lydiei, încruntarea neprefăcută a lui Roger, rânjetul lui

Xonck, privirea cruntă a lui d'Orkanez, zâmbetul glacial al Contesei și răbdarea tristă a lui Caroline – niciunul nu-i dădu de înțeles că vorbele ministrului ar fi fost neadevărate. Dar își dădu seama de disensiunile dintre ei și că nu-i mai interesa ce descoperiseră ea și ceilalți, ci felul în care aceste descoperiri aruncau lumină asupra trădărilor din sânul Cabalei.

— Ne-ar fi mai ușor să vă credem, domnule, zise ea, dacă nu ați *minți* cu atâta nerușinare. Ne cereți să vorbim ca să evităm tortura, dar ce se va întâmpla în clipa când vă vom prezenta o deducție care îl incriminează pe unul dintre dumneavoastră – credeți că acea persoană va accepta cuvântul nostru? Ba bine că nu – cel care va fi denunțat va cere *oricum* să fim supuși acelorași cruzimi ca să confirmăm sau să ne dezicem de acuzațiile noastre!

Ochii lui Crabbé luciră nefiresc. Ministrul adjunct clătină din cap, scoase un chicot și sorbi din pahar.

— Dumnezeule – Roger – tânăra asta e mult mai vigilentă decât ți-ai închipuit – domnișoară Temple, recunosc, m-ați prins aici. Aveți dreptate – dar să nu-mi reproșați că nu am încercat! Mda – atunci toți patru veți fi uciși pe îndelete, ca să simțiți cum se cuvine. Dacă vreunul dintre voi are ceva de spus, cu atât mai bine – dacă nu, vom scăpa, în sfârșit, de inconvenientele pe care ni le faceți.

Xonck se apropie, sabia dansându-i amenințător în față. Domnișoara Temple se retrase, dar un singur pas înapoi o făcu să se lipească de perete. Doctorul îi strânse din nou mâna, apoi strigă cât putu de tare:

— Excelent, domnule ministru – și poate domnul Xonck ne va ucide *înainte* de a ne lăsa să vorbim – ceea ce vă va conveni de minune, nu?

Crabbé se ridică în picioare, nerăbdător și furios.

— A… era de așteptat! Încercarea disperată de a ne asmuți pe unii împotriva celorlalți… Francis…

— Da, *Francis* – ucide-ne repede! Slujește-l pe ministru, ca întotdeauna! Ca atunci când l-ai scufundat pe Trapping în fluviu!

Xonck se opri, cu vârful sabiei la câțiva centimetri de pieptul lui Svenson, și spuse:

— Mă slujesc *pe mine.*

Svenson privi vârful sabiei și pufni cu dispreț – chiar dacă domnișoara Temple simțea cum îi tremură mâna.

— Bineînțeles… dar scuză-mă că te întreb… ce s-a întâmplat cu Herr Flaüss?

Preț de o clipă nu răspunse nimeni. Încruntat, Crabbé îl îndemnă din priviri pe Xonck să meargă până la capăt, iar Contessa vorbi răspicat, alegându-și cuvintele cu grijă:

— Herr Flaüss s-a dovedit a fi… neloial.

— Împușcătura! exclamă domnișoara Temple. L-ați *împușcat!*

— N-am avut încotro, zise Crabbé.

— Cum putea fi neloial? croncăni Chang. Era propria voastră creație!

— Dar de ce *întrebi?*

Întrebarea Contessei îi era adresată doctorului.

— Ce-ți *pasă?* șuieră Crabbé în spatele lui Xonck. Francis, *te rog…*

— Mă întreb dacă nu cumva uciderea lui a avut legătură cu *cartea* care lipsește, a lordului Vandaariff, spuse Svenson. Știți care – cea în care amintirile lui au fost – care e termenul tehnic? – *distilate?*

Urmară câteva momente de tăcere. Domnișoara Temple era cu sufletul la gură – își dădea seama că execuția lor fusese amânată.

— Cartea aceea a fost distrusă, se auzi vocea aspră a lui d'Orkanez. De către Cardinalul Chang, în turn – l-a omorât pe maiorul Blach…

— Așa scrie în *registrul* lui? întrebă Svenson arătând disprețuitor spre Roger. Atunci cred că veți descoperi că lipsesc *două* cărți – una cu Lady Mélantes, doamna Marchmoor, printre alții… și una…

— Ce mai așteptați? strigă Crabbé. Francis! Ucide-l!

— Sau ați descoperi, continuă Svenson răgușit, dacă există măcar o a doua carte! Distilarea minții lui Robert Vandaariff într-o carte – o minte care deține cheile secretelor unui continent – ale viitorului! – ar fi deschis drumul spre bogăție celui care ar fi stăpânit-o, care ar fi avut o *cheie!* Dar cel care a primit misiunea de a mai crea o carte pur și simplu *nu* a dus-o la îndeplinire – motiv pentru care, într-adevăr, a existat o carte care a fost distrusă, iar cealaltă *nu* a mai fost produsă!

Contessa îi strigă lui Xonck cu fermitate în glas:

— Francis, stai cu ochii pe ei! Apoi se întoarse spre Crabbé: Harald, ai vreo explicație?

— *Explicație?* La *ce?* La încercarea disperată… de a…

Înainte ca ministrul să se oprească din bâlbâială, Chang vorbi din nou, provocându-l pe Roger:

— Am văzut cu ochii mei, în biroul lui Vandaariff – a scris-o pe un pergament! Dacă n-aș fi distrus o carte, ar fi trebuit să o facă ei – ca să vă convingă că toate amintirile lui Vandaariff s-au dus pe apa sâmbetei, în timp ce *ei* dețineau singurul exemplar!

— Un exemplar pe care l-am luat chiar eu de la ministru, strigă Svenson, într-o geantă de piele – pe care mi-a luat-o Bascombe în sala de bal. Sunt sigur că încă o mai are la el – sau tocmai asta a observat Flaüss când vi s-a alăturat în biroul lordului Vandaariff… motiv pentru care a trebuit să moară?

În liniștea care se așternu domnișoara Temple își dădu seama că își ținea răsuflarea. Cuvintele zburaseră atât de repede într-o parte și în alta, între ele aflându-se Francis Xonck, cu ochii în patru, amenințători, cu sabia aproape de ei toți. Simțea încordarea lui Svenson și știa că Chang era pregătit să sară, inutil, asupra lui Xonck – dar percepea și schimbarea tensiunii din încăpere în timp ce ministrul și Roger încercau să-și combată prizonierii.

— Aspiche a luat geanta de la Svenson în sala de bal, anunță Xonck, neîntorcându-se spre ceilalți. Iar Bascombe a luat-o de la el… dar nu am văzut-o când ne-am întâlnit în birou.

— A fost împachetată, spuse Caroline Stearne calm, de la locul ei. Când s-au făcut pregătirile de călătorie…

— E aici sau nu e aici? întrebă Xonck răstit.

— Conținutul ei este la mine, spuse Roger mieros. Așa cum spune Caroline, la loc sigur. Doctorul Svenson se înșală. E vorba de planurile lordului Vandaariff – însemnări personale despre fiecare etapă a acestei operațiuni. Nu știu de unde a apărut ideea asta cu cartea lui Lady Mélantes – *două* cărți – *nicio* carte…

— Doctorul Lorenz a identificat cartea care lipsește ca aparținând lui Lady Mélantes, se

stropși Svenson.

— Doctorul Lorenz se *înșală.* Cartea lui Lady Mélantes – care conține și amintirile doamnei Marchmoor și ale lordului Acton – este la loc sigur. Singura carte care lipsește – cea distrusă în turn – este cea a lordului Vandaariff. Puteți verifica în registrul meu sau să vă uitați în cărți.

Era un discurs eficient, cu doza suficientă de protest la acuzațiile aduse și cu una la fel de impresionantă de mândrie profesională – specialitatea lui Bascombe. La prima vedere, superiorii lui bulversați, poate convinși de subordonarea lui necondiționată obținută prin intermediul Procesului, păreau mulțumiți de explicațiile lui. Domnișoara Temple știa însă, după felul în care Roger își freca degetul mare de coapsă, că totul era o minciună. Drept care izbucni în râs. Roger îi aruncă o privire furioasă, menită să o reducă la tăcere.

— Vai, *Roger*... chicoti ea, clătinând din cap.

— Liniște, Celeste! șuieră el. N-ai dreptul să te amesteci!

— Ce bine ai reușit să-i convingi pe toți! zise ea. Dar ai uitat cât de bine te cunosc eu. Poate că m-ai fi convins și pe mine – *minunat* discurs – dacă nu l-ai fi împușcat chiar tu pe Herr Flaüss, după ce i-ai *convins* pe toți de lipsa lui de loialitate, desigur… sau doar că să-i închizi gura pentru totdeauna? Tu *însuți* l-ai împușcat, Roger… nu-i așa?

Cuvintele domnișoarei Temple făcură să se aștearnă liniștea în cabină, lăsând să se audă doar zumzetul înfundat al rotoarelor de afară. Sabia lui Xonck nu se clinti, în schimb își țuguie buzele, iar ochii începură să-i zboare de la unul la altul. Contessa se ridică în picioare.

— Rosamonde, începu Crabbé, e absurd… vor să ne învrăjbească… e singura lor speranță…

Dar Contessa nu-l băgă în seamă și se îndreptă încet spre Roger. Acesta se dădu înapoi, lovindu-se de perete, părând că se chircește. Îi întâlni privirea și tresări, căci ochii ei erau lipsiți de orice urmă de afecțiune.

— Rosamonde, spuse Comte. Dacă-l luăm la întrebări amândoi…

Contessa se repezi la Roger, iute ca o cobră, și îi șopti ceva la ureche.

Domnișoara Temple nu reuși să prindă toate cuvintele, dar când îl auzi pe primul – „albastru” – își dădu seama că femeia șoptea codul de control al lui Roger și că, spunându-i-l înaintea

celorlalți, Roger trebuia să răspundă numai la întrebările ei. Contessa se îndepărtă și tânărul se lăsă să cadă în genunchi, cu fața lipsită de orice expresie și cu ochii încețoșați.

— Rosamonde… încercă din nou Crabbé, dar Contessa îl ignoră și de data aceasta, vorbindu-i răspicat lui Roger, al cărui cap era la nivelul coapselor ei.

— Roger… e adevărat ce ne spune doctorul Svenson?

— Da.

Crabbé dădu să deschidă gura, dar Contessa îl presă pe Roger din nou.

— Amintirile lordului Robert au fost distilate într-o carte?

— Nu.

— Au fost scrise.

— Da.

— Și hârtiile sunt la bordul dirijabilului?

— Da. Le-am ascuns în geanta prințului. Flaüss a insistat să aibă el grijă de geanta prințului, și-a dat seama despre ce era vorba.

— Motiv pentru care l-ai împușcat.

— Da.

— Și în toată afacerea asta, Roger… pe cine ai slujit? Cine ți-a dat ordinele?

— Domnul ministru adjunct Crabbé.

Crabbé nu spuse nimic, ci rămase cu gura căscată, culoarea dispărându-i din obraji. Privi neajutorat spre Comte, spre Xonck, dar nu izbuti să scoată niciun cuvânt.

— Caroline, zise Contessa fără să întoarcă privirea, ești bună să-l întrebi pe doctorul Lorenz unde anume ne aflăm acum?

Caroline, care stătuse tot timpul cu ochii pe silueta cocârjată a lui Roger Bascombe, privi surprinsă, se ridică imediat în picioare și părăsi încăperea.

— Mda, mormăi prințul întristat. A pus hârtiile alea în geanta mea? Și mi-a împușcat omul din cauza asta? Lua-te-ar naiba, Crabbé! Cu toată insolența ta!

Lydia Vandaariff își bătu ușor logodnicul pe picior.

— Alteța Voastră, șuieră Crabbé, Bascombe minte – nu știu cum – putea fi oricine! Oricine știa codul lui de control! Oricine îi putea porunci să răspundă la aceste întrebări – să mă implice pe mine…

— Și de unde putea ști acea persoană care vor fi aceste întrebări? mârâi Contessa și apoi

arătă spre cei trei captivi. Cel puțin una dintre ele a fost sugerată de doctorul Svenson!

— Dar cel care l-a condiționat pe Bascombe ar putea fi în cârdășie cu cei trei! strigă Crabbé. Ceea ce ar explica de ce sunt încă în viață!

Contessa făcu ochii mari.

— Cel care l-a condiționat pe Bascombe! Dar bineînțeles – bineînțeles, omuleț viclean ce ești! Nu pentru lordul Robert sau duce ai oprit examinările din sala de bal – le-ai oprit fiindcă Roger a fost silit să-l însoțească pe Vandaariff! Altfel Comte ar fi văzut ce este în mintea lui – ar fi văzut tot ce ai complotat împotriva noastră, clar ca bună ziua! Contessa se întoarse brusc spre Comte și arătă spre Bascombe. Oskar, dacă nu mă crezi, pune-i tu întrebări, întrebări pe care eu n-am putut să le *anticipez!* Sau tu, Francis – poftim! Eu una mă declar mulțumită, dar voi puteți continua ce-am început eu! Roger – vei răspunde la toate întrebările care îți vor fi puse!

Chipul lui d'Orkanez nu trăda nimic, dar domnișoara Temple știa că o bănuia deja pe Contessa și poate era curios sau nesigur care dintre complicii lui – unul dintre ei, amândoi, toți? – îl trădaseră.

— Francis? întrebă el cu aceeași voce aspră.

— Te rog, zâmbi Xonck, fără să clipească măcar.

Comte d'Orkanez se aplecă înainte.

— Domnule Bascombe… din câte știi dumneata, ministrul adjunct Crabbé a avut vreo legătură cu uciderea colonelului Arthur Trapping?

Contessa se răsuci spre Comte, amenințătoare, fulgerându-l cu ochii ei violeți.

— Oskar, de ce…

— Nu, răspunse Roger.

Următoarea întrebare a lui d'Orkanez fu întreruptă de Caroline Stearne, care apăruse în pragul ușii alături de doctorul Lorenz.

— Contessa, șopti ea.

— Mulțumesc, Caroline – ești amabilă să aduci geanta prințului?

Palidă la față, Caroline își dădu seama de tensiunea care domnea în încăpere, încuviință din cap și ieși repede. Contessa se întoarse spre Lorenz.

— Doctore, ce bine-mi pare că ai venit – sper, totuși, că a rămas *cineva* la cârmă?

— Nu vă faceți griji, doamnă – am doi oameni destoinici *în gabie,* răspunse Lorenz, termenul nautic făcându-l să zâmbească.

Dar zâmbetul îi dispăru de pe față în clipa în care văzu că Bascombe era cel interogat, și nu prizonierii.

— Care e poziția noastră? întrebă repede Contessa.

— Ne aflăm chiar deasupra mării. De aici, după cum știți, putem alege între a menține cursul, riscând mai puțin să fim văzuți, și a naviga pe lângă coastă. Cu ceața asta s-ar putea să nu conteze…

— Și cât mai avem până la Macklenburg? întrebă Comte.

— Indiferent ce alegem, cel puțin zece ore. Poate mai mult, dacă bate vântul din față… cum se întâmplă chiar acum, răspunse Lorenz umezindu-și buzele subțiri. Pot să vă întreb ce se petrece aici?

— O mică neînțelegere între asociați, spuse Xonck peste umăr.

— Aha. Pot să vă întreb de ce *prizonierii* mai sunt încă în viață?

Contessa se întoarse ca să-i privească, ochii ei oprindu-se în sfârșit asupra domnișoarei Temple. Cu o expresie deloc binevoitoare.

— Te-am așteptat pe *dumneata,* doctore. Nu vreau să se descopere vreun cadavru pe uscat. Îi va ascunde marea – iar dacă unul dintre ei va fi adus de valuri pe plajă, asta se va întâmpla după mai multe zile petrecute în apă. Atunci până și drăgălașa domnișoară Temple va fi pământie și diformă ca o budincă stricată.

Caroline apăru din nou, cu geanta într-o mână și cu un teanc de hârtii în cealaltă.

— Doamnă…

— Excelent ca întotdeauna, Caroline, spuse Contessa. Sunt atât de bucuroasă că reușești să-ți păstrezi cumpătul. Poți să le citești?

— Da, doamnă. Sunt ale lordului Vandaariff. Îi recunosc scrisul.

— Și despre *ce* scrie?

— Nu pot să… e atât de *copleșitor*…

— Îmi închipui.

— Doamnă… n-ar fi mai bine să…

— Mulțumesc, Caroline.

Caroline înclină din cap și rămase în ușă împreună cu Lorenz, amândoi privind ce se petrece în încăpere cu un amestec de neliniște și fascinație. Comte se încruntă, pe fruntea lui Xonck apărură broboane de transpirație, iar fața lui Crabbé se goli de sânge. Numai Contessa zâmbi, dar zâmbetul ei o înspăimântă pe domnișoara Temple mai mult decât toți ceilalți, căci deasupra buzelor ei stacojii și a dinților ascuțiți ochii femeii scăpărau ca niște vârfuri de cuțit violete. Își dădu seama că femeia era *mulțumită,* că aștepta cu nerăbdare ce se va întâmpla cu prizonierii ca o mamă care simte nevoia organică de a-și îmbrățișa copilul.

Contessa se apropie de Xonck și se aplecă să-i șoptească:

— Ce crezi, Francis?

— Cred că ar fi bine să-mi vâr sabia în teacă… sau în *cineva,* răspunse el râzând și ochii i se opriră asupra lui Chang.

Contessa se lipi de Xonck, chicotind ca o fetișcană.

— E o idee excelentă. Dar mă întreb dacă ai loc să-ți iei avânt.

— Adevărat, aș prefera un spațiu mai mare.

— Ia să văd dacă pot să mă descurc, Francis.

Cu o piruetă elegantă, ca și cum ar fi dansat, Contessa se întoarse spre ministrul adjunct Crabbé, cu boxul ascuțit ca un brici, și îl lovi brusc în tâmplă, aproape de ureche. Ochii lui Crabbé ieșiră din orbite și ministrul icni din tot corpul… apoi încremeni în cele patru secunde lungi în care viața îl părăsi. Se prăbuși pe genunchii prințului Karl-Horst. Prințul sări în picioare țipând ca din gură de șarpe și Crabbé se rostogoli cu un zgomot surd pe podeaua încăperii.

— Curat, fără să mai fie nevoie să ștergem pe jos, zâmbi Contessa. Doctore Lorenz, ești bun să deschizi hubloul din față? Alteța Voastră, sunteți amabil să o ajutați pe Caroline să se dispenseze de rămășițele ministrului?

Contessa rămase în picioare, radiind, în timp ce Caroline și prințul se aplecau asupra diplomatului căzut, rămas cu ochii holbați de șocul loviturii, străduindu-se să-l târască în încăperea de alături unde Lorenz îngenunchease ca să deschidă hubloul. De pe sofa, Lydia urmări gemând transferul cadavrului, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Vomă în palme și, cu un oftat plin de dezgust, Contessa îi întinse o batistă mică, de mătase. Lydia o înșfacă recunoscătoare, cu câte o perlă de albastru în colțurile gurii.

— Contessa… începu ea, cu voce temătoare, tremurată.

Dar atenția Contessei se îndreptă spre zăvorul tras de Lorenz care acum ridica hubloul de fier. O rafală de aer rece pătrunse brusc în cabină, precum gheara ascuțită a iernii. Domnișoara Temple privi spre hubloul deschis și își dădu seama că ceva nu era în regulă… norii… lumina lor palidă. Ferestrele rotunde din cabină erau acoperite de perdele verzi… nu observase că apăruseră zorii.

— Se pare că împărțim viitorul în porțiuni din ce în ce mai mari, zise Contessa. Trei părți egale, domnilor?

— Trei părți egale, șopti Comte.

— Sunt de acord, spuse Xonck un pic încordat.

— Atunci ne-am înțeles, zise femeia și strânse ușor umărul lui Xonck. Termină-i.

Chang scoase iute pumnalul și încercă să-l implânte în Xonck, dar nu reuși decât să-i pareze sabia cu mânerul și să i-o împingă lateral. Xonck se răsuci pe călcâie și îl lovi pe Chang cu brațul bandajat peste gât, făcându-l să cadă la podea, și unul, și celălalt urlând de durere. Doctorul Svenson se repezi la Xonck, cu o jumătate de pas prea târziu, iar Xonck ridică mânerul sabiei și i-l vârî în stomac, doctorul căzând în genunchi, simțind că se sufocă. Xonck se retrase un pas și se întoarse spre domnișoara Temple, cu sabia întinsă spre fața ei. Tânăra nu putea face nicio mișcare. Îl privi pe Xonck, îl văzu cum răsuflă din greu, cum se strâmbă de durere… cum șovăie.

— Francis? zise Contessa cu o voce ușor amuzată.

— Ce e? șuieră el.

— Ce aștepți?

Xonck înghiți în sec.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să o aranjezi chiar *tu* pe asta.

— Drăguț din partea ta… dar mă mulțumesc cu privitul.

— Am întrebat și eu.

— Te asigur că apreciez acest lucru, la fel cum apreciez și că ai vrea să o cruți pe domnișoara Temple pentru a o interoga mai de aproape… dar aș aprecia și mai mult dacă ai termina odată și ai *băga* sabia aia în ea, scroafa dracului!

Degetele lui Xonck se strânseră în jurul mânerului, schimbându-și priza. Domnișoara Temple văzu vârful nemilos al sabiei la nicio jumătate de metru de pieptul ei, lumina jucându-se pe lama de oțel în timp ce aceasta se ridica și cobora în ritmul

respirației lui Xonck. Apoi Xonck rânji la ea. Erau ultimele ei clipe.

— Mai întâi ministrul a vrut să-mi facă felul… acum Contessa, zise ea. Desigur, avea motivele lui, întemeiate…

— Trebuie să o fac eu? întrebă Contessa.

— Nu mă *bate* la cap, Rosamonde, se răsti Xonck.

— Dar Comte nu a terminat cu întrebările! strigă domnișoara Temple.

Xonck nu se mișcă. Tânăra strigă din nou, vocea ei devenind aproape un țipăt.

— A întrebat dacă ministrul l-a ucis pe colonelul Trapping! Dar n-a întrebat cine *altcineva* l-ar fi putut ucide! Dacă *Roger* l-a ucis! Sau dacă a fost ucis de *Contessa!*

— *Poftim?* făcu Xonck.

— *Francis!* strigă Contessa.

Femeia pufni de furie și trecu pe lângă Xonck ca să o reducă singură la tăcere pe domnișoara Temple, cu boxul ridicat. Domnișoara Temple se făcu mică și se întrebă, tremurând toată, dacă femeia îi va tăia carotida sau îi va sparge capul, incapabilă să se apere în vreun fel.

Înainte ca toate acestea să se întâmple, Xonck se răsuci pe călcâie, o înșfăcă pe Contessa de talie cu brațul bandajat și îi făcu vânt, în ciuda țipătului ei de protest, pe cea mai apropiată canapea – exact pe locul unde tocmai murise Harald Crabbé.

Contessa privea cu o furie pe care domnișoara Temple nu o mai văzuse la nimeni până atunci – o ferocitate capabilă să cojească vopseaua sau să îndoaie oțelul.

— Rosamonde… începu Xonck.

Din nou prea târziu, domnișoara Temple se repezi să ia pumnalul lui Chang, căzut pe jos. Xonck o plesni cu latul sabiei peste cap, făcând-o să cadă peste doctorul Svenson, care gemu de durere.

Tânăra scutură din cap, simțind o usturime în tâmpla dreaptă. Contessa continua să stea pe canapea, lângă prinț și Lydia, nefericită precum copiii care au nimerit în toiul unei dispute între părinți.

— Vorbește aiurea! se stropși Contessa. Colonelul Trapping nu mai înseamnă nimic – Crabbé a fost Iuda!

— Comte știe totul despre asta, reuși să îngaime domnișoara Temple.

— Totul despre ce? întrebă Xonck, pentru prima oară îndreptând sabia spre Comte d'Orkanez, care ședea în fața Contessei.

— N-o să spună, șopti domnișoara Temple, fiindcă nu mai știe în cine să se încreadă. Trebuie să-l întrebi pe *Roger*.

Comte se ridică în picioare.

— Stai jos, Oskar, zise Xonck.

— S-a mers deja prea departe, protestă Comte.

— Stai jos sau îți iau capul! strigă Xonck.

Comte mimă surpriza și se așeză la loc, cu o figură la fel de gravă pe cât era de lividă Contessa.

— N-am să vă las să vă bateți joc de mine, șuieră Xonck. Trapping era omul meu – numai eu aveam dreptul să mă lepăd de el! Cine l-a ucis – deși prefer să nu cred asta – e dușmanul meu…

— Roger Bascombe! strigă domnișoara Temple. Știi cine l-a ucis pe colonelul Trapping?

Cu un mârâit înfiorător și trei degete ca de fier ale mâinii în care ținea sabia, Xonck înșfacă robele domnișoarei Temple, o ridică în genunchi și, cu un urlet plin de frustrare, o aruncă pe ușă, la picioarele lui Caroline Stearne, unde tânăra aterizâ țipând de durere. De-abia mai putea respira, drept care rămase acolo clipind des și simțind că îi era și mai frig decât înainte. Se uită în urmă și văzu că cea mai mare parte din robele ei rămăsese în mâna lui Xonck. Xonck îi întâlni privirea, furios în continuare, și domnișoara Temple scânci tare, convinsă că va veni la ea și o va apăsa pe gât la fel cum îi făcuse și dragonului… dar în tăcerea plină de gâfâituri Roger Bascombe răspunse la întrebarea ei.

— Da, spuse el simplu. Știu.

Xonck se opri în loc și îl privi lung pe Roger.

— Contessa? întrebă el.

— Nu.

— Așteaptă, înainte de asta, *de ce* a fost ucis? interveni Comte.

— Îl slujea pe Vandaariff, în loc să ne slujească pe noi? întrebă Xonck.

— Da, răspunse Roger. Dar nu de asta a fost ucis. Contessa știa deja pe cine slujea colonelul Trapping.

Xonck și Comte se întoarseră spre Contessa. Naivitatea lor o făcu să pufnească.

— Bineînțeles că știam, surâse ea batjocoritor ridicând ochii spre Xonck. Ești trufaș, Francis, de aceea crezi că toată lumea vrea ceea ce vrei tu – puterea fratelui tău – mai ales Trapping. Îți ascunzi viclenia

prefăcându-te că ești libertin, Trapping însă nu era la fel de subtil – era mulțumit să destăinuie orice secret al fratelui tău – și al tău – celor care plăteau prețul corect!

— Atunci de ce? întrebă Xonck. Ca să protejeze proiectul *Buna Vestire* al lui Oskar?

— Nu, răspunse Roger. Trapping încă nu se înțelesese asupra prețului pentru a o salva pe Lydia – doar îi făcuse apropouri lui Vandaariff.

— Atunci Crabbé l-a ucis – Trapping trebuie să fi aflat de intenția lui de a-i „distila" mintea lui Vandaariff…

— Nu, repetă Roger. Domnul ministru adjunct l-ar fi ucis cu siguranță… cum ar fi făcut și Comte… dacă ar fi găsit momentul și ocazia potrivită.

Xonck se întoarse spre Contessa.

— Deci *tu* l-ai ucis!

Contessa pufni din nou, pierzându-și răbdarea.

— Tu n-ai fost atent deloc, Francis? Ai uitat ce ne-a arătat Elspeth Poole – proasta, obraznica și puțin regretata domnișoară Poole – în sala de bal? *Viziunea* ei?

— Erau Elspeth și doamna Stearne, zise Xonck privind spre Caroline.

— Cu Trapping, adăugă Comte. În noaptea logodnei.

— Fuseserăm trimise la el, protestă Caroline. Contessa ne poruncise să… să…

— Întocmai, interveni Contessa. Încercam să-i fac o *plăcere* într-un loc unde ceilalți oaspeți nu aveau acces!

— Fiindcă știai că nu se poate avea încredere în el, spuse Comte.

— Deși îi putea fi distrasă atenția până găseam timp ca să ne ocupăm noi de Vandaariff, ceea ce am și făcut! zise Contessa.

— Dacă Trapping îl alerta pe Vandaariff – tot proiectul nostru era compromis! strigă Caroline.

— Știm asta! se răsti Contessa.

— Tot nu înțeleg, zise Xonck. Cine l-a ucis pe Trapping? Vandaariff?

— Vandaariff nu și-ar fi ucis propriul agent, se auzi o voce răgușită din spatele lui Xonck, pe care domnișoara Temple o recunoscu a fi a

doctorului Svenson, care încerca să se ridice în genunchi.

— Dar Blenheim avea cheia lui Trapping! Blenheim a luat cadavrul la ordinele lui Vandaariff. La momentul acela lordul încă își mai controla casa.

— Atunci cine? mârâi Comte. Și de ce? Și dacă uciderea lui Trapping n-a fost decisă de soarta Lydiei, sau de averea lui Vandaariff, sau de controlul asupra averii familiei Xonck, cum a fost posibil ca ucigașul acestui idiot să facă țăndări alianța noastră?

Contessa se foi pe canapea și privi cu înverșunare spre Roger ale cărui buze tremurau ușor în încercarea nereușită de a rămâne pecetluite.

— Spune-ne, Roger, zise Contessa. Spune-ne *acum.*

Urmărind fața fostului ei iubit, domnișoarei Temple i se părea că vede o marionetă – ce-i drept, foarte reușită, dar de o falsitate dureros de evidentă. Nu din cauza pasivității lui, nici măcar a tonului vocii sau a privirii tâmpe, fiindcă acestea se justificau prin acea situație ieșită din comun – ca și cum de-abia ar fi scos un țipăt sau ar fi scrâșnit din dinți. Ci, pur și simplu, din cauza a ceea ce spunea, a cuvintelor lui ciudate, căci domnișoara Temple luase seama la felul în care le rostea el – cum o lua de braț, sau se apleca peste masă în timp ce vorbea, sau chiar la reacția pe care i-o produceau acele cuvinte (indiferent ce-i spunea). Acum însă, ceea ce spunea el îi arăta clar cât de mult se îndepărtase Roger de ea. Crezuse că prin logodna lor – fără a ține cont de direcția unde îi duceau zilele pe care nu le petreceau împreună – alcătuiau un tot unitar, acum însă, învăluindu-i inima precum zorii de dincolo de hublou, văzu că acest tot – o idee dincolo de fapte, oricât de vanitoasă, de prostească și de inutilă – supraviețuia numai în amintirea ei. Pur și simplu nu mai știa cine era Roger, niciodată nu va mai ști. Dar știuse vreodată? O întrebare la care nu putea răspunde. Era tristă nu din pricina lui – Roger era un neghiob, și nici din pricina ci scăpase de el. Într-un fel, ascultându-l în aerul din ce în ce mai rece, în inima ci atât de încercată, domnișoara Temple deplângea durerile lumii sau atât cât le putea ea duce. Își dădu seama pentru prima oară că, de fapt, lumea e alcătuită din fire de praf… din locuri invizibile care, fără intervenția ei – intervenție care nu putea dura o veșnicie – aveau să dispară.

— Cu o noapte înainte de a fi supus Procesului, începu Roger, am întâlnit o femeia la hotelul St. Royale a cărei pasiune s-a unit cu a mea într-o armonie perfectă. La

momentul acela încă nu mă hotărâsem să fiu supus Procesului, mai mult de-atât, mă gândeam să dau totul în vileag autorităților. Dar am întâlnit-o pe femeia aceasta… purtam mască amândoi, nu-i știam numele, și destinele noastre s-au unit. Încercând să aleg între promovarea sigură de care beneficiam dacă îl trădam pe ministrul adjunct și riscul de a-l sluji în continuare cu credință, am văzut cum femeia și-a abandonat întreaga viață acestei noi șanse – cum renunțase la tot, la toate legăturile ei, la toate speranțele ei. Și chiar dacă eram conștient că, supunându-mă Procesului, voi renunța la toate aspirațiile mele privind sentimentele alese și căsătoria, această femeie, doar într-o singură noapte, m-a impresionat până în adâncul sufletului – o tristețe însoțită de tandrețea față de acel moment unic pierdut împreună. A doua zi însă am simțit că sunt altul, gândurile mele despre dragoste erau și ele altele, mai clare și mai raționale, în slujba unor… scopuri mai cuprinzătoare în care ea nu-și avea locul… și totuși, după trei zile am întâlnit-o din nou, tot cu mască, în robele celei care se inițiază în Proces… am recunoscut-o după parfum… după păr – chiar fusesem trimis să o conduc în sala de operații unde urma să fie supusă acelei schimbări ireversibile. Am găsit-o cu o altă femeie și cu un bărbat despre care știam că era un trădător. În loc să le conduc în sală, am trimis-o pe prietena ei înainte, iar pe bărbat l-am expediat de acolo și mi-am scos masca… crezând că, având același temperament, puteam ajunge la o înțelegere, secretă… că ne puteam alia… ca să schimbăm informații despre tine, Contessa, despre ministrul Crabbé, domnul Xonck, Comte, lordul Robert – că puteam îndeplini atât scopurile pentru care juraserăm, cât și ambițiile noastre. Și chiar am încheiat o alianță, bazată nu pe ceea ce se cheamă dragoste… ci pe eficacitate. Și împreună v-am slujit pe toți, stăpânii noștri, și am privit cu răbdare cum unul după altul cei de deasupra noastră au fost transformați în sclavi sau omorâți, ridicându-ne până la marginea puterii, până când vom ajunge în

situația de a moșteni totul, pe măsură ce fiecare dintre voi se va întoarce împotriva celuilalt așa cum faceți chiar acum. Căci noi nu avem lăcomia voastră, patimile voastre, poftele voastre, ci am așteptat în liniște, luând aminte la fiecare plan, la fiecare secret – Procesul ne-a făcut mai puternici decât credeți. Toate acestea le-am văzut împreună, un vis pe care amândoi credeam că nu-l vom mai avea niciodată. De-abia mai târziu am aflat că bărbatul nu plecase așa cum crezusem. Ne văzuse împreună… auzise totul… și voia să primească mai multe lucruri ca să tacă din gură. Ceea ce era imposibil.

— *Tu* l-ai ucis? șopti Xonck. *Tu?*

— Nu eu. Ea. Caroline.

Toți ochii din încăpere se îndreptară spre Caroline Stearne.

— Prindeți-o! strigă Xonck și doctorul Lorenz se repezi pe lângă domnișoara Temple să o apuce pe Caroline de talie.

Caroline se întoarse și îl izbi cu cotul în gât. Doctorul simți că se înăbușă, iar femeia profită de momentul lui de slăbiciune și îl împinse cu ambele mâini. Doctorul Lorenz dispăru prin hubloul deschis, urletul lui fiind înghițit de vânt.

Ceilalți rămaseră la locurile lor. Caroline îi făcu să se dezmeticească aplicându-i o lovitură de picior prințului și dându-i un pumn Lydiei, croindu-și astfel drum spre scara de fier care ducea spre timonerie. O clipă mai târziu în cabină reverberă un țipăt ascuțit și pe trepte se rostogoli trupul unuia dintre navigatorii doctorului Lorenz, cu sângele șiroind dintr-o rana mare la ceafa.

Domnișoara Temple se îndepărtă de bărbatul plin de sânge și de hubloul deschis în timp ce iadul se dezlănțuia în jurul ei. Contessa sări în picioare și se luă după Caroline, ridicându-și rochia cu o mână, iar în cealaltă ținând strâns boxul. Comte și Xonck o urmară îndeaproape, însă Xonck nu izbuti decât să facă un pas înainte de a fi atacat de Svenson și Chang. Comte se întoarse, șovăi, apoi smulse ușa unui dulap de lângă el, dând la iveală un șir întreg de cuțite lungi, de abordaj. În timp ce Chang se lupta să-i smulgă sabia lui Xonck, Svenson îl înșfacă pe Xonck de buclele roșii și îl trase spre el – Xonck mârâind de durere – apoi îl lovi cu capul de podea. Xonck scăpă sabia din mână, iar Svenson îi izbi din nou capul de scândura podelei, făcându-i o rană deschisă deasupra ochilor. Comte desprinse un cuțit, arma masivă arătând în mâna lui ca un satâr de bucătărie, extrem de lung. Domnișoara Temple țipă:

— Doctore – atenție!

Svenson făcu un pas înapoi în timp ce, în sfârșit, Chang înșfacă sabia lui Xonck, silindu-l pe Comte să se oprească. Domnișoara Temple nu vedea fața lui Comte, dar se îndoia că printre cunoștințele lui de alchimie se număra și duelul – mai ales atunci când avea în față un adversar înverșunat precum Chang, chiar dacă Chang se clătina pe picioare.

Dar țipătul domnișoarei Temple mai avu un efect – le aminti prințului și Lydiei de prezența ei acolo. Karl-Horst se lăsă pe vine, rânjind viclean la ea, și, disperată, tânăra văzu că Lydia se îndreaptă în direcția opusă, dincolo de hubloul deschis, unde zăcea Elöise, legată de perete și cu un căluș în gură. Cu fața schimonosită, Lydia încercă să-i desfacă legăturile, fixând-o cu privirea pe domnișoara Temple de cealaltă parte a hubloului deschis prin care șuiera vântul.

Prea multe se întâmplau în același timp. Chang tușea îngrozitor, domnișoara Temple nu-i vedea pe Svenson și pe Chang din cauza spatelui lat al lui d'Orkanez și a hainei lui de blană enorme. Lydia desfăcu un nod și atacă altul. Prințul se apropia de ea, agitându-și amenințător mâinile, dar se opri să-i privească trupul. Domnișoara Temple își dădu seama cât de expusă era, aproape goală, dar faptul că prințul se oprise – în momentul culminant al unei crize, ca să se *holbeze* pofticios la o femeie pe care spera să o *ucidă* – nu făcu decât să-i dea curaj fiindcă înțelesese ce trebuia să facă.

Dădu să pornească spre scară, dar se repezi în cealaltă direcție, sărind peste hublou direct în Lydia, silind-o să renunțe la o mai dezlega pe Elöise. Apoi îi fentă pe cei doi din nou, sărind peste picioarele lui Elöise, scăpând astfel de brațele prințului, și se năpusti în Comte, își vârî mâinile în buzunarele hainei lui, găsind ceea ce căuta chiar în clipa în care bărbatul se întoarse și îi făcu vânt spre canapeaua cea mai îndepărtată cu brațul lui puternic. Domnișoara Temple ateriză la mijlocul distanței dintre Comte și Chang ținând în mâini, smulsă din buzunarul în care Comte însuși o ascunsese cu atât de multe ore în urmă la St. Royale, poșeta ei verde. Vârî o mână înăuntru și nu se mai osteni să scoată revolverul, ci trase prin poșetă, glonțul trecând pe lângă capul lui d'Orkanez și mușcând din dulapul de lângă el. Comte scoase un urlet panicat și se întoarse, dar domnișoara Temple trase din nou, glonțul fiind înghițit de haina uriașă. Mai trase odată. Comte tuși scurt, de parcă ar fi stat la masă și i s-ar fi oprit ceva în gât, își pierdu echilibrul și se lovi cu fruntea de colțul dulapului. Se îndreptă de spate și o privi lung, în timp ce deasupra ochilor sângele începea să-i curgă șuvoi. Se întoarse, aproape firesc, dar se împletici. Genunchii îi cedară și bărbatul masiv se prăbuși cu fața în jos, ca un copac.

Xonck gemu, încercând să se târască. Chang se lăsă în genunchi și îl lovi tare cu mânerul sabiei în falcă, potolindu-l ca pe un taur împuns între coaste. Prin ușa deschisă domnișoara Temple îi văzu pe prinț și pe Lydia albi la față de groază, dar era o groază amestecată cu sfidare, căci cei doi o dezlegaseră pe Elöise și o țineau deasupra hubloului, unde cel mai ușor ghiont o putea arunca în hăul de dedesubt.

Domnișoara Temple scoase revolverul din poșetă și se ridică în picioare, găsind răgaz să-și acopere chiloții de mătase cu ce-i mai rămăsese din robe, ușurată că nimeni nu se uita la părțile pe care și le expusese când aterizase pe canapea. Chang și Svenson se apropiară de ușă, primul înarmat cu sabia lui Xonck, cel de-al doilea desprinzând un cuțit lung din dulap. Domnișoara Temple se postă între ei, trăgând din nou de restul de robe. Prințul și Lydia rămaseseră nemișcați, reduși la tăcere de ceea ce li se întâmplase lui d'Orkanez și lui Xonck și de țipătul înfiorător care ajunse până la ei dinspre timonerie.

Vorbele furioase pe care le schimbau Caroline și Contessa nu puteau fi deslușite din cauza rafalelor de vânt care pătrundeau prin hubloul deschis, dar erau punctate de urletele Contessei și de strigătele lui Caroline – tenace dar îngrozite – amestecul fiind complicat și mai mult de țipetele singurului membru al echipajului rămas în viață care, după rugămințile lui guturale, părea să fie german.

— Nu intra în panică, Elöise, strigă domnișoara Temple. Te scăpăm noi numaidecât.

Cu călușul la gură, Elöise nu putea răspunde, fixând cu privirea – neizbutind să și-o dezlipească – hăul înghețat de sub ea, în timp ce Lydia o ținea de păr iar, și un pas în spatele ei, prințul își trecuse brațele pe sub picioarele ei. Cu mâinile și gleznele imobilizate, Elöise nu-i putea împiedica pe cei doi să-i dea drumul prin hublou.

— Lăsați-o în pace! strigă Chang. Stăpânii voștri au căzut! Sunteți singuri!

— Lăsați armele sau femeia asta va muri! replică prințul cu o voce ascuțită.

— Dacă o omorâți, zise Chang, veți muri și *voi.* Vă voi omorî pe *amândoi.* Dacă îi dați drumul, rămâneți în viață. Mai mult de-atât nu negociem.

Prințul și Lydia se priviră agitați.

— Lydia, strigă doctorul Svenson. Nu e prea târziu – putem repara ceea ce s-a făcut! Karl, ascultă-mă!

— Dacă-i dăm drumul… începu prințul, dar Lydia îi luă vorba din gură.

— Nu ne tratați ca pe niște copii! Habar n-aveți ce știm noi sau cât valorăm! Habar n-aveți – cum de-ați avea! – că toate domeniile achiziționate de tatăl meu în Macklenburg sunt pe numele *meu!*

— Lydia… încercă prințul să o domolească, dar tânăra îl împinse furioasă și continuă.

— Eu sunt următoarea prințesă de Macklenburg, indiferent dacă mă mărit sau nu – indiferent dacă tatăl meu mai trăiește sau nu – indiferent dacă rămân singura supraviețuitoare în acest dirijabil! Insist să lăsați armele! Eu nu v-am făcut niciun rău – nici unuia dintre voi!

Lydia îi privea furibundă, gâfâind.

— Lydia… Prințul observase în sfârșit pata de albastru de pe buzele ei și privi spre Svenson, contrariat.

— Gura! Nu vorbi cu ei! Ține-o de picioare! spuse Lydia simțind cum stomacul i se întoarce din nou pe dos, apoi scoase un geamăt și vomă pe rochie. Ar trebui să te lupți tu cu ei! Ar fi trebuit să-i ucizi pe toți trei! De ce nu-i în stare nimeni să facă nimic?

Navigatorul de deasupra lor țipă din nou și imediat dirijabilul se înclină spre stânga. Chang se lovi de perete, domnișoara Temple se lovi de Chang, iar doctorul Svenson căzu în genunchi, scăpând cuțitul din mână. Prințul căzu spre hubloul deschis, dându-i drumul lui Elöise, dar în cădere o făcu să intre ca un berbec în Lydia, împingându-le pe amândouă în deschizătură. Lydia scoase un țipăt și se lovi cu coapsele de marginea hubloului, începând să alunece. Elöise dispăru până la brâu, doar mâinile prințului o mai împiedicau să se prăbușească, deși aluneca și ea încet, în timp ce bărbatul încerca să se hotărască dacă să-i dea drumul ca să-și salveze mireasa.

— Ține-o bine! strigă Svenson și făcu un salt spre hublou ca să o apuce pe Lydia de mâinile care încercau disperate să se prindă de ceva.

Dirijabilul se înclină în partea cealaltă, la fel de brusc. Domnișoara Temple își pierdu echilibrul în timp ce încerca să ajungă lângă Svenson. Chang făcu un salt spre prinț. Prințul se retrase îngrozit, dându-i drumul lui Elöise, dar Chang o prinse de picioare, înfigându-și degetele în legăturile ei, și se sprijini cu talpa de capacul hubloului. Apoi strigă spre domnișoara Temple și arătă spre timonerie.

— Oprește-le – ne omoară pe toți!

Domnișoara Temple deschise gura în semn de protest, dar văzu că Chang o trăgea în sus pe Elöise, Svenson făcând același lucru cu Lydia – în timp ce prințul stătea ghemuit într-un colț.

Strânse revolverul în mână și urcă scara în fugă.

Cel de-al doilea membru al echipajului zăcea pe treptele de sus, cu gura plină de sânge. De o parte și de alta a timoneriei se aflau panouri de metal întesate cu pârghii și mânere, iar în celălalt capăt, în fața hublourilor – unde domnișoara Temple îl văzuse pentru prima oară pe doctorul Lorenz, de pe acoperiș – se afla cârma, din alamă și oțel șlefuit. Mai multe pârghii fuseseră rupte, iar altele fuseseră blocate, făcând ca mecanismele să scârțâie îngrozitor. Judecând după podeaua înclinată, era sigură că dirijabilul cobora în diagonală, răsucindu-se încet.

În fața ei zăcea Caroline Stearne, pe spate, cu brațele desfăcute, cu mâna goală la câțiva centimetri de un stilet mânjit de sânge. Ghemuită deasupra Carolinei, cu părul vâlvoi și boxul însângerat ca o mănușă, stătea Contessa di Lacquer-Sforza. O baltă purpurie se întindea spre peretele timoneriei. Contessa ridică ochii spre domnișoara Temple și rânji.

— Hei, ia te uită, Caroline – protejata ta.

Pumnul Contessei se abătu asupra lui Caroline înfigându-i boxul în gât, făcând-o pe domnișoara Temple să tresară, dar neproducând vreo reacție în trupul inert al doamnei Stearne.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Contessa cu un surâs trufaș. Să nu-mi spui că ai rămas singură. Sau, din moment ce ești aici, ar fi mai corect să spun că *eu* am rămas singură. Ca de *obicei.*

Se ridică în picioare, cu rochia șiroind de sânge, și arătă cu mâna liberă spre mașinăria care gemea.

— Nu că ar mai conta acum, puțin îmi păsa cine l-a ucis pe Trapping – dacă idiotul ăsta romantic nu i-ar fi omorât pe Lorenz și pe membrii echipajului – și dacă nu m-ar fi *înfuriat* atât de rău – acum am lua *ceaiul* împreună. Atâtea eforturi, pentru ce? Pentru *nimic!* Eu nu vreau decât oameni pe care să-i pot controla! Dar *acum*-ascultă!

Contessa arătă din nou spre mașinărie și pufni disprețuitoare.

— Suntem terminați! Ceea ce mă face să fiu atât de… *sălbatică…*

Se apropie de domnișoara Temple, iar aceasta ridică pistolul – privea în timonerie tot din capul scării. Contessa văzu pistolul și izbucni în râs. Întinse scurt mâna spre o manetă și o apăsă. Cu o mișcare bruscă ce scutură dirijabilul din toate încheieturile – și care o azvârli pe domnișoara Temple până la baza scării, impactul fiind ameliorat doar de cadavrul primului navigator –

mișcarea de rotație își schimbă direcția. Una dintre elice pocni asurzitor. Scrâșnetul mașinăriei crescu în intensitate și, scuturând din cap, domnișoara Temple auzi cum Contessa coboară pe treptele de fier.

Se debarasă de cadavru – se mișca prea încet, scăpase și revolverul – și privi înainte, cu părul în ochi. Hubloul era închis, dar zguduitura bruscă îi dezechilibrase pe toți. Chang ședea pe podea lângă Elöise și îi tăia legăturile. Svenson era în genunchi cu fața la Lydia și la prinț, ghemuiți într-un colț, ferindu-se de el. Domnișoara Temple se târî spre ei, țeapănă ca o broască țestoasă.

— Cardinale! zise ea gâfâind. Doctore!

Ignorând-o complet pe domnișoara Temple, vocea Contessei răsună de deasupra.

— Roger Bascombe! *Trezește-te!*

Chang și Svenson se întoarseră tocmai când Roger se conforma, venindu-și brusc în fire. Roger sări în picioare, îi văzu pe Xonck și pe Comte întinși pe podea și făcu un salt spre dulapul cu arme. Chang ridică sabia – domnișoara Temple văzu cu neliniște și mai mult sânge în jurul gurii lui Chang – și încercă să se scoale în picioare. Doctorul Svenson își luă cuțitul de pe jos și ajunse în picioare cu ajutorul unei console de alamă din perete. Apoi îi strigă Contessei:

— S-a terminat, madame! Dirijabilul se prăbușește!

Domnișoara Temple privi în urmă, ușurată că nu murise încă, dar neavând idee de ce. Contessa se oprise pe mica platformă din mijlocul scării unde, într-o mică firidă servitorii ei plasaseră un cufăr enorm.

Domnișoara Temple reuși să se ridice în genunchi. Își văzu revolverul pe podea, în mijlocul încăperii, și strigă spre doctor în timp ce făcea un salt ca să-și recupereze arma:

— Are cărțile! Are cărțile!

Contessa își vârî ambele mâini în cufăr și, când le scoase, ținea câte o carte în fiecare – cu degetele goale! Domnișoara Temple nu-și dădea seama cum procedase femeia – Contessa avea o expresie extatică pe față – cum de nu fusese absorbită de ele?

— Roger! strigă Contessa. Ești în viață?

— Sunt, madame, răspunse el, retrăgându-se când văzu că Chang se apropie de Francis Xonck care zăcea în continuare nemișcat.

— Contessa, făcu Svenson, Rosamonde…

— Dacă o arunc, strigă Contessa, cartea asta se va zdrobi de podea și unii dintre voi – mai ales cei sumar îmbrăcați și care stau jos – vor fi uciși. Am multe cărți. Le pot arunca una după alta – și, întrucât alternativa înseamnă

sfârșitul *fiecărei* cărți, voi sacrifica oricât de multe va fi nevoie. Domnișoară Temple, *nu te atinge de revolver!*

Domnișoara Temple se opri cu mâna deasupra armei.

— Lăsați armele! Toți! strigă Contessa. Doctore! Cardinale! Ascultați-mă, altfel cartea asta se va opri *drept… în… capul ei!*

Femeia o fulgeră cu privirea pe domnișoara Temple zâmbind răutăcios. Svenson lăsă să cadă cuțitul, care alunecă din cauza înclinației dirijabilului spre prinț. Acesta îl culese de jos imediat. Chang nu făcu nicio mișcare.

— *Cardinale?*

Chang se șterse la gură și scuipă, fața pătată de sânge aducând cu masca pictată a unei piei-roșii sau a unui pirat din Borneo. Vocea lui obosită parcă venea din altă lume.

— Oricum suntem pierduți, Rosamonde. Eu oricum nu mai aveam mult de trăit, dar acum soarta ne e pecetluită la toți. Privește afară… ne prăbușim. Marea va spulbera și visele tale și visele mele.

Contessa cântări cartea din mână.

— Nu-ți pasă deloc că domnișoara Temple va muri în chinuri?

— Ar muri mai repede decât dacă s-ar îneca, răspunse Chang.

— Nu te cred. Lasă arma jos, Cardinale!

— Dacă-mi răspunzi la o întrebare.

— Nu fi absurd…

Chang schimbă poziția mânii pe sabie și își trase brațul înapoi ca și cum ar fi vrut să folosească arma ca pe o lance.

— Crezi că vei reuși să mă ucizi înainte ca eu să-ți străpung inima cu sabia asta? Vrei să-ți asumi riscul?

Contessa își miji ochii și cântări opțiunile.

— Care-i întrebarea? Repede!

— Ca să fiu sincer, e vorba de *două* întrebări, zâmbi Chang. *Prima,* ce făcea domnul Gray când l-am ucis eu? *A doua,* de ce l-ai luat pe prinț de la reședința lui?

— Cardinale Chang – *de ce?* întrebă Contessa cu un oftat plin de o frustrare nedisimulată. De ce vrei să știi toate astea tocmai *acum?*

Chang zâmbi din nou, arătându-și dinții ascuțiți murdari de sânge.

— Fiindcă, după cum știi, mâine n-am să te mai pot întreba.

Contessa izbucni în râs și coborî două trepte, făcându-le semn cu capul lui Svenson și domnișoarei Temple să treacă lângă Chang. Femeia se întunecă la față când o văzu pe Celeste, îndreptându-se spre Chang, și luând fără sfială pistolul de pe jos.

— Alăturați-vă tovarășului vostru, le șuieră Contessa, apoi privi spre Elöise cu dispreț. *Și* dumneata, doamnă Dujong – mă întreb dacă nu cumva ești neajutorată de la natură – *grăbește-te!* Contessa se întoarse spre prinț, îndulcindu-și tonul. Alteță… sunteți amabil să urcați în timonerie și să încercați să încetiniți coborârea – cred că majoritatea panourilor au *indicații* de folosire pe ele… Lydia, rămâi unde ești.

Karl-Horst se repezi pe trepte în sus, în timp ce Contessa continuă să coboare, pășind peste navigator, și se opri în pragul ușii ca să-i înfrunte pe cei patru. Doctorul o trăsese pe Elöise lângă el și acum o ținea de mână, iar domnișoara Temple stătea – simțindu-se destul de singură – între doctor și Chang. Aruncă o privire peste umăr spre Roger, care se afla în ușa cealaltă, palid la față și nehotărât, o altă expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

— Ce mai adunătură de rebeli, spuse Contessa. Fiind o femeie rațională, trebuie să vă recunosc victoria – deși neașteptată – la fel cum trebuie să recunosc că aș fi vrut ca situația în care ne aflăm să fie alta. Dar Cardinalul are dreptate. E foarte probabil că vom pieri cu toții – *voi* mai mult ca sigur – la fel cum li s-a întâmplat asociaților mei. Așadar, domnul *Gray*... nu mai e niciun secret acum – nici măcar pentru Comte, dacă ar mai fi în viață. Amestecul de lut albastru-violet a fost modificat pentru a scădea *flexibilitatea* noului înveliș al *creațiilor* lui. Ca mijloc de apărare, dacă deveneau prea puternice – erau mai casante. Din nefericire, au fost poate *prea* casante… în fine… se pare că m-am pripit. Contessa râse din nou – chiar și în aceste condiții un sunet plăcut – și oftă, continuând în șoaptă. Cât despre *prinț* – ei bine, nu-mi place că aude și el ce spun. Pe lângă faptul că m-am folosit de ocazie ca să-l condiționez cu propriul meu cod de control, i-am administrat o otravă al cărei antidot nu-l am decât eu. Este o simplă măsură de precauție. Am atras-o în secret de partea mea pe mama tânărului său văr – văr care

moștenește averea în caz că prințul moare fără urmași. După moartea lui Karl-Horst, copilul Lydiei – și planul funest al lui d'Orkanez de a le fabrica o odraslă – va fi prins într-o bătălie pentru succesiune pe care o voi controla eu. Sau poate că prințul va supraviețui, continuând să ia antidotul fără să știe – am prevăzut totul.

— Și prezentat în termenii cei mai seci cu putință, murmură Svenson.

Deasupra lor, prințul găsise comutatorul potrivit, căci una dintre elice se opri, urmată la câteva secunde de cealaltă. Domnișoara Temple privi spre hublouri, dar acestea erau acoperite de perdele – oare pierdeau în continuare din înălțime? Cabina se îndreptă și se umplu de tăcere, doar vântul ce șuiera afară își mai făcea simțită prezența. Zburau la întâmplare.

— Vom vedea, spuse Contessa. Roger?

Domnișoara Temple se întoarse când auzi un zgomot în spatele ei, dar nu Roger Bascombe îl făcuse. Francis Xonck reușise să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu mâna rănită de o canapea, cu cealaltă ținându-se de falcă, gura deschisă într-un rictus de durere dând la iveală doi dinți sparți. O privi pe domnișoara Temple cu ochi reci și întinse mâna teafără spre Roger, care imediat îi dădu cuțitul.

— A, Francis, ce surpriză, strigă Contessa.

— Vorbim mai târziu, zise Xonck. Scoală, Oskar. Încă n-am terminat.

În fața ochilor înmărmuriți ai domnișoarei Temple uriașul de pe podea, ca un urs care se trezește din hibernare, începu să se miște, ridicându-se în genunchi – haina de blană deschizându-se o clipă ca să arate cămașa îmbibată de sânge, dar tânăra observă că era vorba doar de o rană superficială de-a lungul coastelor – lovitura primită în cap îl doborâse și nu glonțul. Comte se așeză pe o canapea și o privi cu o ură nedisimulată. Erau prinși ca într-un clește din nou, între cărți și cuțitul lui Xonck. Domnișoara Temple simți că nu mai suportă. Se răsuci spre Contessa și bătu din picior, țintind-o cu revolverul. Contessa suspină de plăcerea de a fi *provocată.*

— Ce-i asta, Celeste?

— Este sfârșitul, zise domnișoara Temple. Ai să arunci cartea, dacă ai să ai timp. Dar eu voi face tot posibilul să trimit un glonț prin cartea pe care o ții în mâna cealaltă. Cartea se va face țăndări și tu îți vei pierde brațul – și, cine știe, poate fața, poate piciorul – poate că tu vei fi cea mai *casantă* dintre toți.

Contessa scoase un hohot de râs, dar domnișoara Temple știa că femeia reacționa astfel tocmai fiindcă era conștientă că spunea adevărul, acesta fiind genul de lucruri care îi *plăceau* la nebunie.

— Interesant planul pe care l-ai descris, Rosamonde, strigă Xonck. Prințul și domnul Gray.

— Nu-i așa? spuse ea vesel. Iar tu ai fi rămas foarte surprins când ar fi fost dat în vileag în Macklenburg! Ce păcat că n-am apucat să văd finalul planurilor *tale* secrete – cu Trapping sau munițiile fratelui tău – sau al planurilor *tale,* Oskar, instrucțiunile ascunse date femeilor de sticlă, nașterea triumfătoare a creației tale din pântecul Lydiei! Cine poate spune ce monstruozitate ai implantat în ea? Ce uimită, ce uluită aș fi fost să văd ce iese de-acolo!

Contessa râse din nou și clătină din cap feciorelnic.

— Le-ai distrus pe Elspeth și pe Angelique! tună Comte.

— A, nici pe departe! Nu te ambala nu se cade. Și-n plus, cine erau alea? Niște creaturi amărâte – sunt cu miile care le pot lua locul! Și altele care sunt chiar sub ochii tăi! Celeste Temple, Elöise Dujong, Lydia Vandaariff – un alt triumvirat pentru marele tău mister nelegiuit!

Contessa simți că pusese prea mult sarcasm în ultimele cuvinte, drept care redeveni serioasă pentru ca în clipa următoare să scoată un chicot. Una era să fii bine dispus, dar, în ochii prudenți ai domnișoarei Temple, Contessa își pierdea de tot controlul.

— Karl-Horst von Maasmärck! zbieră ea. Coboară aici și mai adu-mi două cărți! Mi s-a spus să terminăm odată pentru totdeauna – și așa vom face!

— Nu mai e nevoie, zise Xonck. I-am prins la mijloc.

— Întocmai, râse Contessa. Dacă aș arunca acum cartea asta, cioburile de sticlă ar putea zbura pe lângă ei și te-ar lovi pe tine! Ceea ce ar fi foarte *tragic!*

Prințul coborî stângaci treptele, cu două cărți sub braț înfășurate în haina lui, ducând în mână o sticlă cu lichid portocaliu asemănătoare cu cea pe care Elöise o luase din rezervele din turn ale lui d'Orkanez. Xonck se întoarse spre Comte, care mormăi ceva, îndeajuns de tare cât să audă și domnișoara Temple.

— Nu poartă mănuși…

— Rosamonde… începu Xonck. Chiar dacă s-au întâmplat atâtea… planurile noastre rămân aceleași…

— Face tot ce-i spun eu, râse Contessa și se întoarse spre prinț strigându-i: Un vals frumos, te rog!

Conformându-se ca și în camera secretă, prințul, fără să arate în niciun fel că își înțelege mișcările corpului, schiță mai mulți pași de vals pe platforma de metal alunecoasă, de-abia reușind să nu scape poverile fragile. Comte și Xonck făcură imediat un pas înainte.

— Cărțile, Rosamonde… o să le scape! strigă Xonck.

— Poate că ar trebui să încep să le arunc, iar Celeste să încerce să mă împuște, dacă poate…

— Rosamonde! strigă Xonck din nou, palid la față.

— Ți-e *frică?* întrebă Contessa râzând.

Femeia îi făcu semn prințului să se oprească – și prințul se opri, gâfâind, derutat – apoi ridică brațul ca și cum ar fi vrut să-l îndemne să continue.

— Rosamonde, strigă Comte. Vino-ți în fire ții sticla cu mâinile goale – îți afectează mintea! Lasă jos cărțile, conținutul lor e de neînlocuit! Încă mai suntem aliați. Francis îi ține sub control cu sabia…

— Dar Francis nu are încredere în mine, replică ea. Și nici eu n-am încredere în Francis. Și nici în *tine,* Oskar. Cum de nu ești mort, dacă ai fost împușcat? Iar te-ai folosit de *alchimia* ta? Iar eu care mă obișnuisem deja cu ideea…

— Contessa, trebuie să te oprești… ne bagi pe toți în sperieți!

Era Lydia Vandaariff, care făcuse câțiva pași în direcția Contessei și acum întindea o mână spre ea, cu cealaltă ținându-se de burtă. Se clătină, cu bărbia brăzdată de salivă albăstruie – dar oricât de nesigură ar fi stat pe picioare, vorbea ca întotdeauna pe un ton agitat și poruncitor.

— Strici totul! Vreau să fiu prințesă de Macklenburg așa cum mi-ai promis!

— Lydia, zise Comte, trebuie să te odihnești… să ai grijă…

Tânăra nu-l băgă în seamă, ridicând vocea, sfredelitoare, plângăreață și arțăgoasă, la Contessa.

— Nu vreau să fiu una din femeile de sticlă! Nu vreau să nasc copilul lui d'Orkanez! Vreau să fiu prințesă! Trebuie să lași jos cartea și să ne spui ce să facem!

Lydia gemu din nou, cuprinsă de spasme.

— Domnișoară Vandaariff, șopti Svenson. Dă-te la o parte…

Gura Lydiei se umplu din nou de lichid albastru, mult mai gros decât înainte. Tânăra simți că se înăbușă și înghiți, gemu și scânci iar spre Contessa, plină de furie și de lacrimi.

— Pe *ăștia* îi putem ucide oricând, dar cărțile sunt prețioase! Dă-mi-le! Mi-ai promis *totul* - visele mele! Insist să mi le dai imediat!

Contessa o fixă cu o privire sălbatică, dar domnișoarei Temple i se păru că femeia chiar încerca să cumpănească cererea Lydiei – cu toate că vorbele ei veneau de la o mare depărtare și le auzea numai în parte. Pe neașteptate, Lydia pufni de nerăbdare și făcu greșeala de a încerca să smulgă o carte din mâinile Contessei. Dovedind aceeași iuțeală ca atunci când îi făcuse felul lui Crabbé, Contessa, fără nicio urmă de compasiune, își feri cartea, iar pe cealaltă o repezi în gâtul domnișoarei Vandaariff.

Contessa dădu drumul cărții, iar Lydia căzu pe spate, pielea gâtului albăstrindu-se imediat, sângele din cerul gurii și din plămâni cristalizându-se, scrâșnind ca pietrișul sub roțile unei trăsuri. Tânăra muri înainte de a atinge podeaua, gâtul ei solidificat spărgându-se și separându-i capul de umeri la fel de precis precum securea gâdelui.

De pe scară prințul scoase un urlet de groază, izbucnind în lacrimi la vederea acestui spectacol oribil, tremurând din toate încheieturile, incapabil să rostească până și cele mai simple cuvinte. Îndurerat de soarta femeii sau indignat de atacul asupra a ceea ce-i aparținea, domnișoara Temple observă pentru prima dată la prinț capacitatea de a regreta, de a simți dincolo de pofta trupească. Dar, ceea ce o putea face pe domnișoara Temple să nutrească o cât de mică simpatie pentru prinț, pentru Contessa constituia un nou pericol, drept care, înainte ca prințul să mai coboare o treaptă, femeia aruncă cea de a doua carte în genunchii lui. Sticla se sfărâmă deasupra cizmelor prințului și, cu un țipăt asurzitor, acesta căzu pe spate, cu picioarele retezate, scăpând cărțile, aterizând pe trepte, cizmele rămânând drepte acolo unde le lăsase. Partea de sus a corpului alunecă ușor și se opri în navigatorul căzut.

Contessa stătea singură, dezmorțindu-și degetele. Licărirea delirantă din ochii ei se estompă și femeia privi în jur, dându-și seama ce făcuse.

— Rosamonde… șopti Xonck.

— Liniște, șuieră ea, ducându-și dosul mâinii la gură. Te implor…

— Mi-ai distrus *Buna Vestire!*

Vocea aspră a lui d'Orkanez era un scâncet care nu i se potrivea deloc, motiv pentru care Comte se ridică în picioare și încercă să ia un alt cuțit din dulap.

— Oskar – oprește-te! spuse Xonck, cu fața lividă. Așteaptă!

— Ai distrus munca mea de o *viață!* strigă Comte din nou, scoțând cuțitul și pornind spre domnișoara Temple.

— Oskar! strigă Contessa. Oskar… așteaptă…

Elöise o apucă pe domnișoara Temple de umeri și o trase din drumul lui d'Orkanez, care înainta greoi, cu ochii țintă la Contessa. Femeia își căută repede boxul. Domnișoara Temple strângea pistolul în mână, dar parcă nu-i venea să apese pe trăgaci – deși aceasta era confruntarea finală cu dușmanii lor, simțea că era mai degrabă martoră la autodistrugerea lor decât combatantă.

Cardinalul Chang era departe de a avea aceeași senzație. În timp ce Comte d'Orkanez trecea pe lângă el, Chang îl apucă de umărul masiv și îl forță să se întoarcă. Comte îl privi cu ochii rătăciți și înălță cuțitul cu stângăcie, aproape șovăitor.

— Cum de *îndrăznești?* țipă el la Chang.

— *Angelique.*

Cardinalul Chang aproape că scuipă cuvântul. Implântă sabia în burta lui d'Orkanez și o ridică până la coaste, spintecându-i organele vitale. Comte gemu și înțepeni, apoi, o clipă mai târziu, Chang împinse și mai adânc sabia, făcând-o să intre până la jumătate. Picioarele lui d'Orkanez cedară și, în cădere, Comte luă cu el și sabia lui Chang, sângele întunecat scurgându-i-se în haina de blană.

Cu tusea prefăcută în horcăit, Chang căzu în genunchi și se prăbuși la loc, cu spatele de tocul ușii. Domnișoara Temple scoase un țipăt și se ghemui lângă el, simțind cum degetele iuți ale doctorului îi smulg revolverul din mână. Își mută privirea de la fața cadaverică a lui Chang și văzu cum Svenson îndrepta pistolul spre Francis Xonck – descumpănit de moartea lui d'Orkanez. Xonck se uită în ochii nemiloși ai lui Svenson, încercând disperat să spună ceva printre dinții sparți.

— Doctore… prea multe lucruri… rămân neterminate… poporul tău…

Svenson apăsă pe trăgaci. Xonck făcu un salt înapoi de parcă ar fi fost lovit de un cal. Doctorul stătea acum față în față cu Roger Bascombe.

Întinse brațul, dar se răzgândi și se răsuci spre Contessa, care se afla în celălalt capăt al cabinei dirijabilului. Trase, dar nu înainte ca Roger să se repeadă la el și să-i dea peste mână. Glonțul nu nimeri ținta, iar Contessa scoase un țipăt și se îndreptă în fugă spre scară.

Svenson încercă să scape de Roger, dar acesta – mai tânăr, mai puternic – profitând de faptul că doctorul se împiedică de piciorul lui Xonck, îi smulse arma din mână. Făcând o grimasă, ridică pistolul spre Svenson. Domnișoara Temple strigă:

— Roger – nu!

Roger o privi cu fața desfigurată de ură și furie.

— S-a terminat, Roger. Ați dat greș.

Tânăra știa că mai era un cartuș în revolver și că Roger era prea aproape ca să dea greș.

— Nu-i adevărat, mârâi Roger Bascombe.

— Roger, stăpânii tăi sunt morți. Unde e Contessa? Te-a abandonat. Dirijabilul e în voia vântului. Și prințul și ducele de Stäelmaere sunt morți.

— Ducele?

— Va fi ucis de colonelul Aspiche.

Roger o privi lung.

— De ce ar face colonelul asta?

— Fiindcă așa i-am ordonat eu. Am aflat codul de control al colonelului.

— Ce-ai aflat?

— Așa cum am aflat și codul tău, Roger.

— Eu nu am niciun fel de cod…

— Vai, Roger… tu chiar nu știi nimic.

Roger își miji ochii și ridică revolverul spre doctorul Svenson. Domnișoara Temple vorbi repede și clar, privindu-l drept în ochi.

— Apostol albastru minister albastru gheață consum.

Lui Roger îi căzu fața.

— Stai jos, îi spuse domnișoara Temple. Vorbim când mai avem timp.

— Unde-i Contessa? întrebă Elöise.

— Nu știu, răspunse domnișoara Temple. Cum se simte Chang?

Doctorul Svenson se târî până la Cardinal.

— Elöise, ajută-mă să-l mișc. Celeste… zise el și arătă spre treptele de fier, spre prinț. Sticla portocalie, dacă nu s-a spart, adu-o încoace!

Domnișoara Temple dădu fuga, având grijă să ocolească cioburile de sticlă – mulțumind Domnului că era încălțată – străduindu-se să nu se uite la cadavrele desfigurate.

— Ce e în ea? strigă ea.

— Nu știu… e o șansă pentru Cardinal. Cred că asta a salvat-o pe Angelique… în seră, salteaua era plină de pete portocalii…

— Dar toți cei pe care i-am întâlnit erau îngroziți când o vedeau, spuse Elöise. O luau la goană când mă prefăceam că o sparg!

— Mda… trebuie să fie foarte periculoasă, și totuși… cui pe cui se scoate sau, în cazul de față, sticla.

Domnișoara Temple găsi sticla, ascunsă sub brațul îndoit al prințului. O scoase de acolo, aruncând o singură privire feței lui oribile – gura deschisă cu dinții pătați și gingiile roșii de sânge, buzele și limba albăstrii – apoi se uită în susul scării. Cufărul cu cărți era la locul lui iar dinspre timonerie nu se auzea decât șuierul vântului. Tânăra alergă înapoi la Chang. Elöise îngenunche în spatele lui și îi susținu capul, ștergându-i sângele de pe față. Svenson înmuie o batistă în lichidul portocaliu și, cu un oftat hotărât, îi acoperi nasul și gura. Chang nu reacționă în niciun fel.

— Are vreun efect? întrebă domnișoara Temple.

— Nu *știu,* replică doctorul. Știu doar că fără asta e ca și mort.

— Nu *pare* să aibă vreun efect, observă tânăra.

— Unde-i Contessa? întrebă Elöise.

Domnișoara Temple se uită la Cardinalul Chang. Batista doctorului îi strâmbase ochelarii, lăsând-o să-i vadă cicatricele, rănile din care sângele i se prelingea pe față și pe gât. Și totuși, dincolo de această istorie a violenței – deși nu se îndoia că face parte integrantă din sufletul lui – domnișoara Temple remarcă și o blândețe, o idee a felului în care arătaseră ochii lui la început, a acelui loc în care Chang își ascundea grijile, tihna și pacea – dacă o făcea vreodată. Domnișoara Temple nu se pricepea la pacea altora. Ce s-ar întâmpla dacă ar muri Chang? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost în locul lui? Tânăra își imagină că Chang s-ar fi refugiat într-o speluncă a opiomanilor. Ce-ar face ea, căreia îi lipsea acel viciu, acea șansă de a uita de sine? Văzu cum Elöise și doctorul îl îngrijesc pe Chang împreună și se întoarse la Roger. Îi luă pistolul din mână și urcă pe scara de fier.

— Celeste? făcu Svenson.

— Tabachera ta de argint e la Francis Xonck – nu uita să o iei.

— Ce vrei să faci? întrebă Elöise.

— S-o iau pe Contessa, răspunse domnișoara Temple.

Timoneria era cufundată în tăcere. Domnișoara Temple urcă pe lângă navigatorul mort și păși pe puntea însângerată, privind cadavrul lui Caroline. Femeia rămăsese cu ochii deschiși, înspăimântați, cu gâtul alb, frumos, sfâșiat ca de lup. Contessa nu se vedea nicăieri, dar în tavan fusese deschis un alt hublou de metal. Înainte să urce până la el, domnișoara Temple se apropie de ferestre. În sfârșit, norul și ceața se risipiseră. Dirijabilul își uitase direcția inițială și acum cobora pieziș, fără speranță. Tânăra văzu numai întinderea de apă rece, cenușie, de dedesubt – nu foarte departe, erau cam la înălțimea acoperișului Casei Harschmort – și licărul crestelor palide ale valurilor întunecate. Până la urmă aveau să se înece în marea înghețată? După tot ce li se întâmplase? Poate că Chang era deja mort. Părăsise încăperea și ca să nu mai vadă, preferând chiar și în aceste condiții extreme să evite ceea ce știa că va fi dureros. Oftă și începu să se cațăre pe un raft ca să ajungă la hublou. Ieși în frigul de afară.

Contessa stătea pe acoperișul cabinei, ținându-se de o bară de metal de sub balon, vântul învolburându-i rochia și părul, care i se desfăcuse și acum îi flutura precum flamura neagră a piraților. Domnișoara Temple privi norii din jur, cu capul și umerii ieșiți prin hublou, cu coatele sprijinite pe acoperișul de metal rece ca gheața. Se întrebă dacă putea să o împuște pe Contessa chiar din locul în care se afla. Sau pur și simplu să închidă hubloul și să o lase pe femeie afară? Dar acesta era sfârșitul și tânăra descoperi că nu putea face nici una, nici alta. Părea transfigurată, așa cum poate fusese întotdeauna.

— Contessa! strigă ea, încercând să învingă vântul, și apoi, cuvântul sunând ciudat de intim: Rosamonde!

Contessa se întoarse și, văzând-o pe domnișoara Temple, zâmbi cu o grație și o oboseală care o luară pe tânără prin surprindere.

— Du-te înapoi, Celeste.

Domnișoara Temple nu se mișcă. Strânse arma și mai tare. Contessa văzu revolverul și așteptă.

— Ești o femeie rea, strigă domnișoara Temple. Ai făcut numai lucruri îngrozitoare!

Contessa doar înclină din cap și părul îi acoperi fața pentru o clipă, dar și-l îndepărtă repede cu mâna. Domnișoara Temple nu știa ce să facă. În plus, își dădea seama că neputința ei de a vorbi și neputința ei de a acționa erau aceleași cu cele pe care le încerca atunci când se afla în fața tatălui ei – dar și că această femeie – această femeie îngrozitoare, *îngrozitoare* – o făcuse să renască, în cunoștință de cauză sau cel puțin apreciind că așa ceva era posibil, fiind singura în stare să o privească în ochi pe domnișoara Temple și să vadă acolo dorința, durerea, hotărârea, să o vadă așa cum era. Avea prea multe întrebări de pus – voia un

răspuns la brutalitatea femeii, dar știa că nu-l va primi, voia să-și dovedească independența, dar știa că femeii nu-i păsa, voia răzbunare, dar știa că femeia nu-și va recunoaște înfrângerea niciodată. Nici domnișoara Temple nu se putea hotărî să scape de dușmanul care întotdeauna o întrecuse fără niciun efort – împușcându-l în spate, la fel cum nu ar fi putut să-și convingă tatăl să țină la ea doar incendiindu-i recolta.

— Domnul Xonck și Comte sunt morți, strigă ea. Pe colonelul Aspiche l-am trimis să-l ucidă pe duce. Planurile tale s-au năruit.

— Mda. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mi-ai făcut mult rău… m-ai schimbat…

— De ce să regretăm plăcerea, Celeste? întrebă Contessa. Avem parte de ea atât de puțin în viață. Și n-a fost bine? Eu una m-am distrat pe cinste.

— Eu nu!

Contessa ridică mâna înarmată cu boxul și făcu o gaură de o jumătate de metru în balon. Imediat gazul albastru din interior începu să țâșnească.

— Du-te înapoi, Celeste, strigă Contessa și ridică mâna în altă parte, făcând o nouă gaură prin care aerul țâșni albastru precum cerul de vară.

Contessa se ținu de bară, învăluită de acest nor azuriu, părul vâlvoi și rochia însângerată făcând-o să arate ca un înger întunecat, amenințător.

— Eu nu sunt ca adepții tăi! strigă domnișoara Temple. Am învățat din experiența asta! Te-am văzut așa cum ești!

Contessa mai făcu o gaură în balonul care se dezumfla din ce în ce mai repede, dâra de gaz îndreptându-se direct spre domnișoara Temple. Tânăra simți că se înăbușă și scutură din cap, închizând ochii care o usturau prea tare și bâjbâind după hublou. Aruncând o ultimă privire feței împietrite a Contessei di Lacquer-Sforza, domnișoara Temple trase hubloul după ea și, scoțând un țipăt, se lăsă să cadă pe podeaua alunecoasă a timoneriei.

— Ne scufundăm în mare! strigă ea și, cu un aplomb pe care nici măcar nu și-l bănuia, păși peste cadavrele mutilate până când ajunse jos, la ceilalți, nealunecând nici măcar odată prin bălțile de sânge sau pe cioburile de sticlă albastră. Spre încântarea ei, Chang stătea acum în patru labe, tușind spre podea. Lichidul din jurul buzelor lui nu mai era roșu, ci albastru.

— Are efect… zise Svenson.

Domnișoara Temple nu putea scoate o vorbă, bănuind în perspectiva supraviețuirii lui Chang cât de mult ar fi îndurerat-o moartea acestuia. Văzu că doctorul o privea atent, observându-i încântarea, dar și incapabil să-și ascundă tristețea.

— Contessa? întrebă el.

— Sparge balonul. Vom atinge apa dintr-o clipă într-alta!

— Cât îl ajutăm noi pe Chang – Elöise, ia, te rog, sticla – tu ai grijă de *el,* zise Svenson privind peste umăr la Roger Bascombe, care ședea liniștit pe o canapea.

— Cum să am grijă de el? întrebă domnișoara Temple.

— Cum vrei tu, replică doctorul. Trezește-l sau trage-i un glonț în cap. Nimeni nu va protesta. Sau lasă-l în plata Domnului – deși eu te sfătuiesc să nu faci așa ceva. Am învățat că e mai bine să-ți pară rău de ce ai făcut decât de ce nu ai făcut.

Svenson deschise hubloul din podea și își supse dinții îngrijorat. Domnișoara Temple simțea mirosul mării. Svenson închise hubloul la loc și zise:

— Nu mai e timp – trebuie să urcăm imediat pe acoperiș – Elöise! Doctorul și Elöise îl apucară pe Chang de brațe și îl ajutară să urce treptele. Domnișoara Temple se întoarse spre Roger. Dirijabilul se zdruncină când atinse ușor primul val.

— Celeste – lasă-l! strigă Elöise. Vino!

Dirijabilul se zdruncină din nou, aterizând cu toată greutatea în apă.

— Trezește-te, Roger, strigă domnișoara Temple cu vocea răgușită. Roger clipi de câteva ori și privirea i se limpezi. Privi în jur, la încăperea goală, fără să înțeleagă nimic.

— Ne scufundăm, spuse ea.

— *Celeste!* se auzi de sus strigătul lui Svenson.

Ochii lui Roger se îndreptară spre pistolul din mâna domnișoarei Temple. Tânăra stătea între el și singura cale de ieșire. Își umezi buzele. Dirijabilul se legăna odată cu valurile.

— Celeste… șopti el.

— S-au întâmplat atâtea, Roger. Cred că… nu mă pot abține… spuse domnișoara Temple și trase adânc aer în piept, privind în ochii lui temători, precauți, rugători și simți cum o

podidesc lacrimile. Contessa m-a sfătuit, adineauri, să nu regret…

— Te rog… Celeste, apa…

— …dar eu nu sunt ca ea. Eu nu sunt nici măcar ca mine, poate că mi-am schimbat caracterul… căci acum se pare că regret totul – tot ce mi-a întinat sufletul, tot ce mi-a furat copilăria… toți morții ăștia… Lydia… chiar și sărmana Caroline…

— Caroline?

Roger rosti numele puțin prea repede, dar își dădu seama că poate acesta nu era subiectul pe care să-l abordeze tocmai acum, în aceste împrejurări și cu pistolul îndreptat asupra lui. Domnișoara Temple îi citi ezitarea pe față, luptându-se în continuare cu faptul că Roger o respinsese de două ori – mai întâi pentru a-și împlini ambiția, apoi ca apropiat – și iubit! – al lui Caroline Stearne. Nu despre asta voia să discute ea acum. Îi întâlni privirea cu propriile ezitări.

— E moartă, Roger. E moartă, la fel ca mine și ca tine.

Domnișoara Temple urmări reacția lui Roger Bascombe la aflarea veștii și înțelese că următoarele lui cuvinte izvorăsc nu din cruzime sau răzbunare, ci pur și simplu fiindcă acum ea simboliza tot ceea ce-i zădărnicise planurile.

— A fost singura persoană pe care am iubit-o vreodată, zise Roger.

— Atunci e bine că ai găsit-o, replică domnișoara Temple, mușcându-și buzele.

— Habar n-ai. Nu poți *înțelege,* spuse el, cu vocea plină de durere și amărăciune.

— Ba cred că da… începu ea în șoaptă.

— De unde până unde? strigă el. N-ai înțeles niciodată – nu m-ai înțeles nici pe mine, n-ai înțeles pe nimeni, din cauza mândriei tale – mândria ta insuportabilă…

Domnișoara Temple ar fi vrut ca Roger să se oprească, dar acesta continuă, emoțiile copleșindu-l precum valurile care se loveau de pereții cabinei.

— Minunile la care am fost martor senzațiile pe care le-am trăit – dincolo de orice *închipuire!* spuse el privind-o superior, chiar dacă domnișoara Temple îi văzu lacrimile, lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. A *jurat că* va fi a mea, Celeste, fără ca măcar să știe cine sunt – fără ca măcar să-i pese că vom muri! Că totul e în zadar! Că dragostea noastră va ajunge *aici!* Știa de pe atunci!

Roger întinse brusc mâinile și o împinse cu toată puterea, lovind-o de dulap. Se apropie de ea, fluturând din brațe și continuând să strige.

— Roger, te rog…

— Iar *tu* cine ești, Celeste? Tu crezi că trăiești – atât de rece, atât de meschină, atât de nesimțitoare, fără ca măcar o clipă să *uiți* de tine!

Roger o înșfăcă de braț și începu să o zgâlțâie.

— Roger…

— Caroline s-a dăruit – a dăruit totul! Tu ai ucis-o – m-ai ucis – ai ucis întreaga lume…

Roger o apucă de păr și o trase spre el – tânăra îi simți răsuflarea – apoi cu cealaltă mână începu să o strângă de gât. Plângea. Se priviră în ochi. Domnișoara Temple se sufocă. Apăsă pe trăgaci și Roger Bascombe se dădu înapoi. Uluit, în loc să se repeadă la ea, nu făcu decât să se îndepărteze și mai mult, ca o dâră de fum care se destramă, o siluetă diformă într-o haină neagră, care se prăbușește pe canapea și apoi alunecă ușor pe podea. Domnișoara Temple lăsă să-i cadă revolverul din mână și izbucni în lacrimi, nemaiștiind cine era ea cu adevărat.

— *Celeste!*

Era Chang care, în ciuda durerii, striga de pe cabină. Domnișoara Temple simți cum o ia cu rece de la picioare și văzu cum pătrundea apa prin podea. Se apropie cu pași împleticiți de scara de fier, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, și începu să urce, copleșită de mâhnire. Doctorul Svenson se lăsă pe vine și întinse mâinile ca să o ajute să urce în timonerie. Tânăra nu voia decât să se ghemuiască într-un colț și să lase valurile să o împresoare. Svenson o ridică ușor și alte mâini – Elöise și Chang – o ajutară să ajungă pe acoperiș. Ce mai conta? În cabină sau deasupra ei, tot aveau să moară – oricum aveau să se scufunde. De ce o făcuse? Ce schimbase cu asta? Doctorul o urmă, împingându-i picioarele de dedesubt.

— Apucați-o, spuse Svenson și tânăra simți brațul lui Chang în jurul umerilor.

Balonul de deasupra se dezumfla în continuare, împins de vânt, opunând rezistență, dar lăsându-se încet pe o parte, în apă – mai bine decât să se prăbușească peste ei – înclinând acoperișul cabinei. Stropii de apă împroșcau fața domnișoarei Temple, în timp ce valurile dădeau să răstoarne cabina. Chang se ținea cu cealaltă mână de bara de metal, la fel și doctorul și Elöise. Tânăra privi în jur.

— Unde e Contessa? întrebă ea, trăgând adânc aer în piept.

— Nu era aici, răspunse Svenson.

— Poate că a sărit, spuse Elöise.

— Atunci e moartă, zise Svenson. Apa e prea rece – rochia ei e prea grea, ar trage-o la fund – chiar dacă ar supraviețui căderii…

Chang tuși, cu plămânii parcă mai curați.

— Îți rămân dator, doctore, ție și *elixirului* tău portocaliu. Sunt tocmai bun de înecat.

— Sunt onorat că ți-am putut fi de folos, răspunse Svenson, schițând un zâmbet.

Domnișoara Temple se înfioră de frig. Puținele haine care o acopereau nu o protejau deloc împotriva vântului sau a apei care îi împroșca trupul ce nu i se mai oprea din tremurat. Nu suporta ideea, oricât de mult ar fi încercat ceilalți să glumească, nu voia să moară, nu după toate câte se întâmplaseră, și mai mult decât orice nu voia să moară înecată. Știa că era o moarte îngrozitoare – lentă, foarte dureroasă. Iar ea suferise destul. Își privi botinele verzi și picioarele goale, întrebându-se în cât timp ar muri. Ajunsese atât de departe într-un interval de timp atât de scurt. De parcă apartamentul ei de la hotelul Boniface ar fi fost la fel de îndepărtat, și la fel de mult o parte a trecutului, ca și casa ei de pe insulă. Pufni înciudată. Cel puțin se afla din nou pe mare. Domnișoara Temple simți că amorțește, dar, când privi în jos, observă că apa nu mai urcă. Întoarse capul spre hubloul deschis și văzu că timoneria se umple de apă, rochia lui Caroline Stearne plutind aproape de suprafață. Oare de ce nu se scufundau? Se întoarse spre ceilalți.

— E posibil să fi ajuns pe *pământ?* întrebă ea printre dinții care îi clănțăneau.

Ceilalți trei priviră în același timp timoneria, apoi toți patru se uitară în jur după ceva care să-i lămurească. Apa era prea întunecată ca să-și dea seama cât de adâncă putea fi. În față și lateral nu vedeau decât marea, în vreme ce vederea din spate era blocată de balonul rămas în voia vântului. Brusc învigorat, Cardinalul Chang sări peste bara de metal și se cățără pe balon, făcând ca, la fiecare pas, să țâșnească din el dâre de fum albastru. Dispărea din raza vizuală a domnișoarei Temple cu fiecare val ce trecea pe dedesubt, până când tânăra nu-l mai văzu deloc.

— Am putea fi *oriunde,* zise doctorul Svenson și adăugă după o tăcere în care niciuna dintre femei nu spuse nimic, din punct de vedere cartografic…

O clipă mai târziu auziră strigătul de triumfal lui Chang. Cardinalul se întorcea, ud până la brâu, lăsând urme adânci în pânza balonului.

— Pământ! strigă el. Slavă Domnului, pământ!

Doctorul Svenson își feri privirea în timp ce o ridica pe Celeste peste barele de metal, apoi făcu același lucru cu Elöise, iar

domnișoara Temple îi întinse mâna femeii mai în vârstă. Se ajutară reciproc să pășească pe balonul dezumflat, intrând în apă până la genunchi, dar văzând deja uscatul – o linie neregulată de valuri albe care se spărgeau de țărm și, dincolo de ea, o dungă mai întunecată de copaci.

Chang o aștepta în apă și domnișoara Temple îi sări în brațe. Apa mării era rece ca gheața, însă tânăra izbucni în râs când îi simți stropii pe față. Nu atingea nisipul cu vârfurile picioarelor, așa că se desprinse de Chang și, apreciind distanța care o despărțea de țărm, plonjă în apă, simțindu-i răceala până la rădăcina părului. Domnișoara Temple începu să înoate, dând din picioare, fără să vadă prin apa întunecată, lacrimile și sudoarea dizolvându-i-se în mare, știind că trebuia să se grăbească, altfel frigul o va dovedi, că îi va fi și mai frig când va ieși din apă, udă până la piele și în bătaia vântului, și că din toate aceste motive ar putea pieri.

Dar nu se sinchisea de niciunul. Zâmbi din nou, pentru prima oară după atâta timp sigură de locul în care se afla și încotro se îndrepta. Se simțea de parcă ar fi înotat spre casă.

La trei luni după ce se întoarce în Londra, Celeste Temple primește o misi
Roger Bascombe o informează că pune capăt logodnei lor și că doreș
nișoara Temple să nu mai ia legătura cu el și să nu încerce să îl mai întâln
la sfârșitul vieții. Fără nici o altă explicație.
Și cum lucrurile nu pot rămâne așa, mai mult din curiozitate decât din d
nișoara Temple vrea să afle de ce logodnicul ei a părăsit-o cu atâ
Deghizată, își urmărește iubitul în drumul pe care acesta îl parcurge de
casa Harschmort, acolo unde, cu puțin ajutor, descoperă o lume pe car
putut închipui vreodată că există.
Un labirint plin de măști, ritualuri stranii, printi depravați, savanți nebu
halucinante. Scopul acestor personaje ciudate este să captureze visel
folosind cărțile de sticlă pentru a le putea controla conștiința. Ca să s
nișoara Temple e nevoită să ucidă.

Drepturile de publicare ale acestui roman au fost deja vândute în
30 de țări.

E uimitoare, halucinantă... Pur și simplu te absoarbe.
THE GUARDIAN

Fantastică... Am fost în al nouălea cer...
Ceva între Dickens, Sherlock Holmes și Rider Haggard.
KATE MOSSE

Notes

[←1]

Debarcaderele din sud (n.tr.)

[←2]

Cel de-al doilea tribunal (n.tr.)

[←3]

Palatul vechi (n.tr.)

[←4]

Negru (n.tr.)

[←5]

În mitologia scandinavă, Sköll este un lup care fugărește doi cai, Árvakr și Alsvir. În fiecare zi caii trag o trăsură pe cer, în care se află soarele, pe care Sköll vrea să-l mănânce. Sköll are un frate numit Hati care o fugărește pe Máni, luna. De Ragnarök, și Sköll și Hati vor reuși să-și devoreze prada. (n.tr.)

[←6]

În aceeași mitologie, Ragnarök (soarta zeilor) este bătălia ce precede sfârșitul lumii. (n.tr.)

[←7]

Bere (n.tr.)

[←8]

Cocoșul rege (n.tr.)

[←9]

Tâlhari la drumul mare în India secolelor XIII-XIX (n.tr.)

Table of Contents

1
Temple
2
Cardinalul
3
Chirurgul
4
Boniface
5
Ministerul
6
Cariera
7
ROYALE
8
CATEDRALA
9
Provocateur
10
Moștenitoarea
Notes

Table of Contents

1 2
Temple 3
2 59
Cardinalul 60
3 117
Chirurgul 118
4 179
Boniface 180
5 247
Ministerul 248
6 309
Cariera 310
7 370
ROYALE 371
8 440
CATEDRALA 441
9 498
Provocateur 499
10 555
Moștenitoarea 556
Notes 710